Bodleian Libraries
UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

7P
8vo
B.S.
G. 248.

ANIMADVERSIONVM

A D

IAC. VELLERI

GRAMMATICAM GRAECAM

SPECIMEN SECVNDVM

AVCTORE

IOH. FRIDER. FISCHERO

LIPSIAE

SVMTV CASP. FRITSCHII

A. C. CIϽIϽCCLXXXXVIIII

BIBLIOTHECA BODLEIANA

ADAMVS BRENDELIVS
MEDICVS VITEBERGENSIS
NVPER CLARISSIMVS

Clenardio, Caninio, et Gretſero, poſt Golium, qui perſpicuitate, et facilitate, ſemet commendat, et Gualperium, qui cum Golio ferme conuenit, vſus eſt Vellerus, ſiue ipſe has Inſtitutiones, quae ſuum prae ſe ferunt nomen, conſcripſerit, ſiue ab aliis conſcriptas caſtigatius ediderit. Subtiliter certe ſunt compoſitae, e quibus magna vis ingenii, et philoſophiae, elucet, adeo, vt fere tironum captum, qui, non tam iudicio, quam ſenſu, et natura, duce feruntur potiſſimum, et excitantur, excedant. Quod etiam mouit Koeberum, vt eas cum Golii praeceptis vſu coniungendas putarit, quo, propoſita facilitatis ſpecie, tirones denuo ad haec ſtudia allicerentur, eaque maiori animi contentione perſequerentur.

LECTORI BENIVOLO

S

Quum e ſententiis, quas graues, neque cupidi, non exiſtimatores, ſed iudices, de primo harum Animaduerſionum ſpecimine, non priuatim, ſed publice, dixerunt, ſatis intellexerimus, illud ipſis non diſplicuiſſe omnino; quum, non ſolum amici, cum coram, tum per literas, cohortati nos, non ſemel, ſed ſaepius, fuerint, vt telam, quam eſſemus anno ſuperiore exorſi, pertexere ne ceſſaremus, ſed librarius quoque, conductor opuſculi, vir honeſtiſſimus, a nobis etiam, atque etiam, petierit, vt elegantem, tironibuſque in primis vtilem, Velleri libellum explicare, atque illuſtrare, annotamentis noſtris qualibuſcunque, ex pacto, pergeremus: videbis facile, humaniſſime lector, cauſſarum abunde fuiſſe, cur nos tibi iam ſecundum hoc illarum obſeruationum ſpecimen in manus dare non dubitarimus. Praeuideo equidem ſatis, futuros eſſe, in hac tanta noſtrae aetatis ſophorum, non tam copia, quam abun-

dantia, non paucos, qui dictitent, tempus a nobis, atque operam, rectius, meliuſque, in aliis rebus, philoſophicis ſcilicet, theologiciſque, quas ſane plurimi facimus, collocari, quam in grammaticis, quae parum plerumque, immo nihil, vtilitatis praeſtarent, potuiſſe. Sed hi erunt fere, qui, alieni a ſincero, liberalique, bonarum literarum amore, nihil praeclarum, et vtile, niſi quod cum maxima commodorum, redituumque, multitudine coniunctum ſit, a plurimiſque, aniculis etiam, et paganis adeo, collaudetur, atque probetur, putabunt. Hi ſi intellexerint, ſibique perſuaderi paſſi fuerint, neminem poſſe vllo modo, neque in theologia, neque in iuris prudentia, neque in medicina, neque in philoſophia, rite verſari, vlloque excellere modo, qui non idoneas ſibi grammaticae etiam Graecae copias comparauerit: haud dubie deſinent admirari, tantum ei a nobis ſtudii, atque temporis, hac quidem aetate, tribui, qua induſtriam maxime, diligentiamque, liberalem parentibus, aliiſque neceſſariis, etiam praeceptoribus, omninoque viris eruditis, ac potentibus, probari oportere, facile appareat. Et profecto ſi homines ii, qui, temporibus noſtris, interpretari tantopere, atque emendare, Graecorum veterum libros geſtiunt, plus operae in cognoſcenda grammatica ponerent: non dubito, quin multo felicius, et rectius, cum in iis enarrandis, tum in corrigendis librariorum mendis, verſaturi eſſent. Neque vero nobis eorum ratio magnopere arridet, qui nimio, vt opinor, grammatices

ces

ces amore ablati, ipſis ſcriptorum veterum libris, quos animaduerſionibus aliorum doctorum hominum, atque ſuis, ſed perpaucis, illuſtratos edunt, ſubiungere analyſin, ſic enim appellant, ſingulorum vocabulorum inſtituunt. Hac enim opera, non tam adiuuari, atque incitari, ſtudia puerorum, quam impediri potius vehementer, aut certe tardari non parum, videntur. Sed facile tamen, cum in aliis rebus, tum etiam hoc in genere, alios aliter ſentire feremus.

Etenim in adornando hoc ſecundo animadverſionum grammaticarum ſpecimine idem conſilium, quod in exhibendo primo ſpectare placuit, ſequuti ſumus. Et primum quidem diligenter contulimus cum recentiſſima libelli Velleriani editione eas, quae Amſtelodami anno huius ſaeculi quinto decimo, et ante hos decem annos Traiecti ad Rhenum, octonis curatae ſunt [1], quaſque ad exemplum illud fere expreſſas eſſe cognouimus, quod anno ſuperioris ſaeculi duodenonageſimo Lipſiae, Tarnouii librarii ſumtu, exiit. Enotauimus vero inde varietatem lectionis, non omnem, ſed eam tantummodo, quae digna nobis cognitione videbatur, idque propterea, vt appareret, quae ab ipſius Velleri doctrina, quaeue aliunde, profecta eſſent, vt bonus ille vir, alienorum erratorum

 cauſſa,

1. Vid. Praefatio prima ad primum harum Animaduerſionum ſpecimen p. 11.

cauſſa, ita vt ſit, ne reprehenderetur in poſterum. Deinde non ſolum opera a nobis data eſt, vt Velleri praeceptis ea adderentur, quae noſmet in lectitandis veterum Graecorum libris adhuc quidem obſeruauiſſemus, ſed curauimus etiam, quantum fieri potuit, cum vt, quae idem ille vir doctiſſimus minus recte tradidiſſet, ea corrigerentur, ac emendarentur, tum vt, quae recte docuiſſet, ea pluribus ſcriptorum veterum auctoritatibus, magiſque idoneis, confirmarentur, et ab iniquis quorundam, Georgii in primis, Vitebergenſis theologi, et temerariis, reprehenſionibus vindicarentur. Quo quidem in genere nos multum Porti maxime, Metariique, opuſculorum vſu eſſe adiutos, grati profitemur. Quid enim, quaeſo, impediat, quo minus bonis aliorum libris, rariores in primis paulo, et tironibus minus noti, quum ſint, vtare? Praeterea noſtris obſeruationibus interiectas videbis, lector, nonnullis in locis animaduerſiones primum nunc editas, et Ioh. Conr. Nigrini, viri eruditiſſimi, atque de rebus gymnaſii artium Coburgenſis non minus, quam de noſtris literarum ſtudiis, praeclariſſime meriti, et Adami Brendelii, medici clariſſimi, cuius doctrinae Graecae grauitas copioſa Academiam Vitebergenſem olim non parum ornauit. Atque has quidem, pro incredibili ſuo in nos amore, tradidit nobis vltro pater optimus, Erdmanus Rudolphus [2], quem

2. Diem ſuum obiit Coburgi ipſis Kalendis Iuniis A. C. CIƆIƆCCLXXVI. Antiſtes ſacrorum publicorum in

quem Brendelio grammaticam Velleri Graecam Vitebergae, ineunte hoc ſaeculo, ſermonibus explicanti aſſediſſe probi exempli auditorem ſcio. Et vt ego hanc parentis liberalitatem gratus praedico: ita, vt ipſe diem natalem quartum, et ſexageſimum, laetus, beneque valens, agat, et vita quam longiſſima mihi, fratrique meo vnico, Ioh. Alberto Chriſtophoro [3], cuius literarum ſtudiis deus numine ſuo adſit, fruatur, vehementer precamur. Exemplar vero grammaticae Velleri illud, cuius paginarum in oris Nigrinus annotatiunculas quaſdam breues adſcripſerat, et in primis multos ſcriptorum veterum locos laudarat, pro ſua in parentem noſtrum beniuolentia, mittere ad nos eiuſdem Nigrini filius, vir omnium humanitatis partium ſcientiſſimus, non grauatus eſt.

Caeterum nihil magis optamus, quam vt hoc quoque Animaduerſionum ſpecimen hominum intellegentium, beniuolorumque, ſententiis comprobetur, tironumque ſtudiis quam vtiliſſimum reperiatur. Et ſi quid peccatum forte a nobis alicubi fuerit; id quod in rebus tam variis, et minutis, ſubtilibuſque, facile fieri potuiſſe, quis non intellegit? hoc, vt vel imbecillitati humanae, vel noſtrae de literis Grae-

 cis

in agro Coburgenſi primarius, natus annos duodenonaginta, atque menſes ſex.

3. Mortuus eſt Coburgi a. d. XI. Kalendas Quinctiles A. C. CIↃIↃCCLXXXXVIII. Conſularis, et Gymnaſiarcha, annum agens aetatis ſeptuageſimum.

cis bene merendi voluntati, condonare, lector amice, velis, vehementer te etiam, atque etiam, rogamus. Vale. Tertiam denique, et vltimam, harum Animaduerſionum partem ſcito eſſe proximo mercatu verno, ſi deus ſirit, prodituram. Iterum vale. Scripſi Lipſiae a. d. VI. Idus Octobres, ipſo die natali meo, A. C CIↃIↃCCL

Q. B.

Q. B. V

In parte harum Animaduerſionum prima, quae anno ſuperiore eſt a nobis emiſſa, praecepta grammaticae Vellerianae de literis, et ſyllabis, omnibuſque, quae iis accidunt, itemque de articulo, et nominum declinationibus, ita perſequi inſtituimus, vt ea, vel correxerimus, emendauerimuſque, diligenter, vel expoſuerimus, atque explicarimus, latius, fuſiuſque, vel rationibus, et auctoritate, cum ipſorum ſcriptorum veterum, eorumque optimorum, tum doctiſſimorum grammaticorum Graecorum, confirmarimus, vel multis denique acceſſionibus adauxerimus. Atque hanc ipſam rationem ſequi, et tenere, ſtuduimus in ſecunda Obſeruationum noſtrarum parte, quae nunc exiit, et quam pertinere iuſſimus ad ea libri Velleriani capita, quae de variis nominum generibus, eorumque, et motione, et comparatione, de pronominibus, et de verbis vtriuſque formae, hoc eſt, in ῶ, et μι, exeuntibus, eorumque declinatione, quaerunt. Iam quanquam de his locis grammaticae Graecae omnibus, maximeque de nominibus deminutiuis, et de tribus adiectiuorum gradibus, et particulis, eorum comitibus, et de vi vera, atque vario vſu, temporum verborum, eorumque conſequutione legitima, diligenter a nobis eſt, copioſeque, diſputatum, quo magis exacuerentur, incitarenturque, liberalia tironum ſtudia, ſi viderent, quantae eſſent ſermonis Graeci opes, atque copiae, ad quas comparandas, non paucorum, ſed plurimorum,

anno-

annorum ſpatio, non remiſſa, ſed contentiſſima, librorum claſſicorum lectione, non mediocri, ſed ſumma, obſeruationis diligentia, opus eſſet: tamen in hac tanta rerum ſaepe admodum minutarum multitudine probe intellegimus, quam facile fieri potuerit, vt, alia a nobis praetermitterentur [1], alia perperam traderentur. Haec igitur conſultores huius quoque Animaduerſionum noſtrarum partis aequi ſuae ipſorum doctrinae, et diligentiae, relicta eſſe ita putabunt, vt etiam librariorum erratis, neque multis, neque grauibus [2], veniam paratam eſſe debere meminerint. Nam profecto nec perfecta, omnibuſque numeris abſoluta, grammatica Graeca componi, niſi coniuncta plurium cura, vllo modo poteſt. Scripſi Lipſiae a. d. VIIII. Kalendas Septembres A. C CIƆIƆCCLXXXXVIII

1. Sic p. 127. poterat animaduerti, aduerbium numerale τρὶς etiam in nominibus compoſitis ita vſurpari, vt ſuperlatiuus exprimeretur: vt, τριλοφία Ariſt. Auu. 94.: vbi v. Bequius V. C.: τρικυμία *fluctus decumanus* Eurip. Troadd. 83.: vbi Barneſius etiam πεντακυμία, quod Lucianeum vocabulum eſt, attulit. P. 191. poteramus docere harum literarum ſtudioſos, locum Strabonis ibi allatum laudari eandem in rem etiam ab Euſtathio ad Il. β′ p. 295. 2.

2. P. 1. v. 16. pro *debebat* l. *erat:* p. 53. v. 26. l. *coniunxerit:* p. 55. v. 1. l. 9, 92.: p. 69. v. 1. l. πεντηκονταέτης· p. 142. v. 29. l. *augendae:* p. 160. v. 12. verba, ἀπ᾽ ἀμφοῖν — *Polyb.* 3, 73., pone poſt verba, *et neutr.: vt,:* p. 223. v. 2. l. ὁπότερος· p. 256. v. 27. l. *Guelf.:* p. 268. v. 8. l. *Sed aor. 2. interdum:* p. 304. v. 16. l. *augmento:* p. 309. v. 11. dele verba, *Sic* ἀρόω — *Herodo.* 4, 96.: p. 334. v. 33. l. συμφωνοῦντι, et διαφωνοῦντι.

Q. B

Q. B. V

ANIMADVERSIONVM
AD
GRAMMATICAM GRAECAM
IAC. VELLERI
SPECIMEN SECVNDVM

Ad p. 92. *vel* primit. *vel* deriuat.] Graeci grammatici vſi ſunt hoc in genere verbis πρωτότυπα, et παράγωγα· vid. Apollonius Alex. de ſynt. 2, 8. p. 115. Sylb.: ſed Plato Cratyl. 37. *primitiua* nomina πρῶτα ὀνόματα dixit. Grammatici enim Latini πρωτότυπα fere *primitiua*, παράγωγα *deriuatiua*, vocavere, vt Priſcianus gram. 2. p. 48. Baſ.: ſed Diomedes gram. 1. p. 23. a Lipſ. deriuatiua nominat *derivata*, et primitiua, *principalia*, vt Priſcianus gram. 2. p. 57. Baſ., quippe quae a Graecis etiam ἡγεμονικὰ appellentur. Caeterum definitio nominis *primitiui* non minus, quam *deriuatiui*, eorumque exempla ſubiecta, in editionibus libelli Lipſienſibus primis, et Batauis, non leguntur. Et quum de nominibus tantum hoc loco, non omnino de verbis, quaeratur: pro verbo τίω ponendum, exempli cauſſa, debebat nomen aliquod, vt, μὴν, cuius deriuatiua ſunt μήνη, μηνίσκος· σῦς, et ὗς, a quibus ducta ſunt nomina ὑὰς, et συὰς, σύαινα, et ὕαινα. Sed maxima tamen pars, vt verborum, ita nominum quoque, primitiuorum, quae proprie quidem ita dicantur, interiit, neque in libris, qui ad noſtram peruenere aetatem, extat. Quam in rem,

praeter Etymologicum magnum, et Lennepii Etymologicum, ab Euerardo Scheidio editum Traiecti ad Rhenum A. C. 1790. octonis, dignae ſunt, quae conſulantur Valquenarii obſeruationes, quibus via munitur ad origines Graecas inueſtigandas, praemiſſae Lennepii praelectionibus academicis de analogia linguae Graecae, quas idem Scheidius eadem in vrbe publicauit A. C. 1790. octonis. Nominum igitur *primitiuorum* nomen nunc cadit omnino in ea nomina, quae non debent originem aliis nominibus vſitatis, et notis, ſuam. Nomina autem deriuatiua ſunt, vel *ſimplicia*, vt σοφὸς, σοφία, vel *compoſita*, vt αὐτοκράτωρ, μεγαλόφρων, ἄφρων, vel *decompoſita*, quae a Graecis παρασύνθετα, h. e. *a compoſitis deriuata*, appellantur, vt αὐτοκρατορία, μεγαλοφροσύνη, ἀφροσύνη. vid. Priſcianus gram. 5. p. 145. Baſil. Caeterum hunc grammatices de deriuatiuis locum magna diligentia perſequutus eſt Phil. Cattierius in libro, qui inſcribitur *Gazophylacium Graecorum*, ſeu *methodus admirabilis ad inſignem breui comparandam verborum copiam*, editus primum Pariſiis A. C. 1651., iterum, cura Henr. Iac. Baſhuiſenii, Hanou. A. C. 1708., tertium Trai. ad Rhen. A. C. 1757. octonis, cum auctario Frid. Ludou. Abreſchii. Hunc igitur librum adiri velim ab iis, qui viderint, a nobis eſſe aliquid hoc in genere praetermiſſum. Nos enim ſequuti ſumus maxime hoc, vt Velleri praecepta, vel confirmaremus, vel augeremus. Sed vnius hominis opera nec hoc in genere omnino ſatiſfacere diſcentibus poteſt.

Ad p. 93. *gentem, aut originem, ſignificant*] Hoc eſt, filios, vel nepotes, omninoque poſteros, ſignificant. id, quod vel ipſum vocabulum πατρωνυμικὰ docet. Ducuntur enim proprie a nominibus patrum propriis: ſed abuſiue formantur etiam a nominibus matrum, auorum, fratrum, regum, ſiue conditorum. vid. Priſcianus gram. 2. p. 53. — 57. Baſil.: Etymol. M. v.

Ἀτρείδης

Ἀτρείδης p. 165. 38. v. Βϐτίδης p. 210. v. Κρονίων p. 540. 25.: Euſtathius ad Il. α p. 12. ſſ. Rom.: Phauorinus v. πατρωνυμικὸν ὄνομα.

terminationem δης] Scilicet ducuntur a caſu ſecundo ſingulari nominum primitiuorum, ita, vt, abiecta eius terminatione, quum proxima ſyllaba breuis eſt, addantur fere ſyllabae ιδης, quae, praecedente litera ε, cum ea coëant in ſyllabas ειδης· v. Priſcian. gram. 2. p. 56.: vt, Μερμερίδης Hom. Odyſ. α, 259.: Κρονίδης Heſiod. Ἔργ. 18.: Ἀνθεμίδης Hom. Il. δ, 488.: qui ibid. 473. dicitur Ἀνθεμίωνος υἱὸς, quia deminutiuum nomen Ἀνθεμίων vicem implet primitiui Ἄνθεμος· quam quidem rationem praeferendam eſſe putamus rationi eorum, qui Ἀνθεμίδης dictum eſſe, per ſyncopen, pro Ἀνθεμιωνίδης praecipiunt: v. Euſtathius ad Hom. d. l. p. 501. 39. atque ad Il. β p. 288. 18. et Etymol. M. v. Ἀνθεμίδης p. 109. 6.: vt Ἠετίδης Herodo. 5, 92. 5., h. e. *Eëtionis filius*, quod a nomine Ἠετὸς ductum eſt: v. ibi Valquenarius: ſed Ἰαπετιονίδης *Prometheus* Heſiod. Θεογ. 528. et Ἔργ. 54., h. e. παῖς Ἰαπετοῖο v. 50., profectum eſt a nomine Ἰαπετίων· Ταντολίδαι Aeſchyl. Agam. 1478.: Κοδρίδης Plut. V. Solon. 1. p. 196. To. 1. Tub.: Κοδρίδαι Id. de mulierr. virtutt. p. 289. To. 8. Tub.: Αἰακίδαι Herodo. 5, 80. 8, 64.: οἱ Τημενίδαι Id. 8, 138., h. e. οἱ Τημενϐ ἀπόγονοι ibid. 137.: Πεισιςρατίδαι Herodo. 7, 6.: quo tamen nomine ſaepe, et ipſe Piſiſtratus, et filii eius, atque nepotes, ſignificantur, vt nominibus huiuſmodi aliis: v. Valquenarius diatr. in Eurip. fabb. reliquias p. 196.: Βϐσελίδαι Demoſth. p. 1077. 23. To. 2. Reiſqu., h. e. οἱ ἀπὸ τϐ Βϐσέλϐ γενόμενοι Id. ib. v. 36.: Ἀγαμεμνονίδης, hoc eſt, Ὀρέςης ὁ Ἀγαμέμνονος, Herodo. 1, 67.: Τυνδαρίδαι Id. 5, 75.: Αἰσονίδης *Iaſon* Heſiod. Θεογ. 993.: Θεςορίδης Hom. Il. α, 69.: vbi ſchol. min. ὁ Θέςορος παῖς, Κάλχας· ὁ δὲ τύπος πατρωνυμικός·

Πελοπίδαι Sophocles Electr. 10.: Ἀφαρητίδαι Pindar. Nemeonn. 10, 121. ſ.: quod patronymicum ductum eſt a primitiuo Ἀφάρης· v. Etymol. M. p. 175. 33. Sed Τυδείδης Hom. Il. έ, 1.: Ἀλκείδης Heſiod. Ἀσπ. 112., h. e. *Hercules*, ab Alceo auo ita dictus: Ἰφικλείδης Heſiod. Ἀσπ. 111., h. e. ὁ Ἰφικλέους Palaeph. fab. 39, 6.: Ἀτρεῖδαι Aeſchyl. Agam. 44., h. e. Ἀτρέως παῖδες v. 60.: ſed Καινίδης apud Herodo. 5, 92. 2. ductum eſt a nomine Καινὸς pro Καινεὺς, aut mutari debet in Καινείδης· Περσεῖδαι Xen. Cyrop. 1, 2. 1.: Ἐρεχθεῖδαι, et Αἰγεῖδαι, Demoſth. p. 1397. To. 2. Reiſqu.: Πηλείδης Hom. Il. σ', 316.: et patronymicum Ἡρακλεῖδαι Herodo. 8, 114. explicatur ab Iſocrate Paneg. p. 146. To. 1. Bat. verbis, οἱ Ἡρακλέους παῖδες, et a Lycurgo p. 211. To. 2. Reiſqu. verbis, οἱ ἀφ' Ἡρακλέους γεγενημένοι. Λατοΐδης, Dor. Λαταοΐδας, *Apollo*, Heſiod. Ἀσπ. 479. Pindar. Pythionn. 1, 22. ſ. 9, 8. Interdum nominibus patronymicis adiunguntur, velut interpretamenta, nomina filiorum, nepotumue: vt, Ἀπόλλωνα τὸν Λητοΐδην Iuſtin. M. Apol. 1, 33.: Κρονίων Ζεὺς Pindar. Pythionn. 4, 40. ſ.: Εὐρύτου Ἀκτορίωνος Hom. Il. β', 621.: Ἀτλαντὶς Μαίη Heſiod. Θεογ. 938.: ὁ Πελοπίδης Ἀγαμέμνων Herodo. 7, 159. De forma nominum Εὐρυπώδης, Μινώδης, aliorumque, v. Etymol. M. v. Εὐρυπώδης p. 397.

quae Ionice mutatur in ων, *Aeol. in* διος] Priſcian. gram. 2. p. 55. *Sunt igitur patronymicorum formae apud Graecos tres. In* des [ιδης], *quae dicitur communis apud illos, quod in omni ſermone poſſunt hac uti, qua ſola Romanorum quoque poëtae vtuntur. Nam aliis duabus non vtuntur, id eſt, in* ων [ιων] *terminata, quae eſt propria Iadis linguae, vt* Πηλείων Πηλείδης, *et in* αδιος, *quae eſt Aeolica, vt* Hyrradius [Ὑῤῥάδιος], *Hyrrae filius, Pittacus.* v. Suidas v. Ὕῤῥα παῖς.

Κρονίων

Κρονίων eſt apud Hom. Il. α', 397. Heſiod. Θεογ. 4. Pindar. Pythionn. 4, 40.: Ἀκτορίων Hom. Il. β', 621.: Οὐρανίωνες Heſiod. Θεογ. 461. 929., qui ibid. 502. Οὐρανίδαι dicuntur: Δαρδανίωνες Hom. Il. ϑ', 154. Atque haec ipſa nomina terminantur ſyllabis ειων, quum, abiecta ſyllaba poſtrema genitiui ſingularis primitiuorum, litera ε praecedit. Sic, Πηλείων Hom. Il. α', 188. 197.: Ἀρείων Il. β', 445. ω', 395. v. Etymol. M. v. Κρονίων p. 540.

Λαέρτης, Λαερτιάδης] Vid. Gregorius de diall. p. 231. ſ. et ibi Koenius, atque Etymol. M. v. Λαερτιάδης p. 554. Scilicet omnia patronymica, quorum primitiua, terminatione genitiui ſingularis abiecta, ſyllabam proximam longam habent, fere ſyllabis ιαδης terminantur. Conf. Euſtathius ad Il. α' p. 13. 20. Daueſius miſcell. critt. c. 4. p. 173. edit. pr. et Koenius ad Gregor. p. 230. ſ. Sic, Ἀμφιτρυωνιάδης Heſiod. Θεογ. 317.: Ἀμφιτρυωνιάδαν Pindar. Iſthmm. 6, 56.: Περσηϊάδαο Hom. Il. τ', 116.: Τελαμωνιάδας Pindar. Iſthmm. 6, 38. et Nemeonn. 4, 77.: Ἀβαντιάδης Apollon. Rhod. 1, 78.: Αὐγηϊάδης Theocr. Idyl. 25, 193.: Πελοπηϊάδαι Id. Idyl. 15, 142.: Ἀρητιάδης Heſiod. Ἀσπ. 57. Conf. Etymol. M. p. 556. 25.

αδης habent deriuata a nomm. pr. declin., vel quae in pen. ι habent] Euſtathius ad Odyſ. κ' p. 1644. 44. Τὸ δὲ Ἱπποτάδης [Odyſ. κ', 2.] ὅμοιόν ἐστι τῷ Βουτάδης. Ὡς γὰρ Βούτης Βούτου Βουτάδης, οὕτως Ἱππότης Ἱππότου Ἱπποτάδης. Τοιοῦτος γὰρ ὁ πατρωνυμικὸς τύπος τῶν εἰς ης ληγόντων κυρίων ὀνομάτων, ὧν εἰς ου ἡ γενική· ὥσπερ καὶ τῶν εἰς ας, οἷον Ἀλεύας Ἀλευάδης· καὶ τῶν διὰ τοῦ ιος καθαρῶν, οἷον Ἥλιος Ἡλιάδης. add. omnino Etymol. M. v. Βουτίδης p. 210. et v. Κρονίων p. 540. Sic, Βακχιάδαι Herodo. 5, 92.

 2.:

2.: Ταλθυβιάδαι Id. 7, 134.: Ἀγνιάδης Apollon. Rhod. 1, 105.

in quibuſdam eſt epentheſis] Immo ſyncope, vt ex iis, quae ante dicta ſunt, patet. Sic Λεωντίδαι, et Ἀκαμαντίδαι, et Ἱπποθοωντίδαι, Demoſth. p. 1397. To. 2. Reiſqu.: Αἰαντίδαι Id. p. 1398. To. 2.: Ἀλκμαιωνίδαι Herodo. 1, 61. 5, 66. Iſocrat. περὶ τοῦ ζεύγ. p. 431. To. 2. Bat.: Ἀφαρητίδαι Pindar. Nemeonn. 10, 121. ſ. Sed vt Vellerus hac in re ducem ſequutus eſt Caninium, quem ipſe laudauit: ita exemplum formae nominis Αἰνείδης petiit e Priſciani gram. 2. p. 55., qui ea Virgilium vſum eſſe ait: locus eſt Aen. 9, 653.: ſibique eam ductam videri oſtendit a nomine Αἰνεάδης, literis ε, et α, in ει contractis, vel a forma nominis Αἰνεύς. Nunc vero apud Virgilium legitur *Aeneide*: quod nomen recte putatur extitiſſe ex Ionica forma Αἰνηιάδης, contracta in Αἰνηίδης. vid. ibi Heinius. Nam poſſet per ſe etiam *Aeneade* legi, quum patronymicum Αἰνεάδης in Etymol. M. p. 210. 15. laudetur. Certe apud Dionyſ. Halic. archaeol. 1, 49. p. 40. 1. To. 1. Lipſ. p. 125. To. 1. Reiſqu. pro οἱ Αἰνειάται dubitari non poteſt quin reſcribi debeat οἱ Αἰνειάδαι· etſi non ignoro, in libris N. T. poſteros Iacobi nominari Ἰσραηλίτας, qui e ratione Graecorum vetere Ἰσραηλιάδαι, vel Ἰσραηλίδαι, dici debebant.

quaedam in ιδης — non patronymica] Etiam hanc obſeruationem Vellerus Caninio debet, qui Ἑλλην. p. 228. huius generis vocabula eſſe ait nomina, ab Ariſtophane per iocum ficta, haec, σπουδαρχίδης, μισθαρχίδης. Leguntur Acharnn. 595. 597., vt v. 596. nomen στρατωνίδης. Et ad primum quidem comici locum ſchol. vetus annotauit haec, Σπουδαρχίδης· σπουδάζων περὶ ἀρχῆς. Αἰολέων δὲ ἴδιον τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῷ τύπῳ φράζειν. Haec eius

verba

verba in Lexico ſuo repetiit Suidas v. σπȣδαρχιάσας, ita, vt addiderit iſta, οἷον ϛρατωνίδης, μισθαρνίδης.

feminina — in ας, *et* ις] Haec ipſa praecipiuntur a Priſciano gram. 2. p. 56. ſ. Baſil. Vt, Λητωϊὰς *Latonia*, Diana, Callim. h. in Dian. 83.: Λητωΐδι Id. ibid. 45.: Χρυσηΐδα Hom. Il. ά, 369.: Βρισηΐδα Id. ib. 346.: quam poëta ib. 392. vocat κȣ́ρην Βρισῆος· Νηρηΐσι Herodo. 7, 191. Sic, Ἀτλαντὶς Heſiod. Θεογ. 938.: quae ab Hom. Odyſ. ά, 52. vocatur Ἄτλαντος θυγάτηρ.

vel in ωνη, *et* ινη] Priſcian. gram. 2. p. 57. *In* ne *autem deſinentia, quae ſunt Iadis linguae, patronymica eiuſdem generis* i *longam habent penultimam, ſi principale non habuerit eandem* i *vocalem, vt* Adreſtos, Adreſtine, Nereus Nerine: *ſi autem principale habuerit* i, o *producta ante* ne *inuenitur, vt* Acriſios Acriſione. Huiuſmodi exempla ſunt haec: Ἠλεκτρυώνη Heſiod. Ἀσπ. 16. 35.: quae ib. 3. vocatur θυγάτηρ Ἠλεκτρύωνος· Ὠκεανίνη Id. Θεογ. 389. 956., h. e. κȣ́ρη Ὠκεανοῖο v. 959., et Ὠκεανȣ̃ θυγάτηρ v. 383.: Ὠκεανίναι ib. 364. Vellerus enim nomina huius, et ſuperioris, generis, quae exempli cauſſa attulit, debet, vel Priſciano d. l., vel Caninio Ἑλλην. p. 228.

poſſeſſiua — adiectiua] De his nominibus, eorumque formis variis, etiam apud Latinos, qui hoc quoque in genere fere Graecos ſequuti ſunt, v. Priſcianus gram. 2. p. 57. ſſ.: quo auctore haec nomina ſignificant omnia, quae ſunt in poſſeſſione, h. e. quaecunque ad rem aliquam, perſonamue, quocunque modo pertinent. Graece vocantur κτητικὰ, de quibus ſeparatim ſcripſerat Apollonius Dyſcolus: v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· ex quo eius opere ſua petiiſſe videtur Stephanus Byzant. v. Νεῖλος· et Georgius Choeroboſcus: v. Etymol. M. v. γήδιον p. 230. 14.: et ducuntur fere a genitiuo ſingulari nominum ſubſtantiuorum, et appellatiuorum, et proprio-

 rum.

rum. nam etiam ab adiectiuis principalibus nonnullis alia huiuſmodi adiectiua profecta ſunt, vt *μνημονικὸς* [Xen. Cyrop. 5, 3. 17.], et *ἐπιστημονικὸς*, ab adiectivis *μνήμων*, et *ἐπιστήμων*· *γυμνηλὸς* ab adiectiuo *γυμνός*. Genera autem nominum poſſeſſiuorum, atque formae, ratione ſignificationis, numerantur a Graecis grammaticis, et veteribus, et recentioribus, tres. Alia enim ſunt *οἰκειωματικὰ*, *τὰ οἰκείωσιν ἔχοντα πρὸς τόπον*, vt *ὀυράνιος*, *θαλάσσιος*, *ἐπίγειος*, *ἀστεῖος*· alia *συνεκφαντικὰ*, *τὰ συνεκφαίνοντά τι μεθ' ἑαυτῶν*, vt *γραμματικὸς*, *ἀστρονομικὸς*, *τεκτονικὸς*, *ἰατρικὸς*, *ῥητορικός*· alia *μετουσιαστικὰ*, *τὰ μετέχοντα οὐσίας τινὸς*, vt *κέδρινος*, *λίθινος*, *δερμάτινος*, *βρότειος*. Sed, qua *λήξεις*, et *παραλήξεις*, iidem grammatici varias conſtituunt horum adiectiuorum figuras. Alia enim in *κος*, et *ος*, purum deſinere praecipiunt, alia in *ικος*, *εικος*, *υκος*, *αιος*, *ειος*, *οιος*, *ῳος*. Vid. Etymol. M. v. *αἰδοῖος* p. 29. ſ.

in *ειος*] Vt, *θήρειος* [Xen. Cyrop. 1, 3. 6.]: *δούλειος* [Herodo. 3, 14.]: *χήνειος*, *βόειος*, [Id. 2, 37.]: *λεόντειος* [Theocr. Idyl. 24, 134.]: *ἵππειος* [Id. 16, 81.]: *κλίνειος* [Demoſth. p. 816. To. 2. Reiſqu.]: *ὄνειος* [Ariſtoph. Equitt. 1396. Plut. V. Demoſth. 27. p. 296. To. 5. Tub.]: *ἄμνειος* [Theocr. Idyl. 24, 61.]: *νέβρειος* [Plut. conuiu. p. 13. To. 8.]: *κύνειος* [Ariſtoph. Equitt. 1396.]: *ἡμιόνειος* [Herodo. 1, 188.]: *ἄρνειος* [orac. apud Herodo. 1, 47.]: *μήλειος* [Herodo. 1, 119.]: *χοίρειος* [Ariſtoph. Rann. 341.]: *ὀρνίθειος* [Id. ib. 513.]: *μελίσσειος* [Luc. 24, 42., h. e. *μελισσότευκτος*· v. Etymol. M. p. 577. 19.: ſic enim ſcribitur nomen in libris grammaticorum, vt Suidae, aliorumque: exempla librorum N. T. ipſa habent *μελισσίου*]: *οἰκεῖος*, *ἀνδρεῖος*, *γυναικεῖος*· *Αἰσώπειος* [Plut. de audd. poett. c. 1. p. 56. To. 7. Tub.]: *Εὐριπίδειος* [Id. V. Pyrrh. c. 14. p. 21. To. 3.]: *Ἡράκλειος* [Plut. de vtilitt. ex hoſtibus capp. p. 289. To. 7.]:

Ἐπιχάρ-

Ἐπιχάρμειος [Aeſchin. Socr. 3, 6.]: Ἀναξαγόρειος [Plat. Cratyl. 24.]: Κλεινίειος [Id. Gorg. 37. Find.]. Iones pro ει etiam ηϊ habent, vel literam ι eiiciunt: vt, Φοινικήϊος Herodo. 1, 194.: ἀνθρωπήϊος, pro ἀνθρώπειος, θεήϊος, pro θέειος, h. e. θεῖος· ſed αἴγεος, οἴεος, Id. 5, 58. Sic θέρειος, ὄρειος [Arrian. Indd. p. 543. Blanc.], τέλειος, ἔτειος. Nam adiectiua, quae a primitiuis neutrius generis, quorum penultima vocalem aliam habet, quam α, proficiſcuntur, in ſyllabas ειος deſinunt, ſed ſyllabis ιος terminantur tum, quum in penultima primitiuorum eſt vocalis α, vt ἅγιος, quod a nomine ἅγος ductum eſt. Haec eſt obſeruatio Etymol. M. p. 422. 16. At a nomine ἅρμα ducuntur adiectiua ἁρμάτιος, et ἁρμάτειος· certe vtraque vocabuli ſcriptura in libris optimis extat: ſed ἁρματιαῖος [Theodoret. Θ. ΠΙΙ. ΕΕ. 4. p. 59. 34. Sylb.] originem ſuam debere videtur deminutiuo nomini ἁρμάτιον.

in ιος] Vt, χειμέριος [Herodo. 2, 68.]: pro quo etiam χειμερινὸς [Thuc. 6, 24.] dicitur: vt ἑσπέριος, et ἑσπερινός· v. Etymol. M. p. 810. 18.: σκότιος [Eurip. Phoenn. 1566.]: πάτριος, et φράτριος, θαλάσσιος, ξένιος, λόγιος, χρόνιος, πήχυιος [Mimnerm. fragmm. apud Vrſin. p. 226.]: ποτάμιος [Herodo. 2, 71.]: αἴθριος, et ἠέριος, αἰθέριος, ἀςέριος [v. Etymol. M. p. 421. 20.]: ἐγχώριος [Herodo. 4, 78.]: ὄμβριος [Id. 2, 25.]: σωτήριος [Thuc. 7, 64.]: Λαέρτιος, et Λάρτιος [Ariſtoph. Plut. 312. et ibi Hemſterh.]: περιαυχένιος [Herodo. 2, 60.]: Τελαμώνιος [Hom. Il. ή, 283.]: Ποσειδώνιος, vt Ἑλικώνιος, Ῥόδιος, Σάκιος, v. Stephanus Byzant. v. Νεῖλος. Sic παραθαλάσσιος [Herodo. 4, 199.]: e qua forma extitit alia in ιδιος exiens, παραθαλασσίδιος Thuc. 6, 62. et ὑπερθαλασσίδιος Herodo. 4, 199.: vt μοιχίδιος Id. 1, 137. ex μοίχιος, et κερίδιος Id. 1, 135. ex κέριος· νυμφίδιος Eurip. Alceſt. 885. ex νύμφιος· κυμάτιος Herodo.

 8, 118.:

rum. nam etiam ab adiectiuis principalibus nonnullis alia huiuſmodi adiectiua profecta ſunt, vt *μνημονικὸς* [Xen. Cyrop. 5, 3. 17.], et *ἐπιστημονικὸς*, ab adiectivis *μνήμων*, et *ἐπιστήμων*· *γυμνηλὸς* ab adiectiuo *γυμνός*. Genera autem nominum poſſeſſiuorum, atque formae, ratione ſignificationis, numerantur a Graecis grammaticis, et veteribus, et recentioribus, tres. Alia enim ſunt *οἰκειωματικὰ*, *τὰ οἰκείωσιν ἔχοντα πρὸς τόπον*, vt *οὐράνιος*, *θαλάσσιος*, *ἐπίγειος*, *ἀστεῖος*· alia *συνεκφαντικὰ*, *τὰ συνεκφαίνοντά τι μεθ' ἑαυτῶν*, vt *γραμματικὸς*, *ἀστρονομικὸς*, *τεκτονικὸς*, *ἰατρικὸς*, *ῥητορικός*· alia *μετουσιαστικὰ*, *τὰ μετέχοντα οὐσίας τινὸς*, vt *κέδρινος*, *λίθινος*, *δερμάτινος*, *βρότειος*. Sed, qua *λήξεις*, et *παραλήξεις*, iidem grammatici varias conſtituunt horum adiectiuorum figuras. Alia enim in *κος*, et *ος*, purum deſinere praecipiunt, alia in *ικος*, *ειχος*, *υκος*, *αιος*, *ειος*, *οιος*, *ῳος*. Vid. Etymol. M. v. *αἰδοῖος* p. 29. ſ.

in ειος] Vt, *θήρειος* [Xen. Cyrop. 1, 3. 6.]: *δούλειος* [Herodo. 3, 14.]: *χήνειος*, *βόειος*, [Id. 2, 37.]: *λεόντειος* [Theocr. Idyl. 24, 134.]: *ἵππειος* [Id. 16, 81.]: *κλίνειος* [Demoſth. p. 816. To. 2. Reiſqu.]: *ὄνειος* [Ariſtoph. Equitt. 1396. Plut. V. Demoſth. 27. p. 296. To. 5. Tub.]: *ἄμνειος* [Theocr. Idyl. 24, 61.]: *νέβρειος* [Plut. conuiu. p. 13. To. 8.]: *κύνειος* [Ariſtoph. Equitt. 1396.]: *ἡμιόνειος* [Herodo. 1, 188.]: *ἄρνειος* [orac. apud Herodo. 1, 47.]: *μήλειος* [Herodo. 1, 119.]: *χοίρειος* [Ariſtoph. Rann. 341.]: *ὀρνίθειος* [Id. ib. 513.]: *μελίσσειος* [Luc. 24, 42., h. e. *μελισσότευκτος*· v. Etymol. M. p. 577. 19.: ſic enim ſcribitur nomen in libris grammaticorum, vt Suidae, aliorumque: exempla librorum N. T. ipſa habent *μελισσίου*]: *οἰκεῖος*, *ἀνδρεῖος*, *γυναικεῖος*· *Αἰσώπειος* [Plut. de audd. poëtt. c. 1. p. 56. To. 7. Tub.]: *Εὐριπίδειος* [Id. V. Pyrrh. c. 14. p. 21. To. 3.]: *Ἡράκλειος* [Plut. de vtilitt. ex hoſtibus capp. p. 289. To. 7.]:

Ἐπιχάρ-

Ἐπιχάρμειος [Aeſchin. Socr. 3, 6.]: Ἀναξαγόρειος [Plat. Cratyl. 24.]: Κλεινίειος [Id. Gorg. 37. Find.]. Iones pro ει etiam ηϊ habent, vel literam ι eiiciunt: vt, Φοινικήϊος Herodo. 1, 194.: ἀνθρωπήϊος, pro ἀνθρώπειος, θεήϊος, pro θέειος, h. e. θεῖος· ſed αἴγεος, οἴεος, Id. 5, 58. Sic θέρειος, ὄρειος [Arrian. Indd. p. 543. Blanc.], τέλειος, ἔτειος. Nam adiectiua, quae a primitiuis neutrius generis, quorum penultima vocalem aliam habet, quam α, proficiſcuntur, in ſyllabas ειος deſinunt, ſed ſyllabis ιος terminantur tum, quum in penultima primitiuorum eſt vocalis α, vt ἅγιος, quod a nomine ἅγος ductum eſt. Haec eſt obſeruatio Etymol. M. p. 422. 16. At a nomine ἅρμα ducuntur adiectiua ἁρμάτιος, et ἁρμάτειος· certe vtraque vocabuli ſcriptura in libris optimis extat: ſed ἁρματιαῖος [Theodoret. Θ. ΠΙΙ. ΕΕ. 4. p. 59. 34. Sylb.] originem ſuam debere videtur deminutiuo nomini ἁρμάτιον.

in ιος] Vt, χειμέριος [Herodo. 2, 68.]: pro quo etiam χειμερινὸς [Thuc. 6, 24.] dicitur: vt ἑσπέριος, et ἑσπερινός· v. Etymol. M. p. 810. 18.: σκότιος [Eurip. Phoenn. 1566.]: πάτριος, et φράτριος, θαλάσσιος, ξένιος, λόγιος, χρόνιος, πήχυιος [Mimnerm. fragmm. apud Vrſin. p. 226.]: ποτάμιος [Herodo. 2, 71.]: ἀέριος, et ἠέριος, αἰθέριος, ἀστέριος [v. Etymol. M. p. 421. 20.]: ἐγχώριος [Herodo. 4, 78.]: ὄμβριος [Id. 2, 25.]: σωτήριος [Thuc. 7, 64.]: Λαέρτιος, et Λάρτιος [Ariſtoph. Plut. 312. et ibi Hemſterh.]: περιαυχένιος [Herodo. 2, 60.]: Τελαμώνιος [Hom. Il. ή, 283.]: Ποσειδώνιος, vt Ἑλικώνιος, Ῥόδιος, Σάκιος, v. Stephanus Byzant. v. Νεῖλος. Sic παραθαλάσσιος [Herodo. 4, 199.]: e qua forma extitit alia in ιδιος exiens, παραθαλασσίδιος Thuc. 6, 62. et ὑπερθαλασσίδιος Herodo. 4, 199.: vt μοιχίδιος Id. 1, 137. ex μοίχιος, et κερίδιος Id. 1, 135. ex κέριος· νυμφίδιος Eurip. Alceſt. 885. ex νύμφιος· κυμάτιος Herodo.

 8, 118.:

8, 118.: *διαπόντιες* Thuc. 1, 141.: *κρύφιος* Id. 7, 25.: *ὁμοβώμιος* Id. 3, 59.: *ἀρίθμιος* Herodo. 9, 9. Huc pertinere videntur etiam adiectiua *θεῖος*, et *ἀστεῖος*, quas eſſe formas contractas apparet, quae e formis plenis *θέϊος*, et *ἀστέϊος*, extiterint, vt *αἰδοῖος* ex *αἰδόϊος*. Conf. Etymol. M, p. 422. 12.

in -ινος] Vt, *ἀμπέλινος* [Herodo. 2, 60.]: *γήϊνος* [Arrian. Indicc. p. 574. Blanc.]: *καλάμινος*, et *πλίνθινος* [Herodo. 5, 101. 7, 61. 65.]: *ἰτέϊνος* [Id. 4, 67.]: *ἀκάνθινος* [Id. 2, 96.]: *ψάμμινος* [Id. 2, 99.]: *πέτρινος* [Id. 2, 8.]: *κυπαρίσσινος* [Thuc. 2, 34.]: *κεράμινος* [Herodo. 4, 70.]: *ὀνύχινος*, et *κρυστάλλινος* Plut. V. Anton. 58. p. 131. To. 6.]: *στάτινος* [Herodo. 2, 47.]: *ξύλινος* [Id. 7, 77.]: *ὠμοβόϊνος* [Id. 7, 76.]: *νάρδινος*, *ἀμαράντινος*, *κρίνινος*, *κρόκινος*, *κινναμώμινος*, Polyb. apud Athen. 10, 10. p. 439. B: *βύβλινος* [Herodo. 8, 20]: *πλίνθινος* [Id. 5, 101.]: *δερμάτινος* [Id. 7, 79.]: *φλόϊνος* [Id. 3, 98.]: *ἅλινος* [Id. 4, 185.]: *ἱμάντινος* [Id. 3, 89.]: *λάϊνος* [Theocr. Idyl. 23, 20. 58.]: *κρανέϊνος* [Herodo. 7, 92.]: *σύκινος* [Theocr. Idyl. 10, 45.]: *μεσαμβρινὸς* [Id. ib. 48.]: *φθινοπωρινὸς* [Hippocr. aphorr. 2, 25.]. Sic, *ταχινὸς*, *πυκινὸς*, *ἀληθινὸς*, *χθεσινὸς*, et *ἐχθεσινός*· quae ducta ſunt ab aduerbiis *τάχα*, *πύκα*, *ἀληθὲς*, *χθὲς*, et *ἐχθές*. v. Etymol. M. p. 58. 52. Sed ab adu. *χθὲς* profectum eſt etiam adi. *χθιζὸς* [Herodo. 1, 126.], vt *πρωϊζὸς* a *πρωΐ*. *Βολίτινος* [Ariſtoph. Rann. 297.]: *ὀστέϊνος*, et *ὄστινος* [Id. Acharnn. 863.]: *ὑάλινος* [Id. ibid. 74.]: *πεδινὸς* [Xen. Cyrop. 1, 6. 19. Velſ.]: *ὀρεινὸς*, h. e. *ὀρεϊνὸς* [Xen. d. l.]: *ἡμερινὸς*, et *νυκτερινὸς* [Xen. d. l. 8, 6. 9.]: *οἰσύϊνος* [Thuc. 4, 9.]: *πίσινος* [Ariſtoph. Equitt. 1168.]: *μολύβδινος* [Plut. p. 288. To. 8.]: *κρίθινος* [Id. p. 86. To. 8.]: *πύρινος*, *ξύλινος*, *δρύϊνος*, *πήλινος*, *βύσσινος*, *ῥόδινος* [Anacr. od. 5, 15. 6, 2.]: *θερινὸς* [Herodo. 1, 202.]: *ἐαρινὸς*, *ὀπωρινός*. Conf.

Portus

Portus Lex. Dor. v. σάρκινος. Sed nonnulla tamen huius generis nomina deſinunt in εινος, vt, φωτεινὸς [Plut. A. ΠΠ. c. 13.]: σκοτεινὸς [Plut. p. 164. To. 7. Tub.]: quod tamen fieri poteſt, vt ex σκοτεϊνὸς contractum ſit: vt ἀλγεινὸς, ἐλεεινὸς· v. Etymol. M. p. 58. 55.

in ικος] Vt, Ὁμηρικὸς [Plut. p. 368. To. 7.]: Σωκρατικὸς [Id. ib. p. 361.]: σωματικὸς, ψυχικὸς, ἡγεμονικὸς [Xen. Cyrop. 2, 2. 15.]: βαρβαρικὸς, Κρητικὸς, Καρικὸς [Herodo. 1, 173.]: ᾠδικὸς, ὀρχηστρικὸς [Athen. 12, 8. p. 531. C]: πτωχικὸς [Lycurg. p. 195. To. 2. Reiſqu.]: vt καλοκαγαθικὸς apud Plut. apophthegmm. Laconn. p. 218. To. 8.: Τυῤῥηνικὸς· v. Stephanus Byzant. v. Τυῤῥηνία· Ἀμπρατικὸς [Thuc. 1, 29.]: Φαληρικὸς [Id. 2, 13.]: τεκτονικὸς, μουσικὸς, ἰατρικὸς [Plato Gorg. 14. p. 64. f. Plut. conuiu. 14. p. 34. To. 8.]: οἰκοδομικὸς [Aeſch. Socr. 2, 34]: μαγειρικὸς, κναφικὸς [Plut. p. 309. To. 7. p. 39. To. 8.]: πυκτικὸς [Plato Gorg. 11. p. 55.]: κηδεμονικός· γραφικὸς, διδασκαλικὸς, πιστικὸς [Laërt. 4, 37.]: κλωπικὸς [Plato Cratyl. 23.]: νομικὸς, μανικὸς, τραγῳδικὸς [Ariſtoph. Plut. 424.]: ἐρωτηματικὸς, h. e. ἐρωτᾶν ἱκανὸς [Plato Cratyl. 16.]: ἀστικός· νεανικὸς, παιδικὸς, ἀνδρικὸς, φιλικὸς, βασιλικὸς, ξενικὸς [Herodo. 4, 76.]: ἀρχαϊκός· πατρικὸς [Thuc. 8. 6.]: βοεικὸς [Id. 4, 128.]: πεινατικὸς, et ἐμετικὸς [Plut. p. 161. To. 8.]: ἁλιευτικὸς [Id. p. 162. To. 8]: Πυθαγορικὸς [Id. p. 296. To. 7.]: τιμητικὸς [Id. p. 152. To. 8.]. Hinc κολακικὴ [Plat. Gorg. 57. p. 194.]: ἰατρικὴ, μαντικὴ, ῥητορικὴ, γυμναστικὴ, et alia, abſolute ponuntur, omiſſis ſubſtantiuis. Nonnulla poſt vocalem ι inſertam habent literam α, vt, Ὀλυμπιακός· Καρχηδονιακὸς [Thuc. 7, 50. 57. 58.]. v. Stephanus Byzant. v. Παμφυλία. Euſtath. ad Il. β′ p. 215. 14. Ὥσπερ δὲ διπλοῦται ὁ σχηματισμὸς ἐν τοῖς εἰρημένοις· οὕτω ποτὲ πάσχει καὶ ἐν κτητικοῖς. Δημήτριος

γοῦν

γῦν φαμὲν, καὶ Δημητριακὸς, καὶ Σάμιος, καὶ Σαμιακὸς, καὶ Ῥόδιος, καὶ Ῥοδιακὸς, καὶ ἕτερα ὁμοίως.

in ωδης] Haec duo horum nominum genera omiſſa ſunt in exemplis libelli Lipſienſibus primis. Et λιθώδης quidem eſt *lapidoſus* [Herodo. 4, 23.], non *lapideus*. Nam huius formae adiectiua fere multitudinem quandam, et copiam, etiam magnitudinem, ſignificant, vt Latinorum adiectiua, quae in ſyllabas *oſus* deſinunt [v. Gellius 4, 9. Priſcian. gram. 4. p. 115. et Cortius ad Salluſt. Iugurth. 66, 2.]: vt, ποιώδης [Herodo. 4, 47.]: ἀκανθώδης [Id. 1, 126.]: ἀνθεμώδης [Aeſchyl. Prom. 454. Ariſtoph. Rann. 422.]: γαστρώδης [Ariſt. Plut. 560.]: πετρώδης [Marc. 4, 5.]: μυθώδης [Palaeph. fab. 17, 1. Iſocr. ad Nicocl. p. 54. Baſ. a. 1571.]: φλογώδης, ὑλώδης, νιφετώδης, ἰλυώδης, ψαμμώδης· quae omnia leguntur apud Arrian. Indicc. p. 572. 586. 587. Blanc.: ὑδατώδης [Thuc. 3, 23.]: σαρκώδης [Herodo. 3, 29.]: κρεώδης, et τυρώδης [Plut. de ſanit. p. 395. To. 7.]: ἰχθυώδης [Herodo. 7, 109.]: αἱματώδης, χολώδης, καυσώδης [Hippocr. aphorr. 4, 47. 54.]: λοχμώδης [Thuc. 3, 107.]: ὑλώδης [Id. 4, 8.]: ſed σφηκώδης apud Ariſtoph. Plut. 561. idem eſt, quod σφηκοειδής. nam nonnulla huius formae adiectiua ſimilitudinem indicant. v. Salmaſius exercc. Solinn. p. 725. b. Atque communi illa adiectiuorum in ωδης exeuntium poteſtate praedita ſunt adiectiua in ηεις, Dor. αεις, deſinentia: vt, χαιτήεις [Apoll. Rhod. 2, 1241.]: δενδρήεις [Hom. Odyſ. α', 51.]: δενδράεις [Bion. fragmm. p. 242. Vrſin.]: δινήεις [Herodo. V. Hom. 9.]: ποιήεις [Hom. Odyſ. γ', 337.]: ὑλήεις [Ib. ib. α', 186.]: ἠχήεις [Hom. h. in Cybel. 5.]: πετρήεις [Id. h. in Pan. 7.]: πετράεις [Pindar. Olympp. 6, 80.]: δολόεις [Apoll. Rhod. 3, 89.]: μητιόεις [Heſiod. Ἔργ. 51.]: τειχιόεις [Hom. Il. β', 559.]: ἀμπελόεις [Id. ibid. 561.]: ἠμαθόεις [Id. Odyſ. α', 93.]: κητώεις [Id. Il. β', 581.]:

λαχνήεις

λαχνήεις [Id. ib. ώ, 451.]: μελιτόεις [Herodo. 8, 41.]: ἠερόεις [Heſiod. Θεογ. 119.]: νιφόεις [Id. ib. 142.]: ἀστερόεις [Id. ib. 106.]: δακρυόεις [Id. ib. 227.]: ἀνθεμόεις [Id. ib. 878.]: τολμάεις [Pindar. Pythionn. 4, 158.]: τιμάεις [Id. Iſthmm. 4, 11.]: χαλαζάεις [Id. ib. 5, 64.].

in ῳος] Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1409. 46. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ πατρῷος κτητικὸν μέν ἐστι· γίνεται δὲ ἐκ τῆς πατρὸς γενικῆς, πατρόϊος ὁ τοῦ πατρὸς, ὡς παντὸς παντοῖος· καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, πατρῷος, μένοντος τοῦ ἰῶτα ἐν προσγραφῇ· οὕτω δὲ καὶ τὸ μητρῷος γίνεται, καὶ τὸ παππῷος· στιχθέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα, καὶ εὐθὺς ἐκφωνηθέντος, γίνεται πατρώϊος, μητρώϊος, παππώϊος· οὕτω καὶ ὁ Μινῷος, Μινώϊος ἐκφωνεῖται. Sic ἡῷος Herodo. 7, 157. Conf. Etymol. M. p. 29. 48.

Sed hae poſſeſſiuorum nominum formae augeri recte poſſunt iſtis. Deſinunt enim 1) in εος, contr. ους, quae ex materia nominum principalium conſtare ſignificantur: vt, ἀργύρεος οῦς, σιδήρεος οῦς [Herodo. 7, 61.]: χρύσεος οῦς, λίνεος οῦς [Id. 7, 63. Xen. Cyrop. 6, 4. 1.]: pro quo apud Aenean Poliorcet. 29. legitur λινοῦς· ἐρέεος οῦς [Plat. Cratyl. 9. Parmenid. 22. ſ.]: ſed pro χύτρεος οῦς Ariſtoph. Nubb. 1476. dixit χυτρεοῦς· χιόνεος [Bion. fragmm. p. 241. Vrſin.]: φλόγεος [Theocr. Idyl. 22, 211.]: εἰρίνεος [Herodo. 1, 195. 2, 81.]: κεράμεος [Plut. conuiu. 12. p. 26. To. 8.]. Huc referri poſſunt adiectiua παρδαλέη ῆ, λεοντέη ῆ [Herodo. 7, 69.], ἀλωπεκέη ῆ [Polyaen. 2, 10. 5.], et alia, quae fere ſimpliciter, omiſſo nomine δορὰ, de pellibus iſtarum beſtiarum, et veſtibus inde confectis, ponuntur. 2) In αιος, vt, λακκαῖος [Theophr. charr. 20, 3.]: ἀγελαῖος [Herodo. 2, 93.]: πηγαῖος, κηπαῖος· θυραῖος [Plut. de audd. philoſſ. 2. p. 131. et diſcr. am. et adul. 37. p. 212. To. 7. Tub.]: Νειλαῖος [v. Stephanus Byzant. v. Νεῖλος]:

κορυ-

κορυφαῖος [Herodo. 3, 82.]: εἰρηναῖος [Id. 2, 68.]: τελευταῖος [Id. 2, 141.]: κρηναῖος [Id. 4, 181.]: χερσαῖος, λιμναῖος [Id. 2, 68.]: ὑλαῖος [Theocr. Idyl. 23, 10.]: λαθραῖος [Andocid. 3. p. 118. To. 2. Reiſqu.]: ἐπιστολιμαῖος [Demoſth. p. 45. To. 1.]: ἐπιπόλαιος [Id. p. 1418. To. 2.]: ἀγοραῖος [Plut. V. Fab. M. 1. p. 434. To. 1.]: σκοταῖος [Xen. Cyrop. 7, 1. 21.], et σκοτιαῖος· quorum hoc a nomine σκοτία, illud a nomine σκότος, ductum eſt: ἀργυραῖος [Herodo. 2, 141.]: βουλαῖος· vt, Ἑστία βουλαία Aeſchiri. p. 228. To. 1. Reiſqu. 3) In ωλος, et ηλος· vt, ψευδωλὸς, φειδωλὸς [Ariſtoph. Plut. 237.]: ἁμαρτωλὸς· v. Georgius Vindicc. N. T. ab Hebrr. p. 34. ſ.: σιγηλὸς [Sophocles Trachinn. 421.]: ὑδρηλὸς [Hom. Odyſ. ί, 133.]: ἀπατηλὸς [Plato Gorg. 20. p. 81. Findeiſ. Plut. V. Brut. 37. p. 262. To. 6. Tub.]: μιμηλὸς [Plut. V. Ageſil. 2. p. 72. To. 4. Clem. Alex. Paedag. 2. p. 166. C Colon.]: σιωπηλὸς [Clem. Alex. ib. p. 172. D. Plut. To. 6. p. 266.]: αἰσχυντηλὸς [Ariſtot. rhet. 2, 12. ſ.]: ὑπνηλὸς [Aeneas Poliorc. 22. p. 436. To. 3. Lipſ.]. Haec enim adiectiva, vel copiam quandam rei, vel facultatem promtam vitii, virtutiſque, eius, quae nominibus, a quibus ducta ſunt, ſignificantur, indicant. Sic etiam στωμύλος *loquax* Aeſchin. Socr. 2, 16. Theocr. Idyl. 5, 79. 4) In ερος, et ηρος· quae adiectiua ipſa habent fere vim cum genere eorum ſuperiore communem, ita tamen, vt etiam aptabilitatem quandam indicent: vt, δροσερὸς [Ariſtoph. Plut. 298.]: δολερὸς [Xen. Cyrop. 1, 6. 19. Velſ.]: νοτερὸς [Thuc. 3, 21.]: σκιερὸς [Hom. Il. λ', 480.]: φοβερὸς [Xen. Cyrop. 3, 3. 10.]: τρυφερός· φθονερὸς [Herodo. 3, 40.]: νοσηρὸς [Xen. Cyrop. 1, 6. 13.]: οἰνηρὸς [Anacr. fragmm. 117. Pindar. Nemeonn. 10, 81. Herodo. 3, 6.]: ἰχθυηρὸς [Ariſtoph. Plut. 815.]: αἱματηρὸς [Eurip. Phoenn. 638.]: ὀχληρὸς [Id. Alceſt. 540.]: καματηρὸς [Herodo. 4, 135.]:

4, 135.]: λυπηρὸς [Arrian. anab. 5. p. 346. Blanc.]: πνιγηρὸς [Id. ib. 6. p. 423. Thuc. 2, 52.]: τυχηρὸς [Plut. A. ΠΠ. 8. p. 21. To. 7. Tub.]: ταριχηρὸς [Arrian. anab. 5. p. 286.]: ὀδυνηρὸς [Eurip. Phoenn. 579.]: πονηρὸς, μοχθηρός. Sed pro ἁλμηρὸς dictum eſſe putatur ἁλμυρὸς [Thuc. 4, 26.]: v. Methodius ap. Etymol. M. p. 69. 19. Alius autem; vel formae, vel poteſtatis, ſunt adiectiua haec: ὀτρηρὸς [Hom. Odyſ. α΄, 109.]: λιμηρὸς [Theocr. Idyl. 10, 57.]: ὑγιηρὸς [Herodo. 2, 187.]: ποδήρης [Plut. de diſcr. am. et adul. 9. p. 169. To. 7. Tub.]: τοξήρης [Eurip. Alceſt. 36.]: ξιφήρης [Eurip. Phoenn. 376.]: φρενήρης [Herodo. 3, 30.]: ἰσχυρὸς, λιγυρὸς [Anacr. od. 43. 14.], et alia. 5) In ιμος· vt, πένθιμος [Eurip. Alceſt. 512.]: ἐδώδιμος [Herodo. 2, 92.]: ἀοίδιμος [Id. 2, 79.]: δόκιμος [Id. 3, 75.]: λόγιμος [Id. 2, 98.]: μάχιμος [Id. 3, 102.]: πλόϊμος [Arrian. anab. 7. p. 477.]: προσδόκιμος [Herodo. 1, 78. 3, 123.]: ὥριμος [Theodoret. Θ. ΠΠ. 3. p. 40. 13.]: πότιμος [Arrian. Indicc. p. 554.]. v. Etymol. M. v. κάλλιμος p. 487. 6) In αλεος· de quorum adiectivorum origine varia v. Suidas v. ῥωγαλέον, et Etymol. M. v. ἀργαλέος, et δειμαλέος· vt, θαῤῥαλέος [Xen. Cyrop. 3, 3. 10.]: ψωραλέος [Id. ib. 1, 4. 11.]: ῥωμαλέος [Aeſchin. Socr. 3, 3]: κερδαλέος. 7) In δανος· vt, ῥιγεδανὸς [Il. τ΄, 325.], a ῥῖγος· μηκεδανὸς a μῆκος· v. Etym. M. p. 703. 53.: pro quo Odyſ. η΄, 106. legitur μακεδνός· v. Etymol. M. p. 28. 47. Etſi enim nonnulla horum adiectiuorum genera proprie dici poſſeſſiua non poſſunt: tamen iis ſinitima habentur, atque nobis vel propterea attingenda viſa ſunt, vt admirabilis ingenii Graecorum ſolertia etiam in formandis huius generis vocabulis plane cognoſceretur: quorum ſane tanta copia eſt, vt multa a nobis ad hunc locum pertinentia aliorum obſeruationi, et diligentiae, relicta eſſe intellegamus ipſi.

Ad

Ad p. 94. *gentilia ſunt — denominationem habent*] Graece vocantur ἐθνικά· quorum formae variae, atque genera, quae fere a ſecundo caſu primitiuorum ſingulari, pluraliue, ducuntur, vt ex omnium, et hiſtoricorum, Herodoti maxime, atque Thucydidis, et geographorum, veterum libris, ita maxime ex Stephani Byzantii opere, quod ipſe inſcripſiſſe τὰ Ἐθνικὰ videtur, et cuius epitome, auctore Hermolao grammatico, quae vulgo inſcribitur, Στεφάνȣ Βυζαντίȣ περὶ πόλεων, καὶ δήμων, ad noſtram peruenit aetatem, cognoſci, collegique, poſſunt. Hanc eorum cognitionem non parum adiuuant notae, et emendationes, quibus librum illum illuſtrarunt Guil. Xylander, Tho. Pinedus, Iac. Gronouius, Lucas Holſtenius, Abrah. Berquelius, Neque vero neglegi debent obſeruationes Ioh. Gauelii, et Hadriani Heringae, in idem opus, quae inſertae extant Obſeruatt. miſcell. nouarr. To. 4. p. 219. — 251. To. 5. p. 437. — 467. To. 7. p. 769. — 796. To. 8. p. 927. — 956. To. 9. p. 961. — 976. De formis Siculis horum nominum expoſuit Berquelius ad Stephanum Byzant. p. 3. n. 15. Atque ad hoc nominum genus referri commode poſſunt ea nomina, quae vocabulis ciuium Athenienſium addita, non patriam indicant, ſed pagum, cui eorum quiſque adſcriptus fuerit: quorum genera varia cognoſci poſſunt e Ioh. Meurſii libro ſingulari de populis Atticae [L. B. a 1616. 4.], eiuſque Paralipomenis, quibus adiectum eſt auctarium ex Itinerario Iac. Sponii [Trai. ad Rhen. a. 1684. 4.]. Nos quidem praecepta Velleri de his nominibus ita confirmabimus exemplis idoneis, vt eorum formis addamus has, quae a nobis in legendis veterum ſcriptis adhuc notatae erant. Nam nonnulla horum nominum non vno, ſed variis modis, terminantur: vt, Βιέννιος, Βιεννήσιος, Βιενναῖος· v. Stephanus Byzant. v. Βίεννος· Λυδὸς [Herodo. 1, 80. Xen. Cyrop. 4, 2. 8.]: Λύδιος [Xen. ib. 6, 21. 8. anab. 1, 5. 6.]:

Λυδαῖος

Λυδαῖος [v. Stephanus Byzant. v. Λυδία]. Sic, Καππάδοξ, Καππάδοκος, Καππαδόκης [Herodo. 1, 72. 7, 72.]: v. Stephanus Byzant. v. Καππαδοκία· Φωκαεὺς, Φωκαιεὺς, Φωκαΐτης· v. Stephanus Byzant. v. Φώκαια· Γόννιος, et Γονατὰς, vel Γοιατᾶς· v. Stephan. Byzant. v. Γόννοι· Ἀχαρνεῖς, et Ἀχαρνηΐδαι [Ariſtoph. Acharnn. 321.]: Ἐμισαῖος, et Ἐμισηνὸς [vid. Etymol. M. v. Ἔμισα p. 334. 52.]: Γαδειραῖοι, Γαδειρανοὶ, Γαδειρῖται, Γαδειρεῖς· v. Proluſſ. Palaephatt. 4, 4. p. 66.: Ἀφυτεὺς, Ἀφυτιεὺς, et Ἀφυτήσιος· v. Stephanus Byzant. v. Ἀφύτη· Ἀμβρακιεὺς, Ἀμβρακιώτης, Ἀμβρακῖνος· v. Stephanus Byzant. v. Ἀμβρακία.

in αιος] Vt, Ἀλυζαῖος· v. Stephanus Byzant. v. Ἀλύζεια· vel potius Ἀλυζιαῖος, quum nomen vrbis fuerit Ἀλυζία· v. Strabo 10. p. 459. Caſaub.: Βεροιαῖος [Arrian. Indicc. p. 545. Blanc.]: Ζακανθαῖος [Polyb. 3, 16.]: Θηβαῖος [Herodo. 7, 202.]: Κυμαῖος [Id. 1, 157.]: Κυρηναῖος [Id. 2, 33.]: Γαζαῖος [Polyb. excc. de virtutt. p. 68. To. 3. Lipſ.]: Ἀφιδναῖος [Herodo. 8, 128. v. Stephanus Byzant. v. Ἄφιδνα]: Σμυρναῖος [Herodo. 1, 143.]: Ἐρυθραῖοι [Plut. de virtutt. mulierr. p. 268. To. 8.]: Κερκυραῖοι [Thuc. 1, 29]: Λαρισσαῖος [Plato Menon. 1.]: v. Stephanus Byzant. v. Λάρισσα· Δωδωναῖος [Herodo. 2, 55.]; femininum Δωδωνὶς [Id. 2, 53.]: v. Stephanus Byzant. v. Δωδώνη· Μηθυμναῖος [Herodo. 1, 23.]: Μιτυληναῖος [Id. 1, 27.]: Παρθυαῖος [Arrian. anab. 3. p. 171.]. Feminina terminantur litera α· vt, Κυρηναία [Plut. p. 291. To. 8.]: Φεραία [Id. ib. p. 292.]: Κυμαία [Id. ib. p. 305.]. Poſſeſſiua deſinunt in ικος· vt, Θηβαϊκὸς [Herodo. 2, 91.]: Μηδικὸς [Id. 1, 101.]; Σικελικὸς, Τυρσηνικὸς [Thuc. 4, 24.].

in ιος] Vt, Ἀράβιος [Herodo. 1, 131. 2, 141. Xen. Cyrop. 1, 5. 2. 7, 4. 8.: apud quem ib. 1, 1. 4.

etiam altera nominis forma, Ἄραψ, legitur: femininum eſt Ἀράβισσα· v. Stephanus Byzant. v. Ἀραβία: Ἐφέσιος [Herodo. 1, 26.]: Μεσσήνιος [Id. 5, 49.]: Σάμιος [Id. 1, 70.]: Σέςιος [Demoſth. p. 673. 11. To. 1. Reiſqu.]: Ἱεριχέντιος· v. Stephanus Byzant. v. Ἱεριχές· vt a nomine Φλιές ducitur Φλιέντιος· pro quo, et Φλιέσιος dicitur [v. Steph. Byz. v. Φλιές], et Φλιάσιος [Herodo. 8, 72. Plato Phaedon. 1. et ibi nota 6.]: vt Ἀναγυράτιος [Pauſan. 1, 31.]: v. Steph. Byzant. v. Ἀναγυρές· Μιλήσιος [Herodo. 1, 74.]: Ἰθακήσιος [Hom. Il. β', 25.]: Καρχηδόνιοι [Herodo. 3, 17.]: Κλαζομένιος, et Τήϊος [Id. 1, 168.]: nam Τήϊος Ionice dicitur pro Τέϊος, Τεῖος, vt Κήϊος pro Κέϊος, Κεῖος· v. Stephanus Byzant. v. Κῶς, et v. Τέως· Λασόνιοι [Herodo. 7, 77.]: Λακεδαιμόνιοι, Κορίνθιοι, Σικυώνιοι, Ἐπιδαύριοι, Τροιζήνιοι, Πελοποννήσιοι [Id. 8, 72.]: Πάριος [Id. 1, 12.]: Σύριοι [Id. 1, 71.]: Λύκιοι [Id. 1, 28.]: Σόλιοι, et Σαλαμίνιοι [Id. 5, 110.]: Ἄνδριοι, Τήνιοι, Καρύςιοι [Id. 8, 66.]: Ἐπιδαύριοι, Τροιζήνιοι, Λευκάδιοι [Thuc. 1, 27]: Κνίδιοι [Herodo. 3, 138]: Κολοφώνιος [Polyb. 5, 77.]: Συῤῥακέσιος [Plut. conſol. ad Apollon. p. 361. To. 7.]: Βάκτριοι [Xen. Cyrop. 1, 1. 4.]: Λεοντήσιος [Polyb. excc. legatt. 58. p. 659. To. 2.]: Εὐρωπήϊοι [Herodo. 7, 73]: quod extitiſſe videtur ex Εὐρωπῆοι, et hoc ex Εὐρωπαῖοι· Ὑρκάνιος [Xen. Cyrop. 4, 2. 8.]: Κορίνθιος, Σόλιος, Σαλαμίνιος [Arrianus Indicc. p. 546. Blanc.]: Σέσιος [Id. ib. p. 589.]: Προκοννήσιος [Herodo. 4, 138.]. Huc referendum eſſe videtur nomen Ἀργεῖος, quod ortum eſt ex Ἀργέϊος, vt hoc ex genit. Ἄργεος, et nomen Κῷος [Herodo. 9, 76.], quod ex Κώϊος extitit. v. Stephanus Byzant. v. Κῶς, et v. Ἄργος. Feminina horum nominum deſinunt in ᾰ, vel η· vt, Κῴη Herodo. 9, 76.: Αἰθιοπία· v. Stephanus Byzant. v. Αἰθίοψ· Βεβρυκία· v. Stephan. Byzant. v. Βεβρύκων ἔθνη δύο· Χαλκηδονίαι Plut. p. 405.

405. To. 8.: et in $\overline{\alpha\varsigma}$· vt, Ἰλιὰς Herodo. 5, 93.: Ἑλικωνιὰς, Ὀλυμπιὰς, Δηλιάς· v. Stephanus Byzant. v. Ἀβάντις· Λεσβιάς· v. Stephanus Byzant. v. Τροία· Ἀχαιϊάδες [Theocr. Idyl. 24, 74.]: Λαμνιάδες [Pindar. Olympp. 4, 32.]· et in $\overline{\iota\varsigma}$· vt, Σεσὶς [Xenoph. Cyrop. 6, 3. 7.]. Sed nomina gentilia, quae a nominibus, quae ſyllaba $\overline{\iota\varsigma}$ terminat, proficiſcuntur, deſinunt in $\overline{\epsilon\iota o\varsigma}$· vt, Ἀδωνίδειος, Εὐπολίδειος, Ἠλίδειος, pro quo tamen fere Ἠλεῖος dicitur. v. Stephanus Byzant. v. Ἦλις, a quo etiam femininum Ἠλιδὶς laudatur.

in $\overline{o\varsigma}$] Non in $\overline{\lambda o\varsigma}$, vt legunt etiam editt. Lipſienſes primae, et Batauae, quum λ non ſit litera aduenticia: vt, Βιθυνοὶ [Herodo. 1, 28.]: Μυσοὶ, Πάμφυλοι, Μαριανδυνοὶ [Id. 1, 28.]: Λυδοὶ [Id. 1, 13.]: Χῖος [Id. 1, 25.]: Λοκροὶ, et Βοιωτοὶ [Id. 8, 66.]: Μυσοὶ [Id. 1, 28.]: Δελφοὶ [Id. 1, 51. 54.]: Ἰνδοὶ [Xen. Cyrop. 1, 1. 4.]: Μάρδος [Herodo. 1, 84.]: Κελτοὶ [Plut. de virtutt. mulierr. p. 270. To. 8.]: Τυῤῥηνοὶ [Id. ib. p. 272.]. Femininum Μηδὶς [Herodo. 1, 91.]: Κολχὶς [Id. 7, 62.]: Δαρδανὶς [Hom. Il. σ΄, 339.]: Τυῤῥηνίδες [Plut. de mulierr. virtt. p. 272. To. 8.]: Αἰτωλὸς, Αἰτωλὴ, et Αἰτωλὶς [Plut. quaeſtſt. Romann. 16. p. 319. To. 8.]. Poſſeſſiua deſinunt in $\overline{\iota\kappa o\varsigma}$· vt, Μολοττικὸς [Ariſt. Theſmophorr. 423.]: Μηδικὸς [Xen. Cyrop. 6, 1. 4.].

in $\overline{\nu o\varsigma}$] Vid. Stephanus Byzant. v. Ἄγκυρα· vt, Ῥηγῖνος, Σωρεντῖνος, Ἀκραγαντῖνος· v. Stephanus Byzant. v. Πόλλεντος· Ἀσιανὸς [Arrian. anab. 7. p. 465. Blanc.]: Βακτριανοὶ [Xen. Cyrop. 5, 1. 1.]: Τραλλιανοὶ [Plut. p. 404. To. 8.]: Ἀβυδηνὸς [Herodo. 6, 26.]: Κυζικηνοὶ [Id. 6, 33.]: Λαμψακηνοὶ [Id. 6, 37.]: Ἀβιληνός· v. Stephanus Byzant. v. Ἀβίλη· Σαρδινὸς [Herodo. 1, 22. 80.]: Τιβαρηνοὶ [Id. 7, 78.]: Βερεντεσηνοὶ [Plut. V. Anton. 35. p. 104. To. 6.]: Ἐμεσηνός· v. Stephanus Byzant. et Etymol. M. v. Ἔμισα·

etiam altera nominis forma, Ἄραψ, legitur: femininum eſt Ἀράβισσα· v. Stephanus Byzant. v. Ἀραβία: Ἐφέσιος [Herodo. 1, 26.]: Μεσσήνιος [Id. 5, 49.]: Σάμιος [Id. 1, 70.]: Σέστιος [Demoſth. p. 673. 11. To. 1. Reiſqu.]: Ἱεριχέντιος· v. Stephanus Byzant. v. Ἱεριχοῦς· vt a nomine Φλιοῦς ducitur Φλιούντιος· pro quo, et Φλιούσιος dicitur [v. Steph. Byz. v. Φλιοῦς], et Φλιάσιος [Herodo. 8, 72. Plato Phaedon. 1. et ibi nota 6.]: vt Ἀναγυράτιος [Pauſan. 1, 31.]: v. Steph. Byzant. v. Ἀναγυροῦς· Μιλήσιος [Herodo. 1, 74.]: Ἰθακήσιος [Hom. Il. β', 25.]: Καρχηδόνιοι [Herodo. 3, 17.]: Κλαζομένιος, et Τήϊος [Id. 1, 168.]: nam Τήϊος Ionice dicitur pro Τέϊος, Τῆος, vt Κήϊος pro Κέϊος, Κῆος· v. Stephanus Byzant. v. Κῶς, et v. Τέως· Λασόνιοι [Herodo. 7, 77.]: Λακεδαιμόνιοι, Κορίνθιοι, Σικυώνιοι, Ἐπιδαύριοι, Τροιζήνιοι, Πελοποννήσιοι [Id. 8, 72.]: Πάριος [Id. 1, 12.]: Σύριοι [Id. 1, 71.]: Λύκιοι [Id. 1, 28.]: Σόλιοι, et Σαλαμίνιοι [Id. 5, 110.]: Ἄνδριοι, Τήνιοι, Καρύστιοι [Id. 8, 66.]: Ἐπιδαύριοι, Τροιζήνιοι, Λευκάδιοι [Thuc. 1, 27.]: Κνίδιοι [Herodo. 3, 138.]: Κολοφώνιος [Polyb. 5, 77.]: Συρρακούσιος [Plut. conſol. ad Apollon. p. 361. To. 7.]: Βάκτριοι [Xen. Cyrop. 1, 1. 4.]: Λεοντήσιος [Polyb. excc. legatt. 58. p. 659. To. 2.]: Εὐρωπήϊοι [Herodo. 7, 73.]: quod extitiſſe videtur ex Εὐρωπῆοι, et hoc ex Εὐρωπαῖοι· Ὑρκάνιος [Xen. Cyrop. 4, 2. 8.]: Κορίνθιος, Σόλιος, Σαλαμίνιος [Arrianus Indicc. p. 546. Blanc.]: Σούσιος [Id. ib. p. 589.]: Προκοννήσιος [Herodo. 4, 138.]. Huc referendum eſſe videtur nomen Ἀργεῖος, quod ortum eſt ex Ἀργέϊος, vt hoc ex genit. Ἄργεος, et nomen Κῷος [Herodo. 9, 76.], quod ex Κώϊος extitit. v. Stephanus Byzant. v. Κῶς, et v. Ἄργος. Feminina horum nominum deſinunt in ᾱ, vel η· vt, Κῴη Herodo. 9, 76.: Αἰθιοπία· v. Stephanus Byzant. v. Αἰθίοψ· Βεβρυκία· v. Stephan. Byzant. v. Βεβρύκων ἔθνη δύο· Χαλκηδονίαι Plut. p. 405.

405. To. 8.: et in $\overline{\alpha\varsigma}$· vt, Ἰλιὰς Herodo. 5, 93.: Ἑλικωνιὰς, Ὀλυμπιὰς, Δηλιάς· v. Stephanus Byzant. v. Ἀβάντις· Λεσβιάς· v. Stephanus Byzant. v. Τροία· Ἀχαιϊάδες [Theocr. Idyl. 24, 74.]: Λαμνιάδες [Pindar. Olymp. 4, 32.]· et in $\overline{\iota\varsigma}$· vt, Σουσὶς [Xenoph. Cyrop. 6, 3. 7.]. Sed nomina gentilia, quae a nominibus, quae ſyllaba $\overline{\iota\varsigma}$ terminat, proficiſcuntur, deſinunt in $\overline{\epsilon\iota o\varsigma}$· vt, Ἀδωνίδειος, Εὐπολίδειος, Ἠλίδειος, pro quo tamen fere Ἠλεῖος dicitur. v. Stephanus Byzant. v. Ἦλις, a quo etiam femininum Ἠλιδὶς laudatur.

in $\overline{o\varsigma}$] Non in $\overline{\lambda o\varsigma}$, vt legunt etiam editt. Lipſienſes primae, et Batauae, quum λ non ſit litera aduenticia: vt, Βιθυνοὶ [Herodo. 1, 28.]: Μυσοὶ, Πάμφυλοι, Μαριανδυνοὶ [Id. 1, 28.]: Λυδοὶ [Id. 1, 13.]: Χῖος [Id. 1, 25.]: Λοκροὶ, et Βοιωτοὶ [Id. 8, 66.]: Μυσοὶ [Id. 1, 28.]: Δελφοὶ [Id. 1, 51. 54.]: Ἰνδοὶ [Xen. Cyrop. 1, 1. 4.]: Μάρδος [Herodo. 1, 84.]: Κελτοὶ [Plut. de virtutt. mulierr. p. 270. To. 8.]: Τυῤῥηνοὶ [Id. ib. p. 272.]. Femininum Μηδὶς [Herodo. 1, 91.]: Κολχὶς [Id. 7, 62.]: Δαρδανὶς [Hom. Il. σ', 339.]: Τυῤῥηνίδες [Plut. de mulierr. virtt. p. 272. To. 8.]: Αἰτωλὸς, Αἰτωλὴ, et Αἰτωλὶς [Plut. quaeſtſt. Romann. 16. p. 319. To. 8.]. Poſſeſſiua deſinunt in $\overline{\iota\kappa o\varsigma}$· vt, Μολοττικὸς [Ariſt. Theſmophorr. 423.]: Μηδικὸς [Xen. Cyrop. 6, 1. 4.].

in $\overline{\nu o\varsigma}$] Vid. Stephanus Byzant. v. Ἄγκυρα· vt, Ῥηγῖνος, Σωρεντῖνος, Ἀκραγαντῖνος· v. Stephanus Byzant. v. Πόλλεντος· Ἀσιανὸς [Arrian. anab. 7. p. 465. Blanc.]: Βακτριανοὶ [Xen. Cyrop. 5, 1. 1.]: Τραλλιανοὶ [Plut. p. 404. To. 8.]: Ἀβυδηνὸς [Herodo. 6, 26.]: Κυζικηνοὶ [Id. 6, 33.]: Λαμψακηνοὶ [Id. 6, 37.]: Ἀβιληνός· v. Stephanus Byzant. v. Ἀβίλη· Σαρδιηνὸς [Herodo. 1, 22. 80.]: Τιβαρηνοὶ [Id. 7, 78.]: Βρεντεσηνοὶ [Plut. V. Anton. 35. p. 104. To. 6.]: Ἐμεσηνός· v. Stephanus Byzant. et Etymol. M. v. Ἔμισα·

σα· Οὐλυμπινοὶ [Herodo. 7, 74.]: Ἰϛρινὸς [Id. 4, 78.]: Παρινὸς [Id. 4, 138.]: Ταραντῖνος [Id. 3, 138.]: v. Herodianus apud Stephan. Byzant. v. Ἀκράγαντες· Σογδιανὸς [Arrian. anab. 3. p. 171.]: Ἀλβανὸς, et Σȣσιανὸς [Id. ib. p. 172.]. Feminina deſinunt in ηνη· vt, Μαγδαληνὴ [Marc. 15, 40. 47.].

in κος] Ἀχαϊκὸς huc non pertinet. Eſt enim nomen κτητικὸν, quum ἐθνικὸν ſit Ἀχαιός. v. Stephanus Byzant. v. Ἀχαΐα. Et nomen Τȣρκὸς referri debebat ad nomina in ος deſinentia, quum κ non ſit litera aduenticia.

in ευς] Vt, Κρηταιεὺς [Polyb. 4, 53.]: Τριχωνιεὺς, Ἀρσινοεὺς [Id. 17, 10.]: Σελευκεὺς [Id. 5, 58.]: Εὐρωπεὺς [Herodo. 1, 173. 8, 133.]: Αἰολεὺς, Δωριεὺς [Id. 1, 28. V. Hom. 37.]: Ταρσεὺς [Act. 21, 39. coll. 22, 3.]: Πριηνεὺς [Herodo. 1, 170. 6, 8.]: Ἀλεξανδρεὺς [Plut. p. 169. To. 8. Tub.]: v. Stephanus Byzant. v. Εὔβοια· Μαντινέες, Θεσπιέες [Herodo. 8, 133.]: Ἁλικαρνασσεὺς [Id. 1, 144.]: Μεγαρεὺς [Id. 3, 50.]: Τελμησσεὺς [Id. 1, 78.], vel Τελμισσεὺς [Stephan. Byzant. v. Τελμισσός]: Πλαταιεὺς [Ariſtoph. Rann. 706. v. Steph. Byzant. v. Πλαταιαί]: Θηβαιεὺς [Herodo. 2, 54.]: Φωκαιεὺς [Id. 1, 163. 4, 138.], et Φωκαεὺς [Id. 6, 11.]: v. Stephanus Byzant. v. Φώκαια· Ἱϛιαιεὺς [Herodo. 8, 23.]: Χαλκιδεὺς [Id. 5, 77.]: Τρωαδεύς· v. Stephan. Byzant. v. Τρωϊάς· Πατρεὺς, Τριταιεὺς, Φαραεὺς [Polyb. 2, 41.]: Μεγαρεὺς [Herodo. 3, 60.]: v. Stephanus Byzant. v. Ἀγυιά, et v. Ἄβαρνος, v. Αἴλια, et v. Ἀμφιτρόπη, v. Ἀγάθη, et v. Βȣρών. Feminina horum nominum deſinunt in ις· vt, Πλαταιὶς γῆ [Herodo. 9, 15. v. Steph. Byzant. v. Πλαταιαί]: Μεγαρὶς [Plut. quaeſtſt. Grr. 16. p. 387. To. 8.]: Φωκαΐς· v. Stephanus Byzant. v. Φώκαια· Αἰθιοπίς· v. Stephan. Byzant. v. Αἰθίοψ· Δωρὶς [Thuc. 3, 112.]: Φωκίδες [Plut. de mulierr. virtt. p. 266. To. 8.]. Poſſeſſiua terminantur

ſyllabis

ſyllabis ικος· vt, Εὐβοεικὸς [Herodo. 8, 19.], vel Εὐβοϊκός· v. Stephanus Byzant. v. Εὔβοια, et ibi Berquel.: Χαλκιδικὸς [Herodo. 8, 127.]: Πλαταϊκὸς [Id. ib. 126.].

in της] Vt, Ἀβδηρίτης, Γαβαλίτης· v. Stephanus Byzant. v. Ἄβδηρα· Σπαρτιῆται, Τεγεῆται [Herodo. 8, 133.]: Ποτιδαιῆται, Λεπρεῆται [Id. 9, 28.]: Ποτιδαιάτης [Thuc. 1, 58.]: v. Stephanus Byzant. v. Ἀγυιά· Πιταᾶται [Pindar. Olympp. 9, 103.]: Ἱεροσολυμίτης [Marc. 1, 5.]: Ἀμπρακιῶται [Thuc. 1, 27.]: Ἀμπρακιῆται [Herodo. 9, 28.]: v. Stephanus Byzant. v. Ἀμπρακία· Χερσονησιῆται [Thuc. 4, 137.]: v. Stephanus Byzant, v. Χεῤῥόνησος· vt, νησιῶται [Herodo. 8, 66.]: vnde νησιωτικὸς Id. 7, 80.: Αἰγινήτης [Herodo. 3, 59.]: v. Stephanus Byzant. v. Αἴγιναι· Κροτωνιήτης [Herodo. 3, 125. 8, 47.]: Ναυκρατίτης, Βουσιρίτης [Plutarch. conuiu. ſapientt. 5. p. 14. To. 8. Tub.]: Μασσιλιῆται [Polyb. excc. legatt. 134. p. 790. To. 2.]: Αἰθαλεάτης, et Αἰθαλίτης· v. Stephanus Byzant. v. Αἰθάλη· Αἰπεάτης, Δικαιαρχεάτης, Ἡρακλεώτης· v. idem v. Αἴπεια, et v. Αὐλαί, et v. Ῥαφανέαι, et v. Ὠρεός· Ἀρδεάται, Ἀντιάται, Κιρκαιᾶται, Ταῤῥακηνῖται [Polyb. 3, 22.]: ſed de Ἰταλιώτης, et Σικελιώτης, v. index Graecit. Aeſchin. hh. vv.

in ης] Vt, Κρὴς [Polyb. 7, 4.]: cuius femininum eſt Κρῆσσα [Herodo. 7, 99.]: et poſſeſſiuum, Κρητικὸς [Herodo. 1, 173.]: v. Stephanus Byzant. v. Κρήτη. Sed femin. Περσὶς [Herodo. 1, 138. 6, 26.]: v. Stephanus Byzant. v. Πέρσαι· Ἀσιάτις [Eurip. Troadd. 1219.]. Μάγνης [Arrian. Indicc. p. 545. Blanc.]: vt *Magnes* Nep. Datam. 5, 6.: feminino Μάγνησσα vſus eſt Callimachus; Parthenius Μάγνησις, et Sophocles Μαγνῆτις, dixere, auctore Stephano Byzant. v. Μαγνησία. Sic, Σκύθης· femin. Σκύθη, Σκυθὶς, et Σκύθαινα· v. Stephanus Byzant. v. Σκύθαι·

 vt

vt *Scythiſſa* apud Nep. Datam. 1, 3. Sed Χολλίδης apud Ariſtoph. Acharnn. 405. ductum eſt a nomine pagi cuiuſdam Atticae.

feminina in ις] Vt, Αἰολιῶτις [Herodo. V. Hom. 1.]: Πελασγιώτιδες [Id. 2, 171.]: Συβαρίτις [Ariſtoph. Veſpp. 1429.]: Ἠπειρώτιδες [Herodo. 1, 15.]: Σπαρτιάτις [Plut. apophthegmm. Laconn. p. 204. To. 8.]. Poſſeſſiua deſinunt in ικος· vt, Γαλατικὸς [Plut. apophthegmm. regg. p. 167. To. 8.]: Τεγεητικός [Herodo. 8, 124.].

in υς] Vt, Λίβυς [Herodo. 4, 188.]: cuius femininum eſt Λίβυσσα [Id. 4, 189.]. v. Stephanus Byzant. v. Λιβύη. Λιγὺς [Herodo. 7, 165.]. v. Stephanus Byzant. v. Λιγυςίνη. Poſſeſſiua deſinunt in κος· vt, Λιβυκός [Plut. p. 294. To. 8.].

in ων] Vt, Ἴων [Herodo. 1, 170. V. Hom. 37.]: Παφλαγὼν [Id. 1, 28.]: Μάκρωνες [Id. 7, 78.]: Σαρδόνες [Id. 7, 165.]: Βυλλίονες *Bulliones* [Strabo 7. p. 326. Cic. 13. ep. 42, 3.]. Feminina deſinunt in ις, vel ας, vel αινα· vt, Ἰωνὶς, et Ἰὰς [Herodo. 1, 92. 6, 31. 148.]: v. Stephanus Byzant. v. Ἰωνία· Βιςωνίς· v. Steph. Byz. v. Αἰνία· Λάκαινα [Herodo. 3, 134. 7, 235.].

in ξ] Vt, Φοίνιξ [Herodo. 2, 54.]: Φρὺξ [Id. 1, 35.]: Κίλιξ [Id. 1, 28.]: Θρᾴξ, Ion. Θρῂξ [Id. 1, 28.]: Βέβρυξ [Plut. p. 289. ſ. To. 8. Tub.]: Αἴθιξ [Id. quaeſtſt. Grr. 13. p. 384. To. 8.]. v. Steph. Byzant. v. Αἰθικία. De his gentilibus, atque iis, quae in ευς exeunt, v. Portus Lex. Pindar. p. 390. Feminina deſinunt in ισσα· vt, Καππαδόκισσα· v. Stephanus Byzant. v. Καππαδοκία· Φοίνισσα [Herodo. 1, 116.]: Κίλισσα, Θρῇσσα, vel Θρᾷττα [Theophr. charr. 28, 1. Plut. quaeſtſt. Grr. 58. p. 409. To. 8.]: vt *Threſſa* ap. Nep. Iphicr. 3, 4.: v. Stephanus Byzant. v. Βεβρύκων ἔθνη δύο, et Etymol. M. v. ἄνασσα p. 100. 42. Poſſeſſiua terminantur ſyllabis ιος: vt, Κιλίκιος;

Κιλίκιος, Θρᾴκιος, Φρύγιος· vel ικος· vt, Φοινικικὸς· v. Stephanus Byzant. v. Φοινίκη· ſed apud Herodo. 6, 47. plerique libri habent Φοινικά.

in ας] Ἀρκὰς [Herodo. 9, 28.]: cuius feminina Ἀρκαδὶς, Ἀρκασὶς, et Ἀρκάδισσα, laudantur a Stephano Byzant. v. Ἀρκὰς, et v. Ἦλις.

in ος] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, *in* βος. At litera β non eſt litera aduenticia. Addi poterant ea horum nominum genera, quae deſinunt in αν, et ην· vt Ἕλλην· Ἀκαρνὰν [Herodo. 1, 62. Thuc. 2, 33.]: Αἰνιὰν [Plut. quaeſtſt. Grr. 13. p. 384. To. 8.]: Ἀτιντὰν, Ἀθαμὰν [Strabo 7. p. 326. Caſaub.]: Ἀξάν· v. Steph. Byzant. v. Ἀκαρνανία· quorum feminina terminantur ſyllaba ις· vt, Ἑλληνὶς [Thuc. 3, 113.]: poſſeſſiuum eſt Ἑλληνικὸς [Herodo. 1, 90.]: et Ἑλλήνιος Id. 5, 49.: Αἰνιανὶς, et poſſeſſ. Αἰνιανικὸς· v. Stephanus Byzant. v. Ἀκαρνανία, et v. Αἰνία· vel in ρ· vt, Μᾶρες [Herodo. 7, 79.]: Κὰρ [Id. 5, 111.]: cuius poſſeſſiuum eſt Καρικὸς [Id. 1, 173. 8, 19.]: femininum, Κάειρα [Id. 1, 92. 146.]: v. Stephanus Byzant. v. Καρία· Ἴβηρ [Plut. V. Anton. 34. p. 104. To. 6. Tub.]: Ἴλλυρ· cuius femininum eſt Ἰλλυρὶς [Polyb. exec. legatt. 76. p. 694. To. 2. Lipſ.]: vel in ψ· vt, Αἰθίοπες [Herodo. 3, 17.]: cuius poſſeſſiuum eſt Αἰθιοπικὸς [Herodo. 2, 86.]: femininum Αἰθιοπὶς [Herodo. 3, 19.], Αἰθιοπία, et Αἰθιοπηΐς, et Αἰθιόπισσα· v. Stephanus Byzant. v. Αἰθίοψ, et v. Καππαδοκία· Δρύοπες [Herodo. 1, 146.]: Μέροπες [Plut. quaeſtſt. Grr. 58. p. 409. To. 8.]: Χάλυβες [Herodo. 1, 28.]: vel in ως· vt, Τρὼς [Hom. Il. π', 92.]: femin. Τρωὴ [Il. σ', 339.], Τρωὶς, Τρωϊὰς, et Τρωὰς [Plut. quaeſtſt. Romann. 6. p. 314. To. 8.]: v. Moeris v. Τρωάς· poſſeſſiuum Τρωϊκὸς [Herodo. 9, 27.]: v. Stephanus Byzant. v. Τροία, et Pierſon. ad Moer. p. 371. Caeterum his gentilibus propriis addi commode poſſunt gentilia appellatiua, in δαπος

 deſinen-

deſinentia vt, ποδαπὸς, et ὁποδαπὸς, *cuias* [Demoſth. p. 1309. To. 2. Herodo. 5, 13. 9, 16. Ariſt. Acharnn. 818.]: ἡμεδαπὸς *noſtras*: ὑμεδαπὸς *veſtras*: ἀλλοδαπὸς *extraneus*. v. Priſcian. 17. p. 619. Baſil.

deminutiua — ſignificant] A Graecis grammaticis nominantur ὑποκοριστικά· v. Etymol. M. v. ὑποκοριστικὸς p. 782. Definitionem eorum Vellerus debet Priſciano, qui grammat. 3. p. 84. Baſil., *Deminutiuum, inquit, eſt, quod deminutionem ſui primitiui abſolute*, h. e. *ſine vlla comparatione* [v. Diomedes gram. 1. p. 25. Lipſ.], *demonſtrat*. Exempla, χερύδριον, et πελαργιδεὺς, in editionibus libelli Lipſſ. primis, et Batauis, quae reliqua horum nominum exempla exhibent ita, *vt*, ἀνθρωπίσκος *homuncio*, ἀνθρωπίσκη *homuncula*: ναυτίλος *nautilus*: παιδίον *puerulus*: ἀδελφάσιον *fraterculus*: φίλιννα *amicula*: κοράσιον, κορίδιον, κορίσκιον, κόριον, *puella*, deſunt non minus, quam verba, *nec minus diligenter — Voſſ.* Ducuntur fere omnia a nominatiuo, quaedam etiam a genitiuo, primitiuorum, neque pauca pariunt deminutiua alia. Nobis vero, qui nollemus praecepta Caninii, et Clenardii, vel potius Anteſignani, et Stephani [Paralipomm. p. 159. ſſ.], aliorumque, de variis horum nominum generibus exſcribere, eas ipſorum formas, quas noſmet in legendis veterum libris ipſi annotaſſemus adhuc, in medio ponere, proborumque ſcriptorum auctoritatibus munire, placuit, ita, vt etiam ratio facturae ipſarum appareret. Et Homerum quidem vſu horum nominum abſtinuiſſe grammatici veteres praecipiunt. v. Euſtath. ad Odyſ. ι, 415 p. 1540. 53.: qui tamen λίθαξ, quod ibi legitur, tale nomen eſſe putabat. Deſinunt igitur apud Graecos deminutiua

1. in ‾αδιον‾· vt, λαμπάδιον Ariſtoph. Acharnn. 1176. Plut. V. Pyrrhi c. 13. p. 19. To. 3.: στιβάδιον Plut. V. Philopoem. 4. p. 442. To. 2.: κρεάδιον Xen. Cyrop. 1, 4, 13.: λοπάδιον Ariſt. Plut. 813.: σπηλάδιον,

προσ-

προσκεφαλάδιον, τυχάδιον, ἐλάδιον [Arrian. diſſertt. Epictett. 2, 20. p. 236. Cantabr. Alciphr. 3. ep. 13.]. v. Euſtathius ad Odyſ. ζ p. 1552. 31. et Etymol. M. p. 700, 46. Sed pro ἐλάδιον, et σπηλάδιον, et προσκεφαλάδιον, quum extiterint e primitiuis ἔλαιον, et σπήλαιον, et προσκεφάλαιον, ſublata ſyllaba ον, ſcribendum potius eſt ἐλάδιον, et σπηλάδιον, et προσκεφαλάδιον, ita, vt referantur ad diminutiua in διον deſinentia.

2. in αιον· vt, γύναιον Ariſtoph. Theſmophorr. 799.

3. in ακιον, et femin. ακις· vt, πινάκιον Demoſth. p. 998. To. 2. Reiſqu. Iſocrat. p. 374. To. 2. Bat.: πιττάκιον Polyb. excc. legatt. 114. p. 762. To. 2.: δελφάκιον Ariſtoph. Lyſiſtr. 1061.: θωράκιον Polyb. 8, 5.: Ἐριθακὶς Theocr. Idyl. 3, 35.: vbi v. ſchol.

4. in ακνη· vt, πιθάκνη Ariſtoph. Plut. 546. vid. ibi ſchol. et ad Equitt. 789. p. 234. Baſ., cuius verba deſcripſit Suidas v. πιθάκνη.

5. in αξ· vt, λίθαξ Odyſ. ε, 415. Arat. Διοσ. 380.: vid. Euſtath. ad Odyſ. ε p. 1540. 53.: πάσσαξ Ariſtoph. Acharnn. 763.: quod ductum eſt a primitiuo πάσσαλος· v. Euſtath. ad Il. ε p. 540. 22.: πόρταξ Hom. Il. ρ, 4.: vbi v. Euſtath. p. 1091. 54. et ad Odyſ. ι p. 1625. 43.: βῶλαξ· v. Etymol. M. v. βῶλος p. 217. 44.: μάλαξ, βῶμαξ, πλοῦταξ· v. Etymol. M. v. βλὰξ p. 199. 2.: ϛρατύλλαξ Cic. ad Att. 16. ep. 15.: ſed fortaſſe ibi ϛρατήλαξ legi debet, quod ductum ſit a primitiuo ϛρατηλάτης. Conf. Etymol. M. v. βλὰξ p. 199. 1.

6. in αριον, et femin. αρις· vt, δοξάριον Iſocr. ep. 9. p. 491. To. 1. Bat.: κλινάριον Arrian. diſſ. Epictt. 3, 5. p. 274. Cantabr.: ψυχάριον Plat. Theaet. 34.: σιτάριον Anthol. 2, 24. 4. 6.: ἀνθρωπάριον Ariſtoph. Plut. 416.: λογάριον, μισθάριον, Arrian. diſſ. Epictett. 1, 29. p. 164. Cantabr.: ἱππάριον Id. 3, 3. p. 270.: χιτωνάριον Id. 1, 25. p. 148.: δουλάριον Ariſtoph. Theſmo-

Theſmophorr. 544.: νεανισκάριον Arrian. d. l. 2, 16. p. 215.: ὁπλάριον Plut. apophthegmm. regg. p. 144. To. 8.: οἰνάριον Theophr. charr. 17.: πλοιάριον Ariſt. Rann. 139.: δελτάριον Plut. V. Brut. 5. p. 229. To. 6.: μυθάριον Id. de audd. poëtt. 1. p. 56. To. 7.: ξυλάριον Cteſ. exec. Perſſ. 12.: ᾠάριον, ϛαμνάριον, Ephippus apud Athen. 2, 16. p. 57. E: δειπνάριον Clem. Alex. Paedag. 2, 1. p. 141. B: πωλάρια Laërt. 5, 2.: νεανισκάριον Arrian. diſſ. Epictett. 2, 16. p. 215.: γυπάριον Ariſtoph. Equitt. 790.: σκευάριον Ariſtoph. Plut. 840. 1140.: κυνάριον Arrian. diſſ. Epictett. 3, 3. p. 270.: τριβωνάριον Id. 3, 22. p. 314.: πλακουντάριον Id. 3, 12. p. 289.: γυναικάριον Id. 2, 22. p. 244.: ἀνδράριον Ariſtoph. Acharnn. 516.: ληδάριον Id. Auu. 714. 916.: παιδάριον Id. Veſpp. 566.: κωδάριον Id. Rann. 1234.: παιδισκάριον Menand. apud Gell. 2, 23.: φιλοττάριον Ariſtoph. Eccleſſ. 886.: ζωδάριον Athen. 5, 13. p. 210. C.: Κοτυτταρὶς Theocr. Idyl. 6, 40.: vbi v. ſchol.

7. in $\overline{\text{ας}}$· vt, Ἀλεξᾶς, Ἀρποκρᾶς, Ἀρτεμᾶς, Ἐπαφρᾶς, Ἑρμᾶς, Μητρᾶς, Φιλᾶς, Δημᾶς, Θευδᾶς, quae ducta ſunt a nominibus Ἀλέξανδρος, Ἀρποκράτης, Ἀρτεμίδωρος, Ἐπαφρόδιτος, Ἑρμόδωρος, Μητρόδωρος, Φιλόδημος, Δημήτριος, Θεόδωρος. v. Bentleius ep. ad Millium p. 82. ſ. Menagius ad Laërt. 7, 193. Voſſius Inſtitutt. Oratorr. 4, 1. 5. p. 9. ſ. To. 2. Leid. et Etymol. M. v. Θευδᾶς p. 448.

8. in $\overline{\text{ασιον}}$· vt, κοράσιον Matth. 9, 24. ſ.: pro qua nominis forma Attici vſi ſunt formis κόριον, κορίδιον, κορίσκη. v. Phrynichus eclogg. p. 24.

9. in $\overline{\text{ιδευς}}$, vel $\overline{\text{ιδης}}$· qua quidem forma vtuntur ſcriptores probi maxime de animantium pullis: vt, λεοντιδεῖς, πιθηκιδεῖς, λαγιδεῖς, ἀλωπεκιδεῖς, χηνιδεῖς· v. Aelianus H. AA. 7, 47. et Euſtath. ad Il. ι p. 753. 56.: πελαργιδεῖς Ariſtoph. Auu. 1356.: παρδαλιδεῖς·

v. Eu-

v. Euſtath. ad Odyſ. ι p. 1625. 46.: ἀετιδεῖς Aeſop. fab. 1.: λυκιδεὺς Id. fab. 16. Theocr. Idyl. 5, 38. v. omnino Valquen. ad Theocr. Adoniazz. p. 401. ſ. Vnde diſcipuli Chaeridis, tibicinis, eleganter dicuntur ab Ariſtophane Acharnn. 866. Χαιριδεῖς· vt *Amorculi* ab Anacr. odar. 33, 13. Ἐρωτιδεῖς· et υἱδεῖς *nepotes*, Iſocr. ep. 8. p. 484. To. 1. Fuerunt igitur iam inter veteres grammaticos, qui huius generis deminutiua referrent ad patronymica. v. Euſtath. ad Odyſ. ρ´ p. 1821. 35.

10. in ιδιον, ειδιον, διον· v. Etymol. M. v. γήδιον p. 230.: vt, γραΐδιον Ariſtoph. Plut. 536. 674. 688.: v. Etymol. M. v. γράδιον p. 239.: πορνίδιον Ariſtoph. Nubb. 993.: γνωμίδιον Id. ib. 320.: στηλίδιον Theophr. charr. 21, 3.: δικίδιον Ariſtoph. Nubb. 1107.: ἑταιρίδιον Plut. apophthegmm. regg. p. 132. To. 8.: σπυρίδιον Laërt. 6, 87.: κριθίδιον Lucian. aſin. p. 78. To. 2. Graeu.: ὠτίδιον Arrian. diſſ. Epictett. 2, 2. p. 174.: πηρίδιον Ariſtoph. Nubb. 920.: ſed περιστερίδιον Leuit. 1, 15. eſt *pullus columbinus*: v. Caſaubonus ad Athen. 9, 11. p. 677.: vt, χοιρίδιον Laërt. 9, 66. Sic, θεραπαινίδιον Plut. praecc. coniugg. p. 425. To. 7. Tub.: δεσποτίδιον Ariſtaen. 1. ep. 24.: κηπίδιον Laërt. 3, 20.: ἀρτίδιον Id. 7, 13.: οἰκίδιον Ariſtoph. Nubb. 92.: ναΐδιον Polyb. 6, 50.: λυχνίδιον Plut. V. Demetr. 20. p. 24. To. 6.: νησίδιον Thuc. 8, 11.: ἀγρίδιον Arrian. diſſ. Epictett. 2, 22. p. 242.: θηρίδιον Id. 2, 9. p. 191.: προμετωπίδιον, et παραμηρίδιον, et προστερνίδιον, Xen. Cyrop. 6, 4. 1.: ζωμίδιον Ariſt. Nubb. 388.: χλανίδιον Herodo. 1, 195.: χλανισκίδιον Ariſtoph. Pac. 1002.: αὐλητρίδιον Laërt. 7, 13.: χηνίδιον Arrian. diſſ. Epictett. 4, 11. p. 423.: κτησίδιον Id. ib. 1, 25. p. 148.: κυνίδιον Xen. Oecon. 13, 8.: σαρκίδιον Anton. philoſ. 12, 1.: νοΐδιον Ariſt. Equitt. 100.: υἵδιον Xen. Apomnn. 1, 2. 30.: βοΐδιον [Ariſtoph. Acharnn. 1035. Athen. 14, 17. p. 650. E], vel

vel *βοΐδιον* Anacr. epigr. 5, 2.: vbi nos vide: vt, *ῥοΐδιον*, et *ῥοίδιον*, *προχοΐδιον*, et *προχοίδιον*· v. Euſtath. ad Odyſ. *ά* p. 1400. 62.: *πατρίδιον* Ariſt. Veſpp. 980.: *γαςρίδιον* Id. Nubb. 391.: *Σωκρατίδιον* Id. ib. 223. 236. 744.: *Φειδιππίδιον* Id. ib. 80.: *μαχαιρίδιον* Id. Equitt. 410.: *χυτρίδιον* Id. Eccleſſ. 740.: *ἀσκίδιον* Id. ib. 306.: *συκίδιον* Id. Pac. 597.: *σανίδιον* Id. ib. 201.: *Ἑρμίδιον* Id. ib. 381. 923.: *ξιφίδιον* Id. Lyſiſtr. 53.: *δακτυλίδιον* Id. ib. 418.: *σφραγίδιον* Id. Theſmophorr. 434.: *ἱματίδιον* Id. Lyſiſtr. 402.: *μητρίδιον* Id. ib. 549.: *τεκνίδιον* Id. ib. 889.: *κλινίδιον* Id. ib. 915.: *ἀδελφίδιον* Id. Rann. 60.: *σκηνίδιον* Thuc. 6, 37.: *λαρκίδιον* Ariſt. Acharnn. 339.: *δημίδιον* Id. Equitt. 723.: *ὀφθαλμίδιον* Id. ib. 905.: *πυργίδιον* Id. ib. 790.: *παππίδιον* Id. ib. 1212.: *πιλίδιον* Id. Acharnn. 438.: *θεραπαινίδιον* Alciphr. 1. ep. 35.: *θυμίδιον* Ariſtoph. Veſpp. 873.: *ὀνίδιον* Id. ib. 1297.: *γραμματίδιον*, *βιβλίδιον*, Demoſth. p. 1283. To. 2. Reiſqu.: *ἀρχίδιον* Id. p. 314. To. 1.: *λογίδιον* Iſocr. c. ſophiſtſt. p. 337. To. 2.: *χωρίδιον* Plut. V. Cat. M. 2. p. 387. To. 2. Tub.: *πετρίδιον* Antigon. Caryſt. c. 174.: *ὀφίδιον* Id. c. 96. Huc pertinent etiam *Βοιωτίδιον* Ariſtoph. Acharnn. 872.: *Μυῤῥινίδιον* Id. Lyſiſtr. 872. coll. v. 851.: *Ξανθίδιον* Id. Rann. 590. Sed *ῐ*, vel eiicitur, vel in diphthongum coit, quum nominatiuus primitiui, vel genitiuus, terminatione eius ſublata, deſinit in vocalem: vt, *γήδιον*, vel *γῄδιον*, Ariſtoph. Pac. 569. v. Didymus apud Etymol. M. h. v. p. 230.: *λαγώδιον*, vel *λαγῴδιον*, Ariſtoph. Acharnn. 519.: *κώδιον*, vel *κῴδιον*, Id. Rann. 1526.: *ἀμφορείδιον*, h. e. *ἀμφορεΐδιον*, Id Eccleſſ. 111.: *ἰχθύδιον* Matth. 15, 34.: quod contractum eſt ex *ἰχθυΐδιον*· v. Daueſius miſcc. critt. p. 214. pr.: *βασιλείδιον*, h. e. *βασιλεΐδιον*, Plut. V. Ageſil. 2. p. 72. To. 4.: *λεξείδιον* Clem. Alex. Strom. 1. p. 279. D, h. e. *λεξεΐδιον*.

11. in

11. in ιλλος, et ιλος, et ιλας· vt, Κύριλλος· ναυτίλος [Theocr. epigr. 2, 1.]: Χοιρίλος, Τρωΐλος, Ζωΐλος· Θευχαρίλας. v. Caninius Ἑλλην. p. 229. Feminina terminantur ſyllabis ιλλα, vel ιλλη, et ιλα· vt, Πραξίλλα, vel Πραξίλλη· v. Neocorus ad Suid. v. Πραξίλλη p. 168. To. 3.: Τελεσίλλα Athen. 11, 4. p. 467. F: Θευχαρίλα Theocr. Idyl. 2, 70.

12. in ινος· vt, Φιλῖνος Theocr. Idyl. 2, 115.: Παλλακῖνος· v. Etymol. M. v. Φιλῖνος p. 293. 50. Atque huc pertinere videtur γυρῖνος, h. e. μικρὸς βάτραχος. Certe in Lexico Suidae eſt properiſpomenon; ſed proparoxytonon apud Heſychium, et Etymol. M.: et apud Stephanum Byzant. v. Βιθυνία pro γυρῖνος Berquelius repoſuit γέρυνος. Feminina deſinunt in ινη, et ιννα· vt Φιλίνη Theocr. epigr. 22, 3.: Ἤριννα, Κόριννα· v. Euſtath. ad Il. β′ p. 351. 41.

13. in ιον· vt, θύριον Ariſtoph. Plut. 1099.: μαχαίριον Plut. V. Brut. c. 13. p. 237. To. 6.: ἐπιςόλιον Id. ib. 2. p. 227.: ζώνιον Ariſtoph. Lyſiſtr. 72.: τέχνιον Diphilus apud Athen. 2, 14. p. 55. D: κόριον Ariſtoph. Acharnn. 731.: μελίττιον Id. Veſpp. 365.: χοίριον Id. Acharnn. 740.: Πηγάσιον Id. Pac. 75.: θυλάκιον Id. Veſpp. 314.: βώλιον Id. ib. 203.: ἀνθρώπιον Xenoph. Cyrop. 5, 1. 7.: δέλτιον Herodo. 7, 234.: τύριον Laërt. 6, 36.: λαχάνιον Id. 2, 139.: δένδριον Theocr. Idyl. 29, 12.: μόσχιον Id. 4, 44.: ῥάβδιον Arrian. diſſ. Epictt. 3, 20.: ἀμπέλιον Ariſtoph. Pac. 596.: σκορόδιον Id. Theſmophorr. 501.: ςάμνιον Id. Lyſiſtr. 196.: πύξιον οἱ ό Ex. 24, 12.: ῥύγχιον Ariſtoph. Acharnn. 744.: ῥάκιον Id. ib. 411. Huc pertinent vocabula meretricularum, Γναθαίνιον Plut. V. Arat. 54. p. 348. To. 6.: Ἐλάφιον Ariſtoph. Theſmophorr. 1183.: Μυῤῥίνιον Id. Lyſiſtr. 905. coll. 851.: Ἐρώτιον Ariſtaen. 1. ep. 19.: Εὐριπίδιον Ariſt. Acharnn. 403. 474.: Λαμαχίππιον Ariſtoph. Acharnn. 1204.:

Λεόντιον

Λεόντιον Anthol. 4, 32. 13. 3.: item *φιλτάτιον*, a ſuperl. *φίλτατον*, Ariſtoph. Acharnn. 474. Sed a genitiuo ſingulari profecta ſunt haec: *ἀκόντιον* Xen. Cyrop. 6, 2. 7.: *θεραπόντιον* Laërt. 4, 59.: *γερόντιον* Ariſtoph. Nubb. 788.: *ἀνδρίον* Theocr. Idyl. 5, 40.: *πραγμάτιον* Ariſtoph. Nubb. 197.: *ὀρνίθιον* Laërt. 9, 66.: *ἀλωπέκιον* Plut. apophthegmm. Laconn. p. 239. To. 8.: *σκωλήκιον* Ariſtot. H. AA. 5, 19. p. 311. To. 2 Duual.: *κλιμάκιον* Ariſtoph. Pac. 68.: *λαρνάκιον* Sym. 1. Sam. 6, 8.: *πινάκιον* Ariſtoph. Veſpp. 167.: *χιτώνιον* Id. Plut. 985.: *σκιμπόδιον* Lucian. aſin. p. 78. To. 2. Graeu.: *ψιχίον* Matth. 15, 27.: *ὑδάτιον* Ariſtaen. 1. ep. 3.: *πολισμάτιον* Polyb. 1, 23.: *δοράτιον* Plut. V. Dion. 24. p. 190. To. 6.: *θυγάτριον* Id. V. Cat. Vtic. 11. p. 54. To. 5.: *σαρκίον* V. Brut. 8. p. 232. To. 6.: *δαδίον* Ariſtoph. Pac. 959.: *ῥημάτιον* Id. Acharnn. 443.: *βȣλευμάτιον* Id. Equitt. 100.: *σκωμμάτιον* Id. Veſpp. 1280.: *ὀρτύγιον* Eupolis apud Athen. 9, 11. p. 392. E: *κελήτιον* Thuc. 4, 120.

14. in *ις* vt, *ἁμαξὶς* Ariſtoph. Nubb. 862. Herodo. 3, 113.: *κάλπις* Xen. Cyrop. 5, 2. 3.: *χυτρὶς* Herodo. 5, 88.: *μαχαιρὶς* Plut. V. Artax. 19. p. 410. To. 5.: *κλινὶς* Ariſt. Theſmophorr. 268.: *κεραμὶς* Thuc. 3, 22.: *ἐρωτὶς* Theocr. Idyl. 4, 59.: *ἀμπελὶς* Ariſtoph. Acharnn. 994.: *συκὶς* Id. ib. 995.: *χαμευνὶς* Theocr. Idyl. 7, 133.: *ἀλωπεκὶς* Ariſtoph. Pac. 1067.: *παραξηφὶς* Plut. V. Arat. 25. p. 317. To. 6.: *νησὶς* Herodo. 8, 76.: *κιϛὶς* Ariſtoph. Acharnn. 1137.: *πυλὶς* Iſocr. Euag. 6.: *ἀηδονὶς* Theocr. Idyl. 8, 38.: *παλλακὶς* Iſaeus p. 4. To. 7. Reiſqu.: *χρυσὶς* Demoſth. p. 758. To. 1.: *σχοινὶς* Theocr. Idyl. 23, 51.: *θεραπαινὶς* Demoſth. p. 1259. To. 2. Reiſqu.: *πινακὶς* Plut. V. Tib. Gracchi c. 6. p. 209. To. 5.: *κλιμακὶς* Polyb. 5, 97. Sed *ἄϛρις* [Callim. fragm. 138. ſ. Bentl.], *Ἄμφις*, *Ἶφις*, *Χάλδις*, *λάϛρις*, ducta ſunt, *κατὰ μετασχηματισμὸν*, a primitiuis, *ἀϛράγαλος*,

λος, Ἀμφιάραος, Ἰφιάνασσα, Χαλδαῖος, λάσαυρος: v. Etymol. M. v. Ἄμφις p. 93. et v. ἄσριας p. 159.

15. in ισκος, et ισκη, et ισκιον· v. Etymol. M. p. 807. 10.: vt, ἀνθρωπίσκος Eurip. Cyclop. 315.: οἰκίσκος Plut. V. Arat. 20. p. 311. To. 6.: κλαδίσκος Anacr. odar. 22, 4.: ςεφανίσκος Id. 5, 15.: ὀνίσκος Oppian. Ἁλιευτ. 1, 105.: ἀμφορίσκος Demoſth. p. 617. 758. To. 1: ἐρανίσκος Plut. V. Alex. M. 37. p. 306. To. 4.: αὐλίσκος Dion. Halic. 7. p. 1487. To. 3. Reiſqu.: τραγίσκος Theocr. Idyl. 5, 141.: ταλαρίσκος Id. 15, 113.: καλαθίσκος Id. 21, 9.: θεραπετίσκος Lucian. p. 606. To. 2. Graeu.: καδίσκος Ariſtoph. Veſpp. 320.: σκελίσκος Id. Eccleſſ. 1160.: πεδίσκος Anacr. odar. 44, 4.: πινακίσκος Ariſtoph. Plut. 814.: σανδαλίσκος Id. Rann. 408.: ἀνδριαντίσκος Plut. V. Demoſth. 19 p. 1284. To. 5.: σατυρίσκος Theocr. Idyl. 27, 3.: κυλίσκη Dionyſ. Halic. 2, 23. p. 284. To. 1. Reiſqu. et Pherecrates apud Athen. 11, 8. p. 481. B: ἀσπιδίσκη οἱ ὁ Ex. 28, 13. 38, 17.: μειρακίσκη Ariſtoph. Rann. 412.: μαζίσκη Id. Equitt. 1102.: κυνίσκη Id. Rann. 1403.: λεκανίσκη Athen. 9, 10. p. 390. E: ῥηματίσκιον Plato Theaet. 27.: κυλίσκιον Ariſtoph. Acharnn. 458.: χλανιδίσκιον Ariſtaen. 1. ep. 11.: χλανίσκιον Ariſtoph. Acharnn. 518.

16. in ιχνη, et ιχνις· vt, πολίχνη Herodo. 6, 26. Herodi. 6, 2. 10.: κυλίχνη Alcaeus apud Athen. 11, 8. p. 481. A: κυλιχνὶς Archaeus apud Athen. d. l. p. 480. F. v. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 545.

17. in ιχνιον· vt, κυλίχνιον Ariſtoph. Equitt. 902.: πολίχνιον Iſocr. ad Phil. p. 303. To. 1.

18. in ιχος· vt, πύῤῥιχος Theocr. Idyl. 4, 20.: vbi ſchol. ἀπὸ τοῦ πυῤῥὸς, πύῤῥιχος, κατὰ παραγωγήν· — ἔστιν οὖν ὑποκοριστικὸν, Αἰολικῶς. Expoſuit de hac deminutiuorum forma Aeolica, et Dorica, diligenter Koenius ad Gregor. p. 133. ſſ. Neque vero

dubitari

dubitari poſſe videtur, quin etiam nomina in ιχρος exeuntia huc referenda ſint: vt, μελιχρὸς [Anacr. fragm. 19, 1.]: πενιχρὸς [Ariſtoph. Plut. 977.].

19. in ιων· vt, δειλακρίων Ariſtoph. Pac. 192.: Αἰσχρίων Polyb. excc. legatt. 75. p. 692. To. 2.: Ἀττικίων Ariſtoph. Pac. 213. et ibi ſchol.: μαλακίων Id. Eceleſſ. 1050.: Σμικρίων Plato Cratyl. 39.: Καισαρίων Plut. V. Iul. Caeſ. 49. p. 421. Tub.: τοκυλλίων, σκεπαρνίων, παλαιστρίων· v. Turnebus Aduerſſ. 17, 3.: Γρυλλίων, Παλαικίων, Alciphr. 3. ep. 10.: Καρίων, vt *Mario* Cic. 16. ep. 1, 6. Etymol. M. v. Ἠετίων p. 420. 51. Ἠετίων — παρὰ τὸ αἐτὸς, Ἀετίων ὑποκοριστικὸν, ὡς Ἥφαιστος, Ἡφαιστίων· καὶ Ἰωνικῶς Ἠετίων.

20. in υδριον· vt, νηςύδριον Iſocr. Panath. p. 216. To. 2. Bat.: quam deminutiui formam etiam Suidas v. νησίον notauit: ξενύδριον Menander Trophon. 6. p. 174. Cler.: σκηνύδριον Plut. V. Marii c. 37. p. 116. To. 3.: μελύδριον Theocr. Idyl. 7, 51. et Bion Idyl. 5, 1. p. 244. Vrſin.: ἑλκύδριον Moſchus Idyl. 4, 13. p. 266. Vrſin.: τεχνύδριον Clem. Alex. Strom. 1. p. 279. D et p. 290. B. Nomen λεγύδριον notauit Suidas v. τεχνύδριον· neque dubitandum videtur, quin apud Euſtath. ad Il. ζ' p. 632. 60. Rom. pro βιβλίδρια reſtitui oporteat βιβλύδρια.

21. in υλλιον· vt, ξενύλλιον Plut. apophthegmm. Laconn. p. 228. 257. To. 8.: μειρακύλλιον Laërt. 6, 52.: v. Valeſius ad Harpocrat. p. 245.: βρεφύλλιον Lucian. diall. meretrr. p. 539. To. 2. Graeu.: κρεύλλιον· v. Menagius ad Laërt. 9, 59.: ἐπύλλια Ariſtoph. Rann. 973. Acharnn. 397. v. Suidas h. v. et ſchol. Ariſtoph. ad Rann. p. 167. Baſil.: qui etiam nomen εἰδύλλιον attulit, et ex eo Phauor. v. ἐπυλλίοισιν.

22. in υλλος· vt, Ἥρυλλος, Ἀρίςυλλος, Βάθυλλος, Θράσυλλος. Herodianus apud Etymol. M. v.

Ἀρίςυλ-

'Αρίϛυλλος p. 142. 55. 'Αρίϛυλλος παρ' 'Αριϛοφάνει [Plut. 314.]. Εἴρηται δὲ ὑποκοριϛικῶς, ὁ 'Αριϛοκλῆς. Ὡς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς, Ἥρυλλος· καὶ παρὰ τὸ Θρασυκλῆς [Thuc. 8, 15. 17. 19.], Θράσυλλος· καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς [Plut. V. Solon. 4. p. 201. To. 1. conuiu. 13. p. 27. To. 8.], Βάθυλλος, ὄνομα κύριον, ὁ ἐρώμενος τῦ 'Ανακρέοντος [odar. 9, 8.: vbi v. notae noſtrae]: ὕτω καὶ παρὰ τὸ 'Αριϛοκλῆς, 'Αρίϛυλλος. add. Euſtathius ad Il. ξ' p. 989. 48. Sic 'Αγάθυλλος Dionyſ. Halic. 1, 49. p. 123. To. 1. Reiſqu. Feminina deſinunt in υλλις· vt, 'Αμαρυλλὶς Theocr. Idyl. 3, 1. 6.: ἀκανθυλλίς· v. Etymol. M. v. ἀκανθὶς p. 45.

23. in υλος· vt, ἐρωτύλος Theocr. Idyl. 3, 7.: vbi v. ſchol.: μικκύλος Moſchus Idyl. in Cupid. fugit. 13. p. 266. Vrſin.: Σιμύλος Demoſth. p. 314. To. 1. Reiſqu.: Ἡδύλος Id. p. 1015. To. 2.: vt Αἰσχύλος, Κρατύλος, Αἱμύλος [v. Etymol. M. v. Αἵμων p. 35. 26. v. Αἰσχύλος p. 40.]. Conf. Salmaſius ad Spartian. Adrian. 18. p. 173. To. 1. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. argum. p. 6. et partic. 3. in Plat. Cratyl. p. 5. Feminina deſinunt in υλις.

24. in υνιον· vt, ϛηθύνιον, vt ſcriptum legitur in libris optimis verſionis ſeptuagintauiralis Pentateuchi [Ex. 29, 27. Leuit. 7, 20. Numerr. 18, 18.], atque Pollucis [2, 162.], et Phrynichi p. 168. Pau.: quae vocabuli ſcriptura vera eſſe videtur. Nam libri Etymologi M. p. 227. 23. ſcriptum exhibent ϛηθίνιον, vt nonnulli codices Pollucis ϛηθήνιον. Forma nominis ipſa videtur eſſe Macedonica, vel Alexandrina. v. Phrynichus eclogg. p. 168. Pau. atque ibi interpretes.

25. in υς· vt, Διονῦς, ἀπφῦς· quae ducta ſunt a primitiuis Διόνυσος, πάππα· v. Etymol. M. v. ἀπφῦς p. 133. 53.

26. in υφιον· vt, ζωΰφιον, quod ductum putatur a primitiuo ζῶον. Vſus eo eſt Athen. 5, 13. p. 210. C.

Sic ξυλύφιον, vt ſcribitur in libris Suidae v. ξυλυφίων· ſed in aliorum grammaticorum Lexicis legitur ξυλήφιον· Etymol. M. p. 611. Ξηλήφιον, ὑποκοριστικῶς· δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον, καὶ ξυλάριον· et κερδύφιον. Gloſſarr. vett. Κερδύφιον *Lucillum* [l. lucellum], deminutiue: *quaeſticulus*.

27. in ῶ· vt, Ὑψώ, Εἰδώ, Τιτώ, κερδώ· quae ὑποκοριστικὰ vocat, ortaque eſſe praecipit ex primitivis, Ὑψιπύλη, Εἰδοθέα, Τιτανὶς, κερδαλέα, Etymol. M. v. Δηὼ p. 264. 4. v. κερδὼ p. 505. et v. Τιτὼ p. 760.

28. in ων· vt, Πλάτων Ariſtoph. Plut. 727.: γλίσχρων Id. Pac. 192.: Τέχνων Plut. V. Arat. 20. p. 310. To. 6.: Φίλων Ariſtoph. Nubb. 25. et ibi Berglerus: Γλύκων Id. Eccleſſ. 977. Atque huc pertinet etiam πόσθων apud Ariſtoph. Pac. 1298., ſcholiaſta auctore, vt Vellerus ipſe in loco de Amplificatiuis docuit. v. Laurenberg. Antiquar. v. *putus* p. 369. Caeterum Tertulliano etiam εἴδωλον in numerum nominum deminutiuorum referre viſum eſt, nam in de Idololatr. 3. p. 143. To. 4. Semel., Εἶδος *Graece*, inquit, *formam notat: ab eo per deminutionem* εἴδωλον *deductum, aeque apud nos* formulam *fecit.*

Sed de ingenio, et vſu, nominum deminutiuorum teneant linguae Graecae ſtudioſi velim haec. Et *primum* quidem formae eorum ante propoſitae ſatis demonſtrant, permulta diſcrepare a genere primitiuorum: vt κόρη κόριον, κριθὴ κριθίδιον, ζωμὸς ζωμίδιον, ἄρτος ἀρτίδιον, κτῆσις κτησίδιον, θυγάτηρ θυγάτριον· multa item primitiua non vnam gignere deminutiuorum figuram: vt, ἄνθρωπος ἀνθρώπιον ἀνθρωπάριον ἀνθρωπίσκος, ἀνὴρ ἀνδρίον ἀνδράριον ἀνδρίσκος· atque e non paucis deminutiuis exiſtere alia eiuſdem generis nomina ſolere, et quidem fere ex iis, quae vim primitiuorum habeant: vt, πολίχνη πολίχνιον, κυλίχνη κυλίχνιον,

θηρίον

ϑηρεῖον ϑηρίδιον, ϑύριον ϑυρίδιον, ἀγγεῖον ἀγγείδιον. *Deinde* vel e Latina lingua abunde conſtat, deminutiua non raro vſurpari, nunc modeſtiae, nunc contemtionis, et eleuationis, cum commiſeratione quadam coniunctae [v. Ariſtoph. Plut. 416. 714.], nunc ioci, blanditiarumue [v. Ariſtoph. Plut. 810. 813. 814. 819.], et amoris, et aſſentationis, cauſſa: quem quidem eorum vſum comicorum in primis fabulae, et philoſophorum, Academicorum maxime, et Stoicorum, libri, loquuntur. Schol. Ariſtoph. ad Acharn. 403. p. 279. Baſ. Εὐριπίδιον· ἐρωτικὰς μιμεῖται φωνάς. Οἱ γὰρ ἐρῶντες εἰώϑασι τȣ̀ς ἐρωμένȣς ἐρωτικῶς δι' ὑποκοριστικῶν καλεῖν. Vid. Barneſius ad Eurip. Cyclop. 315. et Valquenarius ad Herodo. 5, 5. p. 396. *Tum* multa nomina formam quidem deminutiuorum, non item vim, habent. Qua quidem de re ſtudioſos harum literarum iam Reineſius admonuit varr. lectt. 3, 6. p. 442., et nos multa huius generis nominum exempla congeſſimus in Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 1, 5. p. 10. ſſ. 10, 2. p. 256. ſſ. Sic, vt hoc vtar, ὑποκρητηρίδιον, quod nomen legitur apud Herodo. 1, 25., et ex eo apud Athen. 5, 13. p. 210. C., et apud Plutarch. de def. oracc. 47. p. 377. To. 9. Tub., vt Camerarius iam, atque Turnebus, in notis ad hunc Plutarchi libellum p. 104. ſ., et p. 107., Olearius [ad Philoſtr. V. Apollon. Tyan. 6, 11. p. 247.], aliique, reſcribendum eſſe pro ἐπικρητηρίδιον cenſuere, non eſt *paruula patera*, vt Valla interpretatus eſt, neque *cratercula parua*, vt Caſaubonus [ad Athen. d. l. p. 368.] explicauit, immo *baſis*, ſuſtentaculum, *crateris*, vt poſt Aemil. Portum [Lex. Ion. h. v.], et Reineſium [d. l. p. 441.], rectiſſime animaduertit Clarquius ad Hom. Il. ζ', 528. Nam ipſe Plutarchus d. l. τȣ̃ κρατῆρος ἕδραν, καὶ βάσιν, vocat, vt Pauſan. 10, 16. p. 834. τὸ ὑπόϑημα τȣ̃ κρατῆρος, et Athenaeus d. l. τὸ ὑπόστημα. In inſcriptione Sigea ſic

 legitur

legitur vocabulum ἐπίςατον· v. Chiſhullius Commentar. p. 36. Leid.: quum Pollux 10, 46. 79. hoc in genere laudet nomen ὑπόςατον. *Praeterea* ſcriptoribus omnis generis videas ſaepenumero placuiſſe nominibus deminutiuis adiungere adiectiua eiuſdem, et poteſtatis, et formae, quae eſſent etiam aduerbiis, vel pronomine τὶς, comitata, cum ad minuendum, blandiendumue, magis, tum perſpicuitatis adiuuandae cauſſa, quum ſcirent, vſum loquendi multis deminutiuis tribuiſſe vim primitiuorum. Euſtath. ad Il. α΄ p. 26. 8. Ὅμοιον καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, τὸ διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον [Ariſtoph. Plut. 147.]. Καὶ δίχα γὰρ τοῦ μικρὸν, ἀργυρίου σμικρότητα δηλοῖ τὸ ἀργυρίδιον. Ἔχουσι δὲ ἀπολογίαν τὰ τοιαῦτα, οὐ μόνον τὸν συνήθη τῇ ποιήσει πλεονασμὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσθήκης σαφήνειαν. Sed exempla cuiuſque generis ſubiicere viſum eſt haec. Δικίδιον μικρὸν Ariſtoph. Veſpp. 509.: σμικρὰ παιδία Id. Lyſiſtr. 1206.: τὰ παιδάρια τὰ σμικρότατα Andocid. 2. p. 64. To. 2. Reiſqu.: χλανισκίδια μικρὰ Ariſtoph. Pac. 1002.: τευτλία μικρὰ Id. Rann. 975.: μικρὸν πινάκιον Demoſth. p. 96. To. 1. Reiſqu.: μικρὸν πινακίσκιον Antiphanes apud Athen. 15, 2. p. 666. F: ὀρνίθιον μικρὸν μέγεθος Cteſ. excc. Perſſ. 61.: vnde ſcripturam τὰ σμικρὰ τῶν ὀρνιθίων apud Herodo. 2, 77. Veſſelingius recte cenſuit praeferendam eſſe ſcripturae codd. quorundam τῶν ὀρνίθων· δακτυλίδιον μικρὸν Charit. 1, 13. et ibi Doruillius p. 140. Amſtel.: σαρκία σμικρὰ Hippocr. aphorr. 4, 76.: χωρίδιον μικρὸν Lyſias p. 632. To. 1. Reiſqu.: μικρὰ πολίχνια, καὶ νησύδρια, Iſocr. ad Phil. p. 303. To. 1. Bat.: δερμάτιον σμικρὸν Aeſchin. Socr. 2, 24.: αὐλίσκοι βραχεῖς Dionyſ. Halic. 7. p. 476. 25. To. 1. Lipſ.: νησὶς μικρὰ Plut. V. Lucul. 24. p. 314. To. 3.: μικρὰ δοράτια Id. V. M. Craſ. 25. p. 444. To. 3.: μικροὶ ἀνδριαντίσκοι Id. V. Theſ. 20. p. 20. To. 1.: γήδιον

μικρὸν

μικρὸν Id. V. Aemil. Paul. 28. p. 209. To. 2.: μυΐδιον μικρὸν Arrian. diſſ. Epict. 1, 23. p. 142. Cantabr.: μικκύλα χερύδρια [*wintzig kleine Haendchen*] Moſch. Idyl. 1, 13. p. 266. Vrſin.: δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ Ariſtoph. Veſpp. 799.: σμικρὸν πάνυ χιτώνιον Id. Lyſiſtr. 278.: ληκύθια σμικρὰ πάνυ Theophr. Charr. 10, 4.: οἰκίδιον πάνυ μικρὸν Plut. V. Aemil. Paul. 5. p. 175. To. 2.: μάλα μικρὸν γήδιον Xen. Cyrop. 8, 3. 15.: σμικρόν τι μόριον Plat. Phaedon. 58.: τὶ μικρὸν ἀργυρίδιον Ariſtoph. Plut. 240.: μικρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τεθὲν Xen. Cyrop. 7, 1. 12. Graecos imitati ſunt hoc quoque in genere Latini. Cic. N. DD. 2, 48. *piſciculi parui:* Id. p. red. ad Quirr. 8. *parua nauicula:* Terent. Andr. 2, 2. 32. et Suet. Octau. 16. *piſciculi minuti:* Horat. 1. ep. 5, 2. *patella modica:* Ammian. Marc. 22, 15. *auicula breuis:* Gell. 6, 1. *minuta oſſicula:* Id. 5, 3. *funiculus breuis: paruulum caſtellum* Sen. de ira 3, 22.: Cic. Tuſc. 3, 1. *paruuli igniculi:* Suet. Claud. 34. *cultelli paruuli:* Gell. 4, 11. *porculi minuſculi:* Plin. H. N. 18, 6. Gron. *agellus admodum paruus.* Vid. Sanctius Mineru. 1, 10. et ibi Perizonius, atque Dauiſius ad Hirt. B. Afr. 27, 1. Atque eo referri poteſt *peradoleſcentulus* Nep. Eum. 1, 41., h. e. *admodum adoleſcentulus* Id. Hamilc. 1, 1. *Denique* animaduerti oportet, apud Graecos deminutiva non raro ita exprimi, vt primitiuis adiectiua, quae deminutionem quandam ſignificent, addantur: vt, ὀλίγος κῶρος Theocr. Idyl. 1, 47.: ὄφις μικρὸς Anacr. odar. 40, 10.: μικρὸς ὕμνος Id. 9, 12.: ὀλίγος πυρετὸς Fragmm. Pythagorr. p. 12. Gal. 1.

Ad p. 95. *de amplificatiuis*] Vid. Caninius Ἑλλην. p. 233. ſ.: quo duce Vuellerus hunc quoque grammaticae locum perſequutus eſt.

per blandam compellationem, ait] In exemplis Lipſſ. primis, et Batauis, addita leguntur verba haec, *Adeas Lexicon Henr. Stephani*, atque nomen γάστρων explica-

 tum

tum extat verbis, *ingentem ventrem habens*. Certe Bacchus apud Ariſtoph. Rann. 202. hoc ſenſu vocatur γάςρων· vbi tamen ſchol. hanc gloſſam interpretatus eſt vocabulo γαςρίμαργος· et Laërt. 1, 81. auctor eſt, Pittacum ab Alcaeo dictum eſſe Φύσκωνα, et Γάςρωνα [Pollux. 2, 175.], ὅτι παχὺς ἦν. Heſychius: Φύσκων· γάςρων, παχύς. Huc pertinent etiam nomina Γνάθων, Πλάτων, h. e. μετωπίας, *fronto* [Cic. N. DD. 1, 29. v. Neanthes apud Laërt. 3, 4.], κεφάλων *capito* [Cic. d. l.], et alia. Hinc extitit apud Romanos cognomen *Capito* [Cic. 13. ep. 29, 6.], vt *Naſo* [Cic. 13. ep. 33, 1.].

αξ· *vt*, πλέταξ *valde diues*] In exemplis Lipſſ. primis legitur, αξ· *quae forma auget, et contemtum ſignificat*. Πλέταξ, *de qua voce Henr. Steph. in theſ. Gr. L.* Habet eam vim terminatio nominis πλέταξ, quam terminatio Gallici *Richard*, quod παίζεται itidem: ῥόδαξ, ὑποκοριςικὸν, ὡς λίθαξ, *Budaeus ex Demetrio, q. d. roſula.* Atque haec ipſa verba extant in editt. Batauis, ſed omiſſis tamen verbis, *quae forma — ſignificat*. Sed vt nomina ῥόδαξ, et λίθαξ, hoc modo explicata, ad deminutiua referenda ſunt: v. Euſtath. ad Odyſ. ε p. 1540. 53.: ita nomen πλέταξ ab Eupolide ſic vſurpatum eſſe, vt idem valeret, quod μεγαλοπλέσιος, auctor eſt Pollux 3, 109., Ὁ δ' Εὐπόλιδος, inquiens, πλέταξ πέπαικται. Sed Menander tamen poſt Eupolidem hoc vocabulo ita vſus eſt Trophon. 14., fragmm. p. 126. Cler. Neque aliam vim habent apud Latinos nomina, *emax, fallax, ferax, furax, bibax, edax, loquax, procax, ſagax, ſalax, ſuſpicax, vendax*. Quis igitur dubitet, quin Graeci quoque hac nominum forma ita vſi ſint, praeſertim quum λίθαξ apud Homerum Odyſ. ε, 415. ita legatur, vt idem ſit, quod λιθώδης, interprete ſcholiaſta minore, vel τραχεῖα, Heſychio auctore? Sed iidem nomina huius ipſius generis etiam

etiam in $\overline{\iota\varsigma}$, et $\overline{\alpha\varsigma}$, deſinere iuſſerunt: vt, γάϛρις, h. e. πολυφάγος [Pollux 2, 175. et Etymol. M. h. v. p. 222. 3.], Ariſtoph. Auu. 1603. Theſmophorr. 823. Aelian. V. H. 1, 28.: v. Cuperus obſervatt. 3, 10.: παρείας ὄφις *bucculenta ſerpens* Ariſtoph. Plut. 690.: quae etiam a Lucano 9, 721. dicitur *pareas*, malas turgentes habens: vbi v. interpp.: μετωπίας *fronto* [Cic. N. DD. 1, 29.] Gloſſarr. vett. Caeterum grammatici veteres nomina *amplificatiua* non reperiuntur, quod ſciam, peculiari notaſſe vocabulo. Poſſent autem forſitan recte αὐξητικὰ, vel μεγαλυντικὰ, ὀνόματα dici.

de denominatiuis] A grammaticis Graecis dicuntur παρώνυμα ὀνόματα. v. Apollonius Alex. de ſynt. 3, 28. p. 265. Sylb. Scripſerant de iis ſeparatim Apollonius, Trypho, et Abro, Tryphonis diſcipulus: quorum opuſcula laudantur a Stephano Byzantio v. Ἀγάθη p. 16. v. ἀγυιὰ p. 30. v. Ἰβηρίαι p. 409. ſ. v. Σχοινοῦς p. 688. et a Suida v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς.

denominatiua *ſunt — ad ſuperiores claſſes referri poſſunt*] Ab hac definitione non diſcrepat definitio Priſciani gram. 4. p. 99. Baſ., qui, *Denominatiuum*, inquit, *appellant a voce primitiui ſic nominatum, non ab aliqua ſpeciali ſignificatione*, *ſicut ſupra dictae ſpecies.* Expoſuerat autem grammaticus ante de patronymicis, et poſſeſſiuis [lib. 2.], de comparatiuis, ſuperlatiuis, et deminutiuis [lib. 3.].

magnus eſt numerus] In quo eminent maxime ea, quae in $\overline{\omega\nu}$, et $\overline{\epsilon\iota o\nu}$, vel $\overline{\iota o\nu}$, exeunt, atque fere locum ſignificant: vt, γυναικὼν Xen. Cyrop. 5, 5. 1.: ἀνδρὼν Plut. conu. ſapientt. 3. p. 7. To. 8.: ἱππὼν Xen. Cyrop. 8, 6. 9.: μυῤῥινὼν Ariſtoph. Rann. 156.: ξενὼν Eurip. Alceſt. 543. 547.: μελισσὼν *apiarium, mellarium*, Gell. 2, 20.: πορνεῖον Antiphon p. 611. To. 7. Reiſqu.: ἰατρεῖον Aelian. V. H. 3, 7.: πτωχεῖον·

χεῖον· τελώνειον, et τελώνιον [Marc. 2, 14.]: v. Suidas h. v.: Δημήτριον Herodo. 9, 62. 101.: ἀρτοπώλιον Ariſtoph. Rann. 112. Plura vtriuſque generis exempla a nobis propoſita ſunt ſupra in loco de oxytonis, et properiſpomenis, P. 1. p. 277. 285. ſ. Addi poſſunt nomina eiuſdem poteſtatis in ωνια deſinentia, vt, ἰωνιά, ῥοδωνιά, κρινωνιά· v. Suidas v. ἰωνιά, et ſchol. Ariſtoph. ad Pac. p. 455. Froben.

δικαιοσύνη a δίκαιος] Etymolog. M. v. δίκαιος p. 275. 42. Τὰ διὰ τὸ οσυνη θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· πλὴν τοῦ ἁγιωσύνη [Romm. 1, 4.], ἀγαθωσύνη [2. Theſſ. 1, 11.], ἱερωσύνη [Hebrr. 7, 11.], μεγαλωσύνη [Hebrr. 1, 3.]. recte. Scilicet nomina in οσυνη deſinentia proficiſcuntur fere a primitivis, vt δουλοσύνη, quod eſt Herodoteum [1, 164.] vocabulum, a δοῦλος· εὐδαιμοσύνη [fragmm. Pythagg. p. 673. Gal. 2.] ab εὐδαίμων· λησμοσύνη [Sophocl. Antigon. 157.] a λήσμων· ξεινοσύνη [Hom. Odyſ. φ', 35.] a ξεῖνος· κλεπτοσύνη [Hom. Odyſ. τ', 396.] a κλέπτης· κερδοσύνη [Hom. Odyſ. ξ', 31.] a κέρδος· λεπτοσύνη [Anthol. 2, 32. 17. 1.] a λεπτός· εὐφροσύνη ab εὔφρων· ἀφροσύνη ab ἄφρων· σωφροσύνη a σώφρων· δεσποσύνη a δεσπότης· ἐπιστημοσύνη ab ἐπιστήμων, ἐπιλησμοσύνη ab ἐπιλήσμων· et alia ab aliis: etiam a participiis: vt, χαιροσύνη a χαίρων. Atque haec nomina pariunt adiectiua alia in οσυνος exeuntia: vt, γηθόσυνος Apollon. Rhod. 1, 350.: χαρμόσυνος, et reliqua. Sed nomina in ωσυνη exeuntia nata eſſe Lennepio videbantur e ſecunda perſona ſing. praeter. perf. paſſ., ita, vt fere rem effectam ſignificarent: vt, μεγαλωσύνη a μεμεγάλωσαι, ἱερωσύνη ab ἱέρωσαι, ἁγιωσύνη ab ἡγίωσαι, ἀγαθωσύνη ab ἠγάθωσαι. v. Lennepius apud Scheidium animaduerſſ. ad praelectt. academm. de anal. L. Gr. p. 470. Nam auctor Etymol. M. putabat, quatuor illa ſubſtantiua ab adiectiuis ducta eſſe, ſed habere ω ante ſyllabam συνη, quod penultima adiectiuo-

rum

rum eſſet breuis, non longa. Quae quidem ratio neſcio ſane, an praeferenda ſit ſententiae Lennepii, quum eam Graeci etiam in comparatiuis οτερος, et ωτερος, atque ſuperlatiuis οτατος, et ωτατος, tenuerint. Sic nomina σοφία, κακία, ξενία, πενία, ποικιλία, ὑπερηφανία, δειλία, ducta ſunt ab adiectiuis σοφὸς, κακὸς, ξένος, πένης, ποικίλος, ὑπερήφανος, δειλός· ὀδενία [Plut. conſ. ad Apollon. p. 339. To. 7.] ab ὀδέν. Sic ab adiectiuo πένης ducitur aliud πενιχρός. v. Etymol. M. p. 471. 38.

de verbalibus] Graece dicuntur ῥηματικά [Diomed. gram. 1. p. 23. b. Lipſ.]. Scripſerat de iis ſeparatim Philo: quod eius opus laudatur ab Etymol. M. v. ἄτμητος p. 164. 49. Hoc, ſuperioribuſque ſaeculis, hunc grammatices locum diligenter perſequuti ſunt Caninius Ἑλλην. p. 235. ſſ. Clenardius Inſtitutt. L. Gr. cum notis Anteſignani p. 181. ſ. Hanou. min. et Lennepius praelectt. de anal. L. Gr. c. 10. ſſ. p. 131. ſſ., atque in animaduerſionibus ad eas Scheidius p. 469. ſſ., in primiſque Phil. Cattierius gazophyl. Graecc. ſ. 3., et Abreſchius in eius Auctario, p. 20. ſſ. Brendelius autem annotauit ad hunc locum iſta, *Verbalia varias recipiunt ſignificationes, ac literas; terminationes praecedentes, non raro mutant in aliam, vel penitus abiiciunt, vt a πέφασμαι ſit φάσμα, non φάμμα. Qua in re videndum, quid vſus ſcriptorum poſtulet. Nec enim ſemper regulis eſt ſtandum, quae ſaepiſſime fallunt, et incautos in magnos errores inducunt.*

dicta verbalia] A Graecis grammaticis vocantur ὀνόματα ῥηματικὰ, vt ante iam oſtendimus. v. Apollonius Alex. de ſynt. 3, 28. p. 265. Sylb. et Etymol. M. v. ἄελλα p. 19. 48. v. πȣ̃ς p. 686. 11. Atque hic ipſe grammaticus v. ἀπορῶ p. 131. propoſuit praeceptum, ſi non omnino catholicum, at certe vtiliſſimum, cuius ad regulam dirigi poſſet iudicium eorum, qui videre vellent, vtrum nomina e verbis, an verba

 e nomi-

e nominibus, extitiſſent. Verba eius haec ſunt: Καὶ πότε γίνονται τὰ ὀνόματα ἐκ τῶν ῥημάτων, καὶ τὰ ῥήματα ἐκ τῶν ὀνομάτων; Ἡνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνονται δὲ, ἢ βαρύνονται, τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα· οἷον, μόνος μονῶ· χρυσὸς χρυσῶ· ἄπορος ἀπορῶ. Ἡνίκα δὲ πάλιν ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνονται δὲ, ἢ βαρύνονται, τὰ ὀνόματα, βαρύνονται δὲ καὶ τὰ ῥήματα, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται τὰ ὀνόματα· οἷον, λέγω λόγος, φέρω φόρος. Εἰ δὲ περιττοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι, καὶ συνάρχονται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα· οἷον, ἵππος ἱππεύω, δίφρος διφρεύω· χωρὶς τῶν ἀπὸ μελλόντων γινομένων ἀποβολῇ τȣ̃ ω̃· οἷον, ἐλπίζω ἐλπίσω ἐλπὶς, ἰσχύω ἰσχύσω ἰσχύς. Εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ὀνόματα τοῖς ῥήμασι, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται τὰ ὀνόματα· οἷον, μαρτυρῶ μαρτυρία, εὐδοκῶ εὐδοκία.

in primis a Praeteritis — Med.] Neque enim pauca nomina proficiſcuntur a Praeſenti, et Perfecto, et Futuro, actiuo: vt, ἐλπὶς, et ἐλπωρὴ, ab ἔλπω· θάλπις, et θαλπωρὴ, a θάλπω· ἀλεὴ, et ἀλεωρὴ, ab ἀλέω· v. Etymol. M. p. 333. 15. 18.: γραφεὺς, a γράφω· εὐδοκία, ab εὐδοκῶ· v. Etymol. M. v. εὐδοκῶ p. 390. 7.: γραφὴ, a γράφω, vel γέγραφα, vt βαφὴ, a βέβαφα· κολακεία, εἰρωνεία, ab κολακεύω, εἰρωνεύω· χαιρηδὼν [Ariſtoph. Acharnn. 4.], a χαίρω· ἀλγηδὼν, ab ἀλγῶ· χείριξις, a χειρίξω Dor. pro χειρίσω [inſcr. Corcyr. apud Monteſalconium Diar. Ital. p. 419. 21.]: ἐπίτεξ [Herodo. 1, 108. 111.], a τέξω· ὄψις, ab ὄψω· v. Etymol. M. p. 645. 56.: γνῶσις, a γνώσω· v. Etymol. M. v. γεῦσις p. 228. 56.: αὔξησις, et ἄσκησις, et ἄνθησις, ab αὐξήσω, ἀσκήσω, ἀνθήσω· ſed Attici maxime vſi ſunt forma horum nominum a praeſentibus ducta, αὔξη [Plato Cratyl.

Cratyl. 28. v. Moeris v. αὔξην], et ἄσκη [Pollux 3, 154.], et ἄνθη [Plato Sympoſ. 28. Baſ. 2.: vbi v. not. 4. et Moeris v. ἄνθην, ibique Pierſon.]. v. Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 477. et ad Tho. Mag. v. αὔξην p. 127.: Neocorus ad Suidan v. ἄνθης p. 212. To. 1.: Koenius ad Gregor. p. 21., et Salmaſius in de modo vſurr. c. 5. p. 211.: ἰσχὺς, ab ἰσχύσω· v. Etymol. M. p. 137. 5.: qui ibi etiam nomen ἐλπὶς a fut. ἐλπίσω ductum eſſe praecipit: δῶρον, a δώσω· v. Etymol. M. p. 293. 23.: Σωσίας [Plat. Cratyl. 15.], a σώσω· v. Etymol. M. p. 513. 56. Conf. Portus Lex. Pindar. 390. et Metarius in diall. p. 243. Sed a participio praeſenti maſcul. ducta ſunt nomina ἑκοντὴς, ἐθελοντής· v. Etymol. M. v. Ἡρακλῆς p. 436. 4.: vt a femin. nomina ἐσία, ἀκέσιες, ἐθελέσιος.

in μα] In exemplis Lipſſ. recentioribus, et Batauis, poſt πεποίημαι addita ſunt verba, *vnde* ποιηματικός· ſed in editt. Lipſſ. primis legitur tantum, ποίημα πεποίημαι, φάσμα πέφασμαι, omiſſis verbis reliquis. Sic, εὕρημα Herodo. 7, 190.: βλῆμα Id. 3, 35.: δράμημα Id. 8, 98.: ὁμολόγημα Plato Gorg. 36. p. 128.: λήρημα Id. ib. 41. p. 149.: τρῆμα Id. ib. 48. p. 172.: βέλευμα Id. ib. 37. p. 134.: ἀμφίεσμα Id. ib. 79. p. 249.: λεῖμμα Plut. de prof. virtut. p. 248. To. 7. Indicant enim haec nomina res, quae exiſtunt actionibus, quae ſignificantur verbis, a quibus ducta ſunt: vt, πλάσμα *figmentum:* αἴτημα *petitum:* ἁμάρτημα *ein Fehlſchuß: delictum.*

in μος] Vt, ὀδυρμὸς, διασυρμὸς, γνωρισμός. Huc referri debent nomina, κλαυθμὸς, μυκηθμὸς, κνυζηθμὸς, κινηθμὸς, ἀναβαθμὸς [Herodo. 7, 125.]: ſed Aeſchyl. Prometh. 810. καταβασμὸς, eiuſque generis alia, in quibus litera θ poſita eſt pro litera σ, vel τ: v. Valquenar. ep. ad Roeuerum p. 43. ſ. et Etymol. M. v.

M. v. κεκορυθμένα, p. 500. 49. et v. ἑσμὸς p. 383. 11.: Phrynichus v. βαθμὸς p. 142. Pau. et Moeris v. βασμός.

in μων] Editt. Lipſſ. primae habent ſimpliciter, πράγμων πέπραγμαι, omiſſis verbis, *habitum* — μνημονικός. Sic, ἐπιλήσμων Ariſtoph. Nubb. 129.: πελειοθρέμμων Aeſchyl. Perſſ. 309.: ἀφράσμων Id. Agam. 1410.: ἀξυνήμων Id. ib. 1069.: δαιτύμων Herodo. 1, 73.: δειδήμων Hom. Il. γ', 56.: ζηλήμων Id. Odyſ. ε', 118.: ἐθελήμων Plato Cratyl. 22.: pro quo ἐθελημὸς legitur apud Heſiod. Ἔργ. 119.: ἀπατήμων orac. apud Zoſim. 1, 52. 9.: νοήμων Herodo. 3, 24.: παιγνιήμων Id. 2, 173.: δηλήμων Id. 3, 109.: φιλορχήμων Arrian. anab. 6. p. 385. Blanc.

in μη] Vt, γνώμη· ῥώμη· βρώμη· τρώμη [Pindar. Pythionn. 4, 483.]: χάρμη [Phocyl. 1111.]. v. Euſtathius ad Odyſ. κ' p. 163. 51. Nam in Etymol. M. v. ῥώμη p. 705. 49. natales nominum huius generis temere referuntur, auctore Oro, ad fut. primum indicat. actiuum. Addi poſſunt adiectiua in μιος deſinentia, vt ἐράσμιος *amabilis*, et alia.

in οσυνη] Verba, *a* πολὺ, et πέπραγμαι, in caeteris libri exemplis non leguntur. Sic, κελευσμοσύνη Herodo. 1, 157.: εὐθημοσύνη Heſiod. Ἔργ. 471.: κακοθημοσύνη Id. ib. 472.: μνημοσύνη *memoria*: μνημόσυνον *monumentum*: μεγαλοῤῥημοσύνη· quae tamen ſubſtantiua ducta eſſe apparet, vt iam ſupra ſignificavimus, ab ipſis adiectiuis verbalibus, εὐθήμων, κακοθήμων, μνήμων, πολυπράγμων, μεγαλοῤῥήμων, vt ἐλεημοσύνη ab ἐλεήμων· ſed ab adiect. obſoleto χάρμων ductum eſt nomen χαρμονὴ, quod legitur apud Sophocl. Aiac. 561. et Xen. Cyrop. 1, 4. 22. Hier. 1, 25.: vbi lectio χαρᾶς dubitari non poteſt, quin nata ſit e gloſſemate. Heſychius, et ex eo Phauorinus: Χαρμονὴ· χαρά. His nominum formis addenda eſt,

Athenaeo

Athenaeo 9, 18. p. 409. B auctore, forma eorum, quae in ιψ, et εψ, exeunt, vt, αἰγίλιψ, οἰκότριψ, Βοΐκλεψ, a λέλειμμαι, τέτριμμαι, κέκλεμμαι. At rectius haud dubie haec nomina referentur ad nomina in της deſinentia, quae a tertia perſona ſing. perf. paſſ. extitere, ita, vt αἰγίλιψ pro αἰγιλείπτης, vel αἰγιλίπτης, οἰκότριψ pro οἰκοτρίπτης, Βοΐκλεψ pro Βοϊκλέπτης, per ſyncopen, eiectis literis τ, et η, dicta ſint. Caeterum cur Vellerus non ſimpliciter ſcripſerit, *quorum character* ν [vid. gramm. p. 150. 4.], non apparet. Nam Attici quidem non reperiuntur vſi eſſe forma propria perf. paſſ. verborum, quae in λω, μω, et ρω, exeunt.

Ad p. 96. *in* ις] Vt, δόσις· στάσις· θέσις· σῆψις· φράσις· ποίησις· δόκησις [Herodo. 7, 185.]: νόησις· ἐξήλυσις [Herodo. 3, 117.], ab ἐξελήλυσαι· certe apud Xen. Cyrop. 1, 4. 28. etiam in cod. Palaeoc. ſcriptum eſt διεληλύσθαι· ἔκδυσις [Plato Cratyl. 37.], ἔνδυσις [Id. ib. 32.]. Sed multa horum nominum poſſunt ducta eſſe a fut. primo indicat. act., vt ſupra ſignificauimus. Hoc vero de eorum natalibus iudicium regere fere tuto poteſt, cum ſignificatus cuiuſque, tum vocalis ſyllabae penultimae.

in ια] Vt, ἑτοιμασία· δοκιμασία· ἐπιστασία· εὐπραξία· δυσπραξία.

in σιμος] Vt, γεωργήσιμος Polyb. 7, 1.: ἀνύσιμος Xen. Cyrop. 1, 6. 19.: αἱρέσιμος Id. ib. 5, 2. 2.: ἀρνήσιμος Sophocl. Philoct. 73.: φεύξιμος Polyb. 13, 5.: ἐγέρσιμος Theocr. Idyl. 24, 7.: βρώσιμος Aeſchyl. Prom. 478.: θηράσιμος Id. ib. 857.: ὑπερτοξεύσιμος Id. Suppll. 482.: ἀμφισβητήσιμος Plato Gorg. 6. p. 39.: στρατεύσιμος Xen. Cyrop. 1, 2. 4.: καταλήψιμος Antiphon p. 700. To. 7. Reiſqu.: ἰάσιμος Aeſchyl. Prom. 474.: Ion. ἰήσιμος Arrian. Indicc. p. 539. Blanc.: βιώσιμος Id. anab. 6. p. 397. Herodo. 1,

45.: πορεύσιμος Xen. Cyrop. 7, 5. 7.: οἰκήσιμος Arrian. anab. 6. p. 412.: ἱππάσιμος Xen. Cyrop. 1, 4. 14.: ἁλώσιμος Id. ib. 5, 4. 2.: ςάσιμος Id. Oecon. 20, 11.: θύσιμος Herodo. 1, 50. Ariſtoph. Acharnn. 784.: ναυπηγήσιμος Thuc. 4, 108.: πτώσιμος Aeſchyl. Agam. 648.: τρώξιμος Theocr. Idyl. 1, 49. Haec adiectiua reſpondent fere adiectiuis Latinorum in *bilis* deſinentibus, quae, et actiuam, et paſſiuam, habent ſignificationem: v. Perizonius ad Sanctii Mineru. 1, 15. p. 134. ſ.: vt, *delectabilis*, *obſequibilis* [Gellius 2, 29.]: *cognobilis* [Id. 20, 5.]: *inadulabilis* [Id. 14, 4.]: *incongelabilis* [Id. 17, 8.]: *patibilis* [Lactant. 7, 20. 7.]: *corruptibilis* [Id. 7, 12. 3.]: *ineluibilis* [Id. 7, 20. 9.]: *ineloquibilis* [Id. 7, 5. 9.]: *tangibilis* [Id. 7, 11. 9.]: *vexabilis* [Id. 7, 5. 10.]: *illaeſibilis* [Id. de ira dei c. 17, 14.]: *inemendabilis* [Id. ib. 20, 13.]: *litabilis* [Minuc. Fel. Octau. 32.]: *impatibilis* [Lactant. 7, 20. 8.]: *inextinguibilis* [Id. 7, 19. 5.]: *honorabilis* [Cic. Cat. M. 18.]: *illicibilis* [Lact. 7, 27. 1.]: *purgabilis*, et *tractabilis*, [Plin. H. N. 15, 23. Gron.]: *impeccabilis* [Gell. 17, 19.]. Sed πίσυνος quoque [Il. ἑ, 205. ἱ, 238. Herodo. 2, 141. 7, 10.] ductum eſſe videtur a perſ. ſec. ſing. perf. paſſ. πέπεισαι, eiecta litera ε, neque contractum ex πιςόσυνος, vt ab Etymol. M. p. 673. 30. traditur. Certe Euſtath. ad Odyſ. σ' p. 1841. 33. extitiſſe illud oſtendit e fut. πείσω verbi πείθω. Sed adiectiua in ιμος, quae iam ſupra attigimus in loco de poſſeſſiuis, ducuntur, vel a ſubſtantiuis: vt, αἴσιμος Herodo. 9, 43.: ἀγώγιμος *vectabilis*: vnde τὸ ἀγώγιμον dicitur *vectabilitas* a Xen. Cyrop. 6, 1. 28.: nam τȣ̃ ἀγωγίμȣ, non ἀγωγίȣ, recte ibi ſcriptum extat etiam in cod. Palaeoc.: κύδιμος, κάλλιμος, σπόριμος, λόγιμος [Herodo. 2, 65.], a nominibus αἶσα, ἀγωγή, κῦδος, κάλλος, σπόρος, λόγος· vel a praeſentibus verborum, vt, δόκιμος [Herodo. 3, 75.], προσδόκιμος [Id. 1, 78. 3, 123.], ab δοκῶ, προσδοκῶ.

v. Ety-

v. Etymol. M. v. κάλλιμος p. 487. et v. δοκίμιον. p. 281.

in ιος] Moeris: Θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς. Sic καθάρσιος *piabilis*.

in τηρ] Vt, διοπτὴρ Hom. Il. κ', 562.: συνοικιστὴρ Pind. Olympp. 6, 8.: ἰατὴρ Id. Pythionn. 4, 48.: γνωστὴρ Xen. Cyrop. 6, 2. 11.: vid. Moeris v. γνωστῆρας p. 116.: vbi Pierſonius plura huius formae nomina congeſſit, poſt Doruillium ad Charit. 4, 1. p. 363. Attici enim iis magis delectati ſunt, quam nominibus in της exeuntibus.

in της] Vt, ὀρχηστής· ἐραστής· δοκιμαστής· κριτής· ἐδεστής Herodo. 3, 99.: ἐξώστης Id. 2, 113.: δεσπότης· ἐλαστής, et ἐλάτης· vnde τροχηλάτης Eurip. Phoenn. 39.

in τηριος *adi.*] Vt, ἀμπαυστήριος Herodo. 1, 181.: δραστήριος Thuc. 4, 81. Ioſeph. Archaeol. 13, 24. p. 412. Baſ.: σβεστήριος Thuc. 7, 53.: λυτήριος Sophocl. Choëphph. 818.: πολεμιστήριος Herodo. 5, 113.: ἀπειλητήριος Id. 8, 112.: ὀσφραντήριος Ariſtoph. Rann. 920.: ῥεκτήριος Athen. 13, 8. p. 604. D: προστατηρία Aeſchyl. S. c. Thebb. 455.

in ηριον *ſubſtant.*] Quae quidem nomina fere locum ſignificant, interdum rem ipſam, vel perſonas, quae in loco eſſe, et verſari, ſolent: vt, ἐργαστήριον Theophr. charr. 6, 5. 8, 5.: πειρατήριον Achil. Tat. 6. p. 389. Salm.: ἀναπαυτήριον Xen. Apomnn. 4, 3. 3.: εὐναστήριον Lycophr. Alex. 583.: δικαστήριον Herodo. 6, 85.: λῃστήριον Xen. Ἑλλην. 5, 4. 42. In editt. Lipſſ. primis legitur, *vt*, λυτήριος *a* λέλυται, ποτήριον *a* πέποται· et in Batauis addita ſunt nomina Latina, *ſolutorius*, *poculum*.

in τος, *et* τικος] Huius vtriuſque formae verbalia in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, tranſlata extant poſt verbalia in εον exeuntia. Vt, μιμητος, et ὁρατὸς, Xen. Apomnn. 3, 10. 3.: μακαριστὸς Herodo. 7, 18.:

εὐσύμ-

εὐσύμβλητος Id. 7, 57.: ἐπίκαυτος Id. 7, 71.: ἀνεθέλητος Id. 7, 133.: ἀνάσπαστος Id. 6, 32.: ἀνεξεύρετος Thuc. 3, 87.: ἀγανακτητὸς Plato Gorg. 66. p. 216. Findeiſ.: κτητὸς, et ὠνητὸς, Iſocr. ad Nicocl. p. 46. Lyc.: ἀκεστὸς, et θεατὸς, Id. ib. p. 54.: εὐβάστακτος Herodo. 2, 125.: ἱμερτὸς Phanocl. eleg. 20.: ἀμφίλεκτος Eurip. Phoenn. 513.: αἱρετὸς Xen. Cyrop. 8, 2. 7.: ἄσπαρτος, et ἀνήροτος, Hom. Odyſ. ι, 123.: διαβατὸς Herodo. 1, 75.: τὰ βοτὰ Ariſtoph. Nubb. 1429.: ἀπωστὸς Herodo. 6, 5.: πλωτὸς Id. 2, 102.: δυσχειρωτὸς Id. 7, 9. 2.: κολπωτὸς Plut. apophthegmm. p. 85. To. 8.: πτερωτὸς Herodo. 2, 75.: λεπιδωτὸς Id. 2, 68.: ἀνάλωτος Id. 1, 84.: ὑβριστὸς, ἀνασχετὸς, Id. 3, 81.: μεταδίωκτος Id. 3, 63.: πρόοπτος Id. 9, 17.: ἔκπυστος, ἀφύλακτος, Thuc. 3, 30.: τυλωτὸς Herodo. 7, 69.: δωρητὸς, et αἰτητὸς, Sophocl. Oed. tyr. 384.: περιλεσχήνευτος Herodo. 2, 134.: χηλευτὸς Id. 7, 89. Sed multa horum verbalium deſinunt, eiectis literis το, in ſyllabas ας, ης, et ως· vt, νεοκρὰς [Pollux 6, 24.], pro νεόκρατος, χαλκοκρὰς, pro χαλκόκρατος· ἀβλὴς [Hom. Il. δ', 117. coll. v. 540.], pro ἄβλητος, ἡμιθνὴς [Ariſtoph. Nubb. 504.], pro ἡμίθνητος· ἀγνὼς, pro ἄγνωστος, ἀπτὼς, pro ἄπτωτος. vid. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. ἀβλῆτα p. 3. Et pro his verbalibus vſurpantur etiam adiectiua in ος deſinentia, quae a ſubſtantiuis ducta ſunt: vt, ἀνάριθμος, pro ἀναρίθμητος [Herodo. 7, 190.], Xen. Cyrop. 7, 4. 8.: ἀμήχανος ibid. 7, 5. 14., pro ἀμηχάνητος· quae adiectiui forma legitur in Lexico Suidae haud dubie a grammaticis profecta, ita, vt Zeunius nec priore illo Xenophontis loco pro ἀναρίθμους e cod. Guelf. ſubſtituere ἀναριθμήτους debuiſſet. Λεκτικὸς, et πρακτικὸς, Xen. Apomnn. 4, 3. 1.: συνεργητικὸς, et περαντικὸς, Ariſtoph. Equitt. 1375.: αὐλητικὸς Xen. Cyrop. 8, 4. 9.: ἀκοντιστικὸς Id. ib. 7, 5. 22.: νουθετητικὸν Plato

Plato Sophiſt. 17. in Ald. Baſ. 1. 2.: qui tamen libri ib. c. 12. habent ἀμφισβητικὸν pro ἀμφισβητητικὸν, vt Stephanus edidit. vid. nos ad Soph. 12, 1. 48, 1. Sic ὀψοποιϊκή, et ὀψοποιητική, ὀψοποιϊκός, et ὀψοποιητικός, in libris antiquis legitur ap. Plat. Gorg. 18. p. 74. 19. p. 79. 20. p. 83. Conf. Thomas. Mag. v. ὀψοποιός.

illa fere paſſiue] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, pro *fere* legitur *ſemper*. At ἄγνωστος eſt *ignarus*, *neſcius*, Pind. Olympp. 6, 113.: vt *ignotus*, is, qui alicuius virtutes non nouit, Nep. Ageſ. 8, 1.: ἀνωφέλητος *inutilis*, *infructuoſus*, Xen. Cyrop. 1, 6. 11.: ὑβριστὸς *paratus, et promtus, ad laceſſendos alios iniuriis, et contumeliis*, Xen. Cyrop. 5, 5. 13.: vid. Abreſchius dilucc. Thucc. p. 575. ſ.: ἀθέατος *qui non ſpectat* Id. Apomnn. 2, 1. 31.: ἀπροσδόκητος *non opinans* Thuc. 2, 93.: ἄπρακτος Id. 3, 113.: ἄσχετος Hom. Odyſ. β', 85.: ἀνέλπιστος Theocr. Idyl. 4. 42.: μεμπτὸς Soph. Trachinn. 450.: δαϊκτὸς Anacr. odar. 42, 10.: a quo odar. 2, 5. *facultas natandi* vocatur τὸ νηκτόν. Conf. Portus Lex. Ion. v. ἄκριτος, et in ὀνόματα πολλὰ in κτος. Latini quoque, imitati hoc ipſo in genere Graecos, multa adiectiua, et participia, vtroqueuorſum, hoc eſt, et actiue, et paſſiue, poſuerunt: cuius vtriuſque generis exempla protulerunt Gellius 9, 12. Draquenborchius ad Sil. Ital. 2, 98. et Iac. Frid. Heuſingerus ad Cic. Off. 1, 17. 9. Sed haec ipſa verbalia nonnunquam habent vim verbalium in σιμος exeuntium: vt, ἀνήκεστος *inſanabilis* Thuc. 3, 39. v. Abreſchius d. l. p. 576. Caeterum tenendum eſt, ſcriptores ipſos, maximeque Atticos, literam σ, quam multa horum verbalium habent ante ſyllabam τος, aurium, oriſque, cauſſa, vt videtur, [conf. infra ad gram. p. 149.] ſuſtuliſſe, et dixiſſe, verbi cauſſa, γνωτὸς, et ἄγνωτος [Sophocl. Oedip. tyr. 58.], pro γνωστὸς, et ἄγνωστος· πάγκλαυτος, pro πάγκλαυστος,

[Id. Electr. 1090.]. Triclinius ad Sophocl. Electr. d. l. ὥςε χρὴ γράφειν — καὶ πάγκλαυτον· ὅτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ. Vid. Abreſchius obſeruatt. miſcell. To. 5. p. 105. ſ. Spanhemius ad Callim. h. in Iou. 58. Hemſterh. ad Lucian. p. 179. To. 1. Rhunquenius ad Xen. Apomnn. p. 231. et animaduerſſ. P. 1. p. 209. Sic apud Xen. polit. Lac. 1, 3. eſt ἀνυςὸν, ſed Hipparch. 2, 6. legitur ἀνυτικώτερον.

haec actiue] Significant enim fere facultatem, et peritiam, eius rei, quae verbo quoque indicatur, aptitudinemue, aut propenſionem, vt omnia adiectiua in ικος deſinentia. v. ſchol. Sophocl. ad Electr. 220. et Leopardus emendatt. 12, 4. Nam vt Xenophon Apomnn. 1, 1. 16. pro ἀρχικὸς dixit ἄρχειν ἱκανὸς ibid. 4, 2. 11.: ita apud eundem nomina λεκτικὸς, et πρακτικὸς, ibid. 4, 3. 1., explicata leguntur verbis, δυνατὸς λέγειν, καὶ πράττειν, ibid. 4, 2. 6., et ἱκανὸς εἰπεῖν τε, καὶ πρᾶξαι, ibid. 2, 9. 4. Sic, ἐλεητικὸς, et ἐδυρτικὸς, Ariſtot. rhet. 2, 13. p. 770. D E To. 3. Duual.: ξυμποτικὸς, et ξυνουσιαςικὸς, Ariſtoph. Veſpp. 1204.: ἀμυντικὸς, ὑπερμαχατικὸς, ὀρεκτικὸς, ποθητικὸς, fragmm. Pythagg. p. 686. Gal. 2.: νοατικὸς, et γνωςικὸς, ibid. p. 687.: ὁμιλητικὸς, et σιγητικὸς, Hippocr. περὶ εὐσχημ. 2. p. 53. To. 1.: γελαςικὸς, et χρεμετιςικὸς, et φυγαδευτικὸς, Clemens Alex. Paedag. 2, 5.: ἁλτικὸς Xen. Cyrop. 8, 4. 9. Sed apud Arrianum in diſſertationibus Epicteteis vocabula προαιρετικὰ, et πρακτικὰ, paſſiue poſita legi, perite animaduertit Lycius ad 2, 1. p. 460. Cantabr. Sic ὑβριςικὰ ſunt *illuſione digna* apud Plat. Cratyl. 37.

in τρον, *et* τρα] Vt, λύτρον, λοῦτρον, et λουτρὸν, σεῖςρον, θρέπτρον, βάτρον, et βάθρον [Etymol. M. v. βάθρον p. 185. 47.]: σήμαντρον Herodo. 2, 121. 2.: μάκ-

2.: μάκτρα, ἀκέςρα, σκεπάςρα, ὀρχήςρα, βάτρα, et βάθρα. In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, verba, μήνυτρον — a μέμακται, non leguntur.

in τωρ] Vt, ῥήτωρ, πράκτωρ, κτήτωρ· σημάντωρ Sophocl. Oed. tyr. 957.: συμπράκτωρ Id. ib. 116.

in τεον, *quae vulgo aduerbia poſitionis*] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur ſimpliciter, εον, *aduerbia poſitionis*. A grammaticis enim Graecis dicuntur etiam θετικὰ ἐπιῤῥήματα· v. Suidas v. πολεμητέα εἶναι· non tantum ἐπιῤῥήματα θέσεως [Victorius varr. lect. 33, 22.], et ἐπιῤῥήματα ποιότητος [v. Etymol. M. v. ἰτέον p. 479. 29.]: ſed debebant potius ῥηματικὰ appellari: quia conſtituunt rem aliquam, et prorſus efficiendam eſſe oſtendunt: ponuntur, et ſimpliciter, et addito verbo ſubſtantiuo, ita, vt idem valeant, quod δεῖ, χρὴ, ἄξιόν ἐςιν, et infinitiui verborum, a quibus ducta ſunt, vel paſſiui, vel actiui, et medii: habent enim ſignificationem, nunc paſſiuam, nunc actiuam, vel reciprocam, vt in loco de compoſitione verborum docebitur: v. ſchol. Sophoclis ad Aiac. 865. et Suidas v. πολεμητέα εἶναι. Reſpondent gerundiis Latinorum in *dum* deſinentibus. vid. Victorius varr. lect. 33, 22. Vt, παρασκευαςέον Plato Gorg. 36. p. 131.: παυςέον, et κριτέον, Id. ib. 79. p. 249.: φευκτέον, et χρηςέον, Id. ib. 82. p. 260.: τμητέον Id. Cratyl. 5.: ἀδικητέον Plato Criton. 10.: αἰτιατέον Xen. Cyrop. 7, 1. 6.: κολαςέον Id. ib. 3, 1. 9.: θεραπευτέον Id. ib. 7, 5. 19.: βοσκητέον Ariſtoph. Auu. 1359. coll. v. 1357.: χρηςέον Aeſchin. Socr. 2, 32., vbi explicatum extat verbis δεῖ χρῆσθαι, atque δεῖ χρήσασθαι· et plur. συνεκποτέα Ariſtoph. Plut. 1086.: ἀκȣςέα Herodo. 3, 61. v. Gregor. in de dialectis p. 53. et ibi Koenius, atque Euſtath. ad Il. ἰ p. 759. 38.

et τεος *adi.*] Etymol. M. v. φευκτέος p. 791. 5. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀξυτόνων, διὰ τȣ̃ εος γινόμενα,

 διὰ

διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· ψεκτὸς ψεκτέος, φευκτὸς φευκτέος. Sic λεκτέος, et ἐατέος, Demoſth. p. 725. To. 1.: τυπτητέος, et ὑβριςέος, Id. p. 1271. To. 2. His addi debent verbalia in τυς exeuntia: vt, ἐδητὺς [Hom. Il. α΄, 469.]: ληϊςὺς [Herodo. 5, 6.]: κιθαριςὺς [Phanocl. eleg. 20.]: ὀρχηςὺς [Hom. Il. ν΄, 731.]: γελαςὺς [Callim. h. in Del. 324.].

ſolent in formatione verbalium — abiici] Haec tota obſeruatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt. Sed pro σέσωσμαι legi debet σέσωςαι. Sic, ὑπόσχεσις, ab ὑπέσχησαι· πίσυνος [Herodo. 1, 73. Thuc. 2, 89.], a πέπεισαι.

terminationes deriuatorum — ις, ος] In editt. Lipſſ. primis legitur *deriuatiuorum*, et Graeca verba carent interpretamentis Latinis. Editt. Batauae pro *gregalis* habent *paſtor*, *percuſſio* pro *ictus*, et *typus* pro *forma*. Sic, ἀγορὰ *coetus*, *concio*, ab ἤγορα· φυγὰς, a πέφυγα· ἁμαρτὰς [Herodo. 1, 91.], ab ἥμαρτα· μιγὰς [Iſocr. Panathen. p. 244. To. 2.], a μέμιγα· νομεὺς, et τροφεὺς, a νένομα, et τέτροφα· εἰσαγγελεὺς [Herodo. 3, 84.], ab εἰσήγγελα· ἀκοὴ, ab ἤκοα· τομὴ, a τέτομα· ἐμβολὴ [Xen. Cyrop. 2, 3. 7.], ab ἐμβέβολα· γῆθος, a γέγηθα· vnde ducta ſunt nomina γηθοσύνη [Hom. Odyſ. λ΄, 539.], et γηθόσυνος [Batrachom. 64.]. Addi debent nomina in υς exeuntia: vt, ἔπηλυς [Iſocr. Panathen. p. 244. To. 2.] ab ἐπήλυθα· νέηλυς [Hom. Il. κ΄, 434. 558.]: v. Etymol. M. v. νέηλυς p. 599. 39.: ſed ξύγκλυς [Thuc. 7, 5. Aeſchin. Socr. 3, 13.] ductum eſt a praeter. med. verbi ξυγκλύζω, ξυγκέκλυδα. Sic, πομπὸς, et προπομπὸς [Xen. Cyrop. 3, 1. 1.], ducta ſunt a perf. med. πέπομπα, et προπέπομπα· ſed διδαχὴ a perf. act. δεδίδαχα.

aliunde deriuatorum — ſcleroſus] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis non extat, neque Batauа exempla

pla habent nomen σιγηλός. Nos vero ſupra in loco de nominibus poſſeſſiuis plura vtriuſque horum vocabulorum formae exempla protulimus. Sed genera deriuatiuorum, quae ibi laudata ſunt, augeri poſſunt maxime iis, quae exeunt in μος, νος, et ηνιος· vt, ὀδαμός, et μηδαμός, Herodo. 1, 18. 24. 143. ſ.: ἀκμηνὸς Hom. Odyſ. ψ', 191.: δεινός· κλεινός· γαλαθηνός· v. Etymol. M. v. γαλαθηνὸς p. 219. ſ.: πιθανός· πευκανὸς, et πευκεδανός· βρυκανὸς, et βρυκεδανός· v. Etymol. M. v. βρύκω p. 216. 16.: ἐτιδανὸς Moſchus fragmm. p. 260. Vrſin.: πειθήνιος Plut. V. Ageſil. 1. p. 71. To. 4.

Ad p. 97. *deriuantur quoque nomina etc.*] Hac quoque obſeruatione carent editt. Lipſienſes primae. Exemplis in Grammatica propoſitis addi poſſunt haec: Ὑπερκαλλής, a κάλλος· ὑπερμεγέθης, a μέγεθος· ὑπερμήκης, a μῆκος· ἰσοχείλης [Arrian. anab. 7. p. 453. Blanc.], a χεῖλος· τραγοσκελὴς [Herodo. 2, 46.], a σκέλος· εὐθαρσὴς [Plut. de diſcr. adul. et am. 41. p. 221. To. 7.], a θαρσὺς, aut θρασύς· ποδώκης [Hom. Il. κ', 316.], ab ὠκύς· v. index Graecit. Palaeph. v. ποδῶκυς· ἀηδὴς, ab ἡδύς. Sed lingua Graecorum ingentem adiectiuorum multitudinem ita conformauit, vt particulas quaſdam, vel adiectiua, etiam numeralia, et praepoſitiones, et pronomina, et ſubſtantiua, coniunxerint cum ſubſtantiuis: quae eius hoc in genere ſolertia vt cognoſceretur aliqua ex parte ab ſtudioſis Graecarum literarum, ſubiicere placuit quaedam huiuſmodi adiectiuorum exempla. Ἀχρήματος Herodo. 1, 89.: cui opponitur εὐχρήματος· ἄνομβρος, et ἀκρύσταλλος, Id. 2, 22.: ὁμοπάτωρ, ὁμομήτωρ, et alia: v. Pollux 3, 22. ſ.: κριοπρόσωπος Herodo. 2, 42.: φιλάμπελος Ariſtoph. Pac. 307.: λευκόλοφος Anacr. fragm. 9, 2.: vel λευκολόφας Eurip. Phoenn. 120. et ibi Valquen.: λευκόπηχυς Id. ib. 1372.: λευκόχρως Id. ib. 334.: κακόνομος Herodo. 1, 65.:

 τετρα-

τετράπηχυς Id. 2, 155.: δωδεκάπηχυς Id. 2, 153.: τεσσαρακοντόργυιος Id. 2, 148.: πεντηκοντόργυιος Id. 2, 149.: διτάλαντος Id. 2, 96.: τριδάκτυλος Polyb. 10, 41. p. 262. To. 2. Lipſ.: δεχήμερος Thuc. 5, 26. 32. 6, 7.: τριακονθήμερος Polyb. 5, 28.: τριτάλαντος Iſaeus 2. p. 19. To. 7. Reiſqu.: πεντετάλαντος Id. p. 173. To. 7.: δίμηνος, τρίμηνος, πεντάμηνος, Att. πεντέμηνος, ὀκτάμηνος, et ὀκτώμηνος· vid. Etymol. M. p. 767. 19.: αὐτοδεκαετὴς Thuc. 5, 20.: δεκαετὴς Id. 5, 25.: πεντηκονταετὴς Id. 5, 79., et πεντηκοντέτης Id. 5, 27.: ἑξέτης Ariſtoph. Nubb. 860.: ἑπτέτης Id. Rann. 421.: πεντηκοντάδραχμος Plat. Cratyl. 1.: δωδεκάδραχμος, et ὀκτωκαιδεκάδραχμος, Demoſth. p. 1046. To. 2.: περίστυλος Herodo. 2, 152.: ὑπόγαιος Id. 2, 148.: κατάγαιος Id. 2, 150.: ὑπόπτερος, et ὑπόψαμμος, Id. 2, 12.: ἐπίχρυσος Id. 2, 182.: ὕφυδρος Thuc. 4, 26.: αὐτόχθων Iſocr. Panath. p. 244. To. 2.: αἰγοπρόσωπος Herodo. 2, 46.: χειροήθης Plut. V. Ageſil. 1. p. 71. To. 4.: ὁμόγλωσσος, ὅμαιμος, ὁμότροπος, Herodo. 8, 144.: ὁμόκλινος, ὁμοτράπεζος, ὁμόσπονδος, Id. 9, 16.: φιλόμουσος, φιλολόγος, φιλαθλητὴς, φιλοσώματος, φιλήδονος, φιλάγαθος, φιλόκαλος, Plut. praecc. coniugg. p. 415. To. 7.: εὐθυθάνατος Id. V. Anton. 76. p. 150. To. 6.: χρυσοχάλινος Herodo. 9, 20.: πολυπρόβατος, et πολύκαρπος, Id. 5, 49.: εὔυδρος, et ἄπεδος, Id. 9, 25.: εὐέφοδος Xen. Cyrop. 2, 4. 9.: ἀργυρόηλος Hom. Il. β', 45.: ἐξαπέλεκυς Polyb. excc. legatt. 129. p. 786. To. 2. Lipſ.: κρεοφάγος, γαλακτοπότης, Herodo. 4, 186.

Caeterum vt appareret, quanta, quamque idonea, et quam multiplex, eſſet linguae Graecae commoditas ad vocabula fingenda, et formanda, e verbis, atque nominibus: placuit ſubiicere varias formas nominum vel ex vno verbo ἄρχω, aliiſque vocabulis, compoſitorum.

torum: *ἀρχέπολις* [Pind. Pythionn. 9, 32. Plato Cratyl. 13.], *ἀρχέκακος*, *ἀρχέχορος*· *ἀρχιποιμὴν*, *ἀρχιτέκτων*, *ἀρχιτρίκλινος*· *συμποσίαρχος*, et *συμποσιάρχης*, *ἑκατόνταρχος*, et *ἑκατοντάρχης*, *μυρίαρχος*, et *μυριάρχης*. Sed in ſcriptura huius poſtremi nominum generis ita inconſtantes reperiuntur manus librariorum fuiſſe, vt ſaepe neſcias, vtra ſit ab ipſis librorum auctoribus profecta.

mutat vero adiect. ſuam ſignificationem] In exemplis libelli Lipſienſibus recentioribus perperam, neglegentia eorum, qui operis praefuere, omiſſa eſt pars huius praecepti altera. Nam in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, recte legitur, *Mutat vero adiectiuum ſuam ſignificationem, vel in reſpectu* ad genus: *et hinc eſt, quod* mouetur: *vel in reſpectu* augmentationis, *et* deminutionis: *et hinc eſt, quod* camparatur. Debet igitur hoc praeceptum, verbis paululum mutatis, conformari ita, *Mutat vero adiectiuum ſuam ſignificationem, vel ratione* generis: *et hinc eſt*, *quod* moueatur: *vel ratione* augmentationis, *et* deminutionis: *et hinc eſt*, *quod* comparetur. Priſcian. gram. 2. p. 49. Baſ. *Adiectiua — ideo vocantur, quod aliis appellatiuis, quae ſubſtantiam ſignificant, vel etiam propriis, adiici ſolent ad manifeſtandam eorum qualitatem, vel quantitatem, quae augeri, vel minui, ſine ſubſtantiae conſumtione poſſunt.* Nam perſequitur Vellerus, primum *motionem*, deinde *comparationem*, adiectiuorum.

ἐννενήκοντα nonaginta] Haec verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur, ita, vt nec reliqua ibi numeralia Latine conuerſa ſint.

et ἀκτὶν] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, *et ἀκτὶν*, *Rhen.*: et reliqua verba ſic legunt, *vt*, *αὐτόχειρ* [Lycophr. Alex. 1121.]: *μακρόχειρ longa manus* [Bat. *longimanus*], *εὔριν cui eſt bonus naſus* [*ſagax* Xen. Cyneg. 4, 6. v. Etymol. M. p. 395. 41.]; *εὐάκτιν pulcros habens radios.* Vocabulum *εὐάκτιν*

laudatur

laudatur ab Etymol. M. v. καρὶς p. 491. 50. Sic, ὁ, et ἡ, ἀπάτωρ, ἀμήτωρ· v. Veſſelingius obſeruatt. 3, 10.: ὁ, et ἡ, ὁμοπάτωρ, ὁμομήτωρ· v. Pollux 3, 22. ſ.

nota: grammatici vulgo] Editt. Lipſſ. primae habent, 3. *Nomina ex grammaticorum vulgo recepta ſententia in* αρ, *et* αξ· *vt* μάκαρ, ἅρπαξ. Μάκαιραν ἑςίαν habet Pindarus Iſthmm. 4, 28.: μάκαιρα θεὰ Orpheus hymn. 15, 9. v. Ritterſhuſius ad Oppian. Cynegg. 1, 34. Et ἅρπαξ κακὴ legitur apud Heſiod. Ἔργ. 356.

Ad p. 98. *ἄρσην virilis*] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, ἄρσην *mas:* et in illis quidem adiecta etiam ſunt, ſed temere, verba, τέρην *tener.*

in ης — ες] At fem. μονογένεια, a maſc. μονογενὴς, legitur Orph. hymn. 28, 2. Huc referri debent adiectiua e nomine ἔτος compoſita, quae de duratione rerum ita ponuntur, vt terminatio ης ſit fere communis generis, ſed quum de hominibus vſurpantur, femininum exire iubent fere in ις· vt, χρόνῳ μυριέτει Plato Epinom. p. 264. To. 9. Bipont.: σπονδαὶ διέτεις Plut. V. Coriol. 26. p. 91. To. 2.: τῆς ἑπτακαιδεκαέτους συνηθείας Polyb. 15, 11. p. 393. To. 2.: τριέτους βασιλείας Herodi. 7, 4. 2.: εἰνάετες Hom. Odyſ. ἑ, 107.: ἑπτάετες Id. Odyſ. ή, 259.: τοῦ τετραετοῦς διαστήματος Polyb. 9, 1. p. 143. To. 2.: ſed ἑπτέτις Ariſtoph. Theſmophorr. 487.: τεσσερακαιδεκέτις Anyte fragmm. p. 59. Vrſin.: ἑξαέτις Theocr. Idyl. 14, 33.: ἑπτέτιν Ariſtoph. Theſmophorr. 487. At τριακονταέτιδας σπονδὰς legitur apud Herodo. 7, 149., et τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν apud Thuc. 1, 87.

in ις — ι] Vt, φιλόπολις, τὸ φιλόπολι, Thuc. 6, 62.

excipe ἑκὼν — *et participia*] At ἑκὼν eſt ipſum quoque participium: v. Etymol. M. v. εἴξασιν p. 297. 13.: vt ἀέκων, contr. ἄκων. In editt. Lipſſ. primis,

primis, nec σώφρων, nec ἑκὼν, nec εὔγεως, Latine verſa ſunt.

in ῡς — ἄδακρυ] Haec in editt. Lipſſ. primis deſunt. Et recte quidem. nam Vellerus hoc adiectiuorum genus attigit paulo poſt in adiectiuis trium terminationum not. 2. Vnde Bataua exempla habent, ἄδακρυς, ἄδακρυ. *p. ſq.*

nota. Nomina in ῆν — *tenera*] Vellerus ſcilicet adiectiua in ην exeuntia ipſe non poſuerat in adiectiuis trium terminationum, quae iis ab alio quodam annumerata ſunt. Certe in editt. Lipſſ. primis omiſſa ſunt.

in ᾱς] Etymol. M. p. 575. 47. Μέλαινα γίνεται ἐκ τοῦ μέλας μέλανος. Nam Aeoles, vt ſupra iam in loco de dialectis vocalium [P. 1. p. 92.] vidimus, pro μέλας, et τάλας, dixere μέλαις, et τάλαις. v. Etymol. M. v. μέλας p. 575. 53. Huius igitur maſculini formae Aeolicae nota in feminino ſeruata comparet. Τάλαινα habet Ariſtoph. Rann. 573., et δυστάλαινα Sophocl. Aiac. 410.: ταλαίνης Lycophr. Alex. 1215.: ταλαίνῃ Id. v. 1283.

in εις, εσσα] Quae quidem adiectiua in penultima ſyllaba habent, vel η̄, vt, τιμήεις, τελήεις· vel ō, vt, αἱματόεις, σκιόεις· vel ω̄, vt, κητώεις, εὐρώεις. Nam χαρίεις extitiſſe ex χαριτόεις, grammatici veteres, neſcio, an ſine cauſſa, praecipiunt. vid. omnino Etymol. M. v. αἱματόεσσα p. 34. Χαρίεσσα Anacr. odar. 56, 3.: χαρίεν Id. 53, 10.

in ην, εινα, εν] Etymol. M. v. τέρεινα p. 752. 27. Ὥσπερ παρὰ τὸ μάκαρ μάκαρος, καὶ τάλας τάλανος, γίνεται μάκαιρα, καὶ τάλαινα, τὸ θηλυκόν· οὕτως ἀπὸ τοῦ τέρην τέρενος, γίνεται τὸ θηλυκὸν τέρενα, καὶ προσθέσει τοῦ ῑ, γίνεται τέρεινα· Λυκόφρων· καὶ Ἀπολλώνιος [Argonn. 1, 1143.], τερείνης ἄνθεα γαίης. At apud Lycophr. Alex. 726. eſt nomen opidi Italiae, quod in libris Stephani Byzantii, a quo ille poëtae locus laudatur, ſcriptum legi-

tur Τέρινα p. 705. Berquel. Τέρεινα δάφνα habet Ibycus fragmm. p. 116. Vrſin.: ἐπὶ μυρσίναις τερείναις Anacr. odar. 4, 1.: τερένων ἡμιόπων Ὑπ' αὐλῶν Id. fragm. 89, 3. ſ.: τέρεν δάκρυον Apollon. Rhod. 3, 461.: τέρεν δάκρυ Hom. Il. γ', 142.: τέρεννα φύλλα Id. Il. ν', 180. Huic adiectiuo adiungi poteſt adiectivum πίηρ, πίερος, πίειρα, πίερ· cuius femin. legitur non vno in loco vtriuſque carminis Homeri, vt Il. σ', 541. Odyſ. τ', 173.: etiam apud Hippocr. περὶ φύσ. παιδ. 23. p. 150. To. 1. Lind.: ſed maſculinum, et neutrum, nunc nuſquam apparent. v. Euſtath. ad Il. τ' p. 1178. 63. et Etymol. M. v. Πιερία p. 671.

in ος *impurum*] Etymol. M. v. ἀριστερὰ p. 143. 27. Ὁ κανών· πᾶν τοίνυν εἰς ος μετὰ συμφώνȣ, πλὴν τȣ̃ ρ, ὅτε ἔχει θηλυκὸν, εἰς η αὐτὸ ποιεῖ· σοφος σοφή, καλὸς καλή· — τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ, ποιȣ̃ντα θηλυκὰ, μὴ ὄντα κοινὰ τῷ γένει, εἰ μὲν καθαρὰ, ἢ τὸ ρ ἔχοντα, εἰς α ποιȣ̃σι τὸ θηλυκόν· οἷον, ὅσιος ὁσία, κύριος κυρία· φοβερὸς φοβερά· χωρὶς εἰ μὴ παραλήγȣσι τῷ ο· τότε γὰρ εἰς η· ὄγδοος ὀγδόη· ὁλοὸς ὀλοή· χωρὶς τȣ̃ ἀθρόος ἀθρόα· εἰ δὲ μὴ καθαρὸν, εἰς η ποιȣ̃σι· καλὸς καλή. Vid. infra grammat. p. 98. not. 3.

in υς, εια] Vt, θήλεια φρὴν Ariſtoph. Lyſiſtr. 709.: θήλεια θεὸς Hom. Il. θ', 7.: θήλειαι ἵπποι Il. ν', 222.: ἐλπὶς θαρσεῖα Thuc. 7, 77.: ὠκεῖα φάτις Ariſtoph. Auu. 925. De ſede accentus femininorum in hoc adiectiuorum genere v. Etymol. M. v. λίγεια p. 565.

ȣς, η, ȣν] Xen. Cyrop. 2, 3. 11. διπλῆν· accuſ. plur. fem. διπλᾶς· neutr. διπλᾶ. Moeris: Τριπλᾶ, τετραπλᾶ, περισπωμένως, καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Dor. εα] Immo Ionice. Gregorius in de diall. p. 205. ſ. Τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιρȣ̃σι [Iones], καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τȣ̃το ποιȣ̃σιν. Ἡρόδοτος [3, 85.], τῶν

τῶν θηλέων ἵππων μίαν, τὴν ὁ Δαρεῖε ἵππος ἔςεργε μάλιςα· καὶ πάλιν [Id. ibid.], ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ· vbi v. Koenius. Plura huiuſmodi exempla ex Herodoti, et Hippocratis, libris congeſſit Metarius in diall. L. Gr. p. 112. Sed terminatio υς in his adiectiuis ſaepe communis generis eſt: vt, βαθὺς αὐλῶν Eratoſth. in Mercur. apud Athen. 5, 3. p. 189. D, cuius verba repetiit Euſtathius ad Odyſ. δ' p. 1483. 56.: θῆλυς ἐέρση Hom. Odyſ. ἑ, 467. Heſiod. Ἀσπ. 395.: ἡδὺς ἀϋτμὴ Odyſ. μ', 369.: vbi v. Barneſius. Caeterum Ionas vocalem ᾰ in adiectiuis in ᾰ purum, atque ρα, exeuntibus mutaſſe in η, conſtare poteſt ex iis, quae ſupra in capite de dialectis vocalium, ſuo loco [P. 1. p. 58. ſ.] dicta ſunt. Sic, μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ Hom. Il. ή, 113.

in ως, υια, ος] Haec non leguntur in editt. Lipſſ. primis, quae nec Latina verborum Graecorum interpretamenta habent. Nam haec participia, quae e craſi exiſtunt, in feminino habent ωσα, in neutro ως· vt, βεβῶσαν Sophocl. Electr. 1093.: ἑςῶσα Ioh. 8, 9.: καθεςῶσαν Iſocr. Panathen. p. 608. Lyc.: συνεςῶσα 2. Pe. 3, 5.: τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἑςὼς Matth. 14, 15.: vbi libri editi nonnulli perperam legunt ἑςὸς, quum ἑςὼς extiterit ex ἑςαός. v. Etymol. M. v. γεγῶσα p. 224. et grammat. Veller. p. 25.

Atticis ος *communis — deriuatis*] Sic etiam Gregorius praecipit in de diall. p. 25. Καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται [Attici] καταλήξεσιν, laudatque eam in rem locos Homeri Il. β', 742. et Euripidis Hecub. 296. 591.: itemque ſchol, Ariſtoph. ad Nubb. 53., apud quem tamen nunc perperam λέξεσιν legitur pro καταλήξεσιν, quod nomen recte reſtituit Gregorio quoque e codd. regiis, et Voſſ., Koenius: ſchol. Sophoclis ad Electr. 314.: Proclus ad Heſiod. Ἔργ. p. 146. b Heinſ.: Euſtathius ad Odyſ. ψ'

p. 1946.

p. 1946. 45.: ſed Euboeis hoc σχῆμα tribuit Philemon apud Villoiſon. ad Apollon. Lex. Homer. p. 876.: quod Euſtathius ad Il. σ′ p. 1160. 4. recte ponit in numero σχημάτων Ὁμηρικῶν, qui tamen ad Il. β′ p. 333. fin. ait, ab antiquis grammaticis hanc generum enallagen praecipi eſſe Doricam, et Atticam. add. Anon. V. Hom. p. 303. Gal. 2. Neque enim dubitari poteſt, quin Attici illam e lingua Ionum vetere receperint in ſuam linguam, etiam in ſimplicibus nominibus. Plut. V. Homeri p. 170. To. 5. Ern. Συμβαίνει δὲ πολλαχῶς ἐπὶ τὰ γένη τῶν ὀνομάτων ἐναλλασσομένων, οἷόν ἐστι τὸ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, ἀντὶ τοῦ κλυτή· καὶ θῆλυς ἐέρση, ἀντὶ τοῦ θήλεια. Σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ὡς κρείττοσι, καὶ δυνατωτέροις, οὐκ ἀμέτρως μέντοι, οὐδ᾽ ἀλόγως, ἀλλ᾽ ὅταν δέῃ χρῆσθαι ὀνόματι ἐπιθέτῳ, ἐκτὸς ὄντι τοῦ σώματος, περὶ οὗ ἐστὶν ὁ λόγος. add. idem ib. p. 158. Vſurpatur autem haec figura, non tantum in poſitiuis, ſed etiam in comparatiuis, atque ſuperlatiuis. Et huius quidem generis exempla etiam eorum adiectiuorum, quorum poſitiuus in ας, vel ης, aut υς, exit, ſunt haec. Ὁμιλίας τὰς γεραιτέρους φίλει Eurip. Erechth. fragm. 2, 21.: βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν ποιεῖν Thuc. 3, 89.: ἀπορώτερος ἡ λῆψις Id. 5, 110.: ἡ θρὶξ — μελάντερος Calliſtrat. ſtatt. 4. p. 894. Olear.: ὧν οἱ μὲν ἐπιμηκέστερον ἔσχον τὴν ἀρχὴν Herodi. 1, 1. 6.: ὀλοώτατος ὀδμὴ Hom. Odyſ. δ′, 442.: δυσεσβολώτατος ἡ Λοκρὶς Thuc. 3, 101.: βέλτιστοι — αἱ ψυχαὶ Plato Gorg. 58. p. 105. in cod. Merman.: ἀρετὰς — ἐπιπονωτάτους Xen. Cyrop. 8, 1. 10. in Iunt, Ald.: τὴν ὕπατον ἀρχὴν Dionyſ. Halic. 6, 1. p. 1036. To. 2. Reiſqu. Vid. Abreſchius Obſeruatt. miſcell. Vol. 3. p. 303. et Animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 295. To. 1. Alterius vero formae exempla nos, poſt Budaeum Commentarr. L. Gr. p. 926. ſſ. Aſcenſ., enotauera-

taueramus adhuc iſta. Ὁ, et ἡ, ἁβρὸς Sappho fragm. 8, 2. Lyc.: ὁ, et ἡ, ἀγαθοποιὸς Theages fragmm. Pythagg. p. 24. Gal. 1.: ὁ, et ἡ, ἅγιος Iſocr. Hel. enc. p. 144. To. 2.: ὁ, et ἡ, ἄδικος Plato Gorg. 35. p. 126.: ὁ, et ἡ, ἀείμνηςος Lycurg. c. Leocr. p. 97. Hauptm.: ὁ, et ἡ, ἀέννaος Pauſan. 8, 32.: ὁ, et ἡ, ἀθάνατος Iſocr. Euag. c. 1.: ὁ, et ἡ, ἀκέραιος Iſocr. Paneg. p. 169. To. 1. Bat.: ὁ, et ἡ, ἀΐδιος Orph. hymn. 9, 27.: ὁ, et ἡ, αἱμοῤῥαντος Eurip. Alceſt. 132.: ὁ, et ἡ, αἰχμάλωτος Plut. quaeſtſt. Grr. 31. p. 394. To. 8. Tub.: ὁ, et ἡ, αἰώνιος Matth. 25, 46.: ὁ, et ἡ, ἀκίνητος Inſcript. Herod. v. 21. p. 3. Salm. p. 338. Cren.: ὁ, et ἡ, ἀκόλαςος Plato Gorg. 35. p. 126.: ὁ, et ἡ, ἀλόγιςος Thuc. 3, 82.: ὁ, et ἡ, ἁμαξιτὸς Arrian. anab. 3. p. 201. Blanc.: ὁ, et ἡ, ἄκλαυςος Eurip. Alceſt. 171.: ὁ, et ἡ, ἀναγκαῖος Thuc. 1, 2.: vid. Locella ad Xen. Epheſ. 3, 6. p. 227.: ὁ, et ἡ, ἀνάςατος Xen. Apomnn. 4, 2. 29.: v. Portus Lex. Ion. h. v.: ὁ, et ἡ, ἀνέκλειπτος Strab. 3. p. 147. Caſaub.: ὁ, et ἡ, ἀνεκτὸς Hom. Il. λ', 609.: vbi Euſtath. p. 865. 57. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἀνεκτὸς [Thuc. 7, 87.] ἀντὶ τοῦ ἀνεκτή· ὁ, et ἡ, ἀνελεύθερος Plato Gorg. 20. p. 81 : ὁ, et ἡ, ἀνεμοτρόπος, vel ἀνεμότροφος, Anacr. odar. 41, 14.: ὁ, et ἡ, ἀνήκεςος Xen. Apomnn. 3, 5. 18.: ὁ, et ἡ, ἀνθρώπινος Iuſtin. M. Apol. 1, 11.: ὁ, et ἡ, ἄνιππος, et ἀναμάξευτος, Herodo. 2, 108.: ὁ, et ἡ, ἀνίατος Plato Gorg. 36. p. 128.: ὁ, et ἡ, ἀνόητος, et ἀνόσιος, Id. ib. 35. p. 126.: ὁ, et ἡ, ἄνυδρος Eurip. Alceſt. 113.: ὁ, et ἡ, ἄνομβρος, et ἀκρύςαλλος, Herodo. 2, 22.: ὁ, et ἡ, ἀνυπεύθυνος Archytas fragmm. Pythagg. p. 15. Gal. 1.: ὁ, et ἡ, ἀνυπόςατος Xen. Apomnn. 4, 4. 15.: ὁ, et ἡ, ἀξιομνημόνευτος Plut. E. PP. 8. p. 21. To. 7.: ὁ, et ἡ, ἄπιςος Marc. 9, 19.: ὁ, et ἡ, ἄπρηκτος Hom. Il. β', 376.: ὁ, et ἡ, ἀργὸς Xen. Oecon. 4, 8. Cyrop. 1, 6. 14.: v. Phrynichus p. 34.: ὁ, et ἡ, ἄῤῥηκτος Hom.

Hom. Il. β', 490.: ὁ, et ἡ, ἀσέληνος Anacr. odar. 3, 12.: ὁ, et ἡ, ἄσπετος Hom. Il. β', 455.: ὁ, et ἡ, ἀςένακτος Eurip. Alceſt. 171.: ὁ, et ἡ, ἀτρύγετος Hom. Odyſ. α', 72.: ὁ, et ἡ, αὐτόματος Heſiod. Ἔργ. 103. Muſae. v. 327.: vbi v. Schraderus, et Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 1. p. 194. Gron.: ὁ, et ἡ, ἄφθονος Strab. 3. p. 147. Caſaub. Herodo. 3, 66.: ὁ, et ἡ, ἀχάριςος Xen. Cyrop. 5, 1. 9.: ὁ, et ἡ, βέβαιος Plato Cratyl. 5. Thuc. 3, 43.: vbi v. Ducquerus p. 194., Veſſel. ad D. Sic. 3, 7. p. 178. To. 1. et interpp. Tho. Magiſtri h. v.: ὁ, et ἡ, βάρβαρος Herodo. 8, 135.: ὁ, et ἡ, βίαιος Eurip. Heraclidd. 103. 107.: ὁ, et ἡ, γενέσιος [f. γενέθλιος] Ioſeph. Archaeol. 12, 4. 7.: ὁ, et ἡ, δάπανος Thuc. 5, 103.: ὁ, et ἡ, δεχήμερος Id. 6, 7.: ὁ, et ἡ, δαιμόνιος Plut. de mulierr. virtutt. p. 269. To. 8.: ὁ, et ἡ, δήμιος Hom. Odyſ. γ', 81 : ὁ, et ἡ, δίςομος Plut. conuiu. ſapp. 18. p. 44. To. 8. et Sophocl. Philoct. 16.: ὁ, et ἡ, δόκιμος Herodo. 5, 66.: ὁ, et ἡ, δρομαῖος Eurip. Alceſt. 244.: ὁ, et ἡ, ἐδώδιμος Pauſan. 8, 1.: ὁ, et ἡ, ἐλεύθερος Lycurg. c. Leocr. p. 129. Hauptm. Plut. de mulierr. virtutt. p. 288. To. 8.: ὁ, et ἡ, ἔμμονος Xen. Cyrop. 3, 3. 24.: ὁ, et ἡ, ἔνδοξος Plut. de mulierr. virtutt. p. 269. To. 8.: ὁ, et ἡ, ἐνιαύσιος Thuc. 5, 1.: ὁ, et ἡ, ἐπιζήμιος Xen. Apomnn. 2, 7. 9.: ὁ, et ἡ, ἐπίκαιρος Id. ib. 3, 6. 10.: ὁ, et ἡ, ἐπίῤῥητος Id. Oecon. 4, 2.: ὁ, et ἡ, ἐπίτριπτος Ariſtoph. Plut. 275. 619.: ὁ, et ἡ, ἐργάσιμος Arrian. anab. 4. p. 306. 312.: ὁ, et ἡ, ἔρημος Herodo. 4, 5. Eurip. Alceſt. 925.: ὁ, et ἡ, ἕτοιμος Herodo. 5, 31.: ὁ, et ἡ, εὐβάςακτος Herodo. 2, 125.: ὁ, et ἡ, εὔιππος Eurip. Phoenn. 17.: ὁ, et ἡ, εὔνυς Ariſtoph. Veſpp. 882.: ὁ, et ἡ, εὔζοος Hom. Odyſ. α', 128.: ὁ, et ἡ, εὔτροφος Sym. Amoſ. 4, 1.: ὁ, et ἡ, ἑῷος Eurip. Phoenn. 173.: ὁ, et ἡ, Ἠλεῖος· v. Steph. Byzant. v. Ἦλις· ὁ, et ἡ, θανάσιμος Plut. apophthegmm. Laconn. p. 239. To. 8.: ὁ, et ἡ, θυ-

ραῖος

ῥαῖος Eurip. Alceſt. 805.: ὁ, et ἡ, ἱερὸς Heſiod. Ἔργ. 597.: ὁ, et ἡ, ἱκανὸς Dionyſ. Halic. 1, 61. p. 49. Oxon.: vbi tamen cod. Vatic. habet ἱκανή· v. Reiſquius ad Lyſian p. 666. To. 1.: ὁ, et ἡ, ἴφθιμος Hom. Il. α΄, 3.: vbi v. Euſtathius p. 16.: ὁ, et ἡ, καίριος Eurip. Phoenn. 1452. et ibi Valquenar.: ὁ, et ἡ, κακοῦργος Plato Gorg. 20. p. 81: ὁ, et ἡ, καλλιπάρηος Hom. Il. α΄, 184.: ὁ et ἡ, κατάκλειστος Sappho fragm. 15. 1.: ὁ, et ἡ, κλυτὸς Hom. Il. β΄, 742.: ὁ, et ἡ, κοινὸς Sophocl. Trachinn. 211.: vbi ſchol. τὸ κοινος Ἀττικόν· ὁ, et ἡ, λόγιμος Herodo. 6, 106.: ὁ, et ἡ, λυτήριος Aeſchyl. Eumenn. 649.: ὁ, et ἡ, μάταιος Xen. Apomnn. 4, 7. 8. et Aeſchin. Socr. 3, 14.: ὁ, et ἡ, μεσονύκτιος Anacr. odar. 3, 1.: ὁ, et ἡ, μικτὸς Plato Politic. 10.: ὁ, et ἡ, ὀθνεῖος Eurip. Alceſt. 532. coll. v. 646.: vbi v. Barneſius: ὁ, et ἡ, οἰνόπεδος Hom. Odyſ. α΄, 193.: ὁ, et ἡ, ὀλέθριος Pauſan. 8, 1.: ὁ, et ἡ, ὅσιος 1. Tim. 2, 8.: ὁ, et ἡ, πάνδημος Xen. Sympoſ. 8, 9.: ὁ, et ἡ, παράλιος Arrian. anab. 7. p. 486. Blanc.: ὁ, et ἡ, πάτριος Xen. Cyrop. 1, 1. 4. Plut. apophthegmm. Laconn. p. 243. To. 8.: ὁ, et ἡ, παρόμοιος Thuc. 1, 80.: ὁ, et ἡ, πατροπαράδοτος 1. Pe. 1, 18.: ὁ, et ἡ, πολιὸς Eurip. Androm. 348.: ὁ, et ἡ, πολυστάφυλος Hom. Il. β΄, 537.: ὁ, et ἡ, πολυχρόνιος Plut. E. PP. 9. p. 24. To. 7.: ὁ, et ἡ, πρᾶος Plut. de ſuperſtit. 6. p. 70. To. 8.: ὁ, et ἡ, προσθετὸς Xen. Cyrop. 1, 3. 2.: vbi cod. Palaeoc. legit προσθέταις· ὁ, et ἡ, σκότιος Eurip. Alceſt. 123.: ὁ, et ἡ, σύμφωνος, et συνῳδὸς, Plut. E. PP. 8. p. 21. To. 7.: ὁ, et ἡ, σύσκιος Arrian. Indicc. p. 553.: ὁ, et ἡ, σῶς Ariſtoph. apud Euſtath. ad Il. ν΄ p. 959. 41.: ὁ, et ἡ, σωτήριος Orph. hymn. 13, 10.: ὁ, et ἡ, τομαῖος Eurip. Alceſt. 101.: ὁ, et ἡ, τρίμηνος Herodo. 5, 54.: ὁ, et ἡ, ὑποχείριος Lycurg. c. Leocr. p. 98. Hauptm.: ὁ, et ἡ, ὕπαλος Plato Gorg. 36. p. 128.: ὁ, et ἡ, φανερὸς Eurip. Bacch. 990.: ὁ, et ἡ, φιλέταιρος

ταῦρος Thuc. 3, 82.: ὁ, et ἡ, φιλολοίδορος Anacr. odar. 42, 11.: ὁ, et ἡ, φρόνιμος Plato Phaedon. 43.: ὁ, et ἡ, χρήσιμος Xen. Apomnn. 3, 8. 8. 3, 12. 7.: ὁ, et ἡ, χειμέριος Thuc. 3, 22. Hom. Il. β', 294.: vbi tamen nunc legitur χειμέριαι· ὁ, et ἡ, χρήσιμος Iſocr. Buſir. p. 164. To. 2.: ſed χρησίμη Panath. p. 185. To. 2.: v. index Graecit. Aeſchin. h. v.: ὁ, et ἡ, χρόνιος Arrian. anab. 4. p. 282. Hic adiectiuorum numerus augeri poteſt his: ἁλώσιμος Herodo. 3, 153.: ἁμαξιτὸς Id. 7, 176.: ἄξυλος Id. 4, 61.: ἀοίδιμος Id. 2, 135.: ἀντίξοος Id. 7, 192.: γεωργήσιμος Polyb. 7, 1.: γηραιὸς Antiphon. p. 684. To. 7. Reiſqu.: δύστηνος Sophocl. Aiac. 861.: ἐπίλοιπος Herodo. 6, 33.: ἐτήσιος Thuc. 5, 11.: εὐθυθάνατος Plut. V. Anton. 76. p. 150. To. 6.: θαυμάσιος Plut. Demetr. 8. p. 9. To. 6.: κρύφιος Thuc. 7, 25.: ναυπηγήσιμος Herodo. 5, 23.: νεόκτιστος Id. 5, 24.: ξένιος Plut. V. Sul. 31. p. 230. To. 3.: ὁμοίιος Bion fragmm. p. 239. Vrſin.: παραθαλάσσιος Herodo. 6, 48.: περιλεσχηνευτὸς Id. 2, 135.: πλώϊμος Thuc. 2, 13.: πολεμιστήριος Plut. V. Cat. M. p. 426. To. 2.: πολυχρόνιος Herodo. 1, 55.: σιγηλὸς Sophocl. Trachinn. 419.: στεῤῥὸς Eurip. Hecub. 296.: ὑπαίθριος Herodo. 7, 119.: ὑπερόριος Thuc. 8, 72.: φαῦλος Id. 6, 21.: φρόνιμος Matth. 25, 2. 8.: χειροποίητος Herodo. 2, 149.: χερσὸς Id. 4, 123.: χυδαῖος, et πάνδημος, Polyb. 14, 7.: ὤνιος Plut. V. Anton. 45. p. 117. To. 6.: ὠφέλιμος Thuc. 3, 38.: ἀνδροφθόρος Sophocl. Philoct. 265.: ὑπόπτερος Id. ib. 287. Ante nos in collegendis huiuſmodi adiectiuis operam praeclaram poſuerunt Poſſelius ſynt. p. 8. ſ.: Portus Lex. Ion. v. ἐπίθετα· Muncquerus ad Anton. Liber. 34. p. 226. Verheicqu.: Neocorus ad Ariſtoph. Nubb. 53.: Reizius ad Lucian. Amorr. 27. p. 427. ſ. To. 2.: Doruillius ad Charit. 1, 3. 3, 10.: Georgius Hierocrit. 1. p. 69. ſ., qui vna cum Nigrino [ad Olear. de ſtylo N. T. p. 227.]

recte

recte oſtendit, etiam Ionas hac figura, quam Vyſſius in dialectol. S. p. 133. ὁμογένειαν Atticam appellat, non tantum Atticos, vſos eſſe. Sed vtrique tamen non raro eam neglexiſſe reperiuntur, et in ſimplicibus, et in compoſitis, nominibus. Conf. Etymol. M. v. ἀριστερὰ p. 143. Sic, ἀθανάτη μήτηρ Hom. Il. κ', 404.: αἰσίμη Id. Odyſ. ψ', 14.: vbi v. Euſtathius p. 1936. 62.: ἀκινήτην [γαῖαν] Inſcr. Herod. v. 14. p. 3. Salm.: ἀμφιρυτὴ νῆσος Hom. Odyſ. α', 50.: ἀσβέστη φλὸξ Id. Il. π', 123.: vbi v. Euſtath. p. 1049. 33. et ſchol. Ven.: ἐπ' αὐλίῃσι θύρῃσι Hom. Odyſ. σ', 238., vt αὐλείαις θύραις Pind. Nemeonn. 1, 29., Herodo. 6, 69., et τῆς αὐλείας Ariſtoph. Pac. 982.: quum αὔλειοι θύραι legatur in verſibus Solonis apud Demoſth. de f. legat. p. 204. To. 2. Tail.: εἰρήνη βεβαία Xen. Cyrop. 3, 2. 11.: δήλη Thuc. 1, 9. Ariſt. Lyſ. 92. 918. Arrian. anab. 2. p. 91.: ἐγχωρίην ἐσθῆτα Herodo. 6, 35.: ἐδωδίμη ῥίζα Id. 2, 92.: ἐξαιφνιδία [αὔξη] Plato Cratyl. 28.: ἐρήμη νῆσος Hom. Odyſ. γ', 269.: vbi v. Euſtath. p. 1467. 19.: vt χώρη ἐρήμη Herodo. 4, 11. Xen. Cyrop. 4, 4. 2.: ἐρήμη γῆ Herodo. 4, 8.: στέγη ἐρήμη Id. 2, 2.: ἐρήμη δίκη Thuc. 6, 61.: ſed δίκη ἔρημος Theophr. charr. 8, 4., et ἔρημος χώρη Herodo. 2, 31. 34.: v. Ducquerus ad Thuc. 4, 26. p. 254. et Abreſchius obſeruatt. miſcc. Vol. 3. p. 303. ſ.: ἐπιχωρίη γυνὴ Herodo. 2, 100.: ἐτησίη Anacr. odar. 33, 2.: ἡμέρης ἐλαίης Herodo. 5, 82.: ἡμιονείην ἅμαξαν Hom. Odyſ. ζ', 72.: ἱκανὴ Xen. Oecon. 7, 3.: ἱππασίμην Αἴγυπτον Herodo. 2, 108.: ἰφθίμη ἄλοχος Hom. Il. ε, 415.: λογίμη πόλις Herodo. 2, 98.: μεθύση κύων Ariſtoph. Veſpp. 1393.: ἔρεαι σκοπιαὶ Eurip. Phoenn. 242.: παραποταμίην πόλιν Herodo. 2, 60.: πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν Hom. Odyſ. α', 431.: ὑακινθίνῃ ῥάβδῳ Anacr. odar. 7, 1. cod. Vatic. et Steph.: χρησίμη Aeſchin. Socr. 2, 27. coll. c. 37.

Vnde Doruillius in epigr. Antipatri Sidonii in Sapphonem [n. 205. p. 160. Lyc.] pro μετὰ Μέσαις ἀθανάτοις, quae eſt cod. Vffenb. ſcriptura, legi malebat e cod. Vatic. μετὰ Μέσαις ἀθανάταις. Certe ſic rectius ſequitur ibi θνατὰν Μῶσαν. Sic ἀθανάταις θεαῖς Heſiod. Ἔργ. 62.: et χειμέριαι ἄελλαι Hom. Il. β', 294.: vbi v. Erneſtius. Addi poſſunt adiectiua haec, ἀσμένη Thuc. 3, 84.: ἐνιαυσίη Herodo. 4, 180.: ἡμερησίη Id. 4, 101. 8, 98.: ἐπετέιη Id. 6, 105.: ἑτοίμη Id. 2, 123. 7, 215.: ὀρυκτὴ Id. 2, 149.: πλωτὴ Id. 2, 156.: πολυφόρβη Heſiod. Θεογ. 912.: ὑποχειρίη Herodo. 3, 154.: πατρῴα Id. 6, 60.: πολυτιμήτη Ariſtoph. Pac. 978.: χρηστὴ Herodo. 7, 215.: ὑποχειρίη Id. 6, 107.: φιλία Thuc. 5, 44. v. Tho. Mag. h. v. Caeterum hunc totum locum de genere adiectiuorum in ος maxime exeuntium in omnibus gradibus communi diligenter illuſtrauit Irmiſcus in excurſu primo ad Herodi. To. 3. p. 1162. ſſ.

2. *compoſita in υς — in υ*] Vid. ſupra in adiectiuis duarum terminationum. Sic ὁ, et ἡ, ἔπηλυς, et τὸ ἔπηλυ. vnde plur. ἐπήλυδα [ἔθνεα] Herodo. 8, 73.

3. *ea, quae in εος — habent α*] Vid. Etymol. M. v. ἀριστερὰ p. 143.: quem eius locum laudauimus iam ſupra in adiectiuis in ος purum deſinentibus. Caeterum laudatur hoc praeceptum Velleri a Georgio Hierocrit. 1. p. 157.

pro ἄλλον] Haec verba in editt. Lipſſ. primis deſunt. Sed τὸ ἄλλον ναυτικὸν legitur in omnibus libris apud Arrian. anab. 1, 19. 16. Qua quidem de re dicta quaedam a nobis ſunt ſupra in loco de dialectis conſonantium p. 188. ſ. P. 1.

Ad p. 99. *μέγας, μεγάλη, μέγα*] Nam pro μέγας, et μέγα, olim dictum eſſe μεγάλος, et μεγάλον, et genitiuus, datiuuſque, ſingularis, et pluralis, oſtendunt non minus, quam aduerbium μεγάλως, quod

quod habet Hom. Il. ρ', 723., et adu. μεγαλωςὶ Il. σ', 26. Odyſ. ά, 40. Sed in oraculo Pythiae apud ſchol. min. et Euſtath. ad Il. έ, 64. p. 521. 33. legitur, ὦ μεγάλε Ζεῦ, et apud Alciphron. 2. ep. 3. p. 236. τὸν Ἴςρον ὅτω μεγάλον. Conf. Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 28. 33. Plura de hac re, et de adiectiuo πολὺς, dicentur in loco de Anomalis, ad gram. p. 106.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν] Etymol. M. v. πᾶς p. 655. 28. Τὸ μέντοι πᾶς περισπᾶται, ὡς διαλλάξαν τὴν γενικὴν, καὶ ὂν τριγενές· τὸ θηλυκὸν, ἡ πᾶσα· καὶ τὸ ὀυδέτερον, τὸ πᾶν. De vocabulo εἷς, et de pronominibus ὅτος, et αὐτὸς, infra ſuo loco dicetur, ad gram. p. 104. 110.

εἷς, μία] Nam femin. debebat eſſe ἕσσα, vt femin. χαρίεσσα ducitur a maſc. χαρίεις· ſed extitit ſcilicet e maſcul. ἴος, adiecta litera μ, ita, vt α eſſet breue. v. Etymol. M. v. εἷς p. 305. 30.

Attice ν — additur — τὸ αὐτὸ] Haec obſeruatiuncula in editt. Lipſſ. primis non legitur: et in Batauis exemplis addita extant verba, *Vid. Theſ. Henr. Stephani.* Nos vero ipſi exempla huius generis nonnulla in capite de dialectis conſonantium ſuo loco protulimus P. 1. p. 189.: quibus addi poteſt αὐτὸν apud Plat. Phaedon. 60. Attici enim hac quoque in re Ionas ſequuti eſſe videntur.

additur] Cum ante vocales, tum ante conſonantes. vid. Barneſius ad Eurip. Troadd. 972. Pe. Horreus Obſeruatt. critt. ad Herodo. c. 39. p. 313. ſ. Albertius ad Heſych. p. 362. ſ. Sic, τοιοῦτον ἔργον Lycurg. c. Leocr. p. 152. Hauptm.: τοιοῦτόν ἐςι Xen. Apomnn. 1, 3. 10.: τοσοῦτον ὑπερβέβληκε Lycurg. p. 205.: τοιοῦτον μηδὲν Id. p. 99.: τοσοῦτον διαφέρει Id. p. 102.: τοσοῦτον διαλείποντας Xen. Cyrop. 8, 6. 9. in cod. Guelf.: ἐς ταὐτὸν ἄμφω Eurip. Phoenn. 38.: ὀυ ταὐτὸν, ὦ 'τᾶν, Ariſtoph. Nubb. 1434.: ταὐτὸν θύμον Id. Plut. 253.: ταὐτὸν γὰρ Eurip. Alceſt.

 711.:

711.: ταὐτὸν σημαίνει Plato Cratyl. 12. v. Herodianus apud Etymol. M. v. τὸ ταυτὸν p. 748. et Tho. Mag. v. ταυτόν. Neque tamen ſemper: vt, ταὐτὸ τοῦτο Ariſtoph. Nubb. 234.: ταὐτὸ θηρίον Id. Veſpp. 22.: τοιοῦτο μὲν οὐδὲν Xen. Apomnn. 1, 1. 15.: τοιοῦτο, ταῦτα Id. Oecon. 9, 9. Vbique enim ſcriptores ſenſus aurium, poëtae etiam legum metri, rationem habuere.

ης — in ις] Vt, ἐργάτης, ἐργάτις, Pind. Iſthmionn. 2, 10.: εὐεργέτης, εὐεργέτις, Eurip. Alceſt. 1058.: ἀκοίτης [Heſiod. Ἀσπ. 9.], ἄκοιτις, Hom. Il. γ', 447.: ἀρτοπώλης, ἀρτόπωλις, Ariſtoph. Rann. 882.: ἀρχηγέτης, ἀρχηγέτις, Id. Lyſiſtr. 644.: δεσπότης, δεσπότις, Eurip. Alceſt. 948.: δημότης, δημότις, Ariſtoph. Lyſiſtr. 333.: ἱκέτης, ἱκέτις, Herodo. 4, 165.: κυνηγέτης, κυνηγέτις, Aeſchyl. Eumenn. 231.: κεράστης, κεράστις, Id. Prom. 675.: ἐργάτης, ἐργάτις, Herodo. 5, 13.: ἰσχαδοπώλης, ἰσχαδόπωλις, Ariſtoph. Lyſiſtr. 564.: ὀψοπώλης, ὀψόπωλις, Plut. V. Timol. 14. p. 133. To. 2.: κωμήτης, κωμῆτις, Ariſtoph. Lyſiſtr. 5.: οἰνοπότης, οἰνοπότις, Id. Theſmophorr. 400.: λαχανοπώλης, λαχανόπωλις, Id. Veſpp. 495.: λεκιθοπώλης, λεκιθόπωλις, Id. Plut. 427.: ὁμευνέτης, ὁμευνέτις, Sophocl. Aiac. 502.: πολίτης, πολῖτις, Plut. V. Agid. 20. p. 152. To. 5.: προδότης, προδότις, Ariſt. Theſmophorr. 400.: ἡλικιώτης, ἡλικιῶτις, Plut. V. Pericl. 13. p. 400. To. 1.: στρατιώτης, στρατιῶτις, Id. ib. 26. p. 412. Thuc. 1, 116.: v. Suidas h. v.: ὀλβιοδώτης [Orpheus hymn. 33, 2.], ὀλβιοδῶτις, Id. hymn. 64, 9.: πρεσβύτης, πρεσβῦτις, Theocr. Idyl. 15, 63.: μακαρίτης, μακαρῖτις, Id. Idyl. 2, 70.: τοξότης, τοξότις, Polyb. 8, 8.: παραστάτης, παραστάτις, Xen. Apomnn. 2, 1. 32.: conf. Etymol. M. v. κυνῶπα p. 545.: Σκύθης, Σκύθις, Aeſchin. p. 562. To. 1. Reiſqu.: Πελασγιώτης, Πελασγιῶτις, Herodo. 2, 171. Sic etiam a nominibus τριακοντα-

ἐτης

ἐτης, et πεντικονταέτης, Thucydides cum aliis Atticis duxit feminina τριακοντοῦτις 1, 87., vt Iſaeus p. 130. To. 7. Reiſqu., et πεντικονταέτις 5, 32. Etymol. M. p. 765. 32. laudat verba, τῶν τριακοντουτίδων νεῶν· ſed reſpicit haud dubie locum Thucydidis priorem, ita, vt pro νεῶν reponi debeat σπονδῶν. Nam etiam Herodo. 7, 149. dixit τριακονταέτιδας σπονδὰς, vt Ariſtoph. Acharnn. 193. σπονδαὶ τριακοντούτιδες· apud quem ipſum legitur ἑπτέτις Theſmophorr. 487., et δεκέτις Lyſiſtr. 644., vt ἑξαέτις apud Theocr. Idyl. 14, 33. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, ις, προςάτης προςάτις· δεσπότης δεσπότις, et δέσποινα· et in editt. Lipſſ. poſterioribus additum extat nomen δασπλῆτις [Hom. Odyſ. ό, 234.], de quo v. Etymol. M. p. 249. 6. Sed quorundam huiuſmodi nominum feminina etiam in αινα, et οινα, exeunt: vt, ἰχθυοπώλης, ἰχθυοπώλαινα, Pherecrates apud Athen. 13, 9. p. 612. B: δεσπότης, δέσποινα, Ariſtoph. Plut. 644.: οἰκοδεσπότης, οἰκοδέσποινα, Plut. quaeſtſt. Romm. 30. p. 330. To. 8. Et a maſculinis nominibus in ας proficiſcuntur feminina in α· vt, ταμία Xen. Oecon. 9, 10. ſ. a maſc. ταμίας. Vid. P. 1. harum animaduerſionum p. 354. ſ.

in τρια] Vt, βασανιστὴς, βασανίστρια, Ariſtoph. Rann. 848.: λαχανοπωλήτης, λαχανοπωλήστρια, Id. Theſmophorr. 394.: κουρευτὴς, κουρεύτρια, Plut. V. Anton. 60. p. 132. To. 6.: κομμωτὴς, κομμώτρια, Ariſtoph. Eccleſſ. 732.: εὐνήτης, εὐνήτρια, Sophocl. Trachinn. 932.: vbi tamen ſchol. legit εὐνήστρια· μοιχευτὴς, μοιχεύτρια, Plut. de diſcr. adul. et am. 28. p. 197. To. 7.: ποιητὴς, ποιήτρια, Id. de mulierr. virtutt. p. 269. To. 8.: συσκηνήτης, συσκηνήτρια, Ariſtoph. Theſmophorr. 631.: κιθαριστὴς, κιθαρίστρια, Dinarch. 1. p. 17. To. 2. Reiſqu.: τρυγητὴς, τρυγήτρια, Demoſth. p. 1313. To. 2. Reiſqu.: τυμπανιστὴς, τυμπανίστρια, Id. p. 320. To. 1.: ψάλτης, ψάλτρια, Plut.

Plut. V. Cleomen. 12. p. 168. To. 5.: καλλωπιστὴς, καλλωπίστρια, Id. praecc. coniugg. p. 415. To. 7.: ἀκεστὴς, ἀκέστρια, Plut. V. Arat. 54. p. 348. To. 6.: ἀγύρτης, ἀγύρτρια, Aeſchyl. Agam. 1282.: ἰατὴς, ἰάτρια, Alexis ap. Euſtath. ad Il. λ' p. 859. 51.

in τρις] Vt, ἀλετὴς, ἄλετρις, Ariſtoph. Lyſiſtr. 644.: ὀρχηστὴς, ὀρχηστρὶς, Id. Acharnn. 1082.: αὐλητὴς, αὐλητρὶς, Ariſtoph. Veſpp. 1359. Plut. conu. ſapp. 5. p. 12. To. 8. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, haec femininorum forma non eſt notata.

in ησσα] Πένησσα legitur in Gloſſario Heſychiano, addito gloſſemate πτωχή· et a nomine maſc. θὴς [Herodo. 8, 137.] ductum eſt femin. θῆσσα, Attice θῆττα, hoc eſt, ἡ μισθωτὸς, καὶ πενιχρά. v. Etymol. M. h. v. p. 451. 54. et Harpocrat. v. θῆτες. Θῆσσαν τράπεζαν legitur apud Eurip. Alceſt. 2.

ην *in* ις] Haec in editt. Lipſſ. primis deſunt. Plur. Ἑλληνίδες legitur apud Herodo. 7, 179. Sic a maſcul. νεὰν [v. Suidas v. νεανὶς] ducitur femin. νεᾶνις Pind. Pythionn. 9, 55. Aeſchyl. Prometh. 703., Ion. νεῆνις Hom. Odyſ. η, 20. Il. σ', 418.

ος *in* α] Ἑκυρὴ Ion. habet Hom. Il. ω', 770.: περιστερά· cuius maſcul. περιστερὸς Alexis vſus eſt. v. Athen. 9, 11. p. 395. B, et Euſtath. ad Odyſ. μ' p. 1712. 45.

in αινα] Θέαιναι habet Hom. Il. θ', 5. 20.: vbi v. Euſtathius p. 694. 15., cuius verba Phauorinus in Lexico v. θέαιναι deſcripſit, et ad Odyſ. θ' p. 1599. 47.: vbi attulit feminina nomina eiuſdem formae, λύκαινα [Plut. V. Romul. 4. p. 44. To. 1.], et γνάθαινα, a maſculinis λύκος, et γνάθος, profecta. Sic femin. μαγείραινα, a maſc. μάγειρος ducto, vſus eſt Pherecrates apud Athen. 13, 9. p. 612. B. Sed μαγείρισσα habent οἱ ό 1. Sam. 8, 13.: vt dicitur διακόνισσα,

νισσα, et γεώργισσα. v. Caſaub. ad Trebel. Pol. tyrr. trigg. 31. p. 341. To. 2. Hacqu.

in ῆ] Vt, ἀμνὸς, ἀμνή· δμωὸς, δμωὴ, Aeſchyl. Agam. 917. v. Etymol. M. v. Τρωὰς p. 770. 35. Sic ἡγεμόνη Orph. hymn. 9, 12. 71, 3. ductum eſt ab ἡγεμών.

in ῑς rarius] At ςρατηγὸς, ςρατηγὶς, Ariſtoph. Ecclesſ. 830. Herodo. 8, 92.: αἰχμάλωτος, αἰχμαλωτὶς, Plut. parall. 24. p. 426. To. 8.: φρουρὸς, φρουρὶς, Thuc. 4, 13.: ἀμνὸς, ἀμνὶς, Theocr. Idyl. 5, 3. 139.: κάπηλος, καπηλὶς, Ariſtoph. Plut. 435. 1121.: ξύμμαχος, ξυμμαχὶς, Thuc. 1, 66. 2, 7. 10.: περίοικος, περιοικὶς, Id. 3, 16.: Μῆδος, Μηδὶς, Herodo. 1, 91.; Πελασγὸς, Πελασγὶς, Id. 6, 139.: ναύαρχος, ναυαρχὶς, Polyb. 16, 2. p. 431. To. 2.: τύραννος, τυραννίς· v. Salmaſius ad Trebel. Pol. tyrr. trigg. 31. p. 341. To. 2. Hacqu. Sed ab ὄνος ductum eſt femin. ὀνὰς Zachar. 9, 9. Aqu. et Sym.: ἀμνὰς, ab ἀμνὸς, Theocr. Idyl. 8, 35.

ᾱξ in ασσα] Sumta ſunt haec quoque nomina ex Caninii Ἑλλην. p. 218. Ἄνασσα legitur apud Aeſchyl. S. c. Thebb. 170. Perſſ. 155. Ab Etymol. M. v. ἄνασσα p. 100., cuius verba in Lexicon ſuum Phavorinus tranſtulit, ductum eſſe hoc nomen traditur, non a nomine ἄναξ, ſed a verbo ἀνάσσω, quod nomina feminina in ᾰ exeuntia, et a maſculinis in ξ deſinentibus ducta, ſint gentilia: quod genus Θρᾷσσα Theocr. Idyl. 2, 70.: vt, βῆσσα a βήσω, φράσσα, vel φρῆσσα, a φρῶ, et inde πρόφρασσα [Hom. Il. κ', 290. Odyſ. κ', 386.]: v. Etymol. M. v. πρόφρασσα p. 691.: φὰψ, et φάττα [Ariſtot. H. AA. 1, 19. p. 25. Scal.], laudantur ab Euſtathio ad Odyſ. μ' p. 1712. 42. Gloſſ. vett. Φάσσα *Palumbus*, *palumbes*. Φάτται *Palumbes*. Sed e maſcul. κόλαξ extitit femin. κολακὶς Plut. de diſcr. adul. et am. 5. p. 163. To. 7.:

vt προφυλακὶς Thuc. 1, 117., e προφύλαξ· ſed φυλάκισσα legitur apud τὰς ὁ Cant. 1, 5.

ευς *in* εια] Ἱερεία· ſic enim Attici ſcripſere, reliqui Graeci ἱέρεια· Aeſchin. Socr. 3, 10.: Ion. ἱερηίη Herodo. 2, 53. ſ., non ἱερείη, vt apud eundem 1, 175 editum nunc legitur: ἀριστοκεὺς, ἀριστοκεία, Theocr. Idyl. 24, 72. Βασίλεια habent Eurip. Alceſt. 82. Ariſtoph. Pac. 974. Herodo. 1, 185. 187. aliiſque in locis: vt παμβασίλεια Orph. hymn. 13, 6.: βασιλὶς dicitur, vt βαλανὶς a βαλανεύς· v. Etymol. M. h. v. p. 189. et Suidas h. v.: legitur apud Plut. V. Alex. M. 21. p. 281. To. 4. V. Phoc. 19. p. 21. To. 5. et apud Zoſim. 5, 24. 5. 5, 25. 6.: βασίλισσα habent Theocr. Idyl. 24. et Demoſthen. p. 1370. To. 2. Reiſqu., vbi tamen cod. Bauar. legit βασιλίννα, vt alii libri βασιλίνα· v. index Graecit. Palaephat. v. βασίλισσα, Georgius Hierocr. 1. p. 112. et Tailorus ad Demoſth. p. 1026. To. 4. Reiſqu.: ſed hac nominis forma Menandrum vſum eſſe, auctores ſunt Euſtath. ad Odyſ. α' p. 1425. 40. et Suidas v. παίσωμεν. Sed a maſcul. πανδοκεὺς, vel πανδοκευτὴρ, ductum eſt nomen πανδοκεύτρια Ariſtoph. Rann. 114.: et a maſc. ἀγγελίας nomen ἀγγελίεια Orph. hymn. 77, 3.

ηρ *in* ειρα] Σώτειρα legitur apud Herodo. 2, 156. et Pind. Olympp. 8, 28. Sic δοτὴρ, δότειρα, Heſiod. Ἔργ. 356. Herodo. V. Hom. 18.: et πανδώτειρα Orph. hymn. 9, 5. 8. 16.: πλαστὴρ, πλάστειρα, Id. ib. 20.: λυτὴρ, λύτειρα, Id. ib. 31, 13.: ἱππελατὴρ, ἱππελάτειρα, Id. ib. v. 12.: γενετὴρ, γενέτειρα, Id. hym. 28, 6. Pind. Nemeonn, 7, 3.: γεννητὴρ, γεννήτειρα, Plato Cratyl. 25.: βιοθρεπτὴρ, βιοθρέπτειρα, Orph. hymn. 26, 13.: μνηστὴρ, Dor. μναστὴρ, μνάστειρα, Pind. Iſthmionn. 2, 8.: ἡγητὴρ, ἡγήτειρα, Oppian. Ἁλιευτ. 1, 665. Κάειρα legitur apud

apud Herodo. 1, 146., vt Κὰρ apud eundem 5, 111. Sed in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, verba, *Sic* Κὰρ — Καρία, non leguntur. Sed feminino ἀνδρὶς, a maſcul. ἀνὴρ ducto, vſus eſt Sym. Gen. 2, 23.: vt nomen σημαντρὶς legitur apud Herodo. 2, 15., quod a maſc. σημαντὴρ profectum eſt.

ἔχις — ἔχιδνα] Herodo. 3, 108. Vid. Etymol. M. v. ἔχιδνα p. 404.

ιξ *in* ισσα] Herodianus grammat. p. 464. Pierſ. Κίλιξ ὁ ἀνὴρ, Κίλισσα γυνή· ὅμοιον Λίβυς, Λίβυσσα, Θρᾷξ, Θρᾷσσα, Μάγνης, Μάγνησσα, καὶ Κρὴς, Κρῆσσα. Νηυσὶ Κιλίσσῃσι Herodo. 8, 14. Sic Καππάδοξ, Καππαδόκισσα. v. Steph. Byzant. v. Καππαδοκία. Multas alias formas nominum femininorum gentilium attigimus ſupra in loco de nominibus gentilibus.

ωρ *in* ειρα] Πανδαμάτωρ [Hom. Odyſ. ι, 373.], πανδαμάτειρα, Orph. hymn. 9, 26. At femin. ὀλέτειρα [Hom. Batrachom. 116.] ductum eſt a maſcul. ὀλετήρ [Hom. Il. σ', 114.]: vt παντολέτειρα Orph. hym. 25, 2.: ἀνδρολέτειρα Aeſchyl. Agam. 1474.: τεκνολέτειρα Sophocl. Electr. 106.: παμμήτειρα Hom. hymn. 33, 1. Verbis, *Sed a* συλλήπτωρ — *adiutrix*, editt. Lipſſ. primae, et Batauae, carent. Συλλήπτρια legitur apud Xen. Apomnn. 2, 1. 32. Nomen femin. συμπαίστρια [Ariſtoph. Rann. 414.] ductum eſſe et a maſc. συμπαιστής, et a maſc. συμπαίστωρ, poteſt. Sed a maſc. ἀλέκτωρ profectum eſt femin. ἀλεκτορὶς Hippocr. περὶ φύσ. παιδ. c. 36. p. 158. To. 1. v. Athen. 9, 4. p. 374. D, et Euſtath. ad Odyſ. δ' p. 1479. 24.

ων *in* αινα] Λέαινα legitur apud Herodo. 3, 108. Verba, δράκων — *Lacaena*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt. Δράκαινα habet Aeſchyl. Eumenn. 128. et Eurip. Bacch. 1355.: Λάκαινα Herodo. 3, 134.: vbi etiam femin. θεράπαινα legitur, a maſcul.

 θεράπων

θεράπων ductum. Sic maſc. ἀλεκτρύων peperit femin. ἀλεκτρύαινα Ariſtoph. Nubb. 666. 849.: et Choeroboſcus apud Euſtath. ad Odyſ. θ′ p. 1599. 47. laudat feminina γείταινα, et τέκταινα, a maſculinis γειτὼν, et τέκτων, profecta. Conf. idem Euſtath. ad Il. σ′ p. 1129. 19. Sic e maſc. κήρυξ extitit femininum κηρύκαινα Ariſtoph. Eccleſſ. 708.

υς in υσσα] Λίβυς, Λίβυσσα, Herodo. 4, 189. Sed e maſc. πρέσβυς ortum eſt femin. πρέσβεια, et ex hoc natum putatur πρέσβειρα Hom. h. in Ven. 32. Ariſtoph. Acharnn. 883. v. Etymol. M. v. πρέσβα p. 687. Sed a maſculinis in ως exeuntibus ducuntur feminina in ις, ινη, et ας, deſinentia: vt, ἥρως, ἡρωΐς [Plut. quaeſtſt. Romm. 25. p. 326. To. 8.], ἡρῴνη, contr. ex ἡρωΐνη [Ariſtoph. Nubb. 314.], Dor. ἡρωΐνα Theocr. Idyl. 13, 20.: δμὼς, δμωΐς, Aeſchyl. Supplicc. 339.: Τρὼς, Τρωὰς [Hom. Il. ζ′, 442.]. v. Steph. Byzant. v. Τρεία.

hactenus de motione] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt, *Sic fuit motio.*

Ad p. 100. *in comparatiuo — in ſuperlatiuo*] Scilicet, vt *poſitiuus gradus*, Graece ὁ θετικὸς βαθμὸς, vel ſimpliciter ὁ θετικὸς, dicitur, qui abſolutus per ſe ponitur, non egens alterius coniunctione: v. Priſcian. gram. 8. p. 280. Baſ.: ita *comparatiuum*, Graece τὸ συγκριτικὸν, vocatur, quod cum poſitiui intellectu, vel cum aliquo participe ſenſus poſitiui, *magis* aduerbium ſignificat: v. Priſcian. d. l. 3. p. 70.: et *ſuperlatiuum*, Graece τὸ ὑπερθετικὸν, quod, vel ad plures ſui generis comparatum ſuperponitur omnibus, vel per ſe prolatum, intellectum habet cum *valde* aduerbio poſitiui: v. Priſcian. d. l. 3. p. 79. Et *regularis* quidem comparatio [σύγκρισις] Graece κανονικὴ, vel ἀνάλογος, hoc eſt, *proportionalis*, *aequalis*, ſed *irregularis* ἀκανόνιστος, vel ἀνώμαλος, id eſt, *inaequalis*, appellari poteſt. Certe Priſcian. d. l. p. 75. compa-

ratiua,

ratiua, quae regulam non ſeruant, vocat *inaequalia.* Etymol. M. v. μακάρτατος p. 573. Ἰστέον, ὅτι τὰ συγκριτικὰ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ληγόντων εἰς ων, ἢ εἰς ας, ἢ εἰς υς, ἢ εἰς ες· καὶ ταῦτα, ἐὰν φυλάττῃ τριγένειαν. Vnde Sophronem reprehendendum eſſe ait, qui dixerit φωροτάτους, atque eos, qui dicant μακάρτατος [Hom. Odyſ. ζ', 158. λ', 482.]: quod tamen ex μακαριώτατος conflatum eſſe poteſt: qua in ſententia video fuiſſe iam Euſtathium ad Odyſ. ε p. 1542. 32. Sed tota illa obſeruatio auctorem habet Philemona, quam, vt nondum editam, e cod. MS. propoſuit Villoiſonius ad Apollonii Lex. Homer. p. 822. ſ. Caeterum ſcripſerat περὶ ὀνομάτων συγκριτικῶν, praeter Apollonium Alexandrinum: v. Suidas h. v.: et Tryphona: v. Suidas v. Τρύφων· Philoxenus: quod eius opuſculum ab conditore Etymologici M. laudatur multis in locis, vt p. 31. 11. p. 195. 11. p. 227. 34.

in ας] Μελάντερος Calliſtratus ſtatt. 4. p. 894. Olear.: μελάντερον Hom. Il. δ', 277. ω, 94.: ταλάντατε Ariſtoph. Plut. 684.

in ης] Vid. Philoxenus apud Etymol. M. v. ἀνιαρέστερος p. 110. 18. et v. εὐηνοέστατον p. 394. 17. Sic, ἀφυέστερος Iſocr. περὶ τοῦ Z. p. 436. To. 2.: εὐτελεστέρην, et ὑποδεεστέρην, Herodo. 2, 86.: πρεπωδεστέρας, πληρεστέρας, προσφιλεστέρα, Xen. Oecon. 5, 10.: ἀηδέστερα Plato Gorg. 58. p. 195.: εὐτελεστάτην Herodo. 2, 86.: ὀξυδερκέστατον Id. 2, 68.: πενέστερος Alciphr. 3. ep. 35.: ψευδέστατα Id. 3. ep. 10.: πολυαρκέστατος, et εὐκομιδέστατος, Herodo. 4, 53.: ὀξυδερκέστατον Id. 2, 68.: ἐπιεικεστάτη Id. 2, 21.: ἀηδέστερον Id. 7, 101.: ἐμφερεστάτη Id. 4, 74.: ἀναιδέστερον Iſaeus p. 195. Reiſqu.: ἀναιδεστάτους Plut. de audd. poëtt. 20. p. 53. To. 7.: εὐθαρσεστέρους Id. de diſcr. adul. et am. c. 41. p. 221. To. 7.: πολυπενθέστατοι

θέςατοι Id. conſ. ad Apol. p. 371. To. 7.: εὐτυχέςατος Arrian. anab. 7. p. 503.: ὑγιεςάτην Plato Gorg. 82. p. 257.: εὐειδεςάτην Herodo. 1, 196.: ἐμφερέςατοι Id. 4, 192.: θηριωδέςατα Id. 1, 110.: ἀληθεςάτους Id. 7, 104. At forma comparat. ὑγιώτερος, pro ὑγιέςερος, vſus eſt Sophron in Mimis muliebribus, auctore Philoxeno apud Etymol. M. v. ὑγιὴς p. 774. 41. nam apud Demetr. Phaler. περὶ ἑρμην. ſ. 127. nunc legitur perperam ὑγιέςερος. Sic ἀσθενέςατοι Demoſth. p. 555. To. 1. Reiſqu.: ὀξυωπέςατοι S. Empir. c. mathemm. 9, 65. p. 566. Et quia comparatiui, et ſuperlatiui, proficiſcuntur fere a poſitiuis ſingularibus neutrius generis: propterea Philoxenus apud Etymol. M. p. 110. 25. repudiat formam ſuperlatiui πενέςατος. recte. Nam πένης omnino eſt ſubſtantiuum. id quod, et forma genitiui arguit, et femininum πένησσα. Itaque nec comparatiuum πενέςερος legitimum eſſe apparet. Πενεςέρους legitur apud Lyſian p. 709. To. 1. Reiſqu., vt πενέςερος apud Plut. apophthegmm. regg. p. 85. To. 8.: et πενέςατοι apud Demoſth. p. 555. To. 1.

in ῡς] Θρασύτερος Thuc. 2, 89.: βραχύτεροι Herodo. 7, 211.: πρηΰτερος Id. 2, 181.: πρηΰτέρῳ Hippocr. aphorr. 4, 37.: θηλυτέροις Theocr. Idyl. 7, 35.: πλατυτέροισι Herodo. 2, 108.: πλατυτέροις Hippocr. de med. 5. p. 47. To. 1.: εὐρύτατος Herodo. 2, 11. 7, 199.: εὐρυτάτη Id. 1, 203.: εὐρυτάτους Id. 6, 125.: πρεσβυτέρων Id. 6, 37.: πρεσβύτερον Sophocl. Oed. tyr. 1364.: πρεσβυτέρους Herodo. 2, 2.: πρεσβύτατος Id. 7, 2.: πρεσβύτατον Id. 3, 119. 7, 2.: v. Philoxenus apud Etymol. M. v. γλυκὺς p. 234. 53.

in εῑς] Vid. Philoxenus apud Etymol. M. v. χαρίεις p. 807. Τιμηέςερος Hom. Odyſ. α, 393.: τιμηέςατον Id. Odyſ. ο, 114.

in

in ος] Vid. Philoxenus apud Etymol. M. p. 110. 10. Vt, πτωχότερος Plut. apophthegmm. regg. p. 116. To. 8.: μακρότερος Thuc. 3, 60.: μακροτέρα Herodo. 1, 50.: μακρότατον Id. 4, 192.: κολακικώτατος Polyb. 13, 2. p. 352. To. 2.: παρμονώτερος Pind. Nemeonn. 8, 29.: φιλιωτέρην Herodo. 7, 151.: εὐπροσοδώτερον Arrian. anab. 5. p. 359. Blanc.: εὐτολμότατοι Id. ib. p. 358.: ſic enim ſcribi debet, non εὐτολμώτατοι, vt editum eſt in Blancardii quidem exemplo: πολυαργυρώτατοι, πολυκαρπότατοι, πολυπροβατώτατοι, Herodo. 5, 49.: ἀργοτάτους Iſocr. de pac. p. 399. To. 1.: ἀθλιώτατος Plato Gorg. 26. p. 102.: καλλιδενδρότατος, et καλλικαρπότατος, Polyb. 5, 19.: παμφορωτέρην, et φαυλοτέρην, Herodo. 7, 8. 1.: βαρβαρωτάτους Thuc. 8, 98.: ἀβελοτέρων Id. 1, 120.: εὐδενδροτέρη, et εὐκαρποτέρη, Arrian. Indicc. p. 570. Blanc.: ὑγιηροτάτους Herodo. 4, 187. Sic βλακωτέρους Xen. Apomnn. 4, 2. 40., et βλακώτατος Id. ib. 3, 13. 4., vt Erneſtius pro βλακίστατος edidit, ducta ſunt a poſit. βλακὸς, pro quo fere βλὰξ dicitur.

in ους] Ἀνούστερος Aeſchyl. Prometh. 986.: εὐνουστέρων Iſocr. de pac. p. 399. To. 1.: ſed εὐνοέστερον Herodo. 5, 24.: εὐνούστατος Ariſtoph. Pac. 601. Vid. Philoxenus apud Etymol. M. v. εὐνοέστατον p. 394. 9. Sic, κακονούστερον Iſocr. de pac. p. 425. To. 1.: εὐαλούστεροι Alciphr. 2. ep. 1. p. 204.: κακονούστατον Demoſth. p. 623. To. 1.: κακονούστατοι Lyſias 7. p. 288. To. 1.: ὀξυηκούστατοι S. Empir. c. mathemm. 9, 65. p. 566.

in ων] Εὐδαιμονέστερος Plato Gorg. 28. p. 108.: εὐδαιμονέστατος Id. ibid. 26. p. 102.: καταφρονέστερον Iſae. p. 196.: vbi v. Reiſqu.: ἀγνωμονεστέρη Herodo. 9, 41.: ἀνεπιστημονεστέρη Id. 2, 21.: κακοδαιμονεστάτω Plut. conſ. ad Apollon. p. 358. To. 7.: ἐπιλησμονέστερον Xen. Apomnn. 4, 8. 8. Apol. 6.: τλημονεστάτη

Sophocl.

Sophocl. Electr. 440.: δαημονέϛατος Arrian. anab. 7. p. 503.: πολυχρημονεϛάτη Polyb. exec. de virtutt. 18. p. 79. To. 3. Lipſ. Sed ἐπιλησμότατον Ariſtoph. Nubb. 788. pro ἐπιλησμονέϛατον· ſed fortaſſe ductum eſt a poſit. ἐπιλησμὸς, vt Alexis dixit ἐπιλήσμη pro ἐπιλησμοσύνη, quo Cratinus vſus eſt. v. Suidas v. ἐπιλησμότατον, quo praeeunte verba ſchol. Ariſtoph. ad l. l. emendari, et redintegrari debent: vt Galenus in Gloſſis Hippocratis p. 472. habet ἐπίϛημος, adiectis gloſſis ἐπιϛατικὴ, σύννους, ἐφεκτική. Et a poſit. πέπων ducitur comparat. πεπαίτερος Theocr. Idyl. 7, 120.: πεπαίτερα Hippocr. vet. medic. p. 33. To. 1.

quaedam in ῡς — *formam*] Itemque nonnulla in ῡς, et ῆς, exeuntia, vt, τερπνὸς, τερπνίων, τέρπνιϛος· λάλος, λαλίων, λάλιϛος· ψευδὴς, ψευδίων, ψεύδιϛος. Vid. Etymol. M. v. τέρπνιϛος p. 753.

γλυκὺς] Γλυκυτέραν Pind. Olympp. 1, 175.: γλυκύτερον Ariſtoph. Auu. 1342.: γλυκύτατον Id. Acharnn. 474.: γλυκυτάτα Pind. Pythionn. 11, 88. Sed γλυκίων habet Hom. Il. α΄, 249. Theocr. Idyl. 14, 37.: γλύκιον Hom. Odyſ. ί, 34. Philoxenus apud Etymol. M. v. γλυκὺς p. 234. Τὰ δὲ εἰς ῡς τριγενῆ ποιοῦσι συγκριτικὰ, καὶ ὑπερθετικά· οἷον, ὁ βραδὺς, ἡ βραδεῖα, τὸ βραδύ· τὸ συγκριτικὸν, βραδύτερος, βραδίων, βράδιϛος. Οὕτως οὖν καὶ γλυκὺς, γλυκεῖα, τὸ γλυκύ· καὶ τὸ συγκριτικὸν, γλυκύτερος, γλυκίων, γλύκιϛος. add. Etymol. M. v. τέρπνιϛος p. 753.

ταχὺς] Ταχύτερον Herodo. 4, 127.: ταχυτάτων Pind. Olympp. 1, 124.: τάχιον Hipparch. Pythagor. fragmm. p. 670. Gal. 2. Ioh. 20, 4.: ταχίϛων Xen. Cyrop. 5, 4. 3.: τάχιϛα Hom. Odyſ. ά, 85. Iſocr. Panegyr. p. 182. Lyc.

βαθὺς] Βαθύτερον Xen. Oecon. 19, 3. 5.: βαθύτερος Id. ib. 19, 13.: βαθυτάτη Herodo. 4, 53.: βαθύτατον Id. 5, 92.: βαθυτάταις Zoſim. 1, 69. 3.: βάθιον Theocr. Idyl. 5, 43.: βάθιϛον Hom. Il. θ΄, 14.

βραδὺς]

βραδὺς] Hoc adiectiuum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt. Βραδύτερος Herodo. 1, 185.: βραδυτέρα Thuc. 4, 8.: βραδύτερον Id. 2, 5.: βραδύτεροι Theocr. p. 294. v. 5. Reiſqu.: βραδυτάτȣς Xen. Cyrop. 5, 4. 3.: βάρδιϛοι Hom. Il. ψ', 530.: v. Etymol. M. v. βάρδιϛος p. 188.: βάρδιϛαι Theocr. Idyl. 15, 104.: βράδιον Heſiod. Ἔργ. 528. Phrynich. eclogg. p. 36. Βράδιον, καὶ τȣ̃το Ἡσίοδος μὲν λέγει, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει· Πλάτων δὲ, καὶ Θȣκυδίδης, καὶ οἱ δόκιμοι, βραδύτερον. Schol. Luciani ad ſoloec. p. 54. To. 2. Graeu. Βράδιον· παρὰ ποιηταῖς· βραδέϛερον, παρ' Ἕλλησι. Moeris: Βραδύτερον, Ἀττικῶς· βράδιον, Ἑλληνικῶς· ſic enim Pierſonius e codd. MSS. pro βραδυτέρως edidit. add. Herodian. Philetaer. p. 236. omninoque Graeuius ad Lucian. ſoloec. 7. p. 572. ſ. To. 3. p. 750. To. 2.

βραχὺς] Βραχυτέροισι Herodo. 7, 211.: βραχύτερα Id. 1, 50.: βραχύτατος Thuc. 3, 46.: βράχιϛον Ariſtoph. Lyſiſtr. 716.: βράχιϛα Sophocl. Antigon. 1435.: βραχίϛοις Pind. Iſthmionn. 6, 87.

ἡδὺς] Ἡδύτερος Demoph. ſent. 54.: ἡδύτατον Plut. de fort. p. 305. To. 7.: femin. ἡδίων Xen. Oecon. 5, 10.: ἥδιον Id. Apomnn. 4, 8. 6.: Dor. ἅδιον Theocr. Idyl. 1, 7. 5, 31.: accuſ. plur. femin. ἡδίȣς Iſocr. Hel. encom. p. 131. To. 2.: accuſ. neutr. ἡδίω Xen. Apomnn. 3, 12. 3.: ἥδιϛος Sophocl. Aiac. 79. Herodo. 4, 53.: ἡδίϛη Xen. Oecon. 6, 9.: Dor. ἁδίϛαν Pind. Iſthmionn. 2, 8.: ἥδιϛον Theocr. epigr. 12, 2.: neutr. ἡδίϛοις Iſocr. ad Demon. p. 24. Lyc.: ἥδιϛα 2. Corr. 12, 9. Caeterum vocabula ἥδιον, et ἴδιον, ἥδιϛος, et ἴδιϛος, a librariis ſaepe ſunt inter ſe permutata. v. Doruillius ad Charit. p. 708. ſ. Sic apud Iſocr. ad Phil. p. 228. Lyc. in exemplo Mediolanenſi pro ἴδιον legitur ἡδίως, et Aeginet. p. 942. ἴδιον pro ἥδιον.

παχὺς]

παχὺς] Etiam hoc adiectiuum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt. Παχύτερος οἱ ὁ 2. Parall. 10, 10.: neutr. παχύτερον Hippocr. de vet. medic. 31. p. 32. To. 1.: παχύτερα Id. ib. 33. p. 33.: neutr. παχυτάτοισι Id. aphorr. 3, 25.: παχίων Arat. Διοσ. 53.: πάχιστος Hom. Il. π', 314.

ὠκὺς] Ὠκυτέρα Theocr. Idyl. 14, 21.: ὠκύτεραι Pind. Pythionn. 4, 247.: ὠκύτατον Plut. de fort. p. 305. To. 7.: ὠκυτάτους Herodo. 5, 9.: ὤκιστος Hom. Il. φ', 253. Aeſchyl. S. c. Thebb. 65.: ὠκίστη Aelian. V. H. 13, 1.: ὤκιστοι Id. H. AA. 4, 52.: ὤκισται Callim. h. in Dian. 95. Addi poteſt πρέσβυς, cuius comparat., et ſuperlat., non modo eſt πρεσβύτερος, et πρεσβύτατος, vt ſupra vidimus, ſed etiam πρεσβίων, et πρέσβιστος. v. Etymol. M. v. τέρπνιστος p. 753. 21. Πρέσβιστος habet Ioſeph. Archaeol. 4, 8. 2.: πρεσβίστα Erinna fragm. 14, 5. p. 18. Lyc.: πρέσβιστον Aeſchyl. S. c. Thebb. 396.: πρεσβίστην Hom. hymn. 33, 2.: ſed πρέσβυστον ſcriptum legitur apud Orphea Argonn. 334., et πρεσβύστα apud Timaeum Locr. p. 552. 565. Gal. 2. Sic a poſit. πραῢς ducitur comparat. πραΐων, contr. πρᾴων· vnde aduerb. πρᾳόνως apud Ariſtoph. Rann. 880.

comparat. poeticus in σσων — *βάσσων*] Etymol. M. p. 191. Βάσσων· Ἐπίχαρμος, βᾶσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὔγειον· ἀπὸ τοῦ βαθὺς, βαθύτερος· βαθίων, βάσσων, ὁ βαθύτερος. Grammatici enim veteres numerant formas, τύπους, comparatiuorum tres, quarum prima deſinat in τερος, ſecunda in ιων, tertia in σσων· v. Etymol. M. v. ἥσσων p. 438. v. κάῤῥων p. 492. et v. κρείσσων p. 537. v. μείζων p. 582. 12. Euſtath. ad Odyſſ. χ' p. 1930. 43.

ταχὺς, θάσσων] Etymol. M. v. θάσσονας p. 443. Θάσσονας ἱρήκων, ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους τῶν ἱεράκων, Ἰλιάδος ν' [v. 819.]· καὶ θᾶσσον, τὸ ταχέως, ἀπὸ

τοῦ

τῦ ταχὺς παρήχθη· ὁ πρῶτος τύπος, ταχύτερος· ὁ δεύτερος, ταχίων· ὁ τρίτος, τάσσων· καὶ τροπῇ θάσσων, καὶ θάττων· ἀντιςοιχεῖ γὰρ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, ϑ, τ· quo ſcilicet a partic. τάσσων diſcernatur. add. Euſtath. ad Il. ζ' p. 630. 18. Θάττω τὴν παρρσίαν Polyb. 4, 22.: θᾶσσον Hom. Il. β', 440. Herodo. 1, 159. Pind. Olymp. 9, 35. Thuc. 7, 81. 8, 51.: τοῖς θάσσοσιν Alcidam. p. 80. To. 8. Reiſqu.: θάσσων femin. Plato Epinom. p. 264. To. 9. Bipont.: θάσσονας Callim. h. in Dian. 94. Moeris: Τάχιον ὀ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ θᾶττον· quod ipſum praecipitur a Phrynicho eclogg. p. 26. et Herodiano Philet. p. 436. Vid. Ariſtoph. Plut. 604. Lycurg. c. Leocr. p. 124. Hauptm. Demoſth. p. 978. To. 2. Reiſqu. Xen. Cyrop. 2, 1. 2. 5, 4. 15. 6, 2. 8. Eiuſdem figurae comparatiui ſunt ἄσσων, βράσσων, γλύσσων, ἐλάσσων, ἥσσων, κάῤῥων, κρέσσων, μάσσων, μέσσων, et πάσσων. Ἄσσον, pro ἔσσον, hoc eſt, ἐγγίων, legitur apud Hom. Odyſ. λ', 147. Ariſtoph. Equitt. 1303. Sophocl. Oed. Colon. 713. Electr. 903. Herodo. 3, 52. 4, 3. 7, 233. Theocr. Idyl. 25, 229. Act. 27, 13. Ioſeph. Archaeol. 1, 20. 1. v. Etymol. M. h. v. p. 157. et Euſtath. ad Il. ζ' p. 630. 16. atque Georgius Hierocr. 1. p. 172. Doriee dicitur ἄσσιον. v. Euſtath. ad Odyſ. ι' p. 1643. 32. Vnde ſuperlat. ἄσσιςα, quo Aeſchylum in Ἠδωνοῖς vſum eſſe, auctor eſt Heſychius. Βράσσων νόος Hom. Il. κ', 226., pro βραδίων, vel βραχίων. v. Etymol. M. v. βράσσων p. 211. et Euſtathius ad Il. ζ' p. 630. 19. κ' p. 800. 10. ad Odyſ. θ' p. 1584. 14. Γλύσσων, pro γλυκίων, dixit Ariſtophanes. Etymol. M. p. 235. 3. Γλύσσων, ὁ γλυκύτερος, παρὰ Ἀριςοφάνει, — γλύσσονα σῦκα· παρὰ τὸ γλυκίων, γλύσσων, ὡς βραδίων, βράσσων. Ἐλάσσων, Attice ἐλάττων, pro ἐλαχίων, neutr. ἔλασσον, Attice ἔλαττον, pro ἐλάχιον. vid. Hom. Il. κ', 357. Herodo. 1, 194. 2,

148. Thuc. 8, 42. Demoſth. p. 559. 560. To. 1. Xen. Apomnn. 3, 6. 12. 4, 2. 7. 21. Etymol. M. p. 325. 27. Ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος· ἀπὸ τοῦ ἐλαχὺς ἐλαχύτερος, ἐλαχίων· ὁ τρίτος τύπος συγκριτικῶν, ἐλάσσων. add. Euſtath. ad Il. ζ′ p. 630. 20. Ἥσσων, pro ἡμισίων, Attice ἥττων, neutr. ἧσσον, Attice ἧττον, pro ἡμίσιον. vid. Herodo. 1, 170. Xen. Oecon. 1, 23. 2, 6. 11, 25. Etymol. M. p. 438. 28. Ἥσσων, ὁ ἐλάσσων· ἀπὸ τοῦ ἥμισυς γίνεται τὸ συγκριτικὸν ἡμισύτερος· ὁ δεύτερος τύπος, ἡμισίων· καὶ ὁ τρίτος, ἥσσων· καὶ Ἀττικῶς, ἥττων. Vnde ὑφήσσων Heſiod. Ἀσπ. 258. Ionice dicitur ἕσσον. v. Portus Lex. Ionic. h. v. Μέσσων, pro μεγίων, et μάσσων, pro μακρότερος. Etymol. M. v. ἆσσον p. 157. 39. ἔσσον, καὶ ἆσσον· ὡς μέγας, μεγάτερος, μεγίων, μέσσον, καὶ μᾶσσον· Ἠὲ τοσοῦτον οἴομαι, ἠέ τι μᾶσσον [Hom. Odyſ. θ′, 203.]· ἀντὶ τοῦ μακρότερον. Suidas: Μάσσων· μακρότερος· Ξενοφῶν, Ἂν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς εἴη· μάσσονος. Μάσσων ὄλβος Pind. Iſthmionn. 3, 7.: μάσσονες Callim. h. in Dian. 102.: μάσσονα Pind. Olympp. 13, 162.: μάσσονα γυῖα Theocr. Idyl. 23, 113.: vbi tamen Reiſquius edidit πάσσονα. Nam πάσσων dicitur pro παχίων· v. Etymol. M. p. 492. 39.: vt κράσσων, et κάῤῥων, pro κρατίων· quae attingentur infra. Etymol. M. p. 492. 38. Κάῤῥων· οἷον, Ναὶ κάῤῥων βώς· τρίτος τύπος ἐστὶ συγκριτικοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ παχὺς παχύτερος, παχίων πάχιστος, ὁ τρίτος τύπος, πάσσων, ὁ παχύτερος· οὕτω κρατὺς κρατύτερος, κρατίων κράτιστος, ὁ τρίτος τύπος, κράσσων· ὑπερθέσει, κάρσων, καὶ κάῤῥων, ὡς ἡ μυρσίνη, μυῤῥίνη. Πάσσονα legitur apud Hom. Odyſ. ζ′, 230. θ′, 20. σ′, 194. ψ′, 157. ω′, 368. Sed pro κράσσων dicitur fere Aeolice κρέσσων, vel κρείσσων, vt infra docebitur. v. Etymol. M. v. κρείσσων p. 537. Sic vero nec dubitari poſſe videtur, quin ὀλίσσων, pro quo Aeolice ὀλίζων dicitur, extiterit ex

ὀλιγίων.

ὀλιγίων. Conf. Etymol. M. v. δίασμα p. 270. 26.

nomina in $\overline{ος}$ — ο *in* ω *mutant*] Idem praeceptum traditur in Etymol. M. v. δίκαιος p. 275. 45. τὰ διὰ τȣ̃ οτερος, καὶ οτατος, — εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ αὐτȣ̃ συλλαβὴν μακρὰν, διὰ τȣ̃ ο μικρȣ̃ γράφεται· οἷον, γοργότερος, ἐνδοξότερος· εἰ δὲ βραχεῖαν, διὰ τȣ̃ ω μεγάλȣ· οἷον, νεώτερος, σοφώτερος· πλὴν τȣ̃ ϛενότατος, καὶ κενότατος· ἅπερ, φησὶν, ἀπὸ τȣ̃ ϛεινὸς, καὶ κεινὸς, γέγονε. Sed librariorum manus ſaepe hoc in genere peccarunt: quae earum peccata nec editores librorum veterum multis in locis correxere. Apud Plat. Gorg. 45. in cod. Mermaniano ſcriptum eſt φρονιμότερος, φρονιμότερον, et c. 46. φρονιμοτέρȣς· c. 35. idem codex, vt cod. Auguſt., habet πιθανότατοι· apud Xen. Cyrop. 2, 4. 17. in cod. Palaeoom. ſcriptum inuenimus δυνατοτάτων· et quum in eodem cod. 7, 5. 24. librarius ipſe recte ſcripſiſſet κακοβιωτάτȣς, alia manus ω perperam mutauit in ο, vt 8, 5. 7. Iunta, et Aldus, aeque male edidere συντομοτάτην, et 8, 4. 2. εὐεπιβȣλευτωτέρας, quae eſt ipſius cod. Guelf. ſcriptura, pro εὐεπιβȣλευτοτέρας. Apud Iſocr. encom. Hel. p. 119. To. 2. Bat. liber Mediol. recte legit χαλεπωτέραν, quod Lycius, aliique editores, perperam in χαλεποτέραν mutarunt: ſed Panathen. p. 207. idem liber Mediol. pro ἱκανωτέρȣς habet ἱκανοτέρȣς. Sic apud Moeridem v. ἀκρατέϛερον pro ἀκρατώτερον reſcribi debet ἀκρατότερον, vt legitur apud Poll. 6, 24., quum ſyllaba $\overline{κρα}$ longa ſit. Alia huius mendoſae ſcripturae exempla e libris editis collegit Ienſius lectt. Luciann. 1, 11. p. 120. ſ., h. e. ad Lucian. dial. mortt. 25, 1. p. 431. To. 1. Contra vero apud Iſocr. Euag. 1. in exemplo Mediol. recte legitur ἐντιμοτέρȣς, quod Stephanus mutare non debebat in ἐντιμωτέρȣς, quum ſyllaba $\overline{τι}$ longa ſit: vt apud Xen. Cyrop. 8, 4. 3. nunc bene ſcriptum ex-

 tat

tat ἀτιμοτέραν pro ἀτιμωτέραν, vt in libro Iunt. et Ald. legitur: ſed Cyrop. 3, 2. 2. iidem libri editi recte habent ἀκινδυνότερος, pro quo Stephanus, et Leoclauius, perperam repoſuerunt ἀκινδυνώτερος. Et quum Attici ſyllabam primam vocabuli μανὸς produxerint: v. Phrynichus apud Rhunquen. ad Timaei gloſſar. Platon. p. 177. ſec.: Stephanum apparet apud Xen. Cyrop. 7, 5. 3. pro μανότερον, vt in Guelf. quoque, et Palaeoc., codice ſcriptum legitur, non debuiſſe reſcribere μανώτερον. Atque huius vtriuſque generis ſcripturae vitia multa fere in omnibus ſcriptorum veterum libris, et ſcriptis, et editis, comparent: quae adeo, vel librariorum, vel editorum, leuitati tribuenda ſunt, non ipſorum auctorum inconſtantiae, quae erat Bernardii ad Ioſeph. Archaeol. 3, 10. 3. opinio. Sed poëtas tamen interdum, legum metri auctoritate, hoc in genere ſyllabam longam ſequi iuſſiſſe literam ω, non eſt mirandum: vt, κοκοξεινώτερος Hom. Odyſ. υ. 376. Caeterum verba, δεινὸς — πρᾳότερος, in editt. Lipſſ. primis non leguntur, ſed in editt. Batauis deeſt tantum πρᾷος — πρᾳότερος· ſic enim haud dubie ſcribi debet, non πρᾷος — πρᾳότερος· etſi non ignoro, in Suidae Lexico v. πρᾳότης tradi hoc vocabulum extitiſſe e comparatiuo ῥᾷον, adiuncta litera π, et in libris quoque N. T. ſcriptum inueniri πρᾷος. Nam aduerbium πρᾳόνως, quo vſus eſt Ariſtophanes Rann. 880., profectum eſt a comparatiuo πρᾴων, qui ductus eſt a poſitiuo πραῢς, atque adeo conflatus ex πραΐων.

excipe κενὸς — *quae* ο *retinent*] Etiam haec e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 223. Cren. huc tranſlata ſunt. Caninius vero hoc praeceptum debet grammaticis Graecis antiquis, qui, vt is, cuius verba Etymol. M. v. δίκαιος p. 275. laudat, cauſſam huius rei afferunt, quod κενὸς, et στενὸς, extiterint e κεινὸς, et στεινός. Immo haec adiectiuorum forma Ionica: Herodo. 2, 8. στεινό-

ϛενότατον· orta eſt ex altera, vt ξεῖνος e ξένος, ita vt prima ſyllaba vocabulorum κενὸς, ϛενὸς, ξένος breuis ſit, non longa, vt ἐπιτήδεος, quod ex ἐπιτήδειος extitit, penultimam habet breuem. vnde legitur ἐπιτηδεώτατον apud Herodo. 2, 172., et ἐπιτηδεωτάτες 3, 70. Scilicet huius quoque obſeruationis, vt multarum aliarum, parens extitiſſe videtur praua ſcriptura librorum veterum. Sic apud Xen. Cyrop. 2, 4. 2. Iunt., Ald. et cod. Guelf. habent ϛενωτέραν, et 6, 3. 2. ϛενωτέρα· alii libri ϛενοτέραν, et ϛενοτέρα· vt apud Strab. 7. p. 477. Almel. legitur ϛενώτερον, et ϛενώτατος, et p. 492. ϛενώτατον. vid. Sylburgius in notis ad Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 435. Hanou. mai. et Zeunius ad Xen. Cyrop. 2, 4. 2. p. 217. Itaque apud Demoſth. p. 1278. 2. 6. To. 2., aliiſque in locis, Reiſquius operas ſcribere iuſſit ϛενώτερος, et ϛενώτατος· neque nos dubitauimus apud Plat. Phaedon. 60. pro ϛενότερα edere ϛενώτερα. Neque vero huc referri debet comparatiuus πιότερος, qui legitur apud Hippocr. de morbb. 2, 66. p. 90. To. 2. Lind., et a quo ductum eſt aduerbium πιοτέρως [Hippocr. aphorr. 1, 10.], neque ſuperlatiuus πιότατος, quo, praeter Hippocratem de morbb. 2, 46. p. 73. To. 2., vſus eſt Heſiod. Ἔργ. 585. et Philoſtr. V. Apollon. 5, 25. p. 208. Olear. Hos enim gradus iam grammaticorum veterum nonnulli putarunt a poſitiuo inuſitato πῖος ductos eſſe. v. Euſtath. ad Il. π' p. 1069. 53. et ad Il. τ' p. 1178. 64. Sed penultima huius adiectiui quin longa ſit, quis dubitet, quum eandem ſyllabam vſitati adiectiui πίων poëtae omnes productam eſſe iuſſerint? v. Hom. Il. ἰ, 573. Odyſ. β', 56. Heſiod. Θεογ. 538. Ἔργ. 585. Nicand. Ἀλεξιφ. 185.

quaedam, praecedente — ad Clenard. p. 41.] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt: ſed propoſita etiam a Stephano eſt in Paralipp. p. 151.

 Certe

Certe Theocritus Idyl. 8, 19. penultimam adiectiui ἴσος, et longam eſſe iuſſit, et breuem.

Attici — ιςατος] Etymol. M. v. αἰδοιέςατος p. 31. 12. Ὥσπερ δὲ ἦτοι [Iones] διὰ τȣ̃ εσ σχηματίζȣσιν, ȣ̃τω καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τȣ̃ ισ, ποτίςατον [Ariſtoph. Theſmophorr. 742.] λέγȣσι, καὶ λαγνίςατον, καὶ ψευδίςατον· καὶ, Λαλίςερον εὕρηκά σε, καὶ πτωχίςερον· Ἀριςοφάνης Πλαταιςαῖς, Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἁρπαγιςάτȣ· καὶ κλεπτίςατος, καὶ πληκτίςατος, λέγȣσιν. add. omnino Euſtath. ad Il. β' p. 215. 11. ι p. 867. 62. et ad Odyſ. β' p. 1441. Λαλίςερος Theophr. charr. 7, 5.: λαλιςέραν Anacr. odar. 9, 36.: λαλίςερα Ariſtoph. Rann. 91. Πτωχιςέρȣ Id. Acharnn. 424.: vbi v. ſchol.: ὀψοφαγίςατος, et βλακίςατος, Xen. Apomnn. 3, 13. 4.; qui locus ſic laudatur ab Athen. 7, 3. p. 277. D: μονοφαγίςατον Ariſtoph. Veſpp. 918. Λαγνίςατον Clem. Alex. Paedag. 2, 10. p. 189. C; ſed λαγνιςοτάτοις Id. ib. p. 190. A: τολμίςατε Sophocl. Philoct. 1014.: πλεονεκτίςατος Xen. Apomnn. 1, 2. 12. Caeterum verba, πτωχὸς, πτωχίςερος, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur.

eum Ionibus — έςατος] Vid. Philoxenus apud Etymol. M. v. αἰδοιέςατος p. 31. 7., et ex eo Phavorinus v. αἰδοιέςατον. Sic ὑγιηρέςατοι Herodo. 2, 77.: quae tamen ſuperlatiui forma haud dubie ducta eſt a poſitiuo ὑγιηρὴς· vid. Philoxenus apud Etymol. M. v. ἀνιηρέςερος p. 110. 16.: ἀνιηρέςερον Hom. Odyſ. β', 190.: vbi v. Euſtath. p. 1441. 10.: αἰδοιέςατον Pindar. Pythionn. 5, 22.: ἀφθονέςερον ex Aeſchylo, εὐωνέςερον ex Epicharmo, ῥαδιεςέραν ex Hyperide, laudat Euſtath. ad Il. ι p. 746. 46., auctoritate Athenaei 10, 6. p. 424. D: ῥαδιεςέραν legitur etiam apud Polyb. exc. de virtutt. p. 64. To. 3. Lipſ.:

Lipſ.: vt ἀφθονεςέρα apud Plat. polit. 5. p. 460. B To. 2., et ἀπονέςερον apud Pindar. Olympp. 2, 111. Σπουδαιέςερα Herodo. 1, 8.: σπουδαιέςατα Id. 1, 133.: πλησιεςάτους Herod. Att. p. 46. To. 8. Reiſqu.: a poſit. πλησίος Herodo. 7, 152.: ἀμορφεςάτην Id. 1, 196.: ἀκρατέςατον Plato Phileb. 32.: vbi Baſ. 2. ἀκρότατον, quod haud dubie extitit, librarii incuria, ex ἀκρατότατον, vt Pollux 6, 24. formam comparatiui vtramque, ἀκρατότερον, et ἀκρατέςερον, notauit, et hanc quidem ex Hyperide. v. Pierſon. ad Moerid. v. ἀκρατέςερον p. 25. Ἐῤῥωμενεςέρη Herodo. 9, 70.: ἐῤῥωμενέςερον Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. p. 411. To. 2.: ἐῤῥωμενεςέραις Xen. Cyrop. 3, 3. 17.: ἐῤῥωμενεςέρους Plato Gorg. 38. p. 139.: ἐῤῥωμενεςάτου Id. ib. 39. p. 140. Ἀφθονέςατον Xen. Apomnn. 4, 3. 6.: ἀφνειέςατος Antimach. fragmm. p. 106.: vbi v. Schellenbergius: ἠρεμέςεροι Xen. Cyrop. 7, 5. 22. Conf. Budaeus Commentarr. L. Gr. p. 563. ſ. Aſcenſ. et Valquenarius ad Herodo. 4, 53. p. 305.

Ad p. 101. *interdum Attice* — αίτατος] Etymol. M. p. 31. 17. Ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ αι [λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ], ἰσαίτατα, ἀσμεναίςατα [l. ἀσμεναίτατα], πρoυργιαίτατα, ἡσυχαίτερον. Ἀσμεναίςατα [ἀσμεναίτατα] μέντοι, Πλάτων ἐν ά Πολιτικῶν [p. 150. To. 6. Bipont.: vbi nunc in libris editis legitur ἀσμενέςατα]: καὶ ἰσαίτερα, καὶ πλησιαίτερον, καὶ ἡσυχαίτατα. Ξενοφῶν δὲ καὶ φιλαίτατα. add. omnino Euſtath. ad Odyſ. β΄ p. 1441. 28. coll. Metario in dialectis Grr. p. 31.: et Portus Lex. Ion. in αιτερος. Attici autem hanc comparatiui, et ſuperlatiui, formam ex Ionica, et Dorica, dialecto adſciuiſſe in ſuam videntur. In multis enim huius generis adiectiuis poſt diphthongum αι vtriuſque gradus ſyllaba ο eiecta eſt, quum poſitiuus eorum etiam in αιος exierit. v. Philoxenus apud Etymol. M. v. γεραίτερος p. 227. et Stephanus Paralipp. p. 154. ſ. Προυργιαίτερα Ariſtoph.

 Lyſiſtr.

Lyſiſtr. 20.: περιεργιαίτερον Iſocr. Archid. p. 27. To. 2. Plut. A. ΠΠ. 9, 1.: περιεργιαιτέραν Dinarch. 1. p. 77. To. 2. Reiſqu.: ſed περιεργιεστάτη Theodoret. Θ. ΠΠ. EE. 5. p. 83. 17. Sylb. Μεσαίτατον Herodo. 4, 17.: ſed μεσσάτῳ Hom. Il. Θ', 223.: vbi v. Euſtath. p. 709. 46.: μεσαιτάτῳ Herodi. 5, 5. 13. Ἰσαιτέραν Thuc. 8, 89. Ἰδιαίτερον Herodi. 7, 6. 15.: ἰδιαίτατον Demoſth. p. 647. To. 1. Reiſqu. Theages fragmm. Pythagg. p. 691. Gal. 2.: ἰδιαίτατα Aeneas Poliorc. 25. Φιλαίτατος Theocr. Idyl. 7, 98. et Xen. Hellenicc. 7, 3. 7.: vbi tamen in multis libris antiquis φιλώτατος extitit: v. Euſtath. ad Odyſ. β' p. 1441. 30.: vt nunc φιλωτέρα legitur apud eundem Apomnn. 3, 11. 18. Ὀψιαίτερον Hippocr. Ἐπιδημ. 2, 3. p. 698. To. 1. Lind. Aeneas Poliorc. 28. Plato Cratyl. 41., a poſit. ὄψιος· v. Phryn. p. 16. et Thom. Mag. h. v.: ὀψίτερον Plut. conſ. ad Apollon. p. 362. To. 7. Πρωϊαίτερον Plato Cratyl. 41. Hippocr. Ἐπιδημ. 2, 1. p. 686. Thuc. 7, 39.: πρωϊαίτατα Thuc. 7, 19. Xen. Cyrop. 8, 8. 5.: quam formam Thomas Mag. v. πρωΐτερον formae πρωΐτερον [Thuc. 8, 101.], et πρωΐτατον, ſine cauſſa poſtponendam eſſe cenſet: vid. Ducquerus ad Thuc. 7, 19. et Vaſſius ad 8, 101. Rhunquen. ad Timaei Gloſſar. Plat. p. 161. pr. p. 227. ſec.: niſi forte credere malis, grammaticos, et librarios, recentiores etiam in Atticorum libris formam minus elegantem pro elegantiore ſubſtituiſſe. vid. nos ad Plat. Phaedon. 3, 6. Sic ἡσυχαίτερα Thuc. 3, 82.: ἡσυχαιτέραν Aeſchyl. Eumenn. 223.: ſed ἡσυχωτέραν Sophocl. Antigon. 1205.: ἡσυχαιτέρα, et ἡσυχαίτερος, Xen. Cyrop. 1, 4. 4.: ſed τὸ ἡσυχώτατον Aeneas Poliorc. 28. Πλησιαίτεροι Zoſim. 5, 29. 3.: vt Zeunius apud Xen. Apomnn. 2, 1. pro πλησιέστερον, neſcio, an ſine cauſſa, reſtituit πλησιαίτερον· quae forma comparatiui, vtpote in dialectum communem recepta,

recepta, facile potuit a grammaticis, et librariis, recentioribus pro altera ſubſtitui. Vnde adu. πλησιαιτέρω Herodo. 4, 112. Hippocr. περὶ φύσ. παιδ. 44. p. 163. To. 1.

per ſyncopen φίλτερος — *ex* γεραιὸς] Φίλτερος Heſiod. Ἔργ. 309.: φίλτερα Id. Ἀσπ. 114.: φίλτατος Sophocl. Philoct. 249.: φίλτατον Aeſchyl. Eumenn. 611.: φιλτάτου Sophocl. Philoct. 254.: φιλτάτης Id. Aiac. 14.: φιλτάτη Aeſchyl. S. c. Thebb. 16.: φίλτατε Xen. Apol. 28.: φίλτατοι Thuc. 3, 59.: φιλτάτων Iſocr. ep. 8. p. 489. To. 1.: φιλτάτους Ariſtoph. Acharnn. 325.: vnde ductum eſt deminut. φιλτάτιον Ariſtoph. d. l. 474. Sed φιλίστων Sophocl. Aiac. 854., et comparat. φιλίων. vid. Hartung. locc. memorabb. decur. 3. p. 50. ſ. Γεραίτερος Hom. Il. ί, 60. Theocr. Idyl. 25, 48.: γεραιτέρα Aeſchyl. Eumenn. 851.: γεραίτερον Herodo. 6, 52.: γεραιτέρων Ariſtoph. Eccleſſ. 471.: ſed γεραιοτέρων Antiphon p. 687. To. 7. Reiſqu.: conf. Euſtath. ad Il. ώ p. 1343. 17.: γεραίτατον Eurip. Bacchch. 101.: γεραίτατοι Ariſtoph. Acharnn. 285. Sic παλαιτέροις Pind. Pythionn. 10, 91.: ſed παλαιότεροι Id. Nemeonn. 6, 91.: et παλαιότερον Lycurg. p. 182. To. 2. Reiſqu.: παλαίτατος Thuc. 1, 4.: vbi tamen etiam Vindob. cod. legit παλαιότατος· vt 1, 18. παλαιοτάτου pro παλαιτάτου· ſed 1, 13. pro παλαιοτάτη codd. nonnulli habent παλαιτάτη· παλαιτάτῳ Pind. Nemeonn. 7, 65. Etymol. M. p. 791. 4. ductum tradit ab adu. πάλαι. Sic, σχολαίτερον Thuc. 1, 84. 4, 47.: ſed 7, 15. multi codd. habent σχολαιότερον: σχολαίτερα Herodo. 9, 6. Πεζαιτέρους Arrian. anab. 1. p. 77. Blanc. Conf. Etymol. M. v. γεραίτατος p. 227. 30.

poëtae comparatiua — ducunt] Etiam ſolutae orationis ſcriptores, contra praeceptum Euſtathii ad Hom.

Il. β′ p. 215. 6: cuius totus locus dignus nobis viſus eſt, qui apponeretur: Τὸ δὲ χερειότερον ἐ ζηλωτὸν τοῖς πεζὰ ῥητορεύεσιν, ὡς ἐδὲ τὸ ῥηΐτερον, ἐδὲ τὸ ῥαότερον, ἐδὲ τὸ πλειοτέρη σὺν χειρὶ, ἐδ᾽ ὅσα ἕτερα τοιαῦτα. Ποιηταῖς μέντοι χρηςά εἰσιν, ὡς πολλαχε φαίνεται· παρ᾽ οἷς ἐ μόνον διπλῆ κατὰ παραγωγὴν ἐςι σύγκρισις, ἔν τε τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ἐν τῷ λῷον λωΐτερον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑπερθέσεως καταβιβασμὸς εἰς σύγκρισιν, ὡς δῆλον ἐκ τε λαλίςερος, ὃ παρελκύσθαι δοκεῖ ἐκ τε λάλιςος. Ἔτι δὲ καὶ ἐπίτασις ὑπερθέσεως ἐν τῷ κλέπτιςος κλεπτίςατος, λάλιςος λαλίςατος, κύδιςος κυδίςατος παρὰ Νικάνδρῳ· οἷς συντακτέον καὶ τὸ κορυφαῖος κορυφαιότατος [v. Phrynichus eclogg. p. 102. et ibi interpp. et Tho. M. v. κορυφαῖον]. Διπλῆς δὲ συγκρίσεως παράδειγμα, κωμικὸν μέντοι καὶ τὸ προτεραίτερος, ὅ ἐςι πρότερος. Χειριςοτέρη Hippocr. περὶ ευσχημοσ. 11. p. 58. To. 1.: καλλιώτερον Thuc. 4, 118.: v. Phrynichus eclogg. p. 54.: λωΐτερον Hom. Odyſ. β′, 141.: Euſtathius ad Odyſ. α′, 376. p. 1424. 29. vocat ποιητικὸν σχηματισμόν· add. ſchol. Apollon. Rhod. ad 3, 187.: λωΐτερος Antipater Anthol. 3, 25. 69. 7.: ἀρειότερος Theogn. 548.: βελτιώτατον Ariſtot. H. AA. 5, 14. p. 300. C To. 2. Duual.: ὀλιζοτέρη Nicand. Alexiph. 479.: ἐλαχιςοτέρῳ Epheſſ. 3, 8.: v. Valquen. ad Theocr. Adoniazz. p. 235.: vt Tertul. in de anima c. 33. p. 286. To. 4. Seml. *extremius*: ἐλαχιςοτάτῳ Sextus Empir. c. mathemm. 9. p. 627. et ibi Fabric.: μειζοτέραν 3. ep. Ioh. v. 4.: χερειότερος Hom. Il. μ′, 270.: v. Etymol. M. h. v. p. 808.: χερειότερον Id. Il. β′, 248.: χειρότερος Id. Il. υ′, 436.; χειροτέροισι Il. ο′, 513.: χειρότερον Heſiod. Ἔργ. 127.: v. Philoxenus apud Etymol. M. v. πλειότερος p. 675. 23.: χειροτέρην Arat. Phaenomm. 124.: γλυκειότερον [γλυκιώτερον] Gruter. Inſcriptt. p. 700. 2.: ῥηΐτεροι Hom. Il. σ′, 258. α′, 243.: ἀσσοτέρα Athen. 13, 8. p. 604.

604. C: ἀσσοτέρω Hom. Odyſ. ρ', 572.: μειοτέρῃ Arat. Phaenomm. 43.: ἀσσότερον Id. ib. 313.: ἀσσοτέρᾳ Id. Διοσ. 146.: ἀσσοτάτω Crinagor. Anthol. 1, 76. 2. Caeterum verba, πλειότερος — a λωΐων, *Anthol. lib.* 3, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur: ſed verba, *niſi malis — excluſo* ō, tantum in editt. Lipſſ. primis deſunt. Loci Anthologiae ſunt 5, 61. 13. 7, 94. 6. 3, 25. 69. 7. Sed comparat. πλειότερος ductus eſt a πλεῖος, h. e. πλέος· v. Philoxenus apud Etymol. M. h. v. p. 675. 27.: etſi eum iam Euſtathius ad Il. β' p. 215. 8. praecepit proficiſci a comparat. πλείων. Sic πλειοτέρῃ legitur apud Hom. Odyſ. λ', 358. Et exempla κυδίςατος, et προτεραίτερος, et ἐσχατώτατος, ſumta ſunt ex Caninii Ἑλλην. p. 226., qui ea debere videtur Euſtathio ad Hom. d. l. Superlatiuo κυδίςατος vſus eſt Nicander, auctore Euſtathio d. l. Ἐσχατώτερον legitur apud Ariſtot. metaphyſ. 10, 4. p. 404. E To. 4. Duual.: ſed formam ſuperlatiui ἐσχατώτατον, tanquam minus elegantem, reiicit Phrynichus eclogg. p. 54., Ἔσχατον χρὴ λέγειν, inquiens, ἐχὶ ἐσχατώτατον [edit. pr. ἐσχατώτατα], εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι [edit. pr. παρέχει] τις. At Latini quoque *poſtremiſſimus* dixere, vt C. Gracchus apud Gell. 15, 12.: aliaque huius generis, et comparatiuorum, et ſuperlatiuorum, exempla collegit Heuſingerus ad Vehneri Hellenol. 1, 1. 5. p. 56.: et Priſcianus gram. 1. p. 82. Baſil., quum vſum comparatiui *proximior* notaſſet, *Nec mirum,* inquit, *quum apud Graecos quoque inueniantur huiuſcemodi, vt Ariſtoteles* ἀπὸ ἔσχατος ἐσχατώτατος *dicit, quum* ἔσχατος, *id eſt,* extremus, *ſit ſuperlatiuus.* Sic a πρῶτος poëtae duxere ſuperlat. πρώτιςος. v. Hom. Il. β', 228. Heſiod. Ἔργ. 109. Pind. Pythionn. 2, 57. Nemeonn. 5, 46. Ariſtoph. Nubb. 1035. Acharnn. 28. 1001. Theocr. Idyl. 1, 77. Callim. h. in Iou. 36. Sed πρωτίςω legitur etiam apud Laërt. 1, 28.

v. Ety-

v. Etymol. M. v. πρώτιστος p. 693. Caeterum Euſtathius ad Il. β′ p. 215. 6.; quem eius locum ſupra propoſuimus; vſum comparatiuorum χερειότερον, ῥηΐτερον, ῥαότερον, aliorumque, in poëtis quidem ferendum eſſe docet, non item in ſolutae orationis ſcriptoribus. Qua quidem in re praeiuit Phrynichus eclogg. p. 54., Εἰ ποιητὴς, inquiens, εἶπεν ἀμεινότερον, χαιρέτω· οὐδὲ γὰρ καλλιώτερον, οὐδὲ κρεισσότερον, ῥητέον. Συγκριτικοῦ γὰρ συγκριτικὸν οὐ γίνεται [vid. idem ib. p. 178. Philoxenus apud Etymol. M. v. πλειότερος p. 675. 25. et Euſtath. ad Il. ὀ p. 1005. 7.]. Λέγε οὖν ἄμεινον, καὶ κάλλιον, καὶ κρεῖσσον. Caeterum verba, ἐσχατώτατα — *Hellenicc.* 2, 3. 18., in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

ab ἀρείων *eſt* ἀρειότατος] Anthol. 3, 1. 16. 12. Comparat. ἀρειότεροι legitur Anthol. 4, 31. 3. 2.: ἀρειοτέροισι ib. 4, 27. 8. 11. Caeterum iſta verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt.

ſic μειζοτέραν — *multo pulcrior*] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis deeſt: ſed in editt. Batauis, et Lipſſ. recentioribus, legitur verbis comprehenſa his, *Sic* μειζοτέραν *longe maiorem* ep. 3. Ioh. v. 4. *a* μείζω. *Perperam Camerario* ἡ λέξις βαρβαρίζει, *vt ex exemplis patet. Id tamen notes, quod vt plurimum id faciat in comparatione irregulari, et quod ſignificatio valde intendatur, vt* καλλιώτερος *multo pulcrior.*

irregularis — terminatur] At hae terminationes, quae nobis nunc inaequales, atque anomalae, videntur, ſane aequales ponerentur, ſi nobis reperire liceret poſitiuos adiectiuorum amiſſos, quorum memoriam retinuere caeteri gradus, vel verba comparatiua inuſitata, quorum participia praeſentia actiua, quae vim adiectiuorum habuerint, pro comparatiuis vulgo habentur: quae erat coniectura ſane non inepta Lennepii praelectt. de anal. L. Gr. c. 10. p. 138. Conf. Euſtathius ad Il. α p. 55. 18. Grammatici autem recentiores pro poſitiuis

talium

talium adiectiuorum ſubſtituerunt poſitiuos adiectiuorum vſitatorum, quibus reſponderint poteſtate poſitiui inuſitati.

ἀμείνων] Ariſtoph. Plut. 573. Heſiod. Ἔργ. 445.: ἄμεινον Herodo. 1, 31. 2, 173.: τὸν ἀμείνω Herodo. 7, 10. 1. Plato Gorg. 39. p. 139. Xen. Apomnn. 4, 6. 14.: ſed ἀμείνονα Id. Cyrop. 6, 4. 3. Hom. Il. κ', 556.: femin. ἀμείνω Xen. Apomnn. 3, 5. 1.: neutr. plur. ἀμείνω Id. Apomnn. 3, 3. 10.: Moeris: Ἀμείνω, Ἀττικῶς· ἀμείνονα, Ἑλληνικῶς· add. Ioh. Grammat. p. 75. Baſ. et Gregor. p. 71.: accuſ. plur. ἀμείνονας Herodo. 6, 137.: ἀμείνους Xen. Cyrop. 3, 3. 24.: vbi cod. Palaeoc. et Guelf. ἀμείνονας. Librarii enim recentiores formas contractas comparatiuorum huius generis in vtroque numero fere mutarunt in non contractas. Videtur autem ἀμείνων eſſe adiectiuum comparatiuum participiale. Alii autem ἀμείνων pro ἀμενίων dictum putant, a poſit. ἄμενος, cui nomen Lat. *amoenus* originem debeat ſuam. Certe quae de origine eius in Etymol. M. p. 82. 37. leguntur, ea vehementer vereor, vt probari poſſint.

ἀρείων] Heſiod. Ἔργ. 207.: ἄρειον Id. ib. 158.: femin. genit. ἀρείονος Pind. Pythionn. 8, 69.: accuſ. ſing. maſc. ἀρείονα Heſiod. Ἔργ. 193.: ἀρίστη Herodo. 1, 31.: ἀρίστης Xen. Apomnn. 4, 2. 1.: accuſ. ſing. ἄριστον Theocr. Idyl. 7, 38.: ἀρίστω Pind. Pythionn. 8, 144.: nom. dual. ἀρίστω Heſiod. Ἔργ. 438.: ἀρίστοισι Herodo. 3, 80.: ἀρίστας Xen. Apomnn. 4, 1. 3. Ductus vterque gradus videtur eſſe a nomine ἄρης. Euſtath. ad Il. ά p. 55. 19. Λέγοιτ' ἂν μάλα καιρίως, καὶ ἀρείων παρὰ τὸ ἄρης. Etymol. M. v. ἀρείων p. 139. Ἀρείων, ὁ βελτίων· παρὰ τὸ ἄρης, ἵν' ᾖ κυρίως ὁ κατὰ πόλεμον καλλίων. Οὕτω Ταῤῥαῖος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς.

βελτίων] Plato Gorg. 60. p. 200. Xen. Apomnn. 4, 2. 23. 4, 8. 8.: βέλτιον Id. ib. 3, 12. 5.: βελτίονος

τίονος Id. ib. 4, 4. 24. 4, 8. 11.: accuſ. ſing. maſc. βελτίονα Ariſtoph. Plut. 105.: ſed βελτίω Plato Gorg. 58. p. 196.: nominat. plur. βελτίους Plato ibid. p. 195.: βελτιόνων Xen. Apomnn. 3, 9. 9.: accuſ. plur. maſc. βελτίους Id. ib. 4, 8. 6.: ſed βελτίονας Id. Cyrop. 5, 5. 10.: Moeris: Βελτίους, Ἀττικῶς· βελτίονας, Ἑλληνικῶς· τὰ βελτίω Xen. Apomnn. 3, 9. 9. 4, 4. 23.: accuſ. neutr. βέλτιστον Plato Gorg. 59. p. 196.: βέλτιστε Id. Cratyl. 9.: Dor. βέντιστε Theocr. Idyl. 5, 76.: βέλτιστοι Xen. Apomnn. 4, 8. 7.: βέλτισται Plato Gorg. 58.: βέλτιστα Ariſtoph. Plut. 3.: βελτίστους Iſocr. Archidam. p. 44. To. 2. Sed βέλτερον habet Theogn. 181. Aeſchyl. Suppll. 1077.: βέλτερα Aeſchyl. S. c. Thebb. 343.: βέλτατον Id. Suppll. 1062.: βέλτατα Id. Eumenn. 490. Scilicet hi gradus ducti eſſe videntur ab obſoleto poſitiuo βελτύς, ita, vt βέλτερος, et βέλτατος, extiterint, extrita ſyllaba τυ, ex forma vulgari comparatiui, et ſuperlatiui, βελτύτερος, et βελτύτατος. Certe Orionis, et Philoxeni, ratio, quam propoſuit Etymol. M. v. βέλτερος, et v. βελτίων, p. 195., inepta eſt, neque probari vllo modo poteſt.

λώων λῷστος] Hi vero gradus ducti ſunt, etiam antiquis grammaticis auctoribus, ab inuſitato poſitiuo λῶος, qui idem ſignificarit, quod ἀγαθός. v. Etymol. M. v. λῷστοι p. 570. Λώϊον Hom. Il. α, 229. ψ, 109. Callim. h. in Iou. 2.: maſc. λώονος Sophocl. Oedip. tyr. 1513.: λῷον Aeſchyl. Perſſ. 526.: femin. λώονι Anthol. 3, 23. 14. 3.: accuſ. ſing. fem. λώω Sophocl. Philoct. 1075.: femin. plur. accuſ. λώους Id. Trachinn. 749.: λῷστος Theocr. Idyl. 16, 21.: λῷστον Theogn. 255.: ὦ λῷστε Plato Gorg. 22. p. 89. Anthol. 4, 8. 26. 5.: λῷστε Erinna fragm. 9, 1. p. 10. Lyc.: λῷστα Theogn. 96. A comparatiuo ductum videtur adi. τὰ λώϊα apud Theocr. Idyl. 26, 32.: vt ῥᾷος a ῥᾴων. v. Etymol. M. p. 92. 42.

κρείττων]

κρείττων] Hanc, et caeteras, huius comparatiui formas profectas eſſe a poſitiuo κρατὺς, qui apud Homerum Il. π', 181. ώ, 345. Odyſ. έ, 49. 148. legitur, et a quo deminut. nomen Κρατύλος ductum eſt, veteres iam grammatici animaduerterunt. Etymol. M. p. 537. 16. Κρείσσων, παρὰ τὸ κρατὺς, ὄνομα συγκριτικόν· ὁ πρῶτος τύπος, κρατύτερος· ὁ δεύτερος, κρατίων· καὶ ὁ τρίτος, κράσσων· καὶ κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τȣ͂ ᾶ εἰς ε̄, καὶ πλεονασμῷ τȣ͂ ῑ. add. Id. p. 492. 38. et Euſtathius ad Odyſ. χ' p. 1930. 42. Κρείττω femin. Iſocr. de pac. p. 397. To. 1.: κρεῖττον Ariſtoph. Plut. 611.: κρείττονες Iſocr. Archid. p. 30. To. 2.: et κρέιττȣς Plato Gorg. 43. p. 153.: genit. femin. κρείττονος Hebrr. 8, 6.: κρείσσονας Heſiod. Ἔργ. 210.: κρείσσων Id. ib. 217.: Lacon. κάῤῥων Plut. V. Pyrrhi c. 26. p. 47. To. 3.: κάῤῥον Tim. Locr. p. 545. Gal. 2.: κάῤῥονες; Plut. inſtitutt. Laconn. p. 251. To. 8.: κάῤῥονας Id. apophthegmm. regg. p. 251. To. 8.: v. Metarius diall. p. 188.: Dor. et Ion. κρέσσων Pind. Pythionn. 1, 164.: κρέσσον Theocr. Idyl. 8, 83. Herodo. 5, 18.: v. Portus Lex. Ion. v. κρέσσων· κρείσσονι Thuc. 2, 100.: dat. plur. maſc. κρείττοσι Xen. Cyrop. 8, 1. 1.: κρέσσονα femin. et maſc. Herodo. 9, 41. Pind. Pythionn. 8, 130. Iſthmionn. 4, 56.: accuſ. ſing. maſc. κρείττω Plato Gorg. 39. p. 140.: κρέσσονες Pind. Nemeonn. 3, 52. Herodo. 8, 68.: κράτιστος Sophocl. Philoct. 860.: τὸ κράτιστον Ariſt. Plut. 579. Theocr. Idyl. 11, 35. Caeterum in editt. Lipſſ. primis locus Theogn. v. 92., quem nec exempla Bataua habent, et κρέσσων, deeſt.

ἀγαθώτατος — *Syneſium*] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, haec obſeruatio verbis propoſita extat iſtis, Ἀγαθώτατος *legitur apud Ioſephum, et alios quoque: quod reprehendit Lucianus una cum* κορυφαιότατος· ſed

ſed in editt. Batauis addita leguntur haec, *vid. Canin. p.* 137. *Eiuſdem cenſus ſunt* boniſſimus, *et* maliſſimus, *apud Varronem VII. de L. L.* Scilicet Phrynichus eclogg. p. 32. Ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, inquit, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα. Etymol. M. v. ἀγαθὸς p. 5. 22. Σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκειμένου ἐπιτατικοῦ μορίου, ἵνα μὴ γένωνται δύο ἐπιτάσεις ὁμοῦ, ἀλλὰ, μᾶλλον ἀγαθὸς ὅδε τοῦδε· quae ipſa cauſſa affertur ab Euſtathio ad Odyſ. α΄ p. 1384. 49.: qui addit, Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος, καὶ ἀγαθώτατος, παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται. At apud τοὺς ὁ legitur ἀγαθώτερος Iudd. 11, 25., et ἀγαθωτέρα ibid. c. 15, 2., in cod. Vatic.: κρείσσων, quae eſt aliorum librorum vtroque loco lectio, videtur ex interpretatione Theodotionis illuc veniſſe. Ἀγαθώτατοι habet Diodor. Sic. 16. p. 555. A Steph. p. 475. To. 2. Rhodom.: quam ipſam ſuperlatiui formam laudari ex epiſtola Syneſii quadam, ait Stephanus Theſ. v. ἀγαθὸς p. 11. H To. 1.: vt comparat. ἀγαθώτερος apud Ariſtot., et Ioh. Chryſoſt. in epp. ad Timoth., et apud Gregor. Nazianz. orat. 16. p. 261., legi, Nuneſius, et Hoeſchelius, ad Phryn. d. l. auctores ſunt, et Abreſchius ad Xen. Epheſ. 2, 11. Obſeruatt. miſcc. p. 353. To. 10. Sed Ioſepho vſum ſuperlat. ἀγαθώτατος Vellerus tribuit, praeeunte Caninio Ἑλλην. p. 223. Cren., neſcio an temere. Nobis quidem locum ſcriptoris elegantiſſimi reperire non licuit: etſi eum ſuperlatiuo κορυφαιότατος, quem, praeter Phrynichum eclogg. p. 102., et Lucian. Soloec. p. 741. To. 2. Graeu., Thomas Magiſter v. κορυφαῖον eandem ob cauſſam repudiat, ob quam alii grammatici veteres ſuperlat. ἀγαθώτατος probari non poſſe praecipiunt, vſum eſſe Graeuius in notis ad Lucian. d. l. docuit. Iidemque grammatici, Phrynichus eclogg. p. 22. et Thomas Magiſter v. τελευταῖον, ab vſu ſuperlatiui

latiui τελευταιότατον abſtinendum eſſe elegantiae ſtudioſis docent.

poët. κακώτερος] Deſunt haec verba hoc loco in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, ſed loco eorum poſt χερείων addita leguntur iſta, *Occurrit et* κακώτερος. Scilicet comparatiuum κακώτερος ductum eſſe apparet a poſitiuo κακός. Vſi eo ſunt Hom. Il. τ', 321. χ', 106. Odyſ. ζ', 275. θ', 138.: Aratus Phaenomm. 124. 294. et Theocrit. Idyl. 5, 52. 27, 21. Sed comparatiuus κακίων, et ſuperlatiuus κάκιστος, dubitari vix poſſe videtur, quin profecti ſint a forma poſitiui κακύς, cuius memoriam etiam verbum κακύνω ſeruauit. Κακίων Hom. Odyſ. ξ', 56. Xen. Cyrop. 6, 2. 7.: κάκιον Hom. Il. ι, 597. Herodo. 1, 109. Plato Gorg. 28. p. 107. Findeiſ.: v. Herodian. Philet. p. 436.: κακίονα femin. Eurip. Alceſt. 750.: κακίονες Herodo. 7, 104. Xen. Cyrop. 7, 5. 26.: κακίονας femin. Id. ib. 2, 1. 6.: κακίοσι maſc. Id. Oecon. 13, 12.: κάκιστος Hom. Odyſ. ρ', 415.: κάκιστον neutr. Hom. Odyſ. α', 391. Ariſtoph. Nubb. 1042.: κακίστῳ Herodo. 1, 110.: κακίστη Heſiod. Ἔργ. 472.: κακίστην Herodo. 8, 68. 1.: κάκιστε Id. 2, 115. Theocr. Idyl. 30, 18.: κακίστοισι Herodo. 3, 80.: κακίστας Ariſtoph. Veſpp. 1277.: κακίστους Herodo. 1, 134.

χείρων] Videtur eſſe adiectiuum participiale comparatiuum. Etymol. M. p. 810. 29. Χείριστα, κάκιστα· ἀπὸ τοῦ χείρων χείριστος ὑπερθετικόν. Χείρων δὲ κυρίως ὁ κατὰ χεῖρα [f. χεῖρας] ἥττων· ὡς ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει, τεχνᾶσθαι δυνάμενος· καὶ χειρότερος· quam comparatiui formam Philoxenus apud Etymol. M. v. πλειότερος p. 675. 27. ſuſpicabatur ductam eſſe a poſitiuo χεῖρος. ſine cauſſa, vt opinor. id quod formae aliorum eiuſmodi comparatiuorum ſupra propoſitae docere videntur. v. Euſtath. ad Il. υ p. 1215. 35.: qui tamen ad Il. ο p. 1005. 8. eas praecipit εἰκῇ φαντάζειν τύπον συγκριτικόν.

 Phauo-

Phauorinus, neſciebam vnde: Χειρότερόν ἐςι συγκριτικὸν τȣ̃ συγκριτικȣ̃· τὸ γὰρ χεῖρον συγκριτικόν. ἔςι δὲ τὸ τοιȣ̃τον ȣ̉δέποτε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς. Loci Homeri, et Heſiodi, eam in rem propoſiti ſupra a nobis ſunt. Χείρων Hom. Il. ύ, 434. Xen. Apomnn. 4, 8. 8.: χείρονες fragmm. Pythagg. p. 699. Gal. 2.: accuſ. ſing. χείρω Xen. Apomnn. 4, 8. 8: χείρονα Demoſth. p. 712. To. 1. Reiſqu.: χεῖρον Xen. Oecon. 10, 10.: nominat. pl. χείρες Id. Cyrop. 5, 3. 10.: vbi cod. Guelf. habet χείρονες, vt alibi: nom. neutr. plur. χείρω Thuc. 6, 18.: genit. maſcul. χειρόνων Pind. Iſthmm. 4, 56. Plato Gorg. 71. p. 228.: accuſ. pl. neutr. χείρονα Xen. Cyrop. 2, 1. 6.: ſed χείρω Id. Apomnn. 3, 9. 9. 4, 8. 11. Thuc. 8, 45.: dat. pl. χείροσι Thuc. 2, 42. 45.: χειρόνεσσι Pind. Nemeonn. 8, 38.: χείριςον Demoſth. p. 40. To. 1. Reiſqu.: neutr. χειρίςȣ Zoſim. 1, 18. 5.: χειρίςης Iſocr. Panath. p. 275. To. 2. Baſ.: maſc. χειρίςοις Id. Archid. p. 44. To. 2.: neutr. χείριςα Id. Paneg. p. 215. To. 1.: χειρίςων Polyb. 11, 8. p. 285. To. 2. Χερείων habet Hom. Il. ά, 114. Theocr. Idyl. 27, 42.: χέρειον Tim. Locr. p. 556. Gal. 2.: plur. neutr. χερείονα Theocr. Idyl. 2, 15.: nomin. plur. neutr. χερήονα Hippodam. fragmm. Pythagg. p. 661. Gal. 2.: dat. ſing. χέρηϊ, pro χερήονι h. e. χερείονι, Hom. Il. ά, 80.: vbi v. Herodianus apud ſchol. Venet., et Etymol. M. v. χέρηϊ p. 808.: χέρηα, pro χερήονα, Hom. Il. δ', 400. Etymol. M. v. πλεῖςος p. 676. 12. Πλεῖςος· δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὰ εἰς ςος ὑπερθετικὰ δισύλλαβα ὄντα φυλάττει τὴν δίφθογγον· λώων λῶςος, ῥάων ῥᾷςος, μείων μεῖςος, πλείων πλεῖςος· εἰ δὲ εἴη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἀποβάλλει τὸ ε̄· ἀρείων ἄριςος, χερίων [l. χερείων] χέριςος.

Ad p. 102. μείων] Etiam hoc videtur eſſe adiectiuum comparatiuum participiale: etſi non ignoro, Etymol. M. p. 751. 1. tradere, verbum μειῶ ductum

eſſe

eſſe ab adiectiuo μεῖος· ſed extitiſſe etiam e poſitiuo μικρὺς per contractionem poteſt, cuius vſum ſeruauit verbum μικρύνω, vt μάσσων e μακρὺς, ἐλάττων ex ἐλαχὺς, θάσσων e ταχὺς, κρέττων e κρατὺς, alia ex aliis, quae ſupra propoſita ſunt. Certe quae de origine formae huius comparatiui tradita leguntur in Etymol. M. p. 582. 2., ea vix probari cuiquam poſſe puto. Μείων Hom. Il. γ', 193. Pind. Olympp. 1, 57. Pythionn. 1, 159. Xen. Cyrop. 5, 3. 14.: μεῖον Xen. ib. 4, 2. 4. Aeſchyl. Choëphph. 705.: vnde adu. μειόνως Sophocl. Oed. Col. 103.: accuſ. ſing. maſcul. μείονα Pind. Pythionn. 11, 45.: nominat. plur. neutr. μείω Aeſchyl. Choëphph. 517. Xen. Cyrop. 2, 1. 5. 6, 2. 9.: vbi tamen Iunt. habet μείονα· nominat. plur. maſc. μείȣς Xen. Apomnn. 3, 5. 2.: μειόνων Id. Cyrop. 8, 1. 1.: accuſ. plur μείȣς Id. Cyrop. 2, 1. 2.: accuſ. plur. neutr. μείονα Id. Oecon. 3, 2.: Dor. μήονα Archytas fragmm. Pythagorr. p. 18. Gal. 1. Bion Idyl. 5, 9.: ſuperlat. μεῖςος, cui verbum Homericum μιςύλλειν ſuam debet originem. Euſtath. ad Il. α' p. 135. 11. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι κατὰ τȣ̀ς παλαιȣ̀ς τὸ μὲν μεῖςον, ὅ ἐςι τὸ σμικρότατον, διὰ διφθόγγȣ γράφεται, ὡς ἀπὸ τȣ̃ μεῖον, καθὰ καὶ ἀπὸ τȣ̃ πλεῖον τὸ πλεῖςον· αὐτὸ δὲ τὸ μιςύλλειν τὸ ε τῆς διφθόγγȣ ἀπέβαλε· τὸ δὲ αὐτὸ, φασὶ, πέπονθε καὶ τὸ μικρὸν, ἀπὸ τȣ̃ μεῖον γενόμενον. Καὶ γὰρ τὸ μὲν μεῖον διὰ διφθόγγȣ· τὸ δὲ μικρὸν τὴν διὰ τȣ̃ ι ἔχει γραφήν· ὅπȣ γε καὶ τὸ μεῖςον ȣ̓δὲν καινὸν, εἰ διὰ τȣ̃ ι ἐγράφη, ὡς τὸ χερείων χείριςος, ἀρείων ἄριςος. Etymol. M. p. 589. 6. Μίςυλλον, εἰς μικρὰ διέκοψαν· ἢ παρὰ τὸ μεῖον γέγονε μῖςος, καὶ μιςύλλω. Conf. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 627.

ἐλάσσων] Hanc comparatiui formam natam eſſe e forma communi ἐλαχίων, ducta a poſitiuo ἐλαχὺς, pro quo Callimachus [v. Euſtath. ad Il. ζ' p. 630. 20.] ἐλαχὸς dixit, ſupra iam, praeeuntibus Euſtathio,

 et

et Etymologici magni conditore, animaduertimus. Ἐλάττονος Xen. Oecon. 3, 1.: ἐλάσσονος Herodo. 2, 148.: accuſ. ſing. fem. ἐλάσσονα Thuc. 7, 28.: nominat. plur. neutr. ἐλάττω Xen. Apomnn. 3, 6. 12.: ἐλάσσω Herodo. 1, 194. Thuc. 7, 28.: accuſat. plur. neutr. ἐλάττω Xen. Apomnn. 4, 2. 21.: nominat. plur. ἐλάττους Id. ib. 4, 2. 7.: ἐλάχιστος Herodo. 4, 135.: ἐλάχιστον Id. 2, 158. Thuc. 2, 45.: ἐλαχίστου Herodo. 2, 68.: ἐλαχίστην Xen. Apomnn. 4, 12. 6.: ἐλαχίστοις Iſocr. Paneg. p. 172. To. 1.: vnde adu. ἐλαχίστως Hippocr. παραγγελ. 2. p. 61. To. 1. Formam comparatiui ἐλαχιστότερος attigimus ſupra.

ἥττων, ἥσσων] Hanc comparatiui formam ſupra oſtendimus grammaticis veteribus extitiſſe videri e comparatiuo ἡμισίων. Sed fieri poteſt, vt hoc quoque adiectiuum ſit adiectiuum participiale comparatiuum. Sed forma ſuperlat. ἥκιστος haud dubie orta eſt e forma communi ἥσσιστος. v. Etymol. M. v. ἥκιστα p. 424. 33.: qui idem ibi v. ἥκιστος, vt Euſtath. ad Il. ψ′ p. 1314. 24., attigit alias grammaticorum de origine huius gradus ſententias. Ἥσσων Hom. Il. π′, 722. Thuc. 7, 29.: ἧσσον Hom. Odyſ. ό, 364.: ἧττον Xen. Oecon. 2, 6.: ἥττονος Plato Gorg. 39. p. 140.: ἥσσοσι Aeſchyl. Suppl. 498.: ἥσσονας Hom. Il. ψ′, 322.: Ion. ἕσσων· v. Portus Lex. Ion. h. v.: ἥκιστος Hom. Il. ψ′, 531.: ἥκιστα Xen. Cyrop. 1, 2. 7.

μικρότερος] Μικροτέροις Ariſtoph. Equitt. 786.: σμικρότατον Sym. 1. Regg. 12, 10.: σμικροτάτῳ Xen. Oecon. 8, 11.: vt cod. Guelf. legit Ἀττικῶς, pro μικροτάτῳ. Caeterum in editt. Lipſſ. primis legitur ſimpliciter, *dicitur et μικρότερος, μικρότατος.*

et alii] Editt. Lipſſ. poſteriores, et Batauae, legunt, *dicitur et μικρότερος, μικρότατος*, paruiſſimus, *Lucret. Arnob.*

Arnob. Coelius Aurelian. Vegetius, Caſſian. etc. His addi poteſt Varro apud Nonium Marc. 6, 43. Loci Coelii Aurel. ſunt in de morbb. chronn. 1, 1. 5. 29.: qui idem ib. 2, 1. 26. dixit *paruioribus*.

μέγας — μέγιϛος] Euſtath. ad Odyſ. χ′ p. 1930. 44. Οἱ δ᾽ αὐτοὶ καὶ περὶ τȣ̃ μείζων παραδιδόασιν ȣ̈τω· μέγας, ἐξ ȣ̃ πρῶτος τύπος συγκριτικὸς, μεγάτερος· δεύτερος, μεγίων· τρίτος, μέσσων· καὶ Βοιωτικῶς, μέζων· Βοιωτοὶ γὰρ τὰ δύο σίγμα εἰς ζῆτα καὶ αὐτοὶ τρέπȣσι· καὶ ἐπελεύσει τȣ̃ ἰῶτα, μείζων· καὶ ȣ̈τω μὲν αὐτοί. v. Etymol. M. v. μείζων p. 582. 11. v. δίασμα p. 270. 24. v. ἆσσον p. 157. 39. Μείζων Thuc. 7, 28.: accuſ. ſing. femin. μείζω Iſocr. Archid. p. 25. To. 2.: nominat. plur. neutr. μείζω Xen. Apomnn. 3, 5. 3.: dat. plur. μείζοσι Id. ib. 4, 2. 35.: Ion. μέζων Herodo. 2, 68.: μέζοσι Id. 1, 194.: vnde adu. μειζόνως Iſocr. Buſir. p. 165. To. 3.: Ion. μεζόνως Herodo. 2, 49. 161.: et Dor. μέσδων· v. Metarius diall. p. 188.: at μέζονα plur. neutr. fragmm. Pythagg. p. 676. Gal. 2.: μέγιϛος Sophocl. Electr. 75.: neutr. μέγιϛον Herodo. 2, 68. Pind. Olympp. 9, 93.: μέγιϛα Herodo. 1, 194.: μεγίϛοισι Id. 7, 203. Et quanquam grammatici veteres multi formam comparatiui μάσσων μᾶσσον huc retulere, quorum auctoritatem grammaticos recentiores, in his Vellerum, ſequutum eſſe apparet, etiam Bruncquium ad Sophocl. Oed. tyr. 1301.: tamen magis probanda eſt eorum ratio, qui illam comparatiui formam oſtendunt extitiſſe e comparatiuo μακρίων adiectiui μακρὸς, vt ſupra iam docuimus. v. Etymol. M. v. ἆσσον p. 157. 41. Suidas v. μᾶσσον, et μάσσων, atque Euſtathius ad Il. ζ′ p. 630. 19. et ad Odyſ. ϑ′ p. 1584. 14. Μάσσων Pind. Iſthmm. 3, 7.: μᾶσσον Hom. Odyſ. ϑ′, 203.: μάσσονα Pind. Nemm. 2, 36. Sed a poſitiuo inuſitato μεγάλος ductus eſt comparat. μεγαλωτέρα, quo vſus eſt ſchol. Sylburgianus Oppiani ad

 Ἁλιευτ.

'Αλιευτ. 1, 337., et neutr. μεγαλώτερον Etymol. M. v. ὑπέρτατος p. 780. 2., vt ſuperlat. μεγαλότατον [l. μεγαλώτατον] in titulo quodam apud Gruter. Inſcriptt. p. 169. 3. legitur.

πολὺς — πλεῖςος] Scilicet a poſitiuo πλέος ductus eſſe videtur comparat. πλεΐων, contr. πλείων, et ſuperlat. πλέϊςος, contr. πλεῖςος. Conf. Etymol. M. v. πλεῖαι p. 675. Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη Heſiod. Ἔργ. 380. Nam, et Iones, et Attici, pro πλείων dixere πλέων, et πλέον pro πλεῖον· v. Nigrinus ad Olear. de ſtylo N. T. p. 279. et Georgius Hierocrit. 1. p. 180.: vnde adu. πλεόνως Herodo. 3, 34., et πλεονάκις Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. p. 397. To. 2.: Attici etiam πλεῖν pro πλέον. v. Ariſtoph. Rann. 763. Auu. 1251. Acharnn. 858. Πλείονος femin. Xen. Apomnn. 4, 2. 7.: Dor. πλήονος Bion Idyl. 5, 3.: accuſ. ſing. πλείω Xen. ib. 4, 8. 8.: nominat. plur. neutr. πλείω Id. ib. 3, 5. 3.: genit. plur. maſc. et femin. πλειόνων Id. Cyrop. 8, 1. 1. Apomnn. 3, 13. 4.: accuſ. maſc. πλείονας Id. Cyrop. 5, 5. 13.: πλείους Id. ib. 2, 1. 2.: fem. Id. Apomnn. 3, 8. 10.: neutr. πλείονα, et πλείω, Id. Cyrop. 4, 5. 15. 6, 1. 11. 8, 3. 16.: τὰ πλεῖςα Id. Oecon. 16, 7.: vnde adu. πλειςάκις Id. ib. 16, 14.

ἐχθρὸς] Etymol. M. v. ἔχθιςος p. 405. 52. Παρὰ τὸ ἐχθρὸς ἐχθρότατος, ἐχθρίων· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, ἐχθίων ἔχθιςος· ἢ παρὰ τὸ ἐχθρὸς γίνεται τὸ συγκριτικὸν ἐχθρότερος, τὸ ὑπερθετικὸν ἐχθρότατος· καὶ ὁ δεύτερος τύπος, ἔχθιςος. recte. At dubitari non poteſt, quin comparat. ἐχθίων, et ſuperlat. ἔχθιςος, ducti ſint a poſitiuo obſoleto ἐχθύς. A comparatiuo ἐχθρότερον profectum eſt adu. ἐχθροτέρως Demoſth. p. 61. To. 1. Reiſqu.: vbi alii libri habent ἐχθρωδεςέρως· v. Portus Lex. Pindar. p. 239.: ἐχθρότεραι Simonid. fragmm. p. 163. Vrſin.: ἐχθρότατον Pindar. Nemeonn. 1, 98. Sophocl. Oed. tyr.

1246.

1346. Demoſth. de f. legat. p. 240. To. 2. Tail. p. 237. To. 1. Reiſqu.: ἐχθροτάτοις Herodo. Att. p. 51. To. 8. Reiſqu.: ἐχθροτάτους Ioſeph. Archaeol. 7, 10. 5. Ἐχθίων Aeſchyl. Perſſ. 438.: ἔχθιον Sophocl. Electr. 1050.: ἐχθίονι Id. Philoct. 684.: ἐχθίω Id. Aiac. 1074.: ἐχθίονα Thuc. 4, 86.: ἐχθίονες Xen. Cyrop. 4, 5. 11.: ἐχθίοσιν Aeſchyl. Suppll. 520.: ἐχθίους Iſocr. Plataic. p. 355. To. 2.: ἔχθιστος Hom. Il. ἑ, 890.: ἐχθίστη Herodo. 9, 16. Batrachom. 113.: ἔχθιστον Ariſtoph. Pac. 527. Herodo. 2, 169.: ἔχθιστοι Aeſchyl. Agam. 659.: ἐχθίστων Herodo. 4, 65.: ἔχθιστα Id. 6, 121.: ἐχθίστοις Thuc. 3, 59.: ἐχθίστοισι Pind. Pythionn. 4, 176.: ἐχθίστους Thuc. 5, 27. Moeris: Ἔχθιστος, Ἀττικῶς· ἐχθρότατος, Ἑλληνικῶς. Thomas Magiſter: Ἔχθιστος, οὐκ ἐχθρότατος.

αἰσχρὸς — αἴσχιστος] Herodianus Philet. p. 436. Θᾶττον ἐρεῖς, οὐχὶ τάχιον, καὶ βραδύτερον, οὐχὶ βράδιον, καὶ αἴσχιον, οὐχὶ αἰσχρότερον, καὶ κάκιον ὁμοίως. Etymol. M. v. αἴσχιστος p. 39. 57. Αἰσχρὸς, αἰσχρότατος, αἰσχρίων· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, αἰσχίων, καὶ αἴσχιστος, ὥσπερ μακρὸς, μακρότατος, μακρίων, καὶ μακίων· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, μηκίων μήκιστος, μήκιστον, καὶ κράτιστον. At quid opus fit his ambagibus, non videmus; immo comparatiuus αἰσχίων, et ſuperlat. αἴσχιστος, vix dubitari poteſt, quin ducti ſint a poſitiuo obſoleto αἰσχὺς, cuius memoriam ſeruauit deminutiuum αἴσχυλος. Αἰσχροτέραις habet Paeanius, Eutropii metaphraſtes, 4, 8. 1., et αἰσχρότατα 4, 11. 2, Αἰσχίων Ariſt. Eccleſſ. 1070.: αἴσχιον Plato Gorg. 29. p. 111. Ariſtoph. Plut. 590.: accuſ. ſing. maſc. αἰσχίονα Herodo. 4, 144.: femin. αἰσχίω Iſocr. Panathen. p. 234. To. 2.: femin. αἰσχίονας Herodo. 1, 196.: αἰσχίους Ariſt. Eccleſſ. 621.: αἰσχίω Plato Cratyl. 39.: αἴσχιστος Herodo. 1, 199.: neutr. αἴσχιστον Id. 1, 138.: αἰσχίστης Id. 6, 61.: αἰσχίστη Plato Gorg. 33. p. 119.: αἰσχίστῳ Herodo. 3, 155. 9, 17.:

αἴσχιϛα Ariſtoph. Veſpp. 783.: αἰσχίϛων Herodi. 1, 13 16.: dual. genit. neutr. αἰσχίϛοιν Iſocr. Buſir. p. 174. To. 2.

οἰκτρὸς — οἴκτιϛος] Οἰκτρότερα Hom. Odyſ. λ', 380. Herodo. 7, 46.: οἰκτροτάτην Hom. ib. 420.: οἰκτρότατον Zoſim. 3, 7. 9. Sed οἴκτιϛος Aelian. H. AA. 4, 52.: οἴκτιϛον Hom. Il. χ', 76. Zoſim. 4, 29. 2.: οἰκτίϛῳ Hom. Odyſ. ώ, 34.: οἴκτιϛα Themiſt. ep. 4. p. 25. Hic vero ſuperlatiuus ductus eſſe videtur ab obſoleto adiectiuo οἰκτύς.

μακρὸς — μήκιϛος] Etymol. M. p. 584. Μήκιϛος· παρὰ τὸ μακρὸς μακρίων, καὶ μακίων· καὶ τροπῇ μηκίων· ὅθεν τὸ μήκιϛος. Immo vtrumque gradum profectum eſſe putamus ab vſitato olim poſitiuo μηκύς. Μακροτέρη Herodo. 2, 158.: maſc. μακροτέρυ Aeſchin. p. 440. To. 1. Reiſqu.: μακροτέρης Herodo. 1, 19.: dat. maſc. μακροτέρῳ Pind. Pythionn. 11, 79.: accuſ. maſc. μακρότερον Hom. Odyſ. θ', 20.: μακροτέραν Pind. Iſthmm. 4, 21.: neutr. μακρότερον Herodo. 1, 32.: μακρότερα Plato Cratyl. 27.: genit. neutr. μακροτέρων Iſocr. Paneg. p. 174. To. 1.: accuſ. maſc. μακρότατον Herodo. 3, 22.: neutr. μακρότατον Thuc. 1, 1.; τὰ μακρότατα Herodo. 2, 32.: adu. μακροτάτω Arrian. anab. 7. p. 488. Sed μήκιϛον Xen. Cyrop. 4, 5. 12. Zoſim. 4, 38. 4.: μακίϛων Sophocl. Oed. tyr. 1301.: μηκίϛυς Aelian. H. AA. 4, 46.

ῥᾴδιος — ῥᾷϛος] Ῥᾷον Xen. Oecon. 20, 13.: maſc. ῥᾴονι Demoſth. p. 11. To. 1. Reiſq.: accuſ. maſc. ῥᾴω Thuc. 5, 36.: femin. Id. 6, 20.: accuſ. pl. neutr. ῥᾴω Xen. Apomnn. 3, 12, 3.: ῥᾴϛη Id. Oecon. 6, 9.: ῥήϊϛα Hippocr. aphorr. 1, 18.: ῥάϊϛα Theocr. Idyl. 11, 7.: ῥᾷϛοι Thuc. 4, 10.: ῥάϛυς Iſocr. ep. 10. p. 29. Matth. Sed ῥάϊτερον Pind. Olympp. 8, 78.: ῥηΐτερον Theocr. Idyl. 25, 191.: ῥηϊτέρην Hippocr.

pocr. περὶ γον. 7. p. 128. To. 1.: ῥᾳδιέϛερόν Herodo. Att. p. 37. To. 8.: vbi v. Reiſquius: ῥᾳδιεϛέραν Polyb. exce. de virtutt. p. 64. To. 3.: ſed comparat. ῥᾳδιώτερος ex Hyperide laudat Pollux 5, 107. Phrynichus eclogg. p. 178. Ῥᾳότερον μὴ λέγε, ἀλλὰ ῥᾷον. Συγκριτικὸν γὰρ συγκριτικȣ̃ ὀκ ἔϛιν, οἷον εἴ τις λέγοι κρεισσότερον. add. Euſtath. ad Il. β' p. 215. 7. Qua quidem de comparatiuorum forma iam ſupra expoſitum eſt.

ὀλίγος — ὀλίγιϛος] Hoc adiectiuum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt. Scilicet e comparatiuo ὀλιγίων, cuius vſum ſuperlatiuus ὀλίγιϛος loquitur, extitit ὀλίσσων, pro quo Aeoles, mutato duplici σ in ζ, dixere ὀλίζων· vid. Etymol. M. v. δίασμα p. 270. 24. et ſchol. Ven. Hom. ad Il. σ', 519.: quam eius formam retinuere caeteri Graeci. Ὀλίζωνες Nicand. Therr. 123.: ὀλίζονα Id. ib. 372.: ὀλίγιϛος Hom. Il. τ', 223.: ὀλιγίϛη Heſiod. Ἔργ. 723.: ὀλιγίϛȣ Demoſth. p. 1069. To. 2. Reiſqu.: accuſ. maſc. ὀλίγιϛον Plato Phileb. 41.; neutr. ὀλίγιϛον Hippocr. περὶ ἀρχ. 2. p. 113. To. 1.: ὀλίγιϛοι Ariſt. Rann. 115.: dat. plur. neutr. ὀλιγίϛοις Id. Plut. 628.: ὀλίγιϛα Plato Gorg. 65. p. 213. Caeterum adiectiuum καλὸς huc pertinere non videtur: et reliqua quum iam ſupra ab ipſo Vellero poſita in medio fuerint, atque adeo recte in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, hic praetermiſſa: ſane non apparet, quare ea repeti hoc loco iuſſerit is, cuius curae editio libelli Velleriani A. C. 1749. mandata fuerat a librario.

gradus quidem formantur — partibus] Vellerus etiam hoc in genere duces ſequutus eſt grammaticos veteres. Etymol. M. v. φέρτερον p. 791. 2. Γίνεται δὲ τὰ συγκριτικὰ ἀπὸ ὀνόματος, ὡς τὸ ὀξὺς, ὀξύτερος· ἀπὸ ῥήματος, ὡς φέρω, φέρτερος· ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, ὡς πάλαι, παλαίτερος. Sed vereor, ne non-

 nulli

nulli quidem iſtorum graduum ducti ſint ab obſoletis adiectiuis: quorum formas quis audeat inueſtigare certo, et definire, in hac tanta rerum antiquiſſimarum obſcuritate? et in hac tanta ingenii humani inconſtantia?

τομώτερος] Hoc exemplum in editt. Lipſſ. primis non extat. Et recte quidem. Neque enim dubitari poteſt, quin comparatiuus *τομώτερος*, qui legitur etiam apud Phocyl. 117., et ſuperlat. *τομώτατος*, quo vſus eſt Sophocles Aiac. 813., ducti ſint a poſitiuo *τομός*· cuius adiectiui vſum loquuntur nomina *ἀμφίτομος* Aeſchyl. Agam. 1505., et *σύντομος*· vnde comparat. *συντομώτερος* Herodo. 2, 223., et adu. ſuperlat. *ξυντομωτάτως* Sophocl. Oed. Col. 1620.

κέρδος — *κέρδιστος*] Etymol. M. v. *κέρδιον* p. 505, 44. Κέρδιον, βέλτιον, κρεῖσσον· ἀπὸ τοῦ κέρδους. Ἔστι δὲ οὐδέτερον· τὸ ἀρσενικὸν, κερδίων· τρίτον τύπον οὐκ ἔχει· τὸ δὲ οὐδέτερον ὁμοφωνεῖ τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ, ὦ κέρδιον. Κερδίων femin. Pindar. Nemeonn. 5, 30.: *κέρδιον* Hom. Il. γ', 41. Theocr. Idyl. 25, 34. orac. apud Herodo. 6, 86. 3.: *κέρδιστος* Hom. Il. ζ', 153.: neutr. *κέρδιστον* Aeſchyl. Prom. 385. Sophocl. Aiac. 755. Etiam hi gradus videri poſſint ducti eſſe ab obſoleto poſitiuo *κερδύς*.

κλέπτης — *κλεπτίστατος*] Philoxenus apud Etymol. M. p. 110, 27. Ἔδει δὲ καὶ παρὰ τὸ κλέπτης, καὶ ψευδὴς, μηδ᾽ ὅλως σχηματίζεσθαι συγκριτικόν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κλεπτίστατον, καὶ ψευδίστατον, εἰπόντες συγκριτικὸν, ἥμαρτον· ἀντὶ γὰρ τοῦ κλεπτέστατον, καὶ ψευδέστατον. Etymol. M. v. *τέρπνιστος* p. 753. 25. *κλέπτης*, *κλέπτιστος*, *κλεπτίστατος*. Κλεπτίστατον legitur apud Ariſtoph. Plut. 27. et *κλεπτίστατος* apud Alciphron. 3. ep. 20. p. 322.

βασιλεὺς — *βασιλεύτατος*] Nomin. maſc. *βασιλεύτερος* Hom. Il. ί, 160, et Tyrt. eleg. 1, 7. p. 812. Vrſin.: neutr. *βασιλεύτερον* Hom. Odyſſ. ό, 532.:

βασι-

βασιλεύτατος Id. Il. ί, 69. Dion. Perieg. 353.: neutr. βασιλεύτατον Dion. Perieg. 1056. et Heſiodus apud Plut. V. Theſ. 16. p. 15. To. 1. Tub. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1427. 15. Γίνεται δὲ τὸ δεύτατον ἀπὸ τȣ̃ δεύω — ἐξ ȣ̃ συγκριτικὸν δεύτερος — καὶ ὑπερθετικὸν δεύτατος — ὥσπερ βασιλεύτερος, βασιλεύτατος. Caeterum locus Virgilii in editt. Lipſſ. primis deeſt. Et ſane Virgilii menti obuerſatum eſſe nomen Homericum εὐρυκρείων, quis non videt?

ἔλεγχος — ἐλέγχιστος] Ἐλέγχιστον Hom. Il. β΄, 285. ρ΄, 26.: ἐλέγχιστε Odyſ. κ΄, 72. Hic vero ſuperlatiuus ductus eſſe videtur a poſitiuo ἐλεγχὺς, vel ἐλεγχὴς. Certe ἐλεγχέες legitur apud Hom. Il. δ΄, 242. ώ, 239. v. Euſtath. ad Il. δ΄ p. 435. 38.

ἄλγος — ἄλγιστος] Hoc exemplo carent editt. Lipſſ. primae, et Batauae. Ἄλγιον Hom. Odyſ. π΄, 147. Iſocr. Helen. encom. p. 130. To. 2.: ἀλγίονα Sophocl. Antigon. 63.: ἀλγίω Aeſchyl. Prom. 933.: ἀλγίστη Hom. Il. ψ΄, 655.: ἄλγιστον Sophocl. Trachinn. 8. Ariſtoph. Veſpp. 1112.: ἀλγίστω Lyſias 6. p. 190. To. 1. Reiſqu.: ἄλγιστα Sophocl. Oed. tyr. 675.: τὰ ἄλγιστα Thuc. 7, 68. At hi quoque gradus profecti eſſe videntur a poſitiuo ἀλγὺς, vel ἀλγής· cuius vſus veſtigia reſtant in vocabulis ἀναλγὴς, περιαλγὴς, ἀλγεινὸς, ἀλγύνω. Atque huc referendi eſſe videntur comparatiui, et ſuperlatiui, iſti, Ῥιγίων, neutr. ῥίγιον, Hom. Il. ά, 325.: ῥίγιστα Id. Il. έ, 873.: ῥίγιστον Nicand. Therr. 64.: qui verſus laudatur a Plut. de diſcr. adul. et am. 16. p. 177. To. 7.: κήδιστος Hom. Odyſ. κ΄, 225.: κήδιστοι Il. ί, 638.: κύδιστε Il. β΄, 412.: etſi non ignoro, veteres iam grammaticos praecepiſſe, eos a nominibus ῥῖγος, κῆδος, κῦδος, ductos eſſe. v. Etymol. M. v. ῥίγησε p. 704. 5. v. κηδεστοὶ p. 510. 6. v. κῦδος p. 543. 29.

κάλλος — κάλλιστος] Etiam hoc vocabulum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt. Nam etſi vete-

res

res iam grammatici nonnulli comparat. καλλίων, et ſuperlat. κάλλιςος, extitiſſe e nomine κάλλος praecepere: v. Etymol. M. v. καλλίων p. 487. et v. κηδεςοι p. 510.: tamen in eodem Etymologico v. τέρπνιςος p. 753. 25. καλλίων, et κάλλιςος, traditur pro καλίων, et κάλιςος, dici, ita, vt hi gradus ſint ab adiectiuo καλὸς profecti. His vero ambagibus quid opus eſt? Gradus enim iſti originem ſuam obſoleto potius poſitiuo καλλὺς, vel καλλὴς, debuiſſe videntur. Καλλίων Xen. Apomnn. 4, 8. 3. Id. Oecon. 7, 30.: gen. maſc. καλλίονος Herodo. 4, 144.: accuſ. ſing. femin. καλλίονα Demoſth. p. 204. To. 1. Reiſqu.: neutr. plur. καλλίω Iſocr. Archid. p. 47. To. 2.: neutr. καλλιόνων Iſocr. ep. 3. p. 457. To. 1.: et καλλίοσι Id. ad Phil. p. 256. To. 1.: ſed fem. καλλίοσι Id. Panath. p. 272. To. 2.: accuſ. plur. fem. καλλίους Xen. Apomnn. 3, 12. 4.: κάλλιςος Hom. Il. β', 673.: καλλίςης Herodo. 6, 61.: καλλίςου Xen. ib. 4, 8. 3.: καλλίςην Id. ib. 4, 8. 5.: fem. καλλίςων Id. ib. 3, 12. 4.: κάλλιςα Id. ib. 3, 3. 11.

ſic ab ὕψος — altiſſimus] Haec quoque verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt. Etymol. M. p. 786. 14. Ὕψιςος· παρὰ τὸ ὕψος ὑψίων, ὕψιςος, γίνεται. Ὕψιςον Pind. Pythionn. 1, 195.: ἐν τοῖς ὑψίςοις Matth. 21, 9.: ſed comparat. ὑψίτερα legitur apud Theocr. Idyl. 8, 46.: qui tamen fieri pot. eſt, vt ductus ſit ab adu. ὕψι. Certe ſuperlat. ὑψοτάτω adu. ὑψοῦ legitur in fragmm. Bacchylidae p. 201. Vrſin.

ἀοιδὸς — ἀοιδότατος] Hoc nomen recte deeſt in editt. Lipſſ. primis. Eſt enim proprie adiectiuum, *vocalem*, *canorum*, ſignificans. Ἀοιδοτάτη Phanocles eleg. 21. Theocr. Idyl. 12, 7.: ἀοιδοτάταν Eurip. Hel. 1115.: ἀοιδότατοι Callim. h. in Del. 252. Sic, κιθαραοιδότατον Ariſtoph. Veſpp. 1269.

θεώτερος]

θεώτερος] Euſtath. ad Hom. d. l. p. 1735. 59. Τὸ δὲ θεώτεροι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ θειότεραι. Sic, ἀθεωτέρους Lyſias 6. p. 230. To. 1. Reiſqu.

et alia plura] Hoc in numero eſt κύντερον Hom. Odyſ. η, 216.: quem comparatiuum grammaticorum veterum nonnulli praecipiunt ductum eſſe a genitiuo nominis κύων, ita, vt κύντερος ex κυνώτερος coierit. Etymol. M. v. κρατερὸς p. 535. 36. τὸ κύντερος ἐκ τῆς κυνὸς κυνότερος [l. κυνώτερος], καὶ συγκοπῇ κύντερος. Idem p. 546. 1. Κύντερον· παρὰ τὴν κυνὸς γενικὴν, γίνεται κυνότερον [l. κυνώτερον], καὶ συγκοπῇ κύντερον — ὡς μέλαν μελανότερον [l. μελανώτερον], καὶ μελάντερον. Alii vero rectius κύντερον contractum eſſe tradere videntur ex κυνεώτερον, cuius poſitiuo Homerus multis in locis vſus eſt. v. Euſtathius ad Odyſ. η p. 1577. 62. Ὁπλότερος Hom. Odyſ. φ', 370.: ὁπλότεροι Herodo. V. Hom. 14. Hom. Il. β', 707.: ὁπλοτέρων Il. γ', 108.: ὁπλοτεράων Il. ξ', 267. 275.: ὁπλοτέροισι Pind. Pythionn. 6, 40.: ὁπλοτέροις Theocr. Idyl. 16, 46.: ὁπλοτέρω Id. Idyl. 22, 176.: ὁπλότατος Heſiod. Θεογ. 137.: ὁπλότατον Id. ib. 478.: ὁπλοτάτου Pind. Iſthmm. 6, 9.: ὁπλοτάτη Hom. Odyſ. γ', 465.: ὁπλοτάτην Odyſ. λ', 282. Nam hos quoque gradus grammatici veteres ſibi perſuaſerant ductos eſſe a nomine ὅπλον· vid. Etymol. M. v. ὁπλότεροι p. 628. 28.: quos tamen verius dixeris ab obſoleto adiectiuo ὁπλὸς profectos eſſe. Et quia nomina αἴτιος, δοῦλος, κύριος, ponuntur etiam vt adiectiua: non mirandum eſt, ſcriptores optimos vſos eſſe eorum, et comparatiuis, et ſuperlatiuis. Αἰτιώτερος Lyſi. 13. p. 481. To. 1. Reiſqu.: αἰτιώτερον Iſocr. Buſir. p. 170. To. 2.: αἰτιωτέρους Thuc. 2, 20.: αἰτιώτατος Herodo. 3, 52. Thuc. 1, 74.: αἰτιώτατον Herodo. 3, 52.: αἰτιωτάτους Id. 6, 50.: δουλοτέρην Herodo. 7, 7.: κυριώτερος Demoſth. p. 725. To. 1. Reiſqu.: κυριωτέρους Id. p. 1234. To. 2.:

κυριώ-

κυριώτατοι Thuc. 5, 53.: κυριωτάτους Id. 2, 62. Sic, διαβολώτατον Ariſt. Equitt. 45.: τῶν ἑταιροτάτων Dio Caſ. 47, 6. p. 494. To. 1. Reim.: τοῖς ἑαυτοῦ ἑταιροτάτοις Plato Gorg. 42. p. 152.: ἑταιροτάτους Id. Phaedon. 39.: v. Thomas Mag. v. ἑταιρότερος· βαρβαρώτατον Ariſtoph. Auu. 1572. Sed magis huc referenda eſſe videntur nomina δῆμος; comparat. δημότερος· v. Stephanus Byzant. v. δῆμος, et ibi Bercquelius p. 299.: γαστρὶς· comparat. γαστρίστερος Plato comicus apud Polluc. 2, 175.: χρυσός: comparat. χρυσοτέρα Sappho apud Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμην. ſ. 127. et 163. Sic πλατάνιστος apud Hom. Il. β'. 307. 310. Philoxenus in. Etymol. M. v. χαρίεις p. 807. 7. tradit eſſe ὑπερθετικὸν, vt κάκιστος, ἄριστος, a nomine πλάτανος profectum: qui idem eodem loco ὀρέστερος apud Hom. Il. χ', 93. Odyſſ. κ', 212. docet dictum eſſe, per ſyncopen, pro ὀρηέστερος, neque a nomine ὄρος ductum. At etiam a nomine ἀγρὸς ductus eſt comparat. ἀγρότερος, qui legitur, et apud Homerum Il. β', 852. λ', 293. μ', 146. φ', 471. aliiſque in locis, et apud Pind. Pythionn. 3, 8. atque Theocr. Idyl. 8, 58. 25, 135. v. Philo apud Etymol. M. v. ἀγροτέρη p. 13, 32. Sed alii tamen grammatici ἀγρότερος, per ſyncopen, ex ἀγριώτερος extitiſſe praeceperunt. v. Etymol. M. p. 13. 39. Sic ſuperlat. ὑετώτατοι, qui apud Herodo. 2, 25. legitur, dubitari vix poteſt, quin ductus ſit a nomine ὑετὸς, neque ab adiectiuo ὑέτιος, eiecta litera ι. Nam Latini quoque poëtae, comici maxime, et in his Plautus, exemplo Graecorum, ſubſtantiua nomina interdum parere iuſſerunt, riſum fere captantes, ſuperlatiuos: vt, *oculiſſimus* Plaut. Curcul. 1, 2. 28. Conf. Vechnerus Hellenol. 1, 1. 5.

αὐτὸς, αὐτότατος — *fictum putamus*] *Ipſiſſimus* legitur apud Plaut. Trinum. 4, 2. 146. vid. Priſcian. gram. 3. p. 71. Baſil. Haec vero, vt alia multa,

ſumta

ſumta ſunt e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 227. Cren. Vti hoc pronominis αὐτὸς ſuperlatiuo Ariſtophanes Plutum iuſſit in fabula huius nominis v. 83.: ad quem locum ſchol. vet. haec notauit: ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία πέπαικται κωμικῶς. Τὰ γὰρ ἀόριςα τῶν πραγμάτων [Hemſterh. coni. τῶν προσώπων], ἀνεπίτατα. Εἰ ἐν ἡ ἀντωνυμία ἐπὶ ἐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τἒτο ἐπίτασιν ἐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη [haec verba in Lexicon ſuum tranſtulit Suidas v. αὐτότατος]. Ἄλλως· ἔπαιξεν αὐτότατος ὑπερθετικῶς εἰπὼν, ἵνα δείξῃ, ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐςιν· ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος [Plut. v. 182. Equitt. 351. v. Tho. M. v. μονώτατος, et ex eo Phauorinus v. μόνος πάντων]. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος, ἔ. recte. Nam, praeter Theocritum Idyl. 15, 137., et ſeptuaginta interpretes V. T. [Iudd. 3, 20. 2. Regg. 10, 23. 17, 18.], vſus ſuperlatiuo μονώτατος eſt, auctore ſchol. Ariſt. ad Plut. 182., Lycurgus contra Leocrat. p. 168. Hauptm. p. 197. To. 2. Reiſqu., et poſt Lycurgum Hyperides. v. Hermogenes περὶ ἰδεῶν 2, 11. p. 492. Laurent. Neutr. μονώτατον legitur apud Herodo. V. Hom. 37. Helladius Chreſtom. p. 18. Meurſ. Ὅτι τὸ μόνος ἐπίτασιν φασὶ μὴ λαμβάνειν οἱ Γραμματικοί· διὸ μονώτατος σόλοικον ἡγἒνται· Ἀριςοφάνης δὲ ὅμως κέχρηται τῇ φωνῇ· vbi v. Meurſius p. 66., itemque Neocorus, et Berglerus, ad Ariſtoph. Plut. 182.: Caſaubonus ad Ariſt. Equitt. 351., interpp. Thomae Mag. p. 620., et Valquenarius ad Theocr. Adoniazz. p. 410. Caeterum etiam comparatiuo αὐτότερος vſus erat Epicharmus ἐν Ἀλκυόνι, auctore Apollonio in opuſculo περὶ Ἀντωνυμίας apud Valquenar. ad Theocr. Adoniazz. p. 207.

δεύω — δεύτατος] Δεύτεροι Hom. Odyſ. ψ', 248. 498.: δεύτατος Odyſ. α', 286.: δεύτατον Odyſ. ψ', 342.: δεύτατα κρεῶν Pind. Olympp. 1, 80.: vbi v. Hei-

v. Heinius. Etymol. M. v. δεύτατος p. 259. 23. Δεύτατος· παρὰ τὸ δεύω, καὶ δεύομαι, τὸ λείπομαι, γίνεται δεύτερος, καὶ δεύτατος, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φέρω, φέρτερος, καὶ φέρτατος· ἵν᾽ ᾖ λειπόμενος τινὸς τῇ τάξει, καὶ μὴ πρῶτος. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1417. 55. Γίνεται δὲ τὸ δεύτατος ἀπὸ τοῦ δεύω. τὸ ἐλλείπω· ἐξ οὗ συγκριτικὸν, δεύτερος, ὁ ἐλλιπέστερος, καὶ ὑπερθετικὸν, δεύτατος, ὁ ἐλλιπέστατος. add. ſchol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 80. p. 133. a Steph. Sunt enim, qui δεύτερος, et δεύτατος, contracta eſſe putent ex δευτότερος, et δευτότατος, qui gradus ducti ſint ab obſoleto poſitiuo δευτός.

φέρω — φέρτιστος] Φέρτερος Hom. Il. ά, 186.: φερτέρη Il. φ', 488.: φέρτερον neutr. Il. ά, 169.: maſc. φέρτερον Pind. Olympp. 1, 12.: φερτέρου Id. Pythionn. 1, 68.: φέρτεροι Hom. Il. β', 201.: φέρτεραι Il. ψ', 461.: φέρτατος Il. ά, 581. Heſiod. Θεογ. 49.: φερτάτων Pind. Olympp. 9, 82. Pythionn. 5, 63.: neutr. φέρτατον Callim. h. in Iou. 70.: φέρτατε Il. π', 21. Heſiod. Ἀσπ. 330.: προφερτάτῳ Sophocl. Oed. Col. 1574.: ſed φέριστον Hom. Il. ί, 110.: φέριστε Il. ό, 247. Aeſchyl. S. c. Thebb. 39. Xenophanes apud Athen. 2, 13. p. 54. E: φέριστοι Il. ψ', 409. et Empedocles apud Clem. Alex. Strom. 4. p. 534. D. Heſychius: Φέρτερον· κρεῖσσον· ἀπὸ τοῦ φέρειν. Etymol. M. v. φέρτερον p. 791. 2. γίνεται δὲ τὰ συγκριτικὰ — ἀπὸ ῥήματος, ὡς φέρω φέρτερος. add. idem v. δεύτατος p. 259. 24. Sed idem grammaticus v. μακάρτατος p. 573. quum docuiſſet, comparatiuos duci ab adiectiuis in ων, vel in ας, vel in υς, vel in ους, exeuntibus, et reprehendiſſet Sophronem ob vſum ſuperlat. φωρότατος· addit cauſſam reprehenſionis hanc: Οὐδὲ γὰρ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα παρασχηματίζει συγκριτικὸν, καὶ ὑπερθετικόν. Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μακάρτατος. Τὸ μέντοι φέρτερος φέρτατος, βέλτερος βέλτατος, ὕστερος

ὕστατος,

ὕϛατος, οὐκ οἴονται εἶναι συγκριτικὰ [v. Philoxenus apud Etymol. M. v. βέλτερος p. 195. 11.], ἢ ὑπερθετικὰ, συμπεπτωκέναι δὲ τοῖς συγκριτικοῖς. Sed totam iſtam obſeruationem conditor Etymologici debet Philemoni, cuius verba e cod. MS., vt nondum edita, vulgauit Villoiſonius in notis ad Apollonii Lex. Homer. p. 822. ſ. Et quanquam non ignoro, ipſum Priſcianum 3. p. 72. comparatiuos *deterior*, et *potior*, praecipere ductos eſſe a verbis *detero deteris*, *potior potiris*: tamen, vt ſupra iam ſignificauimus, comparat. βέλτερος, et ſuperlat. βέλτατος, nobis videri originem ſuam debere poſitiuo βελτὺς, ita δεύτερος, et δεύτατος, arbitramur extitiſſe e poſitiuo δευὸς pro δευότερος, et δευότατος, ſed φέριϛος e poſitiuo φερὺς, et φέρτερος, atque φέρτατος, ex φερτότερος, et φερτότατος, quum vſus poſitiui φερτὸς memoriam ſeruarit Euripides Hec. 159. Τᾶς οὐ φερτᾶς [δουλείας]. Sic vero etiam origo ſuperlat. ἀφέριϛα, et comparat. ἀφέρτεροι, patet: quae vtraque gloſſa in Lexico Heſychiano laudatur. Conf. Etymol. M. p. 176. 30.

ἐῤῥωμένος — ἐῤῥωμενέϛατος] Locos ſcriptorum, vtriuſque gradus ſedes, indicauimus iam ſupra p. 87.

Ad p. 103. *ab aduerbiis*] Haec vero aduerbia omnia ducta putari debent ab adiectiuis obſoletis, quae adeo peperint comparatiuos, et ſuperlatiuos, ad quos origo eorundem graduum ipſorum aduerbiorum referenda ſit: vt apud Latinos aduerbia *citra*, *extra*, *intra*, *vltra*, profecta ſunt ab adiectiuis *citer*, *exter*, *inter*, *vlter*, e quibus caeteri eorum gradus nunc vſitati extitere. v. Priſcian. 3. p. 72. Baſ. Sic ex adiectiuo περαῖος extitit adu. περαίως, vel περαίου· cuius comparat. eſt, eiecta vocali ο, περαιτέρω Aeſchyl. Prom. 247. Thuc. 3, 43. 81. 5, 41. Demoſth. p. 688. To. 1.: vt περαίτεραι Pind. Olympp. 9, 159.: περαίτερον Id. ib. 8, 82. Ratio enim eorum, qui περαιτέρω

ϱαιτέϱω dici putant pro περατέϱω, quod e πέϱας extiterit, probari vix poteſt. v. Etymol. M. v. περατέϱω p. 663.

ἄνω — ἀνωτάτω] Ἀνωτέϱω Herodo. 1, 190. 8, 132. Plat. Cratyl. 15.: ἀνωτάτω Herodo. 7, 23. Ariſtoph. Pac. 206.: ἀνώτεϱον Polyb. 3, 1.: ἀνώτατα Herodo. 2, 125.: ἀνωτάτω Fragmm. Pythagg. p. 7. Gal. 1. p. 665. Gal. 2. Atque ex iis, quae apud Etymol. M. v. περατέϱω p. 663. leguntur, exiſtimari poſſe videtur, fuiſſe inter grammaticos veteres, qui in hoc aduerbio, aliiſque ſimiliter deſinentibus, eorumque comparatiuis, et ſuperlatiuis, literae ω adderent vocalem ι, quod ea nata eſſe putarent e datiuis ſingularibus neutrius generis adiectiuorum. At alii tamen hoc aduerbiorum genus, quod a praepoſitionibus ductum eſſe crederent, vt ἄνω ab ἀνὰ, κάτω a κατὰ, ἔξω ab ἐξ, εσω ab ἐς, εἴσω ab εἰς, πϱόσω a πϱὸς, ſine litera ι ſcripſere. v. Etymol. M. v. ἔξω p. 390. et v. εἴσω p. 306. Quam quidem ſcripturae rationem hodieque ſequimur. Certe aduerbia ſic facilius diſcerni ab adiectiuis poſſunt.

κάτω — κατώτατος] Κατωτέϱω Herodo. 8, 132. Ariſtoph. Rann. 70. 1431.: κατωτάτω Herodo. 2, 125.: κατώτεϱον Cteſ. Indicc. 11.: κατωτάτω οἱ ό Pſ. 87, 6.: κατώτατα Herodo. 7, 23.: τὰ κατώτατα οἱ ό Pſ. 62, 9.

ἔσω — ἐσώτατος] Ἐσωτέϱω Herodo. 8, 66.: τῷ ἐσωτέϱῳ οἱ ό 1. Regg. 6, 29.: ἐσωτέϱαν Act. 16, 24.: ἐσωτάτȣ οἱ ό 1. Regg. 6, 27.: ἐσωτάτην ib. v. 36.

ἔξω — ἐξώτατος] Ἐξωτέϱω Aeſchyl. Choëphph. 1023.: ἐξωτέϱας οἱ ό Ex. 26, 4.: ἐξωτέϱῳ οἱ ό 1. Regg. 6, 29.: τὸ ἐξώτεϱον Matth. 22, 13.: ἐξωτάτȣ οἱ ό 1. Regg. 6, 30.

ἔνδον — ἐνδότατος] Ἐνδοτέϱω Plut. V. Arat. 43. p. 336. To. 6.: ἐνδοτάτω Zoſim. 3, 31. 2.: neutr.

ἐνδοτέϱȣ

ἐνδοτέρῳ Id. 3, 17. 6.: τὸν ἐνδότατον Iuſtin. M. Paraen. 39.: ἐνδοτάτων Herodi. 6, 8. 1. Nam ἔνδον videtur proprie eſſe neutrum genus obſoleti adiectiui ἔνδος· Siculi, aliique Dorienſes, dixere ἔνδοι, vel ἐνδοῖ, h. e. ἐνδῷ. v. Etymol. M. p. 663. 28.

ὀπίσω — ὀπίστατος] Ὀπίστατον Hom. Il. θ', 342. λ', 178. Nam ὀπίσω videtur eſſe dat. adiectiui inuſitati ὄπισος, ita, vt ὀπίστατος extitiſſe videatur ex ὀπισώτατος. v. Euſtath. ad Hom. d. l. p. 716. 42. et p. 838. 64. Grammatici autem veteres ὀπίσω profectum eſſe tradunt ab ἐπὶ, ε mutato in ο. v. Etymol. M. p. 628. 4.

πόῤῥω — ποῤῥώτατος] Ποῤῥωτέρω Iſocr. ad Phil. p. 292. To. 1.: ποῤῥωτάτω Polyb. 16, 20. p. 456. ſ. To. 2. Lipſ.: fem. ποῤῥωτέρων Polyb. 5, 34. Conf. Portus Lex. Pind. p. 456. Sed πόρσω dixere Dores, vt Pindar. Nemeonn. 9, 111.: qui idem vſus eſt comparat. πόρσιον Olymp. 1, 183., et ſuperlat. πόρσιστα Nemeonn. 9, 70. Et πόρσω quidem extitit, grammaticis antiquis auctoribus, e πρόσω, quo, et Iones vſi ſunt, et Attici. vid. Herodo. 5, 13. 9, 19. 89. Xen. Oecon. 4, 6. Cyrop. 2, 3. 8.: vbi refertur ad ὁμοῦ *cominus*. Comparat. προσωτέρω Herodo. 1, 105. 2, 175.: ſuperlat. προσωτάτω Id. 4, 43. Hippocr. de vet. medic. 42. p. 40. To. 1. Xen. Apomnn. 1, 4. 6.: προσώτατα Herodo. 2, 103.: προσωτάτου Sophocl. Aiac. 743. Etymol. M. v. κύκλῳ p. 544. 14. Τὸ μέντοι πόῤῥω, καὶ ἔξω, καὶ ἄφνω, οὐ παραδοτικῆς· διὸ οὐδὲ προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. Idem p. 683. 42. Πόῤῥω· παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν γίνεται πρόσω· καὶ κατὰ μετάθεσιν, πόρσω· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, πόῤῥω, ὡς μυρσίνη, μυῤῥίνη. Sic ab adu. ἄπο [v. Euſtath. ad Il. β' p. 166. 31.] ductus eſt comparat. ἀπωτέρω Sophocl. Oed. tyr. 137. Ariſt. Nubb. 769. Theocr. Idyl. 16, 18. Demoſth. p. 1084. To. 2.:

 ſuperlat.

ſuperlat. ἀπωτάτω Demoſth. p. 675. To. 1. Plut. V. Artax. 8. p. 396. To. 5. Tub.

ἐγγὺς — ἔγγιστος] Ἐγγύτερον Xen. Cyrop. 7, 1. 12.: ἐγγυτέρω Thuc. 2, 21. 89. 4, 73.: ἐγγυτάτω Id. 3, 38. 7, 86.: ἐγγύτατα Id. 3, 40. Xen. Cyrop. 2, 2. 1. 6, 3. 1.: ἔγγιον Hippocr. de diaet. 2, 34. p. 231. To. 1.: ἔγγιστον Polyb. 8, 2.: ἔγγιστα Iſocr. Aeginet. p. 540. To. 2. Phrynichus eclogg. p. 130. Ἔγγιον ἐπὶ τοῦ ἐγγύτερον μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτερον. Etymol. M. p. 309. 1. Ἐγγὺς, ἐπίῤῥημα τοπικόν. ποίας σχέσεως τῶν τοπικῶν; τῶν ἐν τόπῳ· ἐκ τοῦ ἐγγίζω ἐγγίσω, ἐγγὶς, καὶ ἐγγὺς, τοῦ ι τραπέντος εἰς υ. Idem ibid. 15. Ἔγγιον, ἐγγύτερον· παρὰ τὸ ἐγγὺς ἔγγιον· τῆς πρώτης οὐσίας ἐστίν.

ἀγχοῦ — ἀγχοτάτω] Haec in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt, addita a nobis ante hos quadraginta, et duo, annos. Ἀγχοτάτω Herodo. 2, 24. 169. 4, 35. 7, 73. 80.: ἀγχοτέρη Id. 7, 175.: ἀγχότατα Id. 7, 64.: ſed ἄγχιστος Sophocl. Oed. tyr. 919.: ἄγχιστον Hom. Odyſ. ε', 280. Pind. Pythth. 7, 114.: ἄγχιστα Herodo. 1, 134. 2, 143. 150. 5, 79. 9, 81. Hom. Odyſ. ζ', 152. Etymol. M. p. 14. 45. Ἀγχιστήνη· ἀπὸ τοῦ ἄγχιστος ἀγχιστῆνος, καὶ ἀγχιστήνη· τὸ δὲ ἄγχιστος ἐστιν ὑπερθετικόν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ ἀγχότερος, ἀγχίων ἄγχιστος. add. Euſtath. ad Odyſ. ή p. 1582. 3. Sed adu. ἀγχοῦ dubitari non poteſt, quin proprie ſit genit. ſing. adiectiui obſoleti ἀγχός. Atque eiuſdem formae aduerbium eſt τηλοῦ, ab adiectiuo τηλὸς ductum: comparat. τηλοτέρω Anthol. 7, 43. 4. et Hippocr. περὶ φύσ. παιδ. 44. p. 163. To. 1.: vbi refertur ad πλησιαιτέρω· ſuperlat. τηλοτάτω Hom. Odyſ. ή, 322. Certe haec ratio certior eſt, et legibus analogiae conuenientior, iis, quas propoſitas legimus, et ab Etymologici conditore v. τηλοῦ p. 757., et ab Euſtathio ad Odyſ. ή p. 1582. 1.

ἑκάς,

ἑκὰς, ἑκαστέρω, ἑκαστάτω] Sic enim reſcribi debet pro ἑκάστω ἑκαστοτέρω, ἑκαστοτάτω· quod exemplum in editionibus libelli Velleriani omnibus, quae ante annum ſextum, et quinquageſimum, huius ſaeculi curatae ſunt, deeſt. Comparat. ἑκαστέρω legitur apud Hom. Odyſ. ή, 321. Herodo. 2, 169. 3, 89. 101. 6, 108. 7, 49. 2.: et ſuperlat. ἑκαστάτω Hom. Il. κ́, 113. Herodo. 1, 134. 4, 33. 204. 9, 14. vid. Etymol. M. v. ἑκαστέρω p. 320. et Euſtathius ad Il. κ́ p. 792. 49. 56. Et quanquam apud Hippocratem περὶ ἄρθρων c. 9. p. 765. To. 2. Lind. in omnibus libris, auctore Foëſio, pro ἑκαστάτω legitur ἑκάστω, vt apud Herodotum 1, 134. in Ald. ἑκάστω· tamen quum in aliis locis vtriuſque ſcriptoris plena ſuperlatiui forma extet, dubitari vix poſſe videtur, quin forma illa contracta debeatur neglegentiae oculorum librariorum. v. Foëſius Oecon. Hippocr. v. ἑκάστω p. 184. b. Contra vero apud Theocr. Idyl. 15, 7. an Valquenarius annotatt. ad h. l. p. 235. pro ἑκαστοτέρω, abdicentibus libris omnibus, recte reſtituendum cenſuerit ἑκαστέρω, iudicent alii. Nos quidem non videmus, quidni poëtae licuerit vti hac noua comparatiui forma, ducta a ſuperlatiuo ἑκάστω contracto e forma eius plena ἑκαστάτω, vocali ω̄ etiam in breuem ŏ mutata. Sed hoc aduerbiorum genus augeri poteſt adverbio ἄφαρ, cuius comparat. plur. ἀφάρτεροι legitur apud Hom. Il. ψ́, 311. v. Etymol. M. h. v. p. 175. 23. Et μάλα originem ſuam debere videtur adiectiuo μαλὸς, cuius comparatiuus fuerit μαλίων, contr. μάλλων, ſuperlat. μάλιστος· vnde ducta eſſe apparet adu. μάλα, μᾶλλον· Dor. μάλλιον· v. Euſtath. ad Odyſ. ί p. 1643. 32.: μάλιστα. v. Reiſquius ad Theocr. Idyl. 14, 38. p. 225.

πρὸ — πρότερος] Πρότερος Hom. Il. ά, 548.: προτέρη Odyſ. γ́, 13.: προτέρω Iſocr. Paneg. p. 203. To. 2.: προτέρῃ Il. ν́, 794.: προτέρην Herodo. 1,

 208.:

208.: πρότεροι Il. δ', 67.: πρῶτα, et πρότερα, Plato Cratyl. 35. Etymol. M. p. 691. 10. πρότερος, παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν. Schol. Pindari rec. ad Olympp. 2, 80. p. 232. b Steph. Ἀπὸ τῆς πρὸ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν πρότερον, ὑπερθετικὸν δὲ πρῶτον. Sed προτέρω Il. δ', 507. Odyſ. ἑ, 417., aliiſque in locis vtriuſque carminis, Apollonius, aliique grammatici veteres, extitiſſe, per ſyncopen, praecipiunt ex πορρωτέρω, vel potius προσωτέρω. v. Etymol. M. p. 691. 12.

ὑπὲρ — ὑπέρτατος] Ὑπέρτερος Zoſim. 6, 8. 4.: ὑπερτέρα Id. 4, 8. 1.: ὑπερτέρας Sophocl. Electr. 456.: ὑπέρτερον maſc. Pind. Pythionn. 2, 111.: neutr. Id. Iſthmm. 1, 2.: ὑπερτέραν Sophocl. Electr. 1269.: ὑπέρτεροι Theocr. Idyl. 12, 22.: ὑπέρτερα Ariſtoph. Lyſiſtr. 773. Hom. Odyſ. γ', 65.: ὑπερτάτη Aeſchyl. Perſſ. 155.: ὑπέρτατα Pindar. apud Plat. Gorg. 39. p. 141.: ὑπερτάταις Pind. Nemm. 3, 34.: ὑπερτάτας Id. Pythionn. 8, 5.: ὑπερτάτους Id. ib. 8, 37.: ὑπέρτατον Id. Olympp. 2, 141. Pythionn. 3, 157.: ὑπέρτατα Heſiod. Ἔργ. 8.: ſed ex ὑπέρτατος extitit, per ſyncopen, ὕπατος [Pind. Pythionn. 6, 42. Olympp. 1, 67. 161. Hom. Odyſ. τ', 303. Herodo. 2, 144. 151. Demoſth. p. 1072. To. 2.]: vt recte tradit Euſtathius ad Il. θ' p. 696. 13. et μ' p. 910. 22., neque ex ὑπότατος, vt praecipit Etymol. M. v. ὑπάτη p. 777. 41. Conf. Dion. Halic. 4, 66. p. 821. To. 2. Reiſqu. Sic, καθυπερτέρα Aeſchyl. S. c. Th. 232.: καθυπερτέραν Xen. Apomnn. 4, 6. 14.: καθυπέρτερον Theocr. Idyl. 2, 69.: καθυπέρτεροι Thuc. 5, 14.: Ion. κατυπέρτεροι Herodo. 1, 67. 7, 51.: κατυπερτέρους Id. 1, 65.: κατυπέρτερα Id. 7, 233.: κατυπερτάτη Id. 4, 199.: πανυπερτάτη Hom. Odyſ. ί, 25.: πανυπέρτατε Orpheus hymn. 60, 9. At hic vterque gradus, non tam a praepoſitione ὑπὲρ, quam potius ab adiectiuo ὕπερος

[v. Ety-

[v. Etymol. M. p. 779. 48.], profectus eſt. nam apud Pindar. Nemeonn. 8, 73. legitur forma ſuperlatiui plena ὑπερώτατα. Sic comparat. ἐνέρτερος [Hom. Il. ἑ, 898.], et νέρτερος [Aeſchyl. Perſſ. 621. 624. Anacr. odar. 4, 16. Ariſt. Lyſiſtr. 773.], eodem modo ductus eſt, non ab adu. ἔνερθεν, vt praecipit Etymol. M. p. 340. 17., immo ab adiectiuo ἔνερος [v. Etymol. M. p. 430. 2.], cuius genit. plur. ἐνέρων legitur apud Aeſchyl. Perſſ. 631., et dat. ἐνέροισι apud Hom. Il. ὀ, 188. Sed comparat. ὕστερος, et ſuperlat. ὕστατος, extitiſſe e praepoſitione ὑπὸ, grammatici veteres fere omnes conſentiunt. Schol. rec. Pindari ad Olympp. 2, 80. p. 133. a Ἀπὸ δὲ τῆς ὑπὸ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν ὕστερον· ὑπερθετικὸν δὲ, ὕστατον. Etymol. M. p. 785. 10. Ὕστατος· — ἀπὸ τοῦ ὕστερος συγκριτικοῦ τὸ ὑπερθετικὸν ὕστατος· ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως ὑπότερος, ὡς παρὰ τὴν πρὸ πρότερος· καὶ συγκοπῇ ὕτερος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ — ἢ ἐκ τοῦ ὑπότερος, συγκοπῇ ὕπτερος, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς σ, ὕστερος. Ὕστερος Iſocr. περὶ τοῦ Ζ. p. 435. To. 2.: ὑστέρα Aeſchyl. Eumenn. 251.: ὕστεροι Herodo. 9, 77.: ὕστερα Plato Cratyl. 35.: ὕστατος Aeſchyl. Agam. 1309.: ὑστάτη Id. S. c. Thebb. 1059.: ὕστατον Id. Agam. 1333.: ὕστατοι Demoſth. p. 107. To. 1.: ὑστάτοις Ariſtoph. Rann. 744.: ὑστάτας Aeſchyl. Supplicc. 239. Sic μεθυστέροις Id. S. c. Thebb. 587.: πανύστατον Theocr. Idyl. 23, 35.: πανυστάτην Aeſchin. p. 637. To. 1. Reiſqu.

παρὰ — παροίτατος] Etiam hoc exemplum ſumtum eſt ex Caninii Ἑλληνισμῷ p. 227. Cren. Nam in editt. Lipſſ. primis legitur tantum, παρὰ, παροίτερος, *Aratus*, omiſſis verbis reliquis. Grammatici vero veteres gradus iſtos ab adu. πάρος [Arat. Phaenomm. 705.] ductos eſſe tradunt. Etymol. M. p. 654. 6. Παροίτερος, παλαιότερος, καὶ ἀρχαιότερος· ἀπὸ τοῦ πάρος, ὃ σημαίνει τὸ πρὶν, ἢ πάλαι, γίνεται παροί-

 τερος,

τερος, καὶ παροίτατος — εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πάρος, ἀποβολῇ τοῦ σ. add. Euſtath. ad Il. ψ′ p. 1311. 2. et ad Odyſſ. φ′ p. 1905. 33.: vbi grammaticus formam ſuperlat. παροίτατος comparat cum forma ſuperlat. μυχοίτατος Odyſſ. φ′, 146. Nam παροίτεροι legitur apud Hom. Il. ψ′, 459. 480.: παροίτερος habet Arat. Phaenomm. 306.

Sed vt adoleſcentes Graecarum literarum ſtudioſi viderent, quam diues eſſet haec lingua comparatiuis, et ſuperlatiuis, adiectiuorum etiam compoſitorum omnis generis, et quantam ſolertiam Graeci etiam in hac grammatices parte probaſſent: apponere viſum eſt exempla eorum quaedam egregia. Ἀληπτότεροι Thuc. 1, 143.: ὑποψαμμοτέρην Herodo. 2, 12.: εὐδενδροτέρη, et εὐκαρποτέρη, Arrian. Indicc. p. 570. Blanc.: εὐαλέστεροι Alciphr. 2. ep. 1. p. 204.: ἀοκνοτάτην Thuc. 1, 74.: ἐπαγωγότατα Herodo. 3, 53.: δυσοδμοτάτω, et εὐωδέστατον, Id. 3, 112.: μακροβιωτάτους Id. 3, 114.: εὐϊπποτάτους, et εὐοπλοτάτους, Xen. Cyrop. 5, 5. 2.: τὸ εὐμισητότατον Id. ib. 3, 1. 5.: πολυοινότατον Thuc. 1, 138.: φιλαθηναιότατον Demoſth. p. 439. To. 1.: μισαθηναιοτάτους Idem p. 687. To. 1.: φιλοινοτάτου Plut. V. Cic. 27. p. 344. To. 5.: φιλιππότατος Id. quaeſtionn. Grr. 52. p. 406. To. 8.: φιλοτυραννότατος Id. V. Dion. 36. p. 204. To. 6.: καλλιδενδρότατος, et καλλικαρπότατος, Polyb. 5, 19.: ἁβροβιώτατος Plut. V. Demetr. 2. p. 4. To. 6.: ὠκυμορώτατον Id. V. Dion. 58. p. 223. To. 6. Exempla comparatiui, et ſuperlatiui, rariora ſunt haec: ἀγοραιοτέρων Athen. 10, 10. p. 438. F: βαναυσοτάτοις Plut. V. Cic. 5. p. 310. To. 5.: et a ſuperlat. φίλτατον ductus eſt ſuperlat. deminut. φιλτάτιον apud Ariſtoph. Acharnn. 474.

Iam quum praecepta Velleri de comparatione nominum ipſa ſatis explicaſſe, iuſtoque idoneorum exemplorum numero confirmaſſe, videremur: addere quaedam,

dam, adoleſcentium linguae Graecae ſtudioſorum cauſſa, placuit, quae pertinerent, cum ad modos varios, quibus Graeci comparatiuum, ſuperlatiuumque, exprimere ſolent, tum ad particulas, et formulas, quibus ingenia eorundem hos ipſos gradus non minus, quam poſitiuum, vel ornarunt, vel adauxerunt.

Fiunt enim apud Graecos comparatiui, et ſuperlatiui, in vtramque partem ſaepenumero ita, vt poſitiuis adiungatur adu. μᾶλλον, et μάλιϛα [vt Cic. 13. ep. 32, 2. *maxime — coniunctos:* ſed ſ. 1. *coniunctiſſimos:* et ſ. 3. *vehementiſſime gratum*], vel ἧσσον, et ἥκιϛα. Eurip. Alc. 858. μᾶλλον φιλόξενος· Id. ibid. 180. σώφρων μᾶλλον· Xen. Cyrop. 4, 5. 6. σπουδῇ πολλῇ μᾶλλον· Ariſtoph. Veſpp. 548. εὐδαιμον, et μακαριϛὸν, μᾶλλον· Plato Cratyl. 24. καταδῆλον μᾶλλον· Arrian. anab. 1. p. 72. Blanc. τὴν γὰρ χελιδόνα — εἶναι — λάλον μᾶλλον, ἢ ἄλλην ὄρνιθα· Herodo. 3, 9. τὸν ἧσσον πιθανόν· Plato Gorg. 28. p. 106. ἧττον ἄθλιος· Xen. Oecon. 7, 23. ἧσσον τὸ σῶμα δυνατόν· Id. Cyrop. 3, 3. 19. χώραν — οὐδὲν ἧττον ἔντιμον· Aelian. V. H. 2, 8. Ἀθηναίων ἥκιϛα ἄξιον· Herodo. 1, 187. ὑπὲρ τῶν μάλιϛα λεωφόρων πυλέων τοῦ ἄϛεος· Xen. Oecon. 3, 13. παῖδα νέαν μάλιϛα· Id. Cyrop. 8, 1, 6. τῶν — παρ' ἑαυτῷ μάλιϛα φίλων· Charit. 1, 4. σοὶ μάλιϛα εὔνους· ſed Herodotus dixit, ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιϛα 7, 118. 141., ita, vt artic. τῷ maſculinus eſſet, vt 3, 8. ὁμοῖα τοῖσι μάλιϛα. Nam aduerbio μάλιϛα adiungitur nonnunquam, non modo particula ὅτι *quam*, vt apud Theocr. Idyl. 10, 43. καρπιμον ὅτι μάλιϛα, et Plat. Cratyl. 35. κατὰ τὸ δυνατὸν ὅτι μάλιϛα φανερά· ſed etiam particula ὡς, vt apud Xen. Cyrop. 4, 6. 2. φίλους — ὡς μάλιϛα, et 7, 5. 9. ἀπαρασκεύους ὡς μάλιϛα· et artic. τὰ, vel ſimpliciter, vel comite praepoſitione εἰς: vt, φίλους τὰ μάλιϛα Herodo. 2, 147.: ἐόντα μὲν ἑωυτῷ, οὐ φίλον, ἐχθρὸν δὲ τὰ μάλιϛα Id. 8, 79.:

 ἐς

ὃς ἔτυχεν αὐτῷ ἐὼν ἑταῖρος τὰ μάλιςα Id. V. Hom. 2.: ἐς τὰ μάλιςα ἐπίγρυπον Id. 2, 76.: παρὰ ἀνδρὶ φίλῳ ἑωϋτȣ ἐς τὰ μάλιςα Id. V. Hom. 7.: ἐς τὰ μάλιςα φοβερὸς Pauſan. 6, 6.: ἐς τὰ μάλιςα ἐπιτήδειος Arrian. anab. 4. p. 270. Blanc.: πατρικὸς ἐς τὰ μάλιςα ξένος ὢν Thuc. 8, 6.: vt Herodo. 1, 20, ἐόντα Θρασυβȣλῳ — ξεῖνον ἐς τὰ μάλιςα, et 6, 89. ἔσαν γάρ σφι — φίλοι ἐς τὰ μάλιςα· ſed pro ἐς τὰ μάλιςα idem ſcriptor ſic etiam ἐς τὰ πρῶτα dixit: vt, 9, 16. λογίμȣ δὲ ἐς τὰ πρῶτα· et apud Aelian, V. H. 4, 18. legitur, ἑταῖρον εἰς τὰ ἔσχατα εἶναι· ſed Plut. A. ΠΠ. 7, 9. habet ἐσχάτως ἄτοπον. Ita vero dubitari vix poſſe videtur, quin formula ἐν τοῖς μάλιςα idem ſignificet, quod τὰ μάλιςα, et ἐς τὰ μάλιςα, h. e. μάλιςα ſimpliciter, atque adeo artic. τοῖς in ea ſit neutrius generis, non maſculini: vt, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιςα — ἐναντίος τῷ δήμῳ Thuc. 8, 90.: ἐν τοῖς μάλιςα ἐπίδοξός ἐςι Plut. Inſtitt. Laconn, p. 254. To. 8. Tub.: ἐν τοῖς μάλιςα μισόδημος εἶναι Id. V. Coriol. 19. p. 82. To. 2.: ἐχθρὸς ἐν τοῖς μάλιςα Id. V. Alcib. 19. p. 25. To. 2.: εὔβοτον, καὶ καλλίκαρπον, ἐν τοῖς μάλιςα Id. V. Alex. M. 59. p. 332. To. 4. v. Lamb. Boſius Obſeruatt. miſcell. c. 5. p. 18. Certe apud Plat. Criton. 14. ἐν τοῖς μάλιςα refertur ad ἥκιςα, ita, vt ſit idem, quod μάλιςα· neque aliter explicandae videntur formulae ἐν τοῖς βαρύτατα ib. c. 1., et ἐν τοῖς χαλεπώτατα Thuc. 7, 71., ita, vt non opus ſit iſtis ambagibus, quas ipſi nuper cum Hemſterhuſio ſequuti eramus ad Plat. Criton. 1, 12., et a quibus nec Reizius afuit, qui aduerbia his in formulis ad ipſa attributa, neque ad verba ἐν τοῖς, pertinere putabat, ita, vt τοῖς maſculinum eſſet. vid. Reizius in de accent. inclinat. p. 17. ſſ. et ibi Lycius. Interdum aduerbio μάλιςα ſic iungitur formula ὡς οἷόν τε· vt, φίλος μοι δοκεῖ ἕκαςος ἑκάςῳ εἶναι, ὡς οἷόν τε μάλιςα Plato Gorg. 66. p. 214.

Sed

Sed in efferendo ſuperlatiuo ingenia Graecorum multas ſequuta ſunt rationes alias. Et *primum* quidem non modo poſitiuis adiunxerunt datiuos nominum eiuſdem originis, et poteſtatis: vt μεγέθει μέγα Pauſan. 2, 10.: ſed apud eundem Pauſan. 8, 23. p. 644. legitur χελώνας μεγίςας μεγέθει, h. e. λίαν μεγίςας· πλήθει πολλὰ Herodo. 2, 96.: πλήθει πολλοὶ Pauſan. 7, 15.: ſed etiam nomina, et ſubſtantiua, et adiectiua, ſubſequi iuſſerunt genitiuum eorum pluralem: vt, ἄναξ ἀνάκτων, *rex maxime*, *ſumme*, de Ioue, Aeſchyl. Suppll. 533.: h. e. ὕπατε κρειόντων Hom. Odyſ. ά, 45.: βασιλεὺς βασιλήων *rex maximus*, in titulo monumenti Cyri apud Strabon. 15. p. 730. Caſaub. v. Stanleius ad Aeſchyl. Perſſ. 24.: κύριος κυρίων *dominus maximus* Apoc. 19, 16.: δοῦλος δούλων *ſeruus viliſſimus* Aqu. Gen. 9, 26.: ἐχθροὺς ἐχθρῶν *hoſtes infeſtiſſimos* Eurip. Androm. 522.: ἄῤῥητα ἀῤῥήτων *maxime nefanda* Sophocl. Oed. tyr. 465.: δειλαία δειλαίων *miſerrima* Id. Electr. 849. Plura huius generis exempla collegerunt Albertius ad Apoc. 19, 16. et Stauerenius ad Nep. Ageſil. 2, 1. Profecta enim haec forma loquendi eſt ex Hebraica lingua in Graecam, atque ex hac in Latinam migrauit. vid. Glaſſius Gram. S. 3, 1. 16. et Gataquerus in de ſtylo N. T. c. 35. *Deinde* exprimitur ſuperlatiuus apud Graecos ſic, vt res aliqua, vel perſona, ita compararetur cum alia quadam re, vel perſona, in aliquo genere magna, eximiaque, in vtramque partem, vt ei ſimilis, et par, eſſe, vel etiam praeſtare, dicatur, adiecto nonnunquam adu. πολὺ, aliiſque ſimilibus: vt, Τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡςεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα, h. e. ὤκιςαι, Hom. Odyſ. ή, 36.: ὁ δ' ὥςε νόημ' ἐποτᾶτο Heſiod. Ἀσπ. 222.: Ἔνθεν δὲ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς, ὥςε νόημα, Εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα Hom. h. in Apol. Pyth. 8. ſ.: ἐκλάμψουσιν, ὡς ὁ ἥλιος, Matth. 13, 43.: λευκὰ, ὡς τὸ φῶς, Id. c. 17, 2.: λευκὸν, ὡσεὶ χιὼν, Id.

c. 28,

c. 28, 3. Apoc. 1, 14. Marc. 1, 14.: vt Sophocles Antigon. 114. dixit, λευκῆς χιόνος πτέρυγι ςεγανός· vbi ſchol. ὡς ἐκ χιόνος ἔσῃ πτέρυγι, ἀντὶ τῦ λευκοτάτῃ· Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος Theocr. Idyl. 7, 46.: γυναικὸς κακίω φαὶς αὐτὸν εἶναι, h. e. κάκιςον, Herodo. 9, 107.: Εὐμορφοτέρα Μναΐδος, καὶ τᾶς ἀπαλᾶς Πυρίνω Ἀσαροτέρα, Sappho fragmm. p. 13. Vrſin. n. 31. p. 60. Lyc.: Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεςέρα, χρυσῶ χρυσοτέρα, Ead. fragmm. p. 13. Vrſin. n. 32. p. 62. Lyc.: Ὠΐῦ πολὺ λευκότερον Ead. fragmm. p. 14. Vrſin. n. 45. p. 70. Lyc.: λευκότεροι χιόνος Hom. Il. κ', 437.: τὴν δὲ — γύψῦ, ἢ χιόνος, λευκοτέραν Plato Phaedon. 59.: Στάλαν θέμεν Παρίῦ λίθῦ λευκοτέραν Pind. Nemeonn. 4, 131. ſ.: τῶν δέ τ' ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο Theocr. Idyl. 6, 37.: ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς Id. 2, 78.: εἰ σοφώτερος μὲν εἴη τῦ Νέςορος Aeſchin. Socr. 2, 7.: ὔτε γὰρ ὕπνος, Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας, γλυκερώτερον, ὔτε μελίσσαις Ἄνθεα, ὅσσον ἐμοὶ Μῶσαι φίλαι, Theocr. Idyl. 9, 33. ſſ.: ὕπνος γλυκίων μέλιτος Moſchus fragmm. p. 254. Vrſin.: οἱ ὀδόντες λευκότεροι χιόνος ἦσαν Aelian. V. H. 12, 1.: Λευκότεροι χιόνος [ἵπποι], θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, h. e. λευκότατοι, et ὠκύτατοι, Hom. Il. κ', 437.: v. Demetr. Phaler. περὶ ἑρμην. ſ. 124.: θᾶττον τῶν γεράνων ταύτην τὴν πορείαν ἀνύτειν Xen. Cyrop. 8, 6. 9.: ἀνδρὸς μεγάλω πολλῶ μείζων Sappho fragmm. p. 11. Vrſin. n. 19. 4. p. 52. Lyc.: κύκνῦ πολιώτεραι — τρίχες Ariſtoph. Veſpp. 1059. ſ.: φυλάττεσθαι μᾶλλον δεῖ, ἢ τὺς ἔχεις, Theophr. charr. 1, 4.: ἐχθίω Φρυγῶν Sophocl. Aiac. 1074.: ἰχθύων ἀφωνότεροι Sextus Empir. c. mathemm. 2, 18. p. 292. Fabric.: καὶ εἰσιόντα, φῆσαι σύκῦ ὁμοιότερα εἶναι τῷ πατρὶ Theophr. charr. 5, 2. Graecos imitati ſunt etiam hoc in genere Latini, in primis poëtae. Lactant. 3, 26. 4. *tam placidum, quam*

ouem,

ouem, h. e. placidiſſimum. Cic. Cat. M. 2. *onus Aetna grauius*, de ſenectute: quae ſententia expreſſa eſt ex Eurip. Herc. fur. 638. ſ. τὸ δὲ γῆρας, αἰεὶ βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων. Catul. 63, 215. *mihi longa iucundior vita*: 64, 10. *vita frater amabilior*: 67, 159. *mihi quae me carior ipſo eſt*: 81, 3. ſ. *multo quod carius illi Eſt oculis*: 97, 2. *Suauiolum dulci dulcius ambroſia*: ibid. v. 14. *triſti triſtius helleboro*: 102, 2. *Ambobus mihi quae carior eſt oculis*: 105, 3. *nobis quoque carius auro*: Horat. 1. od. 8, 8. ſſ. *cur oliuum Sanguine viperino Cautius vitat?* Adhibitis enim huiuſmodi comparationibus, et magnitudinem rerum, et paruitatem, praecipuam exiſtere quaſi ſenſibiliorem, quis non videt? Atque hoc ipſo in numero ponenda ſunt exempla iſta. Sophocles Oed. tyr. 1301. μείζονα τῶν μακίστων· Herodo. 2, 32. ἄνδρας μικροὺς, μετρίων ἐλάσσονας ἀνδρῶν· Theophr. charr. 10, 4. καὶ αὐτοὺς δὲ φοροῦντας ἐλάττω τῶν μικρῶν τὰ ἱμάτια· vbi v. Caſaubonus. Dionyſ. Halic. 7, 72. p. 1487. To. 3. Reiſqu. λόγχαι βραχύτεραι τῶν μετρίων. Sophocles Oed. Col. 5. ſ. τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι Μεῖον φέροντα. Xen. Ageſ. 11, 11. τῶν μετρίων ταπεινότερος ἦν. *Tertia*, qua Graeci vſi ſunt in exprimendo ſuperlatiuo, ratio haec eſt, vt rem aliquam, perſonam aliquam, dixerint nulli alii rei, nulli alii perſonae, ſuo in genere cedere: quibus quidem in locis poſuerunt fere formulas ὡς οὐδεὶς ἄλλος, εἴ τις ἄλλος, εἴπερ τις, εἴπερ τις ἄλλος, aliaſque ſimiles. v. Valquenar. ad Eurip. Phoenn. p. 537. Herodo. 1, 23. ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, de Arione: qui paulo poſt c. 24. dicitur ὁ ἄριστος ἀνθρώπων ἀοιδός. Idem 4, 14. ἐόντα ἀστῶν οὐδενὸς γένος ὑποδεέστερον. Thuc. 8, 86. ἔδοκει Ἀλκιβιάδης — οὐδενὸς ἔλασσον τὴν πόλιν ὠφελῆσαι. Ariſtoph. Veſpp. 88. Φιλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ· ib. 150. Ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμ', ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ. Idem Plut. 247. φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ· ibid.

ibid. 902. Σὺ φιλόπολις, καὶ χρηϛός, Ὡς ἐδεὶς ἀνήρ· ibid. 655. εἴ τιν᾽ ἄλλον, μακάριον, κεὐδαίμονα· ad quem v. 654. refertur ἀνὴρ ἀθλιώτατος· Sophocl. Oed. tyr. 1118. εἴπερ τις ἄλλος, πιϛός· Xen. Cyrop. 3, 3. 19. συμφέρει δ᾽ ὑμῖν, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ, τὸ νικᾷν. Idem ib. 5, 1. 2. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος ἄξιός ἐϛι θαυμάζεσθαι· Id. Apomnn. 1, 5. 6. δελεύειν δελείαν ἐδεμιᾶς ἧττον αἰσχράν· Id. ib. 4, 2. 12. οἶμαί γε — ἐδενὸς ἂν ἧττον φανῆναι δίκαιος. Sic Herodo. 8, 129. ἐπῆλθε πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης μεγάλη, ὅση ἐδαμά κω. *Praeterea* Graecos, in primiſque Atticos, vrbanitatis, modeſtiaeque, ſtudium hoc in genere delectari iuſſit deminutionis, attenuationiſque, figura, ita, vt poſuerint adiectiua contraria eorum, quae declarare vellent, iiſque adiunxerint particulas, quae vim negandi haberent: vt, φῦλον ἐ μικρὸν Xen. Cyrop. 1, 5. 2., h. e. πάμπολυ, quae eſt cod. Guelf. et Brem. lectio, quae, aut a grammaticis profecta eſt, aut e prima recenſione operis ſumta: ἐ μικροῖς κακοῖς περιπίπτεσι Id. Apomnn. 4, 2. 35.: ἐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις Eurip. Ion. 8.: γονέων δὲ ἐκ ἐπιφανῶν Anton. Liber. metamm. 39.: τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι h. e. *imperium eſſe maxime ſuſpiciendum, et venerabile,* Xen. Cyrop. 8, 3. 1.: γένος — ἐκ ἀσημότατον Plut. V. Sertor. 2. p. 3. To. 4. Tub. Atque eiuſdem poteſtatis vocabula ſunt ἀργὸς, ἄχρηϛος, ἀχρεῖος, ἀσύμφορος, et alia. Vid. index Palaephat. v. ἄσημος, et Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 25, 2. p. 567. Graecorum vrbanitatem ſequuti ſunt hac quoque in re Latini: vt, *laudibus haud immeritis* Liu. 4, 13. 13.: *haud ſpernendos teſtes* Id. 4, 20. 11.: *Polybius, haudquaquam ſpernendus auctor* Id. 30, 45. 5.: vbi v. Ducquerus, et Dracquenborchius: *non iucundiſſimum nuntium,* h. e. *triſtiſſimum,* Sulpicius apud Cic. 4. ep. 12, 1. Nam etiam Graeci ſic particulis negantibus addunt ſuperlatiuos. vid. Caſaubonus ad Polybii fragmm. p. 270.

p. 270. ſ. To. 3. Lipſ. *Denique* Graeci ſuperlatiuos ita enuntiarunt, vt poſitiuis comitem dederint aduerbium numerale τρὶς, vel ſeparatum ab iis, vel cum iis coniunctum: vt, τρὶς μάκαρ Αἰακίδη Heſiod. fragmm. 166. Cler.: τρὶς μάκαρες Hom. Odyſ. ζ', 154. ſ.: τῶν τρὶς εὐδαιμόνων Himer. orat. 23, 1. p. 768.: τρὶς εὐδαίμων, et τρὶς ἄθλιος, Id. ib. 5. p. 774.: ὦ τρὶς μάκαρ Ariſtoph. Pac. 1333.: ὦ τρὶς μακάρι' Εὐριπίδη Id. Acharnn. 399. add. Nubb. 166. Auu. 1273.: ὦ τρὶς κακοδαίμων Id. Rann. 19. Aeſchin. p. 83. To. 1. Reiſqu. Menander apud Gell. 2, 23.: τοῖν τρὶς ἀθλίοιν Sophocl. Oed. Col. 363.: ὦ τριπόθατε Bion fragmm. p. 236. 239. Vrſin.: τριφίλατος Theocr. Idyl. 15, 86. Vid. omnino Euſtathius ad Il. θ' p. 725. 19. ad Odyſ. ε p. 1542. 47. et Matius annotatt. c. 26. p. 125. Trai. ad Rhen. Sic *triparcos homines* Plaut. Perſſ. 2, 3. 14. Interdum pro aduerbio τρὶς ponitur adu. τετράκις· vt, τετράκις ὄλβιε Heſiod. fragmm. 166. Cler.: vt, Tibul. 1, 11. 63. *quater ille beatus*. Sed nonnunquam, non modo vtrumque hoc aduerbium coniungitur: vt, τρὶς μάκαρες Δαναοὶ, καὶ τετράκις, Hom. Odyſ. ε, 306.: vt Virgil. Aen. 1, 94. *o terque, quaterque, beati:* Tibul. 3, 3. 26. *O mihi felicem, terque, quaterque, diem:* ſed iis etiam adiunguntur, certe altervtri, fere ioci cauſſa aduerbia numeralia alia: vt, τρὶς ἄθλιαι, καὶ πεντάκις, Καὶ πολλοδεκάκις Ariſt. Pac. 241. ſ.: Οἴμοι κακοδαίμων — Καὶ τρὶς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις, Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις, Ariſtoph. Plut. 851. ſſ. Nam etiam πέντε in multis vocabulis compoſitis habet vim aduerbii *maxime*, vt in adiectiuo πεντεπένιχρος, et aliis. v. Voſſius ad Pompon. Mel. 3, 7. p. 556. Gron. pr. Et quanquam genera circumloquutionis, qua Graeci in ſuperlatiuo exprimendo vſi ſunt, ea, quorum exempla quaedam a nobis ſubiecta ſunt, non tam grammatica ſunt, quam

potius

potius rhetorica: tamen ea attingere, quam praeterire, maluimus, quo adoleſcentes linguae Graecae ſtudioſi elegantiam, et vbertatem, ingenii Graecorum hac quoque in re cognoſcerent, huiuſque eorum virtutis excellentia capti, plus etiam operae in comparandis copiis Graecis collocarent. Sophocles Aiac. 1434. ſ. τῷ δ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ, Καὶ οὐδενί πω λώονι θνητῶν· Ariſt. Plut. 810. τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, ὥστε θαυμάσαι. Id. ib. 419. ſſ. τόλμημα — τολμᾶτον —, οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε, Οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος, h. e. *facinus — aggredimini — omnino inauditum ante hoc tempus, inuſitatumque.* Sophocles Aiac. 1017. ſ. Cantabr. Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ. Id. Electr. 763. Μέγιστα πάντων, ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν. Iſocr. Aeginet. p. 531. To. 2. Bat. τοσαύταις ἐχρησάμην συμφοραῖς, ὧν οὐδέποτ' ἂν ἐπιλαθέσθαι δυνηθείην, h. e. *affectus ſum calamitatibus longe maximis.* Idem ibid. οὕτως αὐτὸν ἐθεράπευσα, ὡς οὐκ οἶδ', εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερος ἕτερον, h. e. *ipſum curaui quam diligentiſſime.* Xen. Cyrop. 1, 6. 10. Σὺ δὲ πεζὴν μὲν δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ, ἀνθ' ἧς εὖ οἶδ' ὅτι πολλαπλασίαν ἄλλην οὐκ ἂν δέξαιο, h. e. *iam tu cum peditatu hinc proficiſceris exercitatiſſimo, et fortiſſimo.* Alii huiuſmodi loci ſunt apud Aeſchin. Socr. 2, 2. Xen. Cyrop. 3, 1. 11. 7, 5. 20. Matth. 24, 21. Marc. 13, 19. et Apoc. 16, 18. coll. Ex. 9. 18. 10, 14. 11, 6.

Sed de *primo* ſatis, pro inſtituti ratione, expoſitum eſt: ad *alterum* veniamus. Poſitiuis enim adduntur a Graecis particulae fere, formulaeque, quae vim aduerbiorum habeant, hae. 1) Ἄγαν· vt, εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον Herodo. 2, 173.: ἄγαν φιλόξενος Eurip. Alceſt. 809.: παῖδ' ἄγαν ἀπαλὴν Sappho fragmm. 67. p. 80. Lyc.: πολὺν ἄγαν χρόνον Ariſtoph. Nubb. 199.: οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν Thuc. 2, 49.: ἄγαν φίλος

Id. 4,

Id. 4, 63.: ἄγαν πλήρης Xen. Oecon. 11, 18. Vnde nata ſunt adiectiua Homerica ἀγακλεὴς, ἀγακλειτὸς, ἀγακλυτὸς, vid. Hom. Il. ϱ', 716. φ', 530. Odyſſ. ω', 103. 2) Αἰνῶς, et αἰνόθεν· vt, πικρὸς αἰνῶς Herodo. 4, 52.: αἰνῶς ἀξύλε Id. 4, 61. αἰνόθεν αἰνῶς Hom. Il. η', 97. 3) Ἀκριβῶς· vt, ἀκριβῶς μέλαν Lucian. Prometh. p. 15. To. 1. Graeu. 4) Ἄκρως, et εἰς ἄκρον· vt, εἰς ἄκρον ἀδὺς Theocr. Idyl. 14, 61.: τὸ ἄκρως καλὸν Max. Tyr. 5. p. 48. Dauiſ. min.: vt dicitur ἀκρομανὴς Herodo. 5, 42. Sic Cic. 13. ep. 18, 4. *ſumme iucundum.* 5) Ἀσελγῶς· vt, πίονες ἀσελγῶς Ariſtoph. Plut. 560. Vnde Plato comicus ἀσελγόκερων κριὸν, et Eupolis ἄνεμον ἀσελγόκερον, dixere. v. Heſychius v. ἀσελγὴς, et v. κριὸς ἀσελγόκερως, atque Pollux Onom. 1, 111. 6) Δαιμονίως· vt, ἀστραπὰν δαιμονίως ὑπερφυᾶ Ariſtoph. Nubb. 76.: δαιμονίως φιλότιμος Plut. V. Artax. 13. p. 402. To. 5. Tub.: φιλόσυκος δαιμονίως Athen. 3, 2. p. 74. D: ἐρωτικὸς δαιμονίως Alciphr. 1. ep. 29. p. 120.: vbi v. Berglerus. Sed Lucas Act. 7, 20. dixit ἀστεῖος τῷ Θεῷ, conſuetudinem loquendi Hebraeorum ſequutus. vid. omnino Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 9, 3. p. 240. ſſ. 7) Δεινῶς· vt, ἄνυδρος δεινῶς Herodo. 2, 32. 149. 3, 5.: μέλαινα δεινῶς Id. 2, 76., vt μέλαν δεινῶς Aelian. H. AA. 4, 52.: δεινῶς — ἐχθρὸς ἦν Herodo. 3, 66.: δεινῶς ἄδικος Aeſchin. p. 192. To. 1. Reiſqu.: ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν Lucian. Aſin. p. 97. To. 2. Graeu.: πίων δεινῶς Id. ibid. p. 112.: δεινῶς δύσκολον Max. Tyr. 5. p. 48. Dauiſ. min. 8) Διαφερόντως· vt, τῆς ἡμέρας — ψυχρᾶς διαφερόντως Polyb. 3, 72.: τὰς βουνὰς — διαφερόντως ὑψηλὰς Id. 5, 22.: εὔνας αὐτῷ διαφερόντως Id. excc. legatt. 120. p. 773. To. 2. Lipſ. 9) Ἐκτόπως· vt, γύναιον ἑταιρικὸν ἐκτόπως Lucian. Toxar. p. 41. To. 2.: Φιλόμαντις ἀνὴρ ἐκτόπως Id. Contempll. p. 349. To. 1.: ἐκτόπως φοβερὰ Polyb. excc. legatt. 122. p. 777.

p. 777. To. 2. Lipſ. 10) Ἔξοχον, et ἔξοχα· vt, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων Hom. Odyſ. ε, 118.: πεφιλαμένον ἔξοχα Theocr. Idyl. 11, 6. 11) Ἐπιεικῶς, h. e. λίαν, πάνυ· vt, ἐπιεικέως ἐὸν ϛρογγύλον Herodo. 2, 92.: ἐπιεικῶς συχνὸν — χρόνον Plato. Phaedon. 29.: vbi v. not. 6.: ἐπιεικῶς ἄτοπον Zachar. Ammon. p. 181. Barth. 12) Ἐσχάτως· vt, ἐσχάτως ἄτοπον Plut. A. ΙΙΠ. 7, 9. Vnde adi. ἐσχατόγηρως Id. V. Pompeii c. 64. p. 222. To. 4. Tub. 13) Εὖ· vt, εὖ ψευδῆ Plato Theaet. 13. Vnde adi. εὔδηλον Xen. Cyrop. 4, 3. 3.: εὐμίσητος· cuius ſuperlat. εὐμισητότατον Id. ib. 3, 1. 4.: εὐμεγέθη Ariſtoph. Plut. 543.: εὔσπλαγχνοι 1. Pe. 3, 8.: ſed Iac. 5, 11. eſt πολύσπλαγχνος. v. Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 8, 4. p. 204. Sic Cic. Brut. 21. *antiquitatis bene peritus*: Id. Finn. 2, 29. *bene longinquos*: Orat. 2, 88. *bene longum*: 5. ep. 12, 9. *bene, et nauiter, impudentem*: 9. ep. 5, 1. *bene maturum*: Gellius 19, 8. *bene eruditus homo*: Sen. quaeſtſt. naturr. 4, 6. *bene acuto graphio*: Ammian. Marc. 19, 8. *profundum bene.* 14) Ἧσσον, et ἥκιϛα, etiam ὡς ἥκιϛα· vt, ἧσσον δυνατὸν Xen. Oecon. 7, 23.: ἧσσον θανατώδεες Hippocr. aphorr. 3, 15.: ἥκιϛα θανατῶδες Id. ib. 3, 9.: τὰ ἥκιϛα ὅμοια, et ἥκιϛα νοσερά, Id. ib. 7, 66.: ὡς ἥκιϛα ὕποπτος εἶναι Thuc. 1, 131. 15) Θαυμασίως, et θαυμαϛῶς, ὡς· vt, θαυμασίως ὡς ἄθλιος Plato Gorg. 26. p. 101.: θαυμαϛῶς — ὡς ἐναργῶς Id. Phaedon. 49. fin.: θαυμαϛῶς ὡς συμφώνως Id. Cratyl. 14. Sic *mire miſerabilis* Cic. Brut. 23.: *mirabiliter aptus* Id. ib. 39.: *patiens admirandum in modum* Nep. Epam. 3, 2. 16) Ἰσχυρῶς· vt, γλυκύν τε πᾶν ἰσχυρῶς ἐϛι, καὶ πυῤῥόν, Herodo. 4, 108.: ἔθνος μέγα ἰσχυρῶς Id. 4, 183.: δυνατῶς ἰσχυρῶς Xen. Oecon. 11, 10.: μέγαν ἰσχυρῶς Id. Cyrop. 4, 2. 5.: πένητος ἰσχυρῶς Plut. V. Pyrrhi c. 20. p. 32. To. 3. 17) Κάρτα, et κάρτα εὖ· vt, κάρτα ἀμαθὴς

θὺς Herodo. 1, 33.: ὀρεινὴ κάρτα Id. 1, 110. 4, 191.: πολλαὶ κάρτα Id. 1, 188. 190. 2, 61.: εὐειδέες κάρτα Id. 2, 89.: κάρτα καλὸν Id. 2, 112.: κάρτα ἄπιςα Id. 7, 209.: κάρτα πολλὴ Aeſchyl. Eumenn. 649.: κάρτα γραῦς γενομένη Cteſ. exce. Perſicc. 43.: κάρτα εὖ παρεσκευασμένοι Herodo. 3, 150.: ſed Eurip. Alceſt. 811. Ἦ κάρτα μέντοι, καὶ λίαν γ', οἰκεῖος ἦν. 18) Κομιδῆ· vt, οἱ κομιδῆ νέοι Herodi. 1, 1. 10.: κομιδῆ φιλαίτιον Max. Tyr. 5. p. 48. Dau. min. add. Polyb. exce. de virtutt. p. 125. To. 3. Lipſ. Demoſth. p. 324. To. 1. Reiſqu. Ariſtoph. Plut. 834. ſ. 19) ἀνὰ Κράτος πολέμιον Aelian. V. H. 8, 13. 20) Λίαν, et λίαν πάνυ· vt, αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι Herodo. 4, 205.: πολλὰ λίαν Iſocr. Panegyr. p. 206. To. 1. Bat.: λίην ἱλαρὸς Hippocr. de medico c. 1. p. 45. To. 1. Lind.: λίαν εὔηθες Palaephat. fab. 28, 1.: λίαν ἀκριβῶς Iſocr. Paneg. p. 208. To. 1.: λίαν ἐν πάνυ βραχεῖ χρόνῳ Polyb. 4, 87. fin. 21) Μάλα, et εὖ μάλα· vt, Σαρδόνιον μάλα τοῖον Hom. Odyſ. υ, 302.: vbi v. Erneſtius; μάλα καλὰ Xen. Cyrop. 1, 4. 18.: μάλα πίονα Theocr. Idyl. 7, 33.: μάλα δειλὰ Id. 27, 51.: εὖ μάλα πρεσβύτης Plato Euthyphr. 4.: ἐπὶ κίονος εὖ μάλα ὑψηλοῦ Aelian. V. H. 9, 32.: εὖ μάλα εὔκαιρος ὕπνος Id. ibid. 12, 1.: μάλα θαρσαλέη Callim. h. in Dian. 80.: μάλα τιμάεντα Sappho fragmm. 61, 2. p. 76. Lyc.: μάλα μικροῦ ἄξιον Xen. Cyrop. 4, 2. 20. 22) Μέγα, et μεγάλως· vt, μέγα νήπιοι Hom. Odyſ. ι, 44.: μέγα νήπιε Heſiod. Ἔργ. 286.: μέγ' εὐδαίμων Aeſchyl. Prom. 648. Xen. Cyrop. 5, 1. 12.: μέγ' ὑπείροχον Theocr. Idyl. 7, 28. Callim. h. in Iou. 68.: ὁ μέγα πλούσιος Herodo. 1, 32. 7, 190.: μέγα ὄλβιος Id. 6, 24.: ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἑωϋτῷ τε, καὶ Πέρσῃσι, εὐεργέτεω Id. 6, 30.: μεγάλως χρηςὴ Id. 7, 190. Vid. Portus Lex. Ion. v. μέγα. 23) Νεανικῶς· vt, νεανικῶς εὐμεγέθεσι Themiſt.

miſt. ep. 6. p. 30. Schoetg. Conf. Proluſſ. Palaephatt. 3, 5. p. 47. 24) τῷ Ὄντι h. e. *vere*, et ὅτι, h. e. *quam*, *valde*: vt, τῷ ὄντι οἰκτρὸς Xen. Oecon. 2, 9.: τῷ ὄντι καλὴ Id. ib. 10, 9.: τῷ ὄντι ὀλβίαν Sappho fragm. 76. p. 86. Lyc.: ὅτι χρησίμη φαρμακὶς Lucian. dial. meretr. 4. p. 523. To. 2. Graeu. p. 228. To. 3. Reit.: ὅτι ἀνέλπιστα Thuc. 7, 47.: vbi Reiſquius pro ὅτι ſine cauſſa reponi πάνυ iubebat. v. Abreſch. dilucc. Thucydd. p. 695. Huc pertinet etiam locus Sophoclis Antigon. 1433. Cantabr. Ἄγετέ μ' ὅτι τάχος. nam τάχος dictum eſt pro κατὰ τάχος, h. e. ταχύ. 25) Ὅσος· vt, Ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος Ariſt. Plut. 750. 26) Πάμπαν, et τὰ πάντα, et παντάπασιν, et παντελῶς· vt, πάμπαν ἐτήτυμον Hom. Il. ψ', 111.: πάμπαν ὀλίγῳ Herodo. 4, 50.: πάμπαν ἐσθλὰ Sappho fragm. 20. p. 52. Lyc.: ταχὺ πάμπαν Xen. Cyrop. 1, 1. 1.: πάμπαν ἐπίχαρις Id. ib. 1, 4. 4.: ἐόντα τὰ πάντα δόκιμον Herodo. 5, 97.: τῷ πάντ' ἀγαθῷ Sophocl. Aiac. 1434.: παντάπασιν οἶδα ἀκριβῶς Xen. Cyrop. 1, 3. 14.: ὄντι νέῳ παντελῶς Polyb. excc. de virtutt. p. 22. To. 3. Vnde extitere adiectiua, πανναπήμων [Heſiod. Ἔργ. 811.], πάγκακος [Id. ib. 813.], παντλήμων [Sophocl. Oed. tyr. 1379.], πάγκαρπος [Id. ib. 83.], πανάθλιος [Id. Philoct. 1023.], παμμίαρος [Ariſtoph. Pac. 182.: vbi diſtinguitur a ſuperlat. μιαρώτατος]: παμπόνηρος [Ariſtoph. Acharnn. 854. Demoſth. p. 794. To. 1.]: πάμπολυς [Xen. Cyrop. 7, 4. 8. 8, 3. 2.]: πάγκαλος· cuius adu. παγκάλως habet Plato Cratyl. 14. Interdum his adiectiuis additur pron. τὶς, quod habeat vim particulae μάλα, aliarumque idem ſignificantium: vt, σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα Xen. Cyrop. 2, 1. 2. Haec adiectiua reſpondent fere adiectiuis Latinorum e praepoſitione *per*, et particulis *perquam*, compoſitis: vt, *perutilis* [Cic. Cat. M. 17.], *perridiculus* [Id. Orat. 2,

19.],

19.], *perquam puerile* [Id. Orat. 2, 25.]. 27) Πάνυ, et πάγχυ· vt, πάνυ εὐφυὴς Plato Gorg. 40. p. 142.: πάνυ χρηστὸς, πάνυ φρονίμους, πάνυ πονηρὸς, πάνυ ἄφρονας, Id. Cratyl. 4.: πάνυ φανεροὶ Xen. Oecon. 1, 19.: πάνυ ἀπόρους, πάνυ πλουσίους, Id. ib. 2, 17.: πάνυ σπουδῇ Plato Phaedon. 46.: ſed ſaepe adu. πάνυ poſtpoſitum eſt, non tantum a poëtis; vt, ταχὺ πάνυ Ariſtoph. Plut. 57.: ſed etiam a ſcriptoribus ſolutae orationis, qui ori, auribuſque, obſequerentur: vt, ἀληθὴς πάνυ Demoſth. p. 372. To. 1.: γέλοιον πάνυ Plato Cratyl. 19.: ἀνδρείως πάνυ Id. ib. 34.: εὖ — λέγειν — φαίνεσθον πάνυ Ariſtoph. Plut. 198.: χιλὸς σπάνιος πάνυ Xen. anab. 1, 9. 27.: ἐκ ληκυθίων σμικρῶν πάνυ Theophr. charr. 10, 4.: πάγχυ περιχαρέες ὄντες Herodo. 3, 157.: πάγχυ ὀλεθρίην Id. 6, 112.: πάγχυ βαιοὶ Hippocr. Νόμ. 1. p. 41. To. 1. Sed particulae πάνυ ſubiungitur ſaepe pronomen τὶ, quod, antecedente negatione, habeat vim minuendi, ita, vt οὐ πάνυ τι ſit *non magnopere, non admodum: nicht ſonderlich*: vt, οὐ πάνυ τι μικρὸν *non magnopere paruum*, h. e. *maximum*, Ariſtoph. Veſpp. 793.: οὐ πάνυ τι ἀσφαλὲς Xen. anab. 6, 1. 12. Velſ.: μισθοφόρῳ οὐ πάνυ τι εὐτυχεῖ Max. Tyr. diſſert. 10. p. 106. Dauiſ. min.: οὐ πάνυ τι πνευματώδεες Hippocr. aphorr. 5, 72.: οὐ πάνυ τι κνησμώδεα Id. aphorr. 6, 9. Sic, οὔ τινα πολλὸν χρόνον, h. e. *non admodum diu*, Herodo. 5, 48.: δοκέει δέ μοι οὐδ' ἀρετὴν εἶναί τις ἡ Λιβύη σπουδαίη Id. 4, 198.: vbi v. Veſſelingius: ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς Theocr. Idyl. 7, 38. 28) Περισσῶς: vt, θεοσεβέες περισσῶς Herodo. 2, 37. 29) Πολὺ, πολλοῦ, πολλῷ, ἐπὶ πλεῖστον, πολλὰ, et πλεῖστα: vt, πολὺ εὔηθες Palaephat. fab. 21, 1.: θρασὺς εἶ πολλοῦ Ariſtoph. Nubb. 912.: πολλῷ — ἐνδεεῖς διαλλαγὰς Eurip. Phoenn. 718. Demoſth. p. 731. To. 1.: vbi Reiſquius pro ἐνδεεῖς πολλῶν, Hier. Lycii auctoritate, reſcripſit ἐνδεεῖς πολλῷ· ὄψα ὀξέα

ἐπὶ πλεῖστον Xen. Cyrop. 6, 2. 11.: ὦ πολλὰ τάλαινα, πολλὰ σοφή, Aeſchyl. Agam. 1304.: ὦ πλεῖστα μωροὶ Sophocl. Electr. 1328. Cantabr. Sic *multum ſenex* Gell. 13, 19. 30) Ῥυδόν· vt, Κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο Od. ό, 425. 31) Σφόδρα, et πάνυ σφόδρα· vt, εὔνους πάνυ σφόδρα Ariſtoph. Plut. 25.: vbi v. ſchol. vet.: πάνυ σφόδρα ἱκανῶς Plato Cratyl. 39.: τοῖσι σφόδρα πρεσβύτῃσιν Hippocr. aphorr. 2, 40.: σφόδρα μεγάλῳ στόλῳ Aeſchin. Socr. 2, 1.: σφόδρα συμφέρον Ariſtoph. Plut. 49.: σφόδρα βάσκανος Id. ib. 571.: ſed in verſione ſeptuagintauirali V. T., et in libris N. T., adu. σφόδρα poſitiuis poſtponitur, quia reſpondet adu. Hebr. מְאֹד, quod ipſum habet eundem locum. vid. Pſ. 96, 4. Matth. 2, 10. Luc. 18, 23. Et quia Hebraei etiam עַד־מְאֹד dicunt: propterea in ſeptuagintauirali verſione pro σφόδρα ita legitur ἕως σφόδρα. vid. 1. Regg. 1, 4. Sic *vehementer gratum* Cic. 13. ep. 39, 2. 32) Τελέως· vt, μετρίαν τινὰ τελέως φυλακὴν Polyb. 8, 10.: πλὴν τελέως ὀλίγων Id. 6, 45.: τελέως ἀθορύβου Id. 8, 24.: μειρακιώδη τελέως Id. excc. de virtutt. p. 23. To. 3. 33) Τὶς, et τὶ· quod quidem pronomen ſubſtantiuis, et verbis, iunctum habet fere vim adiectiuorum μέγας, πολὺς, et aduerbiorum μάλιστα, πλεῖστα, ſimiliumque: v. index Graecit. Aeſchin. v. τὶς, et Findeiſenii index Gorg. h. v.: ſed adiectiuis ita additur, vt, non redundet; qua in ſententia Ducquerum fuiſſe video: v. Addenda ad Thucyd. p. 670. b; immo idem ſignificet, quod aduerbia μάλα, σφόδρα, aliaque eiuſdem poteſtatis: vt, ὀλίγας τινὰς — νῆας Herodo. 7, 192.: ὀλίγοι τινὲς τῶν ἱρέων Id. 2, 63.: πολλόν τι πλῆθος ἑκατέρων Id. 2, 60.: ἐκ πολλοῦ τευ χρόνου Id. 2, 58.: μικράν τινα — ῥοπὴν Xen. Cyrop. 4, 2. 8.: ὅτι αὐτὰ αὑτῶν οὐσίαν ἔχοντα τινὰ βέβαιον ἐς τὰ πράγματα Plato Cratyl. 5.: qui c. 4. ita dixit τινὰ βεβαιότητα τῆς οὐσίας· φόβου πλέα τις εἶ Aeſchyl.

ſchyl. Prom. 695.: τὶ γλυκὺ Id. ib. 697.: βραχεῖά τις ἐςὶ τϐτέων ἡ χρῆσις Hippocr. de medico c. 11. p. 51. To. 1.: Οὕτω τὸ πλϐτεῖν ἐςιν ἡδὺ πρᾶγμά τι Ariſtoph. Plut. 806.: ὅτι μοι δοκεῖ καὶ τϐτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀςυάνακτι Plato Cratyl. 12.: μεγάλῃ τινὶ κεχρημένϐς ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ Iamblich. V. Pythag. 31. p. 164. Neoc. Etiam Latini adiectiuis ſic adiungunt pronomen *quidam*: vt, Cic. Tuſc. 2, 4: *te natura excelſum quendam — genuit*: Id. Phil. 1, 12. *magna quaedam ſpectantes*. v. index Graecit. Aeſchin. v. τὶς. Graeci autem nonnunquam ipſi pronomini τὶς ſic comites dederunt particulas κάρτα, πάνυ, aliaſque: vt, καλόν τί με κάρτ᾽ ἐφίλησεν Theocr. Idyl. 5, 135.: πάνυ βραδύς τις ἐςὶν Ariſt. Auu. 1328. 34) Ὑπερβαλλόντως· vt, βραδὺς ὑπερβαλλόντως Laërt. 7, 170. Sed partes huius aduerbii in adiectiuis compoſitis agit fere praepoſitio ὑπέρ· vt, ὑπέρμεγας Ariſtoph. Equitt. 158.; pro quo v. 178. extat μέγιςος. Interdum his adiectiuis adduntur aduerbia, ab adiectiuis ſimplicibus eiuſdem originis ducta: vt, ὁ πικρῶς ὑπέρπικρος Aeſchyl. Prom. 943. 35) Ὑπερβολῇ, ἐς ὑπερβολὴν, et καθ᾽ ὑπερβολήν· vt, ὑπερβολῇ καλὴν φανεῖσαν Plut. apophthegmm. regg. p. 110. To. 8. Tub.: ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν Lucian. Prometh. p. 15. To. 1. Graeu.: ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν Id. diall. mortt. p. 319. To. 1.: ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν Id. ibid. p. 318.: τὴν ὄψιν καθ᾽ ὑπερβολὴν εὐπρεπὴς Diod. Sic. 13, 68. p. 595. To. 1. Weſſel.: πένητα καθ᾽ ὑπερβολὴν Id. 17. p. 525. B. To. 2. Rhodom.: καθ᾽ ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς Romm. 7, 13.: vbi v. Palaretius: καθ᾽ ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος Lucian. de ſacriff. p. 365. To. 1. 36) εἰς Ὑπεροχήν: vt, μὴ λαλεῖτε ὑψηλὰ εἰς ὑπεροχὴν Sym. 1. Sam. 2, 3. 37) Ὑπερφυῶς; vt, φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς Ariſtoph. Acharnn. 142.: ὑπερφυῶς δοκεῖ φιλομήτωρ γενέσθαι Plut. V. Sertor. 2. p. 3. To. 4. Tub.: ὑπερ-

φυᾶς, ὡς ἀληθῆ λέγεις Plato Phaedon. 16. Sic ὑπερφυεῖ τινι ὡς μεγάλῃ βλάβῃ Plato Gorg. 33. p. 121. Nam pronomen τινὶ etiam hic habet vim augendi, et ὑπερφυεῖ poſitum eſt pro aduerbio. 38) Φύσει: vt, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύσει Aeſchyl. S. c. Thebb. 628.: vt legit ſchol. ſec. pro φέρει, et interpretatur adu. λίαν: de qua aduerbii φύσει v. Abreſchius lectt. Ariſtaenn. p. 64. ſ.: a quo tamen perperam huc relatum eſſe locum Ariſtoph. Theſmophorr. 759. φιλότεκνός τις εἶ φύσει, vel pronomen τὶς declarat, quod non praetermittere debebat vir diligentiſſimus. 39) Ὧδε: vt, ὧδε ἀγαθῆ, ſequente ὥςε, Herodo. 1, 193. 40) Ὡς: vt, ὡς μνημονικὸς ὁ Κῦρος Xen. Cyrop. 5, 3. 17.: ὡς ὀλίγου ἐγενόμην Aqu. Proverbb. 5, 14.: θαυμαςῶς, ὡς Plato Phaedon. 45.: ὑπερφυῶς, ὡς Id. ib. 47.: ὡς ἀληθῶς Aeſchin. Socr. 3, 8. Plato Cratyl. 42. fin.: ὡς ἀνδρείως Xen. Cyrop. 4, 4. 1.: vbi haec verba cohaerere videntur cum verbo ἐμεγαλήγορεν, ita, vt ſit *quam fortiter, quam vehementer, quam nauiter, iactabant.* v. index Graecit. Aeſchin. v. ὡς. Nam etſi certum eſt, particulam ὡς, his, aliiſque, particulis iunctam non omnibus in locis reddi Latine poſſe, vt hactenus redundare non temere dici poſſit: tamen aeque certum eſſe putamus, eam habere ſemper, exemplo particulae ὅτι poſitiuis iunctae, vim ἐπιτατικὴν, multiſque in locis exprimi recte poſſe particula *quam*, h. e. *valde* v. Turſell. in de partice. Lat. orat. c. 204. 12. Ern. Ceterum de particulis, poſitiuorum apud Graecos comitibus, expoſuit etiam Ioh. Poſſelius in Syntaxi nomm. 1. p. 3. ſ. Schurzfl.

Comparatiui particulas ſibi, atque aduerbia, adiuncta habent fere iſta. Etymol. M. v. πρώτιςος p. 693. 26. Τὰ δὲ συγκριτικὰ, ἅτε τελειοτάτην οὐκ ἔχοντα ἐπίτασιν, ἔςιν ὅτε δευτέραν ἐπιτατικὴν ἐπίτασιν ἐπιδέχεται. 1) Βραχεῖ: vt, βραχεῖ τινι πλείω Plato Polit. 1. p. 330. B To. 2. Steph. p. 152. To. 6.

Bipont.

Bipont. Nam βραχεῖ vim aduerbii habet, et pronomen τινὶ eam quodammodo minuit. 2) Ἐσχάτως· vt, ἐσχάτως, καὶ παρ᾽ ὁντινῦν, ἧττων Plut. Galb. 12. p. 361. To. 6. Tub. 3) Ἔτι, ἔτι πολὺ, et πολὺ ἔτι, πολλὸν ἔτι, et πολλῷ ἔτι; atque ἔτι πολλῷ· vt, ἔτι τούτων θωϋμαστότερον Herodo. 3, 111.: ἔτι γλυκυτέραν Pind. Olympp. 1, 175.: ἔτι μείζω Iſocr. Aeginet. p. 523. To. 2.: ἔτ᾽ αἰσχίων Ariſtoph. Eccleſſ. 1070.: ἔτι ἥδιον Plato Cratyl. 1.: ἔτι φιλικώτερον Xen. Apomnn. 4, 3. 12.: ἔτι ἀθλιώτερον Id. ib. 1, 7. 3.: ἔτι μεγαλειοτέροις Id. ib. 2, 1. 34.: ἔτι μᾶλλον Id. Cyrop. 5, 2. 15.: ἔτι κρείττους Id. ib. 3, 3. 19.: ἔτι ἰσχυροτέρα Id. ib. 7, 5. 5. Hanc particulam reddidere Cicero, aliique ſcriptores Latini, qui integre loquuti ſunt, particula *etiam*, pro qua Suetonius [Tiber. 44.], Quinctilianus [2, 15. 28.], aliique eius aetatis ſcriptores, particulam *adhuc* ſubſtituerunt. Ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν Xen. Apomnn. 2, 1. 27.: πολὺ ἔτι ἐκλαμπροτέρων Plato Phaedon. 59.: πολὺ ἔτι ἧττον Id. Criton. 12.: πολὺ ἔτι χαλεπώτερον Xen. Cyrop. 1, 6. 14.: πολὺ ἔτι μᾶλλον Id. ib. 7, 3. 3. 7, 5. 7.: πολλὸν ἔτι ἀλκιμώτερος Herodo. 1, 103.: πολλὸν ἔτι ἀγριωτέρη Id. 8, 13.: πολλῷ ἔτι μιαιφονώτερος Id. 5, 92. 6.: πολλῷ ἔτι πλεῦνας Id. 1, 135.: πολλῷ ἔτι μᾶλλον Id. 7, 104.: πολλῷ ἔτι τούτου κάλλιον Demoſth. p. 259. 15. To. 1.: ἔτι πολλῷ χαλεπώτερον Id. p. 37. To. 1. 4) Ἧττον· vt μοχθηρότερον ἧττον Plato Legg. 9. p. 854. D To. 2. Steph. p. 5. To. 9. Bipont. v. Dauiſius ad Max. Tyr. 10, 2. p. 531. edit. mai. Sic Florus 4, 2. 47. *Sed nec minus admirabilior illius exitus belli:* vbi v. Ducquerus. 5) Μακρῷ· vt, ἀσθενεστέρα μακρῷ Aeſchyl. Prometh. 513.: μακρῷ ἀμείνονες Herodo. 8, 86.: ἀθλιώτερος μακρῷ Aeſchin. Socr. 3, 13. 6) Μᾶλλον, πολὺ μᾶλλον, et πολλῷ μᾶλλον· vt, ῥηΐτεροι μᾶλλον Hom. Il. ω, 203.: v. Apollon. Alex. de ſynt.

 1, 28.

1, 28. 3, 21.: μᾶλλον ὀλβιώτερος Ariſtoph. Eccleſſ. 1123.: αἱρετώτερα μᾶλλον Herodo. 7, 143.: vbi vid. Veſſelingius: αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος Plato Gorg. 42. p. 151.: ſed Cratyl. 27. dixit ſic μακρότερα τοῦ προσήκοντος· 2. Corr. 7, 13. περισσοτέρως μᾶλλον· Charit. 1, 14. ἐρημότερος ἐκείνου μᾶλλον· Xen. Cyrop. 3, 3. 10. μείζω πολὺ μᾶλλον· Phill. 1, 23. πολλῷ μᾶλλον κρεῖσσον. Plures huius triplicis generis ſcriptorum veterum locos congeſſere Portus Lex. Ion. v. μᾶλλον· Heupelius ad Marc. 7, 36.: Vetſtenius ad Phill. 1, 23.: Abreſchius animadverſſ. ad Aeſchyl. p. 132. To. 1.: Hoeſchelius ad Herodian. Philet. p. 203. Pau.: Gataquerus in de ſtylo N. T. c. 25. p. 133. Trai. ad Rhen. et interpp. Tho. Mag. v. μᾶλλον; quo tamen in numero multi alieni ſunt, in quibus aduerbium μᾶλλον pertineat, non ad comparatiuos, immo ad infinitiuos, aliaue verba, comparatiuis ſubiuncta, ad quae adeo ſequens particula ἢ reſpiciat, ita, vt ſit Lat. *potius*. Quo quidem in genere nec Zeunium ad Xen. Cyrop. 1, 6. 25. ſatis cautum fuiſſe video. Talibus enim in locis adverbium μᾶλλον fere ſeiunctum a comparatiuis, intervenientibus infinitiuis, aliiſue verbis ad comparatiuos pertinentibus, extat: vt apud Xen. Cyrop. 2, 4. 8. 5, 5. 2. Plat. Phaedon. 27. Sed grammatici, et librarii, his in locis ſaepe, vel aduerbium μᾶλλον omiſerunt, vel comparatiuos mutarunt in poſitiuos: vt apud Xen. Cyrop. 1, 6. 19. p. 46. Lipſ. libri editi veteres, etiam cod. Guelf. et Brem., legunt, ὡς καὶ καρτερώτερον δεῖ πρὸς πάντα τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἶναι· ſed libri Stobaei Eclogg. Ethicc. 46. p. 342. Turic. habent, ὡς καὶ καρτερὸν δεῖ — τῶν ἀρχομένων μᾶλλον εἶναι· quum tamen Xenophon ſine vlla dubitatione ſcripſerit, ὡς καὶ καρτερώτερον δεῖν — τῶν ἀρχομένων μᾶλλον· quae fuit, Camerario quidem auctore, cod. Bud. ſcriptura, cuius veſtigia conſpiciuntur

tur in cod. Palaeoc., in quo alia manus ſuper ſyllaba ερ vocabuli καρτερὸν poſuit ſyllaba οτέ. Et apud eundem Xen. Cyrop. 5, 5. 2. in verbis, ἥδιον ἀπαλλαγῆναι μᾶλλον, ἢ ἄλλον ὄχλον εἰσδέχεσθαι, in cod. Bodl. et Guelf. omiſſa eſt particula μᾶλλον, quae tamen ibi ad infinit. ἀπαλλαγῆναι, neque ad comparat. ἥδιον pertinet. Latini vero etiam hac in re imitati Graecos, comparatiuis addidere aduerbia *magis*, et *magis multo* [Plaut. Menaechmm. 5, 6. 13. ſ.]. vid. Vecherus Hellenol. 1, 2. 6. p. 167. ſ. et ibi Heuſingerus: Berneccerus, et Vorſtius, ad Iuſtin. 3, 2. 7.: Taubmanus ad Virgil. Cul. 785. et ad Plaut. Menaechmm. prol. 55. p. 580. b: Laurenberg. Antiquar. v. *magis* p. 1263.: Vetſtenius ad Phill. 1, 23. Caeterum hanc augendi comparatiui rationem in poëtis quidem ferendam eſſe, non item in oratoribus, putabat Thomas Mag. v. μᾶλλον p. 596., nec diſſentiente Herodiano, qui Philet. p. 202. Pau. p. 460. Pierſ., Ἄκαιρον, inquit, τὸ μᾶλλον πλεσιώτερον. 7) Μέγα· vt, μέγ' ἀμείνονα φῶτα Hom. Il. β', 239. Heſiod. Ἀσπ. 51.: εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων Hom. Odyſ. χ', 374.: ἡ δυωδεκάτη — μέγ' ἀμείνων Heſiod. Ἔργ. 776. 8) Μικρῷ, vel σμικρῷ, et μικρόν· vt, μικρῷ μείζω δύναμιν Iſocr. Nicocl. p. 76. Lyc.: μικρῷ πλείω Lycurg. p. 134. Hauptm. pr.: τὸ σμικρῷ χεῖρον, καὶ πόμα, καὶ σιτίον, Hippocr. aphorr. 2, 38.: τῶν μικρὸν ἀδροτέρων Id. aphorr. 1, 5. Nonnunquam adu. σμικρῷ, rei etiam magis minuendae cauſſa, additur particula ἔτι· vt, ἔτι μικρῷ σαφέςερον Aeſchin. p. 569. To. 1. Reiſq.: vt Hippocr. de diaet. 1, 3. p. 182. To. 1. dixit πάνυ σμικρὸν ἐνδεέςερα. 9) Ὀλίγῳ, et ὀλίγον· vt, ὑποδεέςερος ὀλίγῳ Herodo. 1, 134.: ὀλίγῳ μέζων Id. 4, 50.: ὀλίγῳ πρότερον Id. 7, 46.: ὀλίγῳ μακρότερα Iſocr. Panegyr. p. 155. To. 2.: ἐν τέτῳ τῷ χρόνῳ, ἢ ὀλίγῳ μείονι, ἢ ὀλίγῳ πλείονι, Hippocr. περὶ φύσ. παιδ. c. 10. p. 141. To. 1. ἐν

τῇσιν

τῇσιν ὀλίγον ἁδροτέρῃσι διαίτῃσι Hippocr. aphorr. 1, 5. Sed Herodo. 8, 95. adu. ὀλίγῳ ſequi iuſſit pronomen τὶ, rei magis minuendae cauſſa, ὀλίγῳ τὶ πρότερον· vt idem 4, 81. ſcripſit, ὀλίγον τὶ πρότερον. 10) Ὅσον — τόσον, vel τοσοῦτον — ὅσον· ὅσῳ — τοσούτῳ, vel τοσούτῳ — ὅσῳ· vt, ὅσσον — ἥδιον, ὅσσον — λασιωτέρη, ὅσσον ἐλαφροτέρη — τόσσον, Theocr. Idyl. 12, 3. ſſ.: τοσοῦτον βελτίονας — ὅσον ἐλάττονας Xen. Cyrop. 7, 5. 25.: ὅσῳ — ἐσωτέρω —, τοσούτῳ πλέω Herodo. 8, 66.: ὅσῳπερ αἴσχιον, τοσούτῳ κάκιον Plato Gorg. 63. p. 208.: ὅσῳ ἂν πλείων ᾖ, τοσούτῳ, καὶ μείζων, καὶ καλλίων, καὶ κουφοτέρα, φέρειν γίγνεται Xen. Cyrop. 8, 2. 11. add. Apomnn. 1, 4. 10. Oecon. 7, 42.: qui idem Cyrop. 5, 2. 15. ſcripſit, θάρσος — τοσούτῳ μεῖζον, ὅσῳ ἂν πλείονα χρόνον ἡμᾶς μὴ ὁρῶσιν· vbi tamen in cod. Palaeoc. pro τοσούτῳ ſcriptum eſt τόσῳ· et 8, 3. 16. τοσούτῳ ἥδιον ζῶ, ὅσῳ πλείω κέκτημαι. Sed interdum ὅσον ſimpliciter ponitur: vt, Ὅσσον φέρτερός εἰμι Hom. Il. ά, 186. Et ſaepe poſt ὅσῳ, ὅσον, vel τόσῳ, omittitur comparatiuus: vt, τοσούτῳ ἔτι πλέω — ὅσῳ — Herodo. 2, 61.: τοσοῦτο — ἀμείνονας, ὅσῳ — Id. 6, 137.: τοσούτῳ κάκιον — ὅσῳ Id. 8, 3.: τοὶ γὰρ ἄνδρες τῶν σῶν ἀνδρῶν κρέσσονες τοσοῦτόν εἰσι — ὅσον ἄνδρες γυναικῶν Herodo. 8, 68. 1.: ὅσῳ μᾶλλον — τόσῳ Thuc. 4, 28.: vel τοσούτῳ ante comparatiuum: vt, ὅσῳ — ἐνδοτέρω φεύγεις, μᾶλλον ἐν τῷ καπηλείῳ γίνῃ Plut. de prof. virt. ſent. p. 260. To. 7. Tub.: ἐνόμιζεν, ὅσῳ πλείονα λήψεται παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐλάττονα κατορθώσειν δι' ἑαυτοῦ Id. V. Alex. M. 5. p. 256. To. 4. add. Polyb. 4, 42.: vt apud Latinos *tanto* ſic omittitur ante *quanto*. v. Turſellinus de particc. L. orat. c. 209. 2. Ern. Sic apud Plat. Euthyphr. 13. καὶ μὴν νεώτερός γ' ἐμοῦ εἶ οὐκ ἔλαττον, ἢ ὅσῳ σοφώτερος; intell. τοσούτῳ ante comparat. νεώτερος· et τόσῳ ante comparatiuum,

tiuum, et comparatiuus poſt ὅσῳ· vt, Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, Anacr. odar. 11, 9. ſſ.: vbi nos vide. 11) Ὅτι, et ὡς· vt, Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον Theocr. Idyl. 24, 48.: ὡς θᾶττον εἰς τὴν Λευκάδα καθωρμίσθη Polyb. 5, 16. vid. Zeunius ad Xen. Cyrop. 1, 3. 4. 12) Πολλὸν, et πολὺ, itemque πολλῷ, et κατὰ, vel παρὰ, πολύ· vt, πολλὸν ἀμείνων Hom. Il. ζ', 479.: πολλὸν παυρότεροι Odyſ. ξ, 17.: πολλὸν ἀρείων Heſiod. Ἔργ. 207.: ςρατὸς πολλὸν ἐλάσσων Herodo. 1, 77.: ὄμματά μοι — ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας Theocr. Idyl. 20, 25.: πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων Bion fragmm. p. 236. Vrſin.: πολὺ μείων Hom. Il. β', 529.: τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης Heſiod. Ἀσπ. 114.: πολὺ πλείες Thuc. 3, 32.: ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω Bion fragmm. p. 245. Vrſin.: πολὺ ἐν πλείονι ἀπορίᾳ εἰμὶ Plato Cratyl. 27.: ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τῦ νῦν Ariſtoph. Plut. 526.: ἥττων πολὺ Id. ib. 945.: τὰ πολὺ ἰσχυρότερα Xen. Apomnn. 4, 3. 10.: ſed πολὺ ἔτι πλέον Id. Cyrop. 8, 2. 6.: πολλῷ ἀμείνων Aeſchyl. Prom. 335.: ἀνδρὸς μεγάλῳ πολλῷ μείζων Sappho fragm. 19, 4. p. 52. Lyc.: τέτων γε πολλῷ πλείονα Ariſtoph. Plut. 187.: vbi in cod. Doruil. male ſcriptum erat πολλῶν, vt apud Plat. Phaedon. 38. in Ald. Baſ. 1. 2. ἐπὶ πολλῶν ὑψηλοτέρε· ſed Marclandi ſententia ab Valquenario ad Herodo. 5, 1. p. 373. comprobata, qui [ad Lyſi. orat. 30. p. 600] cenſebat, Matth. 10, 31. et Luc. 12, 7. reſcribendum eſſe πολλῷ ςρεθίων διαφέρετε, vel propterea ferri non poteſt, quia verba πολλῶν ςρεθίων referuntur ad verba ἓν ἐξ αὐτῶν· Aelian. V. H. 2, 3. γραφικώτερος κατὰ πολύ· Polybb. exec. legatt. 58. p. 660. To. 2. ἀρχαϊκώτερον εἶναι παρὰ πολὺ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν. Sed aduerbia πολὺ, πολλὸν, et πολλῷ, magnitudinis augendae cauſſa, non tantum particula ἔτι comitatur, vt ante

[n. 3.]

[n. 3.] vidimus, ſed etiam particula πάνυ, et pronomen τί· vt, πάνυ πολὺ ἐλάσσων Xen. Cyrop. 2, 4. 17.: πολύ τι κακοηθέστεροι Ariſtoph. Pac. 823.: πολλόν τι ἀλκιμώτερον Arrian. Indicc. p. 537. Blanc.: ſed ad magnitudinem quodammodo minuendam idem pronomen valet in locis his: ὀ πολλῷ τέῳ ἀσθενέστερον Herodo. 1, 181.: ὀ πολλῷ τέῳ ἔλασσον Id. 2, 48.: ὀ πολλῷ τέῳ μέζονας Id. 2, 67. Et Ariſtophanes ſic pro πάνυ πολὺ dixit πολὺ πολύ, Acharnn. 424. πολὺ πολὺ πτωχίστερε. 13) Τὶς, et τί: quod pronomen ſic vim augendi, minuendiue, hoc eſt, adverbii μακρῷ, vel μικρῷ, habet: vt, μή δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι Plato Phaedon. 38.: ἰσχυροτέρα τινὶ ἀνάγκη Xen. Cyrop. 5, 1. 6.: ὑπαὶ πτερύγων τι προσκαλεῖν σοφώτερον; Ariſtoph. Auu. 1426. Grammatici vero, et librarii, talibus in locis pronomen τὶ ſaepe induxerunt. Certe apud Xen. Cyrop. 7, 5. 22. pro οὐδὲ ἧσσον φιλότιμοι e cod. Palaeoc. reſcribi debet οὐδὲ ἧττόν τι φιλότιμοι· vt Zeunius apud eundem in eodem opere 3, 3. 22. pro εἰ ἄρα καὶ σὺ ἀμείνους e cod. Guelferb. recte repoſuit εἰ ἄρα τι καὶ σὺ ἀμείνους· quae ſcriptura etiam Palaeocom. cod. auctoritate confirmatur: vt 3, 3. 10. legitur in omnibus libris, εἴ τι — φοβερωτέρους ποιήσομεν — θαῤῥαλεωτέρους. Caeterum de particulis, comparatiuorum comitibus, conferri etiam Poſſelius ſynt. nomm. 17. p. 34. ſſ. poteſt, et Abreſchius animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 132. ſ. Lectt. Ariſtaenett. p. 283.

Superlatiuo denique Graeci, fere rei augendi cauſſa, adiiciunt particulas has. Etymol. M. v. πρώτιστος p. 693. 24. τὰ μὲν ὑπερθετικὰ, ἀπηρτισμένην, καὶ ἀκροτάτην, ἔχοντα ὑπέρθεσιν, οὐκ ἐπιδέχεται ἐπιτατικὸν ἐπίῤῥημα· οὐ γὰρ λέγομεν ἄγαν, ἢ λίαν, τιμιώτατος. Schol. Theocriti ad Idyl. 7, 100. Ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως. Schol. Sophocl. ad Aiac. 869. Τῶν ποιητῶν ἐστι, τὸ

προστι-

προστιθέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἑτέρας ἐπιτάσεις. Quibus quidem praeceptis quantum tribuendum ſit, docebunt quemque particulae, quas videmus ſuperlatiuis additas eſſe etiam a diligentiſſimis, probatiſſimiſque, ſcriptoribus aliis. 1) Ἄγαν· vt, κύνας ἄγαν ἀγριωτάτους Aelian. H. AA. 1, 38.: τίς γὰρ τῶν ἄγαν λαγνιστάτων Theodoret. Θ. ΠΠ. 7. p. 104. 19. Sylb. 2) Δεινῶς· vt, φιλαργυρώτατος δεινῶς Lucian. Aſin. p. 77. To. 2. Graeu. 3) Διαφερόντως· vt, φιλοτεχνότατος ὢν διαφερόντως Plut. apophthegmm. Laconn. p. 188. To. 8. Tub.: πάντων διαφερόντως προθυμότατον Thuc. 8, 68. Sic *vnice ſtudioſiſſimus* Gellius NN. AA. 19. 5. 4) Ἔξοχα, et ἔξοχον· vt, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι Hom. Odyſ. δ', 629.: περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων Id. Odyſ. ζ', 158.: vbi v. Euſtathius p. 1557. 48. 5) Ἐσχάτως· vt, τῇ ἐσχάτως λεπτοτάτῃ διαίτῃ Hippocr. aphorr. 1, 7. 6) Ἢ, vel ſimpliciter, vel adiunctis verbis δύναμαι, et δυνατόν· vt, συνταξάμενος ᾗ ἄριστον Xen. Cyrop. 2, 4. 19.: ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν ᾗ ἄριστον, καὶ ἥδιστον, ἀπολαύσωμεν Id. ib. 7, 5. 26.: ᾗ ῥᾷστα Id. Apomnn. 2, 1. 9. Apol. 7.: ἐπανελθόντες ᾗ τάχιστα Plut. V. Marcel. 4. p. 284. To. 2.: ᾗ ἂν δύνωμαι τάχιστα Xen. Cyrop. 7, 1. 5.: τῇ δυνάμεθα ἄριστα Herodo. 9, 60.: vt Cic. 13. ep. 31, 2. *quam honorificentiſſime, et quam liberaliſſime*: et 13. ep. 9, 1. *vt potui diligentiſſime*: ᾗ δυνατὸν προσωτάτω Xen. Apomnn. 1, 4. 6. 7) Καὶ· vt, καὶ μάλιστα Xen. Cyrop. 2, 1. 5., h. e. *vel maxime* Cic. Orat. 1, 8.: vt, *vel familiariſſime* Id. 13. ep. 45, 1. 8) Κομιδῇ· vt, διὰ κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν Iamblich. V. Pyth. 29. p. 137. Neoc. 9) Λίαν· vt, ὅπως ἂν βέλτιστα λίαν πράττοι Aeſchin. Socr. 2, 5.: λίαν μνημονικώτατος Lucian. p. 1015. To. 2. Reiz.: qui locus laudatur ab Abreſchio animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 133. To. 1. 10) Μακρῷ· vt, λογιώτατοι μακρῷ Herodo. 2, 77.: μακρῷ ἀρίστη Id. 1, 193.: πρῆγμα

πρῆγμα εὐηθέστατον μακρῷ Id. 1, 60.: μακρῷ ἄριστα Aeſchyl. Eumenn. 30. ſ.: εὐνέστατος μακρῷ Ariſtoph. Pac. 672.: ὑβριστότατος μακρῷ Id. Veſpp. 1294.: μακρῷ θωμασιώτατα Herodo. 6, 47.: μάλιστα μακρῷ Id. 2, 41.: v. Portus Lex. Ion. v. μακρῷ· γυνὴ ἀρίστη τῶν ὑφ᾽ ἡλίῳ μακρῷ Eurip. Alceſt. 149.: μακρῷ ἀληθεστάτην εἶναι γνῶσιν Plato Phileb. 35.: μακρῷ ἄριστ᾽ ἔχει Id. Theaet. 25. vid. Abreſchius animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 3. To. 2. Sed Herodo. V. Hom. 7. ſcripſit, ἤκουεν εὖ — μακρῷ μάλιστα τῶν Ἰθάκῃ ἀνδρῶν· et Pauſan. 4, 24. p. 338. dixit, Ἑλλήνων τῶν τότε ἐκεῖνον μακρῷ δή τινι ἄριστον νομίζων. Nam pronomen τινὶ etiam ſic habet vim ἐπιτατικήν. 11) Μάλα, et μάλιστα, et ἐν τοῖς μάλιστα· vt, μάλα κάλλιστος — ἰσχυρότατος — τάχιστος Xen. Ageſil. 5, 5.: ἔχθιστος μάλιστα Hom. Il. β΄, 220.: μάλιστα κῃ ἐμφερέστατα Herodo. 2, 76.: v. Portus Lex. Ion. v. μάλιστα· μάλιστα χαλεπώτατοι Aeſchin. Socr. 2, 1.: θεραπαίνῃ τῇ μάλιστα καλλίστῃ Polyaen. 1, 13.: τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι Aelian. V. H. 14, 40. Herodianus igitur Philet. p. 460., et Thomas Mag. v. μᾶλλον p. 596., ſine cauſſa elegantiae Graecae ſtudioſos iuſſerunt vſu huius loquendi formae abſtinere. Conf. Hemſterhuſius ad Lucian. p. 3. To. 1.: Lennepius ad epp. Phalar. p. 258.: Heupelius ad Marc. 7, 36. Interdum aduerbio μάλιστα etiam aduerbia μακρῷ, et ὅτι, addita inueniuntur: vt, λογιμώτατον — μακρῷ μάλιστα Herodo. 1, 171.: φεύγοντας δὲ ὅτι μάλιστα πορρωτάτω τὸν οἶνον Clemens Alex. Paedag. 2, 2. p. 151. C. Et Graecorum exemplo etiam Latini ſuperlatiuis, re poſtulante, adiungunt adu. *maxime*. vid. Heuſingerus ad Vechneri Hellenol. 1, 2. 6. 4. p. 171. et Rhunquenius ad Vell. Pat. 2, 27. 1. 12) Μέγα, et μέγιστον· vt, ἀνδρῶν μέγ᾽ ἄριστος Hom. Il. β΄, 768.: μέγα φέρτατ᾽ Ἀχαιῶν Odyſ. λ΄, 477.: τόδε μέγ᾽ ἄριστον Il. β΄, 274.: μέγ᾽

ἀρίστα

ἀρίϛα Eurip. Alceſt. 742.: μετ᾽ ἐκείνης τῆς μέγ᾽ ἀρίϛης Id. ib. 898.: μέγα φέρτατε λαῶν Heſiod. Ἀσπ. 330.: ὦ μέγιϛον ἐχθίϛη γύναι Eurip. Med. 1323. 13) Οἷος· vt, καί ποτε ὄντος τȣ͂ πάγȣ οἵȣ δεινοτάτȣ Plato Sympoſ. 35.: ἀπέχθειαι — οἷαι χαλεπώταται, καὶ βαρύταται, Id. Apol. 9.: οἷος ἄριϛος Theocr. Idyl. 14, 59. His enim, aliiſque huiuſmodi, in locis ſatis apparet intellegi debere pronomen τοιȣ͂τος. 14) Τῷ ὄντι· vt, εὐδαιμονεϛάτȣς τῷ ὄντι Xen. Cyrop. 3, 3. 24. 15) Ὅπως· vt, δότε ξίφος Ὅπως τάχιϛ᾽ Ariſtoph. Veſpp. 167. 364.: ὅπως ἀνωτάτω Id. Pac. 206.: ὅπως ἄριϛα Aeſchyl. Agam. 609. vid. Euſtathius ad Il. ά p. 79. 37. 16) Ὅσον, et ὅσω· vt, βάτε — ὅσον τάχιϛα Sophocl. Electr. 1457. ſ. add. Aeſchyl. Choephph. 770.: ὅσσον μάλιϛα Aeſchyl. Prom. 523.: ὅσσον ἀηδὼν Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν Theocr. Idyl. 12, 6. ſ.: ὅσον ἀναισχυντότατοι Iſaeus p. 61. To. 7. Reiſqu.: ὅσῳ ἐϛὶ τȣ͂το ἄριϛον Herodo. 3, 82.: ὅσῳ κράτιϛον — ὅσῳ πλεῖϛη Sophocl. Antigon. 1166. ſ. Cantabr.: αὐτοὶ μάλιϛα ἔθνησκον, ὅσῳ καὶ μάλιϛα προσῄεσαν, Thuc. 2, 47.: ἔϛι πλέον πάντων πονηρότατος, ἢ ὅσῳ πλȣσιώτατος Aeſchin. Socr. 2, 2. Nam hic particula ἢ pendet a comparat. πλέον, et ante ſuperlat. πονηρότατος intell. τοσȣ́τῳ· vt Herod. Att. p. 36. To. 8. Reiſqu. τοσȣ́τῳ μέγιϛον, ὅσῳπερ· ὅσῳ μάλιϛα καὶ ἐλεύθεροι — τοσȣ́τῳ καὶ θρασύτατα Thuc. 8, 84. 17) Ὅτι· vt, ὅτι τάχιϛα Xen. Cyrop. 6, 2. 9.: vbi ſynon. eſt ὡς τάχιϛα· ὅττι τάχιϛα Hom. Odyſ. έ, 112.: ὅτι ἥδιϛα Xen. Cyrop. 7, 5. 19.: ὅτι βέλτιϛα Id. Oecon. 7, 12.: ὅτι πλεῖϛα Id. ib. 7, 15.: ὅτι μάλιϛα Id. Apomnn. 4, 2. 40.: ὅτι προσωτάτω Id. Cyrop. 2, 1. 4.: ὅτι μεγαλοπρεπέϛατον Id. ib. 2, 4. 4.: ὅτι σμικρότατον Id. ib. 5, 4. 13.: ὅτι μεγίϛη Thuc. 1, 126. 18) Ὄχα· vt, ὄχ᾽ ἄριϛος Hom. Il. ά, 69. β΄, 761. ή, 221.: qui locus laudatur ab Herodo.

rodo. V. Hom. 26. 19) Πᾶν, πάντα, τὰ πάντα, πάντων, πασῶν· vt, πανύςατος Ariſtoph. Acharnn. 1183.: πανυπερτάτη Hom. Odyſ. *ι*, 25.: πανάριςος Heſiod. Ἔργ. 293.: παγκάκιςε Sophocl. Antigon. 757.: πάμπλειςα χρήματα Laërt. 6, 99. Herodi. 2, 6. 11.: ὁ πάντ᾽ ἄριςος Sophocl. Oed. Col. 1503. Cantabr.: ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος Theocr. Idyl. 7, 98.: ἥκιςα πάντων Ariſtoph. Plut. 440.: ad quem locum ſcholiaſtes habet haec, Ὥσπερ φαμὲν μάλιςα πάντων [Herodo. 2, 41. dixit πάντων μάλιςα μακρῷ, et 2, 37. θεοσεβέες περισσῶς ἐόντες μάλιςα πάντων ἀνθρώπων], καὶ ἔςι τὸ μάλιςα ἐπίτασις ὑπερθετικὴ, ὅτω καὶ ἥκιςα πάντων, καὶ ἔςιν ἀπαγόρευσις ὑπερθετική· πάντων σπανιώτατον Herodo. 3, 23.: ἀθλιωτάτες πάντων, et πάντων ῥᾶςον, Xen. Cyrop. 3, 3. 24.: πάντων χαλεπώτατον Id. ib. 1, 6. 14.: ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη Ariſtoph. Lyſiſtr. 1110.: ὦ τῆς ἱερωτάτης ἁπασῶν — χώρας Id. Equitt. 579.: πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις Sophocl. Oed. Col. 107. Pro πάντων Ariſtophanes poſuit ἁπαξαπάντων Eccleſſ. 760. ſ., ἠληθιώτατος ἁπαξαπάντων· et Herodotus 2, 25. dixit, ἀνέμων πολλὸν τῶν πάντων ὑετώτατος· vt Nep. Alcib. 1, 2. *omnium aetatis ſuae multo formoſiſſimus.* Graeci enim omnino genitiuo πάντων addunt ſaepenumero genitiuum nominum, quae declarent formam, et ſpeciem, rerum, et perſonarum, ad quam pertinet res, et perſona, de qua ſermo eſt: quae tamen nomina ſaepiſſime etiam comite genitiuo πάντων carent, ita, vt pro iis aduerbia ἄγαν, λίαν, μάλιςα, ἔξοχα, σφόδρα, εἰς ὑπερβολὴν, ſubſtitui poſſint. vid. nos ad Leuſden. de hebraiſmis N. T. p. 93. Interdum, inuitatu ipſius ſententiae, animique commoti impulſu, ſuperlatiuus, praeter quam, quod genitiuum πάντων adiunctum ſibi habet, etiam aduerbio ἐπιτατικῷ, certe formula talis aduerbii vi praedita, augetur. Cuius quidem multiplicis formae loquendi exempla non-

nonnulla ſubiicere nobis viſum eſt. Κακίϛες τε, καὶ ἀνανδροτάτες, κρίνεσιν εἶναι ἁπάντων ἀνθρώπων Herodo. 4, 142.: ἐλόγατον τρίχωμα ἔχεσι πάντων ἀνθρώπων Id. 7, 70.: ὦ μιαρώτατε ἀνδρῶν ἁπάντων Ariſtoph. Plut. 78. ſ.: δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ Ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ' Id. ib. 445. ſ.: ὅτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων εἴργασθ' Id. ib. 1113.: ὦ κάκιϛοι πάντων ἀνθρώπων Demoſth. p. 752. To. 1.: ὦ πάντων ἀνθρώπων φαυλότατοι Id. p. 98. To. 1.: ἐπιχολωτάτη πασέων ποιέων, ὧν ἡμεῖς ἴδμεν, Herodo. 4, 58.: πασέων γυναικῶν καλλίϛην Id. 1, 8.: τλημονεϛάτη γυνὴ πασῶν Sophocl. Electr. 440. ſ.: πολλὸν πασέων καλλίϛην Herodo. 1, 8.: ἀνὴρ πολλὸν Ἑλλήνων σοφώτατος Id. 8, 124.: ἀδικώτατον πάντων ἀνθρώπων Id. 1, 129.: ἀνθρώπων ἁπάντων ὀλβιώτατον Id. 1, 34.: μέγιϛοι, καὶ κάλλιϛοι, ἀνθρώπων πάντων Id. 3, 20.: ἣν ἐγὼ μάλιϛα πασῶν ἡμερῶν δέδοικα Ariſtoph. Nubb. 1130. ſ.: ὡραιοτάτη τῶν γυναικῶν Aelian. V. H. 7, 1.: τῶν δημιεργῶν σπανιώτατος Plato Cratyl. 8.: ταλάντατε ἀνδρῶν Ariſtoph. Plut. 684.: φίλτατ' ἀνδρῶν Aeſchyl. S. c. Thebb. 683.: ὦ σχετλιώτατε ἀνδρῶν Herodo. 3, 155.: ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Ariſt. Plut. 788.: ὦ βέλτιϛε ἀνδρῶν Plato Gorg. 70. p. 226.: ὦ κάκιϛε ἀνδρῶν Herodo. 2, 115.: ἀποτμότατος θνητῶν ἀνθρώπων Hom. Odyſ. α', 219.: δικαιότατος Κενταύρων Id. Il. λ', 831.: ἀνδρῶν δεξιώτατοι Ariſtoph. Equitt. 750.: ἀνοητοτάτη γυναικῶν Demoſth. p. 363. To. 1.: τῶν ἀϛῶν μέγιϛον Herodo. 3, 20.: ὦ δειλότατε θεῶν, κἀνθρώπων, Ariſtoph. Rann. 489.: ὦ κακῶν κάκιϛε Sophocl. Oedip. tyr. 334.: ὦ μιαρῶν μιαρώτατε Ariſt. Pac. 183.: μακάρων μακάρτατε, καὶ τελέων τελειότατον κράτος, Aeſchyl. Supplicc. 533. ſ.: δύτης τῶν τότε ἀνθρώπων ἄριϛος Herodo. 8, 8.: ἔσχατα ἐσχάτων κακὰ Sophocl. Philoct. 64. Haec vero forma loquendi in linguam Graecam profecta eſſe videtur

tur ex Hebraea, in qua ſuperlatiuus ita exprimi ſolet, vt poſitiuum, qui vim ſuperlatiui habeat, ſequatur praepoſitio ב cum numero plurali nominum generis rerum, ad quod adiectiua pertinent. vid. Cant. 1, 8. Prouu. 30, 30. coll. Luc. 1, 28. 42.: vbi pro εὐλογημένη ἐν γυναιξὶ dici, e ratione Graeca, poterat εὐλογημένη γυναικῶν, vt δῖα γυναικῶν apud Hom. Odyſ. ά, 332. γ΄, 228. Vid. nos ad Leuſden. de hebraiſmis N. T. p. 93. Certe Graeci hoc in genere interdum pro genitiuis pluralibus poſitiuorum vſi ſunt praepoſitione ἐν cum ſuo caſu: vt, ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι Plato Cratyl. 39. Neque vero raro pro genitiuo πάντων, eiuſque comitibus, ponunt genitiuum pronominis reciproci, qui iunctum ſibi habeat, non tantum ſuperlatiuum, ſed etiam comparatiuum, adiectiui, additis etiam aduerbiis μακρῷ, et πολλῷ· qua orationis forma Iones in primis, atque Attici, eorumque imitatores, delectati ſunt. Sic, εὖρος δὲ, τῇ εὐρυτάτη ἐστι αὐτὴ ἑωϋτῆς, Herodo. 1, 203.: ὕψος δὲ, τῇ ὑψηλοτάτη ἐστὶ αὐτὴ ἑωϋτῆς, Id. 2, 124.: ἐοῦσα βάθος, τῇ βαθυτάτη αὐτὴ ἑωϋτῆς, Id. 2, 149.: ἵν᾽ αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν Euripides apud Plat. Gorg. 40. p. 144.: τό γε ὑπόλοιπον αὐτῶν τῆς δόξης ἀσθενέστερον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐστιν Thuc. 7, 66.: ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα Xen. Apomnn. 1, 2. 46.: ἵνα μὲν στενώτατος αὐτὸς αὑτοῦ ὁ Ἰνδός ἐστι Arrian. anab. 5. p. 319.: τῷ γὰρ ὄντι Θηβαίους αὐτοὺς ἑαυτῶν πολεμικωτάτους τότε γενέσθαι φασὶ Plut. V. Ageſil. 26. p. 111. To. 4.: σπουδαιότατος αὑτοῦ Id. V. Cleom. 33. p. 195. To. 5.: ſed Hippocr. dixit, ἃ ἂν τύχῃ αὐτὰ ἑωϋτῶν προθυμότερα ἐόντα, aphorr. 1, 13.: ἰσχυρότερος ἑωϋτοῦ ἔσται Id. de vet. medic. 9. p. 18. To. 1.: αὐτὸς ἑωϋτοῦ ῥέει πολλῷ ὑποδεέστερος, ἢ τοῦ θέρεος, Herodo. 2, 25.: μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἑωϋτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ, Id. 8, 86.: ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν, βελτίους — κατεσκεύασε Polyb.

Polyb. excc. de virtutt. p. 35. To. 3. Nam ſuperiori quoque in genere ſaepe ponitur comparatiuus pro ſuperlatiuo: vt apud Anacr. odar. 46, 3. χαλεπώτερον δὲ πάντων· vbi alii huius modi loci e libris N. T. a nobis laudati ſunt. Sic Xen. Apomnn. 4, 7. 7. πάντων λαμπρότερος. nam lectio codd. Vaticc. λαμπρότατος ab ingenio grammaticorum profecta haud dubie eſt. Vid. index Graecit. Aeſchin. v. αὐτῦ, et v. φαῦλος. 20) Πολὺ, πολλὸν, πολλῷ, παρὰ πολὺ, et πλεῖϛον· vt, πολὺ φέρτατος Hom. Il. β', 769.: πολὺ πλεῖϛοι, καὶ ἄριϛοι, Id. ib. 577.: πολὺ πρεσβύτατοι Ariſtoph. Auu. 702.: πολὺ βαρβαρώτατον Id. ib. 1571. ſ.: πολὺ δικαιότατον Lycurg. p. 122. Hauptm. pr.: πολὺ μάλιϛα Xen. Cyrop. 8, 3. 11.: πολλὸν ἄριϛος Hom. Il. α', 91.: ἀνέρι πολλὸν ἀρίϛῳ Heſiod. Ἀσπ. 48.: πολλὸν πασέων καλλίϛην Herodo. 1, 8.: ἀνὴρ πολλὸν Ἑλλήνων σοφώτατος Id. 8, 124.: v. Portus Lex. Ion. v. πολλόν· πολλῷ μάλιϛα Thuc. 4, 92.; vbi v. Ducquerus p. 292.: πολλῷ ἦν ἀσθενέϛατον Herodo. 1, 143.: πολλῷ πλεῖϛον Id. 3, 94.: πολλῷ τε κάλλιϛα, καὶ πολλῷ μέγιϛα, Id. 2, 136.: δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ Ariſtoph. Plut. 445.: τῆς πλεῖϛον ἐχθίϛης Sophocl. Philoct. 632.: τὴν πλεῖϛον ἡδίϛην θεῶν Eurip. Alceſt. 790. Atque huc retulit Budaeus Commentarr. L. Gr. p. 343. Aſcenſ. locum Xenoph. Cyrop. 8, 2. 11. ἐγὼ ὃ τὰς πλεῖϛα ἔχοντας, καὶ φυλάττοντας, πλεῖϛα εὐδαιμονεϛάτυς ἡγῦμαι. Certe haec ratio ipſi ſententiae aptior eſſe videtur eorum ratione, qui vocabulum πλεῖϛα referunt ad partic. φυλάττοντας, auctoritate librorum editorum omnium, etiam cod. Palaeoc. Sed vt adverbiis πολὺ, et πολλῷ, interdum particula ἔτι, vel praeponitur, vel poſtponitur, ita aduerbiis πολλὸν, et πολὺ, comes additur pronomen τὶ, ἐπιτάσεως cauſſa: vt, πολλῷ ἔτι πλέϛυς Herodo. 5, 92. 5.: πολλόν τι κρατίϛη Id. 1, 192.: πολλόν τι μάλιϛα Id. 1, 56.:

πολλόν τι κάλλιϛα Id. 3, 106.: πολύ τι καλλίϛυς Id. 3, 38.: πολύ τι θυμοσοφικώτατον Ariſt. Veſpp. 1271. Sic *regio multo locupletiſſima* Nep. Ageſil. 3, 1.: *multo difficillimum* A. ad Heren. 2. 1. 21) Σφόδρα· vt, πόλεως σφόδρα μεγίϛης Zoſim. 2, 35. 1. 22) Τίς· quod pronomen ſic idem valet, quod μακρῷ, aliaque eiuſdem poteſtatis aduerbia: vt, ὡραιοτάτη τις Ariſt. Rann. 293.: πανυργότατος, καὶ διαβολώτατός, τις Id. Equitt. 45. 23) εἰς Ὑπερβολήν· vt, εὐειδέϛατος εἰς ὑπερβολὴν Laërt. 2, 48.: ταχυτάτυ εἰς ὑπερβολὴν Pallad. de Bragmann. p. 2. Londin.: μέγιϛον εἰς ὑπερβολὴν Id. ib. p. 10. 24) Ὡς, ὡς ἔνι, ὡς οἷόν τε, ὡς δυνατὸν, ὅσα ἠδύνατο, ſimileſque formulae aliae: vt, ὡς ἀσθενέϛατα Herodo. 3, 146.: ὡς ἐπιτηδεωτάτοισι Id. 1, 126.: ὡς πλείϛοισι Aeſchyl. Prom. 346.: ὡς κάλλιϛοι Xen. Oecon. 4, 14.: ὡς σωφρονέϛατον, καὶ δικαιότατον, καὶ σοφώτατον, γεγενῆσθαι τῶν πολιτῶν Iſocr. περὶ ζεύγ. p. 433. To. 2.: ὡς ὁμοιότατα Plato Cratyl. 35.: ὡς διὰ βραχυτάτων Id. Gorg. 3. p. 30.: ὡς τάχιϛα, ὡς ἄριϛα, καὶ πιϛότατα, Thuc. 1, 129.: βύλομαι ὡς ἀφθονώτατα χρήματα ἔχειν Xen. Cyrop. 3, 2. 13.: ὡς ἔνι ἀνομοιοτάτη Xen. Apomnn. 3, 8. 4.: ὡς οἷόν τε ἀνομοιότατα Id. ibid.: ὡς οἷόν τε ἀκριβέϛατα Demoſth. p. 870. To. 2.: ὡς οἷόν τε δυσμενεϛάτυς Iſocr. ad Phil. p. 278. To. 1.: ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων Plato Gorg. 4. p. 31.: ὡς οἷόν τε, δικαιότατος Plato Theaet. 25. Clem. Alex. Protrept. p. 61. D Colon.: ὡς δυνατὸν, δικαιοτάτην Demoſth. p. 704. To. 1.: ὡς δυνατὸν, μέγιϛον Iſocrat. ep. 7. p. 477. To. 1.: ὡς δυνατὸν, καλλίϛην Xen. Cyrop. 8, 5. 9.: ὡς δυνατὸν ἦν, τάχιϛα Id. ib. 5, 4. 2.: ὡς δυνατὸν, ἐγγύτατα Id. ib. 6, 3. 1.: ὡς δυνατὸν, βέλτιϛοι Id. Apomnn. 2, 2. 6.: ὅσα ἠδύνατο, μάλιϛα Herodo. 1, 185.: ὡς ἠδυνέατο, ἄριϛα Id. 9, 70.: ὡς ἠδύνατο, τάχιϛα Xen. Cyrop. 3, 2. 7.: ὡς δύναιτο, τάχιϛα Herodo.

do. 1, 79.: ὡς ἂν δύνωμαι, πλεῖστα Xen. Apomnn. 4, 2. 8.: τρόπῳ, ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατὸν Thuc. 5, 23. Caeterum conſuli de particulis, ſuperlatiuorum apud Graecos comitibus, poſſunt Vechnerus Hellenol. 1, 2.6.: Poſſelius ſynt. nomm. 18. p. 38. ſſ.: Abreſchius Lectt. Ariſtaenett. 2. p. 283. et animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 133. To. 1.

numeralium] Ita dicuntur, Graece τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα [Etymol. M. v. εἷς p. 305. 20.], et ὀνόματα ἀριθμοῦ δηλωτικὰ [ſchol. Eurip. ad Hec. 32.], nomina, quae numerum demonſtrant: v. Priſcian. 2. p. 53.: qui ab iis diſtinguit *ordinalia*, quae ordinem ſignificant [ὀνόματα τάξεως δηλωτικὰ ſchol. Eurip. ad Hec. 32.]. Sed verbis *numeralia cardinalia*, et *ordinalia*, vſus eſt Vellerus, praeeunte Nic. Clenardio in Graecae linguae inſtitutt. p. 173. Hanou. min. Nam *cardinalia* ſunt principalia, e quibus reliqua numeralia omnia naſcuntur: vt Priſcianus de ponderr. p. 853. 858. Baſil. vocat *cardinales numeros*, h. e. principales.

χίλιοι — τρισμύριοι *triginta millia*] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Δυώδεκα Herodo. 1, 16. 51. 2, 109. 145. 8, 1.: vbi tamen nunc editum extat δυοκαίδεκα· vt apud Plut. V. Pyrrh. 3. p. 4. To. 3.: qua vocabuli forma vſus eſt etiam Homerus, vt Il. ζ', 93.: δεκατρεῖς Cteſ. exc. Perſſ. 49.: τριτκαίδεκα Thuc. 6, 74.: τεσσερεσκαίδεκα Herodo. 2, 175. 7, 36.: ἐπ' ἔτεα δυῶν δέοντα εἴκοσι Id. 1, 94.: εἴκατι Theocr. Idyl. 14, 44.: ſed cur Graeci εἴκοσι, neque δυήκοντα, vt τριάκοντα a τρία, dicere inſtituerint, docere conatus eſt Etymol. M. v. τριςάται p. 766.: qui idem conſuli poteſt de numeralibus in ηκοντα deſinentibus, p. 308. 44.: εἷς τε, καὶ εἴκοσι, Herodo. 2, 175.: εἴκοσι πέντε Demoſth. p. 936. To. 2.: ſed πέντε, καὶ εἴκοσι, Herodo. 2, 121., vt εἴκοσι, καὶ ἑπτὰ, Id. 8, 1., ſed ὀκτὼ, καὶ εἴκοσι, 4, 1.: ἔτεα δυῶν δέοντα τριήκοντα Herodo. 4, 1.:

 πέντε,

πέντε, καὶ τριήκοντα, Hippocr. aphorr. 5, 9.: ſed ib. 8, 7. τριήκοντα, καὶ πέντε· αἱ πηγαὶ δυῶν δέουσαι τεσσερήκοντα Herodo. 4, 90.: μιᾶς δέουσαι τεσσαράκοντα Thuc. 8, 7.: μίην τε, καὶ τεσσεράκοντα, Herodo. 2, 142.: τέσσερα, καὶ τεσσεράκοντα, 3, 10.: πέντε, καὶ τεσσεράκοντα, 2, 143.: τεσσαράκοντα, καὶ ὀκτὼ, Pind. Pythionn. 9, 197. ſ.: τρεῖς, καὶ πεντήκοντα, Herodo. 6, 8.: ἕξ, καὶ πεντήκοντα, Id. 2, 127.: ἑξήκοντα ὀκτὼ Id. V. Hom. 38.: ἑβδομήκοντα, καὶ μία, Id. 8, 2.: ἑβδομήκοντα, καὶ ὀκτὼ, 8, 48.: τρία, καὶ ἑβδομήκοντα, ἔτη Laërt. 7, 184.: ὀγδώκοντα Herodo. 1, 163.: ἑνὸς, καὶ ὀγδώκοντα, 2, 9.: ὀκτώ τε, καὶ ἐνενήκοντα, 6, 27.: ἑκατὸν δὶς Aeſchyl. Perſſ. 343.: ἕξ, καὶ ἑκατὸν, Herodo. 2, 128.: εἴκοσι, καὶ ἑκατὸν, 4, 85.: ἐπ' ἔτεα τριήκοντα, καὶ ἑκατὸν δυῶν δέοντα, 1, 130.: διηκόσιοι 9, 28.: διηκόσια 3, 94.: τριηκόσια 2, 44.: τετρακόσιοι 9, 28.: τετρακόσια 2, 53.: πεντηκόσιοι 9, 28.: πεντηκοσίων 2, 73.: ἑξακόσιοι 9, 28.: ἑξακόσιαι 6, 9.: ἑξακοσίων 2, 9.: ἑξακοσίῃσι 6, 95.: ἑπτακόσια 3, 91.: ἑπτακοσίους 6, 91.: ὀκτακόσια 2, 145.: εἰνακόσια ibid.: χίλιοι 4, 85.: δισχιλίην, καὶ δισχιλίους, 7, 158.: τρισχίλιοι 4, 85.: τετρακισχιλίους 5, 54.: πεντακισχίλιοι 9, 28.: ἑξακισχιλίους 6, 117.: ἑπτακισχίλια 2, 43.: ὀκτακισχιλίων 7, 234.: εἰνακισχίλια 3, 95.: εἰνακισχίλιοι 7, 41.: ἐννεακισχίλιοι Cteſ. excc. Perſſ. 7.; μύριοι Herodo. 7, 103.: δισμυρίων ἐτέων 2, 11.: τρὶς — μύριοι Heſiod. Ἔργ. 252.: πεντακισμύριοι Herodo. 7, 143.: ἑξακισμυρίας, et ἑπτακισμυρίας, 4, 86. Nam aduerbia numeralia exeunt in ις· vt, δὶς Pind. Nemeonn. 10, 63.: τρὶς Id. ib. 6, 34.: e quibus extitere, et adiectiua διссὸς, τρισσὸς, Attice διττὸς, τριττὸς, Ion. διξὸς, τριξὸς, et aduerbia διχῆ, δίχα, et διχθὰ, τριχῆ, τρίχα, et τριχθὰ, ducta proprie ab adiectiuis διχὸς, et τριχός· vel in ακις [v. Etymol. M. p. 767. 20.], Dor. in ακι, vt apud Latinos in ies: a quibus ipſis pro-

profecta ſunt fere adiectiua in χος deſinentia, et ab his aduerbia, vt τετραχῇ, τέτραχα [Plato Gorg. 19. p. 79.], et τετραχθὰ, πενταχῇ, et πένταχα, ἑξαχῇ, et ἕξαχα, ἑπταχῇ, et ἕπταχα, κ. τ. λ.: vt, τετράκις Pind. Nemeonn. 7, 153.: πεντάκις Id. ib. 6, 53.: ἑξάκις Iſaeus p. 71. To. 1. Reiſqu.: ὀκτάκις δέκα Simonid. fragmm. p. 166. Vrſin.: δεκάκις Demoſth. p. 99. To. 1.: τριακοντάκις Plut. V. Coriol. 25. p. 91. To. 2.: ἑξηκοντάκι Pindar. Olympp. 13, 141.: μυριάκις Demoſth. p. 127. To. 1. Et nomina ſummam certorum numerorum declarantia a numeralibus cardinalibus ita ducuntur, vt deſinant in ας· vt, τριάδες Theocr. Idyl. 17, 84.: ἑβδομάδος Hippocr. aphorr. 2, 24.: δεκὰς Aeſchyl. Perſſ. 340.: δεκάσι Timaeus Locr. p. 549. Gal. 2.: ἑνδεκάδες Theocr. Idyl. 17, 84.: τριακάδας Aeſchyl. Perſſ. 339.: ἑκατοντάδες Id. ib. 14, 82.: ἑκατοντάδες ἑπτὰ Herodo. 9, 129.: χιλιὰς Aeſchyl. Perſſ. 341.: ὀκτὼ χιλιάδες Herodo. 9, 129.: χιλιάδες, et μυριάδεσσι, Theocr. Idyl. 17, 83.: τρεῖς μυριάδες Herodo. 9, 129.: πέντε μυριάδων Id. 3, 159.: ſed pro μυριάδων reſcribi debet μυριαδέων, vt ſcriptum legitur 7, 187., et χιλιαδέων 7, 103.: quae exempla addi poſſunt iis, quae ſupra in loco de dialectis vocalium. P. 1. p. 77. de πλεονασμῷ literae ε protulimus: τέτταρας μυριάδας Xen. Cyrop. 3, 1. 19.: ἕνδεκα μυριάδες Herodo. 4, 86. Sed haec nomina ſaepe partes numeralium ordinalium agunt; vt, τετράδι Heſiod. Ἔργ. 819.: εἰνὰς Id. ib. 810.: τρισεινάδα ib. 814.: εἰκάδι Id. 792.

Ad p. 104. *declinabilia — infra* πέντε] Etymol. M. v. δυσὶ p. 290. praecipit hac de re ita: Ἰστέον, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν, ὅσοι μεν ἐν μιᾷ φωνῇ τὰ τρία γένη δηλοῦσιν, οὐ κλίνονται· τὰ γὰρ ἄρθρα μόνα διαλαμβάνει· ἐπεὶ τὸ ἀριθμητικὸν πανταχοῦ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἐφύλαξεν. [Tho. Magiſter v. δυοῖν· ὅσα γὰρ μὴ συνεμφαίνει γένος, οὐδὲ πτῶσιν δέχεται: ὥσπερ τὸ, οἱ τρεῖς, τῶν

 τριῶν,

τριῶν, τοῖς τρισὶν, ἔχει τὴν κλίσιν· παράκειται γὰρ αὐτοῖς ἐδέτερον τὰ τρία· ὁμοίως καὶ τῷ τέσσαρες τὰ τέσσαρα]. Εἰ ἄρα ἓν τὰ δύο ἐν μιᾷ φωνῇ τὰ τρία γένη δηλοῖ· οἱ δύο γὰρ, καὶ αἱ δύο, καὶ τὰ δύο· δηλονότι ἐκ ὤφειλε κλίνεσθαι τοῖς δυσίν. Ἔςι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνεσι ταῦτα· ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ [Caninius Ἑλλην. p. 220. laudat Alcmana, memoriae errore], Εἰς τὸν δυοκαίδεκον, ἀντὶ τῦ δυοκαίδεκα· καὶ πάλιν Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις [fragmm. 67. Bentl.], Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν, ἐκ τῦ τριήκοντοι ἀντὶ τῦ ἐκ τῶν τριάκοντα. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ δύο εὕρηται κλινόμενον κ. τ. λ. Sic apud Heſiod. Ἐργ. 696. legitur τριηκόντων ἐτέων· ad quem tamen locum Ioh. Tzetzes haec notauit p. 149. ſ. Heinſ., Μὴ γράψῃς τριηκόντων, εἴτε Ἡσιόδε, εἴτε μεταγραφικὸν, τὸ πταῖσμα τυγχάνει, ἀλλὰ τριήκοντα. Πᾶσα γὰρ φωνὴ τὰ τρία γένη σημαίνεσα ἐν μιᾷ λέξει ἄκλιτός ἐςιν· οἷον τριάκοντα, πεντήκοντα, καὶ πάντες οἱ ἀριθμοί. — Οἷς δὲ βελητὸν ἀπῳδὰ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, γραφέτωσαν τριακόντων, καὶ πεντηκόντων, καὶ ἑξηκόντων, καὶ ἑκατόντων, εἰ βέλοιντο. Certe in epigrammate Philodemi, quod extat Anthol. 2, 47. 43. p. 377. Lubin., Analectt. Brunckq. p. 86. 14. To. 2. et apud Doruil. ad Charit. p. 529., legitur, Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες. Caeterum vt εἷς, et δύο, proprie non ſunt ἀριθμοὶ, ſed ἀρχαὶ ἀριθμῦ· vid. Etymol. M. v. τριςάσια p. 766. 46. et p. 767. 9.: ita numeralia inde a τρεῖς vſque ad δέκα dicuntur a grammaticis μοναδικοὶ ἀριθμοί. v. Euſtath. ad Il. Θ' p. 712. 15.

εἷς] Etymol. M. v. εἷς p. 305. 8. γίνεται δὲ εἷς παρὰ τὴν ἕσιν, καὶ ἄφεσιν, ὁ ἀπολελυμένος, καὶ μεμονωμένος. Videtur enim proprie eſſe nomen participiale, contractum ex ἑεὶς [Heſiod. Θεογ. 145.], participio verbi ἕεμι, vel ἕμι. v. Lennep. praelectt. de anal. L. Gr. c. 10. p. 139. Sed Etymol. M. d. l.

p. 305.

p. 305. 16. γίνεται, inquit, καὶ παρὰ τὸ ἔω, τὸ ὑπάρχω, ὁ εἷς.

μία] Etymol. M, v. εἷς p. 305. 27. Εἷς ἔντος ὤφειλεν εἶναι ἔσσα τὸ θηλυκόν· — καὶ ἐγένετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴος ἀρσενικοῦ, σημαίνοντος τὸν μόνον, τὸ θηλυκὸν ἴα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μία μιᾶς· — ἐπειδὴ οὖν τὸ μία, καὶ ἴα, ἐν τῇ γενικῇ, καὶ δοτικῇ, μακροκαταληκτεῖ, τούτου χάριν τῷ Ἰωνικῷ ἔθει κατεβίβασε τὸν τόνον, καὶ περισπᾶται· οἷον ἰᾶς ἰᾷ, μιᾶς μιᾷ· ὅθεν καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἐπειδὴ οὐκ ἐγένετο μακροκατάληκτος, οὐ κατεβίβασε τὸν τόνον, ἀλλὰ παροξύνεται ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ· οἷον ἴαν, καὶ μίαν. v. animaduerſſ. P. 1. p. 182. Sic οὐδεὶς, et μηδεὶς, οὐδεμία, μηδεμία, genit. οὐδεμιᾶς, μηδεμιᾶς, dat. οὐδεμιᾷ, μηδεμιᾷ, accuſ. οὐδεμίαν, μηδεμίαν. Vtrumque hoc nomen, et dualem habet, et pluralem, ſed εἷς vtroque hoc numero caret. v. Etymol. M. v. εἷς p. 305. 13. Sed adiectiua μηδαμὸς, et οὐδαμὸς, quorum huius pluralis numerus legitur apud Herodo. 1, 47. 4, 45., ducta ſunt ex μηδὲ, et οὐδὲ, atque ἀμὸς, quod in lingua Dorica idem valuit, quod τίς. v. Etymol. M. v. μηδαμινὸς p. 586. 47.: vbi tamen pro ἀμὸς legi male δαμὸς, docent alii huius grammatici loci, vt p. 95. 21. et p. 639. 14.

δύο — *et Attice* δύω] Dorice δύων· Heſychius: Δύων· δύο· Δωριεῖς. Etymol. M. v. ἄμφω p. 91. 35. Καὶ τί διαφέρει τὸ ἄμφω τοῦ δύο; ὅτι τὸ δύο γράφεται, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου, Ἀττικῶς· τὸ δὲ ἄμφω, διὰ τοῦ ω μεγάλου πάντοτε· καὶ ὅτι τὸ μὲν δύο μετὰ τοῦ ἄρθρου συντάσσεται· οἷον οἱ δύο· τὸ δὲ ἄμφω ἄνευ τοῦ ἄρθρου· ἄμφω σημαίνει τὸ ἀμφοτέρους· Ἄμφω ὁμῶς φίλοι θυμῷ. Id. v. δύο p. 289. 29. Κοινῶς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο μικροῦ· Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. Καὶ ποῖον ἐστὶν ἀναλογώτερον; τὸ διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἐμάθομεν γὰρ, ὅτι τρία ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν δυϊκῶν, α, ε, ω· quae quidem

quidem verba in Lexicon ſuum tranſtulit Phauorinus v. δύω. Euſtath. ad Il. α´ p. 26. 18. Τὸ δὲ δύω δύναται μὲν καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ σώζειν τὸ μέτρον· ἡ πλείων δὲ γραφὴ ἐκτείνει αὐτὸ κατὰ ἀναλογίαν τῶν εἰς ω ληγόντων δυϊκῶν ὀνομάτων. Εἰ δέ τις μέμφεται τοῦτο, μεμφέσθω καὶ τὸ δυοῖν καθ' ὁμοίαν ἀναλογίαν ἐκφωνηθέν· καὶ τὸ τρεῖς, καὶ τὸ τριῶν, καὶ τὸ τρισίν· ὧν κλίσις μὲν διόλου οὐκ ἔστιν· αὐτὰ δὲ ὅμως πρὸς ὁμοιότητα πτώσεων ὀνομάτων ἐκπεφώνηται. Μαρτυρεῖ δὲ τῇ τοῦ δύω διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφῇ καὶ τὸ κοινῶς γραφόμενον δυώδεκα, ἐξ οὗ τὸ δώδεκα. Iam quum grammatici antiqui vſi fuerint exemplaribus librorum Graecorum, quae diligentius ſcripta eſſent, quam ea, ex quibus noſtrae ſcriptorum veterum editiones ductae ſunt; quum etiam auctor Lexici rhetorici, quod ab Euſtathio ad Il. κ´ p. 802. 33. laudatur, vtramque ſcripturam, δύο, et δύω, Atticorum linguae tribuerit: quis audeat cum Valquenario ad Eurip. Phoeniſſ. 585. p. 220. aſſentiri Daueſio, qui miſcell. critt. c. 5. p. 347. pr. δύω ſcriptoribus Atticis nuſquam vſurpatum eſſe ait? Neque vero Barneſii ſententiam probari poſſe putabamus, qui ad Hom. Il. σ´, 523. et ad Il. υ´, 286., oſtendit, ſibi ſcripturam δύω praeferendam videri, quum ſequatur nomen plurale maſculini generis, ſed alteram ſcripturam, quum ſequantur nomina pluralia neutra. Immo Atticos credebam ſcripſiſſe in ſolutae quidem orationis libris δύω, quum hoc nomen iungendum eſſet nominatiuis, vel accuſatiuis, nominum dualium omnis generis, ſed δύο, quum addi deberet nominibus pluralibus omnium generum. Nam recentiores librarios etiam hoc in genere, vt in poëtarum carminibus, ita in primis caeterorum ſcriptorum in libris, admodum inconſtantes fuiſſe, quis miretur? Ex hac igitur ratione recte ſcriptum eſt apud Iſocratem ad Demon. p. 10. Lyc. διὰ δύο προφάσεις, et p. 22. δύο ποιοῦ καιροὺς τοῦ λέγειν, in exemplo Mediolanenſi:

apud

apud Xen. Cyrop. 5, 4. 21. τὼ δὲ δύω φρουρίω in cod. Bodleiano, et 7, 1. 12. τὼ δὲ δύω in cod. Palaeocom., et 8, 3. 12. τώδε δύω κάσα in omnibus libris, vt apud Iſaeum p. 71. To. 7. Reiſqu. τὼ δύω ταλάντω. Sic apud Sophoclem Antigon. 54. eſt ἀδελφὼ δύω. Sed vt adoleſcentes harum literarum ſtudioſi, quorum pauciſſimis ipſos Euſtathii in Homeri carmina commentarios inſpicere liceret, viderent, quid praeceptum in Lexico rhetorico ante laudato legeretur de vſu nominis δύο, et δύω, apud Homerum, eiuſque caſibus obliquis apud Ionas, atque Aeoles, totum illum archiepiſcopi Theſſalonicenſis locum apponere placuit. Verba eius, a Phauorino v. δύο repetita, haec ſunt ad Il. κ′ p. 802. 26.: Καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὕρηται Λεξικῷ, τῶν δύο φησὶ, ἀκολούθως δηλαδὴ τῇ Ἀτθίδι, καὶ κοινῇ· Ἴωνες δὲ γενικὴν μὲν δυῶν [Herodo. 1, 14. 94. 130. 3, 131. 4, 89. 90.: vbi in noſtris nunc libris recte legitur δυῶν, quum extiterit, mutata diphthongo οι in ω, ex δυοῖν. v. Portus Lex. Ion. h. v.], δοτικὴν δὲ δυσὶν [imino δυοῖσιν apud Herodo. 1, 32. 7, 104.: ſed hic datiuus ductus eſſe videtur ab adi. δυὸς, pro quo fere δοιὸς, vt paulo poſt videbimus, dicitur. Heſychius: Δυοῖς· τοῖς δύο· ſed pro δυοῖς vide, an non reſcribi debeat δοιοῖς, vt haec gloſſa ſumta ſit ex Il. ψ′, 194.]· ἀφ᾽ ἧς τὴν δύεσιν Αἰολεῖς ἐπεξέτειναν. Ἔτι Ὅμηρος, τῶν Ἀττικῶν δύω λεγόντων ἐπὶ δυϊκῆς σχέσεως, καὶ τὴν πλαγίαν δυοῖν ἀποδιδόντων, ἔσι δὲ ὅτε καὶ δυεῖν, ἀλλ᾽ αὐτὸς οὐ μεταβάλλει τὰς πτώσεις, ἐπεὶ μηδὲ τῷ δύω δυϊκῶς χρῆται, ἤγουν κατὰ ἀναλογίαν δυϊκοῦ τελικοῦ, ἀλλὰ ποιητικῶς κατὰ ἐπέκτασιν μέτρου. Οὐ γὰρ μόνον Ἀτρείδα, φησὶ [Il. α′, 16. 375.], δύω, κοσμήτορε λαῶν· καὶ, υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου [Il. β′, 831.]· καὶ, ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις [Il. σ′, 490.]· καὶ, δύω χρυσοῖο τάλαντα [Il. σ′, 507.]· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γενικῆς χρῆται τῷ δύω, Πέτρη τε, ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν

μῶν ἐριμύκων [Odyſ. κ', 515.: vbi tamen pro ἐριμύκων legitur nunc ἐριδέμων]: καὶ ἐπὶ δοτικῆς, Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν [Il. ν', 407.]. Λέγει δὲ τὸ αὐτὸ Λεξικὸν, καὶ ὅτι τὸ δυοῖν, καὶ ἐπὶ δοτικῆς, παρὰ Ἀττικοῖς, οἷον, δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ ὁ στέργεται. Ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ, καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ω, δύω ἤγουν δύο διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ δύω κατὰ ἔκτασιν, Ἀττικοὶ λέγουσιν ἑκατέρως· δυοῖν δὲ, ἐπὶ γενικῆς, καὶ δοτικῆς· τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ [1, 20. 23.]. Λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο, καὶ τοῖς δύο· τὸ δὲ δυσὶ βάρβαρόν φησι, καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν, καὶ κατὰ τὸν λόγον γραμματικόν. Λέγει δὲ, καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν· οὐδὲν γὰρ δυϊκὸν εἰς ειν λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοί. Ὅμηρος δὲ, φησὶ, ἐπὶ μὲν ὀρθῆς, δύο λέγει, οὕτω, Δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα [Odyſ. β', 22.]· ἐπὶ δὲ γενικῆς, τῶν δύο μοιράων [Il. κ', 253.]· ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς, τὰς δύο χαλκείας [Il. υ', 271.]· ἐπὶ δὲ κλητικῆς, κατὰ ἔκτασιν, Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον [Il. χ', 450.]. Δύο igitur eſt apud Homerum vbique indeclinabile, omniſque generis nominibus, et pluralibus, et dualibus, iungitur: Heſychius: Δύο· οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο· qua in re poëtam ducem ſequuti ſunt multis in locis ſcriptores etiam alii: vt, δύο στατῆρσι — χρυσοῦ Herodo. 1, 54. add. Zoſim. 3, 21. 4. Matth. 21, 31. 2. Corr. 13, 1. 1. Tim. 5, 19. v. Bengelius ad Chryſoſt. de ſacerdot. p. 493. et Thomas Mag. v. δυοῖν. Cauſſa autem, cur nominibus dualibus [vid. index Graecit. Aeſchin. v. δύο] ſaepe adiungatur nomen δύο, affertur ab Euſtathio ad Il. ε', 554. p. 582. 1. haec: Τὸ δὲ δύω πλεονάζει μὲν καὶ ἐνταῦθα, καθὰ σὺν ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, Ἀτρείδα δύω, κοσμήτορε λαῶν [Il. α', 16. 375.]. Δοκεῖ δὲ καὶ ἄλλως τὸ εὔλογον ἔχειν διὰ τὴν παρὰ τῷ ποιητῇ ἀοριστίαν τῶν δυϊκῶν [vid. Euſtath. ad Il. α' p. 47. 27.], δι' ἣν, ἵνα μὴ τὸ Ἀτρείδα, καὶ τὸ λέοντε, καὶ τὰ

τοι-

τοιαῦτα, πληθυντικῶς νοήσῃ τις, ἐπάγει τὸ δύο, ὡς διασαφητικόν. Ab nomine δύο ductum eſt adiectiuum δοιός, cuius numero duali, atque plurali, poëtae in primis vtuntur pro primitiuo: vt, δοιώ, nominat. et accuſat. Hom. Il. γ', 236. τ', 310. Theocr. Idyl. 12, 12.: δοιοὶ Il. ω', 527. Pind. Pythionn. 4, 306.: δοιαὶ Il. λ'. 633.: δοιὰ Il. μ', 464.: δοιοῖς Il. ψ', 194. et δοιοῖσι Il. π', 326.: δοιὼς Odyſ. ε', 476. Pind. Nemm. 1, 67.: δοιαῖς Theocr. Idyl. 22, 138. vid. Etymol. M. v. δοιὼ p. 289. 20. Certe dat. δυοῖσι, quo ſupra vidimus Herodotum vſum eſſe, haud dubie ab adi. δυὸς ductus eſt.

δυοῖν, et δυεῖν] Vid. Heraclides apud Euſtath.' ad Odyſ. φ' p. 1907. 51. Haec vero inter ſe in libris ſcriptis ſaepenumero commutata inueniuntur. vid. nos ad Theophr. charr. 2, 2. et ad Aeſchin. Socr. 2, 3. 2. 3, 6. 3.: Ducquerus ad Thuc. 4, 8. p. 242.: Vaſſius in addendis ad Thuc. p. 252. in Praefat. Ducqueri: Reizius ad Lucian. Pſeudom. 8. p. 215. To. 2. Scilicet Attici quidem, auctore Phrynicho eclogg. p. 88. ſ., cuius verba Phauorinus v. δυεῖν deſcripſit, dixere δυεῖν in genitiuo omnis generis, ſed in datiuo δυοῖν· quum tamen in gloſſario Heſychii δυοῖν explicatum extet verbis τῶν δύο, τοῖς δυσί. Atque haec doctiſſimi grammatici praeceptio confirmatur ſcriptura librorum optimorum: vt, Thuc. 1, 20. μὴ μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθαι ἑκάτερον, ἀλλὰ δυοῖν, in cod. Vindob. aliiſque, non δυεῖν, vt Ducquerus edidit: Xen. Cyrop. 4, 3. 4. ὁ μὲν γὰρ δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο, καὶ δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν· Lyſias p. 860. To. 1. Reiſqu. ἐν δυοῖν ἐτοῖν· ξὺν δυοῖν Thuc. 2, 70.: δυοῖν νεοῖν ἐναντίαιν αἰεὶ τὴν νῆσον περιπλέοντες Id. 4, 23.: δυοῖν νεοῖν διέπλευ Id. 4, 8. in cod. Vindob. et aliis: Aeſchyl. Prom. 777. Δυεῖν λόγοιν σὲ θατέρῳ δωρήσομαι· v. 866. δυεῖν δὲ θάτερον βουλήσεται· Demoſth. p. 347. To. 1. δυεῖν ἕνεκα. Itaque Findeiſenius nuper in

edendo

edendo Platonis Gorgia ſic ſequutus eſt auctoritatem Phrynichi, vt formam genit. δυεῖν pro δυοῖν vbique reſtituerit. vid. eius notae ad c. 19. p. 78. Caeterum ἄμφω ipſum quoque omnis generis eſt: vt, καταλύειν δὲ ἅμα ἄμφω τὼ πόλεε Thuc. 5, 23.: et indeclinabile ſaepe: vt, Συέννεσις, ὁ Κιλίκων βασιλεὺς, ἄμφω συνεμάχει, Κύρῳ τε, καὶ Ἀρτοξέρξῃ, Cteſ. excc. Perſicc. 58.: ſed interdum vſurpata eſt forma genit. maſc. ἀμφοῖν, vt apud Demoſth. p. 226. To. 1. et Plut. V. Craſſi c. 13. p. 421. To. 3.: et femin. ἀμφοῖν· vt, κατηγορεῖσιν ἀμφοῖν ταῖν πολέοιν Iſocr. Panathen. p. 230. To. 2.: ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν κεράτοιν Polyb. 3, 73.: et neutr.: vt, ἐξ ἀμφοῖν ὂν τούτοιν ξύγκειται, μήκους τε, καὶ τοῦ ἀνεῖν [l. ἄνειν], Plato Cratyl. 28.: dat. femin.: vt, ἄν τινα ἴσαν ἀμφοῖν ταῖς πόλεσι δοκοίη Thuc. 5, 79.: ſed 5, 29. ὅτι ἂν ἀμφοῖν τοῖν πολέοιν δοκῇ· Ariſtoph. Pac. 1307. σμήχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν· maſcul.: vt, ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν· Ariſt. Auu. 35.

occurrit etiam pluralis — caſus alius] In editt. Lipſſ., quae ante annum vndequinquageſimum huius ſaeculi paratae ſunt, non minus, quam in Batauis, legitur tantum, *Dicitur et in Plur. G.* δυῶν· *Dat.* δυσί· ſed primus hanc obſeruationem ita conformatam ex Halenſi grammatica huc tranſtulit is, qui editioni libelli, anno ante laudato curatae, praefuit. Et δυῶν quidem ab Ionibus pro δυοῖν dictum exiſtimari, ſupra iam oſtendimus. Sed dat. δυσὶ legitur, non tantum in N. T., vt Matth. 6, 24. 22, 40., et in verſione ſeptuagintauirali V. T., vt Gen. 40, 2. Ex. 4, 9., ſed etiam apud Theophraſtum de cauſſis plantt. 6, 21. p. 190. Baſ. ἐν δυσὶ γὰρ τούτοις, ὡς εἰπεῖν, ἡ ἀοσμία, atque adeo apud ipſum Thucydidem 8, 101. ἐπισιτισάμενοι δυσὶν ἡμέραις· qui eius locus laudatur a Thoma Magiſtro v. δυοῖν· et apud Polyb. 4, 32. Plut. V. Marcel. 29. p. 331. To. 2. V. M. Craſſi

c. 19.

c. 19. p. 431. To. 3. V. Demetr. 40. p. 50. To. 6. Phrynichus eclogg. p. 88. Δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν. Videtur enim huius datiui vſus fuiſſe Macedonicus, et Alexandrinus, ita, vt non dubitem, quin codices Theophraſti, atque Thucydidis, fuerint iam olim a grammaticis indoctis contaminati. Lex. rhetor. apud Euſtath. ad Il. κ' p. 802. 36. τὸ δὲ δυσὶ βάρβαρόν φησι, καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν, καὶ κατὰ λόγον γραμματικόν. Tho. Mag. v. δυοῖν, Δυοῖν, ȣ δυσίν. Καὶ ταῦτα μὲν Φρύνιχος ἀπαγορεύων καθάπαξ τὸ δυσίν· εὕρηται μέντοι καὶ τȣ̃το παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· — κρεῖττον μέντοι δυοῖν.

τέσσαρες, τέσσαρα] Τέσσαρες Hom. Il. β', 628. Thuc. 5, 68.: nominat. τέσσαρα Il. λ', 634.: accuſat. τέσσαρα Il. ψ', 268.

Ion. τέσσερες] Neutr. τέσσερα. v. Metarius p. 114. et nos ſupra p. 56. P. 1.

Att. τέτταρες] Neutr. τέτταρα. v. Metarius p. 34. Etiam apud Theocr. Idyl. 14, 29. legitur nunc τέτταρες· ſed reſcribi haud dubie τέττορες debet.

Dor. τέτορες] Et τέττορες. Theocr. Idyl. 14, 16. τετόρων ἐτέων· Timaeus Locr. p. 549. 553. Gal. 2. τεττόρων· Dual., vim plur. habens, extat apud Heſiodum Ἔργ. 698. ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη· qui locus laudatur in Etymol. M. v. τέτορε p. 754., cuius auctor legit ἡβώοι, atque addit, τὸ τέτορε ἐστι δυϊκόν· et Pollux 1, 58. τέτορε a poëta ita dici docet, vt poſitum putetur pro τέτταρα, καὶ δέκα, ἔτη. Euſtath. ad Odyſ. α' p. 1398. 21. Ἐν τȣ́τοις δὲ ὅρα τὸ τέττορας Δωρικῶς λεχθὲν, ȣ̃ εὐθεῖα κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ.

poët. πίσυρες] Legitur apud Homerum Odyſ. ε', 70. π', 249.: dat. femin. πισύρεσσιν ἐπὶ πλευρῆσι Dionyſ. Perieg. 887.: vbi ſchol. pr. τέσσαρσι· accuſat. πίσυρας Il. ψ', 171. ω', 233. Heſychius: Πίσυρας· τέσσαρας. Etymol. M. p. 673. 32. πίσυρες ἀντὶ τȣ̃ τέσσαρες, κατὰ τὴν κοινωνίαν τȣ̃ τ πρὸς τὸ

π, καὶ τοῦ ε πρὸς τὸ ι, καὶ τοῦ α εἰς τὸ υ· οἷον τέσσαρες, καὶ πίσυρες. vid. harum animaduerſſ. P. I. p. 213.

et Aeol. πίσυρες] Ita legitur etiam in editt. Lipſſ. primis, et Batauis: ſed emendari debet πέσσυρες, vt recte ſcripſit Caninius Ἑλλην. p. 220., quem etiam hac in re ducem ſequutus eſt Vellerus, vel Tellerus: ſed Caninio praeiuit Heſychius: in cuius gloſſario leguntur gloſſae hae: Πέσσυρα· πίσυρα, τέσσαρα. Πέσσυρες· τέσσαρες· Αἰολεῖς· quas Phauorinus inde vna cum gloſſematis in ſuum tranſtulit Lexicon.

τέσσαρσι] Iſocr. Panathen. p. 181. To. 2.: ſed τέτρασι Pindar. Olympp. 10, 83. Nemeonn. 8, 117. Etymol. M. p. 754. 32. Τέτρασι· τὸ παροξύτονον, ἐντελὲς, οἷον τετράσιν· ἢ ἐκ τοῦ τέσσαρσι, τέταρσι ἀποβολῇ, καὶ ὑπερθέσει, τέτρασι. Vid. Portus Lex. Pindar. p. 522. Caeterum huic generi numeralium additur non raro praepoſitio σὺν· vt, σύνδυο [Hom. Il. κ', 224.], σύντρεις [Odyſ. ι', 429.], et σύντρια [Dio Caſ. 53, 12.]: συνδώδεκα [Eurip. Troadd. 1076.]: ξυνεείκοσι [Odyſ. ξ', 98.]. Euſtathius ad Odyſ. ι' p. 1638. 20. Τὸ δὲ σύντρεις Ἀττικὸν, καθὰ καὶ τὸ σύνδυο· σὺν τρεῖς δὲ εἰπεῖν, τῆς κοινῆς ἐστι φράσεως [at ſchol. Lipſ. ad Il. ι', 424. ait, Atticos dicere σὺν δύο, σὺν τρεῖς]. Οὕτω δὲ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως λαλεῖται καὶ τὸ, οὐδὲ ξυνεείκοσι φωτῶν [Odyſ. ξ', 98.]. Sed σὺν in his numeralibus idem eſt, quod ἅμα, vel ὁμοῦ. Heſychius: Σύντρεις αἰνύμενος· [Odyſ. ι', 429.] ὁμοῦ τρεῖς συλλαμβάνων.

τρίτατος] Hom. Il. ψ', 117.: τριτάτη Il. ω', 761.: τέτρατος Il. ψ', 615.: neutr. τέτρατον Odyſ. β', 107. Sed πέμπτος, non tam a πέντε, quam ab Aeol. πέμπε [v. Euſtath. ad Il. α' p. 135. 41. et Metarius p. 189.], originem ducere ſuam videtur. In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, poſt verba, hinc πέμπτος ex

πέντε,

πέντε, inſerta extant verba, *Sic Latine* ſumptus, *non* ſumtus. Ἑβδομάτῃ habet Hom. Odyſ. κ', 81.: ὀγδοάτῃ Heſiod. Ἔργ. 790.: ὀγδοάτῳ Hom. Odyſ. γ', 306. Etymol. M. p. 308. 35. Ἕβδομος· ἀπὸ τοῦ ἑπτὰ, ἕπτομος, καὶ ἕβδομος, κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων, ὡς καὶ παρὰ τὸ ὀκτὼ, ὄκτοος, καὶ ὄγδοος· ἢ παρὰ τὸ ἑπτὰ, ἑπτόματος, καὶ ἑβδόματος, τροπῇ τοῦ πτ εἰς βδ· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἕβδομος, ὡς παρὰ τὸ τρία, τρίατος, καὶ τρίτος.

ἔννατος] Εἴνατος eſt apud Hom. Il. β', 295. θ', 266.: ſed ἐνάτη Il. β', 313. 327. Etymol. M. p. 302. 1. Εἴνατος· ἐκ τοῦ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι· καὶ ἡ μὲν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· — ἡ δὲ τῶν Σικελῶν ἀνάπαλιν τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει κ. τ. λ. Euſtathius vero ad Il. θ' p. 712. 14. verius praecepit de forma huius nominis ſic: Τὸ δὲ εἴνατος — ποιητικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ ι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνατος· ὅπερ οἱ μὲν λόγιοι δι' ἑνὸς ν γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ νέατος, ὃ δηλοῖ τὸν ἔσχατον· παρέσχατος γὰρ ὁ ἐννέα ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς· ἢ καὶ ἄλλως, διὰ παραγωγῆς ἀλλοίωσιν. Ὡς γὰρ τέτταρα μὲν ἐν δυσὶ τ, τέταρτος δὲ ἐν ἑνὶ, ἐξ οὗ ὁ τέτρατος, οὕτω καὶ ἐννέα ἔνατος. Οἱ δὲ χύδην βάζοντες, διπλασιάζουσι καὶ ἐν τῷ ἔννατος δι' ἀναλογίαν τὸ ἀμετάβολον, οἷς δοκεῖ καὶ τροπῇ τοῦ ἑνὸς ν εἰς ι γενέσθαι ἀπὸ τοῦ ἔννατος τὸ εἴνατος, ὡς καὶ αἰεὶ αἰὲν, καὶ ἐνείκω ἐνέγκω. Ὅτι δὲ ταῦτα ἀντιλέγονται, δῆλον. Vid. quae ſupra in loco de dialectis vocalium P. 1. p. 95. ſ. dicta ſunt. Caeterum cur Graeci, non dixerint εἰσδέκατος, ſed ἑνδέκατος [ἑνδεκάτη Heſiod. Ἔργ. 774.], docet Etymol. M. p. 766. 50. Pro δυοκαιδεκάτη, et δυωδεκάτη [Heſiod. Ἔργ. 774.], dixit Homerus δωδεκάτη Il. α', 425. ω', 781. Odyſ. δ', 747. Τρισκαιδέκατος, quod numerale legitur apud eundem poëtam Il. κ', 495. 561. Odyſ. τ', 202., compoſitum eſt e nomine τρεῖς, neque ex adu. τρίς. v.

 Etymol.

Etymol. M. v. τριςάσια p. 767. 11. et Euſtath. ad Odyſ. θ′ p. 1603. 12. Τρίτον, καὶ δέκατον, Thuc. 5, 56.: τέταρτον, καὶ δέκατον, 5, 81.: πέμπτον, καὶ δέκατον, 5, 83.: ἕκτον, καὶ δέκατον, 6, 7.: ὄγδοον, καὶ δέκατον, 7, 18. Ἑκατοςῇ ἡμέρῃ Herodo. 1, 47.: εἰκοςὸν ἔτος Hom. Il. ώ, 765.: μία, καὶ εἰκοςῇ, ἑβδόμῃ, καὶ εἰκοςῇ, Hippocr. aphorr. 4, 36. Τριακοςὰν Pind. Olympp. 8, 87. Δευτέρα, καὶ ἑξηκοςῇ, Thuc. 1, 108.: ὀγδοηκοςῇ Id. 2, 19. Addi poteſt numer. πολλοςὸς Iſocr. ad Phil. p. 260. To. 1. c. ſophiſtſt. p. 328. To. 2. Nam infra in capite de pronominibus docebitur, cur adiectiua in οςος exeuntia ſint quantitatis indices. Ab his numeralibus ducuntur numeralia alia in υς deſinentia, quae complectuntur numerum tot hominum, quot indicant ea, a quibus proficiſcuntur: v. Etymol. M. v. ςρατὸς p. 728.: vt, πεντηκοςὺς Thuc. 5, 68.: χιλιοςὺς Xen. Cyrop. 2, 4. 2. 6, 3. 6.: μυριοςύς· v. Pollux 1, 127.

in compoſitis numeralibus — minor praecedit] Euſtath. ad Odyſ. δ′ p. 1585. 1. Ὅτι σύνηθες παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἐν παραθέσει δύο ἀριθμῶν, τοῦ μὲν μείζονος, τοῦ δ᾽ ἐλάττονος, προηγεῖσθαι, φυσικῷ λόγῳ, τὸν ἐλάττονα· οὕτω γὰρ ἕνδεκα, καὶ δυοκαίδεκα, φαμὲν, καὶ δύο καὶ εἰκοσίπηχυ, καὶ ἕτερα μυρία. Exempla vtriuſque generis peti poſſunt ex iis numeralibus, quae ſupra a nobis propoſita ſunt. Caeterum in editt. Lipſſ. primis verba, *vt* δεκατρία — τρισκαιδέκατος κ. τ. λ., leguntur ſic, δεκατρία, τρισκαίδεκα *tredecim. Sic* δυοκαιδέκατος *duodecimus*, τρισκαιδέκατος, δεκατέσσαρα, τεσσαρακαίδεκα. *Rhen. in Grammat.* Nam verba, *Rhen. in Grammat.*, noſinet ipſi iuſſimus operas omittere in exemplo libelli ante hos duodeuiginti annos Lipſiae edito.

Ad p. 105. *incipiunt a ſecundo*] Ita reſcripſimus in editione libri nouiſſima pro *incipiunt a tribus*, vt legitur in

in omnibus aliis exemplis, ita, vt addiderimus etiam numerale δευτεραῖος, eiuſque interpretamentum Latinum. Scilicet errauerat Vellerus cum Caninio, in cuius Ἑλληνισμῷ haec ipſa obſeruatio iiſdem verbis propoſita extat p. 222. ſ. Cren. Nam δευτεραῖος legitur apud Herodo. 6, 106. Xen. Cyrop. 5, 2. 1. Polyb. 3, 66. 96. 5, 5. 18. Laërt. 9, 4. et Act. 28, 13.: vbi v. Raphelius, et Maius Obſeruatt. SS. 3. p. 126. ſſ. Reliquorum horum nominum ſedes notaueramus adhuc quidem iſtas. Τριταῖος Herodo. 2, 117. 7, 196. Thuc. 3, 3. Plut. V. Aemil. Paul. 39. p. 224. To. 2.: τριταῖον ἄνεμον Pind. Nemeonn. 7, 25.: τριταῖοι πυρετοὶ Hippocr. aphorr. 3, 21.: τριταῖοι ἐκ Σπάρτης ἐγένοντο Herodo. 6, 120.: τριταῖοι ἀφίκοντο Thuc. 1, 61.: περὶ τῶν ὄνων σȣ — τριταίων οἱ ὁ 1. Sam. 9, 20.: ſed τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο Theocr. Idyl. 29, 18. Τεταρταῖος Ioh. 11, 39. Polyb. 5, 18.: τεταρταῖοι Xen. Cyrop. 5, 3. 1. Hippocr. aphorr. 2, 25. Πεμπταῖος ἧκε Polyb. 4, 73.: πεμπταῖοι Hom. Odyſ. ξ', 257.: πεμπταῖον γεγεναμένον Pind. Olympp. 6, 88. ſ.: προκεῖσθαι πεμπταῖον Ariſt. Auu. 473.: πεμπταῖον ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων Laërt. 7, 184.: πεμπταῖοι [ἱδρῶτες] Hippocr. aphorr. 4, 36.: πεμπταῖα Demoſth. p. 359. To. 1. Reiſqu. Ἑκταῖος Polyb. 5, 87.: ἑκταῖοι [πυρετοὶ] Hippocr. aphorr. 4, 29. Ἑβδομαῖος [ἧκεν] Plut. V. Galb. 7. p. 356. To. 6.: ἑβδομαῖοι Thuc. 2, 49.: ἑβδομαῖοι [ἱδρῶτες] Hippocr. aphorr. 4, 36.: ſed ἑπταίη ἤδη ἐπεὶ ἐπεπήδητο Id. περὶ φύσ. παιδ. 4. p. 136. To. 1. Ὀγδοαῖος Polyb. 5, 52. Plut. V. Iul. Caeſ. 17. p. 378. To. 4. Ἐνναταῖος Polyb. 3, 53.: ἐνναταῖοι Thuc. 2, 49. Hippocr. aphorr. 4, 36. Δεκαταῖος Polyb. 3, 87.: δεκαταῖον Plut. V. Solon. 6. p. 202. To. 1. Ἑνδεκαταῖος Thuc. 2, 97. Theocr. Idyl. 10, 12. Cteſ. excc. Perſſ. 12.: ἑνδεκαταῖοι Hippocr. aphorr. 4, 36. Δωδεκαταῖος Theocr. Idyl. 2, 4.: παῖδα δωδεκα-

δεκαταῖον Heſiod. Ἔργ. 751. Τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι, et ἑπτακαιδεκαταῖοι, [ἱδρῶτες] Hippocr. aphorr. 4, 36. Εἰκοςαῖος Antiphon p. 615. To. 1. Reiſqu.

horum interrogat. eſt ποςαῖος quoto die?] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Schol. Eurip. ad Hecub. 32. Τὰ τρία, καὶ τέτταρα, καὶ ἑξῆς, ὀνόματα ἀριθμῦ δηλωτικά· τὸ τρίτον δὲ, καὶ τέταρτον, καὶ ἑξῆς, ὀνόματα τάξεως δηλωτικά. Ἔςι γὰρ τρίτον μὲν τὸ ἔχον ὄπισθεν πρῶτον, καὶ δεύτερον. Εἰσὶ δὲ ταῦτα τριγενῆ, ἀπὸ τῶν θηλυκῶν τύτων, τριταῖος, καὶ τεταρταῖος, παράγωγα, ὡς Ἀθηναῖος, Μυκηναῖος, ἤ τοιῦτό τι. Ἔςιν ὖν ἄλλο τρίτον, καὶ ἄλλο τριταῖον, ὥσπερ ἄλλο Ἀθῆναι, καὶ ἄλλο Ἀθηναῖος. — Ἔχυσι δὲ ἐρωτηματικὰ, τὸ πόσα, τὸ πόςον, τὸ ποςαῖον —. Καὶ πρὸς μὲν τὸ πόσα ἀπαντᾷ τὸ τρία τυχὸν, ἢ τέσσαρα· πρὸς δὲ τὸ πόςον [vnde ὁποςοςῦν Demoſth. p. 328. To. 1.], τὸ τρίτον, ἢ τέταρτον, ἐπὶ τάξεως· πρὸς δὲ τὸ ποςαῖον, τὸ τριταῖον, ἢ τεταρταῖον· οἷον, πρὸς δὲ τὸ ποςαῖον ἀπ' ὐρανῦ πάρει; ἀπαντήσει τὸ τριταῖος τυχὸν, ἢ τεταρταῖος· ἤγυν τρίτην ἡμέραν ἔχω, ἀφ' ὖ πάρειμι, ἢ τετάρτην. — Ζητεῖ δὲ τὸ μὲν πόσα, διωρισμένον ποσόν· τὸ δὲ πόςον, τάξιν· τὸ δὲ ποςαῖον, συμβαῖνόν τι ἐν τάξει κ. τ. λ. Ποςαῖος ita legitur apud Xen. Cyrop. 5, 3. 14. Caeterum in numero adiectiuorum temporalium, quae in αιος deſinunt, ponenda ſunt, praeter μηνιαῖος, *menſtruus*, *menſtrualis*, eiuſque familiam, vt τριμηναῖος [Polyb. 5, 1.], haec: ὑςεραῖος [τῇ ὑςεραίῃ Herodo. 2, 141.]: προτεραῖος [τῇ προτεραίῃ Id. 9, 9.]: ἐνιαυσιαῖος, pro quo etiam ἐνιαύσιος dicitur, vt ἐτήσιος, atque ἡμερήσιος [Herodo. 4, 101. 8, 98.], ἡμέριος, et ἡμάτιος [Hom. Odyſſ. ώ, 138.]: ἀκαριαῖος [Demoſth. p. 1292. To. 2.]: ςιγμαῖος [Plut. conſol. ad Apol. p. 358. To. 7.]. Sed etiam adiectiua, ad pondera, et menſuras, et numos, pertinentia, in αιος exeunt: vt, δραχμιαῖος [Plato Cratyl. 1.]: ἡμιμναῖος [Demoſth.

[Demoſth. p. 1246. To. 2. Reiſqu.]: μναιαῖος, et δεκαμναιαῖος [Polyb. excc. de virtutt. p. 49. To. 3. Lipſ]: ἡμιωβολιαῖος [Xen. Apomnn. 1, 3. 12.]: πηχυαῖος [Herodo. 2, 48. 78.]: δακτυλιαῖος, et σπιθαμιαῖος [Polyb. 6, 20. Cteſ. excc. Indd. 16. Aeneas Poliorc. 31. p. 464. To. 3.]: παλαιστιαῖος [Herodo. 1, 50. Polyb. 6, 21.]: ποδιαῖος [Cteſias excc. Indd. 7.]: πυγμαῖος [Herodo. 3, 37.]: ἁμαξιαῖος λίθος [Demoſth. p. 1277. To. 2.]: ταλαντιαῖος [Polyb. 9, 34. p. 194. To. 2. Plut. V. Demetr. 21. p. 26. To. 2.]: τριταλαντιαῖος [Id. V. Aemil. 32. p. 215. To. 2.]: λιτραῖος [Dionyſ. Halic. p. 1818. To. 3. Reiſqu.]: τριακονταμναῖος [Polyb. 9, 34. p. 194. To. 2.].

Sed adiectiuis numeralibus addi poſſunt etiam *multiplicatiua*, quae deſinunt, vel in πλοος, vt, διπλόος, οῦς, *duplex*, τριπλόος, οῦς, *triplex*, τετραπλόος, οῦς, *quadruplex*: vel in φασιος, vt, διφάσιος *bifarius*, τριφάσιος *trifarius*. v. Metarius p. 114. Sed numeralibus *diſtributiuis* quum ſermo Graecorum, vt Hebraeorum lingua, careat: vtitur eorum loco fere praepoſitionibus κατὰ, et ἀνὰ, ita, vt iis adiungat caſum quartum nominum, omiſſo, additoue, pronomine ἕκαστος: vt, κατὰ μῆνα *ſingulis menſibus* Xen. Oecon. 9, 8. Theophr. charr. 16, 3.: κατὰ στάδιον *ſingulis ſtadiis* Theophr. ib. 18, 1.: κατ᾽ ἔτος Luc. 2, 41.: vid. Eccardius obſeruatt. in N. T. ex Ariſtoph. Pluto p. 56: ἀν᾽ ἑκάστην ἡμέραν Xen. Sympoſ. 3, 6.: vel numeralium cardinalium: vt, καθ᾽ ἑπτὰ Ariſtoph. Auu. 1079.: καθ᾽ ἕνα, et κατὰ δύο, Aelian. H. AA. 2, 25. 49.: ſed οἱ καθ᾽ ἕνα Theophr. charr. 7, 2.: ἀνὰ διηκόσια Herodo. 8, 101.: ἀνὰ ἑκατὸν, et ἀνὰ πεντήκοντα, Marc. 6, 40.: ἀνὰ δύο χιτῶνας Luc. 9, 3. v. Nigrinus Commentarr. N. T. p. 1149. Sed in libris N. T., et in verſione ſeptuagintauirali N. T. numeralia cardinalia, et ſubſtantiua nomina, ſic bis deinceps ponuntur, remotis praepoſitionibus ἀνὰ, et

et κατά· vt, δύο δύο *bini* Marc. 6, 7.: h. e. ἀνὰ δύο Luc. 10, 1.: ἑπτὰ ἑπτὰ Gen. 7, 2.: ἡμέρᾳ, καὶ ἡμέρᾳ, 2. Corr. 4, 16. Quo quidem in genere, et ſcriptores diuini, et Alexandrini interpretes, ſequuti ſunt conſuetudinem loquendi Hebraeorum. v. Leuſdenius de Hebraiſmis N. T. p. 82. et Vorſtius Philol. S. c. 12, 2. et 3. Sed Graeci ipſi, vt Homerus, et alii, ita dixiſſe videntur σύνδυο, σύντρεις, συνδώδεκα, συνείκοσι, quorum locos ſupra p. 162. laudauimus. Denique adiectiua *localia*, quae ſane attingere praeſtat, quam omnino praeterire, vt ἀλλοδαπὸς [Il. π΄, 550.], ἡμεδαπὸς, ποδαπὸς, ὁποδαπὸς [Herodo. 9, 16.], τηλεδαπὸς [Odyſ. ό, 224.], ὑμεδαπὸς, ducta eſſe a nomine ἔδαφος, aut δάπεδον, videntur, e quibus nominibus extiterit terminatio δαπος· etſi video, grammaticos veteres ipſos dubios ea de re praecepiſſe. Euſtath. ad Il. φ΄ p. 1246. 22. Γίνεται δὲ τὸ τηλεδαπὸν, ἀπὸ τοῦ τῆλε, καὶ τοῦ ἔδαφος, ἵνα λέγῃ νήσους τηλεδαπὰς, ὧν τῆλε, καὶ μακρὰν, τὸ ἔδαφος ἐστί. Τοιαύτην δὲ παραγωγὴν ἔχει, καὶ τὸ ἡμεδαπὸς, καὶ ἀλλοδαπὸς, ὁ τοῦ ἡμετέρου δηλαδὴ ἐδάφους, καὶ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους· ὁμοίως καὶ τὸ ποδαπὸς ὁ ξένος, ἤγουν ποίου ἐδάφους, ἤτοι χώρας, γῆς. Εἰ δὲ τοῦθ᾽ οὕτως ἔχει, ἄπορος κἀνταῦθα ἡ ὀξυτόνησις, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιός —. Εἰ γὰρ τὸ ἔδαφος προπαροξύνεται αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ, ἀπορίαν ἔχει, πῶς ταῦ, ὡς εἴρηται, ἀπ᾽ αὐτοῦ ὀξύνονται. Etymol. M. p. 429. 1. Ἡμεδαπῶν, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους συγγενῶν, ἢ τῆς αὐτῆς χώρας, ἰδίων, ἐγχωρίων, αὐτοχθόνων· δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος· καὶ ποδαπός; ποίας χώρας, ἢ πατρίδος; ἀντίκειται τῷ ἀλλοδαπῷ. Sed idem grammaticus p. 756. 44. habet haec, Τηλεδαπὸς, οὐχ, ὥς τινες, ἔγκειται τὸ ἔδαφος, ὁ πόῤῥω ἔχων τὸ ἔδαφος, καὶ τὴν πόλιν· ἀλλὰ παραγωγὸν ἐστι, διὰ τὸ δάπος τῆλε, τηλεδαπὸς, ὁ μακρὰν ἀφεστηκὼς, ὡς ἡμέτερος ἡμεδαπὸς, καὶ ὑμεδαπός. add. Euſtathius ad Odyſ. γ΄ p. 1457. 54.

genere

genere anomala] Quae quidem a grammaticis ἑτερογενῆ dicuntur, vt ipſa haec figura vocatur μεταπλασμὸς γένους. v. Etymol. M. v. κέλευθος p. 502. 23. et Euſtath. ad Il. α' p. 108. 17. θ' p. 726. 26. Attigit hoc nominum genus, et exempla eorum nonnulla exquiſita propoſuit, ſchol. Ven. ad Il. α', 312. Et quanquam haec eius praecepta iam apud Etymol. M. v. κέλευθος p. 502. et apud Euſtathium in Parecbolis ad Hom. d. l. p. 108. 17. leguntur: tamen ea repetere placuit, quo animi adoleſcentium liberalium ſtudio legendi libros grammaticorum veterum, vel incenderentur, vel inflammarentur. Verba igitur ſcholiaſtae haec ſunt: Ὑγρὰ κέλευθα· παρὰ τὸ ἐλεύθω. Ἔστι δὲ, ὡς τὸ δίφρα, λύχνα· γίνεται γὰρ μεταβολὴ γένους [Etymol. M. et Euſtath. dd. ll. vocant μεταπλασμὸν γένους]· ἀντὶ γὰρ θηλυκῶν τὰ οὐδέτερα εἶπεν. Γίνεται γὰρ μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τὸ τράχηλον, ἔνθα πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ [fragmm. 98. Bentl.], τὰ τράχηλα γυμνάζειν [l. γυμνάζει ex Etymol. M. et Euſtath. dd. ll.]· καὶ λύχνος, λύχνα, δίφρος, δίφρα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρετμός, τὸ ἐρετμόν. Τάρταρος ἀρσενικῶς, καὶ κατὰ μεταβολὴν, ἡ Τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ, ὡς τὸ, ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ [Pythionn. 1, 29.]· καὶ οὐδέτερον τὸ Τάρταρον. Ἡσίοδος, Τάρταρά τ' ἠερόεντα [ita etiam Etymol. M. et Euſtath. verba poëtae laudant: ſed Θεογ. 736. legitur Ταρτάρου ἠερόεντος]. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, ὑγρὰ κέλευθα. add. Euſtathius ad Il. ε' p. 599. 18. η' p. 668. 32. θ' p. 729. 43. et ad Odyſ. α' p. 1390. fin. Scilicet non omnes dialecti idem nomen exire iuſſerunt in vnam, eandemque, ſyllabam, ſed in diuerſas, poteſtate eius ipſa non mutata, et vna, eademque, dialectus nonnullis nominibus duplex genus ita tribuit, vt diuerſae iis res ſignificarentur.

ὁ δεσμὸς — τὰ δεσμὰ] Moeris: Δεσμὰ, οὐδετέρως, Ἀττικῶς· δεσμοὶ, ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς. Thomas

mas Magiſter: Δεσμὰ κάλλιον, ἢ δεσμοί· ἐπὶ δὲ τῶν ἑνικῶν τὰ τȣ̃ ἀρσενικȣ̃ μόνα ἐν χρήσει· ὁ δεσμὸς γὰρ, τȣ̃ δεσμȣ̃, καὶ ὅσα μέχρι τῶν πληθυντικῶν. Sic τὸν δεσμὸν Herodo. 3, 32.: Aeſchyl. Prometh. 92. δεσμὸν ἀεικῆ· ib. 524. δεσμȣ̀ς ἀεικεῖς· ſed δεσμὰ Id. ib. 512.: τὰ δεσμὰ Herodo. 6, 91. et Plato Euthyphr. 10.: apud quem etiam Criton. 6. pro δεσμȣ̀ς reponendum eſſe putamus δεσμὰ, quum hoc nominis pluralis genus dialecti Atticae mediae proprium fuiſſe videatur. Conf. Euſtath. ad Odyſ. θ′ p. 1598. 17. Τράχηλα ſupra ex Callimacho laudatum eſt.

ὁ νῶτος — τὰ νῶτα] At plur. τὰ νῶτα [Xen. Cyrop. 2, 3. 7. Herodo. 7, 211.] ductus eſt a ſing. τὸ νῶτον [Ariſtoph. Auu. 496.]: qua vtriuſque numeri forma Attici, Herodiano auctore [Philet. p. 435. Pierſ.], de *dorſo hominis* vſi ſunt. Phrynichus eclogg. p. 126. Ὁ νῶτος ἀρσενικῶς λεγόμενος ἁμαρτάνεται· ȣ̓δετέρως δὲ τὸ νῶτον, καὶ τὰ νῶτα, δοκίμως ἂν λέγοιτο. Moeris: Νῶτα, καὶ τὸ νῶτον, Ἀττικῶς· νῶτος, καὶ τȣ̀ς νώτȣς, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius p. 267. Schol. Hom. ad Il. β′, 159. Ἰστέον δὲ, ὅτι ȣ̓δετέρως τὸ νῶτον, καὶ τὰ νῶτα, λέγει ὁ ποιητὴς πανταχȣ̃, καὶ Ἡσίοδος, καὶ ȣ̓κ ἀῤῥενικῶς. Nam vſus maſculini generis proprius fuiſſe videtur dialecti Macedonicae nouae. vid. οἱ ὁ 1. Sam. 4, 19. 2. Sam. 17, 14. 1. Regg. 7, 32. et Romm. 11, 10.

κύκλος — κύκλα] Schol. Apollon. Rhod. ad 3, 137. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τȣ̀ς κύκλȣς, ὡς λύχνα, καὶ δίφρα. Vid. Hom. Il. ἑ, 722. σ′, 375. Σταθμὰ legitur apud Sophocl. Oed. tyr. 1139. Theocr. Idyl. 24, 15. Demoſth. p. 784. To. 1. Reiſqu. v. Euſtath. ad Il. θ′ p. 726. 27. Λύχνα habent Eurip. Cyclop. 512. Herodo. 2, 62. 133.: cuius ad locos reſpexit Athen. 15, 20. p. 701. A, atque Pollux 10, 115.: et Plut. V. Pelop. 11. p. 243. To. 2. Ἐρετμὰ extat apud Homerum multis in locis Odyſſeae, vt μ′, 205.: quem

quem locum laudat Etymol. M. v. κέλευθος p. 502. 28.: ſed idem poëta vſus eſt ſing. τὸ ἐρετμὸν Odyſſ. λ', 28. μ', 15. ψ', 268.: et in gloſſario Heſychiano inuenitur gloſſa, Ἐρετμαῖς· κώπαις.

μοχλὸς, μοχλὰ] Sumtum eſt, vt reliqua, e Caninii Ἑλλην. p. 210. Phauorinus, neſciebam quo auctore: Μοχλὸς, τὰ μοχλὰ, ὁ κύκλος τὰ κύκλα, ὁ χαλινὸς τὰ χαλινὰ, ὁ δεσμὸς τὰ δεσμὰ, ὁ ζυγὸς τὰ ζυγὰ, ὁ σταθμὸς τὰ σταθμά· πολλὰ ὀνόματά εἰσιν, ἃ ἐν τοῖς ἑνικοῖς ἀρσενικῶς, καὶ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς οὐδετέρως, κλίνονται. Ζυγὰ habent Hom. Odyſſ. ι, 99. ν', 21. Demoſth. p. 784. To. 1. Xen. Cyrop. 3, 1. 15. Sed hic quoque pluralis ductus eſſe videtur a ſingulari τὸ ζυγόν. v. Plato Cratyl. 31. Eiuſdem generis ſunt ὁ δρυμὸς, τὰ δρυμὰ, Hom. Il. λ', 118. Odyſſ. κ', 150. 197. Dionyſ. Perieg. 492.: vbi ſchol. pr. μεταπλασμός· ὁ δάκτυλος, τὰ δάκτυλα, Theocrit. Idyl. 19, 3.: ὁ δίφρος, τὰ δίφρα, Callim. h. in Dian. 135.: vbi v. Spanhemius: ὁ ταρσὸς, τὰ ταρσὰ, Anacr. odar. 12, 3.: et plura alia. vid. Schraderus animaduerſſ. ad Muſae. c. 8. p. 179. ſ. et Muncquerus ad Anton. Liber. metamorphph. 41. p. 279. Verh.

legimus etiam κύκλους — δεσμούς] Κύκλους Hom. Il. υ', 280.: λύχνους Batrachom. 179.: δεσμοὺς Odyſſ. θ', 274.

ἡ δίφρος] Vellerus etiam hoc loco ducem ſequutus eſt Caninium Ἑλλην. p. 210. Nam etſi nomen δίφρος femininum eſſe poſſit, ita, vt intellegi dicatur ἕδρα, vel ἅμαξα· Homerus tamen, aliique ſcriptores probi. eo, vt maſculino, vſi ſunt. vid. Il. π', 379. τ', 395, Odyſſ. τ', 101. Sed nomina κέλευθα [Odyſſ. υ', 64.], et τάρταρα, iam ſupra attigimus. Sic ῥύπα, pro ῥύπους, legitur apud Hom. Odyſſ. ζ', 93.: ad quem locum Euſtathius p. 1553. 41. haec notauit: Τὸ δὲ ῥύπα μεταπλασμὸν ἔπαθεν· ὡς γὰρ ὁ ζυγὸς τὸ ζυγὸν,

καὶ

καὶ τὰ ὅμοια, ὅτω καὶ ὁ ῥύπος τὸ ῥύπον· ὃ ἡ εὐθεῖα παρὰ Θεοκρίτῳ [Idyl. 15, 20.], ἅπαν ῥύπον· quomodo laudatur ab eo idem poëtae locus ad Il. α' p. 108. 19.: ſed in noſtris nunc libris ibi legitur ἅπαν ῥύπος.

quaedam — habent genera] Quae quidem nomina dicuntur a grammaticis quibuſdam *abundantia*. Verba, ὁ ἐρετμὸς — τὸ νῶτον, in editt. Lipſſ. primis non extant. Sed vt δέσμη ſignificat *faſciculum:* ita plur. δέσματα legitur apud Hom. Odyſ. θ', 278. α', 204.: ad quem locum ſchol. min. Δέσματα· δεσμοί· ἔθος δὲ Ἀττικοῖς τὰ ἀρσενικὰ ὀδετέρως λέγειν, ἀπὸ τοῦ δέω δέσματα, καὶ ἀπὸ τοῦ ξέω ξέσματα· et Euſtath. Odyſ. α' p. 1411. 23. Ὅτι ὥσπερ ξεσμὸς ξέσμα παρ' Ἀττικοῖς, καὶ ἀσπασμὸς ἄσπασμα [Eurip. Hec. 829. Iphig. Taur. 376.], καὶ βρεχμὸς βρέχμα, ὅτω καὶ δεσμὸς δέσμα. — Ὅμοιον δὲ ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἐχμὸς ἔχμα [Il. μ', 260. φ', 259.]. Τὸ ζῦθος habet Theophr. de cauſſis plantt. 6, 15. p. 186. Baſ.: quo tamen in exemplo vitioſe ſcriptum eſt ζῆθος.

ὁ σκότος — σκότεος] Moeris: Σκότος, ὀδετέρως, Ἀττικῶς· vbi v. Pierſonius. Scilicet Attici veteres vſi eſſe videntur genere maſculino, medii neutro: Thomas Mag. Ὁ σκότος, καὶ τὸ σκότος· etſi recentiores librarii nec hoc in genere conſtantes vbique fuere: vt Atticos Athenaeus 11, 14. p. 498. A tradit, et ὁ σκύφος dixiſſe, et τὸ σκύφος. Certe σκότος, vt maſcul., habent Thuc. 2, 4. Aeſchyl. Eumenn. 72. Sophocl. Col. Oed. 40. Eurip. Phoenn. 390.: vbi v. Valquen.: vt Pindar. Olympp. 1, 132. Nemeonn. 7, 19.: ſed, vt neutrum, legitur apud Plat. Cratyl. 31. et Xen. Cyrop. 4, 2. 12.: cuius tamen in libris nunc extat, vt maſculinum, vt Cyrop. 4, 6. 2.

ὁ ἔλεος — τὸ ἔλεος] Vid. Matth. 9, 13. Tit. 3, 5. Luc. 10, 37. Epheſſ. 2, 4. Etymol. M. v. ἔλαιον p. 326.

p. 326. 29. Τὸ γὰρ ἔλεος πάντες λαμβάνομεν· ἔϛι δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἔλεος. Formam nominis ἄσπασμα paulo ante confirmauimus Euripidis auctoritate. Numerus vero horum nominum augeri multis aliis poteſt. Nonnulla eorum ante Gronouium in mant. de pec. vet. p. 411., et Stauerium ad Hygin. fab. 3. p. 22., notauit Euſtathius ad Il. ή p. 668. 32., et ad Odyſ. ά p. 1390. 56.: in his, ὁ θεμέλιος, et τὸ θεμέλιον. v. Moeris v. θεμέλια, et Thomas Mag. v. θεμέλιος· vbi v. interpp. Nos quidem obſeruaueramus adhuc haec. Ὁ σῖτος, et τὸ σῖτον· vid. Herodo. 1, 193. Thuc. 4, 27. Xen. Cyrop. 6, 2. 8. 8, 2. 2. 4. 12. Euſtath. ad Odyſ. π΄ p. 1794. 57. σῖτος μὲν γὰρ, ὁ ἀκατέργαϛος· ἐπὶ δὲ βρώματος, οὐδετέρως τὸ σῖτον. Ὁ θάμβος, et τὸ θάμβος· ſchol. Ven. Hom. ad Il. δ΄, 79. Τὸ θάμβος δὲ οὐδετέρως παρ' Ὁμήρῳ· Σιμωνίδης δὲ ἀρσενικῶς. Ὁ θρᾶνος, et τὸ θρᾶνος [Ariſtoph. Plut. 545.: vbi tamen Pollux 10, 48. pro θράνους legit θράνου]. Ἡ δίψα [Hom. Il. τ΄, 166. Thuc. 2, 49.], et τὸ δίψος [Aeſchin. Socr. 3, 21.]. Τὸ δένδρον, Ion. δένδρεον [Hom. Odyſ. δ΄, 458.], et τὸ δένδρος· qua poſteriore nominis forma Attici maxime [v. Gregor. p. 24. ſ.] vſi ſunt. vid. Thuc. 6, 79. Herodo. 6, 79. 7, 32. Ὁ ἕσπερος, et ἡ ἑσπέρα, ὁ πόθος, et ἡ ποθὴ [Hom. Il. ζ΄, 362. λ΄, 471. Odyſ. ό, 513.], τὸ πάθος, et ἡ πάθη [Herodo. 7, 111. 3, 40. Pind. Olympp. 6, 65.] v. Koenius ad Gregor. p. 199. Ἡ λήθη, et τὸ λᾶθος [Theocr. Idyl. 23, 24.]: ὁ φθόγγος, et ἡ φθογγή· v. Hom. Il. έ, 234. ν΄, 216. π΄, 508. Ὁ βίοτος, et ἡ βιοτή· v. Hom. Odyſ. ά, 287. δ΄, 565. Herodo. V. Hom. 16. Ἡ πλευρὰ, et τὸ πλευρὸν, ἡ παρειὰ, et τὸ παρειὸν, ἡ πυρὰ, et τὸ πυρόν· v. ſchol. Ven. Hom. ad Il. γ΄, 35. Ὁ αἶνος, et ἡ αἴνη· v. Hom. Odyſ. ξ΄, 508. Herodo. 3, 74. 8, 112. 9, 16. Ἡ κοίτη, et ὁ κοῖτος· v. Hom. Odyſ. ξ΄, 455. τ΄, 510. Herodo. 1, 9. 10. Theocr. Idyl.

Idyl. 13, 12. Ὁ ὄσσος, et τὸ ὄσσος· v. Etymol. M. v. ὄσσε p. 635. et Euſtath. ad Il. α΄ p. 58. fin. Ὁ ὄνειρος, et τὸ ὄνειρον· v. Herodo. 1, 34. 38. 7, 15. 17. Τὸ ϛάδιον, et ὁ ϛάδιος· v. Herodo. 1, 26. 31. 174. 2, 6. 4, 85. 101. 5, 54. Thuc. 2, 5. 13. 4, 3. Xen. Cyrop. 7, 1. 3. Polyb. 12, 10. Ὁ ἀϛράγαλος, et ἡ ἀϛραγάλη· v. Anacr. fragm. 135. et omnino Euſtath. ad Il. ψ΄ p. 1289. 48. Τὸ βλάβος [Herodo. 1, 9. Xen. anab. 7, 7. 16.], et ἡ βλάβη [Theophr. charr. 20, 1. Demoſth. p. 459. 523. 664. To. 1.]. Moeris: Βλάβος, Ἀττικόν· βλάβη, κοινόν. Ἡ ἐνέδρα, et τὸ ἔνεδρον· v. Sirac. 11, 29. 1. Macc. 11, 68. Ὁ ἀλάβαϛρος [Ariſt. Acharnn. 1052.], et τὸ ἀλάβαϛρον. vid. Spanhem. ad Callim. h. in L. Pal. 15. Ἡ νάπη, et τὸ νάπος· v. Eurip. Bacch. 1082. 1091. Phoenn. 819 Ὁ τάριχος [Herodo. 9, 120.; ad quem locum reſpexit Athen. 3, 22. p. 119. E], et τὸ τάριχος [Ariſt. Rann. 566. Acharnn. 966.]. v. omnino Athen. d. l. Pollux 6, 48., et Euſtath. ad Il. α΄ p. 73. 42.: a quo etiam nomen ὁ ἄφενος, et τὸ ἄφενος, laudatur, vt ab Etymol. M. p. 178. 5., qui, vt vſum generis eius maſculini demonſtraret, attulit verba, Οὔτ᾽ ἀρετὴ ἀφένοιο· quae ſumta ſunt e Callim. h. in Iou. v. 96. Sic ὁ διάλογος, et ἡ διαλογή· v. Herodo. V. Hom. 36.: ὁ πλάνος [Sophocl. Oed. tyr. 67.], et ἡ πλάνη [Plat. Apol. 7.]: Moeris: Πλάνος, Ἀττικῶς· πλάνη, Ἑλληνικῶς. Ἡ τάφρος, et ἡ τάφρη· v. Herodo. 4, 201.: ὁ ϛέφανος, et ἡ ϛεφάνη· v. Herodo. 8, 118. Sic dicitur Γοργώ, et Γοργών, etiam Γοργόνη, ἀηδών, et ἀηδώ, χελιδών, et χελιδώ, εἰκών, et εἰκώ. v. Euſtath. ad Il. λ΄ p. 838. ſ. Genit. ἀηδοῦς habet Sophocl. Aiac. 637. Cantabr.: accuſat. εἰκῶ Herodo. 7, 69. et Aeſchyl. S. c. Thebb. 565.: vocat. χελιδοῖ Anacr. fragm. 57.: genit. Γοργοῦς Hom. Il. θ΄, 349. Et Geryon vocatur, non tantum Γηρυών, ſed etiam Γηρυονεὺς [Heſiod. Θεογ. 287.

287. 309. 982.], et Γηρυόνης [Herodo. 4, 8.]: v. index graecit. Palaephat. v. Γηρυόνης· vt dicitur ἡ γνώμη, ὁ γνώμων, et τὸ γνῶμα [Aeſchyl. Agam. 1361. v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1404. 61.]: τὸ δέρμα, τὸ δέρας, τὸ δέρος· τὸ δόρυ, et τὸ δόρος· vnde dat. δόρει, quo Ariſtophanes vſus eſt: v. Etymol. M. v. δόρει p. 284.: τὸ ὕδος [Heſiod. Ἔργ. 61.], et τὸ ὕδας· τὸ κῶος, et τὸ κῶας· τὸ γῆρας, et τὸ γῆρος· vnde dat. γήρει [v. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 3. p. 669.]. v. Herodianus apud Euſtath. ad Il. ζ' p. 1560. 25. et Proclus ad Heſiod. Ἔργ. 61.

Ad p. 106. Ἰησοῦς] Etymol. M. p. 469. 37. Ἰησοῦς, τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα· παρὰ τὸ ἰέναι εἰς τὸ σώζειν. Immo eſt nomen Hebr. יֵשׁוּעַ, vt nomen miniſtri, adiutoriſque, Moſis יְהוֹשֻׁעַ, quod eiuſdem originis eſt, ab ſeptuaginta interpretibus V. T., Ioſepho, et ſcriptoribus N. T., expreſſum eſt eadem nominis forma. Dat. Ἰησοῖ legitur apud τοὺς ό Deut. 3, 28.

Μωσῆς — Μωϋσεὺς] Etymol. M. p. 597. Μωσῆς· κλίσιν ἐπιδέχεται, Μωσῆς Μωσοῦ· Μωϋσῆς Μωϋσέος, ὡς εὐσεβὴς εὐσεβέος· καὶ Μωσεὺς Μωσέως, ὡς Πηλεὺς Πηλέως· Μωϋσῆς Μωϋσοῦ μᾶλλον ὁ Θεοχώρητος [l. Θεοδώρητος]. Scilicet Alexandrini interpretes V. T., etiam Ioſephus, et Philo, vſi ſunt forma nominatiui Μωϋσῆς· ſed in libris N. T. legitur forma eius quadruplex, quam peperit ipſa nominis origo. vid. Ioſeph. Archaeol. 2, 9. 6. et ibi interpp. p. 100. To. 1. Hauerc. 1) Μωσεύς· genit. Μωσέως Matth. 23, 2.: dat. Μωσεῖ Marc. 9, 4.: accuſ. Μωσέα Luc. 16, 29. 2) Μωσῆς Matth. 8, 4. Luc. 9, 30.: dat. Μωσῇ Romm. 9, 15.: accuſ. Μωσῆν 1. Corr. 10, 2. 3) Μωϋσεύς· genit. Μωϋσέως Act. 15, 1. 5.: dat. Μωϋσεῖ 2. Tim. 3, 8. 4) Μωϋσῆς Act. 6, 14. 7, 37.: accuſ. Μωϋσῆν Act. 7, 35.: ſed genit. Μωϋσῇ Ioſu. 1, 1. 5.: vt Ἰωσῇ Matth. 27, 56. a nominat.

nominat. Ἰωσῆς Matth. 13, 55.: Μανασσῆ Apoc. 7, 6. a nominat. Μανασσῆς Matth. 1, 10.: dat. Μωϋσῆ Ioſu. 1, 3.: vt accuſat. Μανασσῆ Matth. 1, 10. Conf. Heupelius ad Marc. 9, 4.

Ζεὺς] Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1387. 25. Καὶ ὅτι τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντων, μονήρης μένει ὁ Ζεύς, ὡς μονοσύλλαβος· καὶ ὅτι πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. Δὶς γάρ, ἧς γενικὴ Διός· καὶ Ζὴν, καὶ Ζὰν, καὶ Ζὰς, καὶ Ζὴς, παρὰ Φερεκύδῃ· καὶ Βοιωτικῶς, Ζεὺς [l. Δεὺς cum Menagio ad Laërt. 7, 147.], καὶ Δάν. Conf. idem ad Il. ά p. 114. ſ. Huius nominatiui Ζεὺς genit. debebat, ex analogiae legibus, eſſe non Ζευὸς [v. Etymol. M. v. Ζεὺς p. 409. 14.], ſed Ζέος, vel Ζέως, dat. Ζέι, accuſat. Ζέα· vid. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 10. p. 258. Euſtath. ad Il. ά p. 162. 32. Sed antiqui Graeci vſi ſunt forma nominatiui Ζὴν, h. e. *vitae hominum auctor:* v. Apulei. in de mundo p. 75. Elmenh. Plato Cratyl. 14. Phurnutus de nat. deor. c. 2. et Zeno apud Laërt. 7, 147.: cuius memoriam ſeruauit forma Dorica Ζάν· vid. Ariſtoph. Auu. 569. et Lactant. epit. inſtitutt. diuinn. 13, 4. Atque ab hoc nominatiuo ductos eſſe apparet caſus obliquos: genit. Ζηνὸς Eurip. Alc. 1136.: Dor. Ζανὸς Theocr. Idyl. 7, 93.: dat. Ζηνὶ Plato Cratyl. 14. Ariſtoph. Lyſiſtr. 718.: ſed apud Pindar. Olympp. 1, 71. 8, 20. pro Ζηνὶ neſcio, an reſcribi oporteat Ζανί· et Pythionn. 4, 345. Ζᾶνα pro Ζῆνα· pro qua accuſat. forma Pherecrates ſophiſta vſurpauit formam Ζεῦν, auctore Euſtathio ad Odyſ. ά p. 1387. 27.: itemque Aeſchrio, Samius, iamborum ſcriptor, apud Athen. 8, 3. p. 335. D. Conf. Sylburgius ad Clenardii gram. p. 448. ſ. Hanou. mai.

ab obſoleto nomine Δὶς] De cuius nominis etymologia v. Plato Cratyl. 14. Zeno apud Laërt. 7, 147. Phurnutus de nat. deor. c. 2. Genit. ſing. Διὸς Pind. Olympp.

Olympp. 1, 68.: plur. nominat. Δίες, et Ζῆνες, accuſ. Δίας, et Ζῆνας, leguntur, Nigrini indicio, apud Plut. de def. oracc. p. 425. E To. 2. Vechel. c. 29. p. 348. To. 9. Tub. Ab nomine Δὶς ductum eſt nomen feſtorum Iouis Μειλιχίε [Thuc. 1, 126.], Διάσια apud Ariſtoph. Nubb. 407. 862.

γυνὴ — a nominat. γύναιξ] Vid. Etymol. M. v. γυναικὸς p. 243. et Euſtath. ad Odyſ. λ' p. 1680. 43. ad Il. ά p. 113. 33.

ab inuſitatis nominatiuis, μεγάλος — et πολλὸς] Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 28. Ἡ γὰρ μεγάλε γενικὴ ἑτερόκλιτός ἐςιν, ὡς ἀπὸ τῆς μεγάλος εὐθείας. add. Apollonius de ſynt. 2, 6. p. 107. Euſtath. ad Odyſ. β' p. 1447. 19. Ιςέον δὲ, ὅτι ὁ μέγας οἷα συγκοπεὶς ἐκ τε ὁ μεγάλος, ἐ κλητικὴ μὲν ἑνικὴ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, ὦ μεγάλε Ζεῦ, αἱ δὲ λοιπαὶ πλάγιοι πάγχρηςοι, ἄκλιτος μένει διόλε. add. idem ad Il. ύ p. 1214. 55. Locus Aeſchyli eſt S. c. Thebb. 828.: et apud Alciphr. 2. ep. 3. p. 236. legitur μεγάλον· ſed Berglero videbatur reſcribendum eſſe μέγαν ὄντα. Seruauit memoriam nominatiui μεγάλος adu. μεγάλως. Gregor. p. 182. Τὸ πολλὸν λέγεσι [*Iones*], καὶ ἐχὶ τὸ πολὺ, καὶ ὁ πολλὸς, ἐχὶ ὁ πολύς. Ὅμηρος, Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα, καὶ ἔνθα. Locus Homeri ſumtus eſt ex Il. ή, 156. Sic apud Herodo. 1, 75. legitur ὁ πολλὸς λόγος· 1, 102. ὁ ςρατὸς αὐτε ὁ πολλὸς, et 1, 8. πολλὸν πασέων καλλίςην· apud Anacr. odar. 56, 5. ſ. ἐκ ἔτι πολλὸς βιότε χρόνος· et apud Hippocr. de morbb. 1, 16. p. 21. To. 2. ἐς πολλὸν ὑγρὸν, et ἐπιδημ. 2, 5. p. 706. To. 1. αἷμα πολλόν. Vellerus igitur pro *poëtice* ſcribere potius debebat *Ionice*. Conf. Portus Lex. Ion. h. v.

regulariter declinantur, ὁ πολὺς] Nomin. plur. πολέες Hom. Il. β', 610.: genit. πολέων Theocr. Idyl. 25, 197.: dat. πολέσιν Odyſ. β', 166. Il. κ', 262.: et πολέεσσιν Heſiod. Ἔργ. 120.: accuſat. πό-

λέας Id. ibid. 580. Hom. Il. δ', 298. Herodo. 2, 107.: πολεῖς Pind. Pythionn. 4, 98.: ſed neutr. πολέα, vt aduerbium, legitur apud Aeſchyl. Agam. 732. Conf. Gregor. p. 204. et Metarius p. 310. ſ.

γυνὴ — γυνῆς] Euſtath. ad Il. α' p. 113. 27. Ὅτι πολλαὶ τῶν εὐθειῶν μονάζουσι, πλαγίας μὴ ἔχουσαι, ἀλλ' οἷον στειρεύουσαι τῶν μετ' αὐτὰς πτώσεων· αὐτίκα, τὸ γυνὴ, οὔτε γενικὴν ἔχει, οὔτε τὰς ἑξῆς πτώσεις, ἄνευ τῆς αἰτιατικῆς· γυνὴν γὰρ εὑρῆσθαι λέγουσί τινες τῶν παλαιῶν. Certe conditor Etymol. M. v. γυνὴ p. 243. 25., non modo laudat verſiculum Pherecratis hunc, Ὡς ἄτοπόν ἐστι, [καὶ] μητέρ' εἶναι, καὶ γυνὴν, ſed addit etiam, καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, — ἀλλ' ὁρῶντας γυνάς. Lex. Coiſlin. Catal. p. 482. Γυναὶ, ἀντὶ τοῦ γυναῖκες· Φιλιππίδ. Ἀδωνιαζούσαις. Φερεκράτης Κραπατάλλοις, τὴν γυνήν. Et Gregor. p. 159., praeeunte Ioh. Grammatico, tradit, Siculos τὴν γυναῖκα dixiſſe γάναν· vbi v. Koenius. Caeterum plura huiuſmodi anomala, vt ὕδωρ, cuius genitiuus ὕδατος ductus eſt ab obſoleto nominatiuo ὕδας· v. Etymol. M. v. ὕδωρ p. 776. 16. Apollon. de ſynt. 2, 6. p. 107.: et alia, ſupra in loco de declinationibus nominum notata ſunt. Anomalia autem refertur ad analogian. Et ἀναλογία quidem eſt ſimilium ſimilis declinatio, quam quidam Latine *proportionem* vocauere: ſed ἀνωμαλία eſt inaequalitas declinationum conſuetudinem ſequens: Ariſtarchus ἀναλογίαν, Crates ἀνωμαλίαν, ſumma ope defenſitauit. v. Gellius 2, 25. et Varro L. L. 7, 9.

Heteroclita] A Priſciano gram. 17. p. 586. Baſ. vocantur *diuerſiclinia*. Caſus talium nominum grammatici veteres nominant ἑτερόκλιτους, et nomina ipſa ab iis dicuntur κλίνεσθαι ἑτεροκλίτως. vid. Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 28. 36.

Δάρης — Δάρητος] Hom. Il. ε', 27.: vbi v. ſchol. Ven. Sic Θαλῆς, genit. Θαλοῦ [Laërt. 8, 1.]: ſed

Θάλεω

Θάλεω Herodo. 1, 170. Callim. epigr. 61, 1.]: dat. Θαλῆ [Plut. V. Solon. 4. p. 201. To. 1. Tub.]: accuſ. Θαλῆν [Herodo. 1, 75. et Lobon. apud Laërt. 1, 34.]: vocat. Θαλῆ [Laërt. 1, 34.]: ſed Θάλης, genit. Θάλητος [Callim. fragm. 94, 2. Bentl.]: accuſ. Θάλητα [Callim. fragm. 96. Bentl. Timon apud Laërt. 1, 34.: vbi v. Menagius]. Moeris: Θαλῆς, περισπώμενον, Ἀττικῶς· βαρύτονον δὲ [Callim. fragm. 95, 1. Bentl.], Ἑλληνικῶς. Θαλȣ̃, την γενικὴν, Ἀττικῶς: Θάλητος, Ἑλληνικῶς. Etymol. M. p. 442. 6. Θαλῆς· ἡνίκα μὲν περισπᾶται, εἰς ȣ̃ ἔχει τὴν γενικὴν, Θαλῆς, Θαλȣ̃, Θαλῆ· Τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; Ἀριςοφάνης [Nubb. 180. et ibi ſchol.]· ἡνίκα δὲ βαρύνεται, διὰ τȣ̃ τος κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν Ἰαμβικῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν· ἔςι δὲ χορίαμβος [l. χωλίαμβος]: τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί. Hunc autem Callimachi verſiculum in fragmentis poëtae nec a Bentleio [n. 96.] praetermiſſum eſſe video: ſed edidit, Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθεν, et in verbis Etymologi pro χορίαμβος reſtituendum eſſe χωλίαμβος, veriſſime docuit.

Ἄρης — Ἄρηος] Suidas v. Ἄρης· κλίνεται δὲ Ἄρης Ἄρȣ, καὶ Ἄρης Ἄρητος, καὶ Ἄρης Ἄρεως. Etymol. M. v. Ἀρηΐφατȣς p. 140. 6. ἡ Ἄρεος δὲ γενικὴ ἀπὸ τῆς Ἄρευς ὑπάρχει εὐθείας· τῆς γὰρ τȣ̃ Ἄρης εὐθείας πτῶσις ȣ̓χ εὕρηται, πλὴν τῆς Ἄρες κλητικῆς, ὡς Δημόσθενες. Καὶ πόθεν δῆλον, ὅτι ȣ̓κ ἐγένετο ἐκ τȣ̃ Ἄρης Ἄρȣς, καὶ Ἄρεος, ὡς Δημοσθένεος Δημοσθένȣς; ἐπειδὴ καὶ Ἰωνικῶς γίνεται διὰ τȣ̃ η Ἄρηος, καὶ Ἀττικῶς Ἄρεως· τὰ δὲ τοιαῦτα σχήματα ἀπὸ τῆς εἰς ευς εὐθείας εἴωθε σχηματίζεσθαι, ȣ̓ μέντοι ἀπὸ τῆς εἰς ης καταλήξεως· ȣ̓ γὰρ, ἡ Δημοσθένηος, ἢ Δημοσθένεως, κυρίως. add. omnino Euſtath. ad Il. έ p. 518. 22. Ἄρεω, pro Ἄρȣ, dixit Archilochus apud Euſtath. d. l. p. 518. 28.: accuſ. Ἄρην Hom. Il. έ, 909.:

909.: a genit. Ἄρητος ductum eſt patronymicum Ἀρητιάδης apud Heſiod. Ἀσπ. 57., eodem Euſtathio auctore d. l.: genit. Ἄρεως Hom. Il. ξ', 485., et Ἄρεος Il. δ', 441., ductus eſt a nominat. Ἄρευς, quo, Euſtathio d. l. docente, Archilochus vſus eſt: Ἄρηος Il. β', 512.: dat. Ἄρηϊ Il. ε', 576.: Ἄρει Il. β', 479.: Ἄρει Odyſ. θ', 276.: accuſ. Ἄρηα Il. τ', 275.: Ἄρη Plato Cratyl. 23. Ariſtoph. Plut. 328.: vbi tamen etiam Doruil. codex habet Ἄρην· v. Hemſterhuſius p. 103. Conf. Metarius p. 361.

ὁ, καὶ ἡ, διετὴς — τριέτης] In editt. Lipſſ. primis legitur ſimpliciter, *Sic et caetera compoſita ab* ἔτος, omiſſis eorum exemplis. Etymol. M. v. τριακοντέτης p. 765. 23. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν ὀξύτονα, οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσιν· οὐ μόνον γὰρ περὶ τὸν τόνον πταίουσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν· δωδεκαέτης γὰρ δωδεκαέτου κλίνεται, ὥσπερ οἰκέτης οἰκέτου· καὶ τὸ πληθυντικὸν δωδεκαέται, ὥσπερ οἰκέται· δωδεκαέτεις ὤφειλε κλίνεσθαι. Conf. Stephanus Paralipp. p. 135. ſ. et harum animaduerſionum P. 1. p. 272.

ὁ Μίνως — Μίνω] Etymol. M. v. Μίνως p. 588. 28. Κλίνεται δὲ Ἀττικῶς Μίνω, ὥσπερ λεὼς λεώ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο γίνεται Μίνωος· οὐ γὰρ ἡ Μίνωος γενικὴ ἀποβολὴν τοῦ σ πέπονθεν· οὐδέποτε γὰρ ἀποβάλλει τὸ σ. Genit. Μίνωος Hom. Odyſ. ρ', 523.: Μίνω Herodo. 1, 171.: accuſat. Μίνωα Odyſ. λ', 567.: Μίνω Il. ξ', 322.

ἔρως — ἔρω] Etymol. M. p. 379. 35. Ἔρος· Ἐξ ἔρον ἕντο [Il. α', 469.]· ἔρον τὸν ἔρωτα οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν· ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου, τῷ ἔρῳ, τὸν ἔρον, Αἰολικῶς· ibid. v. 51. Ἔρω· εἰ μὲν χωρὶς τοῦ ι, ἀποκοπή ἐστιν ἀπὸ τῆς ἔρωτος γενικῆς, καὶ ἔρωτι δοτικῆς· εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι, ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου, τῷ ἔρῳ. Dat. ἔρῳ legitur Odyſ. σ', 211.: vbi v. Euſtath. p. 1843. 59. et ad Il. α' p. 136. 32.

γέλως

γέλως — γέλω] Suidas v. ἐν χρῷ κεκαρμένος· Ὁ χρὼς, τῦ χρῶ, Ἀττικῶς· ὡς γέλως, γέλω· οἱ δὲ ἀπὸ τῦ χρὼς, χρωτὶ, ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς. Sed tum ſcribi debet ἐν χρῷ. nam χρῷ contractum eſt e χρωΐ pro χρωτί. Dat. γέλω, pro γέλωτι, per apocopen, aut γέλῳ, quod extiterit e γέλωϊ pro γέλωτι, Hom. Odyſ. σ΄, 99.: vbi tamen alii γέλῳ ita maluerunt ſcribere, vt eſſet dat. nominis γέλος, cuius accuſ. γέλον extat Odyſ. ύ, 346. Conf. Euſtath. ad Odyſ. θ΄ p. 1607. 18. λ΄ p. 1697. 17. Sic ἱδρῷ Il. ρ΄, 385. pro ἱδρωΐ ex ἱδρωτί. v. Etymol. M. v. ἱδρὼς p. 466. 47. Accuſ. γέλωτα Odyſ. ύ, 8. Herodo. 7, 209.: ſed γέλων Odyſ. σ΄, 349. Vtramque hanc accuſ. formam in linguam ſuam receperunt Attici. vid. Sophocl. Antigon. 658. Aiac. 383. Ariſt. Rann. 45. Eccleſſ. 379. Thuc. 6, 35. Xen. Cyrop. 2, 2. 4. ſ. Demoſth. p. 254. To. 1. Moeris: Γέλων, Ἀττικῶς· γέλωτα, κοινῶς, vel, vt Pierſonio edere placuit, Ἑλληνικῶς.

νῦς — νοὸς] Etymol. M. p. 606. 23. Νόες· ὅτι κακῶς λέγεται, καὶ παρὰ ἀναλογίαν· οἱ φιλόσοφοι χρῶνται, λέγοντες τὸν νόα τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἑνικῶν· καὶ οἱ νόες, καὶ τὺς νόας· δέον γὰρ τὸν νῦν λέγειν, καὶ οἱ νοῖ· οἱ νοὶ σεσημείωνται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ. Τὸ οἱ εὔνυς γὰρ εὔνοες, τὸ παρὰ φιλοσόφοις εἰρημένον, γέγονε κατὰ κρᾶσιν εὔνυς· οἱ εὔνοι δὲ δεῖ λέγεσθαι. Nam νῦς [Odyſ. κ΄, 240.] extitit e νόος, qua forma nominatiui plena Homerus vſus eſt pluribus in locis vtriuſque carminis, vt genit. νόυ Odyſ. β΄, 346.: et Ion. νόοιο Odyſ. β΄, 236.: dat. νόῳ Il. π΄, 19.: qui etiam apud Xen. Cyrop. 5, 2. 8. legitur: accuſ. νόον Il. μ΄, 255. Sed genit. νοὸς extitit e forma caſus recti νός.

Οἰδίπυς — Οἰδίποδος] Choeroboſcus apud Etymol. M. v. ἀελλόπος p. 20. Ἰςέον, ὅτι τὰ παρὰ τὸ πῦς συντιθέμενα τὴν τῦ ἁπλῦ φυλάττει κλίσιν, καὶ διὰ τῦ δος κλίνεται· οἷον, πῦς ποδὸς, Οἰδίπυς Οἰδίποδος·

ποδος· τὰ γὰρ κατὰ ἀποβολὴν τȣ̃ σ ποιȣ̃ντα τὴν γενικὴν, Ἀττικά εἰσιν· οἷον, ὁ τρίπȣς τȣ̃ τρίπȣ, καὶ ὁ Οἰδίπȣς τȣ̃ Οἰδίπȣ. Ἰςέον, ὅτι τὰ παρὰ τὸ πȣ̃ς, ἀποβάλλει τὸ ῦ, κατὰ τὴν εὐθεῖαν, Ὦρτο δ' ἀελλόπος [Il. ώ, 77. 159.]. Ἠ τρίπος, ἠὲ γυνὴ [Il. χ', 164.]. Sic vero intellegi poteſt, genitiuum Atticum horum nominum natum eſſe e forma nominatiui πόος, ſed communem genit. ortum eſſe e forma eiuſdem caſus πός. Genit. Οἰδίπȣ eſt apud Aeſchyl. S. c. Thebb. 807. Eurip. Phoenn. 896. 903.: et Dor. Οἰδιπόδα Eurip. Phoenn. 830.: Ion. Οἰδιπόδεω Herodo. 4, 149.: accuſat. Οἰδίπȣν habent Herodo. 5, 60. Aeſchyl. S. c. Thebb. 781. Sophocl. Oed. Col. 3. Eurip. Phoenn. 27.: Οἰδίποδα Pauſan. 9, 5. p. 721. Aeſchyl. S. c. Thebb. 759. Eurip. Phoenn. 821.: Οἰδιπόδαν Sophocl. Oed. Colon. 224.: vocat. Οἰδίποδα Eurip. Phoenn. 1557., a nominat. Οἰδιπόδης. Moeris: Οἰδίπȣν, Ἀττικῶς· Οἰδιπόδην, Ἑλληνικῶς· Οἰδίποδα, κοινόν. Sic a nominat. πολύπȣς ducitur genit. πολύποδος, et Att. πολύπȣ· accuſ. ſing. πολύποδα, Att. πολύπȣν, Aeol. πολύπον· accuſ. plur. πολύποδας, Att. πολύπȣς. v. Athen. 7, 20. p. 316. B C.

ὁ Ἀΐδης — poët. Ἄϊδι] Vid. Etymol. M. v. ἄϊδι, et v. ἀΐδης, p. 42., atque Euſtath. ad Il. ά p. 16. 20. Genit. Ἄϊδος Hom. Il. έ, 845.: dat. Ἄϊδι Il. ά, 3.: genit. Ἀΐδαο Il. φ', 48.: Ἀΐδεω Odyſ. κ', 512.: dat. Ἀΐδῃ Odyſ. κ', 534.: accuſ. Ἀΐδην Il. ί, 565.

ἀλκὴ — ἀλκὶ] Vid. Etymol. M. v. ἀλκὶ p. 65. Ἀλκῇ Hom. Odyſ. ώ, 508.: ἀλκὶ Il. έ, 299. Et Ariſtarchus quidem, auctore Tryphone apud Euſtath. Il. έ p. 549. 11., ἀλκὶ Aeolice dictum eſſe putabat pro ἀλκῇ, quod, vt Aeoles τὴν ἰωκὴν, ἰῶκα [Hom. Il. λ', 600.], et τὴν κρόκην κρόκα, dixiſſent, ita eoſdem τὴν ἀλκὴν dixiſſent ἄλκα· ſed Ptolemaeo Aſcalonitae videbatur dat. ἀλκὶ ductus eſſe a nominat. ἄλξ, vt σαρκὶ a σάρξ, docente Euſtathio l. l.

ὁ δάκτυ-

ὁ δάκτυλος — δάκτυλι] Hoc exemplo editt. Lipſſ. primae, et Batauae, carent. Sed dat. δάκτυλι legitur Anthol. 1, 84. epigr. 3, 2.

ἡ παρθένος — παρθένι] Dat. παρθένι Theocrito Idyl. 27, 47. reſtituit Reiſquius, qui eum ductum eſſe putabat a nominat. παρθήν. Sic accuſ. Δήμητραν extat apud Plat. Cratyl. 21., ductus a nominat. Δήμητρα, pro Δημήτηρ.

ὁ ἰκτῖνος — ὁ ἰκτὶν] Etymol. M. p. 470. 34. Ἰκτίνα· σημαίνει τὴν λεγομένην λέπην, παρὰ τὸ ἱκνοῦμαι. Πλάτων δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει, Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων. Οὐ γάρ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἰκτὶν εὐθείας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἴκτινος· ἧς ἡ γενικὴ, ἰκτίνου· ἡ αἰτιατικὴ, ἴκτινον· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ἴκτινα, ὡς ἀλίτροχον, ἀλίτροχα.

Ἀριστοφάνης — οἱ Ἀριστοφάναι] Ἀριστοφάνην Aeſchin. p. 320. To. 1. Reiſqu. Etymol. M. v. Πολυδεύκης p. 681. 13. Τὰ εἰς ης ὀνόματα κύρια σύνθετα ἀπὸ ῥήματος παρηγμένα, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν, ὡς Ἀριστοφάνης Ἀριστοφάνους. Id. v. ἀσεβὴς p. 152. 17. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ οὐκ ἐπὶ πάντων τῶν αἰτιατικῶν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ης ἐπιθέτων προσλαμβάνουσι τὸ ν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν κυρίων, τὸν Δημοσθένην λέγει [l. λέγουσι], καὶ τὸν Ἀριστοφάνην· ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθετικῶν, οὐδαμῶς. Scilicet Attici in primis nomina propria in ης deſinentia, quae ad tertiam declinationem pertinerent: vt genit. Ὑστάσπεος, accuſat. Ὑστάσπεα, et vocat. Ὕστασπες, Herodo. 1, 183. 209.: retulerunt ſaepe ad primam; quae enim in ινης deſinunt, ea per ſe ad primam declinationem pertinere putantur, vt Αἰσχίνης Αἰσχίνου Ariſtoph. Auu. 822.]: v. Etymol. M. v. Διομήδης p. 277. 32.: ratione habita oris, et aurium, maxime in caſu quarto: vid. Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμην. ſ. 177. et nos ad Plat. Phaedon. 3, 4.: ita, vt manus librariorum in ſcriptura caſuum eorum ob-

 liquorum

liquorum fere inconſtantes fuiſſe inueniantur. Sed auctor opuſculi περὶ βαρβαρισμȣ̃ apud Valquenar. Ammon. p. 194. hanc accuſatiui formam ſine cauſſa barbaram poſuit. Sic, ἐπὶ τὰς Κυαξάρȣ θύρας πάντες Xen. Cyrop. 6, 1. 1.: quomodo ſcripſiſſe videtur, ne ſono literae σ quater repetito offenderentur aures, et os: Id. ib. 5, 5. 12. Κυαξάρην· ſed cod. Guelf. Κυαξάρη, vt 6, 2. 4.: ſicut cod. Palaeocom. in eodem opere pro Κυαξάρει fere ſcriptum exhibet Κυαξάρη· Ὑστάσπȣς Cyrop. 6, 1. 2.: ſed cod. Guelf. Palaeoc. Ὑστάσπȣ· qui iidem codices 3, 1. 8. pro Τιγράνȣς habent Τιγράνȣ. Σωκράτη Ariſtoph. Nubb. 1467. 1479.: Κλεισθένη Id. ib. 354.: Ἀριστοφάνην Aeſchin. p. 320. To. 1. Reiſqu. Moeris: Δημοσθένην, Ἀττικῶς· Δημοσθένη, τὸ ἀνάλογον, Ἑλληνικῶς. Δημοσθένην habet Thuc. 3, 94. 105. 107. 4, 5. 29. 5, 80. 7, 16. 20. 86.: ſed Δημοσθένη legitur apud Aeſchin. p. 222. To. 1. Reiſqu. Phrynichus eclogg. p. 60. Ἡρακλέα, Περικλέα, Θεμιστοκλέα, ἐπεκτείνων τὴν ἐσχάτην λέγε· ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν, καὶ Περικλῆν, καὶ Θεμιστοκλῆν. Sic, Πάτροκλος, Πατρόκλȣ, Πάτροκλον, Πάτροκλε· ſed genit. Πατροκλῆος Odyſ. λ', 467.: accuſ. Πατροκλῆα Il. λ', 601.: vocat. Πατρόκλεις Il. α', 337. Euſtath. ad Il. α' p. 112. fin. Ὅτι διχῶς, καὶ Πάτροκλος λέγεται, ὡς Ἐτέοκλος [dat. Ἐτεόκλῳ Aeſchyl. S. c. Thebb. 464.], καὶ Πατροκλῆς, ὡς Ἐτεοκλῆς· διὸ καὶ ἡ κλητικὴ ἐνταῦθα, ὦ Πατρόκλεις, ἐστὶν, ὡς τὸ, ὦ Ἡράκλεις. add. ſchol. min. ad Il. d. l.

τὸ κρίνον — κρίνος] Ariſtoph. Nubb. 908. dat. κρίνεσι στεφανοῖς. v. Euſtath. ad Il. ή p. 692. 22. et Pierſonius ad Moer. p. 132.

Ad p. 107. τὸ μῆλον — μῆλας] Genit. plur. μηλάτων legitur apud Lycophr. Alex. 106.: ad quem locum reſpexit Euſtath. ad Il. ή p. 677. 23., Οὕτω δ' ἂν, inquiens, καὶ τὸ μήλοις, μήλασιν εἴποι ἂν ὁ

φράσας

φράσας τὸ, μηλάτων ἀπάργματα, ἤγȣν μήλων, ὅ ἐςι θρεμμάτων, ἀπαρχάς.

τὸ δένδρον — δένδρος] Moeris: Δένδρεις, Ξενοφῶν· δένδρεσιν, Θȣκυδίδης· vbi v. Pierſonius p. 132. Locus Thucydidis extat 2, 75. Homerus vſus eſt forma nominis Ionica δένδρεον in omnibus vtriuſque carminis locis: ſed forma δένδρος legitur iam apud Herodo. 6, 79.: vbi v. interpp. p. 474.: qui tamen etiam δένδρεα cum Homero dixit 2, 138.: vt dat. δένδρεσι apud Xen. Oecon. 4, 14. Georgius Lecapenus excc. grammat. apud Matthaeium lectt. Moſquenſſ. p. 61. P. 1. Τοῖς δένδροις μὲν γράφεται κοινῶς, τοῖς δένδρεσι δὲ Ἀττικῶς. Thomas Mag. Δένδρεσιν, ὡς Θȣκυδίδης, καὶ ἕτεροι· ȣ̓ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν· contra quod praeceptum v. quae attulit Georgius Hierocrit. 1. p. 117. Euſtathius ad Il. γ´ p. 396. 21. Ἰςέον, ὅτι ἐν τῷ Αἰλίȣ Διονυσίȣ Λεξικῷ φέρεται, ὅτι λέγεται, ȣ̓ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον, καὶ δένδρος. Φησὶ γȣ̃ν, ὅτι δένδρον μᾶλλον, ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον, ἢ δένδρη· καὶ αἱ πτώσεις δένδρȣ, καὶ δένδρῳ, μᾶλλον, ἢ δένδρει, καὶ δένδρȣς. Ξενοφῶν δὲ φησιν ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος, καὶ δένδρει, καὶ δένδρεσι, καὶ δένδρη, καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ, ἔνθα μὲν δένδρεα λέγει, ἔνθα δὲ, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι [Il. γ´, 152.].

ſic apud Latinos Chremes — Dare] Vid. omnino Priſcianus gram. 6. p. 190. ſ. Baſ. et Vechnerus Hellenol. 1, 1. 3. cum notis Heuſingeri. Sed in editt. Lipſſ. primis haec obſeruatio non legitur.

poëtae dat. ſing. primae declin.] Quae inde ab his verbis vſque ad verba, *abiecto ν̄ pro* Λακεδαίμων p. 108., praecipiuntur, ea, neque Lipſienſes primae, neque Batauae, libelli editiones habent, ita, vt non ab ipſius Velleri manu profecta eſſe, immo alium, neſciebam quem, auctorem habere, appareat: qui tamen non debebat repetere caſus nominum iam ante a Vellero laudatos.

datos. Nobis vero exempla nominum, quorum maxima pars e Caninii Ἑλλην. p. 178. ſ. Cren. huc tranſlata eſt, auctoritate ſcriptorum veterum, adhibitis etiam grammaticorum Graecorum praeceptis, confirmare licebit, omiſſis quidem iis, de quibus iam ante dictum eſt, ſed adiectis tamen quibuſdam aliis, quae adhuc a nobis obſeruata erant. Caeterum dubitari vix poſſe videtur, quin caſus iſti nominum omnes, qui ad μεταπλασμὸν referuntur, ducti ſint a nominatiuis obſoletis, et inuſitatis, vt προσώπασι a πρόσωπας, alii ab aliis. Qua quidem in ſententia iam Herodianus grammaticus fuiſſe reperitur. v. Euſtath. ad Il. ή p. 677. 28.

ὑσμῖνι] Hom. Il. β', 863. θ', 56. Etymol. M. v. Ἀίδης p. 42. 27. ὥσπερ ἀπὸ τῆς ὑσμίνη [Il. λ', 297.] δοτικῆς, κατὰ μεταπλασμὸν ὑσμῖνι. Euſtath. ad Il. β' p. 365. 12. Τὸ δὲ ὑσμῖνι ὤφειλε μὲν διὰ τȣ̃ η̃ ἔχειν τὴν λήγȣσαν· εὐθεῖα γὰρ ἡ ὑσμίνη [Il. ρ', 543.]' μετεπλάσθη δὲ, ὡς καὶ τὸ Δωδῶνι, καὶ ἀλκὶ πεποιθὼς [Il. ἑ, 299.], καὶ τὰ τοιαῦτα. Δωδῶνι legitur apud Callim. fragm. 306. Bentl. ex Steph. Byzant. v. Δωδώνη p. 322. Berquel.

ἀλκὶ] De quo iam paulo ante expoſitum eſt. Sed κλαδὶ legitur in Scolio Calliſtrati apud Bruncquium Analectt. p. 155. n. 7. To. 1., cuius verſiculi primi duo, Ἐν μύρτȣ κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, Ὥσπερ Ἁρμόδιος, κ' Ἀριςογείτων, laudantur ab Euſtathio ad Odyſſ. α' p. 1400. 17., vt a Salmaſio ad inſcr. Herod. p. 115. Etymol. M. v. λιτὶ p. 567. 55. ὡς ἀπὸ τȣ̃ κλάδος κλάδȣ τῷ κλάδω, κατὰ μεταπλασμὸν κλαδί. Sed τῇ κλαδὶ attulit Euſtathius ad Il. α' p. 58. 36. ex Aeliani libris de natura animalium. Conf. omnino Sylburgius in notis ad Clenardii gram. p. 447. Hanou. mai.

πολυπάταγι — διχόμηνι] Etymol. M. p. 279. 57. Διχόμηνος, διχομήνȣ, διχομήνω· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν διχόμηνι, ὡς πολυπάταγος πολυπατάγῳ

[I. πο-

[l. πολυπάταγι, aut certe πολυπατάγω πολυπάταγι]· ἔϛι καὶ διχόμηνις, διχομήνιδος, διχομήνιδι. Διχόμηνις habet Pind. Olympp. 3, 35., et διχομηνίδεσσι Iſthmm. 8, 93. Sed pro νεόμηνι σελήνη, vt nunc legitur apud Arat. Phaenomm. 471., olim, etiam ſcholiaſta auctore, ſcriptum extitit διχόμηνι σελήνη. Conf. Portus Lex. Pindar. p. 152.

μελίκρατι — μελικράτω] In Caninii Ἑλλην. p. 178. Cren. vitioſe legitur μενικράτω μενίκρατι. Μελικρήτω habet Hom. Odyſ. κ', 519. λ', 27. Et de dat. παρθένι ſupra dictum eſt.

λιτὶ — λιτῷ] Λιτὶ legitur apud Hom. Il. σ', 352. ψ', 254. Etymol. M. v. λιτὶ p. 567. 51. Παραιτητέον δὲ τὸν Ἀσκαλωνίτην, οἰόμενον, ἀπὸ τῆς λὶς εὐθείας κεκλίσθαι τὴν λιτὶ δοτικὴν, καὶ λῖτα [Il. ϑ', 441. Odyſ. α', 131.] αἰτιατικήν· οὐ γάρ ποτε ἔμελλε τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα διὰ τοῦ τος κλίνεσθαι· μετάπλασις δέ ἐϛιν· ἀπὸ τοῦ λιτὸν λιτοῦ τῷ λιτῷ, καὶ λιτὶ, ὡς ἀπὸ τοῦ κλάδος κλάδου τῷ κλάδῳ κατὰ μεταπλασμὸν κλαδί· καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὁμοίως κατὰ μεταπλασμον ἐκ τοῦ λιτὸν λῖτα, ὡς ἐκ τοῦ κρόκη κρόκα· οἷον, κατὰ λῖτα πετάσας, Ἰλιάδος ϑ' [v. 441.], ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον λινοῦν, ἢ λιτὸν, καταπετάσας, τουτέϛιν ἁπλώσας. Οὐχ ὁμότονος δὲ ἡ λῖτα τῇ λιτόν· ἐπειδὴ πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς α λήγουσα βαρύνεται. Eadem praecipiuntur a ſchol. Ven. ad Il. σ', 352. ψ', 254. et ab Euſtathio ad Il. ϑ' p. 722. 33. ad Odyſ. α' p. 1400. 14.

ἰκτῖνα] Vid. Etymol. M. v. ἰκτῖνα p. 470., cuius verba iam ſupra a nobis propoſita ſunt.

ἄϛρασι — πρόβασι] Etymol. M. v. ἔγκασιν p. 310. Ἔγκασιν· ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, τοῖς ἐγκάτοισι· καὶ ἀποβολῇ τῆς τοι συλλαβῆς, ἔγκασιν. Οὐκ ἔϛι δὲ συγκοπή· μάχεται γὰρ ἐπέκτασις συγκοπῇ· ἐναντίον γάρ. Ἄμεινον οὖν μεταπλασμὸν λέγειν· ἔϛι γὰρ ἐγκάτοισι· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἔγκασιν

[Hom.

[Hom. Il. λ', 438.], ὡς προβάτοις πρόβασι [Odyſ. β', 75.]· ἄςροις ἄςρασιν [Il. χ', 28. 317.]. Euſtath. ad Il. ή p. 677. 20. Τοῖς δὲ εἰρημένοις ὅμοιον — ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄςρασιν· ὅπερ εἰ ἀπὸ τῦ ἀςὴρ ἀςέρος ἐκλίθη, ἀςεράσιν ἂν ἦν, ὡς τὸ πατράσιν, ἀνδράσιν.

πέταλσι] Etymol. M. v. δάκρυσι p. 245. 50. Ἡ ἐπὶ τέλυς συλλαβὴ ἡ τοις εἰς σι τρέπεται, προβάτοις πρόβασι, ἐγκάτοις ἔγκασι, πετάλοις πέταλσι.

ἀνδραπόδεσσι] Hom. Il. ή, 475.: ad quem locum Euſtath. p. 692. 21. haec notauit: Ἡ δὲ τῶν ἀνδραπόδων λέξις νεωτερική ἐςι κατὰ τὺς παλαιύς· διὸ καὶ Ἀριςοφάνης, καὶ Ζηνόδοτος, ἠθέτυν τὸ ἔπος, ἐν ᾧ κεῖται ἡ λέξις αὕτη. Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ ἀνδραπόδεσσι μεταπλασιασμός ἐςιν, ὡς τὸ κρίνεσσι, ἴσως δὲ καὶ τὸ δένδρεσιν. Οὐ γάρ ἐςιν εἰπεῖν, ὡς εὐθεῖά ἐςιν αὐτῦ ὁ ἀνδράπυς, ἵνα ἐξ αὐτῦ γίνεται τὸ ἀνδραπόδεσσιν, ὡς ἐκ τῦ πὺς ποδὸς ποδὶ, τὸ πόδεσσι. Τινὲς δὲ ἀνδραπόδοισι γράφυσιν· ἅπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται.

προσώπασι] Hom. Il. ή, 212. Euſtath. ad h. l. p. 677. 10. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ προσώποισι μεταπλάσας ὁ ποιητὴς, προσώπασι λέγει· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς [Il. λ', 438.] τὸ ἐγκάτοις εἰς τὸ ἔγκασι μεταπέπλασται. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὐχ ὥσπερ ἐν τῷ λιτῷ λιτὶ, καὶ κλάδῳ κλαδὶ, καὶ ἐρυσάρματοι ἐρυσάρματες [Il. π', 370. v. Gregor. p. 207. ſ., a quo etiam laudatur ἐρίηρες Il. γ', 378. pro ἐρίηροι, et Salmaſ. ad inſcr. Regillae Herod. p. 115., in qua legitur ποικιλόθρονες ἕδραι, pro ποικιλόθρονοι], καὶ τοῖς ὁμοίοις, τὸ κατάρχον μὲν σύμφωνον τῆς ληγύσης μένει, ὁ δὲ ἐφεξῆς μεταπλασμὸς τὴν τῆς ἀπαθῦς λέξεως ἰσοσυλλαβίαν τηρεῖ, ὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων γέγονεν, ἀλλὰ τὴν δισυλλαβίαν ἀπετέλεσεν ἡ τῶν εἰρημένων ποιητικῶν μετάπλασις, ἀναγκαίως, πρὸς ἀναλογίας ἔμφασιν. Τοῖς δὲ εἰρημένοις ὅμοιον καὶ τὸ ὀνείρασιν. — Εἰ δέ τις νοήσοι καὶ ἄῤῥητον εὐθεῖαν τὸ πρόσωπας, ὗ δοτικὴ

δοτικῇ πληθυντικῶν τὸ προσώπασιν, ἐκ ἂν καινοπραγοίη, ἐνθυμέμενος τὸ γόνας γόνατος, καὶ δέρας δέρατος, καθ' Ἡρωδιανόν. Εἰ δὲ καινὸν τὸ πρόσωπας, τί ἂν εἴη ὁ πρόσωπος, ἒ μνεία ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν [ι' p. 1627. 24. ξ' p. 1761. 36.].

δένδρεσι — προσώπατα] Dat. δένδρεσι iam ſupra fuit propoſitus: ſed datiuo κλάδεσι vſus eſt Ariſtoph. Auu. 239.: ad quem locum ſchol. haec notauit, ἀντὶ τοῖς κλάδοις· ἀπ' εὐθείας δὲ τῆς κλάδος, ὡς τὸ τέκος· quae verba in Lexico Suidae repetita leguntur. Nominatiuus autem προσώπατα, de cuius datiuo προσώπασι paulo ante diximus, ſumtus eſt e Caninii Ἑλλην. p. 179., quem ibi peperiſſe dicitur, non tam metaplaſmus, quam paragoge Aeolica: immo eum certum eſt e forma nominatiui ſing. πρόσωπας extitiſſe. His nominum exemplis, quorum caſus, et recti, et obliqui, κατὰ μεταπλασμὸν formati eſſe putantur, addi poſſunt iſta. Ὑψικέρατα πέτραν Ariſtoph. Nubb. 597.: vbi ſchol. μεταπλασμός ἐςιν ἀντὶ τῦ ὑψικέρατον. v. Hemſterhuſius ad Ariſt. Plut. p. 312. Σάββασι enim, qui datiuus in libris N. T., vt Matth. 12, 1. Marc. 1, 21., aliiſque in locis, legitur, haud dubie extitit e forma nominatiui τὸ σάββας, pro τὸ σάββατον· vt dat. ſing. ὀνείρᾳ, pro ὀνείρατι, apud Q. Calab. 12, 106.: genit. plur. ὀνειράτων apud Herodo. 1, 120. 7, 16. 2. Aeſchyl. Agam. 990. Plut. V. Timol. 8. p. 125. To. 2. Tub.: dat. ὀνείρασι apud Aeſchyl. Perſſ. 176. Agam. 900.: accuſat. ὀνείρατα apud Theocr. Idyl. 21, 24., ducti ſunt a nominat. ſing. ὄνειρας, vel, Apollonio grammatico auctore apud Etymol. M. v. ἀκήριον p. 47. 53., ὄνειραρ. Sed dat. ſing. ταῶνι Ariſtoph. Auu. 885., qui locus ab Athen. 9, 12. p. 397. E laudatur, et genit. dat. plur. ταώνων, ταῶσι [v. Metarius p. 20.], profecti ſunt a nominat. ſing. ταὼν, vel ταῶν. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. ταὼν p. 749.

meta-

metaplaſmum vocant] Euſtath. ad Il. ά p. 58. 31. Ἔϛι γὰρ μεταπλασμὸς, μετάθεσις, καὶ μετασχηματισμὸς, λήξεως λέξεως, εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν· qui totus locus dignus eſt, qui inſpiciatur ab ſtudioſis harum literarum. Atque hoc nomine ita vſi ſunt alii etiam grammatici veteres, vt ſchol. min. Hom. ad Il. λ', 118. et Etymol. M. v. ἄϊδι p. 42. 27. v. διχόμηνος p. 279. 57. v. λιτὶ p. 567. 56. 57.: ſed interdum vocatur ab iis etiam μεταπλασμὸς κλίσεως, vel μεταπλασμὸς ἐν ὀνόμασι, vt diſtinguatur a μεταπλασμῷ ἐν ῥήμασιν, et a μεταπλασμῷ γένους· neque raro pro nomine μεταπλασμὸς ſubſtituerunt nomen μετάπλασις, vt Etymol. M. v. λιτὶ p. 567. 54. Euſtath. ad Il. ή p. 677. 19.: et nomina huius figurae ipſa appellarunt μεταπεπλασμένα.

Aeoles faciunt — pro ασι] Etiam haec petita ſunt ex Caninii Ἑλλην. p. 197.: ſed pro *Aeoles* reſcribi debet *Aetoli*. Euſtath. ad Il. β' p. 279. 37. τίνες ἂν καλοῖντο οἱ Αἰτωλοὶ, ἀλλόκοτα λαλοῦντες, ὡς ὁ γραμματικὸς Ἀριϛοφάνης παρέπηξεν, οἷς ἔφη περὶ καινοτέρων λέξεων. Τὴν γὰρ γέρων γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες εἰς εὐθεῖαν, γράφουσιν οὕτω, Μιλασίοις, καὶ ταῖς συναρχίαις, καὶ τοῖς γερόντοις, τουτέϛιν, ἐπιϛέλλομεν οἱ Αἰτωλοὶ, τοῖς Μιλησίοις, καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθημάτοις, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις. add. idem ad Odyſ. ξ' p. 1761. 35.

apocopen patiuntur] Strabo 8. p. 364. Caſaub. Ἔνιοι δὲ [Μέσσην Il. β', 582.] κατὰ ἀποκοπὴν δέχονται τὴν Μεσσήνην· — παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ μὲν ποιητοῦ, τῷ κρῖ [Il. έ, 196. θ', 516.], καὶ δῶ [Il. ή, 363.], καὶ μάψ [Il. β', 120. 214.] — Ἡσιόδου δὲ, ὅτι τὸ βριθὺ, καὶ τὸ βριαρὸν, βρῖ λέγει. Σοφοκλῆς δὲ, καὶ Ἴων, τὸ ῥάδιον, ῥᾶ· Ἐπίχαρμος δὲ τὸ λίαν, λὶ, Συρακὼ δὲ τὰς Συρακούσας· παρ' Ἐμπεδο-

κλεῖ

κλεῖ δὲ, — μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ, ἡ ὄψις· καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ [fragmm. n. 55. 56. p. 94. ſ. Schellenb.], Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὄψ, καὶ τὸ ἄλφιτον ἄλφι· Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἧλον λέγει ἧλ· παρὰ Φιλήτα δὲ, Δμῶες δ' εἰς ταλάρους λευκὸν ἄγουσι ἔρι· εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ, τὰ πηδάλια, Ἄρατος [Phaenomm. 155., vt πηδῷ Hom. Odyſ. η, 328.] φησι· Δώδω δὲ τὸν Δώδωνα Σιμμίας. add. idem epit. 8. p. 1262. Almel. Gregor. p. 142. ſ. Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν [*Dorum*] εἰσι· γίνονται δὲ κατὰ τέλος, Ποσειδῶνα Ποσειδῶ, δῶμα δῶ· vbi v. Koenius. Idem praecipitur ab Ioh. Grammatico p. 87. Baſ., ab auctore anonymo vitae Homeri p. 287. Gal. 2., ab Euſtathio ad Il. β' p. 187. 27. p. 217. 5. ϑ' p. 730. 1., aliiſque grammaticis antiquis Graecis, etiam ab ipſo Priſciano gram. 6. p. 171. Baſ., atque adeo ab Ariſtotele poët. c. 21. At Salmaſius iam in de Helleniſt. p. 390. ſ. intellegenter animaduertiſſe, atque docuiſſe, videtur, iſta nomina, paucaque eiuſdem generis alia, non eſſe decurtata, immo integra, quibus Graeci antiquiſſimi vſi eſſent, et quae poëtae antiquitatis amantes intexuiſſent carminibus. Atque hanc ipſam ſententiam tulerat de nominibus Latinis *famul, capital, difficul, facul, volup, gau, cael, do, guberna,* pro *famulo, capitali, difficultate, facultate, voluptate, gaudio, caelo, domo, gubernaculis*, Columna ad fragmm. Ennii p. 75. Heſſel.: ſed repudiauit eam ipſe, auctoritate Donati ad Terent. Phorm. 4, 3. 5. adductus. Conf. Laurenbergius Antiquar. p. 140. 202. 315.: Lambinus ad Plaut. Amphitr. 3, 3. 3. et Giſanius Collectann. in Lucret. v. *guberna*.

γλὴν *pro* γλήνη] Hoc exemplum ſumtum eſt e ſcholiis Anteſignani in Clenardii grammat. p. 15. Hanou. mai. At Sylburgius iam in notis ad eandem gram. p. 417. oſtendit, ſe nihil de hac apocopa inueniſſe apud Graecos Lexicographos. Videtur certe

Ante-

Anteſignanus deceptus fuiſſe praua nominis ſcriptura, quam in libris ſuis reperiſſet.

κρῖ pro κριθὴ] Apollonius ſoph. Lex. Homer. p. 504. Pariſ. Κρῖ· ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, τὸ αὐτὸ τὴν κριθὴν σημαίνει· εἰρῆσθαι δὲ ἐκ ἀποκοπὴν [l. ἐ κατ᾽ ἀποκοπὴν], ὡς ἐνόμισαν, ἀλλὰ μετασχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς ἐδέτερον τὸ κρῖ· ὁ δὲ Ἀπίων, γένος τι, ἐ πάντως κριθή. Conf. Photius Lex. MS. apud Albertium ad Heſych. p. 347. To. 2.

ἄλφι pro ἄλφιτον] Etymol. M. v. τρόφι [Hom. Il. λ΄, 307.: vbi v. Erneſtius] p. 769. 37. Ἰςέον, ὅτι εἰσί τινα ἐδέτερα μονογενῆ εἰς ι λήγοντα πεπονθότα, ἅπερ ἄκλιτά εἰσι, τὸ ἄλφι, καὶ τὸ ἔρι, καὶ τὸ κρῖ. Idem v. κρῖ p. 538. 12. σημαίνει τὴν κριθήν· ἢ ἀπὸ τῆ κριθὴ γέγονε κατὰ ἀποκοπήν· ἢ ἀπὸ τῆ κρῖμνον τῆ σημαίνοντος τὸ παχὺ τῆ ἀλεύρε, ὁμοίως κατὰ ἀποκοπὴν κρῖ.

κάρα pro κάρηνον] Schol. min. Hom. ad Il. π΄, 392. Ἐπὶ κάρ· τῆ κάρη ἐςιν ἀποκοπὴ, ἐ τῆ κάρα· ἐ λέγει γὰρ ὁ ποιητὴς ποτὲ κάρα, ἀλλὰ κάρη. Αὐτὸ δὲ τὸ κάρη τῆ κάρηνόν ἐςιν ἀποκοπή· τὰ γὰρ εἰς η ἐδέτερα, ἢ δυϊκά εἰσιν, ἢ πληθυντικά. add. Etymol. M. v. κάρη p. 491. 11.

ἔρι pro ἔριον] Vid. Etymol. M. v. τρίφι p. 769. 39.

γλάφυ pro γλαφυρὸν] Ita ſcilicet praeceperunt Anteſignanus in ſcholiis ad Clenardii gram. p. 15., et Caninius Ἑλλην. p. 151. Immo γλάφυ nomen integrum eſt, quod *cauernam* ſignificat, ductum a verbo γλάφω, vt δάκρυ a δακρύω. vid. Etymol. M. v. γλαφυρὸν p. 233. et Moſchopulus ad Heſiod. Ἔργ. 533., vbi legitur, Καὶ γλάφυ πετρῆεν· qui locus etiam in Etymol. M. d. l. laudatur.

δῶ pro δῶμα] Hom. Odyſ. α΄, 176. β΄, 262.: et pro δώματα, Heſiod. Θεογ. 933. Gregorius p. 143.

Αἱ

Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν [*Dorum*] εἰσι· γίνονται δὲ κατὰ τέλος, — δῶμα δῶ.

σκέπα *pro* σκέπασμα] Heſiod. Ἔργ. 532. Eſt forma nominis integra: Homerus vſus eſt forma σκέπας, vt Odyſ. ζ', 210. 212.: cuius genit. σκέπαος legitur apud Arat. Διοσ. 394. Sic ἄλειφα, vel ἄλιφα, vt legitur nunc apud Aelian. H. AA. 12, 41.: λίπα Hom. Il. κ', 577.: quae ſunt indeclinabilia, vt κάρα, ὗφα· v. Etymol. M. v. ἄλειφα p. 60. et Herodianus apud Euſtath. ad Il. ζ' p. 1560. 25. Atque huc referendum eſſe videtur νίφα apud Heſiod. Ἔργ. 535.: qui locus laudatur ab Etymol. M. v. νίφα p. 606. 20.: cuius caſus rectus νιφὰς legitur apud Hom. Il. ό, 170.

ὗφα *pro* ὕφασμα] Immo eſt, vt ante diximus, indeclinabile, natum e nomine ὗφας. Vid. Etymol. M. v. ἄλειφα p. 60. 53. et v. ὗφα p. 785. Apollon. in exce. gram. p. 435. affert etiam ῥαὶ, et βρὶ, quae per apocopen dicantur pro ῥαιὸς, et βριθύς. Conf. locus Strabonis ſupra laudatus.

Ad p. 108. *in genit.* Αἶαν *pro* Αἴαντος] Etiam hoc loco ſe decipi paſſus eſt is, qui his praeceptis auxit Velleri grammaticam, ab Anteſignano in ſcholiis ad Clenardii gram. p. 15.: quem eius errorem iam Sylburgius notauit p. 418. Nam Αἴαν, et Θόαν· ſic enim reſcribi debet pro Θύαν· ſunt accuſatiui. Alcaeus fragmm. p. 105. Vrſin. Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄριςον πέδ' Ἀχιλλέα. Sed genitiui horum nominum Dorici ſunt Αἴα, et Θόα. v. Sylburgius d. l.

δαὶ *pro* δαίδι] Etymol. M. v. δαὶς p. 245 1. Δαὶς δαίδος· ἡ δοτικὴ δαΐδι· καὶ κατὰ συγκοπὴν [ἀποκοπὴν] τῆς δι συλλαβῆς, δαί. Legitur δαὶ apud Hom. Il. ξ', 387. Simonid. fragmm. p. 159. Vrſin. et Theocr. Idyl. 22, 79. Θέτι καλλιπλοκάμῳ habet Hom. Il. σ', 407. Μάςι legitur apud eundem poëtam Il. ψ', 500., etiam in cod. Veneto. Suidas: Μάςι· κατὰ ἀποκοπὴν, μάςιγι. At Heſychius:

Μάϛις· μάϛιξ· et accuſat. μάϛιν eſt apud Hom. Odyſ. ό, 182. Παρακοίτι eſt apud Hom. Odyſ. γ', 381. et Heſiod. Ἀσπ. 14. Sed hoc exemplum pertinet potius ad ſyncopen, et craſin, vt ἱδρῶ Hom. Il. ρ', 745., pro ἱδρῶτι ἱδρῶϊ, vt iam ſupra oſtendimus. Etymol. M. v. ἱδρὼς p. 466. ἡ αἰτιατικὴ ἱδρῶτα, καὶ συγκοπῇ, ἱδρῶ ἄνευ τοῦ ῐ· εἰ δὲ δοτικὴ, μετὰ τοῦ ῐ.

Ἀπόλλω *pro* Ἀπόλλωνα] Moeris: Ἀπόλλω, Ἀττικῶς· Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικῶς. Gregorius p. 71. Φιλοῦσι δ' [*Attici*] ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς, Ἀπόλλω τὸν Ἀπόλλωνα λέγοντες· quod ipſum traditur a Ioh. Grammatico p. 75. Baſ. vid. Plato Cratyl. 21. Ariſtoph. Plut. 988. Nubb. 730. Auu. 469. 478. et nos ad Phaedon. 4, 3.

Ποσειδῶ *pro* Ποσειδῶνα] Gregorius p. 142. Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν [*Dorum*] εἰσι· γίνονται δὲ κατὰ τέλος, Ποσειδῶνα Ποσειδῶ. At etiam Attici vſi ſunt hoc apocopes genere. vid. Plato Cratyl. 19. Ariſtoph. Plut. 396. Nubb. 83. Auu. 585. 1613.

ἱδρῶ *pro* ἱδρῶτα] Gregorius p. 217. Οὗτος δὲ [ὁ προσχηματισμὸς] ἐναντίος ἐϛὶ τῇ ἀποκοπῇ. Ἔϛι δὲ αὕτη τῶν Δωριέων· οἷον, ἱδρῶτα ἱδρῶ· Ὅμηρος, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο [Il. λ', 620.]: vt Il. κ', 572. ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. Sed eadem accuſatiui forma vſus eſt etiam Atticorum ſermo. Moeris: Ἱδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς. Iidem dixere κυκεῶ pro κυκεῶνα. Moeris: Κυκεῶ, Ἀττικῶς· κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. Κυκεῶ legitur iam apud Hom. Odyſ. κ', 290., ſed κυκειῶ Il. λ', 624. 641.

Λαοδάμα — *pro* Λαοδάμαν] Vid. quae ſupra dicta ſunt in capite de tertia nominum declinatione, P. I. p. 412. Λαοδάμα habet Hom. Odyſ. θ', 141. 153., Πουλυδάμα Il. μ', 231. σ', 285.

τοῦ δόρατος — δουρὸς] Δούρατος Theocr. Idyl. 22, 185. Hom. Il. λ', 357.: δούρατι Idyl. 24, 123. Hom. Odyſ. ἑ, 371.: δούρατα Il. ν', 260.: δούρασιν Il. φ', 162.:

162.: ſed δορὸς Aeſchyl. Perſſ. 304. Eurip. Phoenn. 82.: δορὶ Aeſchyl. S. c. Thebb. 591.: δȣρὸς Hom. Il. γ', 61. 78.: δȣρὶ Il. δ', 479.: v. Etymol. M. v. δ' ει p. 284. 35.: dual. δȣ̃ρε Il. κ', 76.: nominat. plur. δȣ̃ρα Il. β', 135.: genit. plur. δȣ́ρων Odyſ. ε', 384.: dat. plur. δȣ́ρεσσι Odyſ. ϑ', 528.: accuſ. δȣ̃ρα Odyſ. χ', 265.

γόνατος — γȣνὸς — γόνυος] Γȣ́νατος Hom. Il. φ', 591.: γȣ́νατι Theocr. Idyl. 24, 74.: nominat. plur. γȣ́νατα Hom. Il. δ', 314.: dat. plur. γονάτεσσι Theocr. Idyl. 16, 11.: γȣ́νασι Hom. Il. ε, 370.: et γȣ́νασσι Il. ε', 451.: accuſat. γȣ́νατα Il. ε, 176.: ſed genit. ſing. γȣνὸς Il. λ', 546. Odyſ. τ', 450.: nominat. plur. γȣ̃να Il. ζ', 511.: genit. γȣ́νων Il. α', 407. Gregorius p. 233. Καὶ πάλιν γόνυ γόνυος, καὶ δόρυ δόρυος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γȣνὸς, καὶ δȣρὸς. Χρῶνται δὲ καὶ τȣ́τῳ τῷ πάθει Ἴωνες. Etymol. M. v. δȣ̃ρα p. 284. Ἰςέον, ὅτε τὰ γόνυα, καὶ δόρυα, γίνεται καθ' ὑπέρθεσιν τȣ̃ ῦ, γȣ̃να, καὶ δȣ̃ρα· ἢ ἀπὸ τȣ̃ γȣ́νατα, καὶ δȣ́ρατα, κατὰ ἀποβολὴν τῆς τα, γȣ̃να, καὶ δȣ̃ρα. Idem v. γόνυ p. 238. 13. Κλίνεται γόνυος, καὶ ἐν ὑπερθέσει γȣνός. — Γόνατα, γόνυα, καὶ γȣ̃να· καὶ γȣ́νων, ἀπὸ τῶν γονάτων, ἢ ἀπὸ τῶν γονύων. Stephanus Byzant. v. Γόννοι· Γόνα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα.

genit. ἀλλήλων] Hom. Il. γ', 115. Xen. Apomnn. 3, 9. 1.: Dor. ἀλλάλων Theocr. Idyl. 14, 46.: ἀλλήλοιϊν Hom. Il. ν', 708.: ἀλλήλοις Xen. Cyrop. 8, 7. 3. p. 351. Lipſ., vt legit etiam cod. Auguſt., non ἄλλοις· ἀλλήλοισι Hom. Il. β', 151.: ἀλλάλοις Theocr. Idyl. 15, 50. Marmm. Oxonn. 3, 5. 12.: et ἀλλάλοισι Theocr. Idyl. 22, 192.: ἀλλήλαις Lycurg. p. 197. Hauptm.: Ion. ἀλλήλῃσι Hom. Il. ϑ', 63. Aeſchyl. Perſſ. 189.: accuſ. maſc. Dor. ἀλλάλος Marmm. Oxonn. 3, 38.: fem. ἀλλήλας Il. π', 768. Vid. omnino Er. Schmidius ad Ioh. 13, 14.

et dualis] Accuſat. ἀλλήλω Hom. Odyſ. φ', 36. Xen. Apomnn. 2, 3. 18. Caeterum haec tota obſervatio in editt. Lipſſ. primis non legitur. In exemplo Amſtelod. a. 1691. legitur, *Occurrit et Dualis* ἀλλήλαιν [l. ἀλλήλοιν] *Eph.* 4, 25.: ἀλλήλω, *et* ἀλλήλα· ſed exemplum Amſtel. a. 1715., et Traiectinum a. 1740., habent, *Occurrit et Dualis* ἀλλήλοιν *Eph.* 4, 25.: ἀλλήλω, *et* ἀλλήλα (*n. in ed. 3. Steph. et quibuſdam aliis*). Verba enim vncinis incluſa referri debent ad locum Pauli, vbi in plurimis, optimiſque, libris legitur ἀλλήλων. Caeterum de cauſſa, cur nomen ἀλλήλων nominatiuo careat, Apollonius Alex. de ſynt. 2, 27. p. 179. ſ. exponit ſic, Οὐ γὰρ δή γε ἡ τέτε εὐθεῖα πάλιν συςατή. Ἡ γὰρ τῦ ῥήματος σύνταξις ἐν τοῖς δύο προσώποις μετάβασιν δηλοῖ. Τὸ γὰρ ἀλλήλων ἤκεσαν, τοιῦτον τί ἐςιν, ἄλλοι ἄλλων ἤκεσαν· ἀλλήλες ἔπαισαν, ἄλλοι ἄλλες ἔπαισαν. Ἐγγενομένης γὰρ τῆς εὐθείας ἐν τῷ ἀλλήλοις νοηθήσεται τὸ ἄλλοι ἄλλοι· ὅπερ ἄλογον. Οὐ γὰρ κατακλείει διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν.

notandum, quod — in ſecunda] Euſtath. ad Il. ά p. 114. 8. Κἀκεῖνο δὲ ἰςέον, ὡς πολλαὶ τῶν εἰς ος ληγεσῶν γενικῶν ἀναδρομὴν πάσχεσιν εἰς εὐθεῖαν· οἷον Τρὼς Τρωὸς, ὁ Τρωὸς, ἤγεν Τρωϊκός· — δμὼς δμωὸς, ὁ δμωὸς, ὁ δῦλος, ἀφ' ὗ καὶ δμωαὶ, αἱ δελίδες· ὁ φύλαξ τῦ φύλακος, ὁ φύλακος· ἑκατόγχειρ ἑκατόγχειρος, ὁ ἑκατόγχειρος. Stephanus Byzant. v. Ἰβηρία δύο p. 409. Berquel. Ἀπὸ τῆς γενικῆς Ἴβηρος εὐθεῖαν παράγει Ἀπολλώνιος, ὡς τῦ φύλακος ὁ φύλακος· ἐν τοῖς παρωνύμοις φησὶν ἀπὸ γενικῶν εὐθεῖαι παράγονται. Τὸ μὲν Ἴβηρ δύο συλλαβὰς, ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ, κατὰ τὸν τόνον παροξυνόμενον, καὶ, ἢ ἐν ἁπλῷ σχήματι, ἢ ἐν συνθέτῳ. Ἁπλὸν [l. Ἁπλῦν] μὲν ὖν μάρτυρ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος· Χάροψ Χάροπος, ὁ Χάροπος· — Χαρόποιό τ' ἄνακτος [Hom. Il. β', 672.]· Τροίζην Τροίζηνος, ὁ Τροίζηνος·

υἱὸς

υἱὸς Τροιζήνοιο [Il. β', 847.]· Ἴβηρ Ἴβηρος, ὁ Ἴβηρος. Priſcianus gram. 6. p. 172. Baſ. *In multis enim invenimus a genitiuo Graeco factum Latinum nominatiuum, vt* ἐλέφας ἐλέφαντος, hic elephas, huius elephantis, *et* hic elephantus, huius elephanti, *a genitiuo Graeco* ἐλέφαντος. *Singulariter* hic abacus, huius abaci, *a genitiuo Graeco* ἄβακος· — *Nec non et ab accuſatiuo Graeco fit nominatiuus Latinus*, panthera, cratera: *quod Graeci quoque in multis fecere, quos in hoc quoque ſequimur: qui ſaepe, et genitiuo, et aliis caſibus, pro nominatiuo ſunt vſi, vt* ὁ μάρτυρ, τοῦ μάρτυρος, καὶ ὁ μάρτυρος, μαρτύρου· ἰκτῖν ἰκτῖνος, καὶ ὁ ἰκτῖνος, ἰκτίνου. Caeterum Graeci grammatici vſi ſunt hoc in genere formula, μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, vt Etymol. M. p. 268, 11.

τὸ δάκρυ — τὸ δάκρυον] At Graeci grammatici veteres alia omnia tradunt, ita tamen, vt ipſi inter ſe diſſentiant. Euſtath. ad Il. β' p. 217. 5. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ δάκρυ ἀποκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ δάκρυον, οὐκ ἔτι κινεῖται εἰς κλίσιν· ὡς οὐδὲ τὸ δῶ, ἤτοι δῶμα, οὐδὲ τὸ κρῖ, ὅ ἐστι κρίμνον, οὐδὲ τὸ ἧλ, ὅπερ ἐστὶν ἧλος, οὐδ' ὅσα ἕτερα τοιαῦτα. Ὡς γὰρ οὐκ ἂν ὑπόπτου ζῶον βαδίζοι τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀποκοπέντων, οὕτω πως οὐδὲ λέξις ἀποβαλοῦσα τὴν λήγουσαν, ἔχοι ἂν κινεῖσθαι εἰς κλίσιν. Etymol. M. v. δάκρυσι p. 245. 54. Τὸ δὲ δάκρυ γέγονεν ἀπὸ τοῦ δάκρυον· οὐ κατὰ ἀποκοπὴν, ἀλλὰ κατὰ σχηματισμόν· τὸ δάκρυ τοίνυν· ἡ γενικὴ, δάκρεος· ἡ δοτικὴ, δάκρει· καὶ τὸ πληθυντικὸν, δάκρεα, ὡς πώεα, ἄστεα.

ψίθυρ — ψιθύρου] Etymol. M. p. 818. 32. Ψίθυρ, ψίθυρος, παρὰ τὸ ψύθος· λέγεται δὲ καὶ ψίθυρος, ψιθύρου. Schol. Theocriti ad Idyl. 1, 1. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. Et nomine ψίθυρος quidem Attici vſi ſunt pro nomine ψιθυριστής, auctore Thoma Magiſtro p. 927. Bern.

μάρτυρ — μαρτύρȣ] Euſtath. ad Il. α΄ p. 114. 11. Οὕτως ȣ̓͂ν καὶ ἡ μάρτυρος γενικὴ ἀναδραμȣ͂σα εἰς εὐθεῖαν ἐποίησε τὸ, ὁ μάρτυρος, ἐξ ȣ̓͂ πληθυντικὸν οἱ μάρτυροι κ. τ. λ. add. idem ad Odyſ. π΄ p. 1807. 14. Nam μάρτυρος habet Hom. Odyſ. π΄, 423.: vbi ſchol. min. μάρτυς· κατὰ Ἴωνας· plur. μάρτυροι Odyſ. ξ΄, 394. Il. α΄, 338.: vbi ſchol. min. μάρτυρες· Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Sic ἐπιμάρτυρος Hom. Il. ή, 76.: ἐπιμάρτυροι Heſiod. Ἀσπ. 20. Et quanquam Euſtath. ad Il. α΄, et ad Odyſ. π΄, dd. ll. oſtendit, fuiſſe, qui e genit. μάρτυρος praeceperint extitiſſe nomen μάρτυς, quod eſſet adeo indeclinabile: tamen accuſat. ſing. μάρτυν legitur apud Simoniden fragmm. p. 160. Vrſin.: dat. plur. μάρτυσι Hebrr. 10, 28. Apoc. 11, 3. Caeterum in editt. Lipſſ. poſterioribus, et Batauis, addita leguntur nomina haec, ἡ κάλυξ *calix*, κάλυκος· *hinc* ἡ καλύκη· χιτὼν, χιτῶνος· *hinc* ἡ χιτώνη *tunica*. recte. Stephanus Byzant. p. 351. Berqu. Ἑρμιὼν, καὶ Ἑρμιόνη, ἀπὸ τῆς Ἑρμιόνος γενικῆς, ὡς ἀπὸ τῆς κάλυκος ἡ καλύκη, καὶ τῆς χιτῶνος ἡ χιτώνη, καὶ ἡγεμόνος ἡγεμόνη· quae ipſa tradita leguntur apud Euſtath. ad Il. β΄ p. 286. 41. At tum poſt verba, *alius Nominatiuus in ſecunda*, inſeri debent verba, *aut in prima.* Sic e genit. φύλακος nominis φύλαξ extitit nominat. φύλακος, qui legitur apud Herodo. 1, 84.: qui idem caſibus obliquis vtriuſque numeri vſus eſt: vid. 1, 89. 113. 2, 113. 121. 3. 4. 6, 75.: vt accuſ. plur. Homerus. vid. Il. ώ, 566. Schol. Apol. Rhod. ad 1, 132. Φύλακος· Ἰωνικῶς ὁ φύλακος ἀπὸ τȣ͂ φύλαξ, ὥσπερ καὶ τὸ μάρτυρος· ὀξυτονητέον τὴν πρώτην. Ἡρωδιανὸς δὲ τὴν τελευταίαν ὀξύνει. Gregor. p. 278. Τὰ ὀνοματικὰ [de his ſcripſerat Herodianus: v. Euſtath. ad Odyſ. π΄ p. 1807. 16.] ὁ μάρτυρος, καὶ ὁ φύλακος, κλίνȣσιν [*Aeoles*]. Atque poëtarum princeps: vid. Il. β΄, 103. φ΄, 497. Odyſ. α΄, 84. θ΄, 335. μ΄, 390. ώ, 99.: non minus, quam Heſiodus: v. Ἔργ. 77.:

77.: vſurpauit nomen διάκτορος, ductum a genitiuo nominis διάκτωρ. vid. Etymol. M. v. διάκτορος p. 268. 11. Ita e genit. σίκυος nominis σίκυς, cuius genitiuo plur. Alcaeus vſus eſt: v. Athen. 3, 1. p. 73. F: ortus eſt nominat. σικυὸς, cuius vſu, eodem Athenaeo auctore, Attici delectati ſunt. Plura alia huius formae nomina Aeolica, vt, ἄγωνος pro ἀγὼν, γέροντος pro γέρων, τρίβακος, et ἵερακος, pro τρίβαξ, et ἵεραξ, conquiſiuit Koenius ad Gregor. p. 278. ſ.

pronomina ſunt, — primitiua — deriuatiua] Diuiſit Pronomina Vellerus in *primitiua*, et *deriuatiua*, vt Priſcian. gram. 12. p. 444. Baſ., a quo primitiua etiam *ſimplicia* dicuntur: haec a grammaticis Graecis ἀντωνυμίαι παράγωγοι, illa vero πρωτότυποι [vt ab Apollonio de ſynt. 2, 6. p. 107. et Etymol. M. v. ἐγὼ p. 314. 7. p. 334. 23. 24. p. 588, 19.], vocantur: aliter, atque reliquis grammaticis viſum eſt, qui varias illorum ſpecies, atque claſſes, ponunt: nimirum 1. πρωτοτύπȢς *primitiua:* 2. δεικτικὰς *demonſtratiua:* 3. ἐπιταγματικὰς *appoſitiua:* 4. παραγωγȢ̀ς *deriuatiua:* 5. κτητικὰς *poſſeſſiua:* 6. ἀντιμεταβατικὰς *retranſitiua:* 7. διαφορικὰς *differentialia:* 8. αὐτοπαθικὰς *reciproca:* 9. ἐπαναφορικὰς *relatiua:* 10. διακριτικὰς *diſcretiua:* 11. συνθέτȢς *compoſita:* 12. ἀλληλοπαθεῖς *mutuo paſſiua:* quae in conſtructione orationis varias ſignificandi rationes conſtituunt. Conf. Mich. Neander in tabulis grammatt. Graecis. *Brendelius.* Chryſoloras in Ἐρωτήμασι, aliique, deſcripſerunt Pronomina, quae ita dicuntur, quia ſunt vocabula partes nominum agentia, in quinque genera, ἀντωνυμίας πρωτοτύπȢς, κτητικὰς, δεικτικὰς, ἐπιταγματικὰς, συνθέτȢς. Scripſerant de hac orationis parte *Draco* Stratonicenſis: v. Suidas h. v., et ex eo Eudocia Ion. p. 133. ſ.: *Demetrius Ixion:* v. Suidas h. v., et ex eo Eudocia Ion.

 p. 132.

152. ſ.: *Apollonius Dyſcolus*, cuius opuſculi particulam e cod. Pariſ. edidit Neocorus in notis ad Suidan p. 284. To. 1., et ante eum Salmaſius exercitatt. Solinn. p. 598. b B et 1. ep. 14. p. 32.: ſed totum opuſculum ex eodem codice deſcriptum poſſidet Rhunquenius. v. Valquenar. ad Theocr. Adoniazz. p. 206. et ipſe Rhunquen. in notis ad Rutilium Lupum de figg. p. 94. et Timaei Gloſſar. Plat. v. ὢ ἔτος p. 28. ſec. Maximam partem eius vulgauit ex cod. Voſſiano Ioh. Frider. Reizius ad calcem libri Metarii de dialectis p. 421. — 436., vt paucis annis ante multas eiuſdem particulas publicarat e cod. Spanhemiano Ioh. Chriſti. Lycius in fragmentis Sapphus, reliquarumque poëtriarum: et poſtea Koenius in notis ad Gregorii librum de dialectis: ſed idem grammaticus in libro ſecundo operis περὶ Συντάξεως diligenter de Pronominibus expoſuit. Caeterum omnino conſuli de hoc grammatices loco vtiliter poſſunt etiam Priſcian. gram. 12. p. 444. ſſ. Baſ. et Diomedes gram. 1. p. 28. ſſ. Lipſ.

primitiua — αὐτὸς *ille*] Immo *ipſe*. nam ἐκεῖνος eſt, et *ille*, et *iſte*.

ἐγὼ — ἐμῦ] Apollonius de ſynt. 2, 6. p. 107. Αἱ δὲ προκείμεναι πρωτότυποι ἀντωνυμίαι θεματικώτερον [v. Etymol. M. v. ἐγὼ p. 314. 30.] ἐκλίθησαν· ὐ δυναμένης τῆς ἐγὼ κατὰ λόγον τῶν πτωτικῶν τὴν ἐμῦ γενικὴν παραδέξασθαι· ὐδὲ μὴν τῆς ἐμῦ τὴν ἐμοὶ, ἢ ἐμέ· δεόντως καὶ τῶν παρεπομένων ἀριθμῶν ἐξαλλαγέντων πάλιν θεματικῶς· ἀδύνατον γὰρ, τὴν μὴ κλιθεῖσαν γενικῆς ἐξ εὐθείας ἀριθμὸν ἀκόλυθον παραστῆσαι· κληθεῖσα γὰρ συγκλίνει τὺς ἀριθμὺς, καὶ τὰς ἑξῆς πτώσεις. add. Etymol. M. v. ἐγὼ p. 314. Idem v. Ζεύς με μέγα p. 409. 22. Τὸ ἐμὲ δὲ πρωτότυπός ἐστιν ἀντωνυμία· αἱ δὲ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἐγκλίνονται· καὶ αἱ ἐγκλινόμεναι ἀποβάλλυσι τὸ φωνῆεν.

Ad

Ad p. 109. νῶϊ, νῷ] Νῶϊ Hom. Il. θ', 352.: vbi v. ſchol. Venet.: Odyſ. γ', 168. Theocr. Idyl. 22, 166. 175.: νῶϊν Hom. Il. ρ', 489. Theocr. Idyl. 12, 11.: νῶ, vel νῷ, vel νώ· de qua varia ſcriptura v. Etymol. M. v. νῶ p. 609.: Hom. Odyſ. ὁ, 474. π', 306. Ariſt. Plut. 401. 909.: νῷν, vel νῶν, Pind. Pythionn. 4, 261. Ariſt. Plut. 218. 484. Moeris: Νῷ, δυικῶς, Ἀττικῶς· ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς. Νῶν, μὴ συνεκφωνουμένου τοῦ ἰ, ἡμῖν· vt Pierſonius edidit. Apollonius excc. gram. p. 428. Γενικῆς, καὶ δοτικῆς, νῶϊν, καὶ σφῶϊν, μονοσυλλάβως.

σφῶϊ, σφῷ] Σφῶϊ Hom. Il. ψ', 403.: σφῶϊν Il. ά, 257. 338.: σφῶ, vel σφῷ, vel σφώ· v. Etymol. M. v. νῶ p. 609.: Il. ά, 574. Eurip. Alceſt. 406. Ariſt. Plut. 433. 482. Theocr. Idyl. 22, 169.: σφῷν, vel σφῶν, Hom. Odyſ. δ', 62. Ariſt. Plut. 437. 467. 563. Theocr. Idyl. 22, 166. Nobis quidem ſcribendum eſſe, et νῶ, et σφῶ, quae per apocopen pro νῶϊ, et σφῶϊ, dicta eſſent, videbatur cum doctiſſimis grammaticis antiquis. v. Euſtath. ad Il. ά. p. 153. ſ.

ὑμῖν] Natus hic caſus eſſe videtur ex ὑμέσιν, vt ἡμῖν ex ἡμέσιν. v. Apollon. excc. gram. p. 430.

ὅς] Etymol. M. v. ἐγὼ p. 314. 17. πόσαι εὐθεῖαι τῶν ἀντωνυμιῶν; τρεῖς· ἐγὼ, σὺ, ὅς· ἡ γενικὴ, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. Sed pro ὅς veteres dixere ἴ· v. idem v. μὶν p. 588. 11. Suidas v. μὶν, Apollon. excc. gram. p. 422. et Priſcian. gram. 13. p. 468. ſ. Apollonius Alex. de ſynt. 1, 28. p. 65. ἥτε [γὰρ] οἷ, καὶ ἡ ἕ, καὶ ἡ μὶν, καὶ αἱ σύζυγοι, οὐδὲ ῥηταὶ, ὅτι μὴ παρὰ ποιηταῖς. Nominat. ὅς Hom. Od. ά, 286.: ἥ Aeſchyl. S. c. Thebb. 17.: et Plato, Xenophon, aliique, vſi ſic videri poſſent his nominatiuis in formulis ἦ δ' ὅς, et καὶ ὅς, et καὶ ἥ [Plat. Sympoſ. 22.], niſi alii loci, quos laudauimus P. 1. p. 343., confirmarent rationem grammaticorum veterum, qui ὅς articulum ſub-

 iunctiuum

iunctiuum eſſe docent, qui vim pronominis ἐκεῖνος, vel ἐκεῖνος, habeat, et quos adeo duces ſequuti ſumus ſupra in capite de articulo d. l. Dat. οἷ Hom. Il. ά, 72. 74. 104. 188. Herodo. 1, 8. 9. Thuc. 4, 28. 6, 59. Xen. Cyrop. 3, 2. 12.: accuſ. ἕ Hom. Il. γ', 408. Odyſ. γ', 202. Heſiod. Ἀσπ. 359. Ἔργ. 268. Pind. Olymppp. 9, 23. v. Heſychius v. ἕ· Etymol. M. p. 294. 33. et Euſtath. ad Il. ά p. 93. 11. Sed οὗ, οἷ, ἕ, ſunt, vt μοῦ, μοὶ, μὲ, et σοῦ, σοὶ, σὲ, ἐγκλιτικά, vt in loco de encliticis dictum eſt, quum ἐμοῦ, et ἐμοὶ, et ἐμὲ, ſint ὀρθοτονούμενα. v. omnino Apollonius de ſynt. 2, 2. p. 103.: qui αἱ δὲ τὸν τόνον, inquit, μετατεθεῖσαι, ὡσπερεὶ ἀπὸ τῶν ἐγκλινόντων τὸ βάρος ἐφ' ἕτερον σῶμα, ἐγκλιτικαί.

σφῶε, σφὲ] Etymol. M. p. 739. Σφῶε· ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου, αἰτιατικῆς πτώσεως, καὶ διατί οὐκ ἔστιν ὀρθῆς, καὶ αἰτιατικῆς; διότι ἡ ὀρθὴ πτῶσις οὐδέποτε ἀναδίδωσι τὸν τόνον· οἷον, νῶϊ, σφῶϊ· τοῦτο δὲ, καὶ ὀξύνεται, καὶ ἐγκλίνεται, καὶ ἀναδίδωσι τὸν τόνον κ. τ. λ. add. Apollon. excc. gram. p. 428. His igitur grammaticis auctoribus in libro Velleri reſcribi debet, *N.* σφῶε, *Ac.* σφωέ. Accuſ. σφωὲ legitur ap. Hom. Il. ά, 8. κ', 546.: σφὲ Il. λ', 111. Aeſchyl. S. c. Thebb. 745.: σφὶ Il. β', 614., et σφὶν Il. ή, 326. 367.: σφεῖς Thuc. 5, 46.: σφῶν Id. 2, 72. Xen. Cyrop. 3, 2. 12.: σφίσιν Herodo. 1, 134. Plat. Phaedon. 58. Xen. Cyrop. 5, 2. 11.: quod Ionice, aut Boeotice, dictum putatur pro σφέσι· v. Apollon. excc. gram. p. 431.: atque inde extitit σφὶ, pro quo Syracuſii dixerunt ψὶ, auctore Apollonio l. l.: σφᾶς Thuc. 5, 58. Iſocr. de pac. p. 398. To. 1. Xen. Cyrop. 5, 2. 8. Vid. Tho. Mag. v. σφὲ, et Moeris v. σφεῖς, σφίσιν, σφῶν, σφῶν, σφᾶς.

νῶϊ, et σφῶϊ, — accentus mutatur] Carent hac obſeruatione editt. Lipſſ. primae, et Batauae. Tranſlata enim

enim huc nuper eſt e Grammatica Halenſi. At diligentiſſimi grammatici tum pro νῶϊ et σφῶϊ, ſcribi iubent νώ, et σφώ. v. Euſtath. ad Il. α' p. 153. fin.: quem eius locum iam ſupra laudauimus.

de dialectis horum pronominum] Praeter Metarium p. 35. ſ. 115. 192. ſſ. 309., multa, quae huc pertinent, collegit Anteſignanus ad Clenard. gram. p. 161. ſſ. Hanou. min.

Dor. ἐγών] Vid. Apollon. excc. gram. p. 421. et Etymol. M. v. ἐγών p. 314. Gregor. p. 114. Τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσιν [*Dores*], ὡς καὶ οἱ Αἰολεῖς· vbi v. Koenius, et harum animaduerſſ. P. 1. p. 187. Legitur apud Hom. Il. γ', 188. Odyſ. β', 194. Heſiod. Ἔργ. 654. Pind. Pythionn. 3, 137. Theocr. Idyl. 1, 14. 120. Aeſchyl. Perſſ. 935. Ariſt. Acharnn. 748. Lyſiſtr. 61. 982. Ἐγώνη tribuitur Laconibus ab Heſychio. Conf. Euſtath. ad Il. ζ' p. 641. 52. De ἐγώνγα vid. Etymol. M. h. v. p. 315. Vtitur eo Megarenſis apud Ariſtoph. Acharnn. 736.: ſed Lyſiſtr. 985. 989. eſt ἐγώγα. Ἐγώθην, quod iam in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, ante ἐγώνγα inſertum extat, habet Theocritus Idyl. 2, 114. Ἐγῶν Aeolibus etiam tribuit Gregor. p. 295.: ſed Apollonius excc. gram. p. 421. Reiz., et apud Lycium fragmm. Sapph. p. 163., ſcribi iubet ἔγων, eoque Sapphonem, et Alcmanem, vſos eſſe ait. Ἰώγα habet Boeotus ap. Ariſt. Acharnn. 898. Heſychius: Ἰώγα· ἔγωγε· Βοιωτοί· quibus Etymol. M. v. ἐγώνγα p. 315. 17. 18. tribuit etiam formas ἰώνγα, et ἰών. Certe ἰώνγα, et ἰώγα, laudat ex Corinnae carminibus Apollon. excc. gram. p. 422. Reiz., et apud Lycium fragm. 28. Corin. p. 56. 58. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita extant haec, *Att.* ἔγωγε. *Poët.* γώ. Iam vt forma γώ, quam ab nullo grammaticorum veterum notatam eſſe recordabar, ficta videbatur ex iis poëtarum locis, in quibus ſcriptum

eſſet

eſſet ᾽γώ· ita ἔγωγε tribuitur Athenienſibus ab Etymol. M. p. 314. 56., qui docet, γε non eſſe vocem encliticam, quod, non ἐγώγε, ſed ἔγωγε, vt ἔμοιγε, neque ἐμοίγε, ſcribatur. recte. At ἐπέκτασις tamen illa γε, qua iam Homerus vſus eſt, et γα in ἐγώνγα, et ἰώγα, habere videtur vim definiendi, et circumſcribendi, atque adeo reſpondere particulis Latinis *quidem*, *certe*: et quis neſcit pronunciationem non iis praeceptorum vinculis adſtrictam teneri, quin recte interdum libera vagetur?

G. Ion. ἐμέο] Hom. Il. α', 124. Herodo. 1, 126. 4, 148. Ἐμεῦ Hom. Il. α', 88. 453. 541. Herodo. 1, 5. 2, 30. 46. 154. Apollon. excc. gram. p. 425. Ἐμεῦ κοινὴ Ἰώνων, καὶ Δωριέων. Ἐμεῖο Il. ζ', 344. 356. 362. Theocr. Idyl. 15, 10. 20, 2.: ſed ἐμοῖο, qui eſt genit. pronom. poſſeſſiui ἐμὸς, huc irrepſiſſe videtur e locis Homeri praue ſcriptis: certe Il. δ', 324. legitur etiam ap. Etymol. M. p. 628. 25. vitioſe ἐμοῖο pro ἐμεῖο. Ἐμέθεν Hom. Il. α', 525. β', 63. Odyſſ. ψ', 78. 114. v. Euſtath. ad Il. α' p. 13. 9. Apollon. excc. gram. p. 424. Ἐμέθεν πυκνῶς αἱ χρήσεις παρὰ Αἰολεῦσιν· Ἐμέθεν δ᾽ ἔχεσθα λάθαν, ἤ τινα Ἄλλον ἄνθρωπον ἐμέθεν φίλησθα· qui ſunt verſiculi Sapphus iam a Lycio editi fragm. 210. p. 164. Μεῦ habet Hom. Il. α', 37. 273. 451. Theocr. Idyl. 2, 55. v. Etymol. M. v. ἐμεῖο p. 334. 50.: et μέθεν Sophron ap. Apollon. excc. gram. p. 424. Etymol. M. v. ἐμεῖο p. 334. 23. Ἐμεῖο, ἐκ τοῦ ἐμοῦ. Τὸ δὲ ἐμοῦ ποίου εἴδους; πρωτοτύπου. Κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τοῦ παραγώγου; κατὰ τρεῖς· ὅτι τὸ μὲν ἐμοῦ τὸ πρωτότυπον γίνεται κατὰ διάλυσιν ἐμέο, καὶ ἐμεῖο, καὶ ἐμεῦ· τὸ δὲ παράγωγον, οὐδ᾽ ὅλως· καὶ ὅτι τὸ μὲν πρωτότυπον ἐγκλίνεται, τὸ κατ᾽ ἀρχὰς φωνῆεν ἀποβάλλον, οἷον, ἤκουσέ μου· τὸ δὲ παράγωγον, οὔτε ἐγκλίνεται, οὔτε τὸ κατ᾽ ἀρχὰς φωνῆεν ἀποβάλλει. Euſtath. ad Il. α' p. 13. 8. Διὸ καὶ τὸ ἐμέο, καὶ σέο, καὶ ἕο, ἀναλο-

ἀναλογώτερον [v. Etymol. M. p. 334. 40.] ἔχει προσλαβόντα τὸ ῖ ἐν τῇ παραληγούσῃ, καὶ γενόμενα ἐμεῖο, καὶ σεῖο, καὶ εἷο, καὶ ἀνομοίαν ποιήσαντα τῇ ληγούσῃ τὴν παραλήγουσαν. add. Apollonius de ſynt. 2, 21. p. 160. ſ. Atque hic ipſe grammaticus in excc. gram. p. 424. formam genitiui ἐμοῦς tribuit linguae Syracuſanorum, et Boeotorum, qua Corinna [fragm. 29. p. 58. Lyc.] vſa ſit, et Epicharmus: itemque formas ἐμεῦς, ἐμέω, ἐμεῖω, ἐμεῖως, ἐμέως, et ἔμως, laudat, quarum poſtrema apud Rhinthonem inveniatur.

D. Dor. ἐμὶν] Gregor. p. 122. Τὸ σοὶ, καὶ ἐμοὶ, τὶν, καὶ ἐμὶν, λέγουσι [*Dores*]. vid. Ariſt. Auu. 929.: vbi v. ſchol.: et v. 931. Acharnn. 733. Theocr. Idyl. 2, 144. 156. 3, 3. 9, 14. Sed μὶν, pro ἐμὶν, nuſquam annotatum repereram. In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita leguntur haec, *et*: ἐμοίνη. *Att.* ἔμοιγε. At pro ἐμοίνη reſcribi debet ἐμίνη. Etymol. M. v. ἐγὼν p. 314. 43. Καὶ γάρ εἰσιν ἀντωνυμίαι κατ' ἔκτασιν γινόμεναι· παρὰ γὰρ τὴν ἐγὼν, ἐγώνη· καὶ παρὰ τὴν ἐμὶν, ἐμίνη· τὶν, τίνη. Apollonius excc. gram. p. 426. Ἀττικοὶ, ἔμοιγε· Αἰολεῖς, ἔμοι, βαρέως· Βοιωτοὶ διὰ τοῦ ῦ, ἐμὺ, συνήθως· καθότι καὶ τὸ καλοὶ, καλύ· Δωριεῖς, ἐμὶν, καὶ ἔτι ἔμιγγα. Σώφρων· Μόνον ἔμιγγα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος. Ἡ ἐμίνη συνήθης Ταραντινοῖς· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι. Conf. Valquenar. ad Theocr. Adoniazz. exc. 4. p. 285.

Acc. Att. ἔμεγε] Vt ἔμοιγε. vid. Hom. Odyſ. λ', 405.: vbi tamen exemplum Rom. habet Οὔτέ με γ': alii edidere Οὔτ' ἐμέγε. At Apollon. excc. gram. p. 427. Ἡ ἐμὲ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται παρὰ Δωριεῦσι μετὰ τοῦ ῖ, ἐμεὶ, ᾗ συνεχῶς Ἐπίχαρμος χρῆται, κοινῶς μέντοι ὁ Σώφρων.

Dual. N. et A. Aeol. ἄμμε] Il. ά, 59. ἄμμε· vbi ſchol. min. Αἰολικῶς· Il. ή, 292. 378. 397. Odyſ.

Odyſ. ί, 404. Theocr. Idyl. 8, 25. 10, 38. v. Euſtath. ad Il. α' p. 47. 30. Etymol. M. v. ἄμμε p. 84. 9. Οὐκ ἔςι πληθυντικȣ̃, ἀλλὰ δυϊκȣ̃, ἀριθμȣ̃· καὶ τινὲς μὲν ἀπὸ τȣ̃ ἄμμες Αἰολικῶς πληθυντικȣ̃ φασιν, ἀποβολῇ τȣ̃ σ τὸ δυϊκὸν γίνεσθαι, ὡς Αἴαντες Αἴαντε· τινὲς δὲ ἄλλως λέγȣσιν, ἄμμε ἐκ τȣ̃ ἡμεῖς, Αἰολικῶς, ἢ Δωρικῶς.

Plur. nomin. Dor. ἅμες] Ἅμες — ἦμες — ἅμες — ἐσμὲν — ἅμες — ἐσσόμεθα Plut. V. Lyc. 21. p. 128. To. 1. inſtitutt. Laconn. p. 251. To. 8. Tub. Ariſt. Lyſiſtr. 1103. v. Apollon. excc. gram. p. 428.: apud quem tamen ſcriptum eſt ἅμες, vt apud Ariſtoph. Lyſiſtr. 168.: quomodo apud Eurip. Phoenn. 132. ἁμερίων, vel potius ἁμερίῳ, vt cod. Leid. B legit. Euſtath. ad Il. ϱ' p. 1112. 39. Οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοὶ φασὶ, καὶ ὅτε τὸ ἡμεῖς ἅμες λέγȣσιν οἱ Δωριεῖς, ἄμμες δὲ οἱ Αἰολεῖς. Ἄμμες Hom. Il. φ', 432. Heſiod. Ἀσπ. 87. Pind. Pythionn. 4, 256. Plut. V. Arat. 14. p. 304. To. 6. Theocr. Idyl. 5, 67. 16, 4. 18, 56.: quam formam nominat. Aeolibus tribuit Gregor. p. 295., vt Apollon. excc. gram. p. 428. ſ. et Euſtath. ad Il. α' p. 110. 39. Ἡμέες ex Herodoto laudat Metar. p. 115.: ſed ἡμέεες nuſquam repereram.

Gen. Ion. ἡμέων] Ex quo extitit ἡμῶν, vt ὑμῶν ex ὑμέων. Ἡμέων Heraclit. ap. Laërt. 9, 2.: ἡμείων Hom. Il. έ, 258. Odyſ. ώ, 158. 169.: ſed ἁμῶν Ariſtoph. Lyſiſtr. 168. Ἀμῶν, et ἀμμῶν, hoc Aeolibus, illud Doribus [v. Theocr. Idyl. 2, 158. 8, 25. 15, 68. 94.], tribuit Apollon. excc. gram. p. 429., et forma genit. ἁμέων Alcmana vſum eſſe oſtendit. Sed idem grammaticus de ſynt. 2, 17. p. 134. praeceptum propoſuit hoc, Αἱ γὰρ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι ψιλȣ̃νται· ἔνθεν ὁ Αἰολεὺς συνέςειλεν εἰς βραχὺ α τὸ ἀμῶν, vel, vt Sylburgius ſcribi malebat, τὸ ἄμων.

Dat.

Dat. poët. ἧμιν] Euſtath. ad Il. ρ′ p. 1112. 34. Ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ πρώτη γραφὴ [ἧμιν Il. ρ′, 415.]· παρ' οἷς κεῖται ταῦτα. Τὸ ἡμῖν ἄμμι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν [Gregor. p. 295.]. Ἀπολλώνιος [Argonn. 2, 248.], Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται. Δωριεῖς δὲ ἁμὶν συστέλλοντες τὸ ι, καὶ ὀξύνοντες· Θεόκριτος [Idyl. 5, 135.], πολλαὶ δ' ἁμὶν [nunc legitur ibi, ἅμμιν] ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Ἴωνες δὲ, πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι, προσπερισπῶσιν· ἐν συστολῇ τοῦ ι· Ὅμηρος [Il. ρ′, 415.], Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι [Oed. tyr. 921.], Ὅπως λύσιν τὶν' ἧμιν εὐαγῆ πόροις· [nunc ibi eſt, ἡμὶν — πόρῃς]· Φρύνιχος Μύσῃ, Ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρότου. Ἀττικὰ δὲ παραδείγματα ταῦτα τὰ δύο. Scilicet Attici, etiam Dores, et Iones, ſcripſere, et ἡμὶν, quando vltima breui opus erat, atque vox rectum tenorem ſeruare debebat, et ἧμιν, ſi vocem inclinabant, vltima longa manente, [Ariſt. Plut. 286.], et ἧμιν, ſi, et vocem inclinabant, et vltimam corripiebant. v. Etymol. M. v. ἄμμι p. 84. v. ἡμῖν p. 432., et Reizius de acc. inclinat. p. 128. Ἄμμι legitur apud Hom. Odyſ. α′, 123. Theocr. Idyl. 1, 102.: ἄμμιν apud Pind. Pythionn. 4, 275. Aeſchyl. S. c. Thebb. 160. Theocr. Idyl. 2, 14. v. Etymol. M. p. 84. 17. Apollon. excc. gram. p. 430. et Gregorius p. 295. Ἁμῖν Ariſt. Acharnn. 903. Lyſiſtr. 1083.: ἁμὶν Id. Lyſiſtr. 1164. 1300.: ἀμμέσιν Alcaeus apud Apollon. excc. gram. p. 430.

accuſat. Ion. ἡμέας] Herodo. 1, 32. 69. Apoll. Rhod. 2, 614. 3, 328. Sed ἄμμε [Pind. Olympp. 9, 160. Archytas apud Laërt. 3, 22. v. Apollon. Lex. Hom. h. v. p. 120.], et ἁμὲ [Ariſt. Lyſiſtr. 1256. 1267. v. Gregor. p. 110. ibique Koenius] extitiſſe per apocopen putantur ex accuſatiuis ἀμμέας, et ἁμέας. v. Apollon. excc. gram. p. 431.

Dores

Dores — σ in τ] Τὺ Pind. Olympp. 1, 135. Ariſt. Lyſiſtr. 1190. Theocr. Idyl. 1, 2. 4.: τεῦ Theocr. Idyl. 5, 39. Plut. V. Pyrrhi c. 26. p. 47. To. 3.: τοὶ Hom. Il. α΄, 28. 39. 40. Herodo. 1, 42. 207. 5, 19. Theocr. Idyl. 1, 25.: τὲ Theocr. Idyl. 1, 5.: qui locus laudatur ab Apollonio exc. gram. p. 427., qui, Ἡ σὲ, inquit, πρὸς πάντων κοινή· Δωριεῖς διὰ τοῦ τ.

N. Dor. τὺ] Gregor. p. 295. Τὸ σὺ τὺ, ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι, λέγουσιν [*Aeoles*]: p. 106. Τὸ τὺ ἀντὶ τοῦ σὺ, καὶ σὲ, λέγουσι [*Dores*]· ὡς τὸ, Πάλιν τύ γ' ἀποισῶ, ἀντὶ τοῦ, σὲ ἀποκομίσω· quae ſunt verba Ariſtoph. Acharnn. 779. Τύνη Hom. Il. ε΄, 485. ξ΄, 262.: vbi v. Euſtath. p. 641. 51.: Heſiod. Ἔργ. 10.: vbi Tzetzes, Δωρικὴ παράγωγος ἀντωνυμία· ἤτοι γὰρ τὸ τύνη ἀντὶ τοῦ σὺ λέγουσι, καὶ ἐγώνη, καὶ τὰ ὅμοια. Laudatur hic Heſiodi locus eam in rem ab Etymol. M. v. ἐγὼν p. 314. 43. Sed Lacones dixere, auctore Heſychio, τοὶη· vnde fieri poteſt, vt in voce Chilonis, Καὶ τύνη βραδὺς, καὶ τρέχεις τὸν ἡμίονον, apud Plut. conuiu. 4. p. 11. To. 8. pro τύνη ſubſtituendum ſit τοὔνη. Τύγα, h. e. σύγε, Theocr. Idyl. 5, 69. 71. Gregor. p. 123. Τὸ σὺ τύγα λέγουσι [*Dores*]. add. Apollon. excc. gram. p. 422. De σύγε, quod, vt ἔγωγε, Atticorum ſermoni a grammaticis antiquis tribuitur, v. Etymol. M. p. 732., apud quem v. 30. pro σύγα reponi τύγα debere videtur. Nam in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, poſt τύγα, inſerta ſunt verba, *Att.* σύγε.

Ad p. 110. *Gen. Ion.* σέο] Herodo. 1, 8. 120. Theocr. Idyl. 27, 39. Etymol. M. v. ἕο p. 334. 39. Ἐστι γὰρ ἐμοῦ, σοῦ, οὗ· αὗται αἱ γενικαὶ γίνονται κατὰ διάλυσιν, ἐμέο, σέο, ἕο· καὶ ἐπειδὴ αἱ διαλελυμέναι γενικαὶ οὐδέποτε δίφθογγον ἔχουσι μακρὸν, ἢ βραχὺ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἓν μακρὸν, τὸ δὲ ἕτερον βραχὺ, τούτου χάριν ἐπλεόνασε τὸ ι ποιητικῶς, καὶ λέγεται ἐμεῖο, σεῖο,

σεῖο, ἐσ. Σεῖο habet Hom. Il. ώ, 486. 502. 686.: σεῦ Il. γ', 206. Herodo. 1, 9. 5, 19.: ſed τεῦ Theocr. Idyl. 10, 36. Τεῖο legitur ap. Hom. Il. γ', 137. 365.: ſed σοῖο, vt ſupra ἐμοῖο, pertinet ad pronomen poſſeſſiuum σός· vid. Hom. Odyſ. ό, 510. Σεῦ extat apud Herodo. 1, 45.: σέθεν apud Hom. Il. ά, 180. 186. 230. Pind. Olymρp. 1, 81.: qui locus laudatur a Gregorio p. 92.: Aeſchyl. Perſſ. 218. Eurip. Alceſt. 52. 284. Theocr. Idyl. 25, 162. Quam quidem genitiui formam grammatici veteres tribuunt Doribus. v. Gregor. p. 92. Apollonius excc. gram. p. 424. attulit formas eiuſdem caſus Doricas alias, vt τέυς, τίυς, τεῦς, τέυ, τίω, τέως. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita, poſt σέθεν, ſunt verba, *Att.* σοῦγε· et in Batauis, poſt σεῖο, inſertum eſt τεοῖο: quod tamen pertinet ad pron. poſſeſſ. σός.

Dat. Dor. τοὶ, *et* τὶν] Gregor. p. 122. Τὸ σοὶ, καὶ ἐμοὶ, τὶν, καὶ ἐμὶν, λέγουσι [*Dores*]. Τὶν legitur apud Theocr. Idyl. 3, 33. 5, 52. 57. 65. et Pind. Olympp. 5, 16. 6, 18. 10, 113.: vbi ſchol. vet. τὶν ἀντὶ τοῦ σοὶ, Δωρικῶς. Sed τεῒν habent Hom. Odyſ. λ', 559.: vbi ſchol. min. τεΐν· σοί· Δωριεῖς· Ariſtoph. Auu. 931. orac. apud Herodo. 5, 60. Heſychius: Τεΐν· σοί. Δωριεῖς· add. Euſtath. ad Il. λ' p. 839. 34. ſchol. Venet. ad Il. λ', 201. et Apollonius excc. gram. p. 426. ſ.: qui Antimachum, et Corinnam, etiam κεῒν dixiſſe docet. Lacones, vt omnino Dores [v. Etymol. M. p. 314. 45.], etiam forma τίνη vſi ſunt. vnde in dicto Agidis apud Plut. apophthegmm. regg. p. 127. To. 8. Tub. ὁ τύνη ἀνομοιότατος, pro τύνη reponendum eſſe τίνη, cenſuit Valquenar. exc. 4. ad Theocr. Adoniazz. p. 285.

Acc. Dor. τὲ] Vid. Theocr. Idyl. 1, 5. Exempla Lipſſ. prima, et Bataua, recte addunt, *et* τύ. Vid. Theocr. Idyl. 1, 56. 78. 11, 5. 28. Apollon. de ſynt. 2, 13. p. 125. Ἔνθεν μοι δοκεῖ μόνως ἐγκλίνε-

σθαι τὴν τὺ ἀντωνυμίαν παρὰ Δωριεῦσιν· οἷον, ὥς τυ φιλάσω [Theocr. Idyl. 3, 19.]· ἵνα τὸ ἀλλότριον τῆς εὐθείας ἐγγενόμενον, λέγω τὴν ἐγκλιτικὴν σύνταξιν, ἀποβάλλῃ μὲν τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν, μετίῃ δὲ ἐπὶ τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. Idem ib. 2, 18. p. 136. καὶ ἡ παρὰ Δωριεῦσι τὺ, κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. Sed τὶν, pro σὲ, dixit Corinna fragm. 32. p. 58. ex Apollonii excc. gram. Idem grammaticus excc. gram. p. 427. attulit etiam formam accuſ. τεῖ.

Dual. N. et Acc. — ὔμμε] Υ̓́μμε Hom. Il. ψ', 412. Pind. Olympp. 8, 19. Ariſt. Lyſiſtr. 1078. Theocr. Idyl. 5, 145. ſed ὑμὲ Ariſtoph. ib. 87. Acharnn. 737. 739. Euſtath. ad Il. ύ p. 1192. 20. Ὅτι δὲ τὸ ῦ ϛοιχεῖον ὔμ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς μετὰ ψιλῆς οἰκείῳ ἔθει, ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν ἐπὶ πᾶσιν, ὑπὸ τῶν εἰδότων πᾶσι παραδέδοται.

Pluralis vbique — manente ῡ] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt, *Plur. N. Ion.* ὑμέες *etc. vbique — manente* ῡ. Nominat. Dor. ὑμὲς Megarenſis apud Ariſt. Acharnn. 760., et Boeotus ibid. 862. Gregor. p. 110. Ἀντὶ τȣ̃ ὑμεῖς ὑμὲς ἐκφέρουσι [*Dores*]. Aeol. ὔμμες Theocr. Idyl. 5, 111. Hom. Il. ά, 276.: vbi ſchol. min. καὶ ὑμεῖς· Αἰολὶς ἡ διάλεκτος· et v. 335.: vbi ſchol. min. ψιλȣ̃ται τὸ ὔμμες, ὡς Αἰολικόν· Αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων [Il. δ', 249.]. Heſychius Υ̓́μμε· ὑμᾶς, ὑμεῖς· Αἰολικῶς. Sed ȣ̃μες Corinna dixit fragm. 33.: et in genit. ȣμείων, Boeotorum exemplo, fragm. 34. Lyc. Formae ὑμέων, et ὑμείων, quarum illa Alcaeus vſus ſit, vt Hom. Il. ή, 159. Apollon. Rhod. 4, 1031., laudantur ab Apollonio excc. gram. p. 429.: ὑμείων eſt apud Hom. Il. δ', 348. Apol. Rhod. 3, 918. 988. Dat. ὔμμιν, et ὖμμιν, Hom. Odyſ. ά, 376. Theocr. Idyl. 1, 116. 6, 144. Ariſt. Nubb. 576.; ὔμμι Hom. Odyſ. β', 316. Heſiod. Ἀσπ. 328. Aeſchyl. Eumenn. 623. Apol. Rhod. 3, 545.:

545.: ὔμιν Theocr. epigr. 20, 1.: ſed ὔμιν Hom. Odyſ. α', 376.: quomodo legit Etymol. M. v. ἡμὶν p. 432. 34.: noſtri nunc libri habent ὔμμιν. Euſtath. ad Il. ν' p. 951. 7. Ἡ δὲ τοῦ ὔμμι ἐνταῦθα ψίλωσις, καὶ ὀξυτόνησις· καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διπλῆ τοῦ μῦ, καὶ ἡ ἐκκοπὴ τοῦ ν, Αἰολέων εἰσίν. Accuſ. Ion. ὑμέας Herodo. 1, 53. 126. 4, 114. 5, 109.

Gen. Ion. ἕο] Hom. Il. ε', 343. Odyſ. φ', 136. 163. Vid. Etymol. M. p. 334. 40. Sed εὗ habet Herodo. 3, 135.: οἷο Hom. Il. γ', 333.: quem locum laudat Etymol. M. p. 618. 36. ἡ εὐθεῖα, inquiens, ὅς, οὗ· καὶ Ἰωνικῶς οἷο. Ὁ κανών· οἱ Ἴωνες, καὶ οἱ Θετταλοί, τὰς εἰς ς εὐθείας διὰ τοῦ οιο προφέρουσιν. Εἷο Hom. Il. δ', 400. Heſiod. Θεογ. 392.: v. Euſtath. ad Il. α' p. 13. 8.: ἕθεν Hom. Il. α', 114. ι', 419. κ', 27. Theocr. Idyl. 25, 160. 167. Vid. Apollon. excc. gram. p. 425., qui attulit etiam formam γέθεν ex Alcaeo. nam γ eſt digamma Aeolicum. v. animaduerſſ. P. 1. p. 242.

dat. poët. ἑοῖ] Editt. Lipſſ. primae habent, *D. Ion.* ἕθοι, Batauae, *Dat. Ion.* ἕοι, *ſeu* ἑοῖ. Ἑοῖ αὐτῷ legitur apud Hom. Il. ν', 495., vt Odyſ. δ', 66. οἷ αὐτῷ, et Il. τ', 384. ἕο αὐτοῦ· ſed ἑοὶ Odyſ. δ', 643. eſt plur. pronominis poſſeſſiui ἑός.

Ac. poët. ἕε] Sic ſcribitur etiam apud Etymol. M. v. ἔειπεν p. 317. 48. Editt. Lipſſ. primae legunt, *A. Ion.* ἕε· *Poët.* σφέ· vt Batauae, *A. Ion.* ἕε· *Poët.* σφέ. *Dor.* μὶν, νίν. Ἓε Hom. Il. α', 134.: ἕε — αὐτὸν Il. υ', 171. Euſtath. ad Il. υ' p. 1202. 7. Τὸ δὲ ἕε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει, ἀρχαϊκώτερον φράζει ὁ ποιητής· ἔστι γὰρ ἓ αὐτὸν, καὶ πλεονασμῷ ἓς αὐτόν· ὡς τὸ, εἰς ὀφθαλμὸς, ἕεις παρ' Ἡσιόδῳ [Θεογ. 145.]: et ad Il. ω' p. 1342. 36. Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα σύνθετος ἀντωνυμία, ἕε ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. Conf. Apollon. excc. gram. p. 427. Σφὲ maſc. Aeſchyl. Prom. 9. S. c.

 Thebb.

Thebb. 1036.: vbi ſchol. 2. σφέ· αὐτόν· Perſſ. 198.: femin. Id. Eumenn. 613. Eurip. Alc. 20. 834. Μὶν, pro αὐτὸν, Hom. Il. ά, 100. Odyſ. ά, 95. Herodo. 1, 10. 2, 102. Theocr. Idyl. 1, 48.: pro αὐτὴν, Theocr. Idyl. 4, 17. Hom. Il. ά, 29. Odyſ. ά, 97. Herodo. 2, 100.: vbi eſt, et μὶν, et αὐτήν μιν. Etymol. M. p. 588. 10. Μίν· ἀντωνυμία ἐςὶ τρίτȣ προσώπȣ πρωτότυπος· ἐγὼ, σὺ, ἵ· τȣ̃το γὰρ τὸ ἶ, ὡς τρίτον βραχυνόμενον πρόσωπον, ἐφελκύσατο τὸ ν̄, καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ μ̄, ἐγένετο μίν· σημαίνει δὲ τρία γένη, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, καὶ ȣ̓δέτερον, αὐτὸν, αὐτὴν, καὶ αὐτό. Heſychius: Μίν· αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό· τρία γένη δηλοῖ. Νὶν maſc. Pind. Olympp. 1, 110. Aeſchyl. Prom. 333. Eurip. Phoenn. 39. 41.: Gregorius p. 104. Ἀντὶ τȣ̃ εἰπεῖν αὐτὸν, νὶν λέγȣσι [*Dores*]: femin. Eurip. Alc. 834. Theocr. Idyl. 4, 30. 54. Aeſchyl. Prom. 46.: neutr. Theocr. Idyl. 1, 150. Myro fragm. 2, 1. p. 28. Lyc. Heſychius: Νίν· αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Sed apud Pind. Nemeonn. 1, 99. νὶν Schmidio, et aliis, dictum eſſe videbatur pro αὐτῷ· etſi non neſcio, Heinium ſtructuram verborum poëtae ita expedire ſtuduiſſe, vt νὶν eſſet accuſatiuus. At etiam apud Orphea Argonn. 776. νὶν ἔδοξε legitur, ita, vt νὶν ſit datiuus, et apud Theocritum Idyl. 6, 29. ὑλακτεῖν νιν dictum eſt pro ὑλακτεῖν αὐτῷ· certe poëta etiam alibi [Idyl. 8, 27.] verbo ὑλακτεῖν iunxit datiuum perſonae, non accuſatiuum. Conf. Portus Lex. Pindar. et Dor. v. μὶν, et νὶν, atque Metarius p. 197. ſ.

Dual. N. et A. Ion. σφέε] Apud Hom. Il. λ', 111. Eurip. Phoenn. 1684. Theocr. Idyl. 15, 80. eſt σφὲ, quod extitit ex σφέε· σφωὲ, vel σφῶε, Il. κ', 546.: σφὼ Il. ά, 574.: vt iam ſupra ſignificauimus. Sed σφωὲ vſurpatum eſt tantum in Accuſatiuo. Apollon. excc. gram. p. 428. Σφῶε αἰτιατικὴν μόνην σημαίνει. v. Il. ά, 8. Cuius quidem rei cauſſa quoque ab Etymo-

Etymologici magni conditore v. σφῶε p. 739. affertur: quod eius praeceptum ante iam a nobis propoſitum eſt. Caeterum in editt. Lipſſ. primis legitur tantum, *Dor.* σφώ.

Plur. N. Ion. σφέες] At nunc in Herodoti quoque libris legitur perperam σφεῖς, vt 4, 43. 8, 108.: quod extitit ex σφέες, vt ἡμεῖς, et ὑμεῖς, ex ἡμέες, et ὑμέες. Etymol. M. p. 738. 29. Σφεῖς, ἀντὶ τȣ̃ οἷον αὐτοὶ, ἐπὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τῆς πρωτοτύπȣ ἀντωνυμίας. Sed σφέων extat apud Herodo. 2, 124. 4, 35. 5, 13. Hom. Odyſ. ώ, 380.: σφείων Il. έ, 626. Etymol. M. p. 738. 29. Σφείων ποιητικῶς, ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἀντὶ τȣ̃ σφῶν, ἀπὸ τȣ̃ σφέων, πλεονασμῷ τȣ̃ ῑ, σφείων. Apollon. excc. gram. p. 429. Τῇ σφείων καὶ Αἰολεῖς χρῶνται, καὶ Δωριεῖς. Σφὶν, et σφὶ, Il. χ΄, 507. Odyſ. ώ, 99. 182. Herodo. 1, 24. 30. 126. 3, 56.: quod ortum eſt e σφίσι, vel σφέσι. Etymol. M. v. ῥά σφι p. 702. 40. εὕρηται ἡ σφὶ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν̄ [v. Gregor. p. 222.]· Συρακȣ́σιοι δὲ ψὶν λέγȣσι· Λάκωνες σφίν· ſed pro Λ. σφὶν reſcribi debet Λ. φίν. Apollon. d. p. 431. Συρακȣ́σιοι ψίν. Φὶν legitur apud Callim. h. in Dian. 125. 213. Heſychius: Φίν· αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς. Apollonius ſoph. Lex. Hom. p. 828. Φίν· εἰώθασι ἀντὶ τȣ̃ σφὶν ἀντωνυμικῶς χρῆσθαι τῇ φὶν, ἀντὶ τȣ̃ αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς· ȣ̓χ εὑρίσκεται δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέτευχεν. Sed Aeoles dixere ἄσφι, vt Sappho. v. Apollonius excc. gram. d. l. et apud Lycium ad fragm. 9. p. 31. b. Σφέας Herodo. 1, 70. 3, 19. 27. 152. Hom. Il. β΄, 96. 366.: e quo extitit σφᾶς. v. Etymol. M. v. καί σφεας p. 498. et v. σφέας p. 738. Gregorius p. 227. Τὸ σφεῖς, καὶ σφᾶς, καὶ σφῶν, διαιρȣ̃σι [*Iones*], καὶ ȣ̃τω προφέρȣσι, σφέες, σφέας, σφέων. Neutr. σφὲ Herodo. 3, 53. Theocr. Idyl. 15, 80.: σφέα Herodo. 1, 89. 3, 111. 4, 25. 8, 36. Sed pro σφὲ Dores dixere ψέ. Gregorius p.

 116.

116. Τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσιν· ὡς Θεόκριτος [Idyl. 4, 3.], Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες, τουτέστιν, ἤπου αὐτὰς, τὰς βόας, ἐφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις. Schol. Theocr. ad d. l. τῷ γὰρ ψὲ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. Sed Apollon. excc. gram. p. 432. hanc accuſat. formam ſingulatim Syracuſanis tribuit, pro qua Aeoles forma ἄσφε vſi ſint, vt Alcaeus. Nam pro *Dor.* σφὲ, vt in multis exemplaribus Grammaticae legitur, reſcribi debet, *Dor.* ψὲ, vt in editt. eius Lipſſ. primis, et Batauis, ſcriptum extat.

μὶν, et νὶν, eſſe omnis gen. — ipſas, ipſa] Euſtath. ad Il. ά p. 93. 11. Τὸ δὲ οὐ δηλοῖ μὲν αὐτὸ, ἤγουν τὸ σκῆπτρον· ἐγκλίνεται δὲ, καὶ ἀντωνυμία ἐστὶ τριγενὴς, ὥσπερ, καὶ τὸ μὶν, καὶ τὸ νίν. Exempla ſingularis numeri idonea ſupra iam propoſuimus. Apollon. excc. gram. p. 428. Περὶ τῆς μίν· Ἴωνες διὰ τοῦ μ̄, Δωριεῖς διὰ τοῦ ν̄· τάσσεται ἐπὶ πλήθους. Sic νὶν, pro αὐτὰ, legitur apud Aeſchyl. Prom. 35., et pro αὐτὰς apud Sophocl. Oed. Col. 43. Sed apud Orphea Argonautt. 1234. μὶν extat pro ὑμῖν· ſed Geſnerus tamen ibi pro ἀλλά μιν ſcribendum eſſe ἀλλ' ὑμὶν cenſuit. Caeterum editt. grammaticae Lipſſ. primae carent hac de vſu accuſ. Dorici, et Ionici, μὶν, et νὶν, obſeruatione, ita, vt ne ipſa quidem caſus iſtius forma in iis notata inueniatur.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο] Eſt ἀντωνυμία μονοπρόσωπος [Etymol. M. p. 643. 21.], et ἀναφορικὴ, et δεικτική. vid. Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1409. 28. ζ' p. 1558. 22. ώ p. 1961. 7. Gen. Dual. ταύταιν habet Iſaeus p. 96. To. 7. Reiſqu.: accuſ. τούτω Aeſchyl. Perſſ. 188. Sed pro ταύτας Dores dixere τούτας, auctore Gregorio p. 167.: cuius formae veſtigia apparent in aduerbiis τουτᾷ, pro ταύτῃ, et τουτεὶ, pro ταυτεὶ, vel ταύτῃ, quorum hoc legitur apud Theocr. Idyl. 5, 103., illud in epiſtola Epimenidis ad Solonem ap. Laërt.

Laërt. 1, 113. Suidas: Τϐτί· ἐπέκτασις· καὶ τϐτεῖον, ἐνταῦθα· leg. f. τϐτεὶ, ἐνταῦθα. Et Attici in vocatiuo, et ϐ̃τος dicunt, et ϐ̃τος σὺ, et ὦ ϐ̃τος, *tu! heus tu!* vid. Ariſtoph. Auu. 49. 57. 1243. 1566. Eccleſſ. 516. Sophocl. Oedip. tyr. 532. Theocr. Idyl. 5, 76. et Sophron in exec. gram. Apollonii apud Rhunquenium ad Timaei Gloſſar. Plat. p. 280.: quae grammatici obſeruatio omnino comparari debet. Heſychius: Ὦ ϐ̃τος· ὦ αὐτὸς, ἢ ὦ σύ. Timaeus Gloſſar. Plat. Ὦ ϐ̃τος· ὦ σύ. Etymol. M. v. ϐ̃τος p. 643. 25. Οὗτος· καὶ ἡ κλητικὴ, ὦ ϐ̃τος, Ἀττικῶς· ὁμοίως καὶ τὸ ἐκεῖνος· ἡ δὲ αὐτὸς κλητικὴν ϐκ ἔχει· ἡ γὰρ ϐ̃τος, καὶ ἡ ἐκεῖνος, ἀντωνυμίαι δεικτικαί εἰσιν· ἡ δὲ αὐτὸς ἀναφορὰν δηλοῖ· ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ.

ſic et compoſita — tantus] Haec in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Vid. gram. p. 99. Addi poteſt τοσϐ̃τος, τοσαύτη, τοσϐ̃το, pro quo etiam τόσος dicitur, vt τοῖος pro τοιϐ̃τος. Sed apud Theocr. Idyl. 1, 54. τοσσῆνον legitur pro τόσον, non pro τοσϐ̃τον, vt ſchol. praecipere videtur. Sic etiam pro τηλίκος dicitur τηλικϐ̃τος, quod fere de aetate ponitur, vt ſit, vel *ſenex*, vt apud Xen. Cyrop. 4, 6. 2. coll. ſ. 1. et Aeſchyl. Agam. 1629. coll. v. 1628.: vel *adoleſcens*, vt ap. Xen. Cyrop. 1, 2. 11. Vid. Etymol. M. v. τοσαῦτα p. 762. ſ. Caeterum his, non tam pronominibus, quam adiectiuis, reſpondent interrogatiua, quae a Graecis grammaticis πευστικὰ dicuntur: v. Etymol. M. v. τίς p. 759.: πηλίκος, ποῖος, πόσος.

ϐ̃τος, *et* αὐτὸς *— accipiunt* ε *—* αὐτέης] Exempla huius quaſi inſitionis literae ε propoſita a nobis ſunt in loco de dialectis vocalium P. 1. p. 77. Plura alia collegit Metarius p. 115. ſſ.

recipiunt fere dial. pr. et ſec. declinat.] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis non legitur. Sic σὺν ταύτῃσι Demoſth. p. 1067. To. 2. Reiſqu.

Ad p. 111. *iota paragog. hic vſitatum*] Sed iam ſupra in capite de dialectis vocalium P. 1. p. 93. docuimus, literam hanc aduenticiam etiam in pronominibus habere vim demonſtrandi, atque adeo in pronominibus demonſtratiuis ipſis demonſtrationem magis adaugere. Etymol. M. p. 643. 21. Οὗτος· ἀντωνυμία μονοπρόσωπος· τὸ δὲ δεικτικὸν, οὑτοσί· τὸ γὰρ οὑτοσὶ, ἐκεινοσὶ, καὶ ὁδὶ, γίνεται κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι, πρὸς ἔμφασιν πλείονος δείξεως· ἡ δὲ αὐτὸς στερηθεῖσα τῆς δείξεως, ἐστέρηται καὶ τῆς διὰ τοῦ ι ἐπεκτάσεως. add. idem v. ἐνθάδε p. 341. 44. Collegeramus in aduerſariis noſtris magnam caſuum vtriuſque numeri pronominum ita auctorum copiam: quae quo minus ponerentur in medio, nihil impedire videbatur. Οὑτοσὶ Ariſtoph. Plut. 24. 53. Pindar. Olympp. 1, 134. Xen. Cyrop. 3, 1. 21.: αὑτηΐ Ariſt. Veſpp. 803. Pac. 1052.: τουτοΐ Id. Theſmophorr. 887.: τουτὶ Id. Veſpp. 183. Demoſth. p. 29. To. 1. Reiſqu.: τουτουΐ Ariſt. Veſpp. 256. Iſocr. c. Euthyn. p. 558. To. 2.: ταυτησὶ Ariſt. Equitt. 751. Plato Cratyl. 15.: τουτωΐ Ariſt. Auu. 982. Aeſchin. p. 36. To. 1. Reiſqu.: ταυτηΐ Ariſt. Equitt. 271.: ταυτηνὶ Id. Auu. 1205.: τουτονὶ Id. Plut. 133. Xen. Cyrop. 6, 1. 3.: τουτοΐ Id. Theſmophorr. 257.: τουτὶ Id. Plut. 51. Dual. τουτωΐ Ariſt. Auu. 62. Lyſiſtr. 616.: τουτοινὶ Id. Pac. 1213. Plur. οὑτοιΐ Ariſt. Auu. 1687. Nubb. 187. Veſpp. 262.: αὑταιΐ Id. Acharnn. 193. Auu. 1019.: ταυτὶ Id. Pac. 1039. Thuc. 3, 113.: τουτωνὶ Xen. Oecon. 3, 1.: τουτοισὶ Demoſth. p. 113. To. 1. Ariſt. Auu. 895.: ταυταισὶ Demoſth. p. 423. To. 1.: τουτουσὶ Xen. Cyrop. 8, 3. 3. Ariſt. Rann. 985.: ταυτασὶ Ariſt. Lyſiſtr. 603. Demoſth. p. 403. To. 1.: ταυτὶ Ariſt. ib. 602. Sed librarii ſaepe litteram ι praetermiſere: vt apud Xen. Cyrop. 4, 1. 10. τῶν ἀξιοπίστων τούτων τινά· ſed in cod. Palaeoc. rectius legitur τουτωνὶ, vt 8, 3. 13. τουτονὶ τὸν ἵππον, pro τοῦτον τὸν ἵππον· ſed

ſed nonnunquam ſine cauſſa eam addidere: vt apud Xen. Cyrop. 6, 1. 9. pro ἐπὶ τϐτοις πᾶσι in cod. Guelf. ſcriptum extat ἐπὶ τϐτοισὶ πᾶσι. Sic Attici etiam aduerbium ϐτως eadem litera, eandem ob cauſam, auxere, ita, vt dixerint ϐτωσί· v. Ariſtoph. Pac. 1069. Plato Cratyl. 15.: ſicut alia huius generis vocabula: vt δευρὶ Ariſtoph. Pac. 1024. Veſpp. 1203.: ἐντευθενὶ Id. Pac. 823. Veſpp. 1381. Conf. harum animaduerſionum P. 1. p. 93. Neque vero alio conſilio pronomini ϐτος ab Atticis etiam ſyllabae γι, et δι, additae ſunt: vt τϐτογὶ Ariſt. Lyſiſtr. 147. 941.: ταυταγὶ Id. Auu. 171. 445.: qui locus laudatur a Gregorio p. 55. ſ.: et v. 955.: τϐτοδὶ Id. Pac. 330. Ὁδὶ Ariſt. Pac. 1201. Auu. 67.: τϐδὶ Id. Nubb. 430. Demoſth. p. 297. To. 1.: τῳδὶ Ariſt. Veſpp. 250. Demoſth. p. 1058. To. 2.: τῃδὶ Ariſt. Pac. 725. 1231.: τηνδὶ Id. Plut. 487.: plur. τωνδὶ Id. Eccleſſ. 440. Demoſth. p. 737. To. 1.: τοισδὶ Ariſt. Acharnn. 160.: τασδὶ Demoſth. p. 963. To. 2. Τοιαδὶ Ariſt. Equitt. 1373. Demoſth. p. 464. To. 1. Τοιϐτοσὶ Ariſt. Rann. 66.: maſc. τοιϐτονὶ Id. Veſpp. 831.: neutr. τοιϐτονὶ Id. Eccleſſ. 995. Demoſth. p. 883. To. 2.: plur. τοιϐτοὶι Ariſt. Lyſiſtr. 1089.: τοιαυταὶι Aeſchin. p. 278. To. 1.: τοιαυτὶ Ariſt. Veſpp. 668. Auu. 800.: τοιαυτασὶ Id. Pac. 1257. Atque ab hoc pronomine ductum eſt adi. τοιϐτώδης *talis*, *conſimilis*: cuius accuſ. plur. fem. τοιϐτώδεις vſus eſt Zoſim. 5, 32. 3. Τυνϐτοσὶ Ariſt. Acharnn. 366.: τυνϐτϐὶ Id. Nubb. 391.: τυνϐτωὶ Id. Rann. 139.: qui locus laudatur a Suida h. v.: τυνϐτονὶ Id. Nubb. 876. Τηλικϐτονὶ Ariſt. Nubb. 817. Auu. 1132.: τηλικαυτησὶ Demoſth. p. 1075. To. 2. Τοσϐτονὶ Ariſt. Auu. 1434. Pac. 369.: τοσϐτϐσὶ Demoſth. p. 319. To. 1. p. 1062. To. 2.: τοσαυτασὶ Aeſchin. p. 74. To. 1. Ἐκεινοσὶ Demoſth. p. 129. To. 1. Ariſt. Veſpp. 1491. Auu. 297. ſ.: ἐκεινϐὶ Id. Pac. 546.: ἐκεινονὶ Id. ib. 544.:

ib. 544.: κἀκεινονὶ Id. Nubb. 1096.: ἐκεινοισὶ Id. Veſpp. 67.

Indefinitum δεῖνα] Demoſth. p. 27. To. 1. ὁ δεῖνα — ὁ δεῖνα· Id. ib. p. 436. ὁ δεῖνα, ἢ ὁ δεῖνα· Id. p. 38. 52. To. 1. τȣ̃ δεῖνος· Id. p. 488. To. 1., vt Plut. de amicc. mult. p. 295. To. 7. Tub., τῷ δεῖνι· Chryſoſt. de ſacerdot. 4, 2. 368. Beng. ὁ δεῖνα, et τῷ δεῖνι· 4, 1. 342. τὸ δεῖνα· Aqu. et Theodot. 1. Sam. 21, 2. εἰς τὸν δεῖνα τόπον· Matth. 26, 18. πρὸς τὸν δεῖνα· Demoſth. p. 45. To. 1. τὸν δεῖνα· ib. p. 167. τὸν δεῖνα, καὶ τὸν δεῖνα· ib. p. 167. ὁ δεῖνα τȣ̃ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλεν· quem locum laudat Tho. Magiſter. v. ὁ δεῖνα· Id. ib. p. 616. οἱ δεῖνες· Id. ib. p. 489. τῶν δείνων. Etymol. M. p. 614. 46. Ὁ δεῖνα· ὥσπερ τὸ Νέα πόλις δύο ὀνόματα εἰσὶ καθ᾽ ἑνὸς ὑποκείμενα, ȣ̃τω καὶ τὸ ὁ δεῖνα, δύο ἀντωνυμίαι εἰσὶ καθ᾽ ἑνὸς ὑποκειμένȣ. Τινὲς δὲ λέγȣσιν, ὅτι μία λέξις ἐςὶ, καὶ ȣ̓ δύο [v. Apollon. excc. gram. p. 423.]· οἵτινες κακῶς λέγȣσιν. Εἰ γὰρ ἦν μία λέξις, ȣ̓κ ὤφειλε κατὰ πτῶσιν ἐναλλάττεσθαι ἡ ἀρχή· οἷον, ὁ δεῖνα, τȣ̃ δείνατος· τῆς γὰρ μιᾶς λέξεως φυλάττεται ἐν τῇ κλίσει ἡ ἀρχή· οἷον, φιλάνθρωπος, φιλανθρώπȣ, φιλανθρώπῳ. Γράφεται διὰ διφθόγγȣ, ȣ̃τως ἐχȣ́σης τῆς παραδόσεως· καὶ ἴσως πλανηθείσης ἐκ τȣ̃ τινὰς λέγειν, ὅτι μία λέξις ἐςίν· οἱ γὰρ λέγοντες, ὅτι μία λέξις ἐςὶν, λέγȣσιν, ὅτι παρὰ τὴν ὅδε ἀντωνυμίαν γέγονεν ὁδεῖνα, καὶ ὁδεῖνα, [v. Etymol. M. p. 172. 55. p. 314. 28.] κ. τ. λ. Camero autem ad Matth. 26, 18. non inepte ſuſpicatus eſſe videtur, δεῖνα ortum eſſe e pronomine Chald. דֵּין.

dicitur etiam δείνατος — ἄκλιτον] Haec ſumta ſunt ex Caninii Ἑλλην. p. 242. Reliqua verba deſunt in editt. Lipſſ. primis: quorum loco editt. Batauae cum aliis habent haec, πρὸς τὸν δεῖνα *Matth. 26, 18. Rectius apud poëtas legitur*, ὁ δεὶς, δεῖνα· quae ipſa petita ſunt

ex

ex Caninii Ἑλλην. d. l. Ego vero, neque ipſum nominatiuum δεὶς, genit. δεῖνος, ab vllo poëta vſurpatum eſſe vidi, neque ab aliis obſeruatum apud poëtas eſſe reperi. Sed Etymol. M. tamen v. ὀδεὶς p. 639. tradit, hoc vocabulum conſtare ex ὁ, et δεὶς, ita, vt idem ſit, quod ὅτις. Caeterum de vſu huius pronominis, praeter Deuarium de particc. L. Gr. c. 8. p. 106. ſ. Reuſm. et Druſium ad fragmm. vett. interprett. Graecc. V. T. p. 273., legi poteſt Hogeuenius ad Viger. 1, 19. 3. 30., qui e loco Luciani quodam contra Deuarium docet, pronomine iſto non ſemper incertam, ſed interdum etiam certam quandam, perſonam, quam quis nominare conſulto nolit, ſignificari. Certe ita vſurpatum extat etiam Matth. 26, 18., et apud Theophr. charr. 15, 1. 28, 1. Laërt. 2, 35. Atque hoc ipſum cadit in genus huius pronominis neutrum; vt, τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ὅτοι, τὸ δικαςικὸν, Lucian. in bis accuſ. p. 230. To. 2. Graeu.; vbi v. ſcholiaſtes p. 28.

interrogatiuum — τίς] Scripſerat de hoc pronomine ſeparatim Apollonius Dyſcolus, auctore Suida v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· ſed vtrum acui, an grauari, debeat nomen τίς interrogatiuum, diſputat Reizius in de acc. inclinat. p. 48. ſſ. Nam Charax quidem in fragm. libelli περὶ τῶν ἐγκλινομένων, quod editum eſt in Hortis Adonidis, p. 227., Καὶ τὸ τίς, inquit, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ὅθεν ἐ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεχείᾳ· τίς ἦλθε. Conf. Etymol. M. v. τίς p. 759.

pro τινὰ *Megarenſes dixere* σά] Etymol. M. v. ἄσσ' ἐθέλῃσθα p. 157. 48. τὸ ἅ, ἄρθρον· καὶ τὸ σά, ὅ ἐςι Μεγαρικὸν, δηλεῖ τὸ τινά. Euſtath. ad Il. ά p. 148. 37. Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ ἅσσα, ὃ δηλοῖ τὸ ἅτινα, ἐκ τῦ ἃ γίνεται, ὅπερ ἐςὶν ἄρθρον ὀδέτερον ὑποτακτικὸν πληθυντικὸν, καὶ ἀπὸ τῦ σὰ, ὃ δηλοῖ τὸ τινὰ, Μεγαρικῶς, καὶ Δωρικῶς· διὸ καὶ δασύνεται ὁμοίως τῷ

ἅτινα.

ἅτινα. add. idem ad Il. κ' p. 813, 42. Caeterum editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, *Pro τὶ Dores dicunt τὰ, pro τινὰ Megarenſes σά*. Sed pro τι reponi debet τινά. Etymol. M. v. ἄττα p. 167. 36. γέγονε δὲ ἀπὸ τȣ̃ τὰ Δωρικȣ̃, τȣ̃ σημαίνοντος τὸ τινά· ὅπερ διπλασιασμῷ τȣ̃ σ μετὰ τȣ̃ α, ἄσσα λέγεται, καὶ ψιλȣ̃ται, καὶ τροπῇ, διὰ δύο ττ, λέγεται Ἀττικῶς· σημαίνει μὲν τὸ τινὰ, ψιλȣ́μενον· δασύνεται δὲ τὸ ἅτινα.

pro vtriuſque — caſibus quibuſdam — caſus artice. praepoſitiuorum] Immo potius *articuli praepoſitiui*. Sed vnice probanda eſſe videtur ratio veterum grammaticorum, qui e genitiuo pronom. interrogatiui τίνος, et indefiniti τινὸς, extitiſſe tradunt alium nominatiuum τίος, τίȣ, τίῳ, τίων, τίοις, τίȣς, ſed pro τίȣ, τίῳ, τία, τίων, τίοις, τίȣς, eiecta vocali ι, dictum eſſe τȣ̃, τῷ, τὰ, τῶν, τοῖς, τȣ̀ς· ex τȣ̃ natum eſſe, per διάλυσιν Ἰωνικὴν, τέο, et, per κρᾶσιν, τεῦ, ſed pro τῷ, τῶν, τοῖς, τȣ̀ς, Ionas, more ſermonis ſui, dixiſſe τέῳ, τέων, τέοισι, τέȣς. vid. P. I. harum animaduerſionum p. 261. ſ. Certe ſic ſponte intellegi poteſt, cur caſus obliqui pronominis infiniti, et Ionici, et communes, τȣ̃, τεῦ, τέῳ, ſint in numero vocum encliticarum, et cur ſint generis communis. v. ſchol. vet. et Triclin. ad Sophocl. Oed. tyr. 80. Etymol. M. v. τέο, καὶ τεὸν, p. 752. Τέο, καὶ τέον· τὸ μὲν τέο, ἀντὶ τȣ̃ τίνος κεῖται· τὸ δὲ τεὸν ἀντὶ τȣ̃ σὸν, κατὰ τὸν Δωρικὸν πλεονασμὸν τȣ̃ ε. Ἔςι δὲ τὶς τινός· καὶ ἐκβολῇ τȣ̃ ν, τίος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται τίος τίȣ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοὶ εἰσιν· ἢ ὅτι καὶ αἱ γενικαὶ μεταγόμεναι εἰς εὐθεῖαν, βαρύνονται, πολλάκις ἀμείβȣσαι τȣ̀ς τόνȣς· ἐκ τῆς τίȣ γενικῆς, κατὰ κρᾶσιν γίνεται τȣ̃· καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ, τέο· καὶ κράσει, τεῦ. Apollon. Alex. de ſynt. 2, 7. p. 111. ſ. πρόσκειται τὸ σχεδὸν, διὰ τὸ τίς· ὅπερ ȣ̓δὲ αὐτὸ ἐκτός ἐςι τῆς εἰς ος καταλήξεως· εἴγε τὸ τίος παρ' Αἰολεῦσι,

λεῦσι, τῆς εἰς ΟΣ εὐθείας ἔτυχε. Loquitur ibi grammaticus de interrogatiuo pronomine: et Etymol. M. v. τίς p. 759. 35. laudat verba Sapphus, τιοῖσιν ὀφθαλμοῖς· quae Lycius poſuit in reliquiis poëtriae p. 156. n. 202. Sic, παρά τȣ, h. e. τινὸς, Theophr. charr. 4, 3.: vt, εἴ τȣ Thuc. 6, 8.: ἔξεςί τῳ Id. 5, 68.: εἰ καί τῳ δόξω Iſocr. Paragraph. p. 504. To. 2.: ὑπέρ των Aelian. V. H. 8, 1.: τὰς μὲν ἀνθρώπȣς τȣς ὠφελεῖ, h. e. τινὰς, Sextus Empir. hypotypp. Pyrrhonn. 1, 14. p. 16. Fabric. Ion. συμβȣλεύσαντός τευ, h. e. τινος, Herodo. 1, 19.: ἄλλȣ τευ Id. 1, 39.: τέο Hom. Odyſ. π', 305.: ἀλλά τεῳ τρόπῳ, h. e. τινὶ, Herodo. 1, 110.: ἄλλῳ τεῳ, et Μήδων τεῳ, Id. 2, 129.: ὁποίων τεων Id. 2, 175.: τέοισι, h. e. τισὶ, Id. 8, 118. Interrogat. genit. τȣ̃, h. e. τίνος, Hom. Il. ώ, 106. Eurip. Alceſt. 689. 942.: τȣ̃ χάριν Demoſth. p. 133. To. 1.: μέχρι τȣ̃ Plat. Gorg. 42. p. 153., pro quo p. 152. dixit μέχρι ὅποι· ὑπὸ τȣ̃; Demoſth. p. 430. To. 1.: dat. τῷ, h. e. τίνι, Eurip. Alc. 482. Iſocr. Paragraph. p. 499. To. 2.: τῷ τρόπῳ διόλλυται Sophocl. Electr. 680. Ion. τεῦ δόντος; h. e. τίνος, Herodo. 3, 82. add. 5, 106.: τέο Hom. Il. β', 225.: τέῳ δυνάμει; h. e. τίνι, Herodo. 4, 155., vt 1, 11. 2, 57. 7, 234. τέῳ τρόπῳ· τέων — βροτῶν Hom. Odyſ. ν', 200. Librarii vero ſaepe pro τȣ̃ ſcripſere τȣ, et τῷ pro τῳ, atque contra. vid. Xen. Cyrop. 2, 4. 19. 8, 3. 13. Plato Phaedon. 1, 3. 20, 8.

ὅτȣ *pro* ȣ̃τινος] Scilicet ὅςις conflatum eſt ex ὅς, et τις, pro quo Homerus ὅτις ita dixit, vt pronomen ὅ nec in caſu quarto vtriuſque numeri inclinatum ſit. Sed Attici maxime, et Iones, pro Aeolico τίος poſuere τὶς, cui adiungeretur pron. ὅς eodem modo. Apollon. Alex. de ſynt. 2, 7. p. 112. εἴγε τὸ τίος παρ' Αἰολεῦσι τῆς εἰς ΟΣ εὐθείας ἔτυχε· συνεπισχύοντος, καὶ τȣ̃ ἰσοδυναμȣ̃ντος αὐτῷ, λέγω τȣ̃ ὅς· ᾧ καὶ συμφέρεται· ὡς ἐν τῷ, ὅςις ἐμὸν παρὰ σῆμα· καὶ ὡς ἐν τῷ, ὅςις

ἐπὶ

ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται. Etymol. M. p. 614. 30. Ὅστις, ὄνομα ἀναφορικόν· καὶ συνετέθη ἐκ τοῦ ὃς, ἄρθρου ὑποτακτικοῦ, καὶ τοῦ τὶς ὀνόματος ἀορίστου· τὸ γὰρ τίς τὸ ἐρωτηματικὸν ἀεὶ τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, καὶ οὐδέποτε ἐγκλίνεται. add. idem v. ὅτι p. 636. 40. Euſtathius ad Odyſ. θ′ p. 1592. 19. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ὅτινα ποιητικὸν ὂν, κεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ ὅντινα· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τινὰ πλεονασμῷ τοῦ ο καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ ὅτου, καὶ ὅτῳ, καὶ ὅτοισιν, ἀντὶ τοῦ οἷς τισι· καὶ ὀτέοισι, καὶ ὅτινας ἀντὶ τοῦ οὕστινας· καὶ ὅτις ἀντὶ τοῦ ὅστις· οἷον, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται [Odyſ. μ′, 40.]· καὶ, ἤδ᾽ ὅτις οὐκ ἀλέγει [Odyſ. π′, 307.]. Ὅτινα Odyſ. θ′, 204. ό, 394.: ὅτινας Il. ό, 492. Ὅτου Xen. Oecon. 7, 11. 8, 15. 16, 3.: ἐξ ὅτου Demoſth. p. 1204. To. 2.: Ion. ὅτευ Hippocr. de arte c. 15. p. 8. To. 1. Herodo. 2, 62. 82.: ὅτῳ Ariſtoph. Plut. 41. Xen. Oecon. 2, 10. 3, 12. 9, 10. 16.: ὅτων Sophocl. Oed. tyr. 414. Ὅτεῳ Hom. Il. ό, 664.: vbi ὅτεῳ, et ᾧ, ſunt ſynonyma: Herodo. 1, 108. 122. 3, 42. 68.: ὅτεων Hom. Odyſ. κ′, 39. Herodo. 2, 102. 8, 65.: ὁτέοισιν Il. ό, 491.: ὁτέοισι Herodo. 2, 66. 82. Vid. Barneſius ad Eurip. Supplicc. 847. et Portus Lex. Ion. v. ὅτευ et ὅτεω. Sed huic ipſi pronomini ὅστις ſubiungitur ſaepe particula οὖν, quae fere reſpondeat Lat. *cunque:* vt, ἥτισοῦν Demoſth. p. 661. To. 1.: ἡστινοσοῦν Id. ib. p. 462.: ᾡτινιοῦν Lyſias p. 42. To. 1.: ᾑτινιοῦν Demoſth. p. 1350. To. 2.: ὁντινοῦν Id. p. 29. To. 1.: ἡντινοῦν Id. p. 1103. To. 2.: ὁτουοῦν Thuc. 8, 27.: ὁτῳοῦν Plato Cratyl. 20. Sic μηδοτιοῦν Demoſth. p. 27. To. 1.: οὐδοτιοῦν Id. ib. p. 353.: οὐδητισοῦν, et οὐδηντινοῦν, Polyb. 1, 71. 72. Etiam particulae δήποτε *tandem* adiunguntur nonnunquam pronomini ὅστις· vt, ᾑτινιδήποτε Demoſth. p. 90. To. 1.: ὁτῳδήποτε Aeſchin. p. 562. To. 1.: ἡντιναδήποτε Dinarch. p. 64. To. 2.: et Aeſchin. p. 163. To. 1. dixit ὁστισδηποτοῦν. Caeterum litera ο etiam interrogatiuis vocabulis additur,

tur, ſed ita, vt ſit, grammaticis quidem antiquis auctoribus, litera aduenticia, vt, praeter ἀπότερος, pro πότερος [v. Etymol. M. h. v. p. 628.], ὁποῖος pro ποῖος, ὁπόσος pro πόσος· quibus ipſis ſubiungitur, et particula οὖν, vt, ὁποιωσοῦν Plato Cratyl. 9.: et pronomen τὶς vna cum particula οὖν· vt, ὁποιουτινοσοῦν Xen. Cyrop. 2, 4. 8.: ὁποιαντινοῦν Demoſth. p. 1229. To. 2. Lyſias 13. p. 452. To. 1.: ὁποιουστινασοῦν Demoſth. p. 94. To. 1.: ὁποσουτινοσοῦν Lyſias p. 722. To. 1. Etymol. M. v. ὅτι p. 636. 50. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ ὁποῖος, καὶ τῶν ὁμοίων, οὐκ ἔστι τὸ ο ἄρθρον, ἀλλὰ μόριον προσιὸν τοῖς πύσμασιν· οὐδέποτε γὰρ ἄρθρον μετὰ πυσμάτων συντάσσεται· τὰ γὰρ πύσματα ἀγνοεῖ· τὸ δὲ ἄρθρον ἀναφέρει τὸ προεγνωσμένον. Nobis vero antiquiſſimi Graeci πὸς pro τὶς, et πός pro τίς, dixiſſe videntur, etiam ὅπος pro ὅστις. Nam forma pronominum πὸς, et πός, reſtat in adverbiis που, πη, ποι, πως, ποῦ, πῆ, ποῖ, πῶς, et in vocabulis ποιὸς, ποσὸς, ποῖος, πόσος, πόστος, h. e. πόσατος [v. Herodianus apud Etymol. M. p. 685. 2.], πηλίκος. Atque ſic intellegi etiam poteſt, cur adiectiua in οιος deſinentia qualitatem indicent, ἀλλοῖος, παντοῖος, ſed in οστος exeuntia quantitatem, vt ὀλιγοστὸς, πολλοστὸς, εἰκοστὸς, τριακοστὸς κ. τ. λ. Pronominis vero ὅπος vſum produnt aduerbia ὅπου, ὅπη, ὅποι, ὅπως, et adi. ὁποστὸς [Xen. Ageſ. 1, 2.].

ἅττα pro ἅτινα] Sed ἅττα pro τινὰ, vt ἄσσα pro τινὰ, ἅσσα pro ἅτινα· quae ex artic. ſubiunctiuo, et e forma pronom. infiniti Dorica, τὰ, et Megarica σὰ, h. e. τινὰ, compoſita ſunt: quam in rem verba, et Etymologi M., et Euſtathii, paulo ante ſunt a nobis laudata. add. Helladius Chreſtom. p. 10. ſ. Meurſ. Lucian. Soloec. p. 759. To. 2. Graeu. Harpocratio v. ἅττα, et ibi Moſacus, et Thomas Mag. v. ἅττα p. 122. ibique interpretes. Sed librarii ſaepe pro ἄττα ſcripſere ἅττα. v. nos ad Plat. Phaedon. 3, 17. Sic,

Sic, ἅσσα Herodo. 1, 197. Hom. Il. ά, 554. ί, 367. Odyſ. ή, 197.: ὁπποῖ᾽ ἅσσα Hom. Odyſ. τ΄, 218.: ὁποῖα ἅττα Plato Gorg. 19. p. 80.: vbi cod. Aug. legit ὁποῖά τα· ὁποῖ᾽ ἅττα Demoſth. p. 173. To. 1.: τὰ ποῖα ἅττα ἔργα Xen. Cyrop. 3, 3. 6.: πόσ᾽ ἅττα Ariſt. Rann. 174.: vbi in libris editis perperam legitur ἅττα· ἀλλ᾽ ἅττα Demoſth. p. 933. To. 2. Thuc. 1, 113. 2, 100.: ἕτερ᾽ ἅττα πολλὰ Demoſth. ib. p. 1031.: ἅττα καὶ ἄλλα Plato Apol. 18.

αὐτὸς, αὐτὴ — *vt ἔτος praecedens*] Pro ἐκεῖνος Iones dixere κεῖνος, Aeoles κῆνος, Dores τῆνος. v. Apollonius Alex. excc. gram. p. 423. Κεῖνος Hom. Il. έ, 604. 648.: κείνη Odyſ. ή, 69. 75.: κείνȣ Il. έ, 790.: κείνης Odyſ. έ, 211.: κείνῃ Odyſ. ν΄, 111.: κείνῳ Il. β΄, 37.: κεῖνο Odyſ. μ΄, 258.: κεῖνοι Il. ά, 266.: κείνων Il. έ, 636.: κείνοις Odyſ. π΄, 350.: κείνοισι Odyſ. δ΄, 340.: κείνȣς Il. κ΄, 126. v. Etymol. M. v. κεῖνος p. 508. Κῆνος Sappho fragm. 9, 2. p. 16. Lyc. Τῆνος Theocrit. Idyl. 1, 4. ſ.: τῆνα Id. ib. v. 1.: τῆνο Id. ib. v. 8.: τήνω, pro τήνȣ, Id. Idyl. 5, 43.: quomodo etiam reſcribendum videtur apud Plut. V. Lyc. 25. p. 134. To. 1.: certe apud eundem apophthegmm. regg. p. 126. To. 8. in libris nonnullis pro τήνȣ ſcriptum eſt τήνω· τῆνας Theocr. Idyl. 2, 84.: τήνῳ Id. Idyl. 2, 40. 145. Moſchus fragmm. p. 266. Vrſin.: τῆνον Theocr. Idyl. 2, 42.: τήνοισι Id. 9, 29.: τήναις Id. 1, 11.: τῆνα Id. 3, 25. Vnde adu. τηνεὶ Idyl. 4, 35. 5, 97.: τηνόθι Idyl. 8, 44.: τηνῶθε Idyl. 3, 10.: vbi ſchol. ἐξ ἐκείνȣ τȣ̃ τόπȣ· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν. Αὐτὸν neutr. Plato Phaedon. 60.: αὐτοῖο Il. ά, 360. 500.: αὐτάων Hom. Il. μ΄, 264.: αὐτέων Id. ib. 424.: αὐτοῖσι Il. ή, 339. 438. 474.: αὐτῇσι Odyſ. ύ, 219. Sed pronomen αὐτὸς, praemiſſo articulo, ſignificat *idem*. vnde nominat. maſc. ὡὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς, Theocr. Idyl. 26, 23.: genit. neutr. ταὐτȣ̃ Ariſtoph. Equitt. 1286.

Aeſchyl.

Aeſchyl. Perſſ. 186.: nominat. et accuſ. neutr. ταὐτὸν, et εἰς ταυτὸ, Plato Cratyl. 12. 13. 24.: dat. ἐν ταὐτῷ Herodo. V. Hom. 1. Aeſchyl. Choëphph. 55. 894.: εἰς τὸ αὐτὸ Xen. Cyrop. 1, 3. 4. 7, 1. 1.: Moeris: Ταὐτὸν, Ἀττικῶς· τὸ αὐτὸ, Ἕλληνες· ἐν τῷ αὐτῷ Xen. Cyrop. 1, 6. 13. 6, 4. 5.: accuſ. plur. ταὐτὰ Id. ib. 6, 2. 5.: pro quo librarii innumeris in locis ſcripſere ταῦτα. v. ad Plat. Phaedon. 41, 23. Hinc profectum eſt nomen ταυτότης. v. Etymol. M. p. 606. 38. Sed pro αὐτὸς Dores etiam αὔταυτος dixiſſe, auctor eſt Apollonius in opuſculo περὶ Ἀντωνυμίας, qui eam in rem attulit verba Sophronis, ταῖς αὐταύταις χερσίν· ſed reprehenditur propterea a Valquenario ad Theocr. Adoniazz. p. 266. ſ. Certe ſic dicitur etiam αὐθέκαστος. vid. Etymol. M. p. 169. 13. Caeterum pronomen αὐτὸς a Graecis grammaticis vocatur, vt ſupra iam demonſtrauimus, ἐπιταγματικὸν, h. e. *impoſitiuum*, vel *ſubiunctiuum*, quod, vel ſubiungit, vel ſubiungitur, alteri pronomini, vt ἐγὼ αὐτός· v. Priſcianus gram. 12. p. 447. Baſ.

Deriuatiua ſunt ἐμὸς — σφέτερος] Priſcian. gram. 12. p. 444. *Deriuatiua vero ſunt ſeptem*, meus, tuus, ſuus, noſter, veſter, noſtras, veſtras.

ἐμὸς — σφέτερον] In editt. Lipſſ. primis, et Batavis, legitur, Ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμόν· Σὸς, σὴ, σόν· Ἑὸς, ἑὴ, ἑόν· Νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον [Lipſſ. νωϊτάτη]· σφωΐτερος, ἡμέτερος, σφέτερος, omiſſis verbis Latinis. De horum pronominum originibus v. Etymol. M. v. ἐγὼ p. 314. Ἐμὸς Theocr. Idyl. 22, 71.: παῖδα τὸν ἐμὸν Herodo. 1, 214.: μᾶτερ ἐμά Theocr. Idyl. 9, 15.: ἐμὸν φέγγος Id. 24, 73. Παῖς σὸς Herodo. 1, 209.: ἡ σὴ φιλότης Theocr. Idyl. 12, 20.: ὄνομα σὸν Id. 27, 40.: τῆς σῆς χώρας Xen. Cyrop. 2, 4. 11.: Dor. τεὸς, τεὰν, Ariſt. Lyſiſtr. 1251.: πατὴρ τεὸς Hom. Odyſ. γ', 122.: τεὴ Hom. Il. ξ', 249.: τεὸν Theocr. Idyl. 2, 116.: τεᾳ Pind. Olympp. 4, 3.:

τεὰ Theocr. Idyl. 27, 49.: τεοῖσι Hom. Odyſ. ά, 295. ψ΄, 6. Ἑὸς δόμος Hom. Odyſ. ό, 118.: ἑὴ ἀλκὴ Id. Il. π΄, 753.: ἑὸν βέλος Il. ν΄, 513.: ἑὰ πρὸς δώματα Odyſ. β΄, 258.: ῷ Il. ζ΄,170.: ἣν Herodo. 1, 205.: ἑοῖο Il. ν΄, 522.: ἑοῖς Odyſ. ξ΄, 23.: ἑοῖσι Odyſ. ώ, 161. Aeoles pro ὃς ſcripſere Fός· v. Apollon. exc. gram. p. 432. et apud Lycium fragmm. Sapphus n. 214. p. 164. Ἡμέτερος Il. π΄, 244.: ἡμετέρη Odyſ. ή, 193.: ἡμέτερον Il. ή, 363.: ἡμετέροισι Il. λ΄, 720.: ἡμετέρῃσι Il. κ΄, 310.: ἡμετέρης Il. ζ΄, 114.: Dor. ἁμέτερον Theocr. Idyl. 7, 30.: ἁμετέραν Idyl. 8, 75.: ἁμετέρῃσιν Idyl. 16, 107. Ὑμέτερος Hom. Odyſ. δ΄, 694.: ὑμέτερον δῶ Odyſ. ώ, 115.: ὑμετέρης Odyſ. ή, 269.: ὑμετεράων Hom. h. in Merc. 276.: ὑμετέροισι Il. ψ΄, 84.: ὑμετέρῃσιν Il. ύ, 116. Νωΐτερον Il. ό, 39.: νωϊτέρην Odyſ. μ΄, 185. Σφωΐτερον *veſtrum* Il. ά, 216.: qui locus laudatur in Etymol. M. v. χρὴ p. 814. 50.: σφέτερον Il. ρ΄, 287.: σφετέρης Theocr. Idyl. 12, 4.: σφέτερα Odyſ. ά, 274.: σφετεράων Il. ί, 317.: σφετέρῃσιν Odyſ. ά, 7.: σφετέροισι Herodo. 2, 120. Theocr. Idyl. 17, 41. Euſtathius ad Il. ό, p. 1005. 6. ȣ̓ συγκριτικὸς δὲ ὁ σχηματιϛμὸς τȣ̃ νωΐτερον, ἀλλ᾽ ἁπλῶς παραγωγῆς ἐϛι παρελκυσμός· ὁποῖον δὴ καὶ τὸ σφωΐτερος, καὶ σφέτερος, καὶ ἡμέτερος.

Aeoles artic. — connectunt] Gregorius p. 291. Βαρυτονȣ̃σι δὲ [*Aeoles*], ȣ̓ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν· ὁ σὸς, ὅ σος· ἡ σὴ, ἥ ση· τὸ σὸν, τό σον. Aeoles enim fuere etiam βαρυντικοὶ, vt vocantur in Etymol. M. p. 752. 13. Vid. harum animaduerſionum P. 1. p. 262. 276. Hodie vero in paruo illo ſcriptorum numero, quae dialecto Aeolica compoſita ad noſtram peruenerunt aetatem, nulla, quod ſciam, huius pronominis poſſeſſiui ſcripturae veſtigia, a librariis ſcilicet, et grammaticis, imperitis deleta, comparent.

ab ἅμες — ἁμὸν] Sed rectius in optimis libris ſcribitur ἁμὸς, quum Aeoles maxime, et Dores, fuerint ψιλωτικοί. v. harum animaduerſionum P. 1. p. 246. Πατέρ' ἁμὸν Hom. Il. ζ', 414.: vbi cod. Lipſ. perperam legit ἐμόν· μένος ἁμὸν Il. ϑ', 178.: vt in cod. quoque Vraziſl. ſcriptum eſt, non ἁμόν· ἁμῆς γῆς Odyſ. λ', 165. 480.: vbi ſchol. min. ἁμῆς· τῆς ἐμῆς· πόλιν ἁμὴν Il. π', 830.: ἁμὸν χρέος Pindar. Olympp. 10, 10.: quomodo etiam apud Theocritum ſcribi debebat Idyl. 5, 108. Errant enim ii, qui ἁμὸς pro ἡμέτερος Doribus tribuunt, ſed Atticos ἁμὸν pro ἐμὸν dixiſſe praecipiunt. v. Bruncquius ad Eurip. Androm. 1175. Poëtae enim Attici vſi quidem ſunt forma ἁμὸς, ſed pro ἡμὸς, h. e. ἡμέτερος, neque pro ἐμός: ᾰ enim longum eſt: et tum, quum loquentes inducerent perſonas, quae Dorica vterentur lingua. vid. Aeſchyl. S. c. Thebb. 660. Eumenn. 443. Sophocl. Electr. 281. Ariſt. Lyſiſtr. 1183. Heſychius: Ἀμάς· ἡμετέρας· Δωρικῶς. Etymol. M. p. 84. Ἀμός· ὥσπερ ἀπὸ τȣ̃ σφέτερος γίνεται, Δωρικῇ διαλέκτῳ, σφός, καὶ ἀπὸ τȣ̃ ὑμέτερος ὑμὸς, ȣ̔́τω καὶ ἀπὸ τȣ̃ ἡμέτερος ἁμὸς, Δωρικῶς· ἢ θέμα ἐςὶ τῆς Δωρικῆς διαλέκτȣ. add. Euſtathius ad Il. ἑ p. 574. 43. Odyſ. λ' p. 1677. 43. Apollonius excc. gram. p. 433. Aeolibus tribuit, et ἀμμέτερον, et ἄμμον. Caeterum in titulo quodam vetere Dorico apud Gruter. p. 401. legitur, ΤΩΙ ΑΜΩΙ ΔΑΜΩΙ., et ΤΟΥ ΑΜΟΥ ΔΑΜΟΥ. Ὑμὸς Theocr. Idyl. 22, 173.: ὑμῆς Hom. Odyſ. ꞁ, 284.: ὑμὴν Hom. Il. ἑ, 489.: ὑμὰ Odyſ. ά, 375. β', 146.: ὑμαὶ Pind. Pythionn. 7, 15. Euſtathius ad Il. ν' p. 961. 13. Τȣ̃ δὲ ὑμὴ, ὅπερ εἰς ῥητορίαν ȣ̓κ εὔχρηςον, εὕρηται καὶ αἰτιατική· ἔτι δὲ καὶ ȣ̓δέτερον ἐν τῷ, ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες. Σφȣ̃ Hom. Il. ά, 534.: σφῇ Il. λ', 90.: σφὰς Odyſ. β', 237.: σφοῖς Il. σ', 231.: σφοῖσι Il. ξ', 202. 303.: σφῇσι Il. δ', 162. Odyſ. ά, 34.

Ad p. 112. *compoſita* ἐμαυτῦ — ἑαυτῦ] Priſcian. gram. 17. p. 616. ſ. *Et Graeci quidem compoſita invenerunt pronomina, id eſt*, ἐμαυτῦ, σαυτῦ, ἑαυτῦ, *quibus vtuntur, quando eadem perſona in ſeſe, vel in ſuam, vt dictum eſt, poſſeſſionem, facit aliquid, quae* ἰδιοπαθῆ, vel ἀντανάκλαςα, *vocant*, [Apollonius de ſynt. 2, 25. p. 175. vſus hoc in genere eſt vocabulis αὐτοπαθὲς, et ἀντανακλώμενον] *id eſt*, ſui paſſa, *vel* a ſe patientia, *ſiue* refractiua, *tranſlatiue a corporibus, quae in ſe refringuntur. Simplicia vero* ἀλλοπαθῆ *nominant* [v. Apollonius d. l. p. 176.], *id eſt*, extrinſecus paſſionem facientia, *vel* patientia. *Nos autem — ſimplicibus quidem pro vtriſque vtimur, tam in prima, quam in ſecunda, perſona, ſecundum Homericam conſuetudinem. In tertia vero perſona, id eſt*, ſui, ſibi, ſe, a ſe, *quod illi ſeruant in compoſitis, ſeruamus: quamvis hoc quoque ſit ſimplex. Itaque, et nominatiuo caret, quomodo* ἑαυτῦ, *et in omni verbo copulatur, quod eius vicem compleat nominatiui —. Et in huiuſcemodi quidem conſtructione — pro compoſito Graeco pronomine, id eſt*, ἑαυτῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, *accipitur —*. Sed vt origo caſuum reciproci pronominis tertiae perſonae ἑαυτῦ cognoſceretur a tironibus, qui inde ipſi viderent, quomodo extitiſſent caſus pronominum ἐμαυτῦ, et σεαυτῦ· placuit verba Euſtathii ad Odyſ. δ´ p. 1480. 26. eam in rem apponere: Καὶ ὅρα, ὅτι λελήθασι σολοικίζοντες, ὡς Ἀθήναιος βέλεται [Athen. 4, 27. p. 180. F] οἱ λέγοντες ἑαυτοῖς, καὶ ἑαυτὺς, καὶ ἑαυτῶν. Αἴτιον δ᾽, ὅτι, ἐν ἑνικοῖς μὲν, τὸ ἑαυτῦ, καὶ ἑαυτῷ, καὶ ἑαυτὸν, ἐκ δύο ἕκαςον ὁμοιοπτώτων γενικῶν σύγκειται· οἷον, ἕο αὐτῦ [Il. τ´, 384.], ἑοῖ αὐτῷ [Odyſ. δ´, 38.], ἓ αὐτόν· ὁποῖόν τι καὶ τὸ, ἓ ἓ δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι [Il. ύ, 171.]· συναιρεθέντα δὲ ποιῦσι τὸ ἑαυτῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. Ἐπὶ δέ γε πληθυντικῶν πτώσεων τῦ, αὐτῶν αὐτοῖς αὐτὺς, ὐκ ἔχει χώραν συνθέσεως, ἡ ἀντωνυμία τὸ ἕ· ἀλλ᾽ ὁ

προσθέ-

προσθέμενος αὐτὴν ἀνομοιόπτωτον οὖσαν τοῖς τοιούτοις πληθυντικοῖς, οὐ ποιεῖ καθ᾽ Ἕλληνας, ὥσπερ οὐδὲ ὁ τολμήσας εἰπεῖν ἐμαυτοὺς, ἢ σαυτοὺς, ἤ τι τοιοῦτον. Διὸ κάλλιον ἐν τοῖς τοιούτοις ἀρκεῖσθαι τῇ τῆς ἀρχούσης δασείᾳ· καὶ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς, καὶ ἑαυτοὺς, δασύνειν τὸ ἄλφα, πρὸς διαστολὴν τῶν κατ᾽ ἄλλην ἔννοιαν ψιλεμένων· ὃ δὴ ποιοῦσιν ἀξιολόγως οἱ γράφοντες τὸ καθ᾽ αὑτοὺς, καὶ καθ᾽ αὑτὸ, καὶ καθ᾽ αὑτὰ, καὶ ὅσα τοιαῦτα· πλὴν ἐπειδὴ πολλῶν, καὶ πολλοῦ λόγου ἀξίων, ἀνδρῶν χρωμένων καὶ ταῖς εἰρημέναις συνθέτοις πληθυντικαῖς ἀντωνυμίαις, οὐκ ἔστι σολοικίαν καταλέγειν ἁπάντων, ῥητέον, ὅτι οὐκ ἀναμφιλέκτως σύνθεσις ἀντωνυμιῶν δύο προήγαγε τὸ, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτοὺς, ἀλλ᾽ ὡς ἁπλαῖ λογίζονται μετὰ πάθους πλεονασμοῦ. Δοκεῖ γὰρ δασυνθέντων, ὡς ἐῤῥέθη, τοῦ, αὑτῶν, αὑτοῖς, αὑτοὺς, προκαθεσθῆναι πλεονάσαν τὸ ε̄· καὶ αὐτίκα ἐφελκύσασθαι εἰς ἑαυτὸ τὴν δασεῖαν τῆς α̅υ̅ διφθόγγου πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ὥρακα ἑώρακα, καὶ τῶν ὁμοίων· καὶ οὕτω παῤῥησιάσασθαι ὁμοίως ταῖς, ὡς λέλεκται, δασυνομέναις δισυλλάβαις ἀντωνυμίαις, καὶ ταῖς τρισυλλάβους. Itaque ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸν, extitere ex ἐμοῦ αὐτοῦ, ἐμοὶ αὐτῷ, ἐμὲ αὐτὸν, vt σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν, ex σέο αὐτοῦ, σοὶ αὐτῷ, σὲ αὐτὸν, ita, vt rectius ſcribi videatur σαυτῷ, σαυτῇ, σαυτῷ. Homerus nuſquam dixit ἐμαυτὸν, σεαυτὸν, ἑαυτὸν, ἐμαυτοὺς, σεαυτοὺς, ἑαυτοὺς, ſed vbique ἐμὲ αὐτὸν, σὲ αὐτὸν, ἓ αὐτὸν, ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑμᾶς αὐτοὺς, σφᾶς αὐτοὺς, vel ſimpliciter αὐτὸν, αὐτούς, v. Caſaubonus ad Athen. 4, 27. Scherpezelius ad Hom. Il. ά, 271. et Reizius ad Heſiod. Θεογ. 470. Sed haec pronomina non habent nominatiuum, quia ipſe in ſe agere, qui patitur, per ea oſtenditur, nec egent recto caſu, quem verbum habet in ſe. v. Priſcian. gram. 13. p. 469. et Apollonius de ſynt. 2, 25. Legitur tamen nominat. ἐμαυτὸς nunc apud Arrian. diſſertt. Epictett. 1, 25. p. 148. Cantabr.; cuius loci indicium ego Nigri-

 no,

Ad p. 112. *compoſita* ἐμαυτȣ̃ — ἑαυτȣ̃] Priſcian. gram. 17. p. 616. ſ. *Et Graeci quidem compoſita invenerunt pronomina, id eſt*, ἐμαυτȣ̃, σαυτȣ̃, ἑαυτȣ̃, *quibus vtuntur, quando eadem perſona in ſeſe, vel in ſuam, vt dictum eſt, poſſeſſionem, facit aliquid, quae* ἰδιοπαθῆ, vel ἀνταιάκλαςα, *vocant*, [Apollonius de ſynt. 2, 25. p. 175. vſus hoc in genere eſt vocabulis αὐτοπαθὲς, et ἀντανακλώμενον] *id eſt*, ſui paſſa, *vel* a ſe patientia, *ſiue* refractiua, *tranſlatiue a corporibus, quae in ſe refringuntur. Simplicia vero* ἀλλοπαθῆ *nominant* [v. Apollonius d. l. p. 176.], *id eſt*, extrinſecus paſſionem facientia, *vel* patientia. *Nos autem — ſimplicibus quidem pro vtriſque vtimur, tam in prima, quam in ſecunda, perſona, ſecundum Homericam conſuetudinem. In tertia vero perſona, id eſt*, ſui, ſibi, ſe, a ſe, *quod illi ſeruant in compoſitis, ſeruamus: quamvis hoc quoque ſit ſimplex. Itaque, et nominatiuo caret, quomodo* ἑαυτȣ̃, *et in omni verbo copulatur, quod eius vicem compleat nominatiui —. Et in huiuſcemodi quidem conſtructione — pro compoſito Graeco pronomine, id eſt*, ἑαυτȣ̃, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, *accipitur* —. Sed vt origo caſuum reciproci pronominis tertiae perſonae ἑαυτȣ̃ cognoſceretur a tironibus, qui inde ipſi viderent, quomodo extitiſſent caſus pronominum ἐμαυτȣ̃, et σεαυτȣ̃· placuit verba Euſtathii ad Odyſ. δ′ p. 1480. 26. eam in rem apponere: Καὶ ὅρα, ὅτι λελήθασι σολοικίζοντες, ὡς Ἀθήναιος βȣ́λεται [Athen. 4, 27. p. 180. F] οἱ λέγοντες ἑαυτοῖς, καὶ ἑαυτȣ̀ς, καὶ ἑαυτῶν. Αἴτιον δ᾽, ὅτι, ἐν ἑνικοῖς μὲν, τὸ ἑαυτȣ̃, καὶ ἑαυτῷ, καὶ ἑαυτὸν, ἐκ δύο ἕκαςον ὁμοιοπτώτων γενικῶν σύγκειται· οἷον, ἓο αὐτȣ̃ [Il. τ′, 384.], ἑοῖ αὐτῷ [Odyſ. δ′, 38.], ἓ αὐτόν· ὁποῖόν τι καὶ τὸ, ἓ ἓ δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι [Il. ύ, 171.]· συναιρεθέντα δὲ ποιȣ̃σι τὸ ἑαυτȣ̃, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. Ἐπὶ δέ γε πληθυντικῶν πτώσεων τȣ̃, αὐτῶν αὐτοῖς αὐτȣ̀ς, ȣ̓κ ἔχει χώραν συνθέσεως, ἡ ἀντωνυμία τὸ ȣ̃· ἀλλ᾽ ὁ

προσθέ-

προσθέμενος αὐτὴν ἀνομοιόπτωτον ἔσαν τοῖς τοιέτοις πληθυντικοῖς, ὃ ποιεῖ καθ' Ἕλληνας, ὥσπερ ἐδὲ ὁ τολμήσας εἰπεῖν ἐμαυτὲς, ἢ σαυτὲς, ἤ τι τοιῦτον. Διὸ κάλλιον ἐν τοῖς τοιέτοις ἀρκεῖσθαι τῇ τῆς ἀρχέσης δασείᾳ· καὶ ἀντὶ τῦ ἑαυτοῖς, καὶ ἑαυτὲς, δασύνειν τὸ ἄλφα, πρὸς διαςολὴν τῶν κατ' ἄλλην ἔννοιαν ψιλεμένων· ὃ δὴ ποιῦσιν ἀξιολόγως οἱ γράφοντες τὸ καθ' αὑτὲς, καὶ καθ' αὑτὸ, καὶ καθ' αὑτὰ, καὶ ὅσα τοιαῦτα· πλὴν ἐπειδὴ πολλῶν, καὶ πολλῦ λόγε ἀξίων, ἀνδρῶν χρωμένων καὶ ταῖς εἰρημέναις συνθέτοις πληθυντικαῖς ἀντωνυμίαις, ἐκ ἔςι σολοικίαν καταλέγειν ἁπάντων, ῥητέον, ὅτι ἐκ ἀναμφιλέκτως σύνθεσις ἀντωνυμιῶν δύο προήγαγε τὸ, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτὲς, ἀλλ' ὡς ἁπλαῖ λογίζονται μετὰ πάθες πλεονασμῦ. Δοκεῖ γὰρ δασυνθέντων, ὡς ἐῤῥέθη, τῦ, αὑτῶν, αὑτοῖς, αὑτὲς, προκαθεσθῆναι πλεονάσαν τὸ ε· καὶ αὐτίκα ἐφελκύσασθαι εἰς ἑαυτὸ τὴν δασεῖαν τῆς αυ διφθόγγε πρὸς ὁμοιότητα τῦ, ὥρακα ἑώρακα, καὶ τῶν ὁμοίων· καὶ ἔτω παῤῥησιάσασθαι ὁμοίως ταῖς, ὡς λέλεκται, δασυνομέναις δισυλλάβαις ἀντωνυμίαις, καὶ τὰς τρισυλλάβες. Itaque ἐμαυτῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸν, extitere ex ἐμῦ αὐτῦ, ἐμοὶ αὐτῷ, ἐμὲ αὐτὸν, vt σεαυτῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν, ex σέο αὐτῦ, σοὶ αὐτῷ, σὲ αὐτὸν, ita, vt rectius ſcribi videatur σαυτῷ, σαυτῇ, σαυτῷ. Homerus nuſquam dixit ἐμαυτὸν, σεαυτὸν, ἑαυτὸν, ἐμαυτὲς, σεαυτὲς, ἑαυτὲς, ſed vbique ἐμὲ αὐτὸν, σὲ αὐτὸν, ἓ αὐτὸν, ἡμᾶς αὐτὲς, ὑμᾶς αὐτὲς, σφᾶς αὐτὲς, vel ſimpliciter αὐτὸν, αὐτές, v. Caſaubonus ad Athen. 4, 27. Scherpezelius ad Hom. Il. ά, 271. et Reizius ad Heſiod. Θεογ. 470. Sed haec pronomina non habent nominatiuum, quia ipſe in ſe agere, qui patitur, per ea oſtenditur, nec egent recto caſu, quem verbum habet in ſe. v. Priſcian. gram. 13. p. 469. et Apollonius de ſynt. 2, 25. Legitur tamen nominat. ἐμαυτὸς nunc apud Arrian. diſſertt. Epictett. 1, 25. p. 148. Cantabr.; cuius loci indicium ego Nigri-

 no,

no, praeceptori meo, qui vir fuit hoc in genere diligentiſſimus, debeo. Ion. ἐμεωϋτȣ̃ Herodo. 1, 45. 87. 2, 17.: ἐμεωϋτὸν Id. 1, 42.: σεωϋτȣ̃ Id. 1, 35. 1, 108.: σεωϋτὸν Id. 3, 36.: ἑωϋτȣ̃ Id. ib.: ἑωϋτὸν Id. ib.: ἑωϋτὰς Id. 1, 93.

Caeterum quoniam opportunior locus de vario pronominum quorundam, et eleganti, apud Graecos vſu nonnulla dicendi non dabitur: age nunc de eo paucis, pro inſtituti ratione, exponamus. Pronomen igitur infinitum τὶς ſaepe ponitur de perſona loquentis, modeſtae vrbanitatis cauſſa, ita, vt idem ſit, quod ἐγώ· vt, ȣ̓κ ἔ̃πον αὐτὸς ἐμαυτῷ, ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη, h. e. ἐγὼς ἐκοιμήθην, Arrian. diſſertt. Epictett. 2, 18. p. 225. v. Kuhnius ad Laërt. 4, 11. Germani ſua in lingua ita vtuntur pronomine *einer*. Sed pronomen interrogatiuum τίς interdum agit partes pronominis ὅς, vel ὅςις· vt, ἀλλ' ȣ̓ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σύ, Marc. 14, 36. v. nos ad Leuſdenium de hebraiſmis N. T. p. 73. Zeunius ad Xen. Cyrop. 1, 2. 10. et Burgeſſius ad Daueſii miſcc. critt. p. 393. ſ. *Deinde* idem pronomen infinitum verbis πᾶς, et ἅπας, ita poſtponitur, vt πᾶς τις, et ἅπας τις, idem fere ſit, quod ἕκαςος· vid. Herodo. 1, 196. 3, 113. 5, 93. Aeſchyl. Agam. 800. 1214. Pindar. Iſthmm. 1, 169. Xen. Cyrop. 5, 5. 12.: cui ipſi pronomini ita iungitur, vt reſpondeat Lat. *vnuſquiſque* [εἷς ἕκαςος Herodo. 3, 119. 143. 6, 128.]. v. Xen. Cyrop. 6, 1. 22.: vt αὐτός τις eſt *quiſque*, ἕκαςος. vid. Xen. Cyrop. 2, 3. 2.: etiam τὶς ſimpliciter poſitum, et ἕκαςος, ſunt ſynonyma apud Xen. Cyrop. 6, 4. 5. Et vt pronominibus ὁ μὲν — ὁ δὲ comes datur pron. τίς· vid. Xen. Cyrop. 6, 1. 1.: ita nominibus ſubſtantiuis additum habet vim adiectiui, magnitudinem quandam, et praeſtantiam, declarantis: vt, τῆς ςρατιῆς πλῆθός τι ἀποβαλὼν Herodo. 3, 27.: δοκεῖ ἡμῖν εὐφροσύνη τις νῦν παρεῖναι, καὶ ὅτι εὐπορία τις

προσ-

προσγεγένηται Xen. Cyrop. 3, 3. 6.: ἐννενόηκά τι, h. e. μέγα, σμῆνος σοφίας Plato Cratyl. 19.: quo in genere etiam Latini Graecos imitati ſunt: vt, *cura quaedam eorum, quae procreata ſunt*, Cic. Off. 1, 4.: *ſtudium, et ardorem quendam amoris*, Id. Orat. 1, 30.: v. index Graecit. Aeſchin. v. τίς. Sed idem pronomen τὶς, vt apud Latinos *quidam*, adiectiuis ita ſubiungitur, vt habeat vim aduerbiorum μάλα, σφόδρα, πάνυ, ſimiliumque: vt, ὑπερηφανίαν πολλήν τινα Xen. Cyrop. 5, 2. 13.: δαρεικοὺς ἀμέτρους τινὰς Id. ib. 5, 2. 3.: δεινός τις ἔρως τοῦ ἄρχεσθαι Id. ib. 5, 1. 11.: οὐ πολλὸν χρόνον τινὰ βιοὺς Herodo. 9, 10.: οὔ τινα πολλὸν χρόνον Id. 5, 48.: Vid. ſupra in loco de comparatione p. 134. et index Graecit. Aeſchin., et index Findeiſ. Gorg., v. τίς. Atque eandem vim habet τι, verbis additum: vt, βουλόμενοί τι ἐξαπατῆσαι τὴν πόλιν Aeſchin. Socr. 2, 1.: vbi v. index Graecit. v. τίς· Xen. Cyrop. 1, 6. 19. fin. Lipſ. ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι· Plut. V. Alex. M. 6. p. 258. To. 4. Tub. δακρῦσαί τι· ſed aduerbiorum quorundam comes habet vim, et minuendi, et augendi, ita, vt reſpondeat Lat. adu. *magnopere*, *admodum*, ſed ſaepe reddi Latine recte non poſſit: vt, σχεδόν τι Xen. Cyrop. 6, 2. 11. Aeſchin. Socr. 2, 26.: vbi v. notae noſtrae: οὐδέν τι πολλὰ Xen. Cyrop. 2, 4. 8.: οὐδέν τι μᾶλλον Id. ib. 7, 1. 4.: v. index Graecit. Aeſchin. v. τίς: ὀλίγῳ τι πρότερον Herodo. 8, 95.: Plato Euthyphr. 1. οὐδ᾽ αὐτὸς πάνυ τι γιγνώσκω· vbi v. notae noſtrae. *Denique* hoc ipſum pronomen ſic comitatur vocabula interrogatiua ποῖος, ὁποῖος, πόσος, πηλίκος, et eius generis alia, vt idem ſit, quod ποτὲ, atque adeo reſpondeat particulis Latinis *nam*, et *tandem*: vt, κοῖον μέ τινα νομίζουσιν οἱ Πέρσαι εἶναι ἄνδρα; Herodo. 3, 34.: κοῖος μέν τις τοῖσι πολιήτῃσι δόξω εἶναι; Id. 1, 37.: ποίαν τινὰ φύσιν ἔχων, καὶ ποίᾳ τινὶ παιδείᾳ παιδευθεὶς, Xen.

Cyrop. 1, 1. 5.: vbi cod. Palaeoc. ποίαν ποτὲ — ποίᾳ ποτέ· quae ſcriptura grammaticis debetur, qui pron. τινὰ, et τινὶ, interpretati ſunt particula ποτέ· Xen. Cyrop. 8, 4. 8. ὁποῖός τις κἀγὼ συνεργὸς ὑμῖν ἔσομαι· Id. ib. 4, 6. 5. πόση τις ὁδὸς ὡς αὐτὸν εἴη· Id. ib. 2, 1. 2. πόσον τι ἄγοιτο στράτευμα — πόσοι τινές; — πόση τις ἡ προσιοῦσα; Iſocr. c. Lochit. p. 548. To. 2. καί τοι πηλίκας τινὰς χρὴ ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας. Sed pronomini τοιόσδε, aliiſque ſimilibus, poſtpoſitum reſpondet Lat. *fere:* vt, ἡ δὲ τράπεζα τοῦ ἡλίου τοιήδε τις λέγεται εἶναι Herodo. 3, 18.

Vt genitiui pronominum primae, et ſecundae, et tertiae, perſonae vtriuſque numeri ponuntur a Graecis pro pronominibus poſſeſſiuis, exemplo Hebraeorum: nam pro πάτερ ἡμῶν Matth. 6, 9., Homerus Odyſ. α, 45. dixit, ὦ πάτερ ἡμέτερε· Luc. 13, 35. ὁ οἶκος ὑμῶν· ſed Hom. Odyſ. λ', 258. habet οἶκος ἡμέτερος· et apud Eurip. Phoenn. 779. legitur, σοῦ τε, τήν τ' ἐμὴν χάριν· conf. Georgius Hierocr. 1. p. 55.: ita datiui eorundem pronominum, etiam pronominis αὐτὸς, ſaepe ſic vſurpati lectoribus optimorum ſcriptorum occurrunt, vt, non tam redundent, vt grammatici iam veteres praeceperunt: v. ſchol. Theocr. ad Idyl. 5, 72.: quam commodum potius aliquod, incommodumve, quocunque modo ſignificent: vt, Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε Eurip. Phoenn. 631.: τόδε δὲ μάλιστα πάντων μέμνησό μοι Xen. Cyrop. 1, 6. 10.: τοῦτ' ἂν ἐγώ σοι — οὔποτ' ἐπιλήσομαι Id. ib. 5, 2. 5.: vbi cod. Guelf. et Philelph. pronomen σοὶ male omittunt: οὕτως ἐγώ σοι — τά γε δίκαια παντάπασιν οἶδα ἀκριβῶς Id. ib. 1, 3. 14.: τρεῖς δέ μοι ἐλθόντες ὑμῶν Id. ib. 6, 2. 2.; ἢ οἱ νῦν σοι εἶχον Id. ib. 5, 4. 15.: μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνοι Id. ib. 1, 4. 2.: οἱ τὸ ἐνύπνιόν οἱ ταύτῃ ἔκριναν Herodo. 1, 120.; εἰ σῷοι πάντες εἶεν αὐτῷ Xen. Cyrop. 4, 4. 1.: προστατεύειν ἡμῖν

διανε-

διανενόησαι τῆς πόλεως; Id. Apomnn. 3, 6. 2.: ἔλθοι ἂν τοίνυν, ἔφη, ἡμῖν, πάντα εἰδὼς τὰ τῶν πολεμίων Id. Cyrop. 6, 1. 21.: ἥκει ἡμῖν ἀνὴρ ἄριστος Id. ib. 6, 3. 7.: ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν Thuc. 7, 25.: vbi v. Ducquerus ad 7, 39. p. 470. Plura exempla e Luciani libris congeſſit Ienſius lectt. Luciann. 1, 6. p. 61. ſſ., h. e. ad Timon. 52. p. 168. To. 1. Conf. Reizius ad Lucian. ὀρχήσ. 4. p. 268. ſ. To. 2., Stolbergius ad Sophocl. Aiac. p. 116. ſ. Leucor. et Riterſhuſius ad Oppian. Κυνηγ. 1, 89.: qui etiam Latinorum auctorum locos huius generis multos collegere, praeter Vechnerum Hellenol. 1, 2. 6. 5. et Heuſingerum in notis ad eam p. 175. ſſ., et Draquenb. ad Sil. 1, 46. Vt enim Latini Graecos hac quoque in re imitati recte putantur, ita vix dubitari poteſt, quin ipſi Graeci ſequuti ſint vſum loquendi ciuitatum orientis: v. Gen. 12, 1. 21, 16. 22, 5. 23, 8. et interpres Syr. Luc. 2, 43. 45. 8, 37. Plura huiuſmodi exempla habet Glaſſius Gram. S. 3, 2. 6.

Pronomina autem primitiua ſaepe iunctum ſibi habent pronomen αὐτὸς [vid. nos ad Plat. Phaedon. 3, 29.], quod tum a grammaticis ἐπιταγματικὸν vocatur [v. Apollon. Alex. de ſynt. 1, 30. p. 68. ſ. 3, 2. p. 196. Priſcian. 12. p. 447.]: cuius ipſius pronominis genitiuus vtriuſque numeri non raro comitatur pronomina poſſeſſiua: in his enim ipſis genitiuus pronominum perſonalium latet: vt, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς Hom. Odyſ. ψ', 78.: ἵνα, αὐτοῦ τε ἐμεῦ, καὶ τῶν χρημάτων, ᾖ μελεδωνὸς Herodo. 7, 38.: αὐτῷ μοι Id. 2, 10. 4, 134. 7, 28.: ἐμὲ αὐτὸν Lyſias 1. p. 7. To. 1.: ἐμ' αὐτὸν Il. α', 271.: σὺ αὐτὸς Herodo. 3, 35.: ὑπ' αὐτοῦ σοῦ Demoſth. p. 1291. To. 2.: σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν Luc. 2, 35.: αὐτῷ σοι Herodo. 1, 116.: σοὶ αὐτῷ Hom. Odyſ. δ', 601.: πρὸς αὐτόν σε Plato Alcib. 1, 2.: αὐτόν σε Herodo. 3, 145.: οἷ αὐτῷ Hom. Odyſ. δ', 667.: οἷ — αὐτῇ

Id. Il. ί, 124.: v. Abreſchius dilucc. Thucc. p. 714. et Koenius ad Gregor. p. 34. ſ.: αὐτόν μιν Hom. Odyſ. δ', 244.: vbi ſchol. min.: δύο ἰσοδυναμȣ̃σαι ἀντωνυμίαι ἀντὶ μιᾶς παραλαμβάνονται· ἓ αὐτὸν Odyſ. ρ', 387.: vbi v. Barneſius: αὐτόν νιν Pind. Olympp. 6, 21.: ἐπ' ἡμέων αὐτέων Herodo. 4, 114.: ἡμῶν αὐτῶν Thuc. 3, 40. Herodo. 1, 97.: ἡμῖν αὐτοῖσι Herodo. 4, 119.: αὐτοῖσι ἡμῖν Id. 1, 120.: ἐν ἡμῖν αὐτοῖς Thuc. 4, 62.: πρὸς ἡμᾶς αὐτȣ̀ς Iſocr. Paneg. p. 121. To. 1.: ὑμέων αὐτῶν Herodo. 3, 71.: ὑμῶν αὐτῶν Iſocr. de pace p. 366. To. 1.: αὐτῶν ὑμῶν Demoſth. p. 25. To. 1.: ὑμῖν αὐτοῖς Thuc. 1, 43.: ὑμέας αὐτȣ̀ς Herodo. 6, 11. 108.: πρὸς ὑμᾶς αὐτȣ̀ς Iſocr. περὶ ἀντιδ. p. 403. To. 2.: σφῶν αὐτῶν Thuc. 4, 41. 45. 102.: σφέων αὐτῶν Herodo. 1, 115. Hippocr. de vet. medic. 5. p. 16. To. 1.: σφίσιν αὐτοῖς Thuc. 2, 21.: σφᾶς αὐτȣ̀ς Id. 1, 54.: σφέας αὐτȣ̀ς Herodo. 4, 132.: σφᾶς αὐτὰς Iſocr. de pace p. 398. To. 1. Euſtathius ad Il. ά p. 103. 21. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ȣ̓κ ἔστι παρὰ τῷ ποιητῇ συντεθειμένη ἀντωνυμία, ἀλλ' ὁπηνίκα συνθέτως ἀντονομάσαι βȣ́λεται, δύο ταυτοσήμȣς ἐκ παραλλήλȣ ἀντωνυμίας τίθησιν, οἷον βȣλόμενος εἰπεῖν ἑαυτὸν, λέγει, ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι [Il. ύ, 171.: vbi tamen legitur ἓȣ δ' αὐτὸν — μαχέσασθαι]· ἢ καὶ ἄλλως, αὐτόν μιν πληγῇσι δαμάσας [Odyſ. δ', 244.]. Οὕτως ȣ̃ν καὶ ἐνταῦθα [Il. ά, 271.] τὸ κατ' ἐμαυτὸν, κατ' ἔμ' αὐτὸν εἶπεν· ȣ̓ θέλȣσι γὰρ οἱ παλαιοὶ συνθέτως γράψαι κατ' ἐμαυτόν. Τοιȣ̃τον καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ, σφίσιν αὐτοῖς, καὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ὅσα κατὰ ταῦτα. Conf. Tho. Mag. v. σφὲ, et Abreſchius animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 414. To. 1. Alterius generis exempla ſunt haec: ἐμὸν αὐτȣ̃ χρεῖος Hom. Odyſ. β', 45.: τὸν ἐμὸν αὐτȣ̃ — βίον Ariſtoph. Plut. 33.: vbi ſchol. vet. ἀντὶ τȣ̃ ἐμȣ̃ αὐτȣ̃, Ἀττικῶς· ἑὸν αὐτȣ̃ χρεῖος Hom. Odyſ. ά,

409.:

409.: τῆς ἡμετέρας αὐτῶν Iſocr. Paneg. p. 175. To. 1.: ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν Demoſth. p. 931. To. 2.: περὶ τῶν ἡμετέρων αὐτῶν Iſocr. Aeginet. p. 543. To. 2.: τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας Aeſchin. p. 34. To. 1.: τὰ ἡμέτερα αὐτῶν σώματα Plato Cratyl. 35.: ἐς τὴν ὑμετέρην αὐτῶν Herodo. 4, 98. 5, 98.: τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν αὐτῶν Iſocr. c. Lochit. p. 556. To. 2.: τὰς ὑμετέρας αὐτῶν Thuc. 3, 43.: ἐπὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν Herodo. 6, 97. Andoc. 2. p. 85. To. 2.: ὑπὲρ τῆς σφετέρας αὐτῶν πατρίδος Iſocr. Panathen. p. 221. To. 2.: κέρδους τοῦ σφετέρου αὐτῶν Thuc. 1, 5.: ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν σφετέρων αὐτῶν Iſocr. ad Phil. p. 252. To. 1.: ἐπὶ τοῖς ἰδίοις τοῖς σφετέροις αὐτῶν Id. Paneg. p. 158. To. 1.: αὐτῶν σφετέρῃσιν Hom. Od. ά, 7.: ἐπὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν Thuc. 2, 12. 7, 75.: νωΐτερον λέχος αὐτῶν Hom. Il. ό, 39.: vbi v. Euſtathius p. 1005. 4. v. Tho. Mag. v. σφέ. Interdum a pronomine perſonali, interuentu particulae καὶ, vel ſolius, vel nomen aliquod habentis comitem, ſeiungitur pronomen αὐτός· vt, δοκεῖ τι μοὶ καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης Plato Phaedon. 7.: νομιοῦσί σε καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ Xen. Cyrop. 3, 1. 5.: ἀλλ' ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα Plato Phaedon. 66. Sed idem pronomen αὐτὸς, vt pronomina ὅσδε, et οὗτος, ſaepe poſt nomina, et participia, etiam poſt infinitiuos, quibus genus articuli neutrum additum eſt, ita, vt vim nominum habeant, perſpicuitatis adiuuandae cauſſa, ponitur, et pronomen οὗτος quidem fere tum, quum nomina ſequitur pronomen ὅς, vel ὅσπερ. Quorum quidem quatuor generum exempla habeto haec. Xen. Cyrop. 1, 3. 13. πειράσομαι τῷ πάππῳ — συμμαχεῖν αὐτῷ· Id. ib. 5, 4. 4. τῶν μέντοι πεζῶν Ἀσσυρίων — οἱ πλεῖστοι αὐτῶν, οἱ μὲν εἰς τὸ τεῖχος κατέφυγον· vt recte legitur in exemplo Iuntino, et in cod. Palaeoc., e recenſione ſcilicet operis, vt opinor, altera. v. Perizonius ad Aelian.

lian. V. H. 12, 52. Sic Cic. 15. ad diu. ep. 2, 3. *Parthos — iter eos per Cappadociam — eſſe facturos:* vbi Erneſtius, aut *eos* delendum eſſe, aut ſcribendum *Parthi*, ſine cauſſa cenſebat. vid. Conr. Heuſingerus praefat. ad Cic. off. p. 44. ſ. et interpp. Liuii ad 25, 27. 1. Charit. 1, 14. Μόνη δὲ Καλλιῤῥόη γενομένη, ἤδε — τὴν ἰδίαν ἀπωδύρετο τύχην· vbi v. Doruillius p. 146. Amſtel. Xen. Cyrop. 2, 1. 5. ὅτι οἱ τῶν ἱκανωτάτων — λόγοι, οὗτοι καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων. add. idem ibid. 6, 1. 28. 6, 2. 7. Herodo. 1, 45. 3, 5. 8, 95. 9, 93. Plato Phaedon. 57. ὡς ἄρα τελευτήσαντα ἕκαστον ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει, οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον. Herodo. 1, 185. πρῶτα μὲν τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν, ῥέοντα πρότερον ἰθὺν, ὅς σφι διὰ τῆς πόλιος μέσης ῥέει, τοῦτον — οὕτω δή τι ἐποίησε σκολιόν. Xen. Cyrop. 2, 2. 15. ὥσπερ ἵππους, οἳ ἂν ἄριστοι ὦσιν, οὐχ οἳ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε, add. Xen. Cyrop. 4, 1. 6. 5, 5. 1. Herodo. 3, 157. 4, 44. 5, 33. 9, 93. Iſocr. de pac. p. 377. To. 1. Archid. p. 15. To. 2. Εἰ δὲ τῶν νυνὶ διωκόντων — τούτων δόξομεν οὕτως ἀμελεῖν Xen. Cyrop. 4, 2. 19.: τὸν ἐν βραχυτάτῳ διατρίβοντα ἔργῳ, τοῦτον καὶ ἀρίστα διηναγκάσθαι τοῦτο ποιεῖν Id. ib. 8, 2. 4. Id. Cyrop. 8, 7. 3. p. 349. Lipſ. τὸ δὲ προβουλεύειν, καὶ προηγεῖσθαι, ἐφ᾽ ὅ, τι ἂν καιρὸς δοκῇ εἶναι, τοῦτο προστάττων τῷ προτέρῳ γενομένῳ. Id ib. 7, 5. 26. οὐ γάρ τοι τὸ ἀγαθοὺς ἄνδρας γενέσθαι, τοῦτο ἀρκεῖ. Plato Cratyl. 20. ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἰδέναι, ἀπὸ τούτου Ἅιδης ἐκλήθη. Sed de redundantia pronominum μοῦ, σοῦ, αὐτὸς, in libris N. T., diligenter expoſuit Vorſtius Philol. S. c. 27., ita, vt cauſſam eius a conſuetudine Hebraea ducendam eſſe docuerit, temere diſſentiente Georgio Vindicc. N. T. ab Hebraiſmis lib. 3. c. 3., qui tamen multa de vſu eorundem pronominum apud ipſos Graecos praeclare praecepit.

Sed

Sed pronomina poſſeſſiua apud poëtas ſaepenumero perſonas commutant inter ſe ſuas. v. Prolegg. Lycii ad Hom. p. 247. ſ. et Alterus praefat. ad Odyſſ. p. 41. ſſ. Sic ἑὸς ponitur pro ἐμὸς, et σός· vt apud Hom. Odyſſ. ν', 320. ſ. φρεσὶν ᾗσιν ἔχων — ἤτορ Ἠλώμην· Odyſſ. α', 402. δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις· vbi v. Clarquius: εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο· vbi ſchol. ἑαῖς· ἔδει τεαῖς εἰπεῖν· v. Canterus lectt. nouu. 5, 13. Hoelzlinius ad Apollon. Rhod. 1, 893. Abreſchius animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 175. To. 1. et Burgeſſius ad Daueſii miſcc. critt. p. 390. ſ.: pro σφὸς, et σφέτερος, et ὑμέτερος· vt, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες Heſiod. Ἔργ. 58.: v. Apollon. Alex. excc. gram. p. 433.: Ἥρωες — ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς — ἠγορόωντο Apollon. Rhod. 3, 167.: vbi ſchol. ἑῆς· ἔδει εἰπεῖν σφῆς, ἵν' ᾖ τῆς ἑαυτῶν· τὸ μὲν γὰρ σφῆς, τῆς ἑαυτῶν, τὸ δὲ ἑῆς, τῆς ἑαυτȣ· v. Rhunquenius ep. crit. 2. p. 178. ſec.: Μητέρ' ἑὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε; Apollon. Rhod. 3, 267.: vbi ſchol. ἑὴν μητέρα ἀντὶ τȣ ὑμετέραν· ſed apud Orphea Argonn. 938. legitur, ἀπονοστήσωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, h. e. ἡμετέραν. Contra vero pronomen σφέτερος apud poëtas maxime agit partes pronominum ἐμὸς, τεὸς, ἑὸς, ἡμέτερος, ὑμέτερος· v. Canterus lectt. nouu. 5, 13.: vt, σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι Theocr. Idyl. 25, 163.: σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης Id. 22, 67.: Κείνη δ' ȣδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης Callim. h. in Del. 233.: vbi v. Spanhemius, et Veſſelingius ad Diod. Sic. p. 114. To. 1. et Tho. Mag. v. σφέ· Τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας Apollon. Rhod. 3, 186.: vbi ſchol. σφέτερον κτέρας· ȣκ ὀρθῶς τὸ σφέτερον· ἔστι γὰρ τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν· καὶ ἁμαρτάνει· ἔδει γὰρ ἑνικὸν, καὶ ȣ πληθυντικόν· add. idem ad 3, 622. 4, 1327. et Hoelzlinius ad 3, 186.: etiam Polyb. 17, 27. aliiſque in locis, et Zoſim. 3, 10. 6., hoc pronomine ita vſi ſunt,

ſunt, vt Heſiod. Ἀσπ. 90.: Μητέρ' δὲ σφετέρη', h. e. ἡμετέρη, μεμεοικέα τίσαι ἀμοιβὴν Apollon. Rhod. 4, 1353.: vt apud Xen. Cyrop. 6, 1. 7. περὶ τῶν σφετέρων, h. e. ἡμετέρων, φρερίων — πράγματα εἶχον· ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι Heſiod. Ἔργ. 2.: vbi v. Moſchopulus. Sic σφωΐτερος a poëtis poſitum legitur, et pro σὸς, et pro ἑὸς· vt, σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι Apollon. Rhod. 3, 395.: vbi ſchol. κακῶς τῷ σφωϊτέροισιν ἐχρήσατο· ἔδει γὰρ εἰπεῖν τεοῖσι' Id. 3, 600. γενέθλης σφωϊτέρης· vbi ſchol. κακῶς τὸ σφωϊτέρης δυϊκὸν [l. τῷ — δυϊκῷ] ἐπὶ ἑνικῦ ἐχρήσατο· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἑῆς, ἵν' ἡ τῆς ἑαυτῦ· Id. 3, 625. σφωϊτέρυς τοκῆας· vbi ſchol. ὐχ ὑγιῶς ὐδὲ νῦν τὸ σφωϊτέρυς· δυϊκὸν γάρ ἐϛιν ἐπὶ ἑνικῦ· ἔδει ὖν εἰπεῖν ἑὺς· Theocr. Idyl. 25, 55. σφωϊτέρῳ σὺν παιδί. Sic σφὲ apud Euripidem legitur, et pro αὐτὸν, vt Oreſt. 29., et pro αὐτὴν, vt Med. 33.: v. Barneſius ad Iphig. Taur. 742. et ad Alceſt. 556.: μετὰ σφίσιν Il. κ', 398. eſt *inter vos*, addito verbo eiuſdem perſonae plurali βυλεύοιτε· ſed apud Orphea Argonn. 1250. σφὶν poſitum eſt pro ἡμᾶς. Nam etiam pronomina αὐτὸς, et ἑαυτῦ, ſaepe habent vim pronominum primae, et ſecundae, perſonae, ſed ita, vt iuncta ſibi fere habeant verba earundem perſonarum. Heſychius: Αὐτός· ἢ ἐγὼ, ἢ σὺ, ἢ ἐκεῖνος. Sunt, qui his in locis, vbi αὐτὸς ita poſitum extat, pronomina primitiua intellegi iubeant: quae fere iam continentur perſonis additorum temporum. v. omnino Reizius ad Heſiodi Θεογον. 470. Hom. Il. β', 263. Αὐτὸν δὲ κλαίοντα — ἀφήσω· vbi ſchol. min. αὐτὸν δέ· ἀντὶ τῦ, σὲ δέ· nam praecedit v. 261. σέ. Apollon. Rhod. 3, 350. Αὐτῷ δ' ὥς κεν ἅδοι· vbi ſchol. αὐτῷ· ἀντὶ τῦ σοί· vt apud Xen. Cyrop. 6, 4. 2. τὸν σαυτῆς κόσμον cod. Palaeoc. legit τὸν αὐτῆς κόσμον, ita, vt Xenophon ſcripſiſſe videatur τὸν αὑτῆς κόσμον. Plato Phaedon. 40. ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἑαυτόν τε, καὶ ὑμᾶς, ἐξαπατήσας —

οἰχή-

ῥιχήσομαι· vbi cod. Aug. et Tub. legunt ἐμαυτόν· quod grammaticis deberi videtur. Plato enim ibid. 25. dixit etiam δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, vt Herodo. 6, 12. παρεχομένῳ νέας τρεῖς ἐπιτρέψαντες ἡμέας ἑωϋτοὺς ἔχομεν· vbi tamen codd. nonnulli habent αὐτοὺς. Apoll. Rhod. 3, 99. μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ. vbi ſchol. τὸ δὲ ἑοῖ οὐκ εὖ κεῖται· ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ γὰρ λαμβάνεται. 2. Corr. 7, 1. καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς· 1. ep. Ioh. 1, 8. ἑαυτοὺς πλανῶμεν. Aeſchin. p. 551. To. 1. Reiſqu. βούλει — τῷ ἑαυτοῦ τρόπῳ· vbi Marclandius ſine cauſſa putabat reſcribendum eſſe σαυτοῦ· vt Theocrit. Idyl. 27, 44. δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος· vbi v. Caſaubonus, et Reiſquius: et Idyl. 17, 50. ἑὰς δ' ἀπεδάσσαο τιμάς· vbi v. Reiſquius. Aeſchyl. Agam. 1551. ſ. Ἡ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσῃ, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς. Id. Supplicc. 813. Τίν' ἀμφ' αὑτᾶς ἔτι πόρον εὕρω γάμου, καὶ λυτήρια· vbi ſchol. ἀμφ' αὑτᾶς· περὶ ἐμαυτῆς. Xen. Apomnn. 1, 4. 9. Οὐδὲ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ σύ γε ψυχὴν ὁρᾷς· vbi alii libri legunt σαυτοῦ, vel σεαυτοῦ· Id. ib. 2, 1. 31. τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ· vbi alii edidere σεαυτῆς· add. ib. 2, 6. 35. Romm. 13, 9. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, ὡς ἑαυτὸν, h. e. σεαυτὸν Matth. 22, 39. Iſocr. Nicocl. p. 113. To. 1. τὴν ἐμὴν ἀσφάλειαν ἄδειαν ἑαυτοῖς εἶναι νομίζετε. Plut. V. Eumen. 17. p. 66. To. 4. ἐνταῦθά με δι' αὑτῶν κτείνατε. Luc. 22, 17. διαμερίσατε ἑαυτοῖς. Plura locorum huius generis exempla collegerunt Perizonius, et Kuhnius, ad Aelian. V. H. 1, 21. et 12, 1.: Heupelius ad Marc. 2, 33.: V. D. Obſeruatt. miſcc. p. 142. ſ. To. 3.: Vorſtius Philol. S. c. 3. p. 68. ſ. c. 26. p. 536. ſ.: Georgius Vindicc. p. 237. ſ.: Reizius ad Lucian. p. 845. To. 2.: Normanus ad Ariſtid. orat. ad Achil. p. 51. ſſ. 161. ſ.: Doruillius ad Charit. p. 159.: Alterus praefat. ad Odyſ. p. 46. ſſ., aliique. Itaque quum Marc. 14, 7. pro μεθ' ἑαυτῶν

ἑαυτῶν in cod. Bezae Cantabr. legatur μεθ᾽ ὑμῶν· facile intellegitur, hanc lectionem gloſſema redolere. Sed quum apud Iſocratem ad Phil. p. 232. To. 1. ἀποστῆσαι μὲν τὴν ἐμαυτȣ̃ διάνοιαν τῶν ἐχομένων ȣ̓χ οἷός τ᾽ ἦν, et Buſir. p. 158. To. 2. ἵνα δὲ μὴ δοκῶ — ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν εἰρημένων, μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἐμαυτȣ̃, in Mediolanenſi exemplo pro τὴν ἐμαυτȣ̃, et τῶν ἐμαυτȣ̃, legatur τὴν ἑαυτȣ̃, et τῶν ἑαυτȣ̃· vix dubitari poſſe videtur, quin futuri ſint non pauci, qui ſcripturam libri Mediolanenſis praeferendam eſſe cenſeant vtroque in loco reliquorum librorum ſcripturae. Priſcianus gram. 17. p. 620. de hoc vſu pronominis ἑαυτȣ̃ praecipit haec, *Graeci quoque primitiuam tertiam perſonam, et ex ea compoſitam, id eſt*, ἑαυτȣ̃, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, *primae, et ſecundae, perſonae non apponunt, quomodo nec nos* ſui, *quod vim tam ſimplicis primitiui tertiae perſonae Graeci, quam compoſiti, poſſidet apud nos. Pluralem tamen compoſitam tertiam, quia non habent compoſita a pluralibus primae, et ſecundae, perſonae, neceſſario adiungunt, et primae, et ſecundae, perſonae, vt* ἑαυτῶν κηδόμεθα, *pro* ἡμῶν ἑαυτῶν, *et* ἑαυτῶν κήδεσθε *pro* ὑμῶν αὐτῶν. *Nos autem nec in plurali numero poſſumus apponere primae, et ſecundae, perſonae ſupra dictum tertiae perſonae pronomen, id eſt*, ſui, ſibi, ſe, a ſe. Sed gram. 18. p. 707. tamen primam huius praecepti partem ita mutauit, Ἑαυτȣ̃ *proprie quidem eſt tertiae perſonae: inuenitur tamen, et primae, et ſecundae, adiunctum.* Menander, Οὐχ αὑτῷ γὰρ ἐγράφη, ἀλλά σοι· τȣτέστιν, ȣ̓κ ἐμαυτῷ. *Romani autem* ipſe *quidem, quomodo et illi* τὸ αὐτὸς, *et pro prima, et pro ſecunda, accipiunt perſona;* ſui *vero nunquam, niſi in tertia, inuenitur.* Caeterum accuſat. plur. pronom. ἑαυτȣ̃ ab Atticis ita ponitur, vt idem ſignificet, quod ἀλλήλȣς. Suidas, et ex eo Phauorinus: Ἑαυτȣ̀ς, ἀντὶ τȣ̃ ἀλλήλȣ, οἱ Ἀττικοὶ λέγȣσιν. Heſychius: Ἑαυτȣ̀ς· ἀλλήλȣς·

vbi

vbi v. interpp. p. 1059. To. 1. Sed vt ſtudioſi linguae Graecae viderent, quid diſcriminis intercederet proprie inter ἀλλήλους, et ἑαυτούς· apponere placuit veterum grammaticorum ea de re praeceptum ab Euſtathio ad Odyſſ. ε p. 1547. 15. propoſitum: Ἰστέον δὲ — ὅτι οὐ ταυτὸν, ἀλλήλοις εἰπεῖν, καὶ ἑαυτοῖς· τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ᾽ αὑτὰ λεγομένων τίθεται· οἷον, Αἴας, καὶ Μενοικεὺς, φασὶν, ὁ Κρέοντος, ἑαυτοὺς ἀνεῖλον, ἤγουν ἑκάτερος ἑαυτόν· τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπί τινων συμπεπλεγμένων κεῖται· οἷον, οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασὶν, ἁμαρτάνει, λέγων, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς· ἐχρῆν γὰρ, ἀλλήλοις, εἰπεῖν. Sic Paulus 1. Theſſ. 5, 13. dixit, εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς· vbi v. Albertius: et Xen. Epheſ. 1, 11. p. 20. Loc. ὀμόσωμεν ἑαυτοῖς· vbi v. Abreſchius p. 164. Priſcianus gram. 18. p. 708. *Illi* [Graeci] *dicunt*, ἑαυτοὺς ἀδικοῦσι, *pro* ἀλλήλους. *Thucydides lib. 3.* [c. 59.], ἡμέρας τε ἀναμιμνήσκομεν ἐκείνης, ᾗ τὰ λαμπρότατα μεθ᾽ ἑαυτῶν [ita legit etiam cod. Vindob.: Duquerus retinuit tamen ſcripturam μετ᾽ αὐτῶν] πράξαντες, νῦν ἐν τῇδε τὰ δεινότατα κινδυνεύομεν παθεῖν. — *Romani* inter ſe *dicunt pro hoc.*

Et vt pronomen τοιοῦτος ante pronomen οἷος fere deeſt: vt, Xen. Cyrop. 1, 6. 5. παρέχοντας οὖν ἑαυτοὺς, οἵους δεῖ· 1, 2. 6. καὶ ἄλλων, οἵων δὴ εἰκὸς, vt legitur in cod. Palaeoc. Guelf. et Iunt.: ita etiam pronomina ἐκεῖνος, et οὗτος, ante pronomen ὃς omittuntur: vt, Xen. Cyrop. 7, 1. 5. πρός γε ἃ ὁρῶσι· πρὸς δέ γε ἃ οὐχ ὁρῶσιν, ἔτι κάκιον· 8, 2. 12. πρὸς τὸ πρωτεύειν παρ᾽ οἷς ἐβούλετο ἑαυτὸν φιλεῖσθαι. Sed pronomen ἐκεῖνος ipſum eleganter nonnunquam poſt nomina, et participia, ad quae refertur, ita ponitur, vt redundare videatur, vt, ὑμεῖς δὲ τὰ πρόσορα ὑμῖν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας, ἐκεῖνα κτᾶσθε, καὶ ἐργάζεσθε, Xen. Cyrop. 6, 1. 12.: ὁ γὰρ λόγχην ἀκοντῶν, ἐκεῖ-

νος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακουᾶ, Id. ib. 6, 2. 11. p. 239. Lipſ. Denique poëtae maxime tragici pronomina poſſeſſiua ſeiungunt a nominibus, ad quae proprie pertinebant, referuntque ad haec, a quibus genitiui illorum pendent: vt, Μονομάτορος εὐνέμοῖς ἐμοῖς Ἄχεσι συνῳδὸς Eurip. Phoenn. 1541. ſ.: ἢ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο Id. ib. v. 30. ſ. v. omnino Valquenarius ad Eurip. Phoenn. 1541. p. 515. Ratio eſt, quia genitiui illi additi ſunt, velut interpretamenta pronominum poſſeſſiuorum, qui adeo coniungerentur cum nominibus, vt ita dicam, primariis.

nempe verbum] Scripſerat περὶ ῥήματος ſeparatim Hyperechius, grammaticus Alexandrinus: v. Suidas v. Ὑπερέχιος· et Apollonius Alexandrinus, cuius eius operis, quod ipſe commemorat in de ſynt. 1, 36. p. 77. Sylb., liber primus laudatur a Priſciano gram. 8. p. 332.: etiam Choeroboſcus, cuius τὰ ῥήματα ſaepe laudantur in Etymol. M., vt p. 501. 25.: et Eulogius, cuius τὰ δύσκλιτα ῥήματα commemorat idem Etymol. M. p. 809. 35. Hodie vero reſtat epitome libri *de differentiis, et ſocietatibus, Graeci, Latinique, verbi*, quem reliquiſſe putatur Macrobius, cuius cum operibus reliquis coniunctim ſaepius edita eſt, vt Leidae A. C. 1670. a Iac. Gronouio, p. 647. — 698. Nos quidem lectionem huius opuſculi ſperamus admodum vtilem fore linguae Graecae ſtudioſis, ita tamen, vt nec ea neglegant, quae a Priſciano etiam de verbo Graeco diſputata ſunt inde a libro octauo Grammaticae vſque ad duodecimum librum, et a Diomede gram. 1. p. 32. ſſ. Lipſ. *Verbum* enim eſt *pars orationis cum temporibus, et modis, ſine caſu, agendi, vel patiendi, ſignificatiuum*, vt definitur a Priſciano gram. 8. p. 275. Baſ.: quae eius verba fere expreſſa ſunt e verbis Dionyſii Thracis, cuius definitio verbi apud Fabric. B. Gr. 5, 7. p. 31. To. 7. pr. haec eſt, ῥῆμα ἐστι λέξις ἄπτωτος, ἐπιδεκτικὴ χρόνων τε, καὶ προσώπων,

ὤπων, καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, παριςῶσα. Genus igitur, vel ſignificatio, verbi, quam Graeci grammatici διάθεσιν vocant, in actione eſt, vel in paſſione: ſed actio non ſemper tranſit in alium, ſed ſaepe redit ad ipſum agentem; paſſio non ſemper extrinſecus fit, ſed ſaepe ex ſe in ſe ipſa fit intrinſecus, quae a Graecis αὐτοπάθεια, vel ἰδιοπάθεια, *reciproca paſſio*, vel *reciprocratio*, vel *ſui paſſio* [Priſcian. gram. 17. p. 809.] dicitur. v. Priſcian. d. l. p. 283. 292. Vnde διαθέσεις verborum grammatici praecipiunt eſſe tres, ἐνέργειαν, πάθος, μεσότητα· v. Dionyſ. Thrax. d. l.: atque adeo alia verba haberi *actiua*, ἐνεργητικὰ, alia *paſſiua*, παθητικὰ, alia *media*, μέσα. nam ἰδιοπάθεια media quaſi interiacet inter ἐνέργειαν, et πάθος, ita, vt etiam tempora verborum mediorum ipſa oſtentent notas temporum, et actiuorum, et paſſiuorum, atque adeo media verba ab antiquis grammaticis nonnunquam παθητικὰ dicantur. v. Etymol. M. p. 300. 43. Conf. idem p. 307. 16. 18. Ab his vero tribus verborum generibus, h. e. ἐνεργητικοῖς, παθητικοῖς, μέσοις, diverſa ſunt verba *neutra*, ἐδέτερα, vel ἀπολελυμένα, vt vocantur a Macrobio de differr. verbi Gr. et Lat. p. 695.: quorum nominis, et naturae, rationem conditor Etymologici M. v. εὔχομαι p. 401. 10. his explicauit verbis, Εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι εἰσὶ τινὰ ῥήματα, ἅτινα, ἔτε ἐνέργειαν, ἔτε πάθος, σημαίνεσι, καὶ ἐδέτερα λέγονται, ὡς ἐπὶ τῦ ζῶ, πλυτῶ, ὑπάρχω. Caeterum ratione *formae*, εἴδες, verba ſunt, alia *primitiua*, ſ. *principalia* [Gell. 9, 6.], πρωτότυπα, alia *deriuatiua*, παράγωγα [Etymol. M. p. 704. 56.]· ratione *figurae*, σχήματος, alia *ſimplicia*, ἁπλᾶ, alia *compoſita*, σύνθετα, alia *decompoſita*, παρασύνθετα, h. e. *ex compoſitis facta nominibus*. v. Dionyſ. Thrax. d. l. et Macrobius d. l. p. 648. ſſ. Sed hunc de vtroque verborum genere locum diligentiſſime perſequuti ſunt Valquenarius in obſeruationibus ad origines Graecas p.

 10. ſſ.,

10. ſſ., et Lennepius in Praelectionibus de analogia L. Gr. c. 12. — c. 15.

quae coniugatur] Scripſerat περὶ Συζυγίας, quae etiam κλίσις dicitur, vt a Latinis, et *coniugatio*, et *declinatio*, Apollonius Dyſcolus: v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς, et ex eo Eudocia Ἰων. p. 63.: et Philoxenus Alexandrinus περὶ τῶν Συζυγιῶν· v. Suidas v. Φιλόξενος Ἀλεξανδρινός, et ex eo Eudocia d. l. p. 424. Grammatici enim Graeci, et veteres, vt Dionyſius Thrax [v. eius τέχνη γραμματ. apud Fabric. B. Gr. 5, 7. p. 31. ſ.], et recentiores, vt Chryſoloras, et alii, coniugationem verborum deſcripſerunt in *claſſes tres*, *et decem*, ita, vt in *ſex* priores coniecerint verba βαρύτονα, quorum praeſentium literae characteriſticae eſſent literae β, π, φ, πτ· γ, κ, χ, κτ [v. Macrob. p. 651. ſ. et Priſcian. gram. 8. p. 338. ſ.]: δ, ϑ, τ, ζ, σσ, ττ· λ, μ, ν, ρ· ω purum: quibus nonnulli addidere *ſeptimam* claſſem eorum verborum, quorum praeſentia in ξ, et ψ, exeunt, vt ἀλέξω, ἕψω [v. Dionyſ. Thrax d. l. p. 32. Macrob. p. 652.]: ita, vt etiam Priſcianus d. l. p. 335. coniugationes verborum βαρυτόνων *decem* numerauerit: *tres* ſequentes attribuerint verbis περισπωμένοις, hoc eſt, in ſyllabas εω, αω, οω, deſinentibus: v. Macrob. p. 651.: vnde in grammaticorum veterum libris ſaepe laudatur ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, συζυγία τῶν περισπωμένων· v. Etymol. M. v. ϑνήσκω p. 452. 41. Euſtath. ad Odyſ. μ' p. 1723. 2. 3. 6. 10.: etiam omiſſo nomine συζυγία· v. Etymol. M. v. βοήσω p. 202. et v. ἀρόσω p. 147.: et ſimpliciter συζυγία πρώτη, δευτέρα, τρίτη· v. Etymol. M. p. 626. 10. 12.: in *quatuor* poſtremas retulerint verba in μι deſinentia, quae proficiſcuntur a verbis περισπωμένοις, et a ſexta ſpecie verborum barytonorum. Atque hos duces ſequuti ſunt multi recentiorum grammaticorum, qui non eſſent genere Graeci, vt Clenardius, Golius, et alii.

Sed

Sed vt Theodoro Gazae viſum eſt tres illas, et decem, coniugationes redigere ad quinque formas, et ſpecies, quarum ad primam referrentur verba in $\overline{\beta}$, $\overline{\pi}$, $\overline{\varphi}$, $\overline{\pi\tau}$· ad ſecundam verba in $\overline{\gamma}$, $\overline{\kappa}$, $\overline{\chi}$, $\overline{\sigma\sigma}$, $\overline{\tau\tau}$, et $\overline{\varsigma}$, quorum futurum haberet $\overline{\xi}$· ad tertiam verba in $\overline{\delta}$, $\overline{\vartheta}$, $\overline{\tau}$, et $\overline{\zeta}$, quorum futurum haberet $\bar{\sigma}$, $\overline{\tau\tau}$, ῶ purum· ad quartam verba in $\overline{\lambda}$, $\overline{\mu}$, $\overline{\nu}$, $\overline{\rho}$, ad quintam verba in $\overline{\mu\iota}$· ita nonnullis, vt Verueio in noua Via docendi Graeca, placuit conſtituere duo genera coniugationum, quorum alterum pertineret ad verba in ῶ exeuntia, alterum ad verba in $\overline{\mu\iota}$ deſinentia. Huic vero eorum rationi recte praeferenda videtur ratio Velleri, qui coniugationem omnium verborum tantum vnam eſſe docuit. Etſi enim de verbis in $\overline{\mu\iota}$ ſeorſim expoſuit: tamen coniugationem eorum non differre facile appareat ab reliquorum verborum coniugatione, dummodo pro praeſentibus eorum ſubſtituantur praeſentia obſoleta, e quibus praeſentia nunc vſitata extiterint. Caeterum vt Trypho, Alexandrinus grammaticus, ſeparatim ſcripſerat περὶ ῥημάτων ἐγκλιτικῶν, καὶ ἀπαρεμφάτων, καὶ προστακτικῶν, καὶ εὐκτικῶν, καὶ ἁπλῶς πάντων· v. Suidas v. Τρύφων· ita operam puerorum in cognoſcenda declinandi verba ratione adiuuare nuper conati ſunt Glandorpius, Berghauerus [Berol. A. C. 1794.], et Ricleſſius, editis peculiaribus libellis, qui a nobis P. 1. p. 349. laudati ſunt. Fontem vero declinationis omnium verborum eſſe declinationem verbi ſubſtantiui ἔω ſ. εἰμὶ, docere inſtituit, poſt Haſſium, Regiomontanum [v. P. 1. p. 3.], Vincentius, vulgatis opuſculis duobus, quorum alterum inſcribitur, *The origination of the Greek verb. An hypotheſis*, Londini A. C. 1794. 8. cum tabulis quinque, alterum, *The Greek verb analyſed*, eadem in vrbe A. C. 1795. 8.

modi. — quinque] Graeci grammatici vſi ſunt hoc in genere vocabulo ἐγκλίσεις· ſed grammaticis Latinis

 placuit

placuit pro nomine Graeco ſubſtituere nomen *modi*, quia *modi* ſunt, iis auctoribus, diuerſae *inclinationes* animi, varios eius affectus demonſtrantes, quas varia conſequitur declinatio verbi. v. Priſcian. gram. 8. p. 215. ſ. 218. Baſil. Sed *modos* etiam *ſtatus*, ſeu *qualitates* [Quinctil. 1, 4. 27.], dici poſſe, oſtendit Quinctilianus 1, 5. 41.: quo ipſo auctore nouimus, ab nonnullis grammaticis numeratos eſſe *ſex* modos, ab aliis *octo*. Addiderunt enim modis illis *quinque*, *indicatiuo*, qui etiam *definitus*, vel *definitiuus*, aut *finitiuus* [Diomed. d. l. p. 36. b], dictus eſt, quia a Graecis vocatur ἔγκλισις ὁριστική· v. Macrobius d. l. p. 667.: indicamus enim eo, vel definimus, quid agatur a nobis, vel ab aliis; *imperatiuo*, προστακτικῇ, quo imperamus aliis aliquid; *optatiuo*, εὐκτικῇ, quo optamus aliquid; *coniunctiuo*, quem etiam *ſubiunctiuum*, ὑποτακτικὴν, ſiue *adiunctiuum* [Diomed. p. 38. a], vel *dubitatiuum*, appellant: ſignificat enim ſaepe dubitationem, et ſemper eget, non ſolum aduerbio, vel coniunctione, verum etiam altero verbo, vt perfectum efficiat ſenſum: v. Macrobius d. l. p. 681. et Priſcian. 8. p. 317. 319.; *infinitiuo*, ſeu *infinito* [Macrob. d. l. p. 685.], ἀπαρεμφάτῳ, ita dicto, quia nec perſonas, nec numeros, definit, et eget vno ex quatuor ſupra dictis modis, vt ſignificet aliquid perfectum: v. Priſcian. 8. p. 319.: et quia actiones infinitae antecedunt, finitae ſequuntur: dubitari non poteſt, quin ex infinitiuo modo extiterint reliqui omnes, ita, vt Apollonius ab infinitiuo inceperit exponere verbi ordinationem: v. Priſcian. 18. p. 657.: his igitur modis quinque quidam addidere alios tres, *interrogatiuum*, ſ. *percontatiuum*, *permiſſiuum*, *imperſonalem*, alii vnum ex his. v. Diomedes d. l. p. 36. a, qui, *quos* [modos] *quinque eſſe*, inquit, *omnes fere grammatici conſentiunt*. Dionyſius Thrax τέχν. γραμματ. apud Fabric. B. Gr. 5, 7. p. 31. To. 7. Καὶ ἐγκλίσεις μέν εἰσι πέντε, ὁριστική, προστακτική, εὐκτική,

εὐκτικὴ, ὑποτακτικὴ, καὶ ἀπαρέμφατος. Caeterum indicatiuus modus ideo primus ponitur, quia perfectus eſt in omnibus, tam perſonis, quam temporibus, et quia ex ipſo omnes modi accipiunt regulam, et deriuatiua nomina, ſiue verba, vel participia, ex hoc naſcuntur. v. Priſcianus gram. 8. p. 316.

quorum nota eſt fere ᾱ, ε̄] In editt. Lipſſ. primis deeſt ᾱ.

tempus — futurum] Dionyſ. Thrax d. l. p. 31. Χρόνοι δὲ τρεῖς, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, μέλλων. Τούτων ὁ παρεληλυθὼς ἔχει διαφορὰς τέσσαρας, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστον· ὧν συγγένειαι τρεῖς, ἐνεστὼς πρὸς παρατατικὸν, παρακείμενος πρὸς ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστος πρὸς μέλλοντα.

Ad p. 113. *de ſignificatione aoriſtorum — 1. Ioh. 5, 18.*] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non extat. Et in Batauis quidem leguntur tantum verba haec, *De ſignificatione Aoriſtorum confer omnino Gretſerum p. 138.*

paulo poſt fut. in toto N. T. — et 56, 2.] Neque vero hac obſeruatione aucta eſſe videmus exempla grammaticae Lipſienſia prima. In exemplo Amſtelod. a. 1691. leguntur tantum iſta, etiam vncis incluſa, *Paulo poſt Futurum in toto N. T. nonniſi ſemel vſurpatur Luc. 19. v. 40.* οἱ λίθοι κεκράξονται. *Leuſdenius*: quibus tamen in reliquis Batauis editionibus addita ſunt haec, *niſi verius ſit fut. prim. Med. a verbo* κεκράγω. *Conf.* LXX. *interpp. Pſ.* 120, 1. 130, 1. *et Pſ.* 57, 2. Atque hac in ſententia, vt putaret, κεκράξονται eſſe paulo poſt futurum, praeter alios, fuit Reizius ad Lucian. Icaromenip. p. 31. p. 788. To. 2. Neque vero dubitari recte poteſt, quin κεκράξομαι ſit fut. primum med., ductum a praeſenti κεκράγω, quod extiterit e perf. med. κέκραγα. Hoc enim vim praeſentis habet [v. Aeſchyl. Prom. 741. Ariſtoph. Veſpp. 198. 413. Theſmophorr. 699.], quia

praeſens κράζω proprie actiuum fuiſſe videtur, vt omnia verba in ζω deſinentia, ſignificans *iubeo* aliquem *clamare*. Certe in verſione ſeptuagintauirali legitur imperf. ἐκέκραγεν, et ἐκέκραγον, Eſai. 6, 3. 4.: aor. 1. ἐκέκραξαν Pſ. 18, 41.: et imperat. κεκράξατε Ioſu. 6, 16. 1. Macc. 9, 46. Grammatici tamen veteres his in temporibus διπλασιασμὸν Atticum, et Aeolicum, ſibi inueniſſe videntur, vt ducta ſint a praeſ. κράζω. v. Etymol. M. p. 535. 51. Sed fut. pr. med. κεκράξομαι vſi ſunt, non tantum eiuſdem verſionis auctores: vt, κεκράξεται Iob. 6, 5. Eſai. 42, 2.: quo tamen in loco cod. Alex. habet κράξεται· ſed etiam alii ſcriptores optimi: vt, κεκράξομαι Ariſtoph. Rann. 266.: κεκραξόμεσθα Id. ib. 259.: κεκράξεσθε Plut. V. Phoc. 9. p. 10. To. 5. Tub.: κατακεκράξομαι Ariſt. Equitt. 287. Conſtat enim, a perfectis, et actiuis, et mediis, quae fere vim praeſentium haberent, profecta eſſe alia praeſentia: v. Herodianus apud Etymol. M. v. δεδοίκω p. 253. 27.: quam rationem ab antiquis grammaticis videmus tribui Syracuſanis, omninoque Siculis, qui lingua loquuti Dorica perhibentur: vid. Macrobius d. l. p. 667.: ſchol. Callim. ad h. in Apol. 15.; Euſtathius ad Il. έ p. 576. 36. ad Il. π' p. 1044. 32. ad Odyſ. ϑ' p. 1596. 2. 4. ώ p. 1954. 26.: et Etymol. M. p. 323. 2.: ab aliis, vt a Voſſio ad Catul. p. 114. ſ. et ad Pompon. Melam 1, 8. p. 358. Gronou. pr., Ionibus, et Aeolibus: ab aliis ſolis Ionibus: v. Euſtath. ad Odyſ. ϑ' p. 1596. 2. 9. Nos quidem talium praeſentium vtriuſque generis exempla notaueramus adhuc inter legendum haec. Ἑστήκω, vel ἑστάκω, ductum eſt a perf. ἕστηκα, vel ἕστακα· fut. ἑστήξω Ariſtoph. Lyſiſtr. 635.: ἑστήξομεν Hom. Εἰρεσ. apud Herodo. V, Hom. 33. ſ. epigram. 15, 12.: ἑστήξουσι Demoſth. p. 468. To. 1. Reiſqu.: καθεστήξει Thuc. 3, 37. 102.: infinit. ἑστήξειν Callim. h. in Apoll. 15.: vbi v. ſchol.: perf. περιέστακας Axioch. 18.:

18.: καθέϛακα οἱ ὁ Ier. 6, 17.: pluſquamperf. ἐφεϛάκει Polyb. 10, 22.: infin. ἀποκαθεϛακέναι Id. excc. legatt. 22. p. 563. To. 2. Med. ἑϛήξεται Xen. Cyrop. 6, 2. 7.: e quo loco ſumta videtur gloſſa in Lex. Heſychii: Ἑϛήξεται· ϛαθήσεται· παρεϛήξονται Anton. philoſ. 10, 36.: v. Gataquerus ad Anton. 2, 14. Sic e perf. τέθνηκα extitit praeſens τεθνήκω: fut. τεθνήξομεν Aeſchyl. Agam. 1288.: praeſ. coniunct. τεθνήκωσι Thuc. 8, 74.: vbi v. Duquerus: fut. partic. τεθνήξων Ariſtoph. Acharnn. 324.: fut. med. τεθνήξεται Zoſim. 3, 1. 7. Plato Gorg. 25. p. 97. Findeiſ.: vbi tamen Thomas Mag. v. τεθνήξεται legit τεθνήξει· v. ibi Audendorpius, et Abreſchius animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 382. ſ. To. 1.: infinit. τεθνήξεσθαι Herodi. 5, 8. 11.: e perf. δέδοικα praeſ. δεδοίκω Theocr. Idyl. 15, 58.: quidam enim grammatici perperam tradidere, δεδοίκω eſſe coniunctiuum, qui Dorice pro indicat. δέδοικα poſitus eſſet: v. Phavorinus v. δέδοικα· e perf. κέκλαγκα praeſ. κεκλάγκω coni. Ariſt. Veſpp. 924.: vnde fut. κεκλάγξεται ib. 925.; e perf. πέφρικα [Ariſt. Nubb. 1131.] praeſ. πεφρίκω· vnde partic. πεφρίκοντας Pind. Pythionn. 4, 325.: e perf. πέφυκα praeſ. πεφύκω· v. Theocr. Idyl. 5, 33. 93.: imperf. ἐπέφυκον Heſiod. Ἔργ. 149. Θεογ. 152.: v. Euſtath. ad Odyſ. θ′ p. 1596. 11., et ex eo Phauor. v. πεφύκω· e perf. πέποιθα praeſ. πεποίθω· πεποίθει Theocr. Idyl. 5, 28.: vbi v. ſchol.: et πεποιθέω· certe ab hac praeſ. forma profectum eſt fut. πεποιθήσω, pro quo πεπιθήσω Il. χ′, 223. a πεπιθέω legitur: πεποιθήσουσι Aqu. et Sym. Pſ. 9, 11: v. Euſtath. ad Odyſ. υ′ p. 1880. 23.: et aor. 1. ἐπεποίθησα οἱ ὁ Iob. 31, 24.: e perf. ἐγρήγορα praeſ. ἐγρηγορῶ Ariſtoph. Eccleſſ. 32.: et ἐγρηγορόω· vnde partic. ἐγρηγορόων Hom. Odyſ. υ′, 6.: ſed dialectus Alexandrina dixit γρηγορῶ· v. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 39, 5. 72.; e perf. ἀπέκτονα praeſ. ἀποκτονῶ· vnde

vnde perſ. ἀπεκτονήκατε Plat. Apol. 29.: et pluſquamperf. ἀπεκτονήκει Plut. V. Timol. 16. p. 137. To. 2. Tub.: vbi Reiſquius reponendum eſſe ſuſpicabatur ἀπεκτόνει, quod ἀποκτονεῖν nullum ſcilicet eſſet verbum: e perf. πέπληγα, et κέκληγα, et ἔῤῥιγα, praeſ. πεπλήγω, et κεκλήγω, et ἐῤῥίγω· v. Etymol. M. v. κεκλήγοντες p. 500. et Euſtath. ad Odyſ. Θ' p. 1596. 2., et ex eo Phauor. v. πέπληγον· πέπληγον enim legitur Odyſ. Θ', 264. Il. ψ', 363.: πεπλήγῃ Ariſtoph. Auu. 1350.: quod tamen eſſe poteſt perf. med. coniunct.; conf. Sylburgius ad Clenardii gram. p. 508. ſ. Han. mai.: κεκλήγοντες Hom. Il. π', 430. Heſiod. Ἀσπ. 379.: ἐῤῥίγοντι Heſiod. ib. 228. Conf. Portus Lex. Dor. v. ἐνεστῶτες· Metarius p. 214., et Koenius ad Gregor. p. 81. ſ. Caeterum diligentius, copioſiuſque, de hoc verborum genere exponere ad Dionyſii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν conſtituerat Iſaacus Voſſius. vid. notae eius ad Pompon. Mel. 1, 8. p. 358. Gronou. pr.

praeterita — pro praeſenti — adhibentur] Editiones libri Lipſienſes primae carent hoc praecepto. Quod etſi recte ſe habet, vt paulo poſt exemplis idoneis docebitur: tamen in editionibus Batauis, aliiſque, eius confirmandi cauſſa, praeter perf. ἤλπικεν, laudatur praeter. partic. ὁ παρεστηκὼς, adiectis verbis *qui adſto Luc. 2, 19.* At ὁ παρεστηκὼς per ſe habet vim praeſentis continui, quum praeterito perfecto verbi ἵστημι in omnibus modis, atque adeo participio, conſtet impoſitas eſſe partes praeſentis medii, ita, vt ſignificaret continuationem actionis.

imperatiuus futuris caret etc.] Neque hanc obſervationem exempla libri Lipſienſia prima habent. Scilicet apud Graecos imperatiuus futuris caret, qua terminationem, non item qua poteſtatem. Nam vterque aoriſtus etiam futurum vtrumque complectitur, quia, et aoriſti,

aoriſti, et futura, iiſdem ſignis in indicatiuo dignoſcuntur: vt, ἔτυψα, ἔτυπον, τύψω, τυπῶ, τύψον, τυπέ· ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθήσομαι, τυπήσομαι, τύφθητι, τύπηθι· ἐτυψάμην, ἐτυπόμην, τύψομαι, τυπῦμαι, τύψαι, τύπȣ. Quam quidem in rem digna ſunt, quae legantur, praecepta Macrobii d. l. p. 681. et Priſciani gram. 8. p. 301. ſ.

huc addi vulgo ſolet coniunctiuus etc.] At vero vir quidam doctus Obſeruatt. miſcell. nouu. p. 13. ſ. To. 3., h. e. Abreſchius: v. Lectt. Ariſtaenn. p. 280. et animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 537. To. 1.: docere conatus eſt, coniunctiuum apud Graecos omnino carere futuris, qua terminationem ſcilicet peculiarem, et locos librorum veterum, qui prae ſe ferrent eorum formam, a librariis, grammaticiſue, imperitis eſſe deprauatos. Hos enim homines putabat, quod particulas quaſdam nouiſſent aliis temporibus additas ſequi fere coniunctiuum, eaſdem futuris indicatiui iunctas, ad eandem ſtructuram etiam haec accommodaturos, verba ſcriptorum integra corrupiſſe. Itaque pro καυθήσωμαι 1. Corr. 13, 3. reſcribendum eſſe cenſebat καυθήσομαι, et κερδηθήσονται pro κερδηθήσωνται 1. Pe. 3, 1. Sed ne forte temere ita ſtatuiſſe videretur, auctoritate multorum locorum idoneorum comprobare ſtuduit, etiam particulas ἵνα, et ὅπως, coniungi ſolere ſaepiſſime cum futuro indicatiui ab optimis ſcriptoribus, atque adeo a N. T. auctoribus: vt, ἵνα ἔϛαι ἡ ἐξȣσία αὐτῶν Apoc. 22, 14.: ὅπως οἱ βέλτιϛοι μὲν τὰς τιμὰς ἕξȣσιν, οἱ δ' ἄλλοι μηδὲν ἀδικηθήσονται, Iſocr. ad Nicocl. p. 38. Lyc. min.: ὅπως ὅτι βέλτιϛα παιδεύσομεν αὐτὰ Xen. Oecon. 7, 12. Plures huius generis loci laudabuntur a nobis in capite de Coniunctionibus. Hac vero ex re idem ille vir doctiſſimus rectiſſime collegit, nihil impedire plane, quo minus βληθήσῃ Matth. 5, 25., et ὀφθήσῃ apud Iſocr. ad Demonic. p. 5. Steph., eſſe dicerentur futura indicatiui.

dicatiui. Quibus quidem locis addendos eſſe cenſemus hos: ἵνα μȣ πλησθήσῃ τῶν διαβολῶν Charit. 5, 5. p. 87. Amſtel.: ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τȣ̃ Χριςȣ̃ 1. Corr. 9, 18. Neque enim dubitari vllo modo poſſe putamus, quin ſententia Abreſchii omnium aſſenſione comprobanda ſit. Et primum quidem. quod a Priſciano gram. 8. p. 303. praecipitur, ſubiunctiuum apud Graecos coniuncta habere tempora, et a Macrobio d. l. p. 682., Graecos in coniunctiuo tempora bina coniungere, vt praeſens, et imperfectum, perfectum, et pluſquamperfectum, id ſane etiam in aoriſtum vtrumque, et vtrumque futurum, cadit, ob cauſſam ſupra, quum de imperatiuo futuris carente diſputatum eſt, propoſitam. Accedit, quod aoriſto vtrique vis futuri perfecti Latinorum conciliari, adiuncta particula ἂν, poteſt. Deinde certiſſimum eſt, Graecos, praecedente praeſenti, poſt coniunctiones ὅπως, et ἵνα, continuationem actionis alicuius futurae, quae a Latinis praeſenti coniunctiui exprimenda ſit, indicare ſolere futuro indicatiui, ita, vt Thomas Magiſter v. ἵνα huius verborum conſtructionis auctores ſine cauſſa inſcitiae inſimularit: ſed aeque certum habetur, librarios multos talibus in locis vocales, indicatiui indices, mutaſſe in vocales, coniunctiui notas, ita tamen, vt, ſi non in multis, at ſaltem in nonnullis, optimae notae codicibus verae ſcripturae veſtigia remanſerint. Sic Matthaeius, codicum ſuorum fide, reſtituit 1. Corr. 13, 3. καυθήσομαι· 1. Pe. 3, 1. κερδηθήσονται· Apoc. 13, 16. ἵνα δώσȣσιν· vbi alii δώσωσιν legunt, alii δῶσιν, e quo in aliis libris extitit δώσῃ· ſed ab editoribus N. T. etiam Ioh. 17, 2. et Apoc. 8, 3. pro ἵνα — δώσῃ reſcribi ἵνα — δώσει poterat, et vero debebat: vt apud Thuc. 5, 36. pro ὅπως παραδώσωσι Duquerus recte edidit ὅπως παραδώσȣσι· qui tamen oblitus eſt 6, 78. reponere ὅπως μηδὲν ἐνδώσομεν pro ὅπως μηδὲν ἐνδώσωμεν, et 7, 32, ὅπως μὴ διαφήσȣσι — κωλύσȣσι e codd.

e codd. plurimis pro ὅπως μὴ διαφήσωσι — κωλύσωσι· cuius ipſius inconſtantiae accuſari Veſſelingius debet: qui apud Herodo. 7, 159. pro ὅκως — παραδώσωμεν ſcienter reſcripſit ὅκως — παραδώσομεν, ſed 6, 133. operas ſcribere iuſſit, ὅκως — δώσωσι, et ὅκως διαφυλάξωσι, quum tamen in cod. Aſk. ſcriptum extet διαφυλάξουσι, vt in eodem libro, aliiſque, δώσουσι. Sic Reiſquius Theocrito Idyl. 27, 21. pro μὴ — δώσῃ reddere debebat μὴ δώσει, neque, repugnante conſequutione temporum, μὴ — δώῃς· vt apud Iſocr. Panegyr. p. 212. To. 1. Bat. in exemplo Mediol. recte ſcriptum extat, ὅπως ἀπαλλαγησόμεθα, neque ὅπως ἀπαλλαγησώμεθα, vt Lycius, aliique, ediderunt: qui iidem Aeginet. p. 527. To. 2. dederunt, εἰ μὴ πάντες πεισθήσησθε, pro εἰ μὴ πάντες πεισθήσεσθε, quae eſt recta eiuſdem exempli Mediol. ſcriptura: et quanquam apud eundem Iſocr. ep. 6. p. 473. To. 1. Bat. legitur in Ald. et cod. Helmaep., ἐὰν μὴ — λογιῆσθε, tamen dubitari vix poteſt, quin corrigi debeat, ἐὰν μὴ λογίσησθε, neque λογίζησθε, vt Lycio reſcribere placuit, quum ſequatur, καὶ βουλεύσησθε. Sic apud Cebetem tab. 4. p. 165. Schroed. pro εἰ μὲν προσέξητε, — καὶ συνήσητε reponi debet εἰ μὲν προσέξετε, — καὶ συνήσετε· cuius generis loci alii laudabuntur a nobis in capite de verbis in μι deſinentibus, ad gram. p. 193. Itaque vana ſunt ea, quae, cum ab Aemilio Porto in Lex. Dor. v. δώσῃ diſputata ſunt de forma aor. 1. ſubiunctiui actiui δώσω poëtica, tum de vſu fut. ſubiunctiui a Georgio Hierocrit. 1. p. 159. ſ. Conf. Apollon. Alex. περὶ συντάξ. 3, 30.

aoriſti vt praeteritorum ſignific. gaudent etc.] Deeſt haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis: et in editt. Batauis, aliiſque, εὐδόκησα ſine cauſſa redditum legitur Latine, *lubens*, *et ſumma cum animi delectatione*, *acquieſco*. vid. Proluſſ. ad libros V. et N. T. 1, 3. p. 9. 12. ſ.

12. ſ. Neque vero confirmari praeceptum illud debebat exemplo, ἐὰν θέλῃ, quum θέλῃ ſit praeſens, neque aor. ſubiunctiui: immo apponendum erat exemplum, ἐὰν θελήσῃ *ſi voluerit* ſ. *velit* Iac. 4, 15.

Neque enim Clarquius ſolum iam ad Hom. Il. ά, 37. de natura, et vſu, temporum apud Graecos accurate expoſuit, ſed etiam Reizius de temporibus, et modis, verbi Graeci ſingularem libellum ante hos duo, et triginta, annos Lipſiae edidit, et poſt eum in hac ipſa grammaticae Graecae parte multum ſtudii poſuerunt Seidenſtucquerus in opuſculo lingua patria compoſito, quod inſcribitur *Auffaetze paedagogiſchen, und philologiſchen, Inhalts*, et A. C. 1795. octonis Helmaepoli vulgatum eſt, et Ioh. Primiſſerius in libello, cuius index eſt, *Gedanken über das Trendelenburgiſche Syſtem der Griechiſchen Coniugation* [Lipſiae A. C. 1793. 8.]. Vterque oppugnauit rationem declinationis verborum a Trendelenburgio nuper in praefatione ad grammaticam Graecam, Lennepio [Praelectt. academm., de anal. linguae Gr. c. 4. — 9. et apud Villoiſon. animaduerſſ. ad Longi Ποιμεν. p. 248. — 258. atque Burgeſſium ad Daueſii miſcc. critt. p. 371. ſſ.], aliiſque diſciplinae Hemſterhuſianae alumnis, praeeuntibus, propoſitam. Hi enim docent, linguam Graecam carere verbis mediis, qua terminationem, quae ſit paſſiua, et qua formationem, quae ſit, vel actiua, vel paſſiua, quum tamen Hebraica quoque lingua, cuius veſtigia multa in Graecorum ſermone comparent, hoc genus verborum oſtentet: tempora verborum mediorum, eſſe tempora, vel verborum paſſiuorum, vt imperf., aor. 1., fut. 1., vel actiuorum, vt perf., et pluſquamperf.: neque actiua verba, neque paſſiua, habere fut. 2., et aor. 2., quod aor. 2. act. et med. ſint imperf. act. et paſſ. formae praeſ. inuſitatae; ſed aor. 1. et 2. paſſ. ſint imperf. praeſentium obſoletorum in μι deſinentium, a quibus etiam fut. 1. et 2. paſſ.

ducta

ducta ſint; fut. 2. act. eſſe futurum a forma praeſ. obſoleti ductum; fut. 2. med. eſſe formam praeſ. paſſ.; denique paulo poſt fut. paſſ. eſſe formam fut. paſſ., quae profecta ſit a forma praeſ. obſoleta. Haec igitur praeclara ſcilicet commenta ingenii, quae ipſe vſus loquendi ſcriptorum vanitatis facile conuincat, cognoſci ex ipſis auctorum libris poſſunt ab iis, qui velint boni temporis iacturam ita facere, vt noua, ſed inutilia, antiquis, ſed vtiliſſimis; recte praeferri poſſe putent. Nobis quidem, qui antiqua hoc etiam in genere amamus, quae auctoritate, et ipſorum ſcriptorum, et grammaticorum veterum omnium, confirmentur, propoſitum tantum hoc eſt, vt praecepta Velleri, vel explicemus, comprobemuſque, vel corrigamus, atque ſuppleamus, non vt inuenta recentiorum grammaticorum inania proferamus. *Liceat nobis*, Doruillius inquit [ad Charit. p. 202], *in antiquo haerere luto, et ter mille fere annorum errorem impune errare, dum nouicia haec ſapientia ſaltem aliquot ſaeculorum adquiſiuerit auctoritatem, et lingua Graeca παλιγγενεσίαν nacta fuerit, parilibus Aeſculapiis obſtetricantibus.* Itaque nos iam rationibus adoleſcentium linguae Graecae ſtudioſorum ita conſulere conati ſumus, vt quae adhuc inter legendum de natura, et vſu, temporum, eorumque conſequutione, obſeruauiſſemus, ea in medio poneremus. Plura hac de re in loco de Coniunctionibus dicentur.

1. *Praeſens*, χρόνος ἐνεστὼς, *indicat.*; Clarquius ad Il. ά, 37. vocat *praeſens* rei *imperfectae;* eſt praeſ. indicat. Lat.: ſed, addita particula ἂν, pro qua poëtae etiam particulam κὲ poſuere, reſpondet Praeſ. Lat. coni.: quibus tamen in locis grammatici fere coniunctiuum ſubſtituere, vel optat.: vt, κᾂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν Ariſtoph. Plut. 216.: vbi tamen cod. Vatic. et Doru. pro κᾂν legunt κ' εἰ· κᾂν με δεῖ δι' ἡμέρας Id. Rann. 267.: οἴει ἂν Aeſch. Socr. 1, 12.: vbi cod. Aug. οἴῃ ſine cauſſa: οὐδ', ὅ, τι ἂν δίδως, ὡς ἔοικε, δέχεσθαι

παρὰ

παρὰ σοῦ ἀναίτιόν ἐστιν Xen. Cyrop. 5, 5. 9.: vbi Zeunius e cod. Guelf. edidit *ἂν διδῷς·* repugnante, vt videtur, verbo *δέχεσθαι·* Plato Alcib. 1, 2. *οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι ἐθέλειν·* Criton. 8. *ἔμοιγε δοκεῖ ἂν ὅμοιος εἶναι·* Cratyl. 11. *ἥτις ποτ' ἂν ἐστιν αὐτοῦ ἡ ὀρθότης·* vbi Steph. coni. *εἴη·* c. 36. *ὡς ἂν, οἶμαι, δοκεῖ·* vbi Steph. edidit *δοκῇ·* c. 44. p. 93. *ἕτερον ἂν τι, καὶ ἀλλοῖον, σημαίνει·* vbi Steph. *σημαίνῃ·* ita, vt etiam c. 16. reſcribendum putemus *τί ἂν ποτε νοεῖ τὸ ὄνομα οἱ δαίμονες*, pro *νοοῖ·* Pind. Pythionn. 2, 160. ſ. *χῶταν — τηρέοντι·* vbi tamen Ald. *τηρέωντι.* Et quia is, qui aliquid fecit, cogitari poteſt, vt is, qui aliquid faciat; quia id, quod factum eſt, quod alicui accidit, fingi cogitatione poteſt, vt id, quod fiat, vt id, quod ei accidat: propterea hoc ipſum tempus ſaepe ponitur ita, vt partes temporis praeteriti perfecti agat: vt, *τὸν Πλοῦτον — ἥκει Ἄγων ὁ δεσπότης* Ariſt. Plut. 284. coll. v. 265.: vbi pro *ἥκει* eſt *ἀφῖκται· χαρίεντά γε ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων* Id. ib. 850. add. Herodo. 2, 114. Xen. Cyrop. 5, 3. 14. 6, 3. 7.: v. index Graecit. Theophr. v. *ἥκειν*, et Valquenar. ad Eurip. Phoenn. p. 383.: *ἀναγνῶναι δέ σοι, ἔφη, καὶ ἃ ἐπιστέλλω, βούλομαι — νῦν πέμπων ἐπὶ στράτευμα εἰς Πέρσας, ἐπιστέλλω*, Xen. Cyrop. 4, 5. 12.: *ὡς ἔφασαν λέγειν τοὺς ἀκούοντας* Id. ib. 3, 3. 22.: *ὅτι — φαίη μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἔσεσθαι* Id. ib. 2, 4. 6.: vbi Zeunius e cod. Guef. ſine cauſſa edidit *μετὰ τοῦ ἠδικημένου·* vt Nigrinus apud Theophr. charr. 1, 1. *ἡττημένοις* pro *ἡττωμένοις·* vbi v. notae noſtrae: *ἦν δὲ τὰ μὲν παρατιθέμενα ἀεὶ ἴσα αὐτῷ τε, καὶ τοῖς καλουμένοις ἐπὶ τὸ δεῖπνον*, Xen. Cyrop. 2, 1. 15.: *ὁ δὲ μὴ νικῶν τοῖς μὲν νικῶσιν ἐφθόνει* Id. ib. 8, 2. 13. Sed praeſens ponitur pro praeter. perf. etiam tum, quum ſignificatur, factum eſſe aliquid continuo: vt, Xen. Cyrop. 6, 1. 24. *ἀκούσας ταῦτα ὁ Κῦρος κελεύει πέμπειν πρὸς τὸν ἄνδρα·* vbi cod. Guelf. *ἐκέλευε* legit,

legit, et Zonaras ἐκέλευσε habet. male. nam eodem loco ſic poſita extant praeſentia, πορεύεται — πέμπει — κελεύει.

2. *Praeter. imperf.* [Priſcian. 8. p. 300.], χρόνος παρατατικὸς, *indic.;* Clarquius d. l. vocat *praeter. imperfectae rei;* eſt praeter. imperf. indicat. Lat.: ſed, adiuncta particula ἂν, exprimit praet. imperf. coni. Lat.: vt, Κἄγωγ' ἂν ἔζην — Κοὐκ' ἂν μονωθεὶς ἔστενον, Eurip. Alceſt. 651. ſ.: οὐδεὶς γὰρ ἂν ἦν Xen. Cyrop. 7, 5. 21.: vt 7, 5. 18. οὐκ ἂν σοι ἐδυνάμην προσελθεῖν· 2, 4. 4. κόσμος ἂν ἦν τοῦτο· 3, 3. 10. ἴσως τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἂν αἱρετέον· Palaephat. prooem. 6. οὐκ ἂν ἐλέγετο· οὐκ ἂν ἡρπάζοντο Herodo. 1, 4. add. id. 1, 187. 2, 173.: ἂν ἔλεγον — ἂν ἐποίουν — ἂν εἶχον, Plut. apophthegmm. Laconn. p. 213. To. 8. Tub.: οὓς ἂν ἡμεῖς — ἐφυλάττομεν Aeſchin. Socr. 1, 12. Vid. Ienſius Lect. Luciann. 1, 4. p. 28. Cicero ipſe verba Platonis Phaedr. p. 204. Baſ. 2. δεινοὺς — ἂν παρεῖχεν ἔρωτας, interpretatus eſt Off. 1, 5. verbis, *mirabiles amores excitaret.* Interdum imperf. indicat. habet hanc vim etiam ſine particula ἂν. v. ad Aeſchin. Socr. 1, 12. 10. Sed ſaepe hoc tempus, ab Atticis maxime, vſurpatur pro praeſenti tum, quum dicitur debere aliquid eſſe, vel fieri, ita, vt verendum appareat, vt ſit, fiatue, et quum quis dicitur debere, vel debuiſſe, aliquid facere, vel dicere, ita, vt vereamur, ne tergiuerſetur, et cunctetur, vel vt id faciat, aut dicat, feceritue, aut dixerit: quibus in locis grammatici fere praeſens ſubſtituerunt pro imperfecto. v. ad Plat. Apol. 1, 4. Sic, λέγειν ἐχρῆν Ariſt. Auu. 1201.: ἐχρῆν τὶ δρᾷν Id. Rann. 576.: χρῆν ἐννοεῖν Plato Gorg. 12. p. 59.: vbi cod. Merm. et Aug. χρὴ, vt cod. Palaeoc. apud Xen. Cyrop. 8, 1. 1.: οὐ τοῦ τεκόντος δήπου ἔδει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν Plato Cratyl. 14. v. Thomas Mag. v. προσήκει μοι τόδε. Sed poſſunt huiuſmodi loci etiam ex ea ratione explicari,

qua optimus quiſque ſcriptor hoc tempus ita ponere ſolet, vt complectatur omnia tempora, hoc eſt, ſic, vt pro eo ſubſtitui poſſit εἴωθα, vel φιλῶ, ſequente praeſenti infinitiui, vel praeſens ſimpliciter: cuius rationis vſum Ionibus tribuit Euſtath. ad Il. χ΄ p. 1269. 58.: vt, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ᾽ ἔκλυον αὐτῦ Hom. Il. α΄, 218.: Ἠΰτε βῦς ἀγέληφι μέγ᾽ ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος Id. Il. β΄, 480. ſ.: τά μιν φέρον ἡμὲν ἐφ᾽ ὑγρὴν Id. Il. ω΄, 341., h. e. *portant* Virg. Aen. 4, 241.: Theocr. Idyl. 21, 22. ſ. Ψεύδοντο, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον Τᾶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τάματα μακρὰ φέρει Ζεύς. nam poëta vſus hoc potiſſimum tempore eſt, vt reſponderet imperf. ἐσεῖδον v. 29. Alii huius generis loci ſunt apud Heſiod. Ἔργ. 11. Θεογ. 10. Hom. Odyſ. α΄, 97. Plat. Cratyl. 7. 9. 18. 23. Aeſchin. Socr. 2, 34. Marc. 14, 12.: vbi v. Elſnerus. Et grammatici, atque librarii, interdum huiuſmodi in locis pro imperf. ſubſtituerunt praeſens: vt apud Xen. Cyrop. 7, 5. 23. libri editi omnes habent γίγνονται, repugnante conſequutione temporum, ſed cod. Palaeoc. ἐγίγνοντο. Atque huc referri debere videtur ἐπεφύκει Plat. Cratyl. 5. pro πέφυκε. nam vt πέφυκε, qua vim, eſt praeſens, ita ἐπεφύκει praeterito imperfecto reſpondet. Conf. Graeuius ad Heſiod. Ἔργ. 185. et nos proluſ. 13. in Cratyl. p. 15. ſ.

3. *Praeter. perf.* [Priſcian. 8. p. 300.]; Clarquius ad Il. α΄, 37. vocat *praeſens rei perfectae;* Graece παρακείμενος [Etymol. M. p. 483. 51.]; Stoici dixere τέλειον ἐνεστῶτα [v. Priſcian. 8. p. 310.]; *indic.* reſpondet praet. perf. indicat. Lat., atque adeo indicat tempus praeſens rei perfectae, et certum. Sed qui aliquid fecit, hunc in genere non vno cogitare licet, vt eum, qui facturus ſit, et faciat, aliquid, et ante factum, et poſt illud, ita, vt tempus praeteritum perfectum vi ſua tum, et futurum tempus, et praeſens, complectatur.

tur. Graeci igitur tempore praeterito perfecto vtuntur ita, vt Latine reddi debeat praeſenti, vel ſimpliciter, vel addito comite verbo *ſoleo:* quibus in locis grammatici perf. ſaepe explicarunt praeſenti, quod librarii fere in ordinem receperunt. Sic, ἐςιν, ὅστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; Xen. Apomnn. 1, 4. 2.: vbi v. Erneſtius: ἀδύνατον πεπίςευκεν Palaeph. fab. 1, 1.: vbi v. nos: ſed male ibi hanc in rem laudauimus, praeeunte Erneſtio ad Xen. Apomnn. 1, 4. 2., locum Homeri Il. ά, 37., quum ἀμφιβέβηκας ſit, qua vim, praeſens medium ἀμφιβαίνει, quia βέω, vel βῆμι, pro quo lingua Graecorum communis βαίνω dicere inſtituit, proprie actiuum eſt, neque neutrum: vid. Il. ά, 143. ſ.: τούτους πάντας ἱππέας οἱ δυνάςαι πεποιήκασιν, ὅπως μισθοφορῶσιν αὐτοῖς, Xen. Cyrop. 8, 8. 10.: ὁ γὰρ κρατῶν ἅμα πάντα συνήρπακε Id. ib. 4, 2. 12.: vbi tamen in cod. Guelf. et Iunt. aeque recte ſcriptum legitur συνήρπασε· Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγών ἐς', ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος Οὑν μέσῳ μάτην, Eurip. Phoenn. 601.: αὕτη δὲ δὴ ἡμῖν ἡ τοιαύτη, καὶ οὕτω πεφυκυῖα, ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, εὐθὺς διαπεφύσηται, καὶ ἀπόλωλεν, Plato Phaedon. 29.: ὅσα ἠξίωται ταύτης τῆς προσρήσεως τοῦ εἶναι Id. Cratyl. 35.: μῦθον πέφραδε πᾶσι Hom. Odyſ. ά, 273.: ὥσπερ γὰρ καὶ ἄλλαι τέχναι διαφερόντως ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐξειργασμέναι εἰσὶ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται, Xen. Cyrop. 8, 2. 4.: τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο πέπονθε καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν δίαιταν. — ἀνάγκη, οἶμαι, ταῦτα οὕτω ποιούμενα, πολὺ διαφερόντως ἐξειργάσθαι ἕκαςον, Id. ib. 8, 2. 5.: vbi cod. Bud., Camerario auctore, legit ἐξεργάζεσθαι· vt ib. 2, 3. 5. ἀλλὰ πᾶσι καὶ τοῦτο προκέκριται κάλλιςον εἶναι. Νῦν δὲ, ἔφη, ἡμῖν καὶ δέδεικται μάχη· vbi codd. Brodaei habebant δείκνυται· Eurip. Phoenn. 563. καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε, h. e. νομίζεις, interprete ſchol. Au-

 guſt.:

guſt.: vt, Τί τὴν τυραννίδ' — Τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε; Eurip. Phoenn. 562. ſ.: Act. 26, 2. ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, h. e. *aeſtimo me beatum*, vt recte reddidit interpres Lat. vetus: et apud Xen. Cyrop. 8, 2. 3. p. 351. Lipſ. ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ εἰς οἰκειότητα ἀδελφοῖς. Sic ib. 1, 2. 3. οἱ πεπαιδευμένοι ſunt *ii*, *qui educari*, *et inſtitui*, *ſolent*, qui educantur, et inſtituuntur: et ſ. 5. ᾑρημένοι εἰσὶν ἐπὶ τοῖς παισὶν eſt *delegi ſolent*, deleguntur, *qui praeſint pueris:* vt recte legitur in codd. Brod. Guelf. Brem. Palaeoc. add. Pindar. Olympp. 2, 178. Pythionn. 1, 25. et omnino Plato Cratyl. 17. Graecos imitati ſunt hoc etiam in genere Latini: vt, Horat. 1. ep. 2. 47. ſ. *non aeris aceruus*, *et auri*, *Aegroto domini deduxit corpore febris*, *Non animo curas:* Id. 1. ep. 5, 19. *Fecundi calices quem non fecere diſertum?* Id. 3. od. 23, 18. ſ. *Non ſumtuoſa blandior hoſtia* Molliuit *auerſos penateis:* vbi v. Bentleius. add. Horat. A. P. 343. 468.

4. *Praeter. Pluſquamperfectum* [Priſcian. p. 300.] *indic.*, quod Clarquius ad Hom. Il. ά, 37. vocat *praeteritum rei perfectae*, et Graeci grammatici ὑπερσυντέλικον, reſpondet per ſe pluſquamperf. indic. Lat.: v. Xen. Cyrop. 6, 2. 4. 5.: ſed addita particula ἄν, pluſquamperf. coni. Lat.: vt, πλείονα δ' ἄν τέτων εἰρήκειμεν Plut. apophthth. regg. p. 112. To. 8.: πάλαι ἂν ἀπηλλάγμην τῦ ἔρωτος Plato Alcib. 1, 2.: ὐδὲν γὰρ ἂν τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἦμεν πεπονθότες; Iſocr. Plataic. p. 344. ſ. To. 2. Vid. Ienſius lectt. Luciann. 1, 4. p. 29.

5. *Aoriſtus primus*, et *ſecundus*, ὁ πρῶτος, et ὁ δεύτερος, ἀόριστος, quibus Latinitas caret, ſignificant, hic quidem tempus praeter. rei perfectae, incertum, et infinitum, idque continuum, ille idem tempus, neque tamen continuatum. Atque hanc ipſam ob cauſſam

ponitur

ponitur vtrumque tempus ſaepe, vt praeteritum perf., ſic, vt omnia complectatur tempora, atque adeo Latine reddi debeat, vel praeſenti indic. ſimpliciter, vel praeſ. infinit. adiuncto verbo *ſoleo*, ita, vt facile appareat, quare grammatici Graeci haec tempora fere praeſenti explicarint. Sic, θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν Hom. Il. η, 4.: αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες Ποινὰς ἔτισαν Pind. Olympp. 2, 103. ſ.: ὡς τὰ μὲν πυργᾶσ' ἄνω Τὰ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκᾶντ' ἀπώλεσαν, Eurip. Troadd. 608. ſ.: Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' ἔσας κενὰς Id. Phoenn. 411.: Χ' ἐκ ἔςι νόσος, Τῆσδ' ἥντινα ἀπέπτυσα μᾶλλον Aeſchyl. Prom. 1068. ſ.: Εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω Ariſtoph. Plut. 238.: Κλέπτων δὲ τὲς βλέποντας ὑπερηκόντισεν Id. ib. 666.: ἐνίκασε — ὁ ςραταγὸς — εὐπλόησεν ὁ κυβερνάτας Euryphain. fragmm. Pythagg. p. 668. ſ. Gal. 2.: ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τὲς φίλες ἐξήρκεσεν Xen. Apomnn. 2, 4. 7.: vbi v. Erneſtius: καὶ ὑμεῖς ἡμῖν ἐπιςεύσατε καλῶς διαπεφυλάχθαι Id. Cyrop. 4, 5. 15.: vbi cod. Guelf. legit πιςεύετε, quod tamen alia manus mutauit in ἐπιςεύσατε· διέφθειρέ τε πολλὰ, καὶ ἠδίκησεν, Plato Sympoſ. 13.: vbi Baſ. 2. habet ἀδικεῖ· μάλιςα ἐδέησεν Xen. Cyrop. 6, 2. 11.: vt legunt Iunt. Ald.: ſed librarius cod. Gu. ſcripſerat δεήσει, vt Stephanus, aliique, edidere: quod tamen alia manus mutauit in ἐδέησεν· ad quam ſcripturam accedit ſcriptura cod. Palaeoc. σ'δεησειν· τὰς μὲν τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος διέλυσε Iſocr. ad Demon. p. 16. To. 1.: κάλλος μὲν γὰρ, ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε, Id. ib. p. 19.: Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὺ δ' ἄςυκά μ' ἐκ ἐφίλησεν, Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε, κ' ἐκ ποτακὲει, Theocr. Idyl. 21, 31. ſ.: ἐπὶ τῇ ὠδῖνι αὐτῆς ἐκέκραξε Eſai. 26, 17.: vbi edit. Complut. κράζει, vt vulg. *clamat*, ex alia, vt videtur, verſione: vt cod. Bezae Cantabr. Marc. 9, 22. εἰς πῦρ, καὶ εἰς ὕδατα, βάλλει pro

 εἰς

εἰς πῦρ ἔβαλε, καὶ εἰς ὕδατα· Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὸς ἐνεποιήσαντο — ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσὶν Heſiod. Θεογ. 7. ſ.: ἄπιϛον ἐμήσατο πιϛὸν Ἔμμεναι Pind. Olympp. 1, 51. ſ.: ἐβλήθη ἔξω, ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη, Ioh. 6. 15, 6.: ἐς κακότατ' ἂν Θρόαν ἔβαλον ποτὶ Pind. Pythionn. 2, 65. ſ.: Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον Ἔμαθον Id. Nemeonn. 7, 26.: πέσε δ' ἀδόκητον Id. ib. v. 45.: τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων Heſiod. Ἔργ. 242. Plures huiuſmodi ſcriptorum veterum locos congeſſerunt Caſaubonus ad Laërt. 1, 71. et ad Perſii ſat. 2. p. 178. ſ. Pariſ.: Stolbergius ad Sophocl. Aiac. p. 169.: Graeuius ad Heſiod. Ἔργ. 185.: Perizonius ad Aelian. V. H. 1, 4.: Gataquerus in de ſtylo N. T. c. 6.: Horreus ad Aeſchin. Socr. 1, 13.: Carcinus ad Plut. de poëtt. audd. p. 149. ſ. ſec. Aor. 2. interdum vim pluſquamperf. Lat. habet: vt, Κῦρος δὲ ὡς ᾔσθετο τὸ γεγονὸς Xen. Cyrop. 5, 4. 9.: ἣν Κυαξάρει οἱ Μῆδοι ἐξεῖλον Id. ib. 5, 5. 1. Sed addita coniunctione ἂν vterque aoriſtus reſpondet fere pluſquamperf., vel imperf., coni. Lat., quatenus is ſignificat, facere aliquem aliquid, fieri aliquid, potuiſſe: vt, κατῆλθον ἂν — ἂν Χάρων, Ἔσχον, Eurip. Alceſt. 360. 362.: πολλαπλάσια ἂν ἔδωκα χρήματα Xen. Cyrop. 3, 2. 7.: οὐκ ἂν προσεδόκησα Plut. apophth. regg. p. 118. To. 8.: καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω Eurip. Alceſt. 648.: ἣν δὲ καὶ ἠπιϛήθη — ἀπέλαβεν ἂν Αἴγυπτον Herodo. 3, 15.: οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν Ariſtoph. Plut. 427. ſ. add. Id. Auu. 787. 790.: v. Ienſius lectt. Luciann. 1, 4. p. 28.: vt praemiſſa coniunctione εἰ· Xen. Cyrop. 7, 5. 18. εἰ μὴ πολλοῖς διεπύκτευσα· ſed interdum reſpondet ſic etiam praeter. perf. coni. Lat.: vt, ἂν ᾔτησε *petierit: er mag gefordert haben:* Ariſtoph. Plut. 983.: ἐκέλευσεν ἂν *iuſſerit* me, et ἂν ἐδεήθη *opus habuerit*, Id. ibid. 986. ſ.: ſed, αἱρέθη ἂν Σάμος *capta fuiſſet*, *capi potuiſſet*, Herodo.

rodo. 3, 55.: ἂν ἔδωκα *dediſſem* Xen. Cyrop. 3, 2. 7.: ἔγνω τις ἂν τὰς ὁμοτίμους, καὶ πεπαιδευμένους, ὡς δεῖ, *agnouiſſet quis*, cognoſcere quis poterat, Id. ib. 3, 3. 30. add. Ariſtoph. Nubb. 732. Herodo. 3, 79. Caeterum Priſcian. gram. 8. p. 338. ἀόριστον explicat verbis *praeteritum infinitum ſpatio temporis, vtrum paulo ante, an multo, ſit perfectum.*

6. *Futurum primum* [Macrob. p. 652.], μέλλων πρῶτος, indicat.; Clarquius vocat *futurum rei imperfectae;* Priſcian. gram. 8. p. 300. *futurum infinitum:* et *futurum ſecundum* [Macrob. d. l.], μέλλων δεύτερος, differunt inter ſe, vt aor. 1. et 2. Nam *fut. primum* indicat tempus futurum infinitum, ſed *fut. ſecundum* idem quidem tempus, ſed continuum illud, declarat. v. Matth. 24, 12. Iam quum vtrumque hoc tempus complectatur, vt aor. 1. et 2., etiam praeſens, et praeteritum, tempus: ipſum quoque ſaepenumero ita ponitur, vt Latine reddi praeſenti, vel indicatiui, vel coniunctiui, poſſit, adiunctis etiam praeſ. infinit. temporibus finitis verborum *ſolere*, et *poſſe*. v. Graeuius ad Heſiod. Ἔργ. 185. et Abreſchius auctar. dilucc. Thucydd. p. 331. Sic, ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν Ἔρχεται, Heſiod. Ἔργ. 750. ſ.: τοῖσιν τε κοτέσσεται Ὀβριμοπάτρη *infeſta eſt, infeſta eſſe ſolet*, Hom. Odyſ. α, 101.: τί ἡμῖν ὑπάρξει, καὶ τίνος ἐνδεῖ, h. e. *quid habeamus, ita, vt porro habituri ſimus* Xen. Cyrop. 4, 3. 3.: vbi Iſingr. ὑπάρχει· quod tempus Zeunius, auctoritate cod. Guelf., retinuit: temere: vt ib. 1, 6. 12. in Iunt. cod. Palaeoc., etiam in cod. Guelf. a manu ſec., οἱ στρατιῶται ἧττον τῶν ἐπιτηδείων δεήσονται rectius legitur, quam δέονται, quod gloſſema eſſe videtur: v. ad Aeſchin. Socr. 3, 11. 1.: Καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι — Ὑμᾶς ἄγαν Ariſt. Plut. 290. 292.: τράγοι δ᾽ ἀκρατιεῖσθε Id. ib. 295.: ὅτι τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς Id. ib. 880.: καὶ τότε τὴν οἰκίαν διαρπάσει *expilare, diripere, poteſt,*

teſt, *poterit*, Marc. 3, 27.: δὸς αὐτῷ, ὅπῃ κάλλιϛα διάξει — ἐγὼ δ' αὖ πειράσομαι ἔργον τι αὐτῷ προστάξαι, ὅπερ ἥδιον πράξει, Xen. Cyrop. 4, 5. 11.: πρῶτον μὲν νόμους ὑπάρξαι δεῖ τοιούτους, δι' ὧν — ὁ βίος παρασκευασθήσεται — ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπαναχείσεται — δεῖ — γενέσθαι, οἵτινες δείξουσι τεθορθῶς, καὶ διδάξουσι, καὶ ἐθίσουσι ταῦτα δρᾶν Id. ibid. 3, 3. 24.: σὸν ἔργον — λέγειν Τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα, Eurip. Phoenn. 457. ſ.: τὰ ὅπλα, οἷς δεήσει χρῆσθαι, ἐκ πολλοῦ παρεσκευάσαι Xen. Cyrop. 6, 2. 10. nam παρεσκευάσαι ibi eſt, qua vim, praeſens. Graecos imitati ſunt etiam in hoc futuri vſu poëtae maxime Latini: vt, *quod Aeque pauperibus prodeſt — Aeque neglectum pueris, ſenibuſque, nocebit*, Horat. 1. ep. 1, 25. ſ.: *Aemilium circa ludum faber imus, et vngues Exprimet, et molles imitabitur aere capillos*, Id. A. P. 32. ſ. Caeterum futuro indic. ſaepe addita legitur particula ἂν, et apud poëtas particula κέν· vt, τῷ οὐκ οἶδ', εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, Odyſ. σ', 264.: οὐδέ κε — ἀλύξει Odyſ. τ', 558.: ἐκεῖνα ἂν ἐρήσεται τὰ ῥήματα Plato Cratyl. 34.: μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαῤῥήξεις Herodo. 3, 12.: vbi tamen nonnulli libri habent διαῤῥήξειας· vt ap. Xen. Cyrop. 5, 3. 16. ἥδιον ἂν ἀριϛήσομέν τε, καὶ δειπνήσομεν, καὶ καθευδήσομεν· vbi in cod. Guelf. et Palaeoc. ἂν deeſt. Vid. Locella ad Xen. Epheſ. p. 229., et qui ab eo laudantur. Latini videntur inde formaſſe fut. periphraſticum in *rus*.

7. *Paulo poſt futurum*, μετ' ὀλίγον μέλλων, Atticis fere proprium eſt: vnde *Atticum* dicitur: v. Macrobius d. l. p. 667. et Priſcian. gram. 8. p. 300.: rem ſignificat, non multo poſt, ſed mox, futuram, eſtque in genere tantum paſſiuo vſitatum. Attici autem eo vtuntur fere omnino pro futuro primo, vrbanitatis cauſſa. vnde grammatici veteres hoc tribuunt caeteris Graecis, illud Atticis. Moeris: Δεδήσεται, Ἀττι-

Ἀττικῶς· δεθήσεται, Ἑλληνικῶς. Idem: Πεπράσομαι, πεπράσει, πεπράσεται, Ἀττικῶς· πραθήσομαι, πραθήσῃ, πραθήσεται, Ἑλληνικῶς. Exempla formae huius temporis plura infra in capite de coniugatione, ſeu terminatione, a nobis proponentur. Librarii, et grammatici, hoc futurum ſaepe mutarunt in fut. pr. med.: vt apud Xen. Cyrop. 6, 2. 11. pro ἀπολελύσονται cod. Guelf. habet, ſed poſt raſuram, ἀπολύσονται.

Iam quum Graeci omnibus temporibus in imperatiuo modo ita vſi ſint, vt in indicatiuo: vis eorum ſponte cognoſci poteſt ex iis, quae modo dicta ſunt de poteſtate temporis cuiuſque modi indicatiui. Nam aoriſti in hoc quoque continuationem actionis ſignificant, quae Latine praeſenti exprimenda ſit: vt, Παῦσαι πόνων με Eurip. Phoenn. 450.: δός μοι τρεῖς ἡμέρας ἄρξαι αὐτῶ Xen. Cyrop. 1, 3. 10.: ſed grammatici, et librarii, talibus in locis aoriſtum ſecundum mutarunt ſaepe in praeſens: vt apud Xen. Cyrop. 4, 5. 1. pro διαγάγετε αὐτὰς ἐπὶ τὰς σκηνὰς in codd. Gabriel. Bodl. Guelf. ſcriptum legitur διάγετε αὐτὰς ἐπὶ τὰς σκηνάς· quod tempus temere praeferebat alteri Stephanus. nam indicari ibi continuationem actionis, quae verbo διάγειν declaratur, ex eo intellegitur, quod Medorum, et Armeniorum, magna erat multitudo. Cur autem Graeci etiam hoc in modo praeter. imperf. cum praeſ., pluſquamperf. cum praeter. perf., et futurum cum aoriſto, coniunxerint, Macrobius d. l. p. 678. ſſ. docet. Nam praeteriti temporis imperatiua apud Graecos etiam ad futuri temporis ſenſum pertinere, Priſcianus quoque gram. 8. p. 301. animaduertit: vt, ἀνεῴχθήτω πύλη *aperta ſit porta.* videtur enim imperare, vt in futuro tempore ſit praeteritum, vt ſi dicam, *aperi nunc portam, vt craſtino ſit aperta.*

Nunc ad Optatiuum tranſeamus. Nam etiam hoc in modo Graeci praeſens cum imperfecto, et praeteri-

tum perfectum cum pluſquamperfecto, coniuncta habent: cuius eorum rationis cauſſas aperire ſtuduit Priſcianus d. l. p. 302. ſ.

1. *Praeſ.*, et *Imperf.*, Optatiui reſpondet praeſ., et imperf., coniunctiui Latinorum. Et praeſens quidem coniunct. Lat. eo exprimitur tum, quum, vel ſimpliciter ponitur, vel ad aliud praeſens, futurumue coni., pertinet: vt, *πρόφρων σὲ χθόνιος Θ' Ἑρμῆς, Αΐδης τε δέχοιτ' — Αΐδου νύμφα προσεδρεύοις*, Eurip. Alceſt. 743. ſ. 446.: *Ὦ — τέκνον Εὐδαιμονοίης· καί σ' ὁ φυτεύσας πατὴρ Σώζοι*, Id. ib. 1136. ſſ.: *Καί σε φυλάττοι Ζεὺς ἀγοραῖος* Ariſt. Equitt. 497.: *ἡμεῖς μὲν γὰρ — φρουρήσειν ὑμῖν ἀναδεχοίμεθα τὰ ἐγγύτατα χωρία τῶν πολεμίων* Xen. Cyrop. 6, 1. 12.: *ὅσα ἐνταῦθα δύναιτο ὑπεκκομίσασθαι, εἰ μή τις πολιορκοίη*, Id. ib. 2, 4. 9.: *ὡς εἰδὼς — εἰ βούλοιτο σαφῶς εἰπεῖν*, Plato Cratyl. 1.: nam *εἰδώς*, qua poteſtatem, praeſens eſt: *ὅρα, μὴ — εἴη* Herodo. 7, 103.: *ἤν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ, ὡς ἐγὼ βουλοίμην — θήραν ποιῆσαι* — Xen. Cyrop. 2, 4. 12. Sed, addita particula *ἂν*, huic tempori conciliat vim fut. praeſentis Lat. coniunctiui, in *vrus*, vel *erim*, deſinentis, praecedente praeſenti: vt, *ὄρη μέντοι ἐστὶν, ἔνθα δύναιτ' ἂν ἀπελθὼν ἐν τῷ παραχρῆμα ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι*, Xen. Cyrop. 2, 4. 9.: *σχολὴν παρέχοντα πράττειν, ὅ, τι ἂν αὐτῷ ἡδὺ εἴη*, Id. ib. 8, 3. 19. add. 8, 1. 5. 8, 5. 12.: *ἐν δ' ὀνείρασι — μ' εὐφραίνοις ἂν* Eurip. Alceſt. 355. Sed imperf. coniunct. Lat. partes agit tum, quum refertur ad tempus praeteritum imperf., vel perf.: vt, *ὁπότε πορεία εἴη, ἦγεν αὐτοὺς πρὸς τὰ ὕδατα —· καὶ ὁπότε δὲ ὥρα εἴη ἀρίστου, ἀνέμενεν αὐτοὺς, ἔστ' ἂν φάγοιέν τι, ὡς μὴ βουλιμῷεν· — ὅτι ἐπεμέλετο αὐτῶν, ὅπως — ἀνδράποδα διατελοῖεν* Xen. Cyrop. 8, 1. 15.: *προσῆλθον, ἐρωτῶν, εἰ εἰδείη, τίνα γνώμην ἔχοις*, Id. ib. 6, 1. 2.: ſic enim cod. Palaeocom. recte legit pro *ἔχει*, quod alii habent libri: vt 5, 4. 5. cod. Guelf.

ὅπως

ὅπως ἔχοι pro ὅπως ἔχει, et 6, 1. 8. ὅ, τι πράττοι pro ὅ, τι πράττει· add. ib. 3. 1. 1. 2, 4. 19.: vbi Iunt. male habet τυγχάνει· 6, 1. 2. 6, 2. 5. 6, 3. 3.: ὁπότε δὲ ψεγόντων — τινῶν ἀκέοι, ἐχ ἧττον ᾤετο δεῖν καταμανθάνειν τὲς τῶν λεγόντων Plut. apophthegmm. Laconn. p. 173. To. 8. Tub.: συνέταξεν, ὅπως, οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τέτοις ὅμοια ἀεὶ παρατίθοιτο αὐτῷ Xen. Cyrop. 8, 2. 2.: Πρῶτον δ', ὅ, τι πράττοι Σοφοκλέης, ἀνήρετο Ariſt. Pac. 694. Sed hoc ipſum tempus comitem habens eandem particulam ἄν, ita, vt ad praeteritum referatur, vim fut. coni. imperf. habet, ſed imperf. coni. Lat. reddi poteſt: vt, καὶ μὴν — ὡς σαφέςατά γ' ἂν εἰδείην, ἐποίεν Xen. Cyrop. 6, 3. 8.: συνεσκευάσατο δὲ πάντα, ὁπόσοις ἂν οἶκος μέγας καλῶς οἰκοῖτο, Id. ib. 5, 4. 18.: vbi in cod. Palaeoc. ἂν deeſt. Caeterum imperf. opt. interdum habet vim pluſquamperf. coni. Lat., quum is, cui aliquid accidiſſet, cogitari poterat, vt is, cui aliquid accideret vſque: vt ap. Xen. Cyrop. 7, 3. 5. κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵε ἀνδρὸς ςεροῖτο h. e. *orbata eſſet.*

2. *Perf.*, et *pluſquamperf.*, reſpondet, vel perf., vel pluſquamperf., Lat. coniunctiui. Et tum quidem, quum ad praeteritum pertinet, vel ad praeſens hiſtoricum, praeteriti vim habens, reddi Latine pluſquamperf. coni., etiam imperf. huius modi, debet: vt, ἔλεγον, ὅτι Κροῖσος μὲν ἡγεμὼν — ᾑρημένος εἴη — δεδογμένον δ' εἴη πᾶσι τοῖς συμμάχοις, Xen. Cyrop. 6, 2. 5.: ἀκηκόεε δὲ —, ὡς ἁλισμένη εἴη ταύτῃ ςρατιῇ ὀλίγῃ, Herodo. 7, 208.: βελὴν — Πεισίςρατος ἐπιτεχνᾶται, ὅπως — οἱ Ἀθηναῖοι, διασκεδασμένοι τε εἶεν, Id. 1, 63.: ἔλεγε, ὅσα ἀγαθὰ Κῦρος Πέρσας πεποιήκοι, Herodo. 3, 75. Sed perf. proprie vim habet perf. optatiui Lat.: vt, εἴθε ὁ υἱός με νενικήκοι, h. e. *vtinam filius meus vicerit.* v. Macrobius p. 683. Gron.

3. *Aor.*

3. *Aor.* 1., et 2., ſimpliciter poſiti reſpondent praeſ. coni. Lat., ita tamen, vt continuationem actionis, quae verbis ſignificatur, indicent: vt, Ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας Κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν — καὶ — πάλιν ὡς ἡμᾶς Ἔλθοις στεφάνοις, Ariſt. Equitt. 496. 500.: Ἐκκόψειέ γε Κόραξ — τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως, Id. Acharnn. 92. ſ.: τούτοις πολλὰ ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Xen. Cyrop. 5, 4. 7. Sed interdum habet vim pluſquamperf. coni. Lat., praecedente fere praeterito: vt, ἐπηρώτα, τίνα δεύτερον μετ' ἐκεῖνον ἴδοι Herodo. 1, 31. add. 5, 13.: καὶ ὄντινα ἴδοι τετρωμένον Xen. Cyrop. 5, 4. 9. add. 2, 3. 8. 5, 3. 6. 7. 20. 8, 3. 4. Sed aor. 1., addita particula ἂν, habet vim fut. praeſ. et praeter. coni. Latinorum in *erim*: vt, οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι Ariſt. Plut. 284.: οὐδεὶς δ' ἄν, οἶμαι, ἥσθείη τοῦτο ἀκούσας *nullus, opinor, libenter acceperit hunc nuntium*, Xen. Cyrop. 6, 2. 8.: ὃ — ποιήσειεν ἂν — ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι Plato Cratyl. 1.: vbi v. annotatt. partic. 3. p. 17.: πῶς δὴ ἂν ἄρξαις αὐτοῦ; Xen. Cyrop. 1, 3. 10.: ἔγωγε ἡδέως ἂν θεασαίμην ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα Plato Cratyl. 26.: ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην Id. ib. 17. add. Xen. Cyrop. 7, 5. 4. Plato Phaedon. 8. Interdum ἂν ſimpliciter ponitur, ita, vt intellegi aor. 2. e ſuperiore oratione debeat: vt apud Plat. Cratyl. 3. ἐμοὶ μὲν ἕτερον — ὄνομα, ὃ ἐγὼ ἐθέμην, σοὶ δὲ ἕτερον, ὃ ἂν σύ intell. θεῖο. Sed vbi aoriſtus vterque cohaeret, vel cum praeterito, vel cum praeſ., quod vim praeteriti habeat, imperf., vel pluſquamperf., coni. Lat. verti debent; vt, βουλὴν — Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται, ὅπως μήτε ἀλισθεῖεν ἔτι οἱ Ἀθηναῖοι Herodo. 1, 63.: ἐπαρησάμενος, εἰ μὴ ἀνακτήσαιατο — καὶ — τισαίατο, Id. 3, 75.: γιγνώσκων, ὅτι ὁ Γαδάτας πάλαι ἀπολώλει [f. ἀπολώλοι] τῷ φόβῳ, μὴ λυθείη ἡ στρατιά, ἐπιγελάσας εἶπεν, Xen. Cyrop. 6, 1. 2.: ἤρετο αὐτόν, εἰ βληθείη, Id. ib. 8, 3. 13.: εὐθὺς ἐπορεύετο, ὡς

ἐπισκέ-

ἐπισκέψαιτο τὸν Γαδάταν, Id. ib. 5, 4. 5.: προεῖπεν — εἰ δέ τις ἔξω ληφθείη Id. ib. 7, 5. 11.: καὶ τοῖς ἰατροῖς δὲ χάριν ᾔδει, ὁπότε τις ἰάσαιτό τινα, Id. ib. 8, 2. 12.: ὅσα δὲ παρατεθείη, ταῦτα πάντα, πλὴν, οἷς αὐτὸς, καὶ οἱ σύνδειπνοι χρήσαιντο, διεδίδε — ὃς ἀγασθείη — Id. ib. 8, 2. 2.: πόλεμον κατήγγειλεν αὐτῷ, εἰ μὴ ἀπίοι τῆς Ἀσίας, Plut. apophthegmm. Laconn. p. 174. To. 8.: κελεύει τὸν ἰόντα, εἰ καταλάβοι ἤδη — τὸ Ἀσσύριον στράτευμα, Xen. Cyrop. 5, 4. 1.: ἐκέλευσεν πειραθῆναι συλλαβεῖν τινας — ὅπως σαφέστερον μάθοιεν τὸ ὄν, Id. ib. add. 3, 1. 2. 5, 5. 1. 6, 3. 3. 8, 2. 7. 8, 7. 3. Vnde apud eundem ib. 6, 1. 19. pro μή τι πάθῃ reſcribi e cod. Guelf. debet, μή τι πάθοι. Sed adiuncta particula ἂν aor. 2. accipit poteſtatem imperf., vel pluſquamperf., futuri coni. Lat. in *rus*, quod tamen recte imperf. coni., vel pluſquamperf., reddi poſſit: vt, ἐσκόπει, τίνας τῶν ἄλλων ἂν — λάβοι, Xen. Cyrop. 7, 5. 24.: ὅ, τι — ἂν λάβοι σπέρμα — ἀπεδίδε Id. ib. 8, 3. 15. Sed aor. 2. abſolute, et ita, vt non referatur ad imperf., poſitus vim quoque praeſ. continuati habet: vt, Οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ' ἐγὼ Eurip. Alceſt. 489.: vt aor. 1. Odyſ. κ', 269. ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.

4. *Fut.* 1., et 2., exprimunt imperf. futuri coni. Lat. in *vrus* deſinentis, quod etiam imperf. coni. Lat. reddi nonnunquam poſſit, praecedente, vel ſequente, praeterito: vt, ὁ δ' αὖ ἐνόμιζε μακαριώτατος εἶναι, ὅτι ἐπίτροπον ἕξοι Xen. Cyrop. 8, 3. 19.: ſic enim legi debet e cod. Palaeoc., etiam Guelf., in quo tamen fut. optat. perperam mutatum eſt in fut. indic. ἕξει, h. e. *habeat*, quod nunc in libris editis legitur, quum etiam εἶναι ſit imperf.: οἰκτείρων, ὅτι ἀγαθοὶ ἄνδρες ὄντες ἀπόλοιντο, Id. ib. 7, 1. 20.: προειπὼν, οἳ πορεύσοιντο Id. ib. 5, 3. 9.: vbi Iunt. et Ald. perperam legunt πορεύσονται· ἔλεγον,

ἔλεγον, ὅτι — σκεψοίμην μετὰ σȣ Plato Cratyl. 10.: ἀπῄει κατοικτείρων — τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν ȣ̓κέτι ὄψοιτο Xen. Cyrop. 7, 3. 5.: ἐπεμελεῖτο δ', ὅπως — ἔσοιντο *forent* Id. ib. 8, 1. 15.: ᾔδει γὰρ, ὅτι, εἴ γε μάχης ποτὲ δεήσοι, ἐκ τȣ́των — ληπτέον εἴη Id. ib. 8, 1. 3.: προεῖπεν — ὅτι θανατώσοιτο Id. ib. 7, 5. 11.: ὅπȣ δὲ ληφθήσοιτο ὅπλα ἐν οἰκίᾳ, προηγόρευον [ſ. προηγόρευεν], ὡς πάντες οἱ ἔνδον ἀποθανοῖντο Id. ib. 7, 5. 12.: ſic enim leges linguae, et conſequutionis temporum, e cod. Palaeoc. reſcribi iubent pro ληφθεῖεν, quae erat cod. Guelf. ſcriptura; Zeunius inde λειφθεῖεν laudauit; et ἀποθανȣ̃νται· vt 4, 2. 16. pro ὅςις δὲ μὴ ταῦτα ποιήσῃ Zeunius e cod. Guelf. reponere debebat ὅςις δὲ μὴ τ. ποιήσοι. add. Id. ib. 3, 1. 2. et 8. Ariſt. Plut. 88.—90. Sed Odyſ. ρ', 547. legitur, ȣ̓δέ κε — ἀλύξοι' vbi tamen libri alii habent ἀλύξει, vel ἀλύξαι· vt apud Nep. Dion. 8, 2. *aperturi forent.*

1. *Praeſenti* coni. coniunctio ἂν dat vim fut. indicat. Lat., quod tamen Latine, quum continuatio actionis ſignificatur, reddi praeſ. coni. poteſt: vt, ἢν μὲν ȣ̃ν καὶ τὸ λοιπὸν ȣ̃τω γιγνώσκητε Xen. Cyrop. 8, 5. 12.: τȣ́τȣς, ἔφη, ὡς ἂν δυνάμεθα, ἑκάτεροι ἀμυνȣ́μεθα, Id. ib. 5, 4. 12. Sic apud eundem Cyrop. 6, 1. 9. pro ἐὰν διαλύωμεν τὸ ςράτευμα Zonaras chron. p. 112. To. 1. Lyc. ſcripſit, εἰ διαλύσομεν τὸ ςράτευμα.

2. *Perf.* coni. comitem habens particulam ἂν, reſpondet fut. coni. Lat.: vt, ὃς ἂν πεπλήγῃ πατέρα, νεοττὸς ὤν, Ariſt. Auu. 1350.: ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μȣ Id. Equitt. 1146.

3. *Aor.* 1. 2. etiam in hoc modo continuationem actionis ſignificant, ita, vt fere praeſenti coni. Lat. reddi poſſint, certe ibi, vbi idem tempus praecedit: ſed interdum abſolute poſiti in act., et med., exprimi

poſſunt

poſſunt fut. Lat. in *erim:* vt, πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης Matth. 23, 33.: nam φύγητε hic idem valere videtur, quod ἂν φύγοιτε, non φεύξεσθε, vt Boiſius putabat: θαῤῥῶμεν — ἵνα θᾶττον — ἀπολαύσωμεν Xen. Cyrop. 6, 2. 8.: ἵνα πρῶτον μὲν αὐτοὺς φθάσωμεν ἀφικόμενοι Id. ib. 6, 2. 9.: ἢ καὶ ἐγὼ — εἴπω, ὅ, τι γιγνώσκω, Id. ib. 2, 4. 7.: φοβοῦμαι — μή με ὑπολάβῃς — λέγειν Plato Gorg. 12. p. 58. Findeiſ.: πόθεν οὖν βούλει ἀρξώμεθα Id. Cratyl. 15.: τί δὴ οὖν βούλει πρῶτον, ἢ — τὸν ἥλιον διέλθωμεν Id. ib. 24.: καλέσωμεν καὶ τοῦτον, ἵνα κοινῇ βουλευσώμεθα πάντες, Xen. Cyrop. 5, 3. 12.: μὴ καὶ τοῦτον πολέμιον — προσθώμεθα Id. ib. 2, 4. 8. Hom. Odyſ. κ', 297. ſ. Ἔνθα σὺ μηκέτ' — ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν, Ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτάρους, αὐτόν τε κομίσσῃ· et Il. ή, 71. ſ. Εἰσόκεν, ἢ ὑμεῖς Τροίην — ἕλητε, Ἢ αὐτοὶ — δαμείετε. Sed, addita particula ἂν, verti debent Latine fut. perf. coni. continuato, vel etiam praeſ. praecedente praeſ.: vt, ὅτ' ἂν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος Marc. 2, 20.: ἢν φθάσωμεν τοὺς πολεμίους κατακτανόντες, οὐδεὶς ἡμῶν ἀποθανεῖται Xen. Cyrop. 7, 1. 10.: ἔστ' ἂν ποιήσω Id. ib. 6, 1. 3.: ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς Id. ib. 2, 4. 17.: ἐάν μοι ὁμολογήσῃς Plato Gorg. 43. p. 157. Findeiſ.: Οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσησθ' ἔτι Ariſt. Nubb. 1156.: ἐμοὶ — δοκεῖ, ὅτι ἄν τίς τῳ θῆται ὄνομα, τοῦτο εἶναι καὶ ὀρθόν· καὶ ἂν αὖθίς γε ἕτερον μεταθῆται, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι καλῇ, Plato Cratyl. 2. Sed aor. 1., praecedente praeterito, ſimpliciter poſitus, habet vim imperf. coni. Lat. apud Herodo. 8, 141. κάρτα τε ἔδεισαν, μὴ ὁμολογήσωσι τῷ Πέρσῃ Ἀθηναῖοι.

Etiam *infinitiuus modus* coniuncta habet tempora, quomodo coniunctiuus, et optatiuus, praeſens, et praeteritum imperf., praeter. perf., et pluſquamperf. v. Priſcian. gram. 8. p. 303.

1. *Prae-*

1. *Praeſens*, et *imperf.*, quae comitem habent particulam ἂν, praecedente, vel praeſenti, vel imperfecto, indicatiui, vim fut. indic. Lat. habent: vt, ὃς ἐνόμιζε καὶ ταῦτα τὰ βοσκήματα βέλτιστ᾽ ἂν παρέχειν αὐτῷ χρῆσθαι, Xen. Cyrop. 8, 1. 3.: νομίζων, τοὺς μὲν παρόντας οὐκ ἂν ἐθέλειν — οὐδὲν ἂν παρέχειν Id. ib. 8, 1. 6.: οὐ γὰρ ἂν — δύνασθαι Herodo. 3, 22.

2. *Perf.* fere ſuam vim propriam retinet: vt, ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι *comperiſſe* Xen. Cyrop. 8, 2. 7. Sed, addita particula ἂν, exprimit fut. pluſquamperf. Lat.: vt, οὐκ ἂν πάντα μεμηχανῆσθαι τοὺς ἀνθρώπους, h. e. *non omnia molituros fuiſſe homines.* Aeſchin. Socr. 1, 12.

3. *Aor.* 1., et 2., continuationem actionis verbo expreſſae ſignificant, ita, vt Latine reddi fere praeſenti debeant: vt, Αἴ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι Hom. Il. α, 408.: ἥν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι Xen. Cyrop. 8, 4. 9.: ἔδοξεν οὖν καὶ ταῦτα ἐκπονῆσαι αὐτῷ Id. ib. 8, 2. 12.: εἰ θέλεις ἐμὲ πέμψαι Id. ib. 2, 4. 9.: πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν —. Ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι Plato Cratyl. 17.: Δημοσθένης δ᾽ ἀναπείθεται — ὑπὸ Μεσσηνίων — Αἰτωλοῖς ἐπιθέσθαι Thuc. 3, 94.: ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι Ariſt. Plut. 249.: τοῖσι Μάγοισι ἔδοξε βουλευομένοισι Πρηξάσπεα φίλον προσθέσθαι Herodo. 3, 74.: Δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος Eurip. Phoenn. 25.: οἱ κύνες δὲ — τοῦ μὲν ἀπολιπεῖν τοὺς δεσπότας ἀποπαύονται Xen. Cyrop. 7, 5. 22.: ſic enim, neque ἀπολείπειν, ſcriptum legitur in cod. Palaeoc. et Guelferb.: ἀγαγεῖν ἐκέλευσεν αὐτῷ τὸν Κροῖσον Id. ib. 7, 2. 4.: ταῦτα δοῦναι ἄγειν τοῖς πρέσβεσι Arrian. anab. 7. p. 483. Blanc. add. Ariſt. Plut. 1090. Plato Cratyl. 17. Xen. Cyrop. 2, 4. 9. 8, 2. 2. Sed vtrique aoriſto additur particula ἂν ita, vt futurum, idque fere continuatum, ſignificetur, quod Latine nonnunquam prae-

praeſenti reddi poſſit: vt, καὶ πόλεις — οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἂν Xen. Cyrop. 3, 1. 12.: vbi paulo ante legitur, ᾠήθη — ἀναμαχέσασθαι· νομίζοντες ῥᾳδίως γ' ἂν ἐκπολιορκῆσαι, πόλεώς τε αἰεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι Thuc. 3, 94.: φῂς — ποιῆσαι ἂν καὶ ἄλλον ῥήτορα Plato Gorg. 4. p. 31.: καὶ τί ἂν νομίζετον Κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους, Ariſt. Plut. 464. ſ.: οἶμαι ἄν, σὺν τοῖς θεοῖς, ποιῆσαι Xen. Cyrop. 2, 4. 9.: ἐνόμιζεν — αὐτὸς ἂν λαβεῖν — πάντα τὰ Γαδάτα, Id. ib. 5, 4. 1.: εἰ οἴοιτο αὐτῷ βοηθοὺς ἂν γενέσθαι Id. ib. 5, 2. 14.: ἕως ἔτι οἰόμεθα εὐπετῶς αὐτῶν κρατῆσαι ἂν Id. ib. 3, 3. 21.: τοσούτῳ ἂν θᾶττον λιμῷ αὐτοὺς ἡγοῦμαι ἁλῶναι Id. ib. 7, 5. 4.: ἆρ' ἂν οἴει — παρεθῆναι τὸν εὐνοῦχον Id. ib. 5, 3. 6. add. Plato Cratyl. 13. 28. 39. Herodo. 7, 3. 8. 119. Interdum aor. 1. ſic reſpondet fut. coni. Lat.: vt, ὡς οὐ πρότερον θάπτεται — πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος, ἢ κυνὸς, ἑλκυσθῆναι, Herodo. 1, 140. add. Id. 2, 120. 5, 45.

4. *Futuro* ſaepe adiungitur particula ἄν, vt Latini pro *venturum eſſe*, verbi cauſſa, dicunt *fore venturum* [Cic. ad Att. 5. ep. 21.], in primis poſt verba οἶμαι [Plato Criton. 15.: vbi v. not. 7.]: ἐλπίζω [Iſocr. ad Phil. p. 296. To. 1.]: νομίζω [Thuc. 2, 80.]: ὑπολαμβάνω [Polyb. 3, 1.]: δοκῶ [Plato Cratyl. 10.].

1. *Praeſens*, et *imperf.*, eandem habent etiam in *participio* terminationem: quae quidem praeſens refert tum, quum praeſens praecedit, ſed imperfectum, vbi pertinet ad praeteritum. Cuius quidem obſeruationis exempla lectoribus librorum veterum ipſa occurrent in omnibus eorum locis. Sed addita particula ἂν habent vim futuri continuati, quod Latine praeſenti, vel etiam imperf., futuroue, reddatur: vt, ἀλλὰ πεποιῆσθαι ἂν ἤδη καὶ τοῦτο βουλόμενοι Xen. Cyrop. 6, 2. 8.: ἀλλὰ καὶ προστιθεὶς ἂν ἡδέως Plato Euthyphron. 3.: vbi v. not. 5.: vt Criton. 9. καὶ ἀναβιωσκομένων γ'

ἂν, εἰ οἷοί τε ἦσαν· Cratyl. 32. ἐν δίκῃ μὲν ἂν ἔρπνϑν καλέμενον.

2. Atque haec ipſa de *perf.*, et *pluſquamperf.*, praecepta ſunto.

3. *Aor.* 1., et 2., continuationem, et crebram repetitionem, actionis indicat, ita, vt Latine fere praeſenti reddi poſſit: vt, ὁ ὀμόσας — ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ — ὁ ὀμόσας ἐν τῷ ναῷ — ὁ ὀμόσας ἐν τῷ ἐρανῷ Matth. 23, 20. ſſ.: vbi v. 21. pro ὁ ὀμόσας in codd. nonnullis legitur ὁ ὀμνύων, quod a grammaticis profectum eſſe apparet: ὀνομάσας αὐτὸν εἶπεν Xen. Cyrop. 7, 1. 10.: διδάσκει δὲ καὶ ὁ θεὸς, ἀπαγαγὼν ἡμᾶς κατὰ μικρὸν Xen. Cyrop. 6, 2. 11.: vt ibi recte legitur in Iunt. Ald. et cod. Palaeoc., ita, vt mirandum ſit, Zeunium, duce Stephano, edidiſſe ἀπάγων· διαμετρησαμένες χρὴ — ὀρύττειν τάφρον Id. ib. 7, 5. 5. Vnde haec tempora ſequitur fere praeſens: vt, κατανοήσας — ὅτι — παρασκευάζονται Xen. Cyrop. 8, 2. 12. Sed coniuncta cum perf. habent huius temporis poteſtatem: vt, Πέρσησι δὲ πολλὰ ἐπαρησάμενες — ἀπῆκε ἑωϋτὸν — ἀπὸ τε πύργε κάτω Herodo. 3, 75. Interdum additur particula ἂν, vt aoriſto indicat., quo fut. actionis continuatum exprimatur: vt, τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων — ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων Plato Gorg. 12. p. 58. ſ.: ἑκοντὶ δ' ἐκ ἂν δόντας Plut. apophth. Laconn. p. 212. To. 8.: ἔοικε τοίνυν καταδῆλον γενόμενον ἂν μᾶλλον Plato Cratyl. 24.: μηδενὶ ἂν ἔτως αἰσχυνθεὶς Xen. Cyrop. 8, 2. 8.: παρασχόντες ἂν Herodo. 7, 168.: ἀφελόμενος ἂν τῦτον, ἃ ἔχοι, ἄλλῳ ἐδίδε Xen. Cyrop. 8, 1. 7.: ὡς δὴ ἔτως ἂν μᾶλλον ἐπιπεσὼν Id. ibid. 7, 4. 2.: vt recte legitur in cod. Palaeoc. pro ἔτω μᾶλλον, quum res ipſa poſtulet futurum. vnde etiam Stephanus in exemplo ſec. edidit ἔτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν· ſed ἂν ſaepiſſime a librariis eſt praetermiſſum. Sed

praeter.

praeter. addito aor. 2. ſic habet vim plusquamperf.: vt, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος Ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς· ὁ δέ τις ἂν Δίκην ἀποφυγὼν, h. e. *mercator, quum reueniſſet* [nam ἥκων habet vim aor.] *ſaluus, immolabat victimam aliquam: alius item aliquis, qui viciſſet cauſſam*, Ariſt. Plut. 1180. ſſ. Caeterum de vſu vtriusque futuri participii exiſtimari facile ex iis, quae ſupra de vi eorundem temporum indicatiui dicta ſunt, poteſt.

His igitur obſeruationibus noſtris de vſu, et natura, non minus, quam de conſequutione, temporum apud Graecos alii ſua praecepta, quae ſtudioſa ipſis, atque diligens, ſcriptorum veterum lectio, et interpretatio, ſuggeſſerit, addent. Nos quidem ipſi plura hanc in rem in loco de conſtructione coniunctionum, vt ſupra oſtendimus, afferemus. Nam neque haec doctrinae grammaticae pars eiuſmodi eſt, vt omnia, quae ad eam pertineant, ab vno annotari homine, qui multis aliis, eodem tempore, intentus eſſe rebus cogatur, multorum etiam annorum ſpatio, praecipique, poſſint. Et quanquam non ignoramus, nec diligentiſſimos ſcriptores fuiſſe hoc in genere adeo conſtantes, vt vnam vbique, eandemque, rationem tenuerint: vid. Herodo. 3, 84. 135. 154. 158. 9, 98. Xen. Cyrop. 2, 4. 16. Arrian. anab. 7. p. 461. Blanc.: tamen hanc inconſtantiam vſus nos diuturnus docuit, non tam ingeniis ipſorum ſcriptorum, quam librariorum potius, grammaticorumve, manibus eſſe tribuendam. Sic apud Xen. Cyrop. 7, 5. 12. προηγόρευον, ὡς πάντες οἱ ἔνδον ἀποθανοῖντο, pro ἀποθανοῦνται, Zeunius e cod. Guelf. recte reſcripſit: quam ſcripturam nos quoque in cod. Palaeoc. inuenimus: qui idem codex 8, 1. 6. διὰ τὸ εἰδέναι, ὅτι ὁρῷντ᾽ ἂν recte ſcriptum exhibet pro ὅτι ὁρῶνται, quum haec verba cohaereant cum partic. imperf. νομίζων· apud Plat. Phaedon. 44. pro ἐθαύμαζον, εἴ τι ἕξει τις haud dubie reponi debet ἐθ., εἴ τι ἕξοι τις· vt apud Xen. Cyrop. 6, 1. 2. e cod. Palaeoc.

εἰ εἰδείη, τίνα γνώμην ἔχοις, pro τίνα γν. ἔχεις, quum praecedat partic. imperf. ἐρωτῶν· et apud eundem Cyrop. 8, 1. 3. ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσοιντο e cod. Bodl. Guelf. Palaeoc. legi debet pro ὅπως ὡς β. ἔσονται, quum imperf., et praecedat, et ſequatur: apud Eurip. Alceſt. 361. ſ. pro αὖ — ἔσχον reponendum eſſe ἂν — ἔσχον e cod. Flor., Valquenarius ad Eurip. Phoenn. 404. ſcienter docuit. Sic apud Herodo. 1, 125. emendari debet, ἐφρόντιζε, ὅτεῳ τρόπῳ — ἀναπείσοι, pro ἀναπείσει· 3, 43. ὅτι — μέλλοι, pro μέλλει· 4, 162. ἢ κατάξοι, pro κατάξει· 4, 118. ὡς — ἐλαύνοι, pro ἐλαύνει· et apud Arrian. anab. 7. p. 471. ἐξηγγέλλετο — ὅτι κακῶς ἔχοι, pro ἔχει. Nam a ſcriptoribus N. T. leges conſequutionis temporum ſaepenumero neglectas eſſe, quis miretur? Sic Lucas c. 22, 2. pro ἐζήτουν — τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτὸν ſcribere debebat ἐζ. — τὸ πῶς ἀνέλοιεν αὐτὸν, et v. 4. συνελάλησε — τὸ πῶς αὐτὸν παραδοίη, vel παραδώη, αὐτοῖς.

numeri — ſing. dualis, et plur.] Vid. Quinctil. 1, 5. 42.: quem eius locum iam P. 1. p. 349. laudauimus. Grammatici enim Graeci etiam hoc in loco vſi ſunt verbis ἀριθμοὶ, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικός. Dionyſius Thrax gram. ap. Fabric. B. Gr. 5. 7. p. 31. To. 7. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικός. Caeterum obſeruatio de vſu numeri dualis apud poëtas, et oratores, et in libris N. T., deeſt in exemplis opuſculi Lipſienſibus primis. Conſtat enim, eſſe etiamnunc multos ſcholarum magiſtros, qui in eo verſentur errore, vt cognitionem dualis verborum numeri pueris linguae Graecae ſtudioſis neceſſariam eſſe negent, quod nulla eius in voluminibus N. T. veſtigia compareant: quaſi vero his tantum libris copiae grammaticae Graecae contineantur, ipſaque haec lingua tantum propterea cognoſcatur, vt ſcripta Apoſtolorum, Euangeliſtarumque, intellegantur.

Ad

Ad p. 114. *perſonae tres*] Dionyſ. Thrax. d. I. Πρόσωπα δὲ τρία, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον — πρῶτον μὲν, ἀφ' ȣ̔ ὁ λόγος· δεύτερον δὲ, πρὸς ὃν ὁ λόγος· τρίτον δὲ, περὶ ȣ̔ ὁ λόγος. Sic Etymol. M. p. 300. 44. τὰ δεύτερα πρόσωπα· ſed idem grammaticus cum aliis *primam* perſonam fere ſimpliciter vocat τὸ πρῶτον, *ſecundam* τὸ δεύτερον, *tertiam* τὸ τρίτον.

nec non Aoriſtis Paſſ. — periphraſtice formatis] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

praefigunt augmentum] A Graecis enim grammaticis dicitur αὔξησις· v. Etymol. M. v. γεγωνεῖν p. 224. 16.: quod nomen Macrobius p. 655. expreſſit Latino nomine *incrementum*. Et antiquiſſima quidem Graecorum lingua, hoc eſt, Ionica: vid. Etymol. M. v. ἔνδυνε p. 338. 47. et Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1382. 27.: augmento fere caruiſſe videtur: v. Euſtath. ad Odyſ. ή p. 1575. 3. et Phauorinus v. ἀήθεσσον· ſed paulatim eo vti coeperunt frequentius, ita, vt temporibus verborum praeteritis indicatiui omnibus adiicerent vocalem ε, litera verborum prima, ſiue conſonans eſſet, ſiue vocalis. v. Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 5. Certe ſic magis intellegi poteſt, cur Attici etiam ἑάλωκα, et ἑάλων, dixerint, et vnde extiterit imperf. verbi ἔχειν, aliorumque huius formae. Sed offendere quem poſſit mutatio vocalium ε, et ο, in longam ω, et vocalis ε in η, in imperf. ἤμελλον, ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, vt malit ſequi rationem etiam a Vellero propoſitam. At ἐώργειν, ἐώλπειν, dubitari non poteſt, quin extiterint ex ἐεόργειν, et ἐεόλπειν. Vocali igitur ε verbis a conſonante inchoantibus addita, quum verba ipſa creſcant ſyllaba: idcirco hoc augmentum a Graecis grammaticis vocatur, et ἡ διὰ τȣ̃ ε αὔξησις [Euſtath. ad Il. ά p. 73. 1.], et αὔξησις συλλαβικὴ *augmentum*, incrementum, *ſyllabicum*, verbaque hoc incrementum patientia dicuntur συλλαβικῶς αὔ-

 ξεσθαι,

ξεσθαι, vel μεγεθύνεσθαι κατὰ τὴν ἀρχὴν συλλαβικῶς· v. Etymol. M. p. 820. 16. Sed verbis a vocali breui mutabili incipientibus eadem vocalis ε ita adiicitur, vt ipſa cum vocali verbi initiali breui coëat, in lingua maxime Atticorum media, in vocalem longam. Vnde Graeci grammatici hoc incrementum nominant αὔξησιν χρονικὴν [Euſtath. ad Il. α΄ p. 72. 45.], *augmentum temporale*, et verba talia ipſa praecipiunt χρονικῶς αὔξεσθαι [Etymol. M. p. 23. 42.], hoc eſt, *adiectione temporis creſcere*, vt Macrobius p. 655. loquitur, vel μεγεθύνεσθαι κατὰ τὴν ἀρχὴν χρονικῶς· v. Etymol. M. d. l.: vel χρονικῶς μεγεθύνεσθαι. v. Etymol. M. p. 330. 6. Nam breuem vocalem eſſe vnius temporis, longam duorum temporum, etiam pueri ſciunt. v. Quinctil. 9, 4. 47. Caeterum Graecos nec hoc in genere fuiſſe ita conſtantes, quin alia ſaepenumero omnia ſequuti ſint, vel ex iis, quae deinceps de vſu augmenti vtriuſque ab ipſo Vellero tradita ſunt, cognoſci poteſt. Cauſſam autem originis augmenti attulit conditor Etymol. M. v. ὦγον p. 820. 24. hanc: Ἄξιον δὲ ζητῆσαι, διατί πάντοτε μεγεθύνεται ὁ παρατατικός; Καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ παρατατικὸς πλέων ἐστὶ κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεστῶτος· ὁ γὰρ ἐνεστὼς ἀκαριαῖός ἐστι, καὶ ἅμα τῷ λέγεσθαι ἔχει καὶ τὸ εἶναι· ὁ δὲ παρατατικὸς παρατεταμένην ἔχει τὴν σημασίαν· τούτου χάριν ὡς πλεονεκτῶν κατὰ τὴν σημασίαν πλεονεκτεῖ τὴν ἀρχήν.

verbum εἶπειν — *omnium modorum retinet*] In exemplis Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, εἶπον, εἶχον, καὶ εἶδον, *extra indicatiuum, augmentum in Indefinitis retinent.* Hoc vero praeceptum pertinere tantum ad verbum εἶπειν, vſus ſcriptorum ipſe ita loquitur, vt videre vix liceat, quomodo Vellerus eo etiam verba ἔχειν, et εἴδειν, complecti potuerit.

α, ε, in η] Ita praecipit, praeter Etymol. M. p. 23. 41., etiam Macrobius p. 655.: et grammatici

Graeci

Graeci ipſi *vocalem de breui longam facere* dicunt προάγειν· v. Euſtath. ad Il. ά p. 50. 19. Scilicet η conflatum eſt ex εα, et εε. Sic, verbi cauſſa, a praeſ. ἁλόω, ſ. ἅλωμι, lingua Atticorum perf., et aor. 2., ἑάλωκα, et ἑάλων, deduxit: quae formae oſtendunt natales formarum ἥλωκα, et ἥλων· vt infra in loco de verbis anomalis videbimus. Nam α in hoc verbo breue eſt: ſed in verbo ἀναλόω longum, ita, vt nec augmentum admittat. v. Valquenarius ad Eurip. Phoenn. p. 222. ſ. Sic pro ἧγα Attici dixere ἔαγα. v. ſchol. Ariſt. ad Plut. 545.

ο in ω] Nam ω extitit ex εο. Sic ὁράω, ὥρα Herodo. 5, 15.: ὡρακέναι Alexis apud Athen. 2, 10. p. 49. E: ὀρέγω, ὤρεξε Il. ώ, 102.: ὄπτομαι, ὦψαι Demoſth. p. 314.: περιῶφθαι p. 362. To. 1,

αι in ῃ] Nimirum ῃ natum eſt ex εα ſubſcripto iota. Sed in editt. Batauis, aliiſque, perperam additum eſt perf. ἧρκα· ſic enim ſcribi debet, neque ᾗρκα· quum extiterit e fut. ἀρῶ. v. Caninius Ἑλλην. p. 141.: Portus Lex. Dor. v. ἀνῄνηται, et Heupelius ad Marc. 8, 8.

ει in ῃ] Etiam haec diphthongus orta eſt ex εε, ſubſcripto iota. Nam Atticos quidem medios certum eſt, grammaticis antiquis auctoribus, dixiſſe ᾔκαζον, et ᾔκασα, pro ἐείκαζον, et ἐείκασα, neque pro εἴκαζον, et εἴκασα, vt iidem homines praecipiunt. vid. Moeris v. ᾔκασα· Etymol. M. p. 166. 35. p. 400. 30. et Euſtath. ad Il. ά p. 50. 20. Nam εἴκαζον, et εἴκασα, e lingua Ionum: v. Herodo. 2, 104. 4, 133. 7, 162.: quam fere neglexiſſe augmentum ſupra dictum eſt, et e lingua Atticorum vetere: v. Eurip. Phoenn. 166. et ibi Valquen.: tranſiiſſe in caeteras Graeciae linguas videtur. Macrobius p. 655. ſ. *licet ε, et ει, immutabiles maneant*, ἐρῶ ἔρεν, ὀτάζω ὄταζον, εἰκονίζω εἰκόνιζον, εἰκάζω εἴκαζον· τὸ γὰρ ᾔκαζον Ἀττικόν ἐστι. Vnde apud Plat. Sympoſ. 33. pro εἴκασα, reſcribendum ᾔκασα videtur. nam manus librario-

librariorum recentiorum etiam hoc in genere admodum inconſtantes fuere. Caeterum in editt. Lipſſ. primis verba, $\overline{ει}$ *in* ῃ — — εἴκαζον, deſunt: et in editt. Batauis legitur, *dicitur et* εἴκαζον.

$\overline{αυ}$, $\overline{ευ}$, *in* $\overline{ηυ}$] Macrobius p. 655. *Nec me praeterit, etiam* $\overline{αυ}$ *diphthongum, quae nunquam pro communi habita eſt, ſolere mutari*, αὔδω ηὔδων [ηὔδα Herodo. 2, 57.], αὔχω ηὖχεν. Nam Homerus iam dixit ηὔδα Il. ά, 92. aliiſque in locis vtriuſque carminis permultis, vt nunc quidem ibi ſcriptum extat. Scilicet $\overline{ηυ}$ coaluiſſe videtur ex $\overline{εαυ}$, et $\overline{εευ}$. Nam verba huius etiam generis videntur in lingua Graecorum antiquiſſima, atque adeo in dialecto Ionica, et Attica, vetere, caruiſſe incremento: quod quum iis dialectus Attica media, et recentior, tribuere inſtituiſſent, Macedonum lingua videtur paulatim reuocaſſe, certe frequentaſſe, veterem praeteritorum formam. Qua quidem ex re intellegi poteſt facile, cur recentiores librarii haec verba in libris Atticorum augmento priuarint. Herodianus Philet. p. 460. Pierſ. Ηὐξάμην [v. Moeris v. ἤμελλον], καὶ εὐξάμην, ηὐδόκουν, καὶ εὐδόκουν, ηὔλουν, καὶ ηὖχουν, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐλῶ, καὶ αὐχῶ· ſed pro ηὔλουν — αὐχῶ alii libri editi legunt, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ $\overline{ευ}$ ἄρχονται. Suidas: Εὐλόγησα, καὶ οὐκ ηὐλόγησα· ὡς Ἀττικώτερον γὰρ τὸ εὐλόγησα. Εὐλογημένος γὰρ λέγεις, καὶ οὐκ ηὐλογημένος. add. Etymol. M. v. εὐχόμην p. 400. 32. Εὔχετο Herodo. 1, 31. Hom. Il. γ', 275.: εὔξαντο Il. ά, 458.: εὐνάζετο Odyſ. ύ, 1. Sic apud Xen. Cyrop. 8, 7. 3. pro ηὐχόμην cod. Aug. habet εὐχόμην, vt 3, 2. 7. cod. Guelf.: v. notae noſtrae ad Theophr. charr. 2, 2.: vbi tamen etiam in cod. Auguſt. ſcriptum extat ηὐδοκίμης [l. ηὐδοκίμεις]. Conf. Georgius Hierocrit. 1. p. 32. et Portus Lex. Ion. v. $\overline{ηυ}$ pro $\overline{ευ}$. Caeterum in editt. Lipſſ. primis legitur, αὐλίζω, ηὔλιζον· et in Batauis, αὐλίζω *in aula habito*, ηὔλιζον. Eadem exempla Batana omittunt verba εὕδω *dormio*,

dormio, ηὗδον· ſed in editt. Lipſſ. primis verba, $\overline{ευ}$ *in* $\overline{ηυ}$, εὔχομαι — εὔθυνον, omnino deſunt.

et εὔθυνον] Editt. Batauae legunt, *dicitur et* εὔθυνον. Εὔθυνον, pro ηὔθυνον, extat apud Eurip. Cycl. 15.

$\overline{οι}$ *in* ῳ] Etymol. M. v. ᾧγον p. 820. Ὦιγον, σὺν τῷ ι· πρῶτον μὲν, ὅτι ἀπὸ τῦ οἴγω ἐγένετο κατὰ τροπὴν τῦ ο εἰς ω, ὥσπερ οἴχομαι, ᾠχόμην· οἰκῶ, ᾤκυν· ὁ γὰρ παρατατικὸς, πάντοτε μεγεθύνεται κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἢ χρονικῶς, ἢ συλλαβικῶς· δεύτερον δὲ, ὅτι οἱ παρῳχημένοι κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἢ ἴσα φωνήεντα θέλυσιν ἔχειν, ὡς αὐλῶ, ηὔλυν, αἰσχύνομαι, ᾐσχυνόμην· ἢ πλείονα, ὡς ἔχω, εἶχον· ὐδέποτε δὲ ἐλάττονα. Macrobius p. 655. *Licet in diphthongis maxime communibus permutatio ſit recepta in diphthongos longiores; vt* $\overline{αι}$, *et* $\overline{οι}$, *quia communes ſunt, et nonnunquam pro breuibus habentur, in* ῃ, *aut in* ῳ *mutantur*, αἰνῶ ᾔνυν, οἰκῶ ᾤκυν.

ἔτυπτον, τέτυφα] Haec verba deſunt in editt. Lipſſ. primis.

Ad p. 115. *verba, quae ab alia aliqua vocali etc.*] Editt. Lipſſ. primae exhibent tantum verbum ἱερατεύω, ἱεράτευον, *ſacerdotio fungor*, omiſſis caeterorum verborum exemplis. Iam etſi in verbis ab ῐ, et ῠ, inchoantibus hae vocales, neque mutari poſſunt, neque alteram vocalem recipere: vt, ἵζοντο Herodo. 5, 18.: ὑβρίκει Demoſth. p. 32. To. 1.: ὕσθησαν Herodo. 3, 10.: ὑφύφασμαι· v. Zenobius apud Etymol. M. p. 785. 46.: pro quo alii grammatici ſcribere maluere ὑφήφασμαι· v. Suidas h. v.: tamen in praeſenti correptae, in praeteritis producuntur: quae eſt Macrobii obſeruatio p. 655.: cui tamen poëtarum auctoritas repugnat in iis quidem verbis, quorum exemplis eam confirmare voluit, et vero etiam in aliis. Verba eius ſunt haec: *Aliquotiens, nec mutata, nec altera recepta, quae fuit, ipſa producitur*, ἱδρύω ἵδρυον, ὑδρεύω ὕδρευον. *Hic enim* ῐ, *et* ῠ, *in praeſenti correpta, in imperfecto*

vero longa pronuntiantur. Υἱοθετῶ *autem manet, vt fuit,* υἱοθέτεν, *quia non potuit habere, quo creſceret. In praeſenti enim longa fuit diphthongi priuilegio.* Vnde in verbis ab ῑ incipientibus, accedente praepoſitione ἀπὸ, haec augmentum accipit temporale: vt, ἠφίει Demoſth. p. 781. To. 1.: ἠφίεσαν Id. p. 540. To. 1.: ἤφιε Marc. 1, 34.: ἠφίετο Demoſth. p. 784. To. 1. Attici autem verbis multis a vocali longa ᾱ incipientibus addere incrementum ſyllabicum ſolent. Sic apud Xen. Cyrop. 7, 1. 18. legitur in omnibus libris, ἐώθεν, ἐωθεντο· etſi librarii cod. Guelf. et Palaeoc. praetermiſere ἐώθεν· et Zeunius ib. 7, 1. 17. e cod. Guelf. pro ὤθεν, quae eſt aliorum librorum ſcriptura, recte reſtituit ἐώθεν. Thomas Magiſter: Ἐωσάμην, καὶ ἀπεωσάμην, καὶ διεωσάμην· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ε λέγειν ταῦτα, ἀναττικόν. Sic, ἀπεωθεῖτο Xen. Cyrop. 6, 1. 15. Plura augmenti aliorum quoque temporum huius verbi exempla proferentur a nobis in loco de augmento Atticorum, et de verbis anomalis. Iidemque Attici dixere ἐώνημαι, ἐωνημένος, ἐωνησάμην, v. Phrynichus eclogg. Att. p. 56. Pau. Ἐωνήσατο legitur etiam apud Plut. apophthegmm. regg. p. 92. To. 8.: vt ἐωνήθη apud Demoſth. p. 1124. To. 2: ἐωνεῖτο p. 382. To. 1.: ἐωνήμεθα p. 969. To. 2.: συνεώνηνται p. 689. To. 1.: συνεωνημένοι p. 175. To. 1.

quatuor ᾱ immutatum retinent] Haec ipſa verba quatuor eam in rem laudantur ab Suida, et ab Etymol. M., v. ἀήθεσσον, ita, vt etiam cauſſam attulerint, cur Graeci augmento ea carere iuſſerint. Verba Etymol. M. p. 23. 53. ſunt haec: Ἰστέον, ὅτι τὰ ἀπὸ φωνήεντος [addendum videtur, ᾱ] ἀρχόμενα ῥήματα, χρονικῶς αὔξονται ἐν τῷ παρατατικῷ· οἷον, ἄγω ἦγον, αἴρω ἦρον, αἰτῶ ᾔτεν. — Δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τοῦ ἀηθέσσω, ἀήθεσσεν [legitur apud Hom. Il. κ', 493.: vbi quum in libris editis nonnullis legatur ἀήθεσκον

apparet,

apparet, cur in editt. libri Velleriani Lipſſ. primis, et Batauis, pro ἀηθέσσω ſcriptum ſit ἀηθέσκω]· — καὶ χωρὶς τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην. Ταῦτα μὲν ὁ Χοιροβοσκὸς λέγει, καὶ ὁ Ζηνόβιος, εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ Ἀπολλωνίου. Λέγεται δὲ, ὅτι καὶ τὸ ἀΐω τὸ ἀκούω, καὶ τὸ ἀῶ [l. ἄω] τὸ πνέω, οὐ τρέπει τὸ ᾱ εἰς η ἐν τῷ παρατατικῷ· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἀΐω διὰ τοῦτο οὐ τρέπει τὸ ᾱ εἰς η̄, ἵνα μὴ συμπέσῃ τὸ ἦε, τὸ σημαῖνον τὸ ὑπῆρχε· γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔω· τὸ δὲ ἀήθεσσον, καὶ ἀηδιζόμην, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον τὸ η̄. Haec verba ſi quis cum verbis Suidae comparet: facile intellegat, primum pro ἐπὶ μὲν τοῦ ἀΐω legi debere ἐπὶ μὲν τοῦ ἄω· deinde poſt verba ἀπὸ τοῦ ἔω excidiſſe verba, quibus doceretur, imperf. verbi ἀΐω propterea carere incremento temporali, vt diſtingueretur a praeter. ἤϊε, h. e. ἐπορεύετο, verbi εἶμι. Euſtathius ad Odyſ. ή p. 1574. ſ. Ὅτι δὲ διὰ τοῦ η̄ αἱ τοῦ ἀέρος πλάγιοι, διὰ τοῦ ᾱ δὲ ἡ εὐθεῖα μόνη, καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. Αἰτία δὲ, τὸ μὴ χρῆναι καὶ τὴν εὐθεῖαν διὰ τοῦ η̄ ἔχειν τὴν ἄρχουσαν διὰ τὸ ἐκεῖθεν κακόφωνον ἐκ τοῦ σεσηρέναι τὰ χείλη. Διὸ καὶ τοῦ ἀηδίζω, καὶ ἀηθέσσω, ἀήδιζον, καὶ ἀήθεσσον, οἱ παρατατικοὶ ἀεὶ κατὰ τοὺς παλαιούς.

vocalem ε̄ non in η̄ mutant etc.] Immo diphthongus εῑ conflata eſſe videtur ex εε̄, ita, vt εἶχον, verbi cauſſa, dictum ſit pro ἔεχον, εἷλκον pro ἕελκον, vt ſupra iam ſignificauimus. Εἵλκομεν Hom. Odyſ. γ', 153.: εἷλκον Herodo. 1, 31.: vt εἵλκυκε Demoſth. p. 611. To. 1.: εἵρπομες Theocr. Idyl. 7, 2.: εἷρπον Hom. Odyſ. μ', 395.: εἱπόμην Eurip. Phoenn. 1181.: εἵπετο Herodo. 1, 12. 45.: εἴργασται, et εἰργασμένον, Plato Cratyl. 10.: εἰργάσθαι Demoſth. p. 386. To. 1.: ἐξειργάσθαι, et ἐξειργασμέναι εἰσὶ, Xen. Cyrop. 8, 2. 4. ſ.: περιειργάζοντο Herodo. 2, 15.: εἰᾶτε Demoſth. p. 406. To. 1.: εἴων Id. p. 275. To. 1.: εἰάκατε Id. p. 99. To. 1.: εἴασεν Xen. ib. 5, 3. 9.

Eurip.

Eurip. Alceſt. 621.: εἰᾶσθαι Dem. p. 1107. To. 2.: εἰάθησαν Iſocr. Paneg. p. 168. To. 1.: εἴθισεν Demoſth. p. 477. To. 1.: εἰθίσθης Ariſt. Veſpp. 510.: συνείθισθε Demoſth. p. 170. To. 1.: εἱςία Herodo. 7, 135.: εἱςιάκασιν Plato Gorg. 74. p. 238.: συνεισιάθη Demoſth. p. 400. To. 1.: εἱςιῆσθαι Herodo. 5, 20.: εἱςιώμεθα Ariſt. Nubb. 1357.: εἰρώτα Herodo. 1, 88.: ἐπειρώτα Id. 1, 11.: quomodo etiam 1, 30. edi a Veſſelingio debebat: etſi Act. 16, 39. legitur ſcriptum in omnibus libris, ἠρώτων· εἱςήκει Plut. V. Galb. 24. p. 375. To. 6.: εἴρηκα Xen. Cyrop. 8, 3. 3.: εἴρηκας Herodo. 1, 155.: ἀπειρηκότες Xen. Cyrop. 8, 6. 9.: ἀπείρηντο Thuc. 5, 48.: εἴρετο Herodo. 1, 30. Conf. Georgius Hierocrit. 1. p. 67. ſ. In editt. Lipſſ. primis deſunt verba, ἐρέω, εἴρηκα, εἴρημαι, et in Batauis, aliiſque, poſt εἴρημαι laudatur locus Luc. 4, 12. Dores vero hoc in genere verborum pro ει poſuere η tum, quum ι in participiis non apparet. Etymol. M. v. ἤδει, docens, probari non poſſe Apollonii rationem, qui ἧκον, ἤκαζον, ἤδειν, ſcribi pro ἧκον, ἤκαζον, ἤδειν, iuſſerit, p. 419. 40., Οἱ γὰρ Δωριεῖς, inquit, πολλάκι τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπουσιν, οἷον ἧχον, ἧλκον· ἀλλ' οἱ Δωριεῖς τότε τρέπουσιν, ἡνίκα τὸ ι ἐν τῇ μετοχῇ ἀποβάλληται· ἔχων γὰρ, καὶ ἕλκων, ἡ μετοχή· ὅτε δὲ μὴ οὕτως ἔχει, οὐ γράφεται διὰ τοῦ η· τὸ γὰρ εἰκόνιζον, καὶ εἶργον, οὐ γράφεται διὰ τοῦ η· εἰκονίζων γὰρ, καὶ εἴργων, ἡ μετοχή. Εἰ οὖν εἰδὼς, καὶ εἴκων, καὶ εἰκάζων, ἡ μετοχή· οὐ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὸ η· ἄρα οὖν διὰ τοῦ η, καὶ ι, γράφεται.

ε ante ο non mutatur etc.] Etymol. M. p. 351. 37. Ἑώρταζον· ἑορτάζω· καὶ ὁ παρατατικὸς ὤφειλεν εἶναι ἡόρταζον· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε λέξις εὑρίσκεται ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ η, ἐπιφερομένου τοῦ ο, τούτου χάριν ἐγένετο ὑπερβιβασμός· καὶ ἡ μὲν παραλήγουσα, ἐξέτεινε τὸ ο εἰς ω· ἡ δὲ ἄρχουσα, συνέςειλε τὸ η εἰς ε,

καὶ

καὶ ἐγένετο ἑώρταζον. Conf. Euſtathius ad Odyſ. κ′ p. 1657. 34. et Macrobius p. 656. Nobis vero imperf. ἑώρταζον, vt aor. 1. ἑώρτασα [Ioſeph. Archaeol. 9, 7. 5. Hauerc.], ad ea tempora referendum videtur, quae duplex augmentum, temporale, et ſyllabicum, oſtentent. Nam a praeſ. ὁρτάζω, qua eius forma dialectus Ionica noua vſa eſt [vid. P. 1. p. 79.], cui caeterae linguae praeoptarunt formam ἑορτάζω [διεορτάσωσιν Thuc. 8, 9.], ductum eſt imperf. ὥρταζον, h. e. ἑόρταζον, vt ab ὁράω, ὥρων, h. e. ἑόρων, e quo, addito augmento ſyllabico, extitit ἑώρταζον. Atque ſic etiam ſtatuendum eſſe videri, oſtendimus ſupra ad gram. p. 114. de pluſquamperf. ἐώργειν, et ἐώλπειν. Nam praeſ. eſt ἔργω, ἔλπω· fut. 2, ἐργῶ, ἐλπῶ· vnde perf. med. ὄργα, ὄλπα, et addito incremento ἔοργα, ἔολπα· et hinc pluſquamperf. ἐεόλπειν, et ἐεόργειν, quod coiit in ἐώργειν, vt ἐεόλπειν in ἐώλπειν· ſed Herodotus 1, 127., omiſſo, ritu linguae Ionicae nouae, augmento altero, dixit ἐόργεε. Caeterum non neſcio, Vellerum etiam in expedienda hac pluſquamperf. forma duces ſequutum eſſe cum aliis veteres grammaticos. v. Etymol. M. v. ἔοργα p. 351. In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt *refer*.

plurima ab οῑ incipientia — augmento carent] Et veteres quidem grammatici numerant horum verborum vndecim, ita tamen, vt ea praecipiant διφορεῖσθαι, h. e. nunc habere augmentum, nunc eo carere. Etymol. M. v. οἰδαίνειν p. 617. 41. Τρέπεται γὰρ τὸ ō ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ εἰς ω̄· οἷον οἰκῶ ᾤκουν· πλὴν ἕνδεκα· οἰῶ οἴουν, τὸ μονῶ [οἰώθη Il. λ′, 401.]· οἰμῶ οἴμουν [οἴμησε Il. χ′, 140.]· οἰστρῶ οἴστρουν· οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην· οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν· οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν· οἰακονομῶ οἰακονόμουν· οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν· οἰκουρῶ οἰκούρουν· οἰδαίνω οἴδαινον· οἰμάζω οἴμαζον [Sylb. verius legi putabat, οἰμώζω, οἴμωζον]. Ταῦτα δὲ διφορεῖται· οὐ τρέπονται δὲ διὰ εὐφωνίαν, Ἰωνικῷ ἔθει, ὥς τινές φασιν.

φασιν. Euſtathius ad Il. η p. 692. 12. Τὸ δὲ ἀεὶ ἀναύξητον τῦ οἰνίζοντο [Il. η, 472. θ΄, 546.], καθὰ καὶ τῦ οἰωνίζοντο, καὶ ἄλλων δέ τινων, σημειῶδές ἐςι τοῖς παλαιοῖς. Sic οἰκημένων habet Herodo. 1, 27., et κατοικημένων 1, 96., aliiſque in locis, qui laudantur a Pe. Horreo Obſeruatt. critt. ad Herodo. c. 15. p. 115. ſſ. Sed ἐνῴκησε legitur 2. Tim. 1, 5.: κατῴκησε ap. Lycurg. p. 169. Hauptm.: ῳκτείρησας apud τὲς ὁ Pſ. 59. 1. Οἰνωμένος extat apud Sophocl. Trachinn. 271. Arrian. diſſertt. Epictet. 2, 17. p. 222. Cantabr.: οἰνωμένε Ariſtot. Eudemm. 6, 3. p. 341. B To. 3. Duual.

Homerus tamen —. Vſus ergo conſulendus] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis non legitur, in quibus etiam verbum οἰνίζω perperam explicatum eſt verbis *vinum do.* Sed in ſcholiis minoribus ad Il. δ΄, 3. pro, ἀντὶ τῦ ῳνοχόει, vt Barneſius quoque edidit, haud dubie reſcribi debet, ἀντὶ τῦ ἐνέχει, ita, vt in exemplis Batauis grammaticae Vellerianae poſt ῳνοχόει, ſine cauſſa, inſerta extent verba, *In Argentoratenſi editione a. 1539. male legitur* ἐνέχει. Nam apertum eſt, ſcholiaſten noluiſſe oſtendere, ἑῳνοχόει dictum eſſe pro ῳνοχόει, immo voluiſſe docere, ἑῳνοχόει nomini νέκταρ iunctum idem eſſe, quod ἐνέχει· id quod declarat alterum verbum ab eo adiectum, ἐκίρνα. Accedit, quod etiam in Heſychiano gloſſario gloſſa ἑῳνοχόει explicata legitur verbo ἐνέχει. v. Albertius ad Heſych. p. 1570. To. 1. Pollux Onom. 6, 21. laudat, non modo διοινωμένος, et κατοινωμένος, e Platone, ſed etiam οἰνωμένοι ex Cratino; praeter quem οἰνωμένοι dixit etiam Herodo. 5, 18. Et apud Platonem quidem διοινωμένος legitur Legg. 6. p. 298. To. 8. Bipont., et κατοινωμένες Legg. 7. p. 376. To. 8.: vbi tamen Stephanus quoque attulit, neſciebam vnde, ſcripturam κατῳνωμένες· quam Budaeus iam in Commentarr. L. Gr. p. 65. Aſcenſ. reddiderat.

ſylla-

ſyllabicum augmentum — praeponendo ε] Auctor libelli περὶ βαρβαρισμοῦ p. 195. Ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται· λέγω, ἔλεγον, φέρω ἔφερον.

in perfecto — primam conſonam verbi — praefigunt] Latini veteres hoc quoque in genere imitati Graecos dixere, *mordeo memordi, poſco popoſci, pungo pepugi, ſpondeo ſpeſpondi, tendo tetendi, curro cecurri, occurro occecurri, tollo tetuli, ſcindo ſeſcidi:* v. Gellius NN. AA. 7, 9.: vt etiam nunc dicitur, *parco peperci, pendo pependi, cano cecini, pario peperi, do dedi, cado cecidi,* et alia. v. Priſcian. gram. 9. p. 352. ſ. 360. ſ. Et Gellius quidem quum perfectorum illorum obſoletorum auctores laudaſſet: *Ratio autem*, inquit, *iſtarum dictionum haec eſſe videri poteſt, quoniam Graeci in quadam ſpecie praeteriti temporis, quod* παρακείμενον *appellant, ſecundam verbi literam, e plerumque vertunt,* γράφω γέγραφα, ποιῶ πεποίηκα, λαλῶ λελάληκα, κρατῶ κεκράτηκα, λούω λέλουκα. Herodianus exc. p. 459. Pierſ. Πέπληχα, καὶ Κέκρικα, οὐχὶ ἔπληχα, καὶ ἔκρικα· τῶν ἄλλων, ὅσα ἀπὸ δύο συμφώνων ἄρχεται, διὰ καθαροῦ τοῦ ε ἐκφερομένων ἐν τοῖς παρακειμένοις. Φαμὲν οὖν, ὡς οὐκ ἀπὸ δύο συμφώνων στερρῶν ἄρχονται· τὰ γὰρ ὑγρὰ οὐ στερρῶς ἐκφωνοῦνται. Caeterum in editt. Lipſſ. primis deeſt, ἐτεθαυμάκειν.

Ad p. 116. γρηγορέω] Haec enim forma praeſ. Macedonica eſt, et Alexandrina. Γρηγορεῖν 1. Macc. 12, 27.: γρηγορέντων Nehem. 7, 3.: γρηγορήσω, et ἐγρηγόρουν, Ier. 38, 28. Vatic.: ἐγρηγόρησεν Ier. 5, 6. Nam Attici quidem vſi ſunt forma praeſentis ἐγρηγορῶ, ita, vt ἐγρηγόρει ſit pluſquamperf. med., neque imperf. act., apud Xen. Cyrop. 1, 4. 20. V. ſupra ad gram. p. 113.

κέκτημαι, et ἔκτημαι] Etymol. M. p. 501, 26. Κέκτημαι· λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν

τοῦ

τοῦ κ̄ Αἰολικῶς· τὸ γὰρ κοινὸν ἔκτημαί ἐστιν· ὡς τὸ, Ἴλιον ἐκτῆσθαι [Il ί, 402. v. Euſtath. ad Odyſ. ή p. 1570. 24.]. Τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κτ̄ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται· ὃν τρόπον οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτ̄ [ἐπτηχότας Iſocr. ad Phil. p. 257. To. 1.]· ὁμοίως καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι, πλεονασμῷ τοῦ π̄ πρὸ π̄. Scilicet ἔκτημαι eſt forma perf. Ionica, et Attica vetus [v. Euſtath. ad Il. ί p. 759. 41.]: vt, ἔκτηται Herodo. 2, 95.: ἐκτήμεθα 9, 122.: ἔκτηνται 2, 50.: ἔκτηντο 2, 108.: ἐκτῆσθαι 1, 49. Arrian. Indicc. p. 536. Blanc.: ἐκτημένοι Herodo. 4, 109.: ἐπέκτηται Polyb. 17, 7. Vid. Portus Lex. Ion. v. ἔκτηνται, et obſervatt. miſcc. p. 290. To. 4. Sed formam Aeolicam, κέκτημαι, vt eam Herodianus appellat, etiam Attici veteres, et medii, ſuam in linguam recepere: vt, κέκτηνται Eurip. Phoenn. 558.: ἐκέκτητο, et ἐκέκτηντο, Lycurg. c. Leocr. p. 143. 198. Hauptm.: τῷ κεκτημένῳ Ariſt. Plut. 4. Idem Etymol. M. p. 662. 32. Πέπταμαι· ἐκ τοῦ ἵπτημι γίνεται ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἔπταμαι, ἔπτασαι, ἔπταται· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π̄, πέπταμαι, Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι· καὶ ἀπὸ τοῦ ἔπτωκα, πέπτωκα· ἢ ἀπὸ τοῦ πτῶ, ὁ παρακείμενος ἔπτωκα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π̄ [πέπτωκα]. add. Idem. v. ἐβλαστηκότες p. 308.

geminationem] Graeci grammatici vocant διπλασιασμὸν, de quo ſcripſerat Philoxenus Alexandrinus: v. Suidas h. v.: et ἀναδιπλασιασμόν· ſed Euſtath. ad Il. ά p. 73. 3. αὔξησιν διὰ διπλασιασμοῦ γενομένην· Latini *reduplicationem* appellant, ſed Priſcianus [gram. 9. p. 352.] *repetitionem principii*. Verba Euſtathii ad Il. ί p. 759. 41. ſunt haec: Τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐβούλευκε, καὶ τὸ ἐξεπίακε, καὶ τὸ, τυρὸς ἐξεγλυμμένος, καὶ ἄλλα

μυρία·

μυρία· εὕρηται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Ἡροδότῳ, ἐκτημένοι εἴποντι [4, 109.], ἀντὶ τȣ͂ κεκτημένοι. Ἰςέον δὲ, ὅτι ἡ κακοφωνία τȣ͂ ἐν παρακειμένοις ἀναδιπλασιασμȣ͂, ἢ δι' ἐναλλαγῆς θεραπεύεται ςοιχείων, οἷον, φέφραδα πέφραδα, χεχείρικα κεχείρικα· ἢ διὰ παντελȣ͂ς ἀπελεύσεως τȣ͂ κατ' ἀρχὴν ςοιχείȣ· οἷον, ἔσπευκα, ἔφθακα, ἔζηκα· τοιȣ͂τον ȣ͂ν καὶ τὸ ἐκτῆσθαι, καὶ τὰ κατ' αὐτό· ὡς καὶ τὸ ἐβδαλμένον, καὶ τὸ ἐβλάςηκε, καὶ τὸ ἐχάλκευται, κατὰ προφορὰν Ἀττικὴν, καθ' ἣν καὶ τὸ ἔβλαμμαι, καὶ πάντες οἱ τοιȣ͂τοι σχηματισμοὶ, ἤγȣν οἱ διπλασιαζόμενοι παρακείμενοι, ἄνευ τȣ͂ ἄρχοντος συμφώνȣ προφέρονται· τοιαῦτα καὶ τὸ εἴληχα, καὶ εἴληφα, καὶ τὸ εἵμαρται, ἐπεντεθειμένον τὸ δίχρονον ἔχοντα. Πρὸς δὲ ὁμοιότητα τȣ͂ ἐκτῆσθαι, εἴρηται καὶ τὸ, φύσκαι προσεπατταλευμέναι, παρὰ Κρατίνῳ [vnde in editt. gram. Lipſſ. primis, et Batauis, poſt προσεπαττάλευμαι additum legitur, *Cratinus*]· ȣ͂ τὸ κοινὸν, πεπατταλευμέναι· ὁμοίως καὶ τὸ, ὄςρακον φέρει τὸν θαυμαζόμενον μαργαρίτην λίθον, ὃ καλȣ͂σιν Ἰνδοὶ βέρβερι· ἔςι δ' ἐκεῖνο κτενὶ παραπλήσιον, ȣ͂ διέγλυπται δὲ, ἀλλὰ λεῖόν ἐςι [ſunt verba Androſthenis ἐν τῷ τῆς Ἰνδικῆς παράπλῳ apud Athenaeum 3, 13. p. 93. C]· ὃ κοινῶς διαγέγλυπται λέγεται. Ὁμηρικȣ͂ δὲ ζήλȣ καὶ τὸ, ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρόνον· κεῖται γὰρ παρ' Ἀθηναίῳ· ἀντὶ τȣ͂ κεκτήσθω. Add. idem grammaticus ad Odyſ. ή p. 1570. 23., et ad Il. σ' p. 1170. 26., vbi affertur ab eo etiam ἔθλαςαι, pro τέθλαςαι. Conf. omnino Caſaubonus ad Athen. 2, 15. p. 113.: Obſeruatt. miſcc. p. 289. ſ. To. 4. et Doruillius ad Charit. p. 577. Amſtel.

incipientibus a ῥ — ερ praeponitur] Et quidem Ἀττικῶς, non φυσικῶς, neque κοινῶς, quomodo Euſtathius praecipit ad Il. ί p. 763. 25. Il. κ' p. 789. 2. Odyſ. β' p. 1434. 47. δ' p. 1494. 25. ί p. 1632. 37. Nam etiam apud Latinos veteres ſemiuocales non ge-

minare, diu fuit vſitatiſſimi moris, auctore Quinctiliano 1, 7. 14. Ἔῤῥεεν Il. δ', 140.: ἔῤῥεον Odyſ. κ', 393.: ἔῤῥεζε Il. ί, 532. κ', 49.: ἔῤῥηξε Il. ν', 124.: ἐῤῥίζωσεν Odyſ. ν', 163.: ἔῤῥιψεν Il. τ', 130.: ἐῤῥύσατο Odyſ. ά, 6. Herodianus excc. p. 459. Pierſ. Ῥέραντα, καὶ ῥέρευκεν, ὀ γραπτέον· ἔῤῥαντα δὲ, καὶ ἔῤῥευκεν. Thomas Mag.: Ἔῤῥαντα, ὀ ῥέραντα, διὰ τὸ εὐφωνότερον· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἔῤῥευκε, καὶ ἐῤῥητόρευκε, καὶ τῶν ὁμοίων.

poëtae id non ſemper obſeruant] Vt, ἔρεξας Il. ψ', 570.: vbi Euſtathius p. 1316. 46. τὸ δὲ ἔρεξας διὰ μέτρον ὀ διπλασιάζει τὸ ρ̄· ἔρεζε Il. β', 400.: ἔριψεν Hom. h. in Merc. 79. Sed librarii recentiores interdum etiam in libris ſcriptorum ſolutae orationis pro ρρ̄ ſcripſerunt ρ̄· vt apud Charit. 2, 8. ἐρύσατο· vbi v. Doruillius p. 202.: qui diſputat contra Daueſium miſcell. critt. p. 159. edit. pr., qui hanc verborum ſcripturam ſibi perſuaſerat oſtendere veſtigia ſanioris orthographiae, orthophoniaeque, quod ἔρεζε, verbi cauſſa, pronuntiatum eſſet ἐwρhεζε, ἔριψεν ἐwρhιψεν, et Attici in omnibus omnino verbis a ρ̄ incipientibus literae ρ̄ vim duplicis conſonantis tribuiſſent, atque adeo duplex ρ̄ in praeteritis talium verborum deberi grammaticis, qui in carminibus poëtarum laboranti metro, addito altero ρ̄, ſuccurrere voluiſſent, et e poëmatis hanc ſcripturam migraſſe in libros proſaicos. Huic vero rationi quis non videt vel locos Homeri ante laudatos repugnare? In iis enim ſyllaba ante ſyllabas ρε̄, et ρῑ, breuis eſt, non longa.

de augmento compoſitorum] Vid. Anteſignanus ad Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 204. ſſ. Hanou. min. et Sylburgius ad Clenardii inſtitutt. et Anteſignani ſcholia in eas p. 450. ſſ. Hanou. mai.

compoſita — habent in medio etc.] Grammatici Graeci hoc augmentum vocant τὴν ἔνδον αὔξησιν

[Euſtath.

[Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1657. 36.]: et Etymol. M. p. 351. 33. vſus eſt hoc in genere verbis, ἔσωθεν γίνεται ἡ ἐπέκτασις, vt Macrobius p. 650. 656. formula *intus declinari:* in Etymol. M. p. 23. 52. eſt ἔσωθεν ἐγένετο ἡ κλίσις· ad quam retulit formulam *foris declinari:* apud Priſcianum gram. 8. p. 329. ſic leguntur verba *extrinſecus facere declinationem*, et *intrinſecus declinare*, et p. 332. *intus habere declinationem, hoc eſt, poſt praepoſitionem:* vt apud Etymol. M. p. 112. 48. 50. ἔξωθεν, et ἔσωθεν, κλίνεσθαι, p. 94. 32. 34. ἔξωθεν κλίνεσθαι, et v. 36. ἔσωθεν τὴν κλίσιν ποιεῖσθαι· p. 499. 47. αὐξάνεσθαι ἔσωθεν· et apud Euſtath. ad Il. β' p. 207. 38. αὐξάνειν ἔσωθεν, et ἔξωθεν, atque ad Il. ψ' p. 1325. 30. διχῇ αὔξειν, ἤγουν ἔσω, καὶ ἔξω· quo in genere Etymol. M. p. 112. 53. vſus eſt verbis δύο κλίσεις ὑποστῆναι. Adiungi autem verbis ſimplicibus a Graecis ſolent, vel vna, vel duae, praepoſitiones, vel etiam tres. Et priorum quidem duorum generum exempla ſunt fere vſitatiſſima: ſed generis tertii exempla ſunt, ὑπεξανίσταντα, apud Plut. apophthegmm. Laconn. p. 197. To. 8.: ἐξυπανασάς· ſic enim legi debet pro ἐξυπανιστάς· apud Porphyr. V. Pyth. 40. p. 41. Neoc.: ὑπεξαναδὺς Hom. Il. ν', 352. In tria igitur haec genera verborum cadere praeceptum a Vellero propoſitum, apparet. Et primi quidem generis verba non neceſſe eſt, vt plura laudentur. v. Etymol. M. p. 23. 48. et Apollonius apud Priſcian. gram. 8. p. 332. Sed teneri tamen oportet, verba haec fere eſſe eiuſmodi, vt vis eorum a poteſtate ſimplicium verborum, ſi non omnino, certe tamen quodammodo, diuerſa ſit, ita, vt praepoſitio ſuam habeat ſignificationem. Zenobius apud Etymol. M. p. 112. 55. Εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ μετὰ προθέσεως συντιθέμενα ῥήματα, εἰ ἀλλοιοῦνται τῶν σημαινομένων, ἔσωθεν κλίνονται· βάλλω, καταβάλλω κατέβαλλον. Macrobius p. 656. *Licet non*

 ignorem,

ignorem, quod σύμμαχος, *et* συνήγορος, *compoſita ſint nomina, et ex ſe faciant verba paraſynthetα* [v. Etymol. M. p. 131. 42.] συμμαχῶ, συνηγορῶ· *quae tamen, non foris, ſed intus, declinantur*, συμμαχῶ συνεμάχουν, συνηγορῶ συνηγόρουν· ſed hoc ideo, quia praepoſitio hic habet ſignificationem ſuam. Sic ἀνῶξα Herodo. 1, 68.: παρετάξαντο, et ἀπέπεμψαν, Thuc. 7, 3.: ἐπηλήθευσεν Id. 8, 52.: ἀπέῤῥαθ μήσατε Demoſth. p. 108. To. 1.: ἐνεκωμίαζον Xen. Cyrop. 5, 3. 3.: ἀπηυτομολήκεσαν, et ἐκπεπολιορκημένη, Thuc. 7, 75. Verborum ſecundi generis exempla habeto haec: ἐπανέστηκε Herodo. 3, 62.: ἐναπενιζέατο Id. 2, 172.: παρακατέθεντο Id. 3, 59.: ἀντιπαρεσκευάζοντο Thuc. 7, 3.: προσπαρεβάλλοντο Id. 7, 5.: καταπροὔδοτε Ariſt. Veſpp. 1039.: ἐπανέθεσαν Xen. Cyrop. 1, 2. 2.: vt legitur in cod. Brem. Bodl. et in libris Stobaei: ſed cod. Palaeoc. Guelf., aliique libri, habent ἐπέθεσαν, quod grammaticis deberi videtur: ἀποκατεστάθη Luc. 6, 10.: vbi tamen multi codd. habent, ἀπεκατεστάθη. Tertii denique generis exemplum eſt ἐξυπανέστη apud Hom. Il. β', 267. Caeterum verba, *vbi π tranſit in φ ob rationem ſupra* [vid. gram. p. 31.] *poſitam. Si conſonans — redit, interiecto augmento* [vid. gram. p. 33.], in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

praepoſitiones, ſequente vocali, abiiciunt etc.] Haec quoque obſeruatio in editt. Lipſſ. primis deeſt: et in Batauis exemplis legitur, *Vltima praepoſitionis tunc abiicitur, ſed* περὶ, *et* πρὸ, *vltimam retinent, quamuis* πρὸ *etc. — circumuoluo: de quo ſupra in concurſu vocalium p. 35.* [p. 27.]. Sic, περιέθετε Thuc. 6, 89.: προεστήκεε Herodo. 5, 51.: προειστήκει Polyb. excc. legatt. 81. p. 705. To. 2.: προεθυμεῖτο Plato Cratyl. 14.: ſed ἐπροθυμεῖτο nunc legitur apud Xen. Ageſ. 2, 1.: προὔθηκεν Il. ω', 409.: προὔπεμψα Odyſ. ρ', 54.: ſed ἀμφενέμοντο Il. β', 521.: ἀμφεμάχοντο Il. ζ',

Il. ζ', 461.: ἀμφέθετο Odyſſ. φ', 431.: ἀμφεπολεῖτο Theocr. Idyl. 7, 74.: ἀμφέβαλλεν Eurip. Herc. F. 465. Nam praepoſitio ἀμφὶ vocalem ῐ retinet in iis verbis compoſitis, quorum ſimplicia a vocali inchoant; ſed apud Pindarum tamen Nemm. 1, 64. legitur ἀμφελίξασθαι· quae ſi inuſitata ſunt, vel certe rara, praepoſitioni ἀμφὶ additur augmentum temporale, vt Vellerus ipſe praecipit paulo poſt. Et quia dicitur ἐπιορκέω, ἐπιέννυμι· praepoſitio ἐπὶ, accedente augmento, nec in his, aliiſque eiuſmodi, verbis vocalem ῐ amittit: vt, ἐπιειμένος Il. ί, 372.: ἐπιειμένε Il. ά, 149.: ἐπιώρκηκε Lycurg. p. 156. Hauptm.

verba compoſita — augentur ab initio] Pro his verbis editt. Lipſſ. primae habent ſimpliciter, *Excipe*, Macrobius p. 656. *Caeterum vbi nullus ex praepoſitione ſenſus accedit, foris declinatur imperfectum, id eſt, adiicitur illi vocalis, tanquam praeſens tempus incipiat a conſonanti: καθίζω ἐκάθιζον, καθεύδω ἐκάθευδον etc.* Zenobius apud Etymol. M. p. 112. 57. Εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ μετὰ προθέσεως συντιθέμενα ῥήματα — εἰ δὲ τηρεῖται [τὰ σημαινόμενα] ἐνταῦθα, ἔξωθεν κλίνονται, μύω, καμμύω [v. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 5. p. 678.] ἐκάμμυον· εὕδω, καθεύδω ἐκάθευδον. Euſtath. ad Il. β' p. 207. 36. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ καμμύω γέγονε· κἀνταῦθα δὲ ἡ κατὰ πρόθεσις καθ' ἕξιν σύγκειται· καὶ ὁ λογίζεται παρακεῖσθαι τῷ μύω ῥήματι· καὶ διὰ τοῦτο λογιζόμενον ὡς ἁπλοῦν, οὐκ αὐξάνει ἔσωθεν, ὡς τὰ ἐκ προθέσεως συγκείμενα ῥήματα, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν· οὐ γὰρ μόνον κατέμυσε φαμὲν, ἀλλὰ καὶ ἐκάμμυσεν. Ἐκάθιζον habet Hom. Odyſſ. π', 408.: ἐκαθίζοντο Xen. Cyrop. 4, 2. 18.: ἐκάθησθε Demoſth. p. 776. To. 1.: ἐκάθηντο Xen. Cyrop. 7, 3. 5.: ἠναντιούμην Demoſth. p. 249. To. 1.: ἠναντιοῦτο Thuc. 3, 97.: ἠναντιώθη Xen. Apomnn. 4, 4. 2. Atque hoc augmentum habent verba iſta

etiam tum, quum alia quaedam accedit praepoſitio: vt, ἀντεκάθητο Thuc. 5, 6.

compoſita cum nomine — aug. ab initio] Macrobius p. 656. *Verba autem ex compoſitis nominibus paraſyntheta vocantur, et a prima ſyllaba declinantur, vt,* Φίλιππος, Φιλιππίζω ἐφιλίππιζον. Sic ἐθαλασσοκράτουν Thuc. 8, 30.: ἠργυρολόγει Id. 3, 19.: ἠργυρολόγησεν Id. 8, 3.: ηὐτομολήκεσαν Id. 5, 35.: ηὐτομολήκει Arrian. anab. 4. p. 292. Blanc.: ηὐτομόλησεν Demoſth. p. 669. To. 1.: σεσωμασκηκότες Plut. V. Cleom. p. 187. To. 5.: πεφωνασκηκὼς Demoſth. p. 328. To. 1.: ἐναυπηγήσατο Iſocr. Euag. p. 93. To. 2. Bat.: ἐχρυσώνησα Id. Trapez. p. 470. To. 2.: ἐχειραγώγει Anacr. odar. 65, 10.: κεκακοπάθηκε Aeneas Poliorc. 26. p. 450. To. 3.: ἠργολάβει Demoſth. p. 750. To. 1.: ἠργολάβησε Plut. V. Pericl. 13. p. 398. To. 1.: ἠρισοποιοῦντο Xen. Cyrop. 4, 1. 4.: ᾠδοποίει Demoſth. p. 1274. To. 2.: ᾠδοπεποιήκεσαν Arrian. anab. 1. p. 72.: ἠνδραπόδισε Id. ib. 2. p. 148. Sed ἱπποτετρόφηκεν apud Lycurg. p. 208. Hauptm. intus declinatum legitur, quia hoc verbum non potuit declinari foris. Ἠσυνθέτηκα Pſ. 72, 15.: ἠνομήσαμεν Pſ. 105, 6.: ἠπίστησεν Thuc. 7, 28.: ἠγνωμονήκεσαν Demoſth. p. 257. To. 1.: ἠσεβήκασιν Id. p. 347. To. 1.: ἠσπάζοντο Il. κ', 542.: ἤμων Heſiod. Ἀσπ. 288. v. Etymol. M. p. 76. 49. Sic, accedente praepoſitione aliqua, iſta verba hoc augmentum retinet: vt, παρῃνόμουν Demoſth. p. 217. To. 1. Etiam verba ex aduerbiis ὁμοῦ, et πάλιν, ἀμφὶς, aliiſque, compoſita foris declinantur: v. Etymol. M. p. 94. 31.: vt, ὡμοδόξουν Polyb. 1, 41. p. 69. To. 1.: ὡμολόγησε Ioh. 1, 20.: πεπαλινδρομηκότας Herodo. V. Hom. 19.: ἠμφισβήτει Lyſias orat. 1. p. 7. Tail. min.: ἠμφισβητήσαμεν Plato Gorg. 35. p. 126.

compoſita cum particulis δυς *— ab initio*] Vt, δυσηρεστήθην Sym. et Aqu. Pſ. 94, 10.: εὐηρέστουν Pſ. 34,

14.:

14.: εὐηρέςησα Pſ. 25, 3.: εὐηργετηκέναι Lycurg. p. 209. Hauptm.: εὐηργέτησεν Iſocr. περὶ τῆς ἀντιδ. p. 768. Lyc.: vbi tamen edit. Mediol. princeps habet εὐεργέτησεν. At ηὐφράνθη Pſ. 15, 9.: ηὐτυχηκόσιν Iſocr. Panathen. p. 554. Lyc.: ηὐπορεῖτο Actt. 11, 29.: ſed in lingua Ionica, et Attica vetere, et recentiore, et Macedonica noua, haec verba caruiſſe augmento, ſupra iam ſignificauimus ad gram. p. 114.: vnde apud Herodo. 7, 233. rectius legi videtur εὐτύχησαν, quam ηὐτύχησαν· ἐδυσθανάτεε Herodo. 9, 72.: δεδυστυχήκαμεν Iſocr. Archid. p. 55. To. 2.: ἐδυστύχησεν Plut. quaeſtſt. Romm. 17. p. 320. To. 8.: δεδυστυχηκὼς Iſocr. Paneg. p. 120. Baſ. a. 1571.: ἐδυσφόρει Ioſeph. Archaeol. 5, 10. 1.: ἐδυσχερήςεντο Polyb. 3, 107.: ἐδυσχέραινε Iſocr. Panathen. p. 286. To. 2. Etiam hoc verborum in genere ſyllabicum augmentum ſeruatur, accedente praepoſitione quadam alia: vt, προδεδυστύχησαν Iſocr. Paneg. p. 194. To. 1.

Ad p. 117. *compoſita nonnulla — augentur ab initio*] *Compoſita* ſunt verba e praepoſitionibus compoſita: v. opuſculum grammatici veteris, πῶς δεῖ κλίνειν εἰς τὰς παρατατικὰς τὰ ὑποτεταγμένα ῥήματα, cuius particula edita eſt in Catal. bibl. Coiſlin. p. 499.: vt, ἤνοιξε Actt. 5, 19.: ἠμπόληκα Ariſt. Pac. 366.: ἠμπέδαν Xen. Cyrop. 8, 8. 1.: vbi cod. Palaeoc. habet ἐνεπέδαν, quum tamen ib. 3, 1. 12. in omnibus libris ſcriptum legatur ἐξημπέδα· vt dicitur ἠμπείρεν, et ἐνεπείρεν, ἐδιακόνεν, et διηκόνεν, ἐδιώκεν, et δῐῴκεν· v. Catal. bibl. Coiſlin. p. 499. Nam nec hoc in genere verborum praepoſitiones accedentes aliae ſedem augmenti mutant. Sic, ἠμφίεσε Xen. Cyrop. 1, 3. 14.: ἠμφίεσαι Id. Apomnn. 1, 6. 2.: ἠμφιεσμένῳ Ariſt. Veſpp. 1167.: ἠμφιεσμένοι εἰσὶ Plato Gorg. 79. p. 249.: ſed ἀμφισβητεῖν verius putatur ductum eſſe ab aduerbio ἀμφὶς, auctore Zenodoto apud Etymol. M. p. 94. 30.: conf. Euſtath. ad Odyſ. β' p.

 1445.

1445. 52.: ita, vt per ſe augmentum habeat temporale: ἠμφισβήτει Demoſth. p. 347. To. 1.: ἠμφισβητήσαμεν Plato Gorg. 35. p. 126.: quem locum laudat Etymol. M. 94. 36.: ſed legitur ibi ἠμφεσβητησάμην in exemplis Aldi, et Turriſani, pro quo Sylburgius repoſuit ἠμφισβητησάμην· verum verba grammatici ipſa loqui videntur, eum ſcripſiſſe ἀμφεσβητήσαμεν, vt ἀμφεσβήτουν in loco Andocidis ex oratione περὶ μυστηρίων. Nam quum docuiſſet, Zenodotum praecipere, verbum ἀμφισβητεῖν compoſitum eſſe ex aduerbio ἀμφὶς, neque e praepoſitione ἀμφι· Εἰ δὲ τοῦτο, inquit, εὐλόγως ἔξωθεν κέκλιται· — εἰ δὲ παρὰ τὴν [f. τῆς] ἀμφὶ σύγκειται, πλεονασμὸν δέξεται τοῦ σ, καὶ παραλόγως ἔξωθεν κλιθείη. Ἀττικῶς οὖν, ὡς παρὰ προθέσεως οὔσης τῆς συνθέσεως, ἔσωθεν τὴν κλίσιν πεποίηται· et quum locos Platonis, et Andocidis, eam in rem laudaſſet, adiecit verba, ἡ δὲ ἔσωθεν κλίσις πάντη παράλογος, ῥητοῦ μὴ ὄντος τοῦ ἁπλοῦ, quibus declararet, verbum ἀμφισβητεῖν, etiam ſi e praepoſitione ἀμφὶ compoſitum diceretur, tamen praeter rationem intus declinari, quod ſimplex verbum non eſſet vſitatum. Sic, ἠντιδίκει Lyſias orat. 6. p. 47. Tail. min.: ἐπαροίνουν Demoſth. p. 1257. To. 2. Sed de augmento vario verbi ἀντιβολῶ conditor Etymol. M. p. 112. 48. diſputauit. Quod quidem praeceptum eius apponere totum viſum eſt, quia eius indicio regi poteſt iudicium de augmento aliorum eiuſmodi generis verborum: Ἰστέον, ὅτι τὸ ἀντιβολῶ ἔξωθεν ἐκλίθη· ἐπειδὴ τούτου τὸ ἁπλοῦν οὐκ ἔστι ῥητόν. Τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ ἀντεβόλησεν, ἔσωθεν ἐκλίθη διὰ τοῦ ε· καὶ τὸ σημαινόμενον ἕτερον, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ [Il. π', 847.], Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ, διὰ τοῦ ε ἀντεβόλησε [l. ἠντεβόλησε], δύο κλίσεις ὑπέστη· ζήτει· σημαίνει δὲ, καὶ τὸ συνέτυχε, καὶ ἱκετεύει. Εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ

τὰ μετὰ προθέσεως συντιθέμενα ῥήματα, εἰ ἀλλοιοῦνται τῶν σημαινομένων, ἔσωθεν κλίνονται, βάλλω, καταβάλλω κατέβαλλον· εἰ δὲ τηρεῖται ἐνταῦθα, ἔξωθεν κλίνονται, μύω, καμμύω ἐκάμμυον· εὕδω, καθεύδω ἐκάθευδον. Ἀντεβόλησε legitur apud Homerum etiam Il. π', 790., aliiſque in locis, vt ἀντεβόλησα Odyſ. ω', 87., et ἀντεβόλησας Odyſ. λ', 415. Φροιμιάζεσθαι autem, quod legitur apud Eurip. Iphig. Taur. 1162., extitit ex προοιμιάζεσθαι, quae verbi forma nunc extat apud Theophr. prooem. charr. ſ. 4. Nam Attici etiam φροίμιον dixere pro προοίμιον. vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 133. Huc referri poteſt verbum ἐπίςαμαι, ſiue putetur extitiſſe ex ἐπὶ et ἵςαμαι, litera φ, more ſermonis Ionici, in π mutata [v. Etymol. M. p. 364. 52.: vbi pro καὶ ἐφύλαξε Sylburgius rectius legi ἢ ἐφύλαξε debere non temere iudicauit]: ſiue ex ἐπὶ, et ἵςαμαι, h. e. ἴσαμαι, inſerta litera τ, quae fuit opinio Methodii [v. Etymol. M. p. 43. 14. et p. 364. 52.]: cuius imperf. eſt ἠπίςαντο Xen. Cyrop. 3, 3. 25. 8, 5. 7.: aor. 1. paſſ. ἠπιςήθη Herodo. 3, 15. et Plato Cratyl. 13. v. Euſtath. ad Il. ψ' p. 1325. 24. Reliquorum vero verborum, quae e praepoſitionibus compoſita Vellerus tradit intus declinari, quod ſimplicia verba, vel inuſitata, vel rara, ſint, exempla quum lectoribus ſcriptorum veterum vbique nec quaeſita occurrere ſciremus, nec nobis vlla eorum collegere placuit. Προεφήτευσαν legitur Matth. 11. 13.: προεφήτευσε ib. 15, 7.: προεφητεύσαμεν ib. 7, 22. Sed ἀπήλαυε eſt apud Iſocr. ad Demon. p. 21. To. 1.: διηκόνει Marc. 1, 31.

nonnulla vtrinque augentur] Vid. Euſtath. ad Odyſ. α' p. 1382. 28. Vt, ἠνώχλει Demoſth. p. 30. To. 1. Xen. Cyrop. 5, 3. 20.: ἠνώχληκε Demoſth. p. 515. To. 1.: ἠνώχλησεν Id. p. 519. To. 1.: παρηνώχληθε Id. p. 242. To. 1.: ἠνείχετο Id. p. 535. To. 1.: Ioh. Grammat. p. 73. Baſ. Καὶ τῆς ἀνὰ προθέ-

σεως ἀλλάττουσι [*Attici*] τὸ ᾱ εἰς η, ἠνειχόμην λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἀνειχόμην· ἐξυνῆκε Anacr. fragm. 99.: ἠνεσχόμην Andoc. 2. p. 83. To. 2. Reiſqu.: ἠνέσχοντο Thuc. 3, 28.: ἠνέσχετο Ariſt. Equitt. 534.: Moeris: Ἠνέσχετο [Lycurg. p. 151. Hauptm.], Ἀττικῶς· ἀνέσχετο, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſon. p. 176.: ἐπηνωρθούμην Plato Theaet. 1.: ἐπηνωρθωσάμεθα Demoſth. p. 81. To. 1.: δεδιηκονημένων Id. p. 1230. To. 2.: Moeris: Δεδιακόνηκα, Ἀττικῶς· δεδιηκόνηκα, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius p. 122.: ſed vt pro δεδιακόνηκα Hudſonius edidit δεδιηκόνηκα, et δεδιακόνηκα pro δεδιηκόνηκα, ita Moeridem ſcripſiſſe, Δεδιηκόνηκα, Ἀττικῶς· διηκόνηκα, Ἑλληνικῶς, Valquenarius ad Eurip. dramm. reliquu. p. 278. putabat: πεπαρῴνηκα Aeſchin. p. 320. To. 1. Reiſqu.: ἐπαρῴνησεν Demoſth. p. 612. To. 1.: ἐπαρῳνήθη Id. ibid.: Moeris: Πεπαρῴνηκεν, Ἀττικῶς· παρῴνηκεν, Ἑλληνικῶς· vt edidere Hudſonius, et Pierſonius, pro παροίνηκεν, Ἑλ.: v. Gregorius p. 46.: ἀπεκατεστάθη Luc. 6, 10., vt multi codd. legunt, ſed alii habent ἀποκατεστάθη, vt ſupra iam ſignificauimus: κεκατήρανται Numerr. 22, 6. 24, 9.: κεκατηραμένος Deut. 2, 23. Sirac. 3, 16. v. Coppierſius obſeruatt. philologg. c. 1. p. 9. ſ. Alia huius generis verborum exempla habentur apud Euſtath. ad Il. ψ΄ p. 1325. 50. Sed verbum ἀνοίγειν augetur adeo tripliciter: vt, ἠνέῳξε Gen. 8, 6. Vatic.: ἠνεῴχθησαν Gen. 7, 11.: ἠνεῳγμένον Actt. 10, 11. in cod. Laudiano, vt ibid. c. 9, 8. ἠνεῳγμένων in pleriſque codd. Caeterum pro *vtrinque* editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt, *et ab initio, et in medio,* quod ab Euſtathio ſupra vidimus dici διχῇ αὔξειν, ἤγουν ἔσω, καὶ ἔξω· qui ad Odyſ. α΄ p. 1382. 29. dixit ἀναδιπλοῦν τὴν αὔξην.

Nota. Vltima vocalis praepoſitionis etc.] Haec obſeruatio, qua carent exempla Lipſienſia prima, in editionibus Batauis his comprehenſa verbis legitur:

Notetur

Notetur hic et ex ſuperioribus, vltimam praepoſitionis in κατὰ, ἀνὰ, et παρὰ, poëtice frequenter abiici in, et extra, augmenti rationem. vnde nobilis literarum fit mutatio, de qua ſupra p. 38. 39.: et in edit. Traiectina a. 1740. verbum ὑββάλλειν recte explicatum extat verbo *ſubiicere*, pro quo Amſtelodamenſes, et Lipſienſes reliquae, perperam habent *abiicere:* ſed apud Hom. Il. τ', 80. ſignificat *interpellare.* Nos vero etſi iam P. I. harum animaduerſionum p. 69. multa horum verborum poſterioris generis exempla protulimus, poſt Caninium Ἑλλην. p. 12. ſſ.: tamen numerum eorum hic quoque placuit, adoleſcentium liberalium cauſſa, augere verbis generis etiam prioris iſtis. Ἀγκομίσαιτο Pind. Pythionn. 4, 15.: ἄγκειται Id. Olympp. 11, 8.: κακκείοντες Hom. Odyſ. α', 424.: παρτιθεῖ Id. ib. 192.: ἀμπαύεται Anacr. odar. 41, 9.: ἀμπέτασον Sappho fragm. 38, 3.: καμμύσας Hierocles facett. 10.: de qua verbi forma, praeter Albertium ad Matth. 13, 15., et Nigrinum in Lex. N. T. v. καμμύω, v. Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 95.: ἔμβαινον Hom. Il. β', 619.: κάλλιπεν Odyſ. α', 243.: ἐγκάτθεο Heſiod. Θεογ. 899.: παρςαίη Hom. Il. υ', 121.: παρμέμβλωκε Il. δ', 11.: de qua praeteriti forma v. Etymol. M. p. 578. 32. et p. 654. 57.

de Atticorum augmento] Hoc enim augmentum diſcernitur ab ταῖς κοιναῖς ῥηματικαῖς αὐξήσεσιν a Graecis grammaticis. v. Euſtath. ad Odyſ. α' p. 1382. 27. Conf. Metarius p. 53. ſſ.

Attici ſyllabicum — in η mutant] Ioh. Grammat. p. 73. Baſ. Ἐπὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην, ἔμελλον, τὸ ε εἰς η ἀλλάττουσι [*Attici*], λέγοντες ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον. Gregorius de dial. Att. p. 46. Εἰώθασιν ἐν ταῖς αὐξήσεσι καὶ ἑτέρας αὐξήσεις ἐπάγειν· οἷον, ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, παρῴνηκα πεπαρῴνηκα. Zenobius apud Etymol.

mol. M. p. 113. 2. Τὸ δὲ ἤμελλον, ἤθελον, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς· φιλῦσι γὰρ μακρὰν ποιεῖν τὴν ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων· ſed imperf. ἤθελον non debebat huc referri, quum ductum ſit a praeſenti ἐθέλω, quod Attici ab Ionibus accepiſſe videntur: qua de re in capite de verbis anomalis dicetur. Idem Etymol. M. p. 419. 30. Καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε τῶν παρῳχημένων εἰς η τρέπῦσι· τὸ ἐβυλόμην, ἠβυλόμην λέγῦσιν. Moeris: Ἤμελλον, ἠβυλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην, διὰ τῦ η, [Ἀττικῶς]· διὰ δὲ τῦ ε, Ἑλληνικῶς. Macrobius p. 657. *Vnde βύλομαι, et δύναμαι, ſecundum communem regulam ex ſe faciunt ἐβυλόμην, ἐδυνάμην· ſed quod ſaepe legitur, ἠβυλόμην, ἠδυνάμην, Attica licentia eſt.* Euſtathius vero hanc augmenti permutationem tribuit omnibus aetate poſterioribus Homero ſcriptoribus, ad Il. ψ′ p. 1325. 23.: quod grammatici doctiſſimi praeceptum apponere totum placuit, quia valet cum ad illuſtranda, et confirmanda, ea, quae, et antea tradita ſunt, et deinceps tradentur, tum ad cognoſcendum vſum loquendi grammaticorum Graecorum in hac doctrinae grammaticae parte. Euſtathii igitur verba haec ſunt: Τὸ δὲ ἐπίστατο παρ' Ὁμήρῳ μὲν [Il. ψ′, 705.] εὖ ἔχει· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καινότερον ἠπίστατό φασιν, ὁμοίως πως τῷ ἠδύνατο, καὶ ἤμελλε, καὶ διηκόνησε, καὶ τοῖς τοιύτοις. Ἐκεῖνοι δὲ καὶ ἄλλως καινοτομῦσι τὰς αὐξήσεις· ποτὲ μὲν ἔξω αὔξοντες, τὸ δὲ ἔσω ἀφιέντες ἀναύξητον· οἷον, τέλος ἔχει μοι τὰ πάντα, ἰατρέ, καὶ δεδιοίκηται πάλαι· ποτὲ δὲ διχῇ αὔξοντες, ἤγυν ἔσω, καὶ ἔξω· τοιῦτον γὰρ τὸ, δεδιῴκηται, ἐκ τῦ διοικῶ, καὶ τὸ ἐκδεδιῃτημένος, ἀπὸ τῦ ἐκδιαιτῶ, καὶ τὸ μεμεθωδευμένος, καὶ τὸ πεπαρῳνηκώς, καὶ τὸ μεμελοπεποιημένος, καὶ τὸ ἠνώχλησε, καὶ τὸ ἠνέωγεν· ἵνα μή τις τἄλλα λέγῃ, ὅσα χύδην ἔχει, καὶ εἰς γνῶσιν πρόκειται. Sed huic loco Euſtathii adiungendus eſſe, eaſdem ob cauſſas, videtur alius eius locus [ad Odyſ. ά p. 1382. 27.], vbi

vbi de vſu augmenti apud Homerum, et de vario eius ἀναδιπλασιασμῷ apud ſcriptores Atticos poſteriorum aetatum, haec notata habentur: Τὸ δὲ πλάγχθη [Odyſ. ά, 2.] ἀναύξητον ὂν, Ἰαστὶ προήνεκται, ὡς φίλον Ὁμήρῳ, χαίροντι μὲν καὶ ταῖς κοιναῖς ῥηματικαῖς αὐξήσεσιν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ταῖς ἀναυξέσι τῶν ῥημάτων κινήσεσιν. Οἵ δέ γε ὕστερον Ἀττικίζοντες οὐχ ἁπλῶς αὔξειν τοὺς παρῳχημένους οἴδασιν, ἀλλὰ καὶ ἀναδιπλοῦσι τὴν αὔξην ἐν πολλοῖς· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἠνέῳξε, καὶ ἠνώχλησεν· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ ὠνοματοπεποίηται, καὶ ἐκδεδιῃτημένος, καὶ ἄλλων μυρίων, ὧν μνεία ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα [ad Il. ψ΄ p. 1325. 23.] γέγονε. Τινὲς δὲ καὶ ἄλλως καινοπραγοῦσιν, αὔξοντες, ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἐχρῆν, οἷον ἐν τῷ ἤμελλε, καὶ ἠδύνατο, καὶ ἐν τῷ διηκόνησε· τροπὴ γὰρ τοῦ ε εἰς η, ἐκ τοῦ ἔμελλεν, ἐδύνατο, διεκόνησεν, ὤγκωσεν εἰς πλέον τὴν συνήθη αὔξησιν· τὸ μέντοι ὤρορεν ἑτεροῖόν τι ἐστὶν, οὐκ αὐξῆσαν αὐτὸ, ἀλλὰ μεταθέμενον τὴν ἔθιμον Ἀττικοῖς παραλήγουσαν τὴν τοῦ ω μεγάλου εἰς τὴν ἄρχουσαν· καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Idem ad Odyſ. έ p. 1523. 45. Δῆλον δ᾽, ὅτι οὐ μόνον ταπεινοῦνται μυριαχοῦ χρονικαὶ αὐξήσεις Ἰωνικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ βραχέων μηκύνονται Ἀττικῶς, ὡς ἐν τῷ ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ἤμελλον· ἤδη δὲ καὶ ἐν τῷ διηκόνουν, εἰ καὶ ἄλλως αὐτὸ ἐκ τοῦ διακόνου κεκρᾶσθαι δοκεῖ. Scilicet Iones, et Attici, veteres vſi eſſe videntur in multis verbis ab conſonante inchoantibus augmento ſyllabico: Iones recentiores, et Attici medii, pro eo temporale augmentum ſubſtituere: ſed recentioribus Atticis, ciuitatibusque aliis, placuit incrementum ſyllabicum reuocare, ita, vt facile appareat, cur librarii recentiores in libris Atticorum mediorum pro η ſcripſerint ε· quam ſcripturam in multis eorum locis retinuerunt editores nuperi: et cur grammatici nonnulli formam imperf., et aor. 1. paſſ., verborum βούλομαι, et δύναμαι, ἐβουλόμην ἐβουλήθην, et ἐδυνάμην ἐδυνήθην, elegantiorem eſſe praeceperint forma

ma altera, vt Thomas Magiſter v. ἐβουλόμην, cuius praecepto auxit Lexicon ſuum Phauorinus. Auctor libelli περὶ βαρβαρισμοῦ non magnopere doctus, quem Valquenarius ſubiunxit Ammonii opuſculo περὶ ὁμοίων, καὶ διαφόρων, λέξεων, p. 195. formas imperf. ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, annumerauit adeo barbariſmis. Ἐβούλετο Il. λ', 79.: ἐδύνατο Thuc. 2, 22. 52. 70.: vbi libri quidam habent ἠδύνατο· ἐδύναντο Id. 1, 103. Il. μ', 417.: ἐδύνασθε Odyſ. φ', 71.: ἔμελλον Il. σ', 98.: ἔμελλες Odyſ. ι, 475.: ἔμελλεν Odyſ. δ', 107. Sed ἠδύνατο Herodo. 1, 10. Plato Phaedon. 3.: vbi v. not. 27.: Xen. 8, 2, 1.: vbi cod. Palaeoc. ἐδύνατο· ἠδυνήθη Xen. Apomnn. 4, 2. 33.: ἠβούλετο Id. Apol. 11.: ἤβουλε Id. Cyrop. 1, 4. 28. in cod Guelf.: ἠβουλήθη Iſocr. p. 204. Baſ. a. 1571.: ἤμελλον Ariſtoph. Eccleſſ. 593. Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 32. 120. 124. Caeterum in editt. Batauis pro *poteram*, et *volebam*, legitur *potui*, et *volui*.

temporali augmento ſyllab. — praeponunt] Vid. Euſtath. ad Il. δ' p. 438. 6. Multa verborum huius generis exempla in medium protulit Metarius p. 53. ſ. Sic, ἀνέῳξα Anacr. odar. 3, 16.: ἀνέῳξε Lyſias 1. p. 4. Tail. min. Ariſt. Veſpp. 765.: ἀνεῳχθῆναι Luc. 3, 21.: v. Georgius Hierocr. 1. p. 67.: ἑήνδανε Odyſ. γ', 145. Il. ώ, 25.: ἑώρας Xen. Oecon. 7, 2.: ἑώρα Demoſth. p. 246. To. 1.: ἑώραται Id. p. 1121. To. 2.: περιεωρακυίας p. 246. To. 1.: παρεωρᾶσαι p. 23. To. 1.: ἑωρῶμεν Herodo. 1, 120.: ſed reſcribi ibi haud dubie debet ὡρῶμεν· vt 1, 11. 1, 87. 5, 13. ὥρα legitur, et ἐπώρα 1, 48.: ἑώρακε Plato Cratyl. 17.: ἑώρακα Ariſt. Plut. 98.: qui quidem locus vanitatis conuincit opinionem Daueſii, qui putabat ἑώρακα apud poëtas Atticos omnino triſyllabum eſſe, atque adeo ſcribi debere ὥρακα· vid. eius miſcell. critt. p. 202. edit. pr.: καθεώρα Xen. Cyrop. 5, 4. 19.: vbi in cod. Palaeoc. ſcriptum eſt καθώρα· ἑώ-

ρῶντο

ϱῶντο Thuc. 2, 81. Macrobius p. 656. Ὁϱῶ *enim*, *et* ἑώϱων, *non ſunt contra regulam*, *quia* ὁϱῶ, *cum* ὥϱων *facere debuit*, *ex abundanti principio* ε *addita eſt*, *et fecit pro* ὥϱων ἑώϱων, *vt* οἰνοχόω ᾠνοχόουν, *et tamen dicitur* ἑωνοχόουν, *et pro* ἦν, ἔην *dicunt*. Huc referri debent ἀνέηκεν Il. έ, 882. Heſiod. Θεογ. 495.: ξυνέηκε Il. β', 182. ή, 210. Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 67. Sic vero Lennepii ratio, qui putabat praeteritum perfectum ἑώϱακα, vt alia ſimilia, extitiſſe e praeſenti ὡϱάκω, quod ductum eſſet a perf. ὥϱακα, h. e. ἑόϱακα, praeſentis ὁϱάω, quum multas, certaſque, vanitatis notas contineat ipſa, vix digna eſt, quae attingatur: vid. eius praelectt. acadd. p. 63. Caeterum ante iſtam obſeruationem in editt. Lipſſ. primis legitur haec, *Solent* ει *in* η, ευ *in* ηυ, *mutare: vt*, ηὐξάμην *ex* εὔχομαι, ἤκαζον *ex* εἴκαζον. Nihil enim de hac diphthongorum ει, et ευ, mutatione in diphthongos ῃ, et ηυ, in loco de temporali augmento, in iiſdem editt. traditum eſt: ſed quia exempla Bataua, et Lipſſ. poſteriora, eam ibi attigerunt: idcirco haec obſeruatio in iis eſt hoc loco praetermiſſa.

hoc accipit ſpiritum praeſentis — p. 88.] Etymol. M. p. 317. 45. Ἕειπον· ψιλοῦται· τὸ ε πρὸ φωνήεντος πλεονάζον, ψιλουμένου μὲν αὐτοῦ, συμψιλοῦται, δασυνομένου δὲ, συνδασύνεται· οἷον, οἶκα ἔοικα, ὥϱων ἑώϱων, ἥνδανεν ἑήνδανεν κ. τ. λ. Caeterum haec obſeruatio, neque in editt. Lipſſ. primis legitur, neque in exemplis Batauis: ſed exempla Lipſſ. poſteriora eam adiectam exhibent.

huc refer εἴκω *— praepoſito* ε] Οἴκασι, et οἰκότα, leguntur apud Herodo. 1, 155.: ſed iam Homerus dixit ἔοικα Odyſ. ή, 209.: ἔοικας Il. ό, 90.: ἔοικε Il. ά, 119.: ἐοικότα Il. γ', 222.: ἔολπα Il. ύ, 186.: ἔολπας Il. φ', 583.: ἔολπε Odyſ. φ', 317.: ἔοϱγας Il. φ', 399.: ἔοϱγε Il. γ', 351. Euſtathius ad Odyſ. γ' p. 1472. 59. Τὸ

δὲ

δὲ ἔολπα γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἔλψω, μέσος παρακείμενος ὅλπα, κατὰ κανόνα τὸν τρέποντα τὸ ε τοῦ δισυλλάβου μέλλοντος εἰς ο ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ· εἶτα κατὰ Ἀττικὸν πλεονασμὸν, ἔολπα, ἵνα σχῇ ὁ παρακείμενος αὔξησίν τινα· τὸ δ' ὅμοιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἔοργα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔργω ἐνεστῶτος· αὐτὸ μέντοι καὶ ἄλλως κανονίζουσιν οἱ παλαιοί· ῥέζω γάρ φασι ῥέξω· μέσος παρακείμενος ἔροργα, καὶ μεταθέσει ἔοργα· καὶ ταῦτα μὲν ποιητικώτερα, ὥσπερ καὶ τὸ ἧκεν ἔηκεν· ὅθεν τὸ ξυνέηκε, καὶ ἐφέηκε. Τὸ δὲ ἔοικεν ἐξορθοῦ κοινὸν Ἀττικόν. Ὅτι δὲ τὸ ἔοργα καὶ ἐκ τοῦ ἔεργω κανονίζουσί τινες, ἀλλαχοῦ [ad Il. β' p. 219. 23. π' p. 1068. 38.] ἐδηλώθη· καὶ εἰκὸς οὕτω παρῆχθαι καὶ τὸ ἔολπα, ὡς ἀπὸ τοῦ τρισυλλάβου ἐνεστῶτος τοῦ ἔελπω. Scilicet ἔοικα, ἔολπα, ἔοργα, orta eſſe videntur ex οἶκα, ὄλπα, ὄργα, addito argumento, atque adeo vſurpata pro ᾦκα, ὦλπα, ὦργα.

Ad p. 118. *et haec in pluſquamperf. — in medio*] Neque haec obſeruatio in editt. Lipſ. primis, et Batavis, extat. Ἐώκει habet iam Hom. Odyſ. α', 411., aliiſque in locis: ἐώλπει Il. τ', 328.: ἐώργει Odyſ. ζ', 289.: pro quo Iones recentiores dixere ἐόργεε. v. Portus Lex. Ion. h. v. Nam ἐῴκειν, ἐώλπειν, ἐώργειν, etſi ſunt qui vix dubitari poſſe putent, quin extiterint ex ἐεοίκειν, ἐεόλπειν, ἐεόργειν, ita, vt, vbi augmento praeteriti perfecti acceſſiſſet aliud augmentum, ſyllabae εοι in ῳ, et ſyllabae εο in ω, coierint: v. Etymol. M. v. ἐῴκειν p. 351. 14. et Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 70.: tamen nos quidem arbitramur, pluſquamperfecta illa nata eſſe e perfectis ᾦκα, ὦλπα, ὦργα, addito augmento.

pro λε, et με, — ponunt ει] Atque ita veteres iam grammatici praeceperunt. Etymol. M. p. 298. 47. Εἴληφα· ἀπὸ τοῦ λήβω, τὸ λαμβάνω, ὁ παρακείμενος λέληφα· ἀποβολῇ [τοῦ λ], καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἴληφα·

εἴληφα· ἡ μετοχὴ, εἰληφὼς εἰληφότος· ὡσαύτως καὶ τὸ εἴληχα· ἀπὸ τῦ λήχω τὸ λαγχάνω, λέληχα, καὶ εἴληχα· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπὸ τῦ λ̄, καὶ μ̄, ἀρχομένων ῥημάτων, ὕτω ποιῦσι τὺς παρακειμένυς Ἴωνες, καὶ Ἀττικοί. Idem p. 121. 21. Ἀπειλημμένοι· — ἀπὸ τῦ λήβω τὸ λαμβάνω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος λέλημμαι, εἴλημμαι, Ἀττικῶς. Idem p. 300. 25. Ὡς ἀπὸ τῦ λήβω, τῦ σημαίνοντος τὸ λαμβάνω, γίνεται λέληφα, καὶ εἴληφα· ὕτως ἀπὸ τῦ μείρω, τῦ σημαίνοντος τὸ μερίζω, μερῶ, μέμαρκα, μέμαρμαι· ἀποβολῇ τῦ μ̄, καὶ πλεονασμῷ τῦ ῑ, εἵμαρμαι, εἱμαρμένη· ἐκ δὲ τῦ εἵμαρμαι, εἱμάρμην εἵμαρσο εἵμαρτο, ὁ ὑπερσυντέλικος. Auctores autem ſapientiae nouae aiunt, εἴληφα, εἴληχα, εἵμαρμαι, extitiſſe e praeſentibus obſoletis ſcilicet, ἐλήφω, ἐλήχω, ἐμάρκω, ita, vt ex ἐέληφα, ἐέληχα, ἐέμαρμαι nata ſint εἴληφα, εἴληχα, εἵμαρμαι. v. Lennepius praelectt. acadd. de analogia L. Gr. p. 62. ſ. Εἴληφε Ariſt. Nubb. 1062.: εἰλήφαμεν Lycurg. p. 172. Hauptm.: εἰλήφατε Ariſt. Nubb. 1500.: εἴληχεν Aeſchyl. S. c. Thebb. 382.: εἵμαρτο Il. φ', 281. Odyſ. ε', 312. ω', 34. Heſiod. Θεογ. 894. Demoſth. p. 293. To. 1.: συνειλεγμένην Lycurg. p. 162.: διειλέχθην Iſocr. Panathen. p. 252. To. 2. in edit. Mediol.: nam Lycius edidit διελέχθην, vt διελέχθη nunc legitur apud Xen. Apomnn. 4, 8. 10. Scilicet haec aoriſti forma videtur frequentata eſſe in dialecto Macedonica noua, et Alexandrina, atque adeo a recentioribus librariis in Atticorum libris fere ſubſtituta pro illa altera. Conf. Metarius p. 57. ſ. Georgius Hierocrit. 1. p. 32. et Matthaeius ad Iſocr. epp. p. 61. Caeterum in editt. Lipſſ. primis legitur, εἴληφα *Matth.* 27., εἴλεγμαι *pro* λέλεγμαι, εἵμαρμαι *ex* μείρομαι· — *incluſo* β̄· et in Batauis, εἴληφα *Matth.* 27., — *incluſo* β̄.

pro quo etiam dicitur ἔμβραμαι *etc.*] Etymol. M. p. 334. 10. Ἐμβραμένα, παρὰ Σώφρονι ἡ εἱμαρμένη,

νη, ὑπερθέσει τοῦ ρ̄· καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν πλεονασμῷ τοῦ β̄· καὶ Λάκωνες οὕτω λέγουσιν. v. Valquenarius ad Theocriti Adoniazz. p. 317.

in quibuſdam Attici — praetermittunt omnino] Euſtathius ad Il. *ι* p. 759. 43. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ κακοφωνία τοῦ ἐν παρακειμένοις ἀναδιπλασιασμοῦ, ἢ δι᾽ ἐναλλαγῆς θεραπεύεται στοιχείων, οἷον φέφραδα, πέφραδα· χεχείρικα, κεχείρικα· ἢ διὰ παντελοῦς ἀπελεύσεως τοῦ κατ᾽ ἀρχὴν στοιχείου· οἷον ἔσπευκα, ἔφθακα, ἔζηκα· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἐκτῆσθαι [Il. *ι*, 402.], καὶ τὰ κατ᾽ αὐτό· ὡς καὶ τὸ ἐβδαλμένον, καὶ τὸ ἐβλάστηκε [ἐβλαστήκασι Eurip. Iphig. Aul. 594.], καὶ τὸ ἐχάλκευται, κατὰ προφορὰν Ἀττικήν· καθ᾽ ἣν καὶ τὸ ἔβλαμμαι, καὶ πάντες οἱ τοιοῦτοι σχηματισμοὶ, ἤγουν οἱ διπλασιαζόμενοι παρακείμενοι, ἄνευ τοῦ ἄρχοντος συμφώνου προφέρονται· τοιαῦτα καὶ τὸ εἴληχα, καὶ εἴληφα, καὶ τὸ εἵμαρται, ἐπεντεθειμένον τὸ δίχρονον ἔχοντα. Etymol. M. p. 308. 30. Ἐβλαστηκότες· Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἥκουσιν ἐβλαστηκότες· Ἀττικῶς· βεβλαστηκότες, ἀποβολῇ τοῦ β̄, ὥσπερ βεβριγωμένης, ἐβριγωμένης. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι σύμφωνον· οἱ δὲ Αἰολεῖς προσνέμουσι· τὸ ἐπτερύγωμαι· οὕτως Ἡρωδιανός· ſed poſt ἐπτερύγωμαι addi debet πεπτερύγωμαι· vid. idem v. πέπταμαι p. 662. At συμβεβουλεύκαμεν legitur apud Iſocr. ad Philip. p. 257. To. I.

repetunt frequenter — priores literas] Vt Latini perfecta *fefelli*, *pepuli*, *tetuli*, duxere a praeſentibus, *tulo* [v. Priſcian. gram. 10. p. 402. Baſ.], *pello*, *fallo*. Grammatici veteres vocant Ἀττικὸν διπλασιασμόν, vt Methodius apud Etymol. M. v. ἀλαλύκτημαι [Il. *κ*, 94.] p. 56. 46., et ipſe Etymologus p. 661. 27. et p. 330. 43.: qui ibid. v. 9. Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀπὸ μακρᾶς οὐκ ἄρχεται· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ Ἀττικοῦ παρακειμένου οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰ μὴ ἀντεστραμμένος ἀναδιπλασιασμός· ſed p. 535. 51.

51. Ἀττικὸν, καὶ Αἰολικὸν, διπλασιασμόν. Ἐμημεκὼς Alciphr. 3. ep. 7. p. 292.: ἐςὶν ἐξολωλεκὼς Ariſtoph. Plut. 868.: ἀπολώλεκα Id. Nubb. 855.: perf. med. ἀπόλωλα Id. ib. 724.: ὄλωλα Sophocl. Aiac. 906.: ὄλωλας Il. ά, 729.: ὄλωλε Il. ό, 111.: ſed pro ὤλωλα in grammatica ipſa legi debet ὤλολα, vt in editt. eius Lipſſ. primis legitur: vt dicitur ὄρωρα, et, καθ' ὑπερβιβασμὸν, ὤρορα [Il. β', 146. ν', 78.]: v. Etymol. M. p. 633. 15. et Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1382. 33. έ p. 1523. 44.: perf. med. ὄπωπα Il. ώ, 392. Herodo. 3, 63. Aeſchyl. Eumenn. 57. Ariſt. Lyſiſtr. 1159.: ὄπωπε Plato Cratyl. 17.: ὀπώπαμεν Hippocr. περὶ ἀρχῶν c. 18. p. 123. To. 1. Lind.: pluſquamperf. ὀπώπεε, pro ὀπώπει, Herodo. 2, 64. 3, 37.: ὀπώπει Odyſ. φ', 123.: ὀπώπῃ Theocr. Idyl. 4, 7.: ὀπώπεσαν Herodo. 7, 125.: ὀπωπότας Id. 2, 64.: Etymol. M. p. 628. Ὄπωπα· ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὦπα, καὶ ὄπωπα· τούτων δὲ οἱ κοινοὶ μέσοι παρακείμενοι, φημὶ δὴ τοῦ ὦπα, καὶ τῶν λοιπῶν, οὐχ εὑρίσκονται ἐν χρήσει, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκός· ὀρώρυκται Herodo. 3, 60.: ſed ὤρυκται nunc legitur 2, 158.: vt ὤρυκτο 1, 185., ſed ὠρώρυκτο, vel ὀρώρυκτο, 1, 186.: ita, vt ſcriptura ὤρυκται, et ὤρυκτο, ſuſpecta videri poſſit: certe omnibus in locis eſt vna, eademque, vtriuſque temporis forma reſtituenda: ὀρωρυγμέναι ἦσαν Xen. Cyrop. 7, 5. 7.: ὀρωρυγμένοι ὦσιν Id. Oecon. 19, 7.: ὀρωρυγμένον Herodo. 4, 195. Sic, διορωρύγμεθα Demoſth. p. 118. To. 1.: διορωρυγμένον Arrianus anab. 6. p. 435. Blanc: κατορωρυγμένα Demoſth. p. 830. To. 2. Moeris: Κατορώρυκται, Ἀττικῶς· κατώρυκται, Ἑλληνικῶς. Thomas Magiſter: Κατώρυκται, κοινόν· κατορώρυκται, Ἀττικόν· et: Ἀλήλιπται, καὶ κατορώρυκται, οὐκ ἤλειπται, οὐδὲ κατώρυκται, ὡς ἀλλότρια Ἀττικῶν. Phrynichus eclogg. p. 12. Ἤλειπται, καὶ κατώρυκται, οὐ χρὴ [λέγειν], ἀλλὰ διπλασίαζε τὴν φωνὴν, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλή-

ἀλήλειπται [l. ἀλήλιπται], καὶ κατορώρυκται. Sic ἀγείρω, fut. ἀγερῶ, perf. ἤγερκα, Attice ἀγήγερκα· perf. paſſ. ἤγερμαι, Attice ἀγήγερμαι· v. Etymol. M. v. ἀγηγέρατο p. 9. Huc referri debent ὀμόω, ὤμοκα, ὀμώμοκα· vt, ὀμώμοκεν Lycurg. p. 156. Hauptm.: διομωμόκατε Id. p. 201.: ὀμωμόκαμεν Demoſth. p. 204. To. 1.: Phrynichus eclogg. p. 12. Ὤμοκε, τελέως ἄηθες· χρὴ γὰρ ὀμώμοκε λέγειν· et ὁράω, ὁρήσω, ὅρηκα, ὁρώρηκα· v. Etymol. M. v. ἐρήρειστο p. 372. 54.: et ἐλάω, ῶ, ἤλακα, ἐλήλακα, ἐλήλαμαι, pro ἐλήλασμαι· v. Etymol. M. p. 330. 42. Ἐξελήλακε, et ἐξεληλακὼς, Ariſt. Nubb. 1473. ſ.: ἀπεληλαμένους Xen. Cyrop. 4, 5. 10. Κατερήρειπτο Herodi. 8, 2. 10.: κατερήριπε Hom. Il. ξ', 55.: ἐγηγερμένοι ἦσαν Thuc. 7, 51. Sic ἀνήνοθεν apud Hom. Il. λ', 266. Odyſ. ρ', 270. eſt perf. med., ductum a verbo ἀνθέω, h. e. ἀναθέω, ἤνοθα, et, Ἀττικῷ ἀναδιπλασιασμῷ, ἀνήνοθα· aut ab ἀνήθω, h. e. ἀνεέθω, ἄνηθα, Attice ἀνήνηθα, et vocali η̄ ſyllabae tertiae mutata in vocalem ε̄, et hac in ο̄. v. Etymol. M. p. 106. 12.: qui idem grammaticus praeter. perf. med. ἐπενήνοθε [Il. β', 219. κ', 134. Odyſ. θ', 365.] extitiſſe eodem modo docet, ex ἐπενέθω p. 354. 44., ita tamen, vt alias quoque huius praeteriti formae origines monſtret. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, extant tantum exempla verborum haec, ὄλωλα *pro* ὦλα *ex* ὄλλυμι· *dicitur et* ὤλολα *per metath.*

in reduplicationibus his Atticis etc.] Grammatici enim Graeci hoc in genere vſi ſunt, vt ſupra iam ſignificauimus, et verbis διπλασιάζειν, atque ἀναδιπλασιάζειν, et nominibus διπλασιασμὸς, atque ἀναδιπλασιασμός. v. ſchol. Ven. ad Il. ά, 100. λ', 26. ξ', 15. Etymol. M. p. 417. 51. Sed haec quoque obſeruatio tranſlata huc a Vellero eſt e Caninii Ἑλλην. p. 258. ſ. et Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 144. Hanou. mai. Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 30. ſ.

mutat

mutat η in ε] Vt, ἀληλεσμένος Herodo. 7, 23.: ἀληλεσμένον Thuc. 4, 26. Arrian. Indicc. p. 563. Hoc vero praeter. perf. manifeſtum eſt ductum eſſe a praeſenti ἀλέω, ἤλεκα, ἀλήλεκα, ἀλήλεσμαι. Attici enim pro ἀλήθω dixere ἀλέω, ῶ· v. Phrynichus eclogg. p. 58. et index Graecit. Theophr. h. v.: vt κνέω, ῶ, pro κνήθω. v. Moeris v. κνεῖν, et Etymol. M. v. ἀλήθω p. 62.

ω in ο] Etymol. M. p. 372. 41. Ἐρηρώτηκα· ἐρωτήσω, ἠρώτηκα, ὁ κοινὸς παρακείμενος· ἐρηρότηκα, ὁ Ἀττικός. Sic ἀρόω, ἀρώσω, ἤρωκα, ἀρήροκα· perf. paſſ. ἀρήρομαι· vnde ἀρηρομένον Herodo. 4, 96.

ει, et ευ, abiecta praepoſitiua] Etymol. M. v. ἐρήρειστο p. 372. 55. ἡνίκα δὲ ἔχει τὴν ει δίφθογγον τὸ θέμα, ἢ τὴν ευ, ἐν τοῖς Ἀττικοῖς παρακειμένοις ἀποβάλλεται τὸ ε. Ἐξαλήλιπται Demoſth. p. 791. To. 1.: ἐξαληλίφθαι Plut. V. Arati c. 45. p. 340. To. 6.: ἀληλιμμένος Plut. apophthegmm. regg. p. 133. To. 8. Tub.: ἀληλιμμένῳ Pauſan. 6, 14. p. 486. Kuhn.: ita, vt, et apud Plut. V. Anton. 12. p. 79. To. 6. reſcribi debeat ἀληλιμμένοι pro ἀληλειμμένοι, et apud Pauſan. 8, 19. p. 637. ἀληλιμμένοι pro ἠλιμμένοι, vt Sylburgius iam animaduertit. nam apud Pauſaniam etiam 8, 39. p. 681. legitur ἐπαλήλιπται, vt apud Xen. Oecon. 10, 6. ὑπαληλιμμένους· apud Thuc. 3, 20. ἐξαληλιμμένον· 4, 68. ἀληλιμμένων. Sic apud Moeridem pro ἐξαλειμένον Hudſonius rectiſſime reſtituit ἐξαληλιμμένον.

οι, et ου, ſubiunctiua corripiuntur] Etymol. M. p. 372. ſ. αἱ δ' ἔχουσαι τὴν ου, τὸ ὑποτακτικὸν ἀποβάλλουσιν· οἷον, ἀκούω, ἀκήκοα· καὶ ἡ οι δίφθογγος τὸ ὑποτακτικὸν ι ἀποβάλλει· οἷον, ἑτοιμάζω, ἑτοιμάσω, ἡτοίμακα, καὶ ἐτητόμακα. Ἀκήκοα, et ἠκηκόειν, leguntur apud Plato. Cratyl. 1. et Ariſt. Veſpp. 796. At haec tempora extitere e fut. 2. act. ἀκοῶ, ita, vt ſint perf. et pluſquamperf. media. In editt.

V 3 Lipſſ.

Lipſſ. primis, et Batauis, pro ἥκϛα legitur ἥκϛκα· ſed apud Caninium p. 259. eſt ἥκϛα, vt apud Clenardium p. 144.

ſed ἐρήρεικα — *ab* ἐρίζω] Etymol. M. v. ἐρήρειϛο p. 372. 50. Ἐρήρειϛο· ἥρμοϛο, καὶ ἐπέπηκτο· φυλάσσει δὲ τὴν ει δίφθογγον, πρὸς ἀντιδιαϛολὴν τϛ ἐρήριϛαι· ὅπερ σημαίνει τὸ φιλονεικῶ. Idem p. 373. 4. Ἐρήρειδα· ἀπὸ τϛ ἐρείδω, ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἐρήρειδα· ἀπὸ δὲ τϛ ἐρίζω, ἐρήριδα. Sunt ſcilicet praeterita perfecta media. Idem p. 372. Ἐρηρέδαται· Ἰλιάδος ψ΄ [v. 329.]. Λᾶε δὲ τϛ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται —: ἀπὸ τϛ ἐρείδω ἐρείσω, ἤρεικα, ἤρεισμαι, ἤρειϛαι· καὶ Ἀττικῶς ἐρηρέδαται, τῆς γ̄ συλλαβῆς συϛαλείσης. ζήτει [p. 106. 18.]· ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἔϛιν ἐρήρεικα· καὶ ϛ συϛέλλει, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀπὸ τϛ ἐρίζω. Προσερηρεικότας Plut. V. Aem. Pauli c. 19. p. 194. To. 2.: ἐρήρειϛαι Tim. Locr. p. 552. Gal. 2.: apud quem adeo p. 554. pro ἠρεισμένα reponendum eſſe ἐρηρεισμένα videtur; ἐξερήρειϛαι Polyb. 16, 10. p. 442. To 2.: ἐρηρεισμένϛς Herodo. 4, 152.

ſic ab αἱρέω ἀραίρηκα] Hinc ἀραιρημένα Herodo. 1, 185.: ἀραιρημένοι 9, 83.: ἀραίρητο 1, 191. 9, 102.: ἀπαραιρημένϛ 3, 65.: ἀπαραιρεῖσθαι 7, 159. 162.: ἀναῤῥαιρηκότα 5, 102.: διαραίρηται 2, 164.: ἐξαραιρημένα 2, 168.: καταραιρημένϛ 2, 172.: ὑπαραιρημένϛ 3, 65. Caeterum haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt.

pluſquamperf. temporaliter — augent] Vt, ἠρήρειϛο Hom. Il. ή, 252. In editt. Lipſſ. primis verba, ὀρώρυχα, ὠρορύχειν, *ab* ὀρύττω *fodio*, non leguntur. Sed pro ὠρορύχειν reſcribi debet ὠρωρύχειν. Etymol. M. p. 330. 4. Ἀλλὰ τὰ Ἀττικὰ τὰ ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα, ἐν τῷ Ἀττικῷ ὑπερσυντελίκῳ χρονικῶς μεγεθύνονται· οἷον, ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν· πλὴν τϛ ἐλήλυκα, ἐληλύκειν· καὶ ἐλήλυθα, ἐληλύθειν· ὁ μέσος Ἀττικῶς, ἐλήλυθα· ἡ μετοχὴ ἐληλυθώς. Sic, ἀγηγέρατο,

γέρατο, ab ἀγείρομαι, Hom. Il. δ', 211.: ὀρωρέχατο, ab ὀρέγομαι, Il. λ', 26. Et in exemplis grammaticae Lipſſ. primis verba, *excipe* ἐληλύκειν — ἐλήλυθα *veneram* deſunt.

epenthesis τȣ̃ ο̈] Etymol. M. p. 9. 28. Ἀγήοχα· ἄγω, ἄξω, ἦχα· ὁ Ἀττικὸς ἄγηχα· καὶ ἐπειδὴ ἔμελλεν ἐν τῇ δευτέρᾳ, καὶ τρίτῃ, συλλαβῇ ἔχειν τὸ αὐτὸ σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβὴ, καὶ ἐγένετο ἀγήγοχα· ὥσπερ ἀπὸ τȣ̃ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἐσῶ, ἦκα ὁ παρακείμενος· καὶ Ἀττικῶς ἔδηκα· καὶ πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς, ἐδήδοκα· καὶ ἀποβολῇ τȣ̃ γ ἀγήοχα [ἀγηόχασιν οἱ ὁ Gen. 46, 32. v. Metarius p. 51.]· τὸ μέντοι ἀγείοχα, Βοιωτῶν ἐστὶ, τροπῇ τȣ̃ η εἰς τὴν ει δίφθογγον. add. Euſtathius ad Odyſ. α' p. 1403. 45. Phrynichus eclogg. p. 46. Ἀγήοχεν, εἴ τις εἴποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέχρηται καταγηόχασι, μὴ πάνυ πείθȣ· ἦχε μὲν γὰρ λέγȣσι, καὶ Δημοσθένης ἦχασι λέγει, ἀλλ' ȣ̓κ ἀγηόχασιν. Moeris: Εἰσῆχεν, Ἀττικῶς· εἰσαγήοχεν, Ἑλληνικῶς. Thomas Magiſter: Εἰσῆχε κάλλιον, ἢ εἰσαγήοχεν· ἀπὸ τȣ̃ εἰσάγω. εἰσάξω, εἰσῆχα· vbi v. Viterus, et Doruillius ad Charit. p. 481. Amſtel. Et quia non omnibus grammaticae Vellerianae conſultoribus Parecbolarum Euſtathii copia eſt: placuit verba doctiſſimi grammatici ipſa hic apponere. Nam ad Odyſ χ', 56., vbi legitur ἐδήδοται, p. 1918. 60. annotauit haec: Τὸ δὲ ἐδήδοται τὰ παλαιὰ ὑπομνήματα Ἀττικὸν εἶναί φασι παρακείμενον ἐκ τȣ̃ ἐδῶ ἐδοῖς, ὡς ὁμῶ ὁμοῖς, ἵνα γίνοιτο ȣ̓́τως, ἐδῶ ἐδάτω ἦδοκα· καὶ Ἀττικῶς ἐδήδοκα [Ariſt. Veſpp. 834.]· ἐξ ȣ̓ τὸ ἐδήδομαι ἐδήδοται. Ἄλλως μέντοι ἔγνωσται εἶναι παρακείμενος τȣ̃ ἔδω βαρυτόνȣ, ἦκα, καὶ Ἀττικῶς ἔδηκα· εἶτα πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς, ὡς ἂν ἔχοι τρίτον τόπον συλλαβικὸν συσταλλόμενον, ἐδήδοκα· ἐξ ȣ̓ παθητικὸς παρακείμενος ἐδήδομαι· καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ ἐδήδοκα πρὸς τὸ ἄγω ἄξω ἦχα ἄγηχα, καὶ πλεονασμῷ ἀγήοχα. Ὁ δέ γε κανονίσας τὸ ἐδήδοκα ἐκ

τȣ͂ ἐδῶ ἐδήσω, ὅθεν ὁ ἐδητὺς, ἤδηκα, καὶ πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς, καὶ συςολῇ τῆς ἀρχȣ́σης, ἐδήδοκα, ὅθεν τὸ ἐδήδομαι, εὐανάτρεπτον μὲν ȣ̓δέν τι γράφει, ȣ̓κ ἀφίησι δὲ καθαρῶς Ἡττικίσθαι τὴν λέξιν. add. idem Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1403. 31.

Ad p. 119. *Iones — liberi ſunt*] Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1382. 27. Τὸ δὲ πλάγχθη ἀναύξητον ὂν, Ἰασὶ προήνεκται, ὡς φίλον Ὁμήρῳ, χαίροντι μὲν καὶ ταῖς κοιναῖς ῥηματικαῖς αὐξήσεσιν, ȣ̓χ ἥκιςα δὲ καὶ ταῖς ἀναυξέσι τῶν ῥημάτων κινήσεσιν. Auctor incertus V. Hom. p. 288. Gal. 2. Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει [*Homerus*] τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ βῆ, καὶ τὸ δῶκεν. Sed de hac, reliquaque, ratione, quam Ionum lingua ſequuta eſt in adhibendo, vel neglegendo, verborum incremento, digna eſt, quae repetatur a nobis Euſtathii obſeruatio ad Il. ά p. 72. ſ., etiam propterea, quia valet ad confirmanda ipſius Velleri praecepta. Verba grammatici haec ſunt: Ὅτι οἱ Ἴωνες τὰς μὲν χρονικὰς αὐξήσεις τῶν παρῳχημένων κατασπῶσι συνάρχεσθαι τοῖς ἐνεςῶσι, ποιȣ͂ντες αὐτȣ̀ς, ὡς προείρηται· οἷον, ἀγαπῶ ἀγάπων, ὀρύσσω ὄρυσσον· ὡσαύτως καὶ τὰς διὰ τȣ͂ ε αὐξήσεις καθελόντες, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν περιποιȣ͂νται τοῖς ἐνεςῶσι, καὶ τοῖς παρῳχημένοις, τȣ͂ τύπτω τὸν παρατατικὸν τύπτον λέγοντες, καὶ τὸν ἀόριςον τύψαν. Αὔξησιν μέντοι διὰ διπλασιασμȣ͂ γενομένην ȣ̓δέποτε καταβάλλȣσιν· ȣ̓ γὰρ ἂν τὸ τέτυφα, τύφα ἐρȣ͂σιν, ȣ̓δὲ τὸ πεποίηκα ποίηκα. Χαίρȣσι γὰρ τοῖς ἀναδιπλασιασμοῖς ὁτιμάλιςα [vnde dicuntur ἀναδιπλώσεις Ἰακαὶ apud Euſtath. ad Odyſ. θ́ p. 1596. 8. add. idem ad Odyſ. ḱ p. 1654. 30.]· καὶ διὰ τȣ͂το, ȣ̓ μόνον ἐν ταῖς αὐξήσεσιν ἐῶσι κατὰ χώραν μένειν αὐτȣ̀ς, ἀλλὰ καὶ ῥήμασί τισι, καὶ μετοχαῖς, προστιθέασιν, ὡς δοκεῖν ἐν αὐξήσει τὰ τοιαῦτα εἶναι· ὁποῖα εἰσὶν, ἄλλα τε, καὶ τὸ λελαχὼν, καὶ τὸ λελαβών· ἀλλὰ καὶ τὸ, τετύκοντο δαῖτα [Il. ά, 467.], καὶ ἐκλελά-

λελάθοιντο [l. ἐκλελάθοιτο] γάμοιο [Odyſ. γ', 224.: ſed Odyſ. χ', 444. ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης], ἐν οἷς ἀπέῤῥιψαν μὲν τὸ ε τῆς αὐξήσεως τȣ ἐτύκοντο, καὶ ἐλάθοντο, προσέθεντο δὲ τὸν τȣ τε, καὶ λε, διπλασιασμόν· τοιȣτον φασὶ καὶ ἐνταῦθα τινὲς εἶναι τὸ, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων [Il. ά, 168.].

addendum omittunt] Nam Etymol. M. p. 23. 44. rectius praecipit, Οἱ γὰρ ποιηταὶ, inquiens, καὶ οἱ Ἴωνες, συνάρχεσθαι πολλάκις ποιȣσι τȣς παρῳχημένȣς τοῖς ἰδίοις ἐνεςῶσιν, quam Macrobius p. 655., *Saepe tamen* licentia poëtica *incremento carent.* Etymol. M. p. 338. 47. οἱ Ἴωνες αὐξήσεις ȣ δέχονται. Nam poëta ſuae quiſque ciuitatis linguae leges etiam hoc in genere ſequutus eſſe intellegitur. Neque vero Ionas ſine cauſſa tempora illa incremento carere iuſſiſſe apparet, quum viderent, ſyllabas temporis cuiuſque poſtremas iam ita eſſe, conſonante etiam caeterorum verborum vicinia, eius indices, vt alius indicio notae non opus eſſet. Ioh. Grammaticus p. 79. ſ. Baſ. Τὰ πρῶτα ςοιχεῖα τῶν λέξεων οἱ Ἴωνες ἀφαιρȣνται· — ὁμοίως καὶ τὸ ε τῶν παρεληλυθότων· ἐνόει νόει, ἔτευχε τεῦχε, ἔτικτε τίκτε. add. idem p. 83. ſ. et Gregorius p. 188. ſ. Sic, οἴκητο Herodo. 1, 193.: οἰκημέναν, et οἰκημένοισι, Id. 1, 27.: οἰκοδόμηται 1, 181.: συνοίκεον 1, 146.: ἅφθη 1, 19.: ἀμμένης 1, 86.: παραίνεσε 1, 80.: δῶκαν 1, 89.: ἀπόκτεινε 4, 76.: κάτισε 1, 87. v. Portus Lex. Ion. v. αὐξήσεις χρονικαί. Ἀγάπησα Hom. Odyſ. ψ', 214.: ἀγέροντο Il. β', 94.: ἀγέρθη Il. δ', 152.: ἀμείψατο Il. δ', 403.: ἀμέλησε Il. θ', 330.: θῆκε Heſiod. Ἔργ. 18.: γῆμε Hom. Odyſ. ά, 36.: περίβη Il. θ', 331.: λέξο Il. ώ, 650.: δέξο Il. τ', 10.: βλῆσθαι Il. δ', 115.: βλήμενος Il. λ', 191.: v. Gregor. p. 216. Idem fit a poëtis, non ſolum Doricis: vt, φάγον Pind. Olympp. 1, 81.: θέσσαν Id. ib. 102.: ὑπερκρέμασε Id. ib. 91.: αἴνησα Id. Olympp. 10, 120.: μάθον Theocr. Idyl. 5, 39.:

δεῖξεν Id. 19, 5.: ἔχεν Id. 7, 18.: αἄνυτο Id. 24, 137.: et Aeolicis: vt, ποίησε Myro fragm. 2, 8. p. 30. Lyc.: v. Portus Lex. Dor. v. αὔξησις χρονική: ſed etiam Atticis, etiam extra choros: vt, κοινωσάμην Sophocl. Antigon. 549.: κύρει Id. Philoct. 371.: καθέζετο Ariſt. Lyſiſtr. 1141. v. Struchtmeierus animadverſſ. 2, 7.: Bruncquius ad Eurip. Androm. 962. et Marclandius ad Eurip. Suppll. 228.

omittendum addunt] Ioh. Grammat. p. 77. Αἱ ἐπαναδιπλώσεις ἴδιαι εἰσὶν Ἰώνων· λελάχωσιν ἀντὶ τοῦ λάχωσι· κέκλυθι ἀντὶ τοῦ κλῦθι. Gregor. p. 80. ſ. Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν μετοχῶν τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν Ἰώνων εἰσὶ, καὶ τῶν Δωριέων δέ· ὡς Θεόκριτος [Idyl. 1, 62. ſ.], τὰν γὰρ ἀοιδὰν Οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς· ἤγουν τὸν λήθοντα, καὶ τὸν λήθην ποιοῦντα. At ἐκλελάθοντα eſt potius partic. praeſens verbi ἐκλελάθω, ducti a praeter. medio ἐκλέλαθα· v. Euſtath. ad Odyſ. θ' p. 1596. 3. et nos ſupra ad gram. p. 113.: vt, ἐκλέλαθον Il. β', 600.: ἐκλελάθοιντο Odyſ. λ', 444. Sed magis huc pertinent iſta: κεκάμωσιν Il. ή, 5.: vbi v. Barneſius, et Euſtath. ad Odyſ. θ' p. 1596. 8. κ' p. 1654. 30. μ' p. 1722. 51.: κεκορεσσάμενος Heſiod. Ἔργ. 33.: vbi v. Graeuius: ſed pro κεκορεσσάμεθα Il. χ' 427. etiam in cod. Ven. ſcriptum eſt κε κορεσσάμεθα, vt Stephanus apud Heſiodum κε κορεσσάμενος ſcripſit: δεδέξομαι Il. έ, 238.: λελαβέσθαι Odyſ. δ', 388.: λελάχητε Il. ψ', 76.: λελάχωσι Il. ή, 80. v. Gregor. p. 202. ſ. Atque huc referunt grammatici veteres, πεπιθεῖν Hom. h. in Ven. 7.: πεπίθοιμεν Il. ά, 100.: πεπίθοιτο Il. κ', 204. v. Etymol. M. v. πεπείθαται p. 661., vbi v. 30. εἰώθασι γὰρ, inquit, τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν οἱ ποιηταί· vt Euſtathius ad Il. β', 341., vbi legitur ἐπέπιθμεν, p. 234. ſ. notauit haec, Γέγονε δὲ κατὰ συγκοπὴν Αἰολικὴν, καὶ διπλασιασμὸν Ἰωνικὸν, ἐκ τοῦ ἐπίθομεν, δευτέρου

δευτέρϰ ἀορίϛϰ· a quibus nec ea diſcrepant, quae praecipiuntur ab Etymol. M. v. ἐπέπιϑον p. 355. At etiam haec tempora neſcio, an ducta ſint a praeſenti πεπίϑω, vel πεπιϑέω, quod extiterit e praeter. med. πέπιϑα, vt πεποίϑω, et πεποιϑέω, e πέποιϑα.

augmenta temporum inter ſe permutant] Gregor. p. 99. ſ. Ἦν ἄρα καὶ τῶν Δωριέων ἡ ἄρσις ἐναντία τῇ ἀναδιπλώσει· Πίνδαρος, Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς Γέρα ἔδεκτο. Locus poëtae eſt Olympp. 2, 87. ſ., vbi nunc legitur Ὀλυμπίᾳ, et Γέρας. Ἔδεκτο habet idem poëta Pythionn. 8, 26., et Callim. h. in Dian. 109.: ὑπέδεκτο Heſiod. Θεογ. 513.: ἀμφέχυτο Il. β', 41.: ἔμικτο Odyſ. α', 433.: κατέλεκτο Il. ί, 662.: παρκατέλεκτο Il. ί, 565. 664.: καταλέλειπτο Herodo. 1, 209.: δέδοκτο Id. 9, 74., ita, vt etiam 5, 34. καταδεδαπάνητο, et 1,, 180. 9, 8. τετείχιϛο, atque ἀποτετείχιϛο, reſcribendum videatur. Κατένασϑε, pro κατανένασϑε, Ariſt. Veſpp. 660.

ε in η mutando] Vt, ἠδυνάμην, ἠβϰλόμην, ἤμελλον, et alia: de quibus ſupra ad gram. p. 117. dictum eſt. Vid. Portus Lex. Ion. in η pro ε.

conſonam, vel ſequentem geminando] Vt, ἔδδεισε Hom. Il. α', 33.: ἐλλιτάνευσα Odyſ. κ', 481.: ἔλλαβε Il. ε', 83. v. Metarius p. 315. Sic, ἄῤῥαξεν pro ἤραξεν, Theocr. Idyl. 2, 6.: vbi v. ſchol.

vel externam aſſumendo] Etymol. M. p. 308. 55. Ἐγδέπησεν· ἐδϰπησε· καὶ πλεονασμῷ τϰ γ· vt apud Homerum, et ἐρίδϰπος legitur, et ἐρίγδϰπος. vid. Odyſ. γ', 399. 493. Il. κ', 329. μ', 235. Atque hanc nominis ἐρίγδϰπος formam Epirotis tribuit Heraclides apud Euſtathium ad Il. π' p. 1064. 7., et ad Odyſ. μ' p. 1722. 45., vbi v. 47., ἔνϑα, inquit, μνηϛέον καὶ τϰ, ἐπὶ δ' ἐγδϰπησαν Ἀϑηναίη τε, καὶ Ἥρη [Il. λ', 45.]. v. harum Animaduerſſ. P. 1. p. 161. Nonnunquam poëtae inſerunt vocalem ι: vt, δείδεκτο Il. ί,

224.:

224.: δεδέχαται Odyſ. ή, 72.: εἰοικυῖαι Il. σ', 418. Conf. Metarius p. 316.

libertatem hanc imitantur et Attici] Vt, ἐναντιεῦντο Xen. Apol. 8.: et Attici ſcripſere ἀνάλισκον, ἀνάλωκα, ἀναλώκειν [Thuc. 6, 31.], ἀνάλωσα, ἀναλωκέναι, ἀνάλωμαι [Eurip. Phoenn. 601.], ἀναλώμην, ἀναλώθην, quia alterum ᾶ hoc in verbo longum eſt [v. Ariſt. Plut. 248.], ita, vt augeri per ſe non poſſit: v. Valquenar. ad Eurip. Phoenn. p. 222.: ſed dialectus Macedonica noua, et Alexandrina, omiſſa hac linguae Atticae diligentia, ᾶ mutauit in ῆ. Atque ſic intellegi poteſt, qui factum ſit, vt haec ipſa verbi forma à librariis recentioribus in tot locis librorum Atticorum commutaretur altera. Thomas Magiſter: Ἀνάλωσα, καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα, καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Moeris: Ἀναλωμένον, Ἀττικῶς· ἀνηλωμένον, Ἑλληνικῶς· ita enim, praeeunte Thoma Magiſtro, Hudſonius reſcripſit pro, Ἀνηλωμένον, Ἀττικῶς· ἀναλωμένον, Ἑλληνικῶς, vt Pierſonius in ſuis codicibus omnibus ſcriptum reperit. Suidas v. ἀναλίσκειν: Ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η ἀδιαφόρως· οἷον ἀνήλισκον, καὶ ἀνάλισκον. Georgius Lecapenus excc. gram. p. 56. ſ. apud Matthaeium lectt. Moſquenſſ. To. 1., quae tamen eius verba iam in Lexico Phauorini leguntur: Ἀνήλωκα, καὶ ἀνάλωκα, καὶ ἠνάλωκα, συντάσσεται τῇ αἰτιατικῇ, ὁμοίως, καὶ ἐπίσης, παρὰ τοῖς ῥήτορσι γραφόμενα· πλὴν τὸ μὲν ἀνήλωκα, καὶ ἠνάλωκα, γράφεται Ἀττικῶς· ἀνάλωκα δὲ, ἀναύξητον, κοινῶς· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν, ἀνήλωται, ἀνάλωται, καὶ ἠνάλωται, ἃ καὶ αὐτὰ παραπλησίως τοῖς ἐνεργητικοῖς γράφεται. καὶ μετὰ [l. κατὰ e Phauorino] τὴν αὐτὴν σύνταξιν. Sed hanc obſeruationem peperiſſe videtur praua librorum recentiorum ſcriptura. Exempla temporum cuiuſque formae in loco de verbis anomalis laudabuntur, v. ἀναλίσκω.

unde

vnde ſaepe augm. perf. eſt etiam augmentum pluſquamperf.] Vt, πεπύσμην Ariſtoph. Pac. 614.: κατα-λέλειπτο Demoſth. p. 910. To. 2.: παραγεγόνει Polyb. excc. legatt. 23. p. 568. To. 2.: διαβέβλητο Plato Phaedon. 12. in cod. Aug.: καταλέλειπτο Xen. Cyrop. 4, 1. 4.: ἀποκέκοπτο Id. ib. 7, 3. 2.: vbi cod. Palaeoc. et Guelf. ἀπεκέκοπτο· τέθραπτο Ioſeph. Archaeol. 20, 3. 2.: προκεχωρήκει Xen. Cyrop. 2, 3. 6. in cod. Palaeoc.: δεδώκει Marc. 14, 44.: περιπε-πατήκει Act. 14, 8. in cod. Laud. Plura huiuſmodi exempla congeſſere Portus Lex. Dor. v. αὔξησις συλ-λαβική· Caſaubonus ad Athen. 2, 15. p. 113.: Heu-pelius ad Marc. 14, 44.: Albertius ad Matth. 7, 25.: Veſſelingius ad Diod. Sic. 2, 8. p. 122. 11, 26. p. 424. To. 1., 16, 2. p. 83. 18, 26. p. 278. 19, 65. p. 369. To. 2.: Iungermanus ad Polluc. 3, 102. et ad Longi Paſtorr. p. 214.: Hemſterhuſius Obſer-vatt. miſcell. p. 290. ſ. To. 4., ad Xenoph. Epheſ. 2, 9. p. 196. Locel. et ad Lucian. p. 258. ſ. To. 1.: Reizius ad Lucian. ver. hiſt. 1, 13. p. 80. et Imagg. 3. p. 486. To. 2.: Georgius Hierocr. 1. p. 179.: Metarius p. 317. Iam etſi non ignoro, recen-tiores librarios huius formae pluſquamperfecta auxiſſe fere ſyllaba ἐ· tamen ſaepe videmus eosdem homines contra peccaſſe in iis locis, quibus ſcriptores ipſi pluſ-quamperfecto ſuum dediſſent incrementum in iis per-ſonis, quas cum perfecto communes haberent, ne vlla orationis exiſteret ambiguitas. Sic apud Xen. Cyrop. 1, 3. 9. legitur etiam in cod. Brem. et Palaeoc., ἐπι-λέλησθε δὲ παντάπασιν· ſed haud dubie reſcribi de-bet ἐπελέλησθε. nam res ipſa, et reliqua verborum ſtructura, requirunt pluſquamperfectum. Certe quum librarius Guelferb. ipſe ſcripſiſſet mendoſe ἐπελέλησθας, alia manus correxit ἐπελέλησθε· quam ſcripturam etiam Philelphus reddidit, *obliti eratis.* Sed codices Philelph. et Guelf. conſtat eſſe exemplaria vnius, eiuſ-demque,

demque, exempli. Caeterum tota illa obſeruatio in editt. grammaticae Lipſſ. primis deeſt, praeter verba, *Sic in N. T.* τεθεμελίωτο *pro* ἐτεθεμελίωτο· ſed exempla pluſquamperfecti mutilati e libris N. T. allata loquuntur, hanc eius mutilationem ex dialecto Attica profectam eſſe in Macedonicam nouam, Alexandrinamque.

augm. praeponunt — augm. carent] Neque hoc praecepto aucta eſſe videmus exempla grammaticae Lipſienſia prima. Sic 2. Regg. 21, 14. 23, 27. legitur ἀπεώσομαι in exemplo Romano. Haec vero futuri forma Alexandrinam, neque Atticam, redolere linguam videtur. Atque hanc ipſam dialectum putamus e perf. medio κατέαγα nouum effinxiſſe praeſens κατεάγω, cuius fut. κατεάξει Matthaeus vſus ſit, et aor. 2. paſſ. κατεαγῶσι Iohannes: cuiuſmodi praeſentia a praeteritis mediis ducta alia ſupra ad p. 113. gram. attigimus. Neque enim probamus eorum ſententiam, quibus litera ε tantum propterea inſerta ab Atticis videtur, vt haec tempora verbi ἄγω, h. e. κλῶ, diſcernerentur eo facilius ab iiſdem temporibus verbi ἄγω *duco*. Certe κατάξαντας legitur apud Theophr. charr. 10, 2.: κατάξῃ apud Plat. Phaedon. 36., et καταγῇ Cratyl. 9. Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 146. et Metarius p. 345., a quo affertur ἐξεαγεῖσα ex Apollonii Rhod. 4. 1686.: qui tamen locus noſtram adiuuat ſuſpicionem, vt ii, qui ex aliis ſcriptoribus afferuntur, tanquam e Lyſia p. 35. Tail. min., corrupti videntur: et forma augmenti praeteritorum κατέαξα, κατέαγα, aliorumque, loquitur potius veram augmenti temporalis η originem. Neque tamen ego negare pertinax auſim, auctores huius formae incrementi rationem habuiſſe imperitiae vulgi. Conf. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 545.

litera — characteriſtica] A grammaticis antiquis vocatur τὸ χαρακτηριστικόν· vt, ὅτι οὐδὲ τὸ ψ ἐπὶ

χαρακ-

χαρακτηριϛικὸν τȣ͂ ἐνεϛῶτος Etymol. M. p. 646. 29.: τὰ χαρακτηριϛικὰ τȣ͂ βαρυτόνȣ ἐνεϛῶτος — χαρακτηριϛικὰ τȣ͂ βαρυτόνȣ μέλλοντος Id. p. 548. 23.: χαρακτηριϛικὸν περισπωμένȣ μέλλοντος Id. p. 444. 25.

Ad p. 120. *charaẞer futuri primi eſt σ*] Vid. Macrobius p. 661. ſſ.

ἐξετάζω *exploro*] Hoc verbum non extat in editt. Lipſſ. primis, in quibus nec caetera verba Graeca Latine reddita ſunt: ſed in editt. Lipſſ. poſterioribus, et Batauis, legitur, ἐξετάζω, ἐξετάσατε Matth. 2, 8. *inquirite*, *Aor.* 1. *imper.*: et poſt τύπτω editt. Lipſſ. primae addita exhibent verba haec, *Sic* τίκτω, τέξω, *ex* τέκω. Caeterum dubitari non poteſt, quin φράζω extiterit e φράω, φρῶ· v. Euſtath. ad Odyſſ. φ' p. 1905. 50., qui tale verbum vocat ῥῆμα πρωτότυπον ἄῤῥητον· et Etymol. M. p. 799. 16.: vt βάζω ex βῶ· φάζω ex φῶ· v. Idem p. 155. 46. et p. 184. 54.: κτίζω ex κτίω· πρίζω e πρίω· v. Idem p. 688. 11.: τρίζω e τρῶ [f. τρίω]: v. Idem p. 766. 15.: ἀτύζω ex ἀτύω· v. Idem p. 168. 15.: ἀτίζω ex ἀτίω· v. Idem p. 163. 56.: ἀνύτω ex ἀνύω· vt ἀρύτω ex ἀρύω· v. Idem p. 115. 14. et harum animaduerſſ. P. 1. p. 216.: τύπτω ex τύπω· ἀείδω ex ἀείω· πλήθω ex πλέω. Sic certe ratio formae futuri horum verborum magis apparet, atque extat. Omnino de hoc loco, qui pertinet ad formationem futuri horum, reliquorumque, verborum, legi poteſt, praeter Pe. Anteſignanum, cuius de thematis verborum, et participiorum, inueſtigandi ratione libellus vtiliſſimus ſubiunctus eſt Nic. Clenardii Inſtitutionibus L. Gr., a Frider. Sylburgio Hanouiae A. C. 1617. quaternis editis, p. 321. — 414., Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 4.: qui tamen videtur ea in re interdum nimis ſeruire commentis ingenii ſui voluiſſe: et haec ipſa commenta valde vereor, ne plus impediant operam, a pueris in cogno-

cognoſcenda temporum formatione ponendam, quam praecepta Velleri, aliorumque grammaticorum ſuperioris aetatis, quae formae praeſentium in lingua Graecorum communi vſitatorum accommodata eſſe apparet.

quorum characteriſticae ſunt λ̄, μ̄, ν̄, ρ̄] Poſt haec verba in editt. Lipſſ. primis, et poſterioribus, etiam Batauis, vncis incluſa extant verba, *literae immutabiles p. 39. de mut. Conſon. m. 3.*

quod Aeoles aſſumunt] Vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 205. ſ. et Metarius p. 216. ſ. Lennepius vero praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 51. vſum talium futurorum in lingua Graecorum antiquiſſima, atque adeo in omnibus dialectis, viguiſſe animaduertit. Certe veſtigia eorum etiam in Ionum lingua vtraque apparent: vt, θερμάνσει, a praeſ. θερμάνω, Hippocr. de humidd. vſu c. 1. p. 599. To. 1.: apud quem de vet. medic. c. 41. p. 39. To. 1. legitur etiam ἐγκύρσῃ, vt κύρσας apud Hom. Il. ψ', 428., et ἐπὶ — κύρσας Il. γ', 23., a praeſ. κύρω, et ἐπικύρω.

verba in εω — ο̄ *in* ω̄] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt, *Verba in* εω, *et* αω, *mutant* ε̄, *et* ᾱ, *in Fut.* 1. *in* η̄, *in* οω ο̄ *in* ω̄. Sed vt grammaticae Graecae ſtudioſis rationem formationis futuri verborum in αω deſinentium vno conſpectu cognoſcere liceret, obſeruationem de ea, quae in Etymol. M. v. βοήσω p. 202. legitur, integram apponere placuit, etiam propterea, quia videbamus, auctoritate eius, adiumentoque, praecepta ipſius Velleri magis, et explicari, et confirmari. Verba grammatici ſunt haec: Βοήσω· ἰςέον, ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περισπωμένων, πέντε παραλήγονται τῷ ο̄· βοῶ, γοῶ, ἀκροῶ, μακοῶ, ἀλοῶ· καὶ τὰ μὲν δύο διὰ τοῦ η̄ ἔχει τὸν μέλλοντα, βοήσω [Dorice βοάσομαι Ariſt. Nubb. 1153.: loquitur enim ibi Strepſiades, Athenienſis, ſed homo ruſticus, neque vrbanus: vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 47. 84.] καὶ γοήσω· τὰ δὲ δύο, διὰ τοῦ ᾱ, ἀκροάσω, καὶ μακοάσω·

σω· τὸ δὲ ἓν διφορεῖται, ἀλοάσω, καὶ ἀλοήσω· ἡ γὰρ δευτέρα ἐπὶ τȣ͂ μέλλοντος ἔχει τὸ η̄, ἢ τὸ ᾱ, ἐάσω. Ἀλλ᾽ ἡνίκα καθαρεύῃ ὁ ἐνεςὼς, τότε ὁ μέλλων διὰ μακρȣ͂ τȣ͂ ᾱ ἐκφέρεται· οἷον, ἀνιῶ ἀνιάσω, θεῶ θεάσω, ἰῶ ἰάσω· καὶ ἡνίκα ἔχῃ τὸ ρ̄, διὰ μακρȣ͂ τȣ͂ ᾱ ὁ μέλλων· οἷον, γηρῶ γηράσω, φυρῶ φυράσω· ἡνίκα δὲ ἔχῃ τὸ λ̄, τότε ὁ μέλλων διὰ βραχέος τȣ͂ ᾱ· οἷον, θλῶ θλάσω, γελάω γελάσω· τὰ δὲ ἔχοντα ἐν τῷ ἐςῶτι σύμφωνον, χωρὶς τȣ͂ λ̄, καὶ τȣ͂ ρ̄, διὰ τȣ͂ η̄ ἔχει τὸν μέλλοντα· οἷον, ζῶ ζήσω, νικῶ νικήσω, πεινῶ πεινήσω, διψῶ διψήσω· τὸ δὲ πεινάσω, καὶ διψάσω, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν γέγονε τȣ͂ η̄ εἰς ᾱ· τὰ δὲ ποιȣ͂ντα παράγωγα εἰς μι, κἂν τε λ̄ ἔχῃ, κἂν τε ρ̄, διὰ τȣ͂ η̄ ἔχει τὸν μέλλοντα· οἷον, πλάω, πιμπλῶ, πίμπλημι, πλήσω· χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι, χρήσω· ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι, ςήσω. Sed de forma futuri verborum in $\overline{\epsilon\omega}$, et $\overline{o\omega}$, deſinentium conſuli debet idem grammaticus v. ἀπολεῖς p. 129. 31. et v. ἀρόσω p. 147. 45. Atque eadem praecepta leguntur apud Euſtathium ad Odyſ. μ′ p. 1723. Caeterum verbis in $\overline{\epsilon\omega}$, $\overline{\alpha\omega}$, $\overline{o\omega}$, exeuntibus proprie quidem ſignificatae fuiſſe videntur actiones tranſeuntes, neque reciprocae, ita, vt αἰνέω, verbi cauſſa, proprie valuerit *iubeo aliquem laudare*, βοάω *iubeo aliquem clamare*, ἀρόω *iubeo aliquem arare*: ſed quum Graecis placuiſſet his verbis actiuis tribuere vim mediorum: Attici maxime medii, vt memoria natiuae eorum poteſtatis ſeruaretur, hac vſi ſunt prouidentia, vt futura talium verborum non actiua vſurparent, ſed fere media, a grammaticis antiquis diligenter notata: v. Moeris v. βοήσεται, et v. θηράσεται· Thomas Mag. v. ἀγνοήσεται· ſchol. Lucian. ad Soloec. p. 53. To. 2. Graeu.: vt, ὀμȣ͂μαι· v. Moeris h. v.: ἐπαινέσεται Plato Sympoſ. 38.: σιγήσομαι Ariſt. Auu. 1684.: τιμήσεται Xen. Cyrop. 8, 7. 3. p. 351. Lipſ.: ἐξαμαρτησόμεθα Plato Cratyl. 5. Atque huius generis ſunt verba plura alia: vt, κλαύσεται Ariſt.

 Plut.

Plut. 425.: v. ad Plat. Phaedon. 66, 21.: ἄσομαι Ariſtoph. Acharnn. 260.: v. Daueſius miſcc. critt. p. 290. edit. pr.: in primiſque in ζω exeuntia: vt, οἰμώξει Ariſt. Plut. 111.: ἐγκωμιασομένων Iſocr. ep. 7. p. 468. To. 1. Bat.: θαυμάσονται Apoc. 17, 8. v. Budaeus Commentarr. L. Gr. p. 760. ſ. Aſcenſ. Sed futura καύσω, et κλαύσω, ducta eſſe videntur a praeſentibus Aeolicis obſoletis καύω, et κλαύω, natis, addito digamma, ex Atticis ipſorum formis κάω, et κλάω, vt χεύω e χέω· etſi alii literam υ putarunt eſſe vicariam, alii inſiticiam. v. Etymol. M. p. 497. 42. et Euſtath. ad Il. ά p. 36. 11.

ἀρκέω, ἀρκέσω] Ἀρκέσει Il. φ΄, 131. Odyſ. π΄, 261. Vid. Etymol. M. v. ἀπολεῖς p. 129. 35., a quo laudatur etiam νεικῶ, νεικέσω· quod fut. legitur Il. κ΄, 115.: vt ab Euſtathio ad Odyſ. μ΄ p. 1723. 8.

ἀρόω, ἀρόσω, *aro*] Hoc verbum non minus, quam verbum κοπιάω, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, praetermiſſa hoc loco ſunt, quia paulo poſt propoſita extant.

Ad p. 121. ἐάω, ἐάσω] Ἐάσεις Il. ύ, 311.: ἐάσει Il. σ΄, 282.: ἐάσετε Il. έ, 465. Vnde aor. 1. paſſ. εἰάθησαν Iſocr. Panegyr. p. 168. To. 1. Aor. 1. infinit. γελάσαι legitur Odyſ. ξ΄, 465.: vt aor. 1. coni. περάσητε Odyſ. ό, 452.: et aor. 1. indic. κλάσε Odyſ. ζ΄, 128.: et ἐπέρασσαν Odyſ. ό, 386. Etymol. M. p. 286. 18. Δρᾶμα — παρὰ τὸ δρῶ, τὸ ἐνεργῶ· ἀφ᾽ οὗ καὶ δρᾶσαι, τὸ πρᾶξαι. Conf. Macrob. p. 662.

verba in οω — ο *retinent*] Macrobius p. 662. *Verba, quae deriuatiua ſunt,* ω *habent: quae vero principalia, nec ex alio tracta,* ο· τέκνον, τεκνῶ, τεκνώσω· στεφανῶ, στεφανώσω· ὁμῶ *autem,* ὁμοῖς, *quia non deriuatum eſt,* ὁμόσω *facit,* et ἀρῶ, ἀροῖς, ἀρόσω. Etymol. M. v. ἀρόσω p. 147. 45. Ἡ δὲ τρίτη τῶν περισπωμένων θέλει ἔχειν [ἐν τῷ μέλλοντι] τὸ ω μέγα, ἢ τὸ ο μικρόν· καὶ πάντοτε μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου, πλὴν

τεσσα-

τεσσάρων· ἀρόω, ἀρῶ, ἀρέσω· ὀμῶ, ὀμόσω· ὀνῶ, ὀνέσω· καὶ βόω, βόσω, τὸ τρέφω· ἑνῶ ἑνώσω δὲ, τὸ εἰς ὁμόνοιαν, καὶ φιλίαν, ἄγειν, διὰ τȣ ω. add. omnino Euſtath. ad Odyſ. μ' p. 1723. 12. Aor. 1. ὄμοσεν Il. ξ', 280.: ὀμόσαιεν Xen. Cyrop. 8, 8. 1.: ὀμόσαι Il. τ', 187.: ὀνόσαιτο Il. ρ', 399. v. Etymol. M. p. 626. 11. Caeterum obſeruatio haec, *Item quae a ſe formant verba in σκω, et νυω*, in editt. Lipſ. primis, et Batauis, deeſt.

nonnulla — vtroque modo formant] Etymol. M. v. ἀπολεῖς p. 129. 56. Ἰϛέον δὲ, ὅτι καὶ ταῦτα διφορεῖται, καλέσω, καὶ καλήσω· φθονέσω, καὶ φθονήσω· κορέσω, καὶ κορήσω· αἰδέσω, καὶ αἰδήσω· χορέσω, καὶ χορήσω· φορέσω, καὶ φορήσω· αἰνέσω, καὶ αἰνήσω· πονέσω, καὶ πονήσω· εἰ μὲν σωματικῶς, πονέσω· εἰ δὲ ψυχικῶς, πονήσω. Euſtath. ad Odyſ. μ' p. 1723. 6. Ἔϛι γὰρ φάναι, ὅτι, ὥσπερ ἡ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων, ποτὲ μὲν ἐν τῷ μέλλοντι τῷ ε παραλήγεται, οἷα τȣ ἐντελȣς ἐνεϛῶτος προσλαμβανομένȣ τὸ σίγμα πρὸ τȣ λήγοντος ω· οἷον, καλέω καλέσω, ἐμέω ἐμέσω, νεικέω νεικέσω, καὶ τῶν ὁμοίων· ποτὲ δὲ τρέπει ἐκτατικῶς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι βραχεῖαν παράληξιν εἰς μακράν· ὃ γίνεται ἐν τῷ καλήσω, ἀφ' ȣ̃ ὁ ἐν τῇ Ἰλιάδι [ό, 419. ώ, 577.] Καλήτωρ, καὶ ἐν τῷ ἐπαινήσω, καὶ τοῖς λοιποῖς, ὧν δαψιλὴς ἡ χρῆσις. Idem ad Il. ά p. 106. 37. Ἡρακλέων δὲ, φασὶν, ὁ γραμματικὸς, τὰ μὲν ῥήματα διὰ τȣ ε προφέρει, μάχεσθαι, μαχέσασθαι, καὶ τὸ μαχεσσάμενον· τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τȣ η· οἷον, μαχητὴς, μαχήμων· τοιȣ̃τον δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ κορέσασθαι. Αὐτὸ μὲν γὰρ διὰ τȣ ε, τὸ δὲ ἀκόρητος ὄνομα διὰ τȣ η· ἡ δὲ πλείων χρῆσις διφορεῖ, καὶ μαχήσω, καὶ μαχέσω, λέγȣσα, ὥσπερ, καὶ αἰνέσω, καὶ αἰνήσω· ποθήσω, καὶ ποθέσω· καλέσω, καὶ καλήσω· — οἰκήσω, καὶ οἰκέσω· — αἰδέσω, καὶ αἰδήσω· — νεικέσω, [καὶ] νεικήσω· ὀζέσω, καὶ ὀζήσω, ὡς Ἀριϛοφάνης ἐν Σφηξὶν [v. 1054.];

ἡγῶ,

ἡγῶ, ἡγήσω, καὶ ἡγέσω [v. Euſtath. ad Il. ζ' p. 624. 49.]· — γαμῶ, γαμήσω, καὶ γαμέσω· — κηδῶ, κηδήσω, καὶ κηδέσω [v. Euſtath. ad Il. ζ' p. 624. 48.]·—. Αἰνήσουσιν Odyſ. π', 380.: ἐπήνησαν Heſiod. Θεογ. 664.: vt Hom. Il. ή, 344.: vbi v. Euſtath. p. 684. 36.: ſed ἐπήνεσας Iſocr. Panath. p. 317. To. 2.: ἐπηνεκότα Id. ib. p. 305.: ἐπηνέθη Thuc. 2, 25. Κορέσω Herodo. 1, 214.: κορέσει Il. ρ', 241.: ſed κορήσατε Odyſ. ύ, 149. eſt imperat. aor. 1. verbi κορέω *verro*, *euerro*. Γαμέσσεται Il. ί, 394.: vbi Euſtath. p. 758. 52. Ὅτι γαμῆσαι μὲν διὰ τοῦ η, τὸ εἰς γάμον ἐλθεῖν, ἤτοι γυναῖκα λαβεῖν· γαμέσαι δὲ διὰ τοῦ ε, τὸ γυναῖκα δοῦναι. Haec vero notio cadit potius in medium, quo Homerus vſus eſt. Πόθεσαν Il. ό, 219.: ἐπόθεσαν Herodo. 9, 22.: ἐπόθησεν Iſocr. Aegin. p. 522. To. 2.: ποθέσαι Odyſ. δ', 748. Theocr. Idyl. 10, 8.: ποθέσομαι Lyſias 8. p. 314. To. 1. Reiſqu. Euſtath. ad Odyſ. β', 375. Τὸ δὲ ποθέσαι ἀντὶ τοῦ ποθῆσαι, δοκεῖ μὲν ποιητικόν· ἔστι δὲ ἀληθῶς Ἀττικόν· ἔγε καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, φησὶ, παρεσκευασάμην, ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας [c. 46.: vbi hanc ſcripturam prauam extitiſſe docuimus not. 17. e recta lectione οὐκέτ' ὑποθησόμενος]. Λέγεται τοίνυν ἑκατέρως, καὶ ποθῆσαι, καὶ ποθέσαι. Sic verbi δέω *vincio*, *ligo*, fut. 1. eſt, et δέσω, et δήσω. Δεδέκατε Demoſth. p. 1477. To. 2.: δεδεκὼς Act. 22, 29.: ἐδέδεντο, et δεδέσθαι, Demoſth. ib. p. 1478.: δέδεσαι 1. Corr. 7, 27.: δέδεται Romm. 7, 2.: δεδεμένον Matth. 16, 19.: vbi tamen etiam δήσῃς legitur, vt ἔδησεν c. 14. 3., et δήσατε c. 13, 30.: δήσαντες c. 22, 13.: δήσας Anacr. odar. 4, 4.: ἐδησάμην Id. odar. 65, 15. Conf. Macrob. p. 662. Scilicet pleraque verba in εω, et αω, deſinentia etiam in ημι, et ωμι, exiiſſe, in Aeolica maxime dialecto, videntur. Itaque facile apparet, cur futura eorum nunc in εσω, et ασω, nunc in ησω, exeant. Caete-

Caeterum *πλέω nauigo* habet fut. πλεύσω, quod ductum eſt a praeſ. πλεύω, pro quo Iones, mutata diphthongo ευ in ω̄ [v. P. 1. p. 114.] dixere πλώω [Hom. Odyſ. δ', 240.]: vt, πνέω πνεύσω, et χέω χεύσω, a praeſ. πνεύω, et χεύω. v. Eulogius ἐν τοῖς δυσκλίτοις ῥήμασι apud Etymol. M. v. χέω p. 809. 35.

quaedam in ζω — in ξ mutant] Etymol. M. v. ἀνάσσω p. 100. 26. Ἰστέον, ὅτι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα, εἰ μὲν ὦσι δισύλλαβα, πῆ μὲν διὰ τȣ̃ ξ ἐκφέρονται· οἷον, κράζω, κράξω· πῆ δὲ διὰ τȣ̃ σ· οἷον, κτίζω, κτίσω· εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἀεὶ διὰ τȣ̃ σ, πλὴν τȣ̃ οἰμώζω, οἰμώξω· ὀλολύζω ὀλολύξω· θρυλίζω, θρυλίξω· στηρίζω, στηρίξω· ἀλαπάζω, ἀλαπάξω· τὸ δὲ βαστάξω, καὶ νυστάξω, καὶ τὰ ὅμοια, Δωρικά ἐστι, κατὰ τροπὴν τȣ̃ σ εἰς ξ· τȣ̃ δὲ στενάζω ὁ ἐνεστὼς διφορεῖται· εὕρηται καὶ στενάχω [Il. ώ, 639.], ἀφ' ȣ̃, καὶ στόναχος, καὶ στοναχή [Il. ώ, 512.]· καὶ πλὴν τȣ̃ αἰάζω, αἰάξω. Neque vero ab hac ratione alienus eſt Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1419. 14., Δωριεὺς δὲ ἀνὴρ, inquiens, ὄρνιξ ὄρνιχος, κλίνει, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ [v. harum animaduerſſ. P. 1. p. 173.], τροπῇ Δωρικῇ τȣ̃ σ εἰς ξ· ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Sed Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 46. haec futura extitiſſe praecipit e praeſentibus obſoletis, atque inuſitatis, quae in χω, vel γω, vel κω, exierint, inſerta ante vocalem ω litera σ, ita, vt ſyllabae χσω, κσω, γσω, coierint in ſyllabam ξω. Quae quidem ratio nobis omnino probanda videretur; certe Homerum ante vidimus vſum eſſe praeſenti στενάχω· dummodo accederet grammaticorum veterum auctoritas: hos enim homines vix credibile eſt in hoc tanto linguae Graecae ſtudio, in hac tanta librorum Graecorum copia, quam fatorum nobis inuidit iniquitas, fugiſſe omnia huius generis praeſentia obſoleta: et ſi his futurorum formis etiam aliorum ſcriptorum monumenta tot in locis im-

 preſſa

preſſa cernerentur, non tantum eorum, qui Dorica vſi ſunt lingua. Accedit, quod in numero verborum in ζω deſinentium nonnulla inueniuntur, quorum praeſentia vix probabile ſit talia fuiſſe, qualia Lennepius ea fuiſſe putabat: vt, πολεμίζω ſ. πτολεμίζω· παίζω· cuius tamen verbi futurum Attici iuſſerunt eſſe παίσω, non παίξω· quam poſteriorem eius formam Euſtathius quoque ad Odyſ. θ' p. 1594. 46. Doricam eſſe oſtendit. v. Praefat. noſtra ad harum animaduerſſ. P. 1. p. 21. Nobis quidem volumina Graeca verſantibus obtulerant ſe adhuc exempla iſtarum formarum haec. Ἀλαπάξεις Il. β', 367.: ἀναγρύξῃ Ariſt. Nubb. 942.: et γρύξαντες ibid. 960.: ἀνωλόλυξα Clytaemneſtra apud Aeſchyl. Agam. 596.: ἀνολόλυξον chorus apud Sophocl. Trachinn. 207.: ἀποβρίξαντες Hom. Odyſ. ι', 151. μ', 7.: v. Etymol. M. p. 120. 52.: ηὐδάξατο Herodo. 5, 51.: δαΐξων chorus apud Aeſchyl. Supplicc. 688.: ἐγγυάλιξε Hom. Il. ι', 98.: ἐναρμόξαι Pind. Iſthmm. 1, 21.: ἐνάριξεν Id. Nemm. 6, 88.: ἐξαλάπαξε Theocr. Idyl. 2, 85.: θρυλλίξας Lycophr. 487.: κιθάριξεν Heſiod. Ἀσπ. 202.: ἔκνιξε Pind. Pythionn. 13, 94.: κομίξαι Id. Nemeonn. 8, 76.: λυγιξεῖν Theocrit. Idyl. 1, 98.: vbi ſchol. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ: ὀλόλυξεν Id. Idyl. 17, 64.: ὀνύμαξεν Pind. Pythionn. 11, 10.: ϛάξε Hom. Il. τ', 39.: ἔϛαξε Pind. Nemm. 10, 153.: ϛάξοισι Id. Pythionn. 9, 110.: ϛαξεῦμες Theocr. Idyl. 18, 46.: ϛήριξε Hom. Il. λ', 28.: ϛυφέλιξε Il. ή, 261.: συρίξω Ariſt. Plut. 689.: ὑπαντιάξαισα Pind. Pythionn. 8, 13. Plura huiuſmodi verborum exempla collegerunt Portus Lex. Dor. v. ξ pro communi σ· Metarius p. 215. ſ.: Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 61. ſſ., et noſmet ipſi Animaduerſſ. P. 1. p. 200. Conf. index marmm. Oxonn. in ξ pro σ, et Koenius ad Gregor. p. 151. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, poſt ἀτύζω *reddo attonitum*, ἀτύξω, [Etymol. M. p. 168. 15.

ἀτύω, τὸ ταράττω· ἀτύσσω, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω, Αἰολικῶς] inſerta leguntur verba, ἀττύζω *idem*, ἀττύξω· et verbum θρυλλίζω in iiſdem exemplis Batauis recte redditum eſt Latine *frango*, ſed in Lipſienſibus primis *ſuſurro*, aeque male, ac in poſterioribus *fero*: etſi in Etymol. M. p. 456. 44. legitur, Θρυλίζω, τὸ ψιθυρίζω. Sed verbum καυάζω *contero* quod in omnibus huius grammaticae editionibus eſt, prorſus omitti debebat. Nam καυάξαις apud Heſiod. Ἔργ. 666. ductum eſſe putatur a verbo κατάγω ſ. κατάγνυμι, eiecta littera τ, et praemiſſo vocali ᾱ digamma Aeolico. vid. animaduerſſ. P. I. p. 103. et conf. Anteſignanus ad Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 248. Hanou. min. Et in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, indicem horum verborum claudit verbum λελίζω *concutio* λελίξω. At hoc eſt verbum nouum. Scilicet grammatici recentiores, qui incidiſſent apud Heſychium in gloſſam, Λέλιξε· διέσειστεν, qua etiam Phauorinus Lexicon ſuum auxit, ea decepti confingere auſi ſunt verbum λελίζειν, quum tamen certiſſimum ſit, eam ſumtam eſſe ex Hom. Il. θ', 199., atque adeo pro λέλιξε reſcribi debere ἐλέλιξε· ſed quum Heſychius, aut alius potius grammaticus quidam, praue ſcriptum λέλιξε inveniſſet: attribuit temere gloſſae iſti locum alienum. Sed ἐλέλιξε, quod cum ſuis interpretamentis in eodem Gloſſario poſitum ſuo loco extat, profectum eſt a praeſenti ἐλελίσσω ſ. ἐλελίττω, quod per ἀναδιπλασιασμὸν dicitur pro ἑλίσσω ſ. ἑλίττω, vt aor. I. partic. ἐλελίξαις apud Pind. Nemm. 9, 45.: v. Etymol. M. p. 330. 26. et Euſtath. ad Il. β' p. 229.: neque a praeſenti ἐλελίζω, editionibus grammaticae Velleri Lipſienſibus recentioribus inſerto, quod *clamo* ἐλελεῦ, vt ἀλαλάζω *clamo* ἀλαλὰ ſignificat, et apud Xen. anab. I, 8. 18. legitur: ſed Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμηνείας ſ. 98., Ξενοφῶν δὲ, Ἠλέλιξε, φησὶν, ὁ ϛρατηγός· κ. τ. λ. Caeterum in editione grammaticae nouiſſima

indiculus horum verborum recte auctus eſt verbo πτολεμίζω. nam fut. πτολεμίξομεν vſus eſt Hom. Il. β', 328., pro quo etiam πτολεμίξομεν legitur Il. ω', 667. Notatum illud iam eſſe videmus ab Anteſignano ad Clenardii Inſtitutt. L. Gr. p. 373. Hanou. mai., quem ipſe Vellerus laudauit.

Ad p. 122. *nonnulla, et σ, et ξ, habent*] Ἁρπάσῃ Hom. Il. ε', 62.: ſed ἁρπάξων Il. χ', 310.: ἁρπάξασα Odyſ. κ', 48.: ἀναρπάξαντες Theocr. Idyl. 22, 137. v. Euſtath. ad Il. κ' p. 824. 56. Verbo ἀτίζω vſus eſt Homerus Il. υ', 166. Ἐδίστασας Matth. 14, 31.: ἐδίστασαν ib. 28, 17.: ſed ἐνύσταξαν ib. 25, 5.: ἐπινυστάξειε Plut. V. Brut. 36. p. 261. To. 6. Σαλπίσει 1. Corr. 15, 52.: ἐσάλπισε Apoc. 8, 6. ſſ. Med. ἐμπάζομαι habet Hom. Odyſ. α', 92.: et μερμηρίξω Odyſ. π', 261. Σφάζουσι Odyſ. α', 92.: ſed σφάξεν Odyſ. γ', 454. Etymol. M. p. 762. 7. Τόξον· παρὰ τὸ τάζω, τάξω, τάξον· καὶ τροπῇ, τόξον. Idem p. 184. 55. παρὰ τὸ βῶ, βάζω [Eurip. Hippol. 119.]· ὁ μέλλων, βάξω.

tria ante ξ habent γ] Λίγξε habet Hom. Il. δ', 125. Zenobius apud Etymol. M. v. σίζω p. 712. 36. Πάλιν τοῦ λίγξε, ἀορίστου ὄντος, μὴ ζήτει θέμα, μήτε ἄλλό τι· — καὶ τὸ λίγξε χαρακτῆρα ἔχει ἀορίστου· ὅθεν Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις, — ἐπιλίζοντας ὀϊστοὺς, τοῦ λίγξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν, ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχου μίμησιν. Οὐκ ἀπὸ θέματος οὖν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν φωνῶν αὐτῶν, ἡ ὀνοματοποιΐα πεποίηται. Euſtath. ad Il. ε' p. 1119. 56. Καὶ γοῦν οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξαν [Il. α', 46.] ἔστιν εὑρεῖν ἐνεστῶτα κλάγγω, οὐδὲ τοῦ λίγξε βιὸς, τὸ λίγγω. Κλάγξας Il. μ', 207.: κεκλάγκω Ariſt. Veſpp. 624.: κεκλάγξομαι Id. ib. 625. v. Etymol. M. v. κλαγγηδὸν p. 516. 28. Πλάγξομαι Odyſ. ο', 311. v. Etymol. M. v. κλαγγηδὸν p. 516. 38. Sed his verbis tribus addi poteſt

verbum

verbum σαλπίγγω, pro quo σαλπίζω dicitur: cuius aor. 1. σάλπιγξε legitur Il. φ', 388.

verba, quorum litera characteriſtica etc.] Vid. Lennepius praelectt. acadd. p. 48. Etymol. M. p. 285. 43. Ἐκ τοῦ δρῶ παράγωγον δράσσω· ὁ μέλλων δράξω. Διατί οὐκ ἔχει τὸ σ; εἰ δὲ ἔχει σ ὁ ἐνεστὼς, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω, πλάσω· ἱμάσσω, ἱμάσω· ἰνάσσω, ἰνάσω· πάσσω, πάσω· λεύσσω, λεύσω. Δραξάμενοι extat Batrachom. 155.: vt ἑλίξας Il. ψ', 466.: ἑλίξεται Il. ρ', 728.: ἀμφελίξασθαι Pind. Nemeonn. 1, 64.

excipe πλάττω *fingo etc.*] Etymol. M. v. ἀνάσσω p. 100. 36. εἰ δὲ διὰ σσ ἐκφέρεται ὁ ἐνεστὼς, ἀεὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω πλάσω, τὸ ἐργάζομαι· ἱμάσσω, ἱμάσω [Hom. Il. β', 782. λ', 280. 531. ε, 17.], τὸ τύπτω· ἰνάσσω ἰνάσω, τὴν δύναμιν παρέχω· ἐρέσσω, τὸ κωπηλατῶ· πάσσω, τὸ ποικίλλω· λεύσσω, τὸ βλέπω. Λεύσσετε legitur nunc Il. α', 120. etiam in cod. Ven.: ſed alii ſcripſere λεύσετε, vt eſſet fut.: v. Etymol. M. p. 562. 8.: quomodo ſcriptum extat in exemplo Romano. Euſtathius vero ad hunc poëtae locum p. 64. 11. annotauit iſta, Ὅτι λεύω μὲν λεύσω τὸ λιθάσω. δι' ἑνὸς γράφεται σ, νόμῳ μέλλοντος· λεύσσω δὲ τὸ βλέπω ἐν δυσὶ προφέρεται σσ, καὶ πρὸς διαστολὴν ἐκείνου, καὶ ὡς ἐνεστώς· — χρῆσις δὲ αὐτοῦ κἀνταῦθα ἐν τῷ, λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες· εἰ δὲ καὶ μέλλων τοῦδε τοῦ λεύσσω ἐστὶ τὸ λεύξω, τίς οἶδεν; Atque eo ſpectant verba, *huius tamen futurum extare negat Euſtathius*, quae poſt verba λεύσσω *aſpicio*, inſerta leguntur in editt. Lipſſ. primis, et Batauis. Λίσῃ extat Odyſ. κ', 526.: λίσομαι h. in Pana v. 48. v. Etymol. M. p. 567. 22.

ξ, *et* σ, *habent* ἐρέσσω] Etymol. M. p. 274. 32. Διήρεσα· διήρεσα χερσὶν ἐμοῖσιν [Odyſ. μ', 444.]. Ἰστέον, ὅτι τὸ διήρεσα ἀντίκειται κατὰ τὸν μέλλοντα,

 ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ ἐρέσσω γινόμενον· ἐρέσω γὰρ ὁ μέλλων· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐρέξω· τὰ γὰρ διὰ δύο σσ ἐκφερόμενα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα, διὰ τοῦ ξ ἐκφέρονται κατὰ τὸν μέλλοντα· χωρὶς τοῦ πάσσω, πάσω [aor. 1. πάσας Theophr. charr. 9, 1.: πάσσε Il. ί, 214.]· πλάσσω, πλάσω· ἀλλ' ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι καὶ τοῦτο σεσημειωμένον ἐστίν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶν, ἀπὸ περισπωμένου τοῦ ἐρῶ· ὁ μέλλων, ἐρέσω, ὡς τελῶ τελέσω· ὁ ἀόριστος, ἤρεσα, καὶ διήρεσα. Φρίσσει praeſ. legitur Il. ν', 373.: ſed aor. 1. φρίξας Odyſ. τ', 446.

more Attico] Atqui iam Homerus vſus eſt formis praeſentium τύπτω [Il. ζ', 117.], τίκτω [Odyſ. δ', 86.], βλάπτω [Odyſ. φ', 294.], κρύπτω [Il. φ', 339.], καλύπτω [Il. ρ', 136.], σκάπτω [h. in Mercur. 90.], ῥάπτω [Odyſ. π', 422. ſ.], θάπτω [Il. ψ', 71.], βάπτω [Odyſ. ί, 392.], ῥιπτάζω [Il. ξ', 257.], κλέπτω [Il. ά, 132.]. Caeterum verba, *φράζω dico — ſic & redit*, in editt. Lipſſ. primis deſunt.

habent in perf. κ, χ, φ] Vid. Macrob. p. 658. ſſ. Lennepius vero praelectt. acadd. c. 6. recte inſtituit docere, perfecta actiua omnia proprie terminata eſſe ſyllaba κα. Itaque τέτυφα dictum eſt, euphoniae cauſſa, pro τέτυπκα, βέβαφα pro βέβαπκα, λέλεχα pro λέλεγκα, πέφευγα [πέφευχα] pro πέφευγκα, ſimilia pro ſimilibus. Ducta enim haec perfecta ſunt a futuris τύπσω, βάπσω, λέγσω, φεύγσω, mutata futuri litera characteriſtica, et terminatione, in terminationem, et literam characteriſticam, perfecti.

Ad p. 123. τέθεικα] Editt. Lipſſ. primae addunt verba, *pro* τέθηκα *pono*, vt editt. Batauae verba, *vel* τέθηκα· et pro verbis, *Cuius quidem rei fundamentum quaere*, editt. ſuperiores omnes habent, *Fundamentum vide.*

deductione temporum] Vid. Macrobius p. 653. ſſ. et Lennepius d. l. p. 44. ſſ.

futurum 1. *et* 2.] In editt. Lipſſ. primis legitur ſimpliciter, *Futurum*. Et Lennepius quidem d. l. c. 4. perſua-

perſuadere nobis ſtudet, Graecos vno tantum Futuro vſos eſſe, ita, vt grammaticos omnes, et veteres, et recentiores, aiat vehementer erraſſe, qui linguae Graecae duo tribuerint Futura. Nam Futura ſecunda, quae commenti ſcilicet iſti homines fuerint, contendit eſſe ſimpliciter Futura, ducta a praeſentibus obſoletis, vt τυπῶ, ἀκῶ, λιπῶ, φυγῶ, ϛαλῶ, σπαρῶ, κλαπῶ, φραδῶ, a praeſentibus τυπέω, ἀκοέω, λιπέω, φυγέω, ϛαλέω, σπαρέω, κλαπέω, φραδέω. Quis vero credat, huius tantae praeſentium multitudinis memoriam omnem ita interiiſſe, vt vſus nullius eorum ne minimum quidem veſtigium, nec in antiquiſſimorum ſcriptorum monumentis, remanſerit, neque doctiſſimi grammatici Graeci de eo quidquam acceperint? Sublato autem Futuro ſecundo, tollatur neceſſe eſt ipſe Aoriſtus ſecundus, quem Lennepius adeo d. l. p. 75. ſſ. ſtatuebat eſſe imperfectum praeſentium obſoletorum, reclamante ipſius apud diligentes ſcriptores vſu, de quo ſupra a nobis expoſitum eſt. Omnino huius ſapientiae nouae auctores in eos ipſi ſe difficultatum coniiciunt laqueos, e quibus expedire ſe honeſte non poſſint.

ducitur] In editt. gram. ſuperioribus legitur, *dependet.*

tempora proficiſcuntur] Exempla ſuperiora fere omnia habent, *tempora dependent*: et in editt. Lipſſ. primis pro verbis, *et quidem a*, leguntur verba, *et quidem mediante*: vel ſimpliciter, *et quidem*: ſed tabula originis temporum ipſa in edit. Amſtelod. a. 1715., et Traiectina a. 1740., in qua verba, *et quidem*, et, *et quidem mediante*, deſunt, paulo aliter ſe habet. Singulis enim Temporum nominibus Tempora verbi τύπτω ipſa ſubiecta ſunt, et paginarum etiam numeri, vbi de ſingulis agatur in Grammatica, indicantur, ſed ita, vt verba, *a quo*, et *vnde*, omiſſa ſint. Caeterum tabulam quoque eam, qua formatio, et flexio, verbi Graeci, ex Velleri Grammatica contracta, exhibetur, in

editt.

editt. Lipſienſibus primis, et Batauis, deeſſe, vel ex iis, quae ſupra [P. 1. p. 261.] hanc in rem, dicta ſunt, conſtare poteſt.

Ad p. 124. *et Terminatione*] Editt. Lipſſ. primae habent, *ſeu Terminatione.*

ſicut etiam] Editt. Batauae, et Lipſienſes ſuperiores, legunt, *ſic etiam:* et pro, *eandem terminationem,* editt. Lipſſ. priores habent, *nedum terminationem.*

Paulo poſt F. — τετύψεται] In editt. Lipſſ. primis recte addita leguntur verba, *Fut. 1. Med.* τύψομαι, τύψῃ etc.

vltimae ſyllabae Futurorum — ο *in* ου, *mutant*] Haec vero Futura diſciplinae Hemſterhuſianae alumni, vt Lennepius, aliique, extitiſſe putant e Futuris integris τυπέσω, et στέλσω, ductis a praeſentibus obſoletis τυπέω, et στέλω. Atque ſic de omnibus aliis huius generis Futuris iudicant. Probata enim hac ratione, non opus eſſe aiunt iſtis ambagibus, vt vocales ε, et ο, dicantur in diphthongos ει, et ου, mutari. Scilicet iſti homines cauſſae huic ſuae ita ſeruiunt, vt ipſi fingant praeſentia noua, quae, vt aliquid dicere videantur, obſoleta appellant.

Ad p. 125. *aor. 2.* ἔτυπον] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, nomina temporum temporibus ipſis poſtpoſita ſunt: ante τύπτε legitur, *ſicut;* ante ἐτυπτόμην, *vt;* ante τύπωμαι *et;* ante τύπτωμαι, *vt.* In iiſdem exemplis paulo poſt pro verbis, *vt, Praeſ. Act. Indic.* — *Praeſ. Indic. Paſſ. et Med.*, extant verba, *vt, Terminatio Praeſentis actiuae vocis eſt* — *in Voce Paſſiua, et Media.*

hae de terminatione regulae etc.] Haec obſeruatio in editt. Lipſienſibus primis deeſt.

Ad p. 126. *actiuam, paſſiuam, et mediam*] Sic enim adhuc recentiores grammatici omnes praeceperant, praeeuntibus grammaticis antiquis, iiſque eruditiſſimis. Quae quidem eorum praecepta, praeter ipſas grammaticae

ticae leges, auctoritas vſus loquendi omnium ſcriptorum confirmat. Lennepius vero, commentorumque eius approbatores, docere nuper auſi ſunt, linguam Graecam verbis tantum *agentibus*, et *patiendi* verbis, vt a Gellio [18, 12.] vocantur, et qua ſignificationem, et qua formationem, vſam eſſe, ſed verbis mediis, hoc eſt reciprocam actionem, paſſionemue, ſignificantibus, qua poteſtatem, non item qua declinationem. Nam fut. 1., et aor. 1., med. aiunt eſſe fut. et aor. paſſ.: fut. 2. med. eſſe fut. paſſ. praeſentis obſoleti: perf. et pluſquamperf. medium eſſe perf. et pluſquamperf. actiui praeſentis inuſitati: aor. 2. med. eſſe imperf. paſſ. praeſentis amiſſi. Sed de hac iſtorum hominum ratione, cui ipſam videmus loquendi conſuetudinem omnium aetatum prorſus aduerſari, et ſupra in loco de verbo p. 254. expoſitum eſt, et infra, vbi venerimus ad tempora verbi paſſiui, et medii, breuiter dicetur.

Dores in tertia perſona — et ῑ ex ει̅, abiiciunt] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt *in tertiis perſonis*. Sic ἀναπλέκοντι, pro ἀναπλέκουσι, Pind. Olympp. 2, 135. ſ.: v. Gregorius p. 96. ſ.: ἐπαγγέλλοντι, pro ἐπαγγέλλουσι, Id. Pythionn. 4, 55.: ἐπαινέοντι, pro ἐπαινέουσι, Id. ib. 5, 144.: γινώσκοντι, pro γινώσκουσι, Id. Olympp. 6, 163.: κοιρανέοντι Id. ib. 14, 12.: λέγοντι Id. ib. 2, 51.: παρέχοντι Id. Pythionn. 2, 124.: σέβοντι Id. Olympp. 14, 17.: Φέροντι Id. Pythionn. 5, 16.: ἐπιτρέψοντι Id. Olympp. 6, 36.: ἐχθαίροντι, pro ἐχθαίρουσι, Theocr. Idyl. 24, 29.: θύοντι Id. 4, 21.: μοχθίζοντι Id. 1, 38.: τρομέοντι Id. 2, 12.: τρώγοντι Id. 4, 45.: ποταγορεύοντι, pro προσαγορεύουσι, Tim. Locr. περὶ ψυχ. κόσμω p. 544. Gal. 2.: καλέοντι Id. p. 550.: ἐκτελέοντι Id. p. 551.: ἐθίζοντι, et πείθοντι, et ποταναγκάζοντι, Id. p. 565.: ἐλαύνοντι Hipparch. fragmm. Pythagorr. p. 672. Gal. 2.: ἀπομαραίνοντι Archytas ib. p. 673.: ἐπιτείνοντι Theages ib. p. 683.: δρῶντι Lyſis apud Iambl.

V. Py-

V. Pythag. 17.: ἐξαπατῶντι Pind. Olympp. 1, 47.: v. Gregor. p. 90.: ἰῶντι Ariſt. Lyſiſtr. 1004.: σιγῶντι Theocr. Idyl. 2, 38.: γελῶντι Id. 1, 90.: v. Gregor. p. 91.: γοάοντι, et ἐθέλοντι, Moſchus ἐπιτάφ. Βίων. v. 24. p. 248. Vrſin.: μέλοντι Ariſt. Lyſiſtr. 1308. Coni. Ἔχωντι, pro ἔχωσι, et εἴκωντι, pro εἴκωσι, Thuc. 5, 77. Laconice: φάγωντι Theocr. Idyl. 5, 38.: ἵκωντι Id. 16, 12.: τηρέωντι Pind. Pythionn. 2, 161. in edit. Ald. Ἐντὶ, pro ἐςὶ, Theages fragmm. Pythagg. p. 682., et pro εἰσὶ, Theocr. Idyl. 5, 109.: v. Gregor. p. 129.: ἀνιέντι, pro ἀνιεῖσι, Theages fragmm. Pythagg. p. 683. Gal. 2.: ἐγκίρναντι Lyſis apud Iambl. V. Pythag. 17. p. 64.: φαντὶ Id. ib. p. 62. Pind. Olympp. 7, 100. Perf. ὠδήκαντι Theocr. Idyl. 1, 42.: vbi ſchol. Δωρικῶς, ἀντὶ τȣ̃ ὠδήκασι· τεθνάκαντι Plut. V. Lyc. 20. p. 727. To. 1. Lacon.: ἁλώκαντι Id. V. Lyſ. 14. p. 148. To. 3.: ἑαλώκαντι Id. apophthegg. Laconn. p. 127. To. 8.: ἑςάκαντι Theocr. Idyl. 15, 82.: ἴσαντι Id. ib. 64.: v. Gregor. p. 150. et ibi Koenius: ἑςύκαντι Ariſt. Lyſiſtr. 995.: πεφύκαντι Hipparch. fragmm. Pythagg. p. 672. Vid. Portus Lex. Dor. in οντι, et αντι, et αοντι· Metarius p. 224. ſ. 234. et index marmm. Oxonn. v. *participium.*

maxime non circumflexo] Nam Dores in verbis in εω exeuntibus diphthongum ȣ circumflexam mutant in diphthongum ευ· vt, βομβεῦντι pro βομβȣ̃σι, Theocr. Idyl. 1, 107.: λαλεῦντι Id. 5, 34.: ποθεῦντι Id. 4, 12.: τελεῦντι Id. 7, 32.: φιλεῦντι Id. 20, 31.: αὐλητεῦντι Id. 7, 71. Itaque apud Theagen fragmm. Pythagg. p. 682. pro ἀδικȣ̃ντι reſcribi debet ἀδικεῦντι, et ap. Metopum d. l. p. 685. συμφωνεῦντι, et διαφωνεῦντι, pro συμφωνȣ̃σι, et διαφωνȣ̃σι. V. Portus Lex. Dor. in ευντι.

ι ex ει abiiciunt] Hanc vero rationem veram eſſe, vel exempla verborum ante propoſitorum docent, in quibus

quibus apparet ν eſſe literam adſciticiam, quam Aeolica dialectus non admiſit. Portus enim Lex. Dor. v. ἐντὶ hoc in verbo literam ι in literam ν mutatam eſſe praecipit, praeeuntibus grammaticis antiquis, vt Heraclide apud Euſtath. ad Odyſ. ζ' p. 1557. 45.: cuius locus quia aperit praeceptionem Heraclidae de hac pluratiui numeri verborum perſona, totus qui apponeretur, dignus nobis viſus eſt: Οὕτω Δωριεῖς ἐν τῷ λεξεῖται, ποιησεῖται, ἐσσεῖται, μεταθέντες τὴν παρατέλευτον ει δίφθογγον εἰς τὴν ȣ, παρενθέσει τȣ ν, ποιησȣ͂ντι φασὶ, καὶ τελεσȣ͂ντι, καὶ ἐσσȣ͂ντι [Phauorinus, neſciebam vnde: Δωσȣ͂ντι, καὶ λεξȣ͂ντι, προπερισπωμένως, ἀντὶ τȣ͂ δώσȣσι, καὶ λέξȣσι, λέγȣσιν οἱ Δωριεῖς· ὁμοίως καὶ ἐν ἄλλοις. Ioh. Grammat. p. 87. Baſ., et ex eo Gregor. p. 147.: Λέγȣσι [*Dores*] καὶ τὸ δώσȣσι δωσȣ͂ντι, καὶ τὸ λέξȣσι λεξȣ͂ντι, καὶ τὸ ποιήσȣσι ποιησȣ͂ντι· qui idem p. 89. formas verborum λέγοντι, et φέροντι, pro λέγȣσι, et φέρȣσι, Cretibus tribuere videtur.]. Πᾶς γὰρ μέλλων καθ' Ἡρακλείδην τοιȣ͂τος ἐπὶ τρίτȣ πληθυντικȣ͂ Δωρικῶς εἰς τὸ τι λήγει τῆς ȣ διφθόγγȣ παραληγέσης· ȣ̔́τω δὲ καὶ ἐπὶ τȣ͂ ποιȣ͂ντι ἀντὶ τȣ͂ ποιȣ͂σι, καὶ ὀρθȣ͂ντι ἀντὶ τȣ͂ ὀρθȣ͂σι, καὶ τῶν ὁμοίων θεμάτων τῆς πρώτης, καὶ τρίτης, τῶν περισπωμένων· ἔτι δὲ καὶ τῶν μελλόντων· ποιησȣ͂ντι γὰρ, καὶ ὀρθωσȣ͂ντι, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐπὶ μέντοι δευτέρας διὰ τȣ͂ α μηκυνομένȣ, καὶ τȣ͂ ν· γελασȣ͂ντι γὰρ, καὶ γελᾶντι, καὶ βοασȣ͂ντι βοᾶντι· ἐπὶ δὲ βαρυτόνων ἡ ον συλλαβὴ ἐν τȣ́τοις παρατελευτᾷ, οἷον λέγοντι ἀντὶ τȣ͂ λέγȣσι, καὶ τὰ ὅμοια· τῶν δ' αὐτῶν Δωριέων, καὶ τὸ φρονȣ͂σι, καὶ νοȣ͂σι, φρονεῦντι λέγειν, καὶ νοεῦντι, ἐπὶ περισπωμένων δηλαδή· ἅπερ ἐξάρσει τȣ͂ ν λεγόμενα, Αἰολικά ἐστιν· οἷον φρονεῦντι, νοεῦντι· ἔτι δὲ καὶ εὖντι ἀντὶ τȣ͂ εἰσίν· ὅπερ ἄλλως ἐντὶ λέγεται· Δώριον ὁμȣ͂ ὂν, καὶ Αἰολικόν· Δώριον μέν φησι διὰ τὸ ν, καὶ τὸ τ, Αἰολικὸν δὲ διὰ τὴν παράληξιν τȣ͂ ε. Τὰ γὰρ εἰς σι περαιȣ́μενα τρίτα πλη-

πληθυντικὰ θέματα τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενα, μετατιθέασι τὸ μὲν ῑ εἰς ῡ Δωρικῶς, τὸ δὲ σ̄ εἰς τ̄· τιθεῖσι τιθέντι, ἱεῖσι ἱέντι· ὕτω δὲ καὶ Αἰολικῶς, οἴκεντι, φίλεντι, ἤγυν οἰκῦσι, φιλῦσι· τοιῦτον δὲ καὶ τὸ εἰσὶν, ὅτε γένοιτο ἐντί. Τοιαῦτα ὁ Ἡρακλείδης εἰπὼν, εἶτα καὶ ὅτι ἔνιοι ἀκέραιον τὸ εἰσὶ Δωριζόμενον ἐντὶ γενέσθαι φασὶν, ἐπάγει, ὡς Αἰολικεύοντές τινες αὐτὸ, παρατίθενται εἰς πίστιν τὸ τιθεῖσι τιθέντι, καὶ τὰ ὅμοια, Αἰολικὰ ὄντα ταῦτα, δίχα μυρίων ἄλλων· παρὰ τὸ πολλὺς χαίρειν ταῖς ξενιζύσαις τῶν λέξεων μᾶλλον, ἤπερ ταῖς συνήθεσι.

Boeotii in Imperf.] Editt. Lipſſ. primae, et Batavae, addunt hic quoque *Indic.* Vellerus enim ducem ſequutus eſt Etymologum M., qui hanc horum temporum formam diſerte tribuit linguae Boeotiorum v. δόλιος p. 282. 35., οἱ Βοιωτοὶ, inquiens, ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ̄ ὀξύτονον, ποιῦσι τὸ τρίτον [τῶν πληθυντικῶν] τῷ πρώτῳ ἰσοσύλλαβον· οἷον ἐμάθομεν ἐμάθοσαν, εἴδομεν εἴδοσαν· quod praeceptum ab eo repetitum eſt v. ἤλθοσαν p. 426. 3. Sed ab Heraclide apud Euſtath. ad Odyſ. ξ′ p. 1759. 35. eadem forma tribuitur Aſianis: ab Ariſtophane grammatico Chalcidenſibus apud eundem ad Odyſ. ξ′ p. 1761. 30.: ab auctore Lex. MS. Coiſlin. p. 482. Alexandrinis, qui Imperf. ἐσχάζοσαν laudat ex Lycophr. Alex. 21.: qui poëtae locus etiam ab Ariſtophane allatus eſt apud Euſtath. d. l. Scilicet hae civitates omnes hunc formae vſum adſciuiſſe e dialecto Dorica in ſuam quaeque linguam videntur. v. Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 30, 5. p. 681. Sic, ἐλαμβάνοσαν Ez. 22, 12. Vatic.: ἐφαίνοσαν 1. Macc. 4, 50.: ἐφέροσαν 1. Chronn. 22, 4. Vatic.: ἐξείρποσαν Aqu. et Theodot. Ex. 1, 7.

aor. vtroque indicat.] Ἤλθοσαν Pſ. 78, 1.: εἰσήλθοσαν Pſ. 68, 1.: ἐξήλθοσαν Gen. 8, 19. Vatic.: ἐφάγοσαν Pſ. 77, 29.: εὕροσαν Pſ. 116, 3.: vt in cod.

Cantabr.

Cantabr. Marc. 8, 11. ἐξήλθοσαν legitur pro ἐξῆλθον, et 2. Theſſ. 3, 6. Griſbachius παρελάβοσαν edidit pro παρέλαβον. Vid. Metarius p. 225. ſ. et Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. d. l. p. 681. ſ. Atque huc referenda eſſe videtur forma imperf. ἐδίδοσαν, et aor. 2. ἔδοσαν· imperf. ἐτίθεσαν, et aor. 2. ἔθεσαν. Certe ἔδον legitur apud Heſiod. Θεογ. 30., et τίθεν apud Pindar. Pythionn. 3, 114.: etſi video, Vellerum hac de re cum aliis grammaticis [v. Etymol. M. p. 467. 27.] aliter ſtatuere: qui idem haud ſcio, an Clenardio [inſtitutt. L. Gr. p. 149. Hanou. mai.] auctore tradiderit, etiam aor. 1. indic. perſ. plur. tertiam in lingua Boeotica terminatam eſſe ſyllaba σαν. At nullum huius formae exemplum, neque a Metario p. 225. notatum eſſe ſcimus, neque nobis reperire adhuc quidem contigerat. Hoc vero ſcio, auctore Heraclide apud Euſtath. ad Odyſ. ξ' p. 1759. 11., Cilicas aor. 2. indicat. terminaſſe vocali α, ita, vt pro ἔλαβον, verbi cauſſa, ἔφαγον, ἔπεσον, dixerint ἔλαβα, ἔφαγα, ἔπεσα· cuius formae memoriam ſeruauit dialectus Alexandrina: vt, ἐν — ἔπεσαν Orph. Argonn. 519.: εἶδα v. 116. v. Valquenar. ad Herodo. 8, 68. et Ruhnquenius ep. crit. 2. p. 228. ſ. edit. ſec.

aor. vtroque — optatiui] Αἰνέσαισαν Gen. 49, 8.: ἀνενέγκαισαν Eſai. 66, 20.: θηρεύσαισαν Iob. 18, 7. Vatic.: ποιήσαισαν Deut. 1, 44.: ψηλαφήσαισαν Iob. 5, 14. Vatic.: εἴποισαν Pſ. 34, 25.: ἔλθοισαν Iob. 18, 9.: ἴδοισαν ib. 21, 20. Vatic. v. Metarius p. 226. ſ.

contra faciunt eiuſdem perſ. ſyncopen etc.] Etymol. M. p. 282. 37. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον, ποιοῦσιν [*Boeotii*] ἔνδειαν, καὶ κράσιν· οἷον, ἐκοσμήθημεν, ἐκόσμηθεν· ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν [Il. γ', 1.]· καὶ φυλάσσει τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν. Sed Doribus hanc formam tribuunt ſchol. min. et ſchol. Ven. ad Il. γ', 1., vt Aeo-

libus Euſtathius ad Il. ά p. 85. 16., qui eius locus omnino dignus eſt, qui hanc in rem conſulatur ab artis grammaticae ſtudioſis: Aeolibus, et Doribus, Etymol. M. v. ἤγερθεν p. 418. 25. Sic, ἀνέψυχθεν Il. κ', 575.: ὤκηθεν, et ἐφίληθεν, Il. β', 668.: κατέκταθεν Il. ε', 558.: ἐφόβηθεν Il. μ', 470.: κατέςαθεν Heſiod. Θεογ. 674.: ἀπέσσυθεν Id. ib. 183.: δμᾶθεν Pind. Pythionn. 8, 23.: κρίθεν Id. ib. 4, 300.: ἔμιχθεν Id. Nemm. 2, 34.: κατῴκισθεν Id. ib. 10, 8.: ἐκόρεσθεν Ariſt. Pac. 1282.: συνάγερθεν Theocr. Idyl. 22, 76.: ἐφίλαθεν Id. 7, 60.: vbi ſchol. ἐφιλήθησαν, ἢ φιλῦνται· ἔςι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν· Καλλίμαχος δὲ τῦτο παροξύνει. Aor. 2. τράφεν Il. ά, 251. 266.: διέτμαγεν Il. ά, 531. Idem fit in aor. vtroque optatiui: vt, δυναθεῖεν Xen. Apomnn. 4, 4. 19.: διατεθεῖεν Iſocr. ad Nicocl. c. 16.: ἀπαλλαγεῖεν Herod. 1, 7. 1. Vid. Metarius p. 68. 229. et Portus Lex. Pindar. p. 186. Sed forma huius perſonae in ην a Vellero ipſo ficta videtur. Mihi quidem nullum eius exemplum vſpiam reperire contigit. Nam μιάνθην Il. δ', 146. eſt dualis, per ſyncopen, pro μιανθήτην, grammaticis antiquis auctoribus. v. ibi Euſtathius p. 456. 37.: qui tamen addit, εἰ δέ τις ὑπολάβῃ χρῆναι γράφεσθαι, μίανθεν αἵματι μηροὶ, τῦτέςιν, ἐμιάνθησαν· ἔχοι ἂν ἴσως προσιςάμενον τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ τὸν μετρικὸν ποδισμόν.

huc referuntur etiam tempora — habentia] Ἀνέςαν Il. ά, 533.: v. Etymol. M. p. 104. 31., qui vocat συγκοπὴν Αἰολικήν· ἔςαν Pind. Iſthmn. 8, 128.: ἔβαν Id. Pythionn. 9, 184. Hom. Odyſ. ά, 211. Etymol. M. p. 401. 43. Οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον, ἔβημεν ἔβαν· ὅτως ἐκ τῦ φημὶ, τὸ λέγω, ὁ παρατατικὸς ἔφην· τὸ πληθυντικὸν, ἔφαμεν· τὸ τρίτον, ἔφασαν· καὶ Βοιωτοὶ, ἔφαν. Sic ἔφυν, pro ἔφυσαν, Pind. Pythionn. 1, 82.: ἔγνων, pro ἔγνωσαν, Id. ib. 9, 137.: ἀνέγνων Id. Iſthmn. 2, 35.

Caeterum

Caeterum editt. Lipſſ. primae verba, ἔβαν — *a βαίνω vado*, non habent.

ſecundis perſonis — addunt θα] Ioh. Grammat. p. 89. Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων δευτέρων προσώπων Αἰολέων εἰσίν· εἴπησθα [Il. ύ, 250.], ἀντὶ τȣ͂ εἴπῃς, καὶ ἔλθῃσθα, ἀντὶ τȣ͂ ἔλθῃς. Gregor. p. 273. Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεργητικῶν ἑνικῶν δευτέρων προσώπων, Αἰολέων εἰσίν· εἴπησθα ἀντὶ τȣ͂ εἴπῃς, εὕδησθα [Odyſ. θ', 445.] ἀντὶ τȣ͂ εὕδῃς, ἴδησθα ἀντὶ τȣ͂ ἴδῃς Grammatici Graeci hanc adiectionem ſyllabae vocant, cum ἐπέκτασιν, vt Etymol. M. p. 302. 41. p. 618. 56. Euſtath. ad Odyſ. τ' p. 1856. 9., tum ἔκτασιν, vt Etymol. M. p. 420. 9. 11. Sed accuratius praecipit hac de re auctor vitae Homeri p. 288. Gal. 2., docens linguae Aeolum eſſe τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥήματων τὸ θα. Neque enim tantum ſubiunctiui, ſed etiam indicatiui, atque optatiui, temporum perſonae ſecundae ſingulari Aeoles, et cum iis Dores, atque Attici, ſyllabam θα adiiciunt: vt, ἐθέλησθα Hom. Il. α', 554. Theocr. Idyl. 29, 4., a praeſ. ἐθέλημι· ποθόρησθα, pro προσορᾷς, Theocr. Idyl. 6, 8., a praeſ. ποθόρημι Idyl. 6, 22. 25.: τίθησθα Odyſ. ί, 404.: ἦσθα Plato Gorg. 20, p. 84.: v. Albertius ad Matth. 26, 69. et Georgius Hierocr. 1. p. 161. ſ.: ἔφησθα Xen. Oecon. 6, 11. 15, 2.: εἶσθα Il. κ', 450. Odyſ. τ', 69.: vbi v. Euſtath. p. 1856. 8.: οἶσθα, pro οἴδασθα, vel οἴδησθα [v. Etym. M. h. v. p. 618.], Plato Cratyl. 13. Xen. Oecon. 16, 10. 18, 3.: κάτοισθα Sophocl. Aiac. 593.: ᾔδεισθα Ariſt. Eccleſſ. 547.: v. Moeris h. v. et ibi Pierſonius p. 171.: ᾔδησθα Odyſ. τ', 93.: v. Etymol. M. p. 420. 13.: χρῆσθα Ariſt. Acharnn. 778.: Phavorinus, neſciebam vnde: Χρῆσθα· ἀντὶ τȣ͂ χρὴ λέγȣσι Δωριεῖς· ſed pro χρὴ reponendum eſſe videtur χρῇς, h. e. χρήζεις· v. Heſychius h. v.: a praeſ.

 χρῆμι·

χρῆμι· v. Etymol. M. v. χρὴ p. 814.: ἔχεσθαι Sappho fragmm. 210. p. 164. Lyc.: κλαίοισθα Il. ω, 619.: vbi v. Euſtath. p. 1368. 29. Vid. Portus Lex. Dor. in θα, et Metarius p. 63. ſ. et p. 346.

Iones — formant in σκον — abiecto augmento] Schol. min. ad Il. β', 539. Οἱ ἄπειροι πλανῶνται, ὑπολαμβάνοντες, τὸ ναιετάασκον ἀπὸ ῥήματος εἶναι τοῦ ναιετααάσκω. Τὸ γὰρ ασκ, ἢ καὶ εσκ, συλλαβαὶ, κατ' Ἰάδα, μόνον ἐν τοῖς παρατατικοῖς τε, καὶ ἀορίστοις, ἐπεντίθενται. Sed de hac formatione imperf., et aor. vtriuſque, inprimis dignus eſt, qui adeatur, locus Etymol. M. v. ὁμοκλήσασκεν p. 624. ſ.: qui quum eam docuiſſet eſſe dialecti Ionicae propriam: Ταῦτα δὲ οἱ Ἴωνες, inquit: οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰωνικῶν πολλάκις, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δεύτερον [τρίτον], πρόσωπον ποιοῦσιν· οἷον, τύπτεσκον, χαίρεσκον, τύπτεσκε, χαίρεσκε. Λέγει δὲ ὁ Ἄμβρων, ὅτι, ἔτι προσλαμβάνει ταῦτα κατὰ τὸ τέλος, ἀποβάλλει κατὰ τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ τὸ ἔτυπτε ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τύπτεσκεν· ἀποβάλλουσιν ἐκ τῆς ἀρχῆς, καὶ προστιθέασι τὸ τέλος· διὰ τοῦτο ἔτυπτεν ἐν τῷ τύπτεσκεν ἀποβάλλει τὸ τῆς ἀρχῆς κ. τ. λ. Imperf. ἄγεσκον, ἀπιφεύγεσκον, κλέπτεσκε, Herodo. 2, 174.: ἄρδεσκε 3, 117.: ἐσάγεσκον, et πωλέεσκε, 1, 196.: σιτεύεσκον, et ἔχεσκον, 2, 119.: ἐσπέμπεσκον, et ἐκπέμπεσκε, Id. 1, 100.: vbi etiam in exemplo Veſſeling. male ἐσεπέμπεσκον legitur, vt πόλλ' ἐτέλεσκον in exemplo Erneſt. apud Callim. h. in Dian. 135. pro πολλὰ τέλεσκον, vt recte Aldus iam edidit: πέμπεσκε Herodo. 7, 106.: ἐπιτείνεσκε et ἀπαιρέεσκον, Id. 1, 186.: καταλείπεσκε, et ποιέεσκε, 4, 78.: σπείρεσκον, et μένεσκον, Id. 4, 42.: φεύγεσκον Id. 4, 43.: κλαίεσκε Id. 3, 119.: διαφθείρεσκε, et ποιέεσκον, Id. 1, 36.: ἐθέλεσκον Id. 6, 12.: ἤχεσκε Id. 4, 200. Sic, φιλέεσκε Hom. Il. γ', 388.: ἀποπλύνεσκε Odyſ. ξ', 95.: ῥέζεσκον Il. θ', 250.: ἐπιρρέζεσκον Odyſ. ρ',

211.:

211.: ἔχεσκεν Il. ί, 333.: ἔασκες, pro εἴας, Il. τ', 295.: ἔασκε Il. λ', 330.: ſed εἴασκε Il. ὑ, 408.: v. Etymol. M. p. 295. 11.: ζώεσκον Heſiod. Ἔργ. 90.: καλέεσκεν Id. Θεογ. 207.: τίεσκεν Id. Ἀσπ. 9.: φοβέεσκον Id. ib. 162.: κρατέεσκεν Pind. Nemeonn. 3, 90.: λάμπεσκε Theocr. Idyl. 25, 141.: πομπεύεσκε Id. 2, 68.: θαυμάζεσκον Id. 25, 186.: φορέεσκε Myro fragmm. 2, 6. p. 24. Lyc.: ζώεσκεν Moſchus ἐπιτάφ. Ἀδών. v. 30. p. 235. Vrſin.: πίπτεσκε Id. Εὐρ. 66. p. 256.: μέλλεσκον et καλέεσκον, Id. ib. 105. 107. p. 258.: παύεσκε Sophocl. Antigon. 1079. *Aor.* 1. αὐδήσασκε Il. έ, 786.: εἴξασκε Odyſ. έ, 332.: σπείσασκε Odyſ. θ', 89. *Aor.* 2. λάβεσκε Herodo. 4, 78.: μεθέλεσκε Odyſ. θ', 376.: εἴπεσκεν Il. β', 371. γ', 297. 317.: φάνεσκεν Heſiod. fragmm. 61. Cler.: ἐσίδεσκεν Odyſ. ψ', 94. Vid. Caninius Ἑλλην. p. 252.: Portus Lex. Ion. in εσκον, et σκον· Metarius p. 125. et p. 352.

ſic in verbis in μι] Etymol. M. p. 284. 25. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ Ἰωνικῶς κλινόμενα ἐπὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι, καὶ τῶν περισπωμένων, διὰ τȣ̃ ὁ ἐκφέρονται πρὸ τȣ̃ σκ· ἐδίδων, ἐδίδοσκον· ἔδων, ἔδοσκον· ἐχρύσȣν, ἐχρύσοσκον. Ἀνίεσκε Heſiod. Θεογ. 157.: δόσκον Odyſ. τ', 76.: δόσκεν Il. σ', 546.: v. Etymol. M. p. 284. 23.: τίθεσκεν Heſiod. fragmm. 77. Cler.: στάσκε Il. σ', 160.: v. Etymol. M. v. ὁμοκλήσασκεν p. 624.: ἔσκε Il. ξ', 124.: ἔσκον Herodo. 1, 196.: v. Heraclides ap. Euſtath. ad Odyſ. ί p. 1642. 4.

Ad p. 127. *imperf. paſſ.* — *in* σκόμην] Βαλλέσκετο Herodo. 9, 74.: ποιέεσκετο 7, 119.: ὀδυρέσκετο 3, 119.: λισσέσκετο Il. ί, 451.: δερκέσκετο Odyſ. έ, 84.: σινέσκοντο Odyſ. ζ', 6.: μαχέσκετο Il. ή, 40.: καλέσκετο Il. ό, 338.: ζωννύσκετο Il. έ, 857.: πελέσκετο Heſiod. fragmm. 62.: δασάσκετο, pro ἐδάσατο, Il. ί, 333. Vid. Metarius p. 352.

imperatiuo — θι paragogico] Ita etiam veteres grammatici praecipiunt, vt Etymol. M. v. πῖθι p. 671. Sic, ζῆθι, pro ζῆ, οἱ ὁ Eccleſ. 7, 15. v. Etymol. M. h. v. p. 410. Vid. Caninius Ἑλλην. p. 148. ſ.: qui recte animaduertit, ſyllabam θι adiici aliis quoque imperatiui generibus: vt, πῖθι, contr. ex πίεθι, pro πῖε, Ion in Omphala ap. Etymol. M. p. 671. 41.: κλῦθι, pro κλύε, Il. ά, 451.: v. Euſtath. ad Il. ά p. 58. 42.: et per reduplicationem κέκλυθι Odyſ. ξ', 462.: v. Etymol. M. v. κλύω p. 520.: ἄνωχθι, pro ἄνωγε, Il. λ', 204.: v. Euſtath. ad Il. κ' p. 790. 16.: κέκραχθι, pro κέκραγε, Ariſt. Veſpp. 198.: v. Zenodotus ap. Etymol. M. p. 520. 47. At hi, aliique huius formae, imperatiui haud dubie ducti ſunt a praeſentibus verborum in μι deſinentium, ita, vt ſyllaba θι non poni poſſit adſciticia. v. Etymol. M. v. κέκλυτε p. 520. Caninius d. l. et Vellerus ipſe gram. p. 166. Euſtathius tamen ad Il. ά p. 33. 5., qui ad Il. ά p. 58. fin. μεταπλασμὸν ἐν ῥήμασι vocat, annotauit haec, Θέμα γὰρ εἶναι τῦ κλῦθι τὸ κλῦμι, ὀυκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς.

Attici ſyncopen — particc. eiuſdem temporis] Ioh. Grammat. p. 71. Ἔτι τῶν Ἀττικῶν, ποιείσθων, καὶ νοείσθων, λέγειν, ἀντὶ τῦ ποιείτωσαν, καὶ νοείτωσαν. Hoc vero praeceptum vanum eſt. Debebat enim homo ſcribere, ἀντὶ τῦ ποιείσθωσαν, καὶ νοείσθωσαν· vt auctor V. Hom. p. 291. Gal. 2. recte praecipit, Ἔϛι δὲ καὶ τῦτο Ἀττικὸν, τὸ λέγειν ἔϛων, καὶ ἑπέσθων, ἀντὶ τῦ ἔϛωσαν, καὶ ἑπέσθωσαν. Sed ne eum ita ſcripſiſſe putemus, impedit hoc, quod Gregorius, eo praeeunte, eundem errauit errorem p. 73.: vbi v. Koenius: niſi dicere velis, peccatum iſtud tribuendum eſſe librariis, ita, vt grammaticus ipſe ſcripſerit, ποιείσθων, καὶ νοείσθων, λέγειν ἀντὶ τῦ ποιείσθωσαν, καὶ νοείσθωσαν, καὶ ποιῦντων, καὶ νοῦντων, ἀντὶ τῦ ποιείτωσαν, καὶ νοείτωσαν. Certe Gregorius p. 74. propoſuit

fuit etiam praeceptum hoc, Ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προςακτικῶν χρῶνται [*Attici*], ἀντὶ τȣ̃ ποιείτωσαν, καὶ λεγέτωσαν, ποιȣ́ντων, καὶ λεγόντων, ἐκφέροντες· vbi v. Koenius. Etymol. M. p. 6. 55. Ἀγγελλόντων ἀντὶ τȣ̃ ἀγγελλέτωσαν οἱ Ἀττικοὶ φασίν. Οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὁριςικῶν γινομένων, τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιȣ̃σι τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν· τύπτετε, τυπτόντων ἀντὶ τȣ̃ τυπτέτωσαν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιȣ̃σι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν· τύπτεσθε, τυπτέσθων, ἀντὶ τȣ̃ τυπτέσθωσαν. add. omnino Suidas v. τυγχανόντων. Hac vero imperatiuorum forma Iones quoque vſi ſunt, a quorum lingua conſtat parum diuerſam fuiſſe linguam Atticorum veterem, atque Dores. Act. *praeſ.* ἀγγελλόντων Il. θ', 517.: ἀγειρόντων Il. β', 438.: καιόντων Il. θ', 521.: πινόντων Odyſ. α', 340.: vbi ſchol. min. πινέτωσαν, Ἀττικῶς· δεόντων Odyſ. μ', 54.: μελόντων Odyſ. ω', 356.: λεγόντων Herodo. 1, 89.: βοώντων Ariſtoph. Acharnn. 185.: δρώντων Id. Nubb. 452.: καλυόντων Thuc. 8, 18.: ἐόντων, pro ἔςωσαν, Thuc. 5, 79. Dorice: vbi v. Ducquerus p. 365. et V. D. obſeruatt. miſcell. Vol. 3. p. 305., qui recte diſſidet ab iis grammaticis, qui hos imperatiuos tradunt eſſe participia, ita, vt impe. rat. ἔςωσαν intellegi debeat: v. Euſtath. ad Il. θ' p. 726. 57. ι' p. 734. 37.: μισȣ́ντων Plato Euthyphr. 11.: δοκιμαζόντων Xen. Apomnn. 1, 4. 1.: νομιζόντων Id. Cyrop. 4, 2. 12.: λυπȣ́ντων Id. ib. 3, 3. 23.: ἀγόντων Id. ib. 5, 3. 16.: v. Moeris h. v. et ibi Pierſon. p. 15.: διδασκόντων Andocid. 3. p. 108. To. 2. Reiſqu.: ἐγγραφόντων Demoſth. p. 1074. To. 2.: ὀφειλόντων Id. ib. p. 1075.: πεμπόντων Sophocl. Oed. Col. 446.: γελώντων Id. Aiac. 981.:

κυρέντων Aeſchyl. Choëphph. 712.: ὀμνύντων Thuc. 5, 18. *Aor.* 1. ἐκκοψάντων Ariſt. Auu. 582.: πεμψάντων Xen. Cyrop. 4, 5. 8.: ἐπιμεινάντων Ariſt. Nubb. 196.: δησάντων Demoſth. p. 733. To. 1. *Aor.* 2. παραθέντων Ariſtoph. Nubb. 455.: ἀποδόντων Thuc. 5, 18. Vid. Hemſterhuſ. ad Lucian. p. 364. To. 1.: Reizius ad Lucian. p. 655. To. 2. et p. 396. To. 3.: Metarius p. 66. ſ. Portus Lex. Ion. in οντων. Sed Dores literam ν in hac imperatiui forma ſuſtuliſſe videntur: vt, παραδόντω, ἀποτισάντω, in titulis Corcyraeis a Montefalconio editis Itiner. Ital. c. 28. p. 215. ſ. v. Metarius p. 227. Med. *praeſ.* παυέσθων Hom. Odyſ. β', 169.: μαχέσθων Herodo. 9, 48.: λυέσθων Ariſt. Theſmophorr. 50.: δικαζέσθων Id. Nubb. 1140.: χράσθων Herodo. 3, 81.: vt χρήσθων Ariſt. Nubb. 438.: ἑπέσθων Hom. Il. ι', 170. Xen. Cyrop. 5, 3. 16.: quae eſt recta Iunt. Ald. et cod. Palaeoc. ſcriptura: nam Stephanus edidit ἑπέσθωσαν, vt in cod. Guelf. ſcriptum eſt, deceptus ſcilicet a Brodaeo: qui quum ad ἑπέσθων notaſſet ἑπέσθωσαν, lectoris admonendi cauſſa: putauit Stephanus, virum ſummum hanc ſcripturam in ſuis codd. inueniſſe: ſed idem cod. Guelf. in eodem Xenophontis loco ſeruauit formam imperat. Atticam, ἐπιμελείσθων, quum etiam in cod. Palaeoc. legatur ἐπιμελείσθωσαν, ita, vt vix dubitandum eſſe putem, quin apud Plat. Eutyphr. 11. pro ἡγείσθωσαν reſcribi debeat ἡγείσθων. *Aor.* 1. λεξάσθων Il. ι', 67.: *aor.* 2. ἑλέσθων Herodo. 8, 140. 1.: πιθέσθων Il. ι', 167. Sed eadem imperatiui forma Iones, atque Attici, etiam in patiendi verbis vſi ſunt: vt, κτεινέσθων Herodo. 7, 10. 8.: vbi v. Valquenar. p. 514.: ἀφαιρείσθων Sophocl. Aiac. 100. Vid. Veſſeling. Obſeruatt. 1, 14. p. 50. ſ.: Portus Lex. Ion. in εσθων: index marmm. Oxonn. v. *participium.* Sic κομείτων, pro κομείτωσαν, legitur Il. θ', 109.

prae-

praeſens optatiui — ab Atticis per $\overline{\eta\nu}$] Vid. auctor V. Hom. p. 290. Gal. 2. Vt, ἀντιβολοίη Ariſt. Veſpp. 279.: ἀποστεροίη Aeſchyl. Supplicc. 1070.: ἀπειθοίη Id. Agam. 1058.: στοιχηγορίην Id. Perſſ. 430.: δοκοίην Xen. Oecon. 10, 5.: δοκοίη Ariſt. Nubb. 1434.: ἐπαινοίην Xen. Apomnn. 2, 6. 38.: εὐδαιμονοίη Id. ib. 4, 2. 34.: εὐτυχοίης Aeſchyl. Choëphph. 1063.: καλοίη Xen. Oecon. 21, 8.: κινοίη Id. ib. 16, 15.: νοοίης Ariſt. Nubb. 1384.: ἐροίη Xen. Cyrop. 3, 1. 8.: ὀκνοίη Id. Apomnn. 3, 7. 2.: περιπατοίην Id. Oecon. 11, 15.: v. Apollonius ap. Etymol. M. p. 664. 26.: ποιοίη Id. Oecon. 20, 11.: v. Moeris v. ποιοίην, et ibi Pierſon. p. 325.: πωλοίη Xen. Oecon. 1, 12.: σωφρονοίη Id. Apomnn. 4, 3. 17.: ὠφελοίη Id. ib. 4, 3. 8. Ἐπερωτῴη Xen. Apomnn. 1, 1. 9.: θηρῴην Id. ib. 3, 11. 9.: θηρῴης Id. Cyrop. 2, 4. 12.: ἐρωτῴη Id. ib. 8, 5. 10.: τολμῴη Id. Oecon. 14, 2.: ζῴην Ariſt. Nubb. 1257.: ἀγαπῴην Plato Cratyl. 11.: ἰλιγγιῴης Id. Gorg. 41. p. 148.: νικῴη Id. Menex. 19.: βεβωνιῴη Ariſt. Veſpp. 277.: βοῴη Id. Theſmophorr. 513. Huc referendus eſt etiam aor. 2. optat. verborum in $\overline{\omicron\omega}$· vt γνοίης Plato Cratyl. 34. Xen. Cyrop. 1, 6. 19.: γνοίη Ariſt. Veſpp. 72. Plato Sympoſ. 9.: γνοίημεν Plato Alcib. 1. p. 448. C Francof., vt legitur ibi etiam in cod. Tub.: γνοίητε Demoſth. p. 144. To. 1. Reiſqu.: ἀποδοίην Ariſt. Nubb. 753.: δοίης Xen. Cyrop. 1, 6, 19. Ariſt. Plut. 925.: δοίη Ariſt. Acharnn. 965.: ἐνδοίη Thuc. 1, 136.: δοίημεν Xen. Cyrop. 5, 3. 2.: δοίητε Id. ib. 4, 5. 15.: ἁλοίη Id. ib. 8, 1. 1. Sic etiam σχοίη Xen. Cyrop. 7, 1. 18.: et perf. optat. med. πεποιθοίης Ariſt. Acharnn. 938. Vid. Metarius p. 60. 346. et Georgius Hierocr. 1. p. 119. et nos infra ad gram. p. 140. Sed Iones quoque, et Dores, hac praeſentis optat. forma vſi inueniuntur: vt, ἐνορῴη [f. ἐνορῴη] Herodo. 1, 89.: ὁρῴη [f. ὁροίη] Hippocr. de diaeta 1, 3. p. 181.

To. 1.: ἑῴη [ſ. ἑοίη] Id. περὶ φύσ. παιδ. 21, p. 147. To. 1.: διαπηδοίη Id. ib. p. 148.: ἐρωτοίη Id. περὶ ἀρχῶν c. 8. p. 116. To. 1.: a praeſ. διαπηδέω et ἐρωτέω [v. harum animaduerſſ. P. 1. p. 57.]: οἰκοίητε Theocr. Idyl. 12, 28. Euſtathius ad Il. α' p. 58. fin. vocat μεταπλασμὸν ἐν ῥήμασι. Caeterum Atticorum ſcripta multis etiam communis huius temporis formae veſtigiis impreſſa cernuntur: v. Phauorinus v. δοκοῖς, et Valquenar. ad Eurip. Hippol. 469. p. 220.: et librarii in deſcribendis ſolutae quidem orationis libris ita inconſtantes fuere, vt ſaepe non ſatis appareat, vtra forma profecta ſit ab ipſis auctorum manibus, praeſertim quum auctor incertus vitae Homeri p. 290. Gal. 2. hanc ἔκθλιψιν literae η Atticorum linguae tribuerit: vt, νοσοῖμ' ἂν Aeſchyl. Prom. 977.: ἐπιχειροίη Xen. Cyrop. 3, 3. 20.: vbi cod. Palaeoc. ἐπιχειροῖ· ἀδικοίη Id. ib. 5, 5. 10.: vbi cod. Guelf. ἀδικοῖ· ἀποροῖ, et διατελοῖ, Plat. Phaedon. 39. Cratyl. 25.: μαστιγοῖμι Aeſchin. p. 322. To. 1, Reiſqu.: λοιδοροῖμι Lyſi. p. 399. To. 1. Reiſqu.: πεινῷ, et διψῷ, Aeſchin. Socr. 2, 28. Nam in pluratiuo quidem numero Attici vtuntur fere forma huius temporis communi: vt infra ad gram. p. 140. docebitur. Scilicet hae praeſentium formae ductae eſſe videntur a praeſentibus indicatiui in μι deſinentibus. Pro *in modum aor. 1. paſſiui* in editt. Lipſſ. primis legitur, *vt aor. 1. paſſiuus.*

ſic et barytona quaedam] Etymol. M. p. 764. 52. Τρέφοιν· ὡς Εὐριπίδης, Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας· γίνεται οὕτως· ἔστι τρέφοιμι, τρέφοι· πλεονασμῷ τοῦ η Ἀττικῶς, τρεφοίης, τρεφοίην· καὶ συγκοπῇ τοῦ η. Verſiculus poëtae iſte extat nunc in reliquiis tragoedd. eius incc. n. 214. Valquenarius in diatr. in reliquias dramm. Eurip. p. 153. pro εἰ τρέφοιν reponi iubebat ἐκτρέφων, vt Luzacius, εἰ τρέφοιμι. Et ab Euſtathio ad Il. α' p. 58. fin. et ad Il. η' p. 666.

37.

87. e Sophocle ἐκπεφευγοίην affertur pro ἐκπεφεύγοιμι. Locus Sophoclis eſt Oedip. tyr. 840.

Iones tertiis perſonis — annectunt σι, *vel* σιν] Auctor inc. V. Homeri p. 288. ſ. Gal. 2. Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει — τὸ προστιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι· οἷον ἐστι τὸ ἔλθησι [Odyſ. ά, 77.], καὶ τὸ λάβησι [Odyſ. ά, 192.]. add. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1424. 36. ή p. 1577. 6. Sic, ἐθέλῃσιν Il. ά, 408.: θέλῃσι Heſiod. Ἔργ. 712.: εἰσέλθῃσι Il. θ', 522.: ἐρέθῃσι Il. ά, 519.: ἔχῃσι Odyſ. ά, 204.: δῶσι Odyſ. ά, 379.: ἐχθαίρῃσι Odyſ. δ', 692.: βάλῃσι Il. φ', 104.: παύσῃσι Il. δ', 191. Dores, more linguae ſuae coacti [v. harum animaduerſſ. P. 1. p. 202.], literam σ etiam hoc in genere mutarunt in τ· vt, ἐθέλῃτι Theocr. Idyl. 6, 28.: vbi v. Reiſquius p. 249. Rhegini autem ſyllabam σι addidere tertiae quoque perſonae ſingulari praeſentium indicatiui, auctore Heraclide apud Euſtathium ad Odyſ. ή p. 1576. 57., ita, vt pro φιλεῖ, νοεῖ, λέγει, φέρει, dixerint φίλησι, νόησι, λέγησι, φέρησι, quae perſona tertia profecta eſſet a prima φίλημι, νόημι, λέγημι, φέρημι· et quia Ibycus maxime delectatus eſt hac perſonae iſtius forma: dicta eſt a grammaticis σχῆμα Ἰβύκειον. v., praeter Euſtathium, cuius locus tranſlatus eſt in Hortos Adonidis p. 109. [v. Metarius p. 353.], Leſbonax περὶ σχημάτων p. 179. et ibi Valquenarius. Sic, παμφαίνησι Il. έ, 6.: προφέρησι Il. ί, 323.: κλαίησι Odyſ. θ', 523. Nam auctor Etymol. M. p. 650. 11. perperam tradit, hanc perſonam διαλέκτῳ Ῥηγίνων γράφεσθαι διὰ τῦ ῃ μετὰ τῦ ι, νοῆτι, φιλῆσι. Ἧσιν legitur Il. τ', 202.: v. Etymol. M. p. 431. 40.: δῷσι Il. ά, 129.: v. ibi ſchol. Venet. et Etymol. M. p. 294. 13.

tempora infinit. — Ionice per μεν] Itemque Dorice. v. Etymol. M. v. βασκέμεν p. 190. Vt, ἐριδαινέμεν Odyſ. ά, 79.: ἀκυέμεν ib. 370.: ἀπεπέμεν ib. 91.:

91.: praeſ. πεπληγέμεν Il. π', 728.: χολωσέμεν Il. ά, 78.: πεισέμεν Il. ί, 315.: διαβαινέμεν Il. λ', 50.: πινέμεν Odyſ. ή, 220.: ἔμεν Il. ί, 35.: et ἦμεν Thuc. 5, 77. Laconice: ἑξέμεν Heſiod. Θεογ. 394.: ἐπιβησέμεν Id. ib. 396.: βασιλευέμεν Id. ib. 883.: ὑπακȣέμεν Pind. Olympp. 3, 44.: τεκέμεν Id. ib. 6, 50.: τυγχανέμεν Id. ib. 2, 86.: λακτιζέμεν Id. Pythionn. 2, 174.: φαινέμεν Id. ib. 4, 303.: πασχέμεν Id. ib. 3.: δαιδαλωσέμεν Id. Olympp. 1, 170.: φευγέμεν Theocr. Idyl. 24, 26.: ἴδμεν, pro ἰδέμεν, h. e. ἰδεῖν, vel, vt alii putant, pro ἰσάνχι, vt ἴσμεν Il. ά, 124. pro ἴσαμεν, Id. Idyl. 2, 151. Euſtath. ad Odyſ. θ', 213. p. 1592. 39. Τὸ δὲ ἴδμεν ἐπὶ ἀπαρεμφάτȣ σπανίως εὕρηται. Sic, ἐφεςάμεν Odyſ. ά, 120.: ἴμεν Il. ά, 170.: τραφέμεν Odyſ. γ', 28.: ἀναπιτνάμεν Pind. Olympp. 6, 45.: φάμεν Id. ib. 3, 68.: ςάμεν Id. Pythionn. 4, 2.: vt ἱςάμεν orac. Delph. ap. Demoſth. p. 1072. To. 2.: θέμεν Pind. Olympp. 2, 177.: ἀποδόμεν Thuc. 5, 77. Laconice: vt ap. Plut. V. Lyc. 20. p. 127. To. 1. ἀφέμεν, et κατακαῆμεν. Sed, αἰσχυνθῆμεν Pind. Nemm. 9, 63.: λασθῆμεν Theocr. Idyl. 2, 46.: ἀπολειφθῆμεν Timaeus Locr. p. 547. Gal. 2.: ἀφανισθῆμεν Id. p. 550.: ἀποτραπῆμεν Euryphamus fragmm. Pythagorr. p. 666. Gal. 2.: βȣληθῆμεν Id. p. 668. Vid. Portus Lex. Dor. in μεν, et ημεν· index marmm. Oxonn. in μεν pro ναι· Metarius p. 231. ſ. 360. et. Koenius ad Gregor. p. 143.

Attice, et Dorice, per μεναι] Immo Ionice, et Dorice. v. Gregor. p. 143. et ibi Koenius: Euſtathius ad Il. ά p. 69. ſ.: Etymol. M. v. δόμεναι p. 282.: Ioh. Grammat. p. 87.: Metarius p. 131. 231. ſ. 360. Ἐλθέμεναι Il. ά, 151.: ἔδμεναι, et πινέμεναι, Il. δ', 345. ſ.: οἰσέμεναι Il. γ', 120.: ὁμοιωθήμεναι Il. ά, 187.: ἀριθμηθήμεναι Il. β', 124.: μιγήμεναι Il. ζ', 161. 165.: ἀναβήμεναι Odyſ. ά, 210.: ἔμεναι Il. ί, 638.

638. Odyſ. ξ', 489.: vbi tamen libri nonnulli habent ἔμμεν· ἐσθέμεναι, pro ἔσθειν, Odyſ. ή, 220.: καταδύμεναι Heſiod. Ἀσπ. 196.: κτεινέμεναι Id. ib. 414.: κακτάμεναι Id. ib. 453.: εἰρύμεναι Id. Ἔργ. 818.: χαρασσέμεναι Id. ib. 573.: Φύμεναι Theocr. Idyl. 25, 39.: ἀριθμήμεναι Timaeus Locr. p. 547. Gal. 2.: vt πεινήμεναι Odyſ. ύ, 137.: καλήμεναι Il. κ', 125.: v. Etymol. M. p. 485. 50.: Φιλήμεναι Il. χ', 265.: v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1407. ſ. ύ p. 1887. 3.: ἀλεξέμεναι Thuc. 5, 77. Laconice.

poët. per μμεναι] Vt, ἔμμεναι Odyſ. ά, 33. Il. ά, 287. Pind. Olympp. 1, 52. Sappho fragmm. 37. p. 64. Lyc.: v. Etymol. M. h. v. p. 335., et Gregor. p. 91., qui hanc infinitiui formam Dorienſibus tribuit, ita, vt eam extitiſſe ex εἶμεναι aiat, indita litera μ, pro eiecta vocali ι: ſed Euſtath. ad Il. ν' p. 961. 35., Ἐν δὲ τῷ, σχεδὸν ἔμμεναι, inquit, διπλασθὲν Αἰολικώτερον τὸ μ διὰ χρείαν μέτρȣ· de cuius diplaſiaſmi Aeolici ratione v. Heraclides ap. eundem Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1407. ſ.: ἀρόμμεναι Heſiod. Ἔργ. 22.; vbi v. Moſchopulus.

Aeoles infinit. — per αις, *et* οις] Vid. harum animaduerſionum P. 1. p. 185., et locus Phauorini, qui infra ad p. 142. gram. a nobis propoſitus eſt. Nam exempla Lipſſ. prima carent hac de forma infinitiui Aeolica obſeruatione, vt ibidem in tabula, qua typus verbi actiui exhibetur, deſunt tempora haec, τύπε, έτω· τύψαιμι· τύποιμι· τύψοιμι· τυποῖμι· τύψω, ῃς, ῃ· τύπω· τυπεῖν· τυψεῖν· τυπεῖν· τυπών, όντος· τυψών· τυπῶν, ȣ̃ντος· neque in editt. Batauis genus femin., et neutrum, participii aor. 2., et fut. 2., notatum eſt. Etiam exempla verborum in ῶ purum exeuntium, vna cum praeceptis eo pertinentibus, vbique omiſſa ſunt in editt. Lipſſ. primis. Cuius quidem admonitionis memores grammaticae Vellerianae conſultores ita fore ſperamus, vt non neceſſe ſit eandem loco quoque repetere.

τύπτε-

Ad p. 130. τύπτετον, τύπτετον] Vt, διαφέρετον Plato Gorg. 55. p. 189.: φέρετον Id. ib. 79. p. 250.

Dor. 2. *et* 3. *ſing.* τύπτες, τύπτε] Vt, συρίσδες Theocr. Idyl. 1, 3.: vbi ſchol. habet haec, ἀντὶ τȣ̃ συρίζεις, Δωρικῶς· Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα εἰς ες ποιȣ̃σι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες· τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφȣσιν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδεν. Sic, ἀμέλγες Idyl. 4, 3. Neque tamen ſemper a Doribus eiectam eſſe literam ι ex his perſonis, maximeque ex tertia, auctoritate multorum Theocriti locorum, ſi quidem ſcriptura eorum recta eſt, neque a librariis deprauata, confirmauit Portus in Lex. Dor. in ι. vid. Idyl. 4, 4. 48. 53. 55. 56. 58. 63. Sed Aeolica dialectus in ſec. et tert. perſ. ſing. verborum in αω exeuntium literae α literam ι ſubiungit: vt, γελάϊς, γελάϊ, pro γελᾷς, γελᾷ. v. harum animaduerſſ. P. 1. p. 119. Caeterum de forma perſ. tert. ſing. Ibycea in ησι expoſuimus ſupra ad gram. p. 127.

Dor. 1. *plur. habet* ομες] Vid. Gregor. p. 77. Euſtath. ad Odyſ. υ p. 1892. 46. Portus Lex. Dor. in μες· Metarius p. 222. et harum animaduerſſ. P. 1. p. 184. Sic, ὀρέομες Timaeus Locr. p. 549. Gal. 2.: ἀδικȣ̃μες [f. ἀδικεῦμες] Ariſt. Lyſiſtr. 1150.: ἐρίσδομες Theocr. Idyl. 5, 67.: ἐσορῶμες Id. ib. 13, 4.: ἀγαπέομες, et λέγομες, Archytas fragmm. Pythagg. p. 675. ſ. Gal. 2.: μέλλομες Plut. apophthegmm. Laconn. p. 217. To. 8. Tub.: μογεῦμες Bion fragmm. p. 239. Vrſin.

3. *plur.* οντι] Vt, κλαίοντι Bion fragmm. p. 238. Vrſin.: τείροντι, et λέγοντι, Id. ib. p. 235.: ὑπεκφεύγοντι, et ἐθέλοντι, Id. ib. p. 243. Et in verbis in εω deſinentibus terminatur haec perſona in dialecto Dorica non ſolum ſyllabis ευντι, vt in Aeolum lingua ſylla-

ſyllabis ευτι, vt ſupra iam docuimus, ſed etiam ſyllabis εοισι, vt in verbis barytonis: vt, φορέοισι Theocr. Idyl. 28, 11.: φυλάσσοισι Pind. Nemeonn. 11, 6. Vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 118. Iones eandem perſonam exire iubent in ευσι· vt, ποιεῦσι Herodo. 1, 98.

Ion. τύπτεσκον] Vt, μένεσκον Herodo. 4, 42.: φεύγεσκον Id. 4, 43. 211. Plura exempla protulimus ſupra ad gram. p. 126.

Dor. pr. plur. ἐτύπτομες] Vt, ἐψιθυρίσδομες Theocr. Idyl. 2. 141. Vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 184.

Boeot. tert. plur. ἐτύπτοσαν] Etiam de hac forma perſ. tert. plur. expoſuimus ad gram. p. 126.

Romm. 3, 13. habent meliores libri etc.] Hanc obſervationem editt. Lipſſ. primae non habent: et in exemplis Batauis legitur, *Rom. 3, 13. legunt probatiora exempla* ἐδολιοῦσαν· *alia* ἐδολίωσαν *— ſicut et Iob. 1, 44.* ἐποίει, LXX. *iuxta morem, et conſuetudinem, Iobi notat: quod Ebraeus per Futurum ſuo expreſſit modo: —* ἐδολίουν *ad dolum vtebantur —. Vide Commentarium meum in cap. 3. Rom. p. 180.* Scilicet omnes libri, et ſcripti, et editi, legunt ἐδολιοῦσαν, niſi quod in exemplo, quod ex officina Sim. Colinaei exiit, ſcriptum extat, Millio auctore, ἐδόλωσαν, quod Er. Schmidius in ἐδολίωσαν mutauit in exemplo N. T., quod cura eius, et Zachariae Gergani, Leucoreae a. 1622. quaternis emiſſum eſt: quae tamen ſcriptura, etiam in editione Noribergenſi a. 1658. ſeruata, iam in exemplo Volderiano, Hamburgi a. 1596. adornato, in ordinem recepta inuenitur [v. Georgius Hierocr. 1. p. 166.]. temere. Nam Paulus verba illa ſumſit e verſ. ſeptuagintauirali Pſ. 5, 10.: in qua eſt forma imperf. Alexandrina ἐδολιοῦσαν, h. e. ἐδολιόοσαν, pro ἐδολίοον· vt, ἠνομοῦσαν, Ez. 22, 11. in cod. Vatic. et Alex., h. e. ἠνομέοσαν, pro ἠνόμεον· Numerr. 1, 18. ἐπηξονοῦσαν in cod. Vatic., h. e. ἐπηξονέοσαν, pro ἐπηξόνεον·

νεον· Suſan. 12. παρετηρῦσαν, h. e. παρετηρέοσαν, pro παρετήρεον· Gen. 6, 4. ἐγεννῶσαν, h. e. ἐγεννάοσαν, pro ἐγέννααν. v. Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 30, 5. p. 682. Caeterum Iones, et Dores, tert. perſ. plur. huius temporis in verbis in εω exeuntibus, terminarunt ſyllaba ευν· vt, ἐρώτευν Herodo. 1, 158., h. e. ἐρώτεον, a praeſ. ἐρωτέω, pro ἐρωτάω· ἔῤῥευν Theocr. Idyl. 2, 89.: ἀνηρώτευν Idyl. 1, 81., h. e. ἀνηρώτεον, a praeſ. ἀνερωτέω, pro ἀνερωτάω. v. Portus Lex. Dor. h. v. et in εω. Itaque exempla verborum huius formae a nobis P. 1. p. 107. propoſita e Theocriti carminibus, vt appareret, Dores pro litera ω̃ poſuiſſe diphthongum ευ, referri potius debebant ad ea verba, quae diphthongum ευ oſtentarent pro diphthongo ου, h. e. εο P. 1. p. 117. Scilicet obſequuti ſumus ibi auctoritati Telleri, aliorumque grammaticorum, neque ipſius rei veritati. v. P. 1. p. 129. Sed tert. perſ. ſing. eiuſdem generis verborum Iones terminari iuſſere ſyllabis εεν, quae coirent in vnam ειν, vt ἤσκειν Il. γ', 388.: quam Dores, et veteres Attici, in ην mutarunt. v. harum animaduerſſ. P. 1. p. 187. ſ.

Ad p. 131. *de deductione.* — p. 120.] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *de deductione conſule c. 4. m. 2. et finem Capitis. De terminatione c. 5. m. 2. De charact. c. 3. m. 2. et 3.* Omnino de formatione Futuri varia v. Macrobius p. 661. ſſ. et Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 4.

τύψω] H. e. τύπσω, quod extitiſſe e praeſ. obſoleto τύπω videri, ſupra iam ad p. 120. gram. ſignificauimus. Poſt ϑήσω addi poteſt Fut. χρυσώσω, χρυσώσεις, χρυσώσει. Attici vero pro τύπτω etiam τυπτέω dixiſſe videntur, ita, vt Fut. τυπτήσω inde duxerint: v. Etymol. M. p. 463. 56.: vt, τυπτήσω Ariſt. Nubb. 1445.: τυπτήσεις. Id. Plut. 21.: τυπτήσει Plato Gorg. 82. p. 259.: τυπτήσειν Demoſth. p. 580. 585. To. 1.: aor. 1. τυπτήσας Cteſ. excc.

Perſicc.

Perſicc. 11.: v. Moeris v. τυπτήσειν· τυπτήσομαι Ariſt. Nubb. 1382.: v. Atticiſta anonymus ap. Villoiſon. Anecdd. Grr. 2. p. 83. Sic παιήσομεν legitur ap. Ariſt. Nubb. 1123.: v. Euſtath. ad Il. θ' p. 722. 57., a quo etiam Futura λιήσω, et τιήσω, laudantur, ducta a praeſentibus τιέω, λιέω, pro τίω, λίω, vt apud Pind. Pythionn. 4, 386. aor. 1. ἐκδιδάσκησεν legitur, ductus a praeſ. ἐκδιδασκέω, pro ἐκδιδάσκω.

verba, quorum characteriſticae ſunt λ̄, μ̄, ν̄, ρ̄ etc.] At Futura horum verborum poſt literas characteriſticas λ̄, et ρ̄, inſertam quoque habere, linguae Dorienſium more, literam σ̄, docuimus iam P. 1. p. 205. ſ. et ſupra ad p. 120. gram. Sed hoc praeceptum valere etiam de caeteris horum verborum generibus, docere conatus eſt Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 4. p. 54. Nam e praeſentibus obſoletis, ψάλω, νέμω, φάνω, τέμω, σπέρω, aliiſque ſimilibus, ait extitiſſe praeſentia Ionica ψαλέω, νεμέω, φανέω, τεμέω, σπερέω, quorum futura fuiſſent ψαλέσω, νεμέσω, φανέσω, τεμέσω, σπερέσω, ſed ex his futuris Ionas literam σ̄ exegiſſe, vt praeſentibus ſimilia eſſent: quo ſunt qui referant τελέει Il. θ', 415. ύ, 370. Odyſ. β', 256. τ', 557.: σημανέω Herodo. 1, 75.: et Atticos in iis ſyllabas duas εω contraxiſſe in vnam ῶ. Iam vt haec fere omnia facile apparet profecta eſſe ab ſolo Lennepii arbitrio: quum non credibile ſit, hunc tantum numerum praeſentium obſoletorum fugiſſe tot diligentes grammaticos Graecos, qui opes linguae ſuae omnes eo magis in promtu haberent, quo plura ipſis antiquiſſimorum ſcriptorum monumenta inſpicere licuiſſet: ita dubitari nullo modo poteſt, quin praeceptio Velleri, aliorumque grammaticorum, et veterum [v. Macrobius p. 661. 663.], et recentiorum, recte ſe habeat, ſi ratio praeſentium horum verborum, quorum memoriam ſeruarunt nobis libri, qui hodie reſtant, habeatur. Sic ποικίλλω, et τίλλω· fut. 1. ποικιλῶ, et

τιλῶ· vnde aor. 1. infinit. διαποικίλαι Iſocr. Euagor. p. 74. To. 2. Bat.: partic. τίλας Plut. apophthegmm. Laconn. p. 237. To. 8. Caeterum certum eſt, Atticos pro χαίρω dixiſſe etiam χαιρέω. Moeris: Χαιρήσεις, Ἀττικῶς· χαιρήσῃ, Ἑλληνικῶς. Χαιρήσεις Ariſt. Equitt. 825. Plut. 64.: v. Thomas Mag. h. v.: Plato Phileb. 10.: χαιρήσετον Ariſt. Equitt. 235.: χαιρήσειν Andoc. 1. p. 51. To. 2.: χαιρήσων Ariſt. Veſpp. 186.: ἐχαίρησεν Plut. V. Lucul. 25. p. 314. To. 3. Sic pro διδάσκω Dores dixerunt διδασκέω. Certe apud Pindar. Pythionn. 4, 386. legitur aor. 1. ἐκδιδάσκησεν, vt ſupra iam docuimus. Reliquorum autem verborum futura quum in omnibus ſcriptorum libris legantur: vt, τεμοῦμεν Plato Cratyl. 5.: quid attinet exempla eorum apponere? Caeterum in editt. Lipſſ. primis verbum, ποιμαίνω, ποιμανῶ, *paſco*, deeſt, ſed Batauae habent, *ποιμανεῖ paſcet ex ποιμαίνω. Matth. 2, 6.* Neque verba, *Et coniugantur ita — pete ex p. 124. not.*, in editt. Lipſſ. primis leguntur.

Ad p. 132. *Attici in polyſyllabis — vltimam circumflectunt*] Ioh. Grammat. p. 73. ſ. Τοὺς δὲ παρὰ τὸ ίζω μέλλοντας, ἀποβάλλοντες τὸ σ, περισπῶσιν [*Attici*]· ὀνειδιῶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ ῥαντιῶ ἀντὶ τοῦ ῥαντίσω, καὶ μυκτηριῶ ἀντὶ τοῦ μυκτηρίσω. Hoc ipſum praeceptum repetiit Gregorius p. 73. ſ. Τοὺς παρὰ τὸ ίζω μέλλοντας, ἐκβάλλοντες τὸ σ περισπῶσιν· ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ βαδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω, καὶ τὰ παραπλήσια. Etym. M. v. ἀκουτιῶ p. 51. 33. Ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ ίζω ῥημάτων τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, οἱ Ἀττικοὶ ἀποβάλλοντες τὸ σ τοῦ μέλλοντος, καὶ περισπῶντες, ἴδιαι μέλλοντα ποιοῦσιν· οἷον, ὑβρίζω, ὑβρίσω, ὑβριῶ· λακτίζω, λακτίσω, λακτιῶ· μυκτηρίζω, μυκτηρίσω, μυκτηριῶ· add. idem v. καθίζω p. 483. 21. Apollon. Alex. περὶ συντάξ. p. 271., in primiſque Suidas v. θεριῶ, et Phauorinus v. κομίζω, ex Georgii Lecapeni gram-

grammatica, vt videtur. v. Matthaeii lect. Moſquenſſ. To. 1. p. 69. Schol. Ven. ad Il. λ', 454. vocat ὕφεσιν τοῦ σ̄ Ἀττικὴν οὖσαν. Sed haec ὕφεσις τοῦ σ̄ accidit iis tantum huius generis verbis, quae penultimam habent breuem, et quidem in indicatiuo, infinitiuo, participio, non item in optatiuo, et coniunctiuo. v. Suidas v. θεριῶ. Sic, γνωριεῖτε Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. p. 400. To. 2.: νομιεῖτε Id. c. Lochit. p. 548. To. 2.: εὐδαιμονιεῖ Demoſth. p. 550. To. 1.: ἐγχειριῶν Id. p. 151. To. 1.: τειχιεῖ Id. ib. p. 69.: τειχιεῖν Id. ib. p. 375.: ἐπιστομιεῖν Id. ib. p. 85.: κακιεῖν Id. ib. p. 538.: προπηλακιεῖ Id. ib. p. 557.: ὑστεριοῦμεν Id. ib. p. 49. Sed in iis verbis, quorum praeſentis penultima, nunc breuis eſt, nunc longa, litera σ̄, modo tollitur, modo retinetur: vt, βαδίσω, et βαδιῶ· v. Suidas v. θεριῶ. Atque hanc ipſam rationem Attici ſequuti ſunt etiam in futuris mediis indicat. optat. infinit. partic.: vt, βαδιοῦμαι Demoſth. p. 244. To. 1.: v. Moeris h. v. et ibi Pierſon. p. 106.: βαδιεῖται Demoſth. ib. p. 108. Ariſtoph. Plut. 495.: βαδιεῖσθε Dem. ib. p. 552.: βαδιοῦνται Plato Sympoſ. 15.: βαδιοίμην Ariſt. Plut. 90.: βαδιεῖσθαι Demoſth. de f. legat. p. 152. To. 2. Tail.: ἀγωνιεῖσθαι Xen. Cyrop. 2, 1. 5.: κομιεῖσθαι Xen. Apomnn. 4, 4. 12.: διαγωνιεῖσθαι Demoſth. p. 78. To. 1.: ὀργιεῖσθε Id. ib. p. 123.: ὀργιεῖσθαι Iſocr. c. Callim. p. 484. To. 2.: ψηφιεῖσθαι Id. Aeginet. p. 526. To. 2.: προσορμιούμεθα Dem. p. 52. To. 1.: χαριοῦνται Id. ib. p. 127.: προφασιοῦνται Aeſchin. p. 416. To. 1.: ψηφιεῖσθε Lycurg. p. 141. Hauptm. pr.: λογιεῖσθε Id. p. 149.: ἀποψηφιεῖται Id. p. 215.: φροντιούμεθα Eurip. Iphig. Taur. 343. Vid. Metarius p. 46. ſ. Index marmm. Oxonn. in σ̄, et Georgius Hierocr. 1. p. 29. Apud Iſocr. ep. 6. p. 473. To. 1. in cod. Helmſt. et Ald. legitur aor. 1. med. coni. λογιῆσθε, pro quo Lycius repoſuit λογίζησθε, repugnantibus verbis, καὶ βουλεύσησθε.

σησϑε. Sed corrigi debet λογίσησϑε. v. Apollon. Alex. περὶ συντ. 3, 30. p. 271. ſ. Librarii vero recentiores in libris ſcriptorum Atticorum ſaepenumero hanc futuri formam mutarunt in vulgarem, quam editores eorum fere retinuere: vt, νομίσουσιν Xen. Cyrop. 3, 3. 21.: ſed cod. Guelf. recte ſcriptum exhibet νομιοῦσιν, vt ib. 3, 3. 24. ἐϑιοῦσι pro ἐϑίσουσι· verum idem codex 7, 3. 4. pro ἀποκομιεῖ male legit ἀποκομίσει, et 6, 1. 13. pro τειχιεῖσϑαι habet τειχίσασϑαι· librarius ſcilicet ſcribere τειχίσεσϑαι voluiſſe videtur: et quanquam 5, 4. 12. omnes libri ante Zeunium editi de ſcriptura κομίσεται conſentiunt: tamen reſcribi haud dubie debet κομιεῖται, quod ſit e ſecunda operis recenſione petitum, pro quo Xenophon in recenſione prima ſcripſerit καρπώσεται, quae eſt etiam cod. Palaeocom. lectio: coll. 1, 5. 7.: vt χαριοῦμαι, pro χαρίσομαι apud Ariſt. Theſmophorr. 946. et ap. Demoſth. p. 34. To. 1. Hanc futuri formam Attici accepiſſe videntur ab Ionibus: vt, κομιεῖ Herodo. 2, 121. 3.: νομιοῦμεν Id. 2, 17.: ἀνδραποδιεῖται Id. 6, 17.: διαχειριούμενον Hippocr. morbb. mulierr. 24. p. 532. To. 2.: ὁριεῦμαι Id. de arte c. 4. p. 3. To. 1.: v. Portus Lex. Ion. in ῶ· et ex Attica dialecto eam adſciuit dialectus Macedonica noua, atque Alexandrina: vt, ἐμποδιεῖν Polyb. 5, 14.: νομιοῦσι Id. 5, 27.: χειριεῖν Id. excc. legatt. 47. p. 640. To. 2.: ἐγχειριεῖν Id. 8, 13.: ἀπαρτιεῖν Id. excc. legatt. 114. p. 761. To. 2.: μεριεῖ, et διαμεριεῖ, Sym. et Aqu. Gen. 49, 27.: διαμεριῶ οἱ ὁ Pſ. 59, 6.: ἐγγιοῦσι Pſ. 31, 6.: ἐκσπερματιεῖ Numerr. 5, 28.: μακαριοῦσιν Pſ. 71, 18.: συνετιῶ Pſ. 31, 8.: ψωμιεῖς, et ποτιεῖς, Pſ. 79, 5.: ſed pro δανειεῖς Deut. 15, 10., quia penultima verbi longa eſt, debebat ſcribi δανείσεις, vt ſcriptum eſt in Ald. et cod. Oxon., vel certe δανιεῖς, quia praeſens δανίζω legibus analogiae accommodatius eſt, quam δανείζω. v. Salmaſius in de vſuris c. 2. p. 15. ſ. At haec

haec verbi forma extat in pluribus aliis verſionis V. T. ſeptuagintauiralis locis, ita, vt videatur fuiſſe Alexandrina, et Macedonica: et ex iis, quae apud Suidam v. θεριῶ leguntur, collegi recte poſſe videtur, formam futuri δανείσω, quae Athenienſibus, eiecta litera σ, barbara viſa eſſet, in eadem dialecto fuiſſe vſitatam. Haec vero futura omnia Lennepius praelectt. acadd. c. 4. p. 53. ſ. extitiſſe contendit, non e verbis in ιζω deſinentibus, immo e verbis obſoletis in εω exeuntibus, quorum futura terminata eſſent proprie quidem ſyllabis εσω, ſed Ionice ſyllabis εω, quas Attici, quorum aures concurſum vocalium ferre non poſſent, coire in vnam ſyllabam ῶ iuſſiſſent: vt, βαδιέω, fut. βαδιέσω, Ion. βαδιέω, Att. βαδιῶ· At haec quoque bella facile apparet eſſe ingenii commenta. Idem Suidas v. θεριῶ, Οὐκέτι δὲ, inquit, ἀγοραῶ, ἐδὲ κολαῶ· ἐδὲ γὰρ ὅλως τῷ ι παραλήγει· ſed in Etymol. M. p. 369. 56. haec traduntur: Ἐργᾷ· ὅτι [l. ὅτε] ἐργᾷ τὴν γῆν [Gen. 4, 11.]· ἔστιν ἐργάζω ἐργάσω· καὶ ἐπειδὴ πᾶς μέλλων βραχείᾳ παραληγόμενος περισπᾶσθαι θέλει, οἷον περῶ, κερῶ, γίνεται ἀποβολὴ τῦ σ, ἐργαῶ περισπώμενον, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, ἐργῶ, ἐργᾷς, ἐγᾷ· ὁ παθητικὸς ἐργῶμαι, ἐργᾷ. Attici enim futura verborum in αω, quorum multorum praeſentia etiam ſyllabis αζω terminantur, in εω, et οω, exeuntium ita fingunt, vt, exacta litera σ, et ſyllabis αω, εω, οω, in vnam contractis, ſimilia ſint praeſentibus. Quae quidem futurorum forma Attica multos doctiſſimos homines, vt Neocorum [ad Ariſt. Plut. 57.], Spanhemium [ad Ariſt. d. l. et ad Callim. h. in Del. 204.], Berglerum [ad Ariſt. Nubb. 692. 800.], Albertium [ad Heſych. p. 1293. To. 2.], alioſque, ita decepit, vt ea putarent eſſe praeſentia, quae vim futurorum haberent. vid. Pierſonius ad Moer. p. 124. ſ.: Villoiſonius ad Longum p. 247. ſ.: Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 4. p. 53.: Daueſius miſcell. critt. p. 74. ſſ. ed.

ed. pr., qui p. 80. ſ. cauſſam, et originem, vſus futurorum contractorum apud Atticos oſtendit ſibi in eo quaerendam eſſe videri, quod aures ipſorum metri iambici, et trochaici, ſuauitate delectatae fuerint, vt Ionum aures ceperit grauitas metri dactylici, ſiue heroici. At etiam apud Herodo. 1, 97. δικᾷν legitur in omnibus libris, pro δικάσειν, ſed a praeſ. δικάζω, cuius imperf. ἐδίκαζε eodem loco extat, neque de Lennepii ſententia a praeſ. obſoleto, δικάω, cuius formam Ionica lingua mutari etiam in δικέω iubebat [v. harum animaduerſſ. P. 1. p. 57.]. Conf. Budaeus Commentarr. L. Gr. p. 750. et Sylburgius ad Clenard. et Anteſignan. p. 431. Han. mai. Sic, ἐλᾷς, et ἐλῶσι, Herodo. 1, 207.: ἐλῶν Idem 2, 162. 7, 33. 37. 5, 89. Sed exempla huius futuri contracti Attica obſeruaueramus haec: διαβιβᾶτε, pro διαβιβάσετε, a praeſ. διαβιβάω [conf. Etymol. M. v. κρεμόω p. 536.], Demoſth. p. 672. To. 1.: Moeris: Διαβιβῶ, Ἀττικῶς· διαβιβάσω, Ἑλληνικῶς· vt, ἀναβιβῶμαι, pro ἀναβιβάσομαι, Aeſchin. p. 312. To. 1.: Suidas Ἀναβιβῶμαι, ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσομαι· Ἀμειψίας· ἀναβιβᾶται Demoſth. de f. legat. p. 204. Tail. To. 2.: προβιβᾷς Ariſt. Auu. 1569.: βιβῶσιν Id. Plut. 275.: νικῶ Id. Nubb. 891.: διασκεδῶ Id. Auu. 1053.: δρῶ Id. Plut. 222. Aeſchyl. Suppll. 514.: ἐῶ Ariſt. Plut. 1072.: vbi ſchol. Doruil. ἐάσω· ἐλῶ Xen. Cyrop. 1, 4. 20.: vbi codd. Brem. Bodl. Guelf. habent ἐλάσω· Moeris: Ἐλῶ, Ἀττικῶς· ἐλάσω, Ἑλληνικῶς· ἀπελῶσιν Ariſt. Eccleſſ. 684.: ἐξελῶ Demoſth. p. 746. To. 1.: ἐξελῶν Eurip. Phoenn. 620.: ἐλῶντες Xen. Cyrop. 6, 2. 7.: πειρᾶσθαι Xen. Cyrop. 6, 1. 13.: cod. Bodl. legit πειράσεσθαι· γαμεῖς Sophocl. Antigon. 766.: γαμοῖτο Xen. Cyrop. 8, 5. 10.: καλῶ Ariſt. Acharnn. 967.: Moeris: Καλῶ καὶ ἐπὶ τοῦ καλέσω, Ἀττικῶς· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος μόνων τῶν Ἑλλήνων τὸ λεγόμενον καλῶ· at καλέσω Ariſt. Plut. 965.: v. Politus ad Euſtath. p.

94.

94. To. 1.: καλεῖς Xen. Cyrop. 2, 3. 10.: cod. Bodl. καλέσεις· ἐπιμελεῖσθαι Plato Phaedon. 7.: cod. Tub. ἐπιμελήσεσθαι· vbi v. not. 3.: ποιῶ Ariſtoph. Plut. 1198.: vbi ſchol. Leid. ποιήσω· ἀρνεῖσθον Id. ib. 894.: τελεῖν Heſiod. Ἔργ. 253.: ξυνδιατελεῖ Plato Phaedon. 40.: vbi v. not. 17.: συμμαχεῖσθαι Xen. Cyrop. 2, 1. 5.: ἐπανορθέμεθα Plato Euthyphr. 11.: ἀναμαχεῖσθαι Xen. ib. 3, 1. 12.: ἐμπεδῶσιν, pro ἐμπεδώσωσιν, Xen. Cyrop. 4, 2. 4.: vt legunt omnes libri, praeter Zonar. et cod. Guelf., qui habent ἐμπεδώσωσιν· vt, 5, 1. 10. eſt ἐμπεδώσω fut. indic. in omnibus libris: βιῶτιν, pro βιώσωσιν, Plato Phaedon. 62.: vbi v. not. 20.: ἀποδρᾷ Xen. Cyrop. 1, 4. 13. in cod. Guelf.: νοσῶσι Id. ib. 1, 6. 13. in cod. Brem. Nam etiam in aor. 1. coni. videntur Attici hac forma contracta vſi eſſe. Moeris: Φθῶσιν, Ἀττικῶς· φθάσωσιν, Ἕλληνες. v. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 24, 2. p. 547. ſ. Ex dialecto Attica tranſiit haec forma futuri etiam in Macedonicam, et Alexandrinam: vt, ἐργᾷ, pro ἐργάσῃ, a praeſ. ἐργάζομαι, Deut. 5, 13.: v. Etymol. M. p. 369. ſ.: μελετῶ Eſai. 38, 14. cod. Vatic.: cod. Alex. habet μελετήσω· συμβιβῶ Pſ. 31, 8.: συμβιβᾷ Eſai. 40, 13. cod. Vatic.: cod. Alex. συμβιβάσει· δῶ Deut. 2, 5. cod. Vatic.: δώσω cod. Alex.: ποιῶ Matth. 26, 18.: κληρονομεῖ 1. Corr. 15, 50.: προσδοκῶμεν Matth. 11, 3.: ἐκχεῖται Marc. 2, 22.: τελειοῦμαι Luc. 13, 32.: ἐρημοῦται Matth. 12, 25.: γεννᾶται Matth. 2, 4.: haec enim ſunt futura media, vim futurorum paſſiuorum habentia. v. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 24, 2. p. 550. et Neocorus in de verbis mediis p. 98. ſ. Lipſ. Vellerus autem nihil de hac futurorum forma praecepit, quia putaſſe cum aliis videtur, haec futura prima eſſe futura ſecunda. vid. gram. p. 133. annot. 5. Caeterum verborum καίω, κλαίω, Attice κάω, κλάω [v. Etymol. M. p. 497. 4.], πλέω, πνέω, νέω, χέω, aliorumque ſimilium,

 futura

futura καύσω, κλαύσω, πλεύσω, πνεύσω, νεύσω, χεύσω, ducta ſunt, vt ſupra iam ſignificauimus, a praeſentibus obſoletis καύω, κλαύω, πλεύω, πνεύω, νεύω, χεύω, in quibus litera ῠ partes digamma Aeolici agit. vid. animaduerſſ. P. 1. p. 103. Eulogius apud Etymol. M. p. 809. 35. et Euſtath. ad Il. έ p. 531. 13. Et in editt. Lipſſ. primis verba, κομιεῖται — *Epheſſ.* 6, 8., deſunt.

Dores dicunt ομες — *et* οντι] Vt, πείσομες Ariſt. Lyſiſtr. 168.: βωςρήσομες Theocr. Idyl. 5, 64.: vid. animaduerſſ. P. 1. p. 184.: ἐπιτρέψοντι Pindar. Olympp. 6, 36.: v. ſupra ad gram. p. 126.

circumflectunt perſonas] Etymol. M. p. 548. 30. Οἱ γὰρ Δωριεῖς πάντας τοὺς ὁριστικοὺς μέλλοντας περισπῶσιν. add. idem p. 381. 30. Ioh. Grammat. p. 87. Καὶ τὰ εἰς ῶ λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου περισπῶσι [*Dores*]· δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενησῶ· καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου βαρύτονα ῥήματα εἰς εῖ λήγοντα μέλλοντος χρόνου περισπῶσι· δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ· λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι. Atque haec ipſa praecepta repetiit Gregorius p. 109. 147. add. Euſtathius ad Il. ά p. 23. 10. p. 129. 23. et ad Odyſ. ζ' p. 1557.: cuius poſterioris loci verba iam ad gram. p. 126. propoſuimus. Sic, ἀσῶ Theocr. Idyl. 1, 145.: δακρυσῶ Id. 2, 64.: ἑρψῶ Id. 5, 45.: ἡξῶ Id. 4, 47.: θυσῶ Id. 2, 23.: νομευσῶ Id. 1, 14.: πεμψῶ Id. 5, 141.: ἀξεῖς Id. 1, 11.: ἡξεῖς Id. 15, 144.: νικασεῖς Id. 8, 10.: πατησεῖς Id. 5, 50.: ποιήσεῖς Id. 3, 21.: φυλαξεῖς Id. 1, 63.: ἑρψοῦμες Idyl. 18, 41.: σαξεῦμες Id. 18, 46.: τιμασεῦντι Id. epigr. 14, 4.: γλυγιξεῖν Idyl. 1, 98.: v. Gregor. p. 120.: νικασεῖν Id. 5, 28.: δωσῶν Id. 4, 47.: ἀρξεῦμαι Id. 2, 65.: φυλαξοῦμαι Id. 15, 72.: vbi v. Valquenar. p. 369.: φευξῇ, et

et διαχρησεῖται, Id. 15, 54.: ποιησεῦνται Hipparch. fragmm. Pythagg. p. 669. Gal. 2. Vid. Portus Lex. Dor. in ῶ, εις, ει, et ευντι, atque Metarius p. 219. ſ. Caeterum Siculorum lingua in iis verbis, quorum ſyllaba penultima haberet vocalem breuem, literam σ in futuro geminauit, vt τελέσσω, pro τελέσω. v. Etymol. M. p. 381. 23.

Futurum 2.] Hoc vero Futuro caruiſſe Graecos, ita, vt omnia illa Futura, quae a grammaticis ſecunda [v. Etymol. M. p. 159. 14. p. 286. 4. p. 809. 42. Euſtath. ad Il. β′ p. 179. 33. ρ′ p. 1126. 3. Macrob. p. 662.] dicerentur, non eſſent, niſi Futura Attica a praeſentibus obſoletis puris, iiſque contractis, ducta, vt τυπῶ a τυπέω, φραδῶ a φραδέω, σαλῶ a σαλέω, ποιῶ a ποιέω, alia ab aliis, Lennepius ſibi perſuaſerat. vid. eius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 4. p. 54. 56. ſ. De qua quidem ratione quid ſtatuendum ſit, cum ex iis conſtare poteſt, quae ſupra de poteſtate vtriuſque futuri dicta ſunt, et de ſuſpecta nimia praeſentium obſoletorum copia, quorum nec tenuiſſima veſtigia nunc vſquam appareant, tum magis etiam intellegetur ex iis, quae infra de forma, et vi, aoriſti ſecundi dicentur. Contra vero veteres grammatici e Futuris ſecundis tradunt extitiſſe praeſentia noua, vt, τυχέω e τυχῶ, στιβέω, vel στιβάω, e στιβῶ, στιχάω ex στιχῶ. Euſtath. ad Il. β′ p. 179. 33. Ὡς γὰρ στείβω, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔστιβον, καὶ μέλλων δεύτερος στιβῶ, ἀφ᾽ οὗ ἐξ ἀναδρομῆς τῆς εἰς θέμα ἐνεστὼς ὁ στιβῶ· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ στείχω ἔστιχον στιχῶ, θεματικὸς ἐνεστὼς, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων στιχῶ, ἐξ οὗ τὸ, ἐστιχῶντο· τὸ μέντοι στιβῶ στιβήσω οὐ φαίνεται οἵας συζυγίας ἐστίν· v. Etymol. M. v. ἀστίβητος p. 159. 13. Euſtath. ad Il. ρ′ p. 1126. 3. Δῆλον δ᾽, ὅτι ἐκ τοῦ τυχῶ, δευτέρου μέλλοντος ἀναδραμόντες εἰς ἐνεστῶτα, γέγονεν Ἀττικῶς ὁ τετύχηκα παρακεί-

 μενος

μενος· ὅθεν ὁ τετυχηκώς· ὅτω πως καὶ ὁ γεγραφηκὼς κεῖται, καὶ ὁ συνδεδραμηκώς.

de deductione etc.] In editt. Lipſſ. primis, et Batavis, legitur, *De deductione v. c. 4. m. 2.* [Bat. n. 2.] *et finem capitis. De Terminatione c. 5. m. 2. p. 106.* [Bat. n. 2. p. 110.]. *De lit. charact. p. 148. m. 5.* [Bat. p. 157. n. 5.].

λήθω — λαθῶ] Sic a praeſ. φήγω ducitur fut. 2. φαγῶ, et ab hoc aor. 2. ἔφαγον. v. Etymol. M. v. φάγομαι p. 786.

τρώγω — τραγῶ] Nam aor. 2. eſt ἔτραγον· v. Euſtath. ad Odyſ. ζ' p. 1553. 33.: vt, κατέτραγον Ariſt. Acharnn. 809.: παρέτραγε Id. Rann. 1019.: imperat. ἔντραγε Id. Veſpp. 610.: coni. περιτράγῃ Id. Acharnn. 257.: infinit. διατραγεῖν Id. Veſpp. 366.: partic. ἀποτραγόντα Laërt. 9, 59. Sic a praeſ. πείθω eſt fut. 2. πιθῶ. vnde aor. 2. optat. πίθοιμεν Theocr. Idyl. 22, 64.: partic. πιθὼν Ariſt. Plut. 950. Rann. 1199.: fut. 2. med. πιθοῦμαι Ariſt. Nubb. 87.: aor. 2. indic. ἐπίθοντο Odyſ. ψ', 141.: aor. 2. imperat. πιθοῦ Sophocl. Antigon. 1108.: optat. πιθοίμην Ariſt. Nubb. 119.: infinit. πιθέσθαι Odyſ. ρ', 21. Sophocl. Electr. 430. Sed a πλήττω ducitur fut. 2. πλαγῶ, aor. 2. ἔπλαγον, quum refertur ad animum, verum πληγῶ, ἔπληγον, quum ad corpus pertinet, vt veteres quidem grammatici tradunt. vnde aor. 2. paſſ. indic. ἐπλήγην, et optat. πληγεῖεν· partic. πληγεὶς Xen. Cyrop. 7, 1. 18.: fut. 2. paſſ. πληγήσεσθαι Xen. Cyrop. 2, 3. 5. 8. Vnde apud Hom. Il. γ', 31. legitur, κατεπλήγη φίλον ἦτορ. v. Etymol. M. p. 661. 39.

pauciſſima verba in omnibus temporibus vſitata] Itaque in verbis maxime anomalis, vt vulgo vocantur, tempora, eorumque numeri, et perſonae, quae in libris Graecorum ſcriptorum leguntur, diligenter ſunt ab huius linguae ſtudioſis annotandae. Cuius quidem rei

nos,

nos, vbi ad locum de hoc verborum genere peruentum fuerit, periculum facere conabimur.

Ad p. 133. *verba, quorum character* λ̄, μ̄, ν̄, ρ̄ *etc.*] Sic, κτείνω· fut. 1. κτενῶ· fut. 2. κτανῶ· infinit. κτανεῖν Aeſchyl. Choëphorr. 899. At ἀγγέλλω etiam in fut. 2. retinet literam ε. Certe apud Herodo. 4, 153. legitur in bonis libris aor. 2. ἀπήγγελον, et apud Arrian. anab. 2. p. 125. Blanc. ἐπαγγέλῃ. Conf. ad Plat. Phaedon. 1. not. 12.

νέμω — ναμῶ] Sic a praeſ. τέμνω, h. e. τέμω [v. Etymol. M. p. 162. 49.] ducitur fut. 1. τεμῶ [Plato Cratyl. 5.]: fut. 2. ταμῶ· vnde aor. 2. ἔταμον [Herodo. 5, 25.]: coni. τάμω [Anacr. odar. 50, 10.; vbi tamen Stephanus edidit τέμωσι]. Conf. Etymol. M. v. τάμον p. 745. 25.

πέρθω — παρθῶ] Sic, τρέφω, τραφῶ· πέρδω *pedo*, παρδῶ· vnde aor. 2. infin. καταπαρδεῖν Ariſt. Plut. 618.: et partic. ἀποπαρδὼν Id. Auu. 791.: et δέρθω, fut. 2. δαρθῶ, aor. 2. ἔδαρθον, et, per metatheſin, ἔδραθον· v. Etymol. M. p. 285. 54.: vt ἔπραθον Odyſ. ι, 49.

excipiuntur tria] Etymol. M. p. 559. 24. Ὁ δεύτερος ἀόριςος, ἔλεγον· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἔλαγον, κατὰ τὸν λέγοντα κανόνα, κἂν τύχῃ τὸ ε σὺν ἀμεταβόλῳ, εἰς α αὐτὸ τρέπει ὁ δεύτερος ἀόριςος· ἀλλὰ σεσημείωται τὸ λέγω, ἔλεγον· φλέγω, ἔφλεγον· καὶ ἀείρω, ἤερον· καὶ ὀφείλω, ὤφελον. Nam quae de aor. 2. praecipiuntur, ea valent etiam de fut. 2., a quo aor. 2. ducitur. Sed fut. 2. βλεπῶ proficiſci videtur a praeſ. βλέπτω [v. Etymol. M. p. 562. 4.], vt τυπῶ a τύπτω.

aſſumunt hic γ] Vt referant ſcilicet literam characteriſticam praeſentis. nam fut. 1. πράξω ductum videtur a praeſ. obſoleto πράγω [v. gram. p. 122.], vt κράξω a κράγω· aor. 2. ἀνέκραγον Pindar. Nemeonn. 7, 112.: ἀνεκράγετε Demoſth. p. 583. To. 1.: coni. ἀνακρά-

ἀνακράγῃ Idem ib. p. 586.: partic. *ἐγκραγόντες* Thuc. 8, 84.

quando σ, habent δ] Vt ipſa quoque oſtendant alteram literam conſonantis characteriſticae praeſentis, quum literam ζ conflatam eſſe e literis σδ conſtet. Verbum, ὄζω — ὀδῶ, in editt. Lipſſ. primis non legitur: ſed exempla Batava habent, ὄζω *oleo*, ὄσω, ὀδῶ. *Hinc perf. med.* ὦδα· *vide Anom.* Etymol. M. p. 615. 46. ἐκ δὲ τῦ ὄζω, ὁ μέλλων, ὄσω· ὁ παρακείμενος, ὦκα· ὁ μέσος, ὦδα· καὶ Ἀττικῶς, ὄδωδα. Ὀδώδειν Plut. compar. Demoſth. et Cic. 1. p. 381. To. 5. Tub.: pluſquamperf. ὠδώδει Plut. V. Alex. M. 20. p. 279. To. 4. Sic καθέζω· fut. 1. καθέσω· fut. 2. καθεδῶ· fut. 2. med. καθεδῦμαι· qua forma Attici vſi ſunt, vt in capite de verbis anomalis dicetur.

μυκάω — ἔμυκον] Hic aor. deeſt in editt. Lipſſ. primis, et Batauis: ſed in his nec reliqui aoriſti notati ſunt, quorum vſus a nobis in loco de verbis anomalis confirmabitur ſcriptorum veterum auctoritatibus. Μύκον legitur ap. Hom. Il. ἑ, 749. θ′, 399. Et Euſtathius quidem ad priorem poëtae locum p. 604. 41. notauit haec, Ἔςι δὲ τὸ ἔμυκον, δεύτερος ἀόριςος τῦ μυκῶ ῥήματος, κατὰ τὸ χραισμῶ, ἔχραισμον [ἔχραισμε Il. ξ′, 66.]· δυπῶ, ἔδυπον· κτυπῶ, ἔκτυπον [ἔκτυπε Il. θ′, 75.]· ληκῶ, ἔλακον [λάκε Il. ί, 616. ξ′, 25.]. Caeterum in exemplis Batauis verbo μυκάω *mugio* μυκῶ ſubiecta extat haec obſeruatio: *Peculiare eſt* γεννᾶται *naſciturus ſit Matth.* 2, 4. Nos vero iam ſupra docuimus ad gram. p. 132., γεννᾶται eſſe formam Alexandrinam futuri primi medii, quod vim futuri paſſiui haberet.

ea, quae poſt contr. — verba in οω — carent hoc Futuro] Quod eſt ipſum praeceptum Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 88. Han. mai.

Ad p. 134. *per metatheſin — ἔδρακον*] Δρακεῖν Aeſchyl. Agam. 611.: δρακέντες Pind. Nemeonn. 7, 4. Ety-

4. Etymol. M. p. 286. 8. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδρακον, ὡς ἔπραθον [Il. σ', 454.] ἐκ τοῦ πέρθω· καὶ ἔτραπον [Sylb. coni. ἔταρπον] ἐκ τοῦ τρέπω. Ἔδαρκον ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων [hoc vero praeceptum non integrum laudatur, vt iam Sylburgius animaduertit], ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων· πόθεν ἔχει τὸ α; κἂν που τύχῃ τὸ ε σὺν ἀμεταβόλῳ, εἰς α αὐτὸ τρέπει ὁ δεύτερος ἀόριστος· καὶ Ὅμηρος, ἐσέδρακον ἄντην [Il. ω', 223.]· καὶ, Οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ [Il. ξ', 344.], ἀντὶ τοῦ ἴδοι. Euſtath. ad Il. γ' p. 377. 32. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν δράκον ἐκ τοῦ δέρκω τὸ βλέπω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδαρκον, γίνεται, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ.

Ion. eſt τυπέω] Vid. Portus Lex. Ion. in εω, et harum animaduerſionum P. 1. p. 76.

οὖμες] Vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 117. 184., et ſupra ad gram. p. 132., itemque Metarius p. 224.

Perfectum] De terminatione huius temporis v. Macrobius p. 658. ſſ., et Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 6., qui veram actiui indic. notam ait eſſe ſyllabam κα, ad quam terminationem adeo diligenter reuocandae ſint terminationes aliae omnes.

de deductione adeas etc.] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt, *De deductione adeas cap. 4. m. 3.* [Bat. n. 3.] *et finem Capitis. De litera characteriſtica cap. 3. m. 6.* [Bat. n. 6.]. *De augmento Cap. 2. m. 1. 4.* [Bat. n. 1. 4.] *et notam 1.*

τέτυφα] Sic, βλάπτω, βλάψω, βέβλαφα· vnde infinit. βεβλαφέναι Demoſth. p. 368. To. 1.: γράφω, γράψω, γέγραφα Ioh. 19, 22.: ſed φεύγω, φεύξω, πέφευγα, pro πέφευχα· vid. gram. p. 31. reg. 111.: vbi poſt verba *in ſuam tenuem*, addi poſſunt verba, *vel mediam.* vt, ἀποπεφεύγασιν Dinarch. 1. p. 40. To. 2. Scilicet τέτυφα, vt ex iis, quae ſupra ad gram. p. 122. de litera perfecti characteriſtica dicta ſunt, conſtare poteſt, extitit, vocalitatis cauſſa, e τέτυπκα,

τυπκα, γέγραφα e γέγραφκα, πέφευγα e πέφευγκα, vt λέλεχα e λέλεγκα, ſimilia e ſimilibus.

ſic ποιέω — pro χ̄ ſumendo κ̄. vid. p. 31.] Haec omnia abſunt ab editt. Lipſſ. primis: Batauae legunt χ̄ *in* κ̄, pro, *pro* χ̄ *ſumendo* κ̄. Neque ſane neceſſe erat, vt ea hic traderentur, quum paulo poſt, gram. p. 135., etiam plenius tradita extent.

μολύνω — μεμόλυγκα] Sic, μεμιαγκότας, a praeſ. μιαίνω, Plut. V. Ti. Gracchi c. 21. p. 228. To. 5. Tub.: ἀποπέφαγκεν, a praeſ. ἀποφαίνω, Dinarch. 1. p. 40. 44. To. 2. Reiſqu.

habent etiam nonnulla etc.] Immo, *Habent enim nonnulla:* vt recte legitur in editt. Lipſſ. primis, et Batauis. Pertinet enim hoc praeceptum ad perfecta illa ſex poſteriora. Etymol. M. v. κέκρικα p. 501. 14. Ἰςέον, ὅτι λέγει ὁ κανών· Ὅτε δὲ δι' ἀμεταβόλȣ ὁ μέλλων, ὁ παρακείμενος δι' αὐτȣ̃, καὶ τȣ̃ κ̄· εἶον, κείρω, κερῶ, κέκαρκα [ſic, αἴρω, ἀρῶ, ἦρκα· vnde ἠρκὼς Demoſth. p. 786. To. 1.]· πλὴν τῶν ἡμαρτημένων, τȣ̃ νενέμηκα, καὶ τῶν ὁμοίων· εἰσὶ δὲ ταῦτα, τέμω, τεμῶ· νέμω, νεμῶ· δέμω, δεμῶ· βρέμω, βρεμῶ· [Id. p. 606. 48. addit τρέμω, τρεμῶ, τετρέμηκα· v. animaduerſſ. P. 1. p. 88.] τȣ́τοις συνεξηκολȣ́θησε καὶ τὸ μένω, μενῶ. recte. nam perf. μεμένηκε legitur apud Plut. V. Agid. 17. p. 149. To. 5. Tub.: vt partic. μεμενηκότος apud Zoſim. 2, 49. 2.: διαμεμενηκυῖαν apud Polyb. 3, 55. Sed haec perfecta omnia non debebant παρακείμενοι ἡμαρτημένοι vocari, h. e. *perfecta a regula analogiae aberrantia*, quum ei exacte reſpondere intellegantur. Nam ducta ſunt a praeſentibus in ε̃ω deſinentibus, quae e futuris primis praeſentium viſitatorum contractis extitere: vt, e fut. μενῶ, νεμῶ, τεμῶ, δεμῶ, βρεμῶ, καμῶ, praeſ. μενέω, νεμέω, τεμέω, δεμέω, βρεμέω, καμέω· quae futura contracta nata ſunt e futuris integris μενήσω, νεμήσω, τεμήσω, δεμήσω, βρεμήσω, καμήσω· vnde perf. μεμένηκα, νενέμηκα, τετέ-

τετέμηκα, δεδέμηκα, βεβρέμηκα, κεκάμηκα. Euſtath. ad Il. ρ́ p. 1126. 3. Δῆλον δ', ὅτι ἐκ τῦ τυχῶ, δευτέρυ μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἐνεςῶτα, γέγονεν Ἀττικῶς ὁ τετύχηκα παρακείμενος, ὅθεν ὁ τετυχηκώς· ὅτω καὶ ὁ γεγραφηκὼς κινεῖται, καὶ ὁ συνδεδραμηκώς. Sed pro κεκάμηκα dicitur fere, eiecta litera ᾰ, κέκμηκα, et τέτμηκα pro τετέμηκα, vt in loco de verbis anomalis docebitur.

diſſyllaba — *ῡ* — *extrudunt*] Etymol. M. p. 501, 12. Κέκρικα· τὰ γὰρ εἰς ῡω ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραληγόμενα, ἀποβάλλει τὸ ῡ κατὰ τὸν παρακείμενον. Οἱ ποιηταὶ δὲ προσλαμβάνυσιν ὡς τό, Ὁ δ' ἐκλίνθη [Il. γ́, 360. vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 185.]: et paucis verſibus poſt, quum παρακειμένυς ἡμαρτημένυς attigiſſet, addidit obſeruationem, e Choeroboſci opere de verbis petitam, hanc, Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι σεσημείωται καὶ ταῦτα, κρίνω, κρινῶ κέκρικα, πλύνω πλυνῶ πέπλυκα, κλίνω κλινῶ κέκλικα, καὶ τείνω τενῶ τέτακα· ταῦτα γὰρ ἀπέβαλε τελείως κατὰ τὸν παρακείμενον τὸ ἀμετάβολον· καὶ κερδαίνω δὲ εὕρηται χωρὶς τῦ ἀμεταβόλυ κεκέρδακα. Ζήτει εἰς τὰ ῥήματα τῦ Χοιροβοσκῦ. Sic vero patet, quo pertineant verba gram. p. 135., *Choeroboſcus addit κερδαίνω lucror*, κεκέρδακα· quae adeo non hunc locum occupare debebant, immo referenda erant ad praeceptum ſuperius, quod e verbis diſſyllabis oſtendit literam ῡ ante literam perfecti characteriſticam exigi ſolere.

θύνω propero] Editt. Batauae, *θύνω feſtino: immo feror impetu.*

Ad p. 135. *Ionice* — *ἔγταγκα pro ἔκτακα*] Hoc exemplum perfecti ſumtum eſt, vt ſupra iam P. 1. p. 162. ſignificauimus, e Caninii Ἑλλην. p. 261.: qui hanc eius formam poëtis tribuit, vt Anteſignanus ad Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 166. Hanou. mai. Conf. ipſe Clenardius p. 52. et Sylburgius in animaduerſſ. p. 464.

ἔςαλκα

ἕςαλκα] Partic. ἀπεςαλκὼς Demoſth. p. 942. To. 2.: ἐσπαρκας οἱ ὁ Eſai. 37, 30.: ἀπεκτακὼς Polyb. 3, 87.

Boeoticorum more] Immo *Boeotiorum:* in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur *Boeotorum.* recte. Nam Boeoti etiam pro τίθημι dixere τίθειμι [v. harum animaduerſſ. P. 1. p. 86.]· a qua adeo praef. forma ductum eſt perf. τέθεικα· qua etſi Attici quoque vſi reperiuntur: v. Georgius Hierocr. 1. p. 167.: tamen vel nomina a perf. paſſiuo ducta loquuntur, eos nec alterius eius formae vſu abſtinuiſſe: vt, ὑποθημοσύνη Xen. Apomnn. 1, 3. 7.: πρόσθημα Id. ib. 3, 10. 13. Sic ποτέθηκα legitur apud Theocr. Idyl. 15, 37.: ἐγκατέθηκε in titul. templi Herod. v. 30. p. 2. Salm. p. 339. Cren. Ἀφείκαμεν, et ἀφείκασι, habet Demoſth. p. 1291. To. 2.: ἀφεικέναι Plut. V. Cic. 29. p. 348. To. 5.: ἀφεικότα Id. de prof. virt. p. 248. To. 7. Tub. Sed de forma perf. ἀφέωκα, et ἀφέωμαι, dictum eſt a nobis harum animaduerſſ. P. 1. p. 107. Cur autem Vellero viſum ſit praecipere, a praeſ. ἵςημι proficiſci perf. ἕςακα, non video. Iones enim, et Attici, dixere ἕςηκα, ſed Dores ἕςακα, vt παρέςακε Pindar. Pythionn. 8, 100.: quae tamen perfecti forma in dialectum Atticam, et Macedonicam, Alexandrinamque, ita recepta eſt, vt poteſtatem haberet actiuam: vt, περιέςακας Axioch. 18.: καθέςακα οἱ ὁ Ier. 6, 17.: ἐφεςάκει Polyb. 10, 20. p. 229. To. 2.: ἀποκαθεςακέναι Id. excc. legatt. 22. p. 563. To. 2. Sed δέδοικα [Eurip. Phoenn. 397.], auctore Heraclide apud Euſtath. ad Il. λ′ p. 833. 6. et ad Odyſ. ι p. 1618. 49., Aeolice dicitur pro δέδεικα. Huius vero formae perfectorum exempla plura a nobis laudabuntur in loco de verbis in μι exeuntibus, atque anomalis.

Attici ε penult. mutant — in ο] Etiam Iones: vt, πέπομφα Iſocr. ep. 8. p. 489. To. 1. Bat.: πέπομφεν Demoſth. p. 54. To. 1.: πεπόμφασι Aeſchin. Socr.

2, 1.:

2, 1.: infinit. πεπομφέναι Polyb. 4, 49.: pluſquamperf. ἐπεπόμφεε Herodo. 1, 85.: ἐπεπόμφει Xen. Cyrop. 6, 2. 5.: ἀποπεπόμφει Arrianus anab. 2. p. 123. Blanc.: διαπεπόμφει Xen. Cyrop. 8, 4. 4.: ἦτε ἐκπεπομφότες Aeſchin. p. 446. To. 1.: κέκλοφας Ariſt. Plut. 389.: coni. κεκλόφωσι Id. Equitt. 1146.: partic. κεκλοφὼς Id. Plut. 356.: κεκλοφότες Demoſth. p. 738. To. 1. Phauorinus, neſciebam vnde: Κέκλοφα· κλέπτω, κλέψω, κέκλεφα, κοινῶς· κέκλοφα, Ἀττικῶς. Πότε ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς πρώτης, καὶ δευτέρας, συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἰδίους παρακειμένους; ἡνίκα τὸ ῥῆμα δισυλλαβεῖ, καὶ παραλήγεται ὁ κοινὸς παρακείμενος τῷ ε, τότε τρέπουσι τὸ ε εἰς ο μικρόν· οἷον, τρέφω, θρέψω, τέτρεφα κοινῶς, τέτροφα Ἀττικῶς [τέτροφας Ariſtoph. Nubb. 836.]· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ λέγω, καὶ πλέκω, καὶ τῶν ἄλλων [l. καὶ τοῖς ἄλλοις]. Etymol. M. p. 365. 53. Ἰστέον, ὅτι τὰ δισύλλαβα τῆς πρώτης, καὶ δευτέρας, συζυγίας τῶν βαρυτόνων, τὰ τρέποντα τὸ ε εἰς ο κατὰ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον — οἷον, λέγω, λέλοχα [Attice εἴλοχα· vt, συνειλοχὼς Plut. V. Rom. 5. p. 45. To. 1.: v. Thomas Mag. v. ἐξείλοχε, et ibi Hemſterhuſius p. 322. Valquenar. ad Chryſoſt. orat. 1. in laudem Pauli Apoſtoli p. 34. ſ. et harum animaduerſſ. P. 1. p. 75.] — στέφω ἔστοφα — κέκλοφα — στρέφω ἔστροφα — τρέφω τέθροφα [l. τέτροφα· vt pluſquamperf. ἐτετρόφει Polyb. 5, 74.: partic. perf. ἀνατετροφότες Demoſth. p. 324. To. 1.: ἀνατετροφότας Aeſchin. p. 179. To. 1.], τρέπω τέτροφα [at τέτραφε Dinarch. 1. p. 73. To. 2.: ἀνατέτραφεν Id. ib. p. 23.: ἀνατετραφὼς Id. ib. p. 93.: ἐπιτετραφότων Polyb. exc. de virtutt. 28. p. 103. To. 3. Lipſ.] — βρέχω βρέξω βέβροχα —. Conf. Euſtathius ad Odyſ. ψ' p. 1946. 47. Metarius p. 50. et harum animaduerſſ. P. 1. p. 75. Fuerunt enim grammatici, qui haec perfecta traderent eſſe perfecta, non actiua, ſed

media. v. Euſtath. ad Odyſ. ψ′ p. 1946. 47. Horum vero numerum miror augere voluiſſe Lennepium praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 69., quum nota huius temporis deſit. Scilicet fuit in ea opinione, vt traderet, etiam ea perfecta, quae vulgo media dicerentur, eſſe actiua.

in prima plur. Dor. eſt αμες] Vt, δεδοίκαμες Theocr. Idyl. 1, 16.: τεθνήκαμες Id. 2, 5. Conf. Portus Lex. Dor. in σ pro ν, et harum animaduerſſ. P. 1. p. 184.

in tert. αντι] Vid. Gregorius p. 150. et ibi Koenius. Etym. M. p. 661. 49. Πεποιήκαντι, Δωρικῶς· ὗτοι γὰρ τρέπȣσι τὸ σ εἰς τ, ἐπεισάδω, ȣ πλεονασμῷ, τȣ ν· τὸ γὰρ κοινὸν, πεποιήκασι. Sic, ἐςύκαντι Ariſt. Lyſiſtr. 995.: ὠδήκαντι Theocr. Idyl. 1, 43.: vbi ſchol. Δωρικῶς, ἀντὶ τȣ ὠδήκασιν. v. Portus Lex. Dor. in αντι, et nos ſupra ad gram. p. 126. Sed dialectus Alexandrina tertiam perſonam plur. perf. actiui, et medii, deſinere in ſyllabam αν iuſſit: vt, ἑώρακαν οἱ ὁ Deut. 11, 7. cod. Vatic.: παρέςηκαν Eſai. 5, 29. cod. Vatic.: εἴρηκαν Apoc. 19, 3.: ἔγνωκαν Ioh. 17, 7.: v. Portus Lex. Dor. h. v.: πέφυκαν Geoponn. 2, 6. 27. p. 101. To. 1.: vbi v. Niclaſius: πέφρικαν Lycophr. Alex. 252.: vbi Tzetzes hanc perſ. tert. plur. perf. formam eſſe ait Χαλκιδικῆς, ἤτοι Ἀττικῆς, διαλέκτȣ· v. Rutgerſius lectt. varr. 5, 6.: γέγοναν in tit. vet. apud Montefalc. diar. Ital. p. 125.: πέποιθαν Iudith. 7, 10. Sextus Empir. c. mathematt. 1, 10. 213. p. 261. Fabric. ȣδὲ γὰρ ἀσύνηθες εἶχεν ἡ ȣ̃τος λέξις, ὡς ἡ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν ἐλήλυθαν, καὶ ἀπελήλυθαν. Recentiores vero grammatici, vt Caninius Ἑλλην. p. 257. Cren., Portus Lex. Dor. v. ἔγνωκαν, aliique, hanc tertiae perſ. plur. terminationem tribuunt Boeotorum linguae. Certe etiam Batrachom. auctor v. 178. dixit ἔοργαν. Conf. Metarius p. 227. et Sturzius diſſert. de dialecto Alex. p. 32. ſ.

ſic

ſic in verbis circumflexis] Haec omnia, vſque ad verba, *cur prima verbi in* ἔζευχα *non repetatur*, *vid. p.* 115., in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

pluſquamperfectum] Vid. Macrobius p. 660. 673. Sic κεκομίκει Plut. apophthegmm. Laconn. p. 214. To. 8. Tub.: προσεβεβοηθήκει Thuc. 1, 50.

Ad p. 136. *Ion.* ἐτετύφεα, εας, εε] Etiam perſonae pluſquamperf. perf. med. Ion. exeunt in εα, εας, εε. Euſtath. ad Odyſ. ω' p. 1954. 29. Τὸ μέντοι ἐτεθήπεα [Odyſ. ζ', 167.], καὶ ἐτεθήπεας, κοινῦ ὑπερσυντελίκυ μεταποίησίς ἐστιν Ἰωνική. Ὡς γὰρ τὸ ἐτετύφειν ἐτετύφεις, ἐτετύφεα, καὶ ἐτετύφεας, οἱ Ἴωνες λέγυσιν, ὕτω καὶ τὸ ἐτεθήπειν ἐτεθήπεις, ἐτεθήπεα ἐτεθήπεας. Etymol. M. p. 386. 14. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι οἱ Ἴωνες τὴν ει δίφθογγον τῦ ὑπερσυντελίκυ ἐν μὲν τῷ ά προσώπῳ διὰ τῦ ε, καὶ α, προφέρυσιν· οἷον, ἐτετύφειν, ἐτετύφεα· τὸ ν ἀπεβλήθη· ἐπειδὴ τὸ α ἀποβλητέον ἐστὶ τῦ ν· οἷον, Ξέρξην, Ξέρξεα· — ἐν τῷ τρίτῳ δὲ προσώπῳ εἰς δύο εε διαλύεται· οἷον, ἐτετύφει, ἐτετύφεε· ἐπειδὴ τὸ α χαρακτηριστικόν ἐστι τῦ πρώτυ προσώπυ· τὸ δὲ ε, τῦ τρίτυ· διὰ τῦτο διαλύεται ἐν τῷ πρώτῳ, καὶ τρίτῳ· ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ προσώπῳ τὴν διάλυσιν εἰς δύο εε [ſc. ποιεῖ], καίπερ τῦ β' προσώπυ εἰς α λήγοντος· ἐπειδὴ γνησία ἐστὶν ἡ διάλυσις τῆς ει διφθόγγυ εἰς δύο εε, ὐ μέντοι εἰς ε, καὶ α· τὰ γὰρ δύο εε συναιρέμενα, τὴν ει δίφθογγον ἀποτελῦσιν· — ὀφείλυσιν ὖν εἰς ἐκεῖνα ἀναλυθῆναι, ἐξ ὧν καὶ συνέστηκεν. add. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. ψ' p. 1946. 24. Sic, ᾔδεα Il. ξ', 71. Herodo. 2, 150.: ᾔδεε Il. λ', 330.: πεποίθεα Odyſ. θ', 181.: καταλελοίπεε Herodo. 3, 61.: ἐβεβρώκεεν Hippocr. περὶ κρισ. c. 5. p. 435. To. 1. Lind.: ὀπώπεα Arrian. Indicc. p. 438. Blanc. vid. Portus Lex. Ion. in εα, et εε, et Metarius p. 126. ſ. 371.

Attice ἐτετύφην] Non male. Euſtath. ad Odyſ. ψ' p. 1946. 26. πολλοὶ δέ φησι [*Heraclides*] καὶ σὺν τῷ ν προ-

ν προφέρεσι τὴν εἰρημένην διὰ τῦ η Ἰωνικὴν γραφὴν τῶν ὑπερσυντελίκων, ᾔδην λέγοντες, καὶ ἐνενοήκην, καὶ ἐπεποιήκην κ. τ. λ. Sed in editt. Lipſſ. primis rectius legitur ἐτετύφη. v. Etymol. M. p. 386. 30. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. ψ′ p. 1946. 21. Metarius p. 64. et nos praef. tert. ad diall. Plat. quatuor p. 17. Sic, ᾔδη 'γὼ Ariſt. Auu. 510. Plato Phaedon. 8.: vbi v. not. 18.: Moeris: Ἤδη, Ἀττικῶς· ᾔδειν, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſon. p. 173., qui tamen apud Moeridem p. 172. ſcripturam ᾔδεισθα, pro ᾔδησθα, retinuit: κεχήνη Ariſtoph. Acharnn. 10.: ᾔδησθα Odyſ. τ′, 93. Plato Euthyphr. 20.: vbi v. not. 6.: ſed tertiam perſ. ſingul. in η exire iuſſerunt recentiores tantum Attici: v. Horti Adon. apud Metar. p. 64.: praeeuntibus Doribus: vt, ὀπώπη Theocr. Idyl. 4, 7.: v. Gregorius p. 117. et ibi Koenius: quorum lingua primam pluſqu. perf. perſ. ſing. etiam in ſyllabas εα deſinentem vſurpauit: vt, ἐπιτετελέκεια, ἑστάκεια, συναγαγόχεια. v. teſtamentum Dorice conſcriptum apud Gruterum Inſcrr. p. 216. 1, 25. 27. Nam veteres Attici eandem perſonam terminatunt ſyllaba ειν, pro ειν, ſequente vocali. v. Gregorius p. 50. et ibi Koenius, et Daueſius miſcc. critt. p. 232. ſ. edit. pr. Sic, ᾔδειν Ariſtoph. Veſpp. 556.: προσῄειν Id. Plut. 696.: vbi v. Hemſterhuſius p. 231. ſ.: ſcriptura cod. Dorvil. προσῄει redolet manum librarii recentioris: περιῄειν Id. ib. 709. Caeterum recentiores librarii, etiam grammaticorum diligentia decepti, non ſolum primam huius temporis perſ. ſing. Atticam, ſed etiam tertiam, mutarunt in communem. v. Daueſius d. l. Valquenarius ad Il. χ′, 280. p. 55. ſ. et ad Eurip. Hippol. 405. p. 207.

et in tert. perſ. plur. εσαν] Editt. Lipſſ. primae, *et in 3. plur.* εσαν, et Batauae, *et in plur.* εσαν. Etymol. M. p. 386. 46. Ἐτετύφεσαν, κατὰ Ἴωνας, καὶ Ἀττικὰς, ἐχὶ κατὰ κανόνα· ἐτετύφεισαν γάρ. Macrobius

bius p. 673. ſ. *Nam ἐπεποιήκεσαν, correpta penultima, Ιωνες protulerunt.* Phrynichus eclogg. p. 58. Ἠκηκόεσαν [ἀκηκόεσαν Herodo. 2, 52. Lycurg. p. 105. Hauptm.], ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν, ἐρεῖς· ἀλλ' ἐ σὺν τῷ ῐ, ἠκηκόεισαν. Ἐπεπτώκεσαν Herodo. 1, 64.: ἐώθεσαν Id. 1, 157. 2, 151. 3, 31., ita, vt etiam 1, 171. pro εἰώθεισαν reſcribi ἐώθεσαν debeat: ἐγεγόνεσαν Id. 1, 67. 5, 57. 62.: quomodo etiam ap. Plat. Gorg. 71. p. 229. ſcribi debet pro ἐγεγόνεισαν· ἐγρηγόρεσαν Ariſtoph. Plut. 744.: ἐπεποίθεσαν Herodo. 9, 88.: ἐκεκμήκεσαν Thuc. 3, 98.: εἰώθεσαν Id. 1, 134.: ita enim ibi pro εἰώθεισαν reponi oportet, quum haec tertiae perſ. plur. forma Thucydidi paene propria ſit: vt, ἀναβεβήκεσαν, et ἐκεκρατήκεσαν, 3, 23.: ἐκεκράγεσαν Ariſt. Equitt. 671.: καταδεδραμήκεσαν Xen. Cyrop. 7, 2. 2.: προκεχωρήκεσαν Id. ib. 2, 3. 6.: ἐδεδειπνήκεσαν Id. ib. 8, 3. 15.: εἰλήφεσαν Id. ib. 8, 4. 13. ſ.: ᾔδεσαν Id. ib. 8, 5. 3.: ἐτετελευτήκεσαν Id. ib. 8, 7. 1.: προσεληλύθεσαν Id. ib. 7, 1. 3. cod. Guelf., qui codex etiam 6, 2. 5. εἰώθεσαν legit, vt Palaeoc.: εὐτυχήκεσαν Demoſth. p. 231. To. 1.: ἀπειλήφεσαν, et ἀπεκτόνεσαν, Id. ib. p. 387.: ἐξεληλύθεσαν Id. ib. p. 655.: ita, vt etiam p. 305. To. 1. παρεσκευάκεσαν edi pro παρεσκευάκεισαν debuiſſet: ἐτεθνήκεσαν Andocid. 1. p. 26. To. 2. Reiſqu.: καθεστήκεσαν Iſaeus p. 107. To. 7. Reiſqu., vt Reiſquius ſcribere cum Stephano debebat, non καθεστήκεισαν. Librariorum enim recentiorum manus in ſcribenda vtraque huius perſonae forma ita inconſtantes fuere, vt in eorum quidem ſcriptorum libris, quos conſtet dialecto communi ita vſos eſſe, vt nec Atticae linguae elegantiam neglexerint, ſaepe non appareat, vtra ab ipſis auctoribus profecta ſit. Sic apud Polyb. 3, 19. legitur ἐξεληλύθεσαν, ſed 1, 17. ἀνακεχωρήκεισαν· 1, 71. ἐγεγόνεισαν, ſed 1, 72. ἀποκεκλείκεσαν· apud Plut. V. Marc. 9. p.

 293.

293. To. 2. συνεπεφεύγεσαν, et ἐτεθνήκεσαν· ſed V. Eumen. 13. p. 57. To. 4. ἐγεγράφεισαν, et c. 16. p. 63. δεδανείκεσαν.

de litera charact. p. 119.] Etymol. M. p. 710. 2. Οἱ δὲ ἀόριστοι πρῶτοι, ἢ τὸ σ ἔχουσιν, ἢ τὸ ξ, ἢ τὸ ψ, ἢ ἓν τῶν ἀμεταβόλων.

ἐτυψάτην] Ἐτελευσάτην Iſaeus p. 122. To. 7. Reiſqu.

Ion. τύψασκον] Etymol. M. p. 624. 30. Ἰστέον, ὅτι ταῦτα τὰ Ἰωνικὰ γίνεται διὰ τοῦ σκ· — ὁ δὲ ἀόριστος πρῶτος, ἐπὶ τῶν βαρυτόνων, καὶ περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ σκ· οἷον, τλάσκε [f. τλήσασκε], γράψασκε, βοήσασκε, φήσασκε, πήσασκε· καὶ τοῦτο εἰκότως· τὸ γὰρ κεχρεωστημένον α τοῦ τρίτου προσώπου ἀνεδέξατο ἐνταῦθα· προσερχομένου γὰρ τοῦ σκ ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τοῦ ἀορίστου, οὐκέτι ἐγένετο ὁμόφωνον μετὰ τοῦ α. Ταῦτα δὲ οἱ Ἴωνες. vid. ſupra ad gram. p. 126. n. 5.

Dor. — ἐτύψαμες] Ἐλάσαμες, et ἐποιήσαμες, Plut. apophthegmm. Laconn. p. 181. To. 8.: συνήκαμες Id. ib. p. 236. vid. harum animaduerſſ. P. 1. p. 184.

Boeot. tert. plur. ἐτύψασαν] Vid. ad gram. p. 126. n. 2. Sed eandem perſonam in dialecto Dorica Metarius p. 225. perperam tradidit terminatam eſſe ſyllabis ασι. Nam εἴξασι, quod eam in rem attulit, eſt tert. perſ. plur. perf. med. pro ἐοίκασι. vid. Barneſius ad Eurip. Iphig. Aul. 848. et animaduerſſ. P. 1. p. 175.

poëtice σ geminatur] Vt, ἐγέλασσε Il. ζ', 471.: γέλασσαν Il. β', 270.: κάλεσσα Il. ώ, 106.: ἐκόμισσε Il. β', 183.: ὄμοσσεν Il. κ', 328. Atque haec literae σ geminatio, non modo in aoriſtis primis omnium modorum actiui, et medii, etiam paſſiui, ſed in futuris quoque primis, actiuis, et mediis, locum habet. vid. Metarius p. 314. ſ. Sic, καλέσσαι Il. ύ, 4.: ὀμόσσαι

ὀμόσσαι Odyſ. κ', 299.: ὀχλίσσαι Inſcr. templi Herod. v. 17. p. 1. Salm.: δικάσσαι Heſiod. Ἔργ. 39.: ὄμοσσον Il. ά, 76.: καλέσσας Odyſ. λ', 409.: τελέσσῃ Odyſ. ρ', 51.: καλέσσω ib. 52.: ὀμόσσῃ Il. τ', 260.: ὀμόσσας ib. 265.: γελάσσας Il. φ', 508.: ἐδασσάμεθα Heſiod. Ἔργ. 37.: δάσσατο Il. ά, 368.: πασσάμενος Odyſ. ά, 124.: δικάσσει Phocyl. 9.: φράσσεται Odyſ. ά, 205.: ἔσσεται ib. 204.: ἐσσόμεθα ib. ώ, 431.: θασσεῖσθε Callim. h. in Cer. 3. et ibi Spanhemius: ſed Erneſtius tamen edidit θασεῖσθε· νεμεσσήσαιτο Odyſ. ά, 228.: νεμεσσήθη ib. ά, 119.: νεμεσσηθεὶς Il. ό, 211.: νεμεσσήθητε Odyſ. β', 64.: νεμεσσηθῶμεν Il. ώ, 53.

verba, quorum characteriſticae — mutant] Vt, ὤκειλαν Thuc. 2, 91.: ἐπώκειλαν Act. 27, 41.: ὀκεῖλαι Thuc. 4, 12.: ὀκείλαντας Id. 4, 11.: ἐποκείλασαν Id. 8, 102.: ἐξοκείλωμεν Iſocr. Areopag. p. 320. To. 1. Bat.: μείνειαν Thuc. 5. 40.: πῆλε Il. ζ', 474.: ψήλαντα Plut. V. Pericl. c. 1. p. 380. To. 1. Tub.: ψήλαντα Id. V. Pomp. c. 36. p. 184. To. 2. Lennepius vero, pro ſapientia ſua, hos, alioſque huius formae, aoriſtos ſtatuit extitiſſe e praeſentibus obſoletis ὀκείλω, ψήλω, πήλω, et aliis, ita, vt ὤκειλα, verbi cauſſa, ἔψηλα, ἔπηλα, dictum eſſet, eiecta litera σ, pro ὤκειλσα, ἔψηλσα, ἔπηλσα· v. eius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 71. ſ.

tunc ᾱ communiter retinetur] Vt, εὔφρανας Pſ. 29. 1.: ἐγλύκανας Pſ. 54, 14.: ἐξήρανας Pſ. 73, 15.: ἔφαναν Pſ. 76, 18.: σημᾶναι Act. 25, 27.: ἀλεάναι Aelian. H. V. 9, 30. Phrynichus eclogg. p. 10. Σημάναι, ἐσήμαναν, καὶ θερμάναι, ἐθέρμαναν, καὶ καθάραι, ἐκάθαραν· καὶ ταῦτα παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ ᾱ· λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η σημῆναι, θερμῆναι, καθῆραι· item: Ἐφλέγμανε, φλεγμάναι· διὰ τοῦ η καὶ ταῦτα λέγεται. At etiam Dorica dialectus

 hac

hac aoriſti primi forma vſa eſt: vt, ἐμίανε Pind. Nemm. 3, 25.: ἔσανεν Id. Pythionn. 1, 100.: καταμιάναις Id. ib. 4, 178.: vt apud Sophocl. Oed. tyr. 335. eſt ὀργάνειας.

Attice vero in η mutatur] Attici vero etiam hoc in genere duces ſequuti ſunt Ionas. v. animaduerſſ. P. 1. p. 61. Etymol. M. v. κάθαρμα p. 483. 13. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀορίστου τῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου, οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ α εἰς η, καθαρῶ, ἐκάθηρα· μιανῶ, ἐμίηνα· σημανῶ, ἐσήμηνα, καὶ ἐσημηνάμην· χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. add. idem v. ὄνομα p. 626. 27. Ἤχθηρε Heſiod. Θεογ. 138.: ὀνόμηνε Id. Ἔργ. 80.: μιήνῃ Il. δ', 141.: φῆναι Odyſ. γ', 173.: ὀνομήνω Il. β', 488.: κρήηνον Il. α', 41.: ἐσήμηνε Herodo. 1, 43. 3, 69.: ἐκάθηρε Id. 1, 35.: ἐκκαθήραντες Id. 2, 86.: λιμήνειε Id. 7, 25.: ἰσχνήνωσι Id. 3, 24.: ἐξυφήναντες Id. 2, 122.: κοιλήναντα Id. 2, 73.: λεήνας Id. 8, 142.: διεκάθηρε Hippocr. de diaeta 2, 33. p. 230. To. 1.: ἐξεθέρμηνε Id. ib. 3, 19. p. 253.: ξηρῆναι Id. ib. 2, 8. p. 215.: τέκμηρον Aeſchyl. Prom. 605.: σήμηνον ib. 619.: σημῆναι Id. Perſſ. 479.: ἐχθήρειεν Id. Supplicc. 496.: σημῆναι Eurip. Oed. tyr. 943.: σημήνῃ Plato Cratyl. 17.: διασήμηνον Xen. Oecon. 12, 11.: med. καταλυμηναίμην Id. ib. 2, 13.: ἐλυμήνατο Demoſth. p. 522. To. 1.: προὔφηνε Xen. Cyrop. 2, 1. 10.: ἀπέφηνεν, et ἀποφηνάσης, et ἀποφῆναι, Dinarch. p. 43. To. 2.: ἀποφήνῃ Id. ib. p. 46.: φήνας Id. ib. p. 96.: φήναντας Iſocr. c. Callim. p. 494. To. 2. Sed librarii ſaepe formam Atticam, et Ionicam, mutarunt in communem: vt, ἐδυσχέρανε Iſocr. Panath. p. 286. To. 2.: ἐσήμανα Herodo. 3, 107.: δυσχεράνασα Id. V. Hom. 30.: quum c. 14. legatur ἐσυμφόρηνε. Sic apud Xen. Cyrop. 3, 1. 21. pro χαλεπήνῃς, vt Aldus edidit, cod. Guelf. et Iunt. legunt χαλεπανθῇς· quod extitiſſe videtur ex χαλεπάνῃς· certe in cod. Palaeoc. ſcriptum

ſcriptum nunc extat χαλεπανΟΗ'ις, ita, vt literae OH ſint ſuper raſura ab alia manu. Et editores ſcriptorum veterum, quum vocalis η̄ hoc in tempore extiterit e vocali ᾱ, non debebant pro ea ſcribi iubere diphthongum ῃ. Conf. Etymol. M. v. ἄρας· Phauorinus v. πέφηνε· et Abreſchius dilucc. Thucc. p. 692. et harum animaduerſſ. P. 1. p. 61.

Ad p. 137. *quaedam verba — σ̄ — extrudunt*] In editt. Lipſſ. primis deſunt verba, *Sic* χέω — *vide Anomala*. Sed iam a Clenardio inſtitutt. L. Gr. p. 148. Han. mai. quatuor illa verba hanc in rem laudata ſunt: quibus Caninius Ἑλλην. p. 263. addidit iſta, κέω, ἔκεια· ἀκέω, ἤκεια· λάω, ἔληα· quod ait a grammaticis ex aliquo poëta laudari: πρίω, ἔπρια, ἐπριάμην. Σεῦα legitur Il. ύ, 189.: σεύας Il. ό, 681.: σεύατο Il. ή, 208.: σευάμενος Il. χ', 22. Etymol. M. p. 710. 4. Σεύσας ἦν ἐςιν ἡ μετοχὴ τῦ πρώτȣ αὀρίςȣ —· ἀλλὰ κατ' ἔνδειαν τῦ σ̄ γίνεται σεύας, καὶ χεύας, καὶ ἀλεύας· καὶ τὸ σκευάμενος, ἀπὸ τῦ σευσάμενος —. Ἀλεύατο Il. ή, 254.: ἀλεύαντο Odyſ. χ', 260.: ἀλευάμενος Il. έ, 444.: χεῦαν Il. ξ', 436.: χεῦαι Odyſ. λ', 75.: χεύαντες Il. ώ, 801.: χεύατο Odyſ. ώ, 316.: καὶ — Κῆεν Il. φ', 348. ſ.: κῆαι Odyſ. ό, 97.: κήαντες Odyſ. ί, 231.: ſed multa, et meliora, exemplaria habent κείαντες· v. Euſtath. p. 1626. 45.: vt Odyſ. ψ', 51. κειάμενος. Etymol. M. p. 322. 9. ἐκ τῦ καίω, καύσω ὁ ἀόριςος ἔκαυσα· ἀποβολῇ τῦ σ, καὶ ἐκτάσει τῦ ᾱ εἰς η̄, ἔκηα· ἢ παρὰ τὸ καίω ὁ μέσος παρακείμενος, κέκηα· καὶ ἀποβολῇ τῦ κ̄. Ἀκειάμενοι Il. π', 29.: vbi tamen alii ἀκειόμενοι legunt. Ἔληα laudatur etiam ab Anteſignano ad Clenard. p. 200. 4. Han. mai., ſed nulla vllius poëtae auctoritate addita. Ἐπριάμην, quod etiam Clenardius p. 187. huc retulit, legitur apud Ariſtoph. Nubb. 862.: ſed videtur eſſe potius imperf., ne-

 que

que adeo ſimile aor. εὑράμην· vt in loco de verbis anomalis dicetur.

quaedam non habent — vel praeſentis] His verbis quinque addidit Caninius Ἑλλην. p. 263. ſextum, ἐνείκω, ἤνεικα. Lennepius vero praelect. acadd. de anal. L. Gr. p. 73. docere conatus eſt, aoriſtorum iſtorum formas natas eſſe, eiecta litera σ, e formis eorum communibus, ἔθηκσα, ἔδωκσα, ἧκσα, ἤνεγκσα, ἤνειξα, εἶψα, quae ductae eſſent a futuris θήκσω, δώκσω, ἥκσω, ἐνέγκσω, ἐνείκσω, ἕπσω, profectis a praeſentibus obſoletis θήκω, δώκω, ἥκω, ἐνέγκω, ἐνείκω, ἕπω. Sic ſcilicet cuiuis fingere licet quaeuis!

ſic in circumflexis — in verbis in μι] Haec omnia in editt. Lipſſ. primis deſiderantur. Ἔζευξεν legitur apud Pind. Nemm. 10, 102.: vt fut. ζεύξω Iſthmm. 1, 7.: imperat. ζεῦξον Olympp. 6, 32.: infinit. ζεῦξαι Nemm. 1, 10.: partic. ζεύξασα Pythionn. 4, 383. Caeterum in editt. Batauis poſt aor. ἔζευξα adiecta leguntur verba, *De* ἔθηκα, *et* ἐδήδοκα, *v. pag.* 152. inepte.

Aoriſtus 2.] Quum Lennepio negare placuerit, vt ſupra vidimus, linguam Graecam vſu futuri ſecundi gauiſam eſſe: facile intellectu eſt, eundem nec aoriſti ſecundi vſum concedere Graecis voluiſſe. Ait enim, aor. ſecundum eſſe imperfectum, quod ductum ſit a praeſentibus obſoletis. v. praelect. acadd. de anal. L. Gr. p. 74. ſſ. At quam parum tribuendum ſit huic viri eruditiſſimi ſententiae: primum declarat ipſa eius inconſtantia. Nam vt doceret, futurum ſecundum nil eſſe, niſi futurum: ſumſit, extitiſſe illud e praeſenti obſoleto puro, quod, eiecta litera σ, in ſyllabam ῶ contractum eſſet: vt, τυπέω, τυπέσω, τυπῶ· ſed vt aoriſtum ſecundum appareret nil eſſe, niſi imperfectum: eum profectum eſſe a praeſenti inuſitato impuro ſtatuebat: vt, ἔτυπον a τύπω· ἤγαγον ab ἀγάγω,

γω, ἦλθον ab ἔλθω. Deinde ſi aoriſtus ſecundus eſſet imperfectum: cur ſcriptores eo omnes ſignificari iuſſiſſent tempus incertum actionis plene perfectae, eiuſque continuatae? Hanc vero eſſe natiuam aoriſti ſecundi vim, ſupra, quum de vſu temporis cuiuſque quaerebamus, ſatis, vt opinor, demonſtratum eſt. Et quomodo tandem eodem vti, adiuncta particula ἂν, ita potuiſſent, vt partes futuri Latinorum coniunctiui ageret? Denique Ciliciae incolae, lingua Graeca loquentes, et Alexandrini, aoriſtum ſecundum exire iuſſerunt in ᾰ, vt poſtea dicetur, non imperfectum. Accedit, quod omnes grammatici veteres, iique doctiſſimi, Graecos, vt futuro, ita etiam aoriſto, ſecundo vſos eſſe praecipiunt: vt Euſtath. ad Odyſ. ζ' p. 1553. 33.: Ioh. Charax apud Etymol. M. p. 302. 34. Horum vero praecepta quin recte opponi recentiorum grammaticorum commentis poſſint, quis dubitet?

ἐτύπετον] Vt, ἤλθετον Iſaeus p. 71. To. 7.

habet dialectos — conferatur] Vid. ad gram. p. 126. n. 2. et 5. Sed lingua Cilicum, et Alexandrinorum, aoriſtum ſecundum terminauit litera ᾰ· pro ἔφαγον, verbi cauſſa, dixit ἔφαγα, ἔλαβα pro ἔλαβον· quam in rem digna eſt, quae legatur, obſeruatio Heraclidae apud Euſtath. ad Odyſ. ξ' p. 1759. 6., quam ſupra iam ad gram. p. 126. n. 2. laudauimus. Huius autem formae exemplis refertiſſima eſt verſio V. T. Alexandrina, quorum magnum numerum congeſſit Metarius p. 220. ſ.: vt, ἐφάγαμεν 2. Sam. 19, 42.: ἐπανήλθαμεν Ioh. Malel. Chronogr. p. 143. Oxon.: ἔφαγαν 2. Sam. 10, 14.: ἔλαβαν ib. 23, 16.: εὗραν ib. 17, 20.: imperat. ἐλθάτω Eſther. 5, 4. Vatic.: ἔλθατε Prouu. 9, 5.: infinit. ἐκβάλαι Ioh. Malel. d. l. p. 73.

ἔσχον, ἔσχες] Hoc enim tempus a fut. 2. σχῶ praeſ. σχέω ductum eſt: ſed pro ἔσβον vſitata eſt forma aor. 2. ἔσβην, a fut. 2. σβῶ praeſ. σβῆμι profecta.

Plura

Plura ea de re in loco de verbis anomalis dicentur. Sic futuro ſecundo σπῶ praeſ. σπέω originem aor. 2. ἔσπον debere ſuam, iam Zenodotus docuit apud Etymol. M. v. σχὲς p. 740. 22., et poſt eum Sylburgius ad Clenard. p. 429. ſ. Han. mai. Clenardius enim fuit in numero eorum, qui aor. ἔσπον a praeſ. σπάω ductum putarent. v. eius inſtitutt. L. Gr. p. 88. ſ. Han. mai. Locus Stephani in Append. Theſ. eſt p. 126. v. ἔσπον, To. 4. Sed partic. aor. 2. ἀκοόντες praeſ. ἀκέω legitur apud Iulianum Caeſſ. p. 14, 6.: vbi hanc eius formam librorum veterum auctoritate, et fide, defendit Heuſingerus p. 101. Certe quum perf., et pluſquamperf., med. ἀκήκοα, et ἠκηκόειν, vſitata fuerint, vt docuimus ad gram. p. 118.: dubitari non poteſt, quin futuro etiam ſecundo, indicatiui, ἀκοῶ, et ἤκοον, vſi fuerint ſcriptores. Caeterum verba, *Sic in circumflexis* — *ἔσβον, a σβέω extinguo*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

Ad p. 138. *Imperatiuus*] De quo, eiuſque temporum declinatione, v. omnino Macrobius p. 678. ſſ.

praeſ. et imperf. τύπτε] Macrobius p. 680. *Hanc declinationem, quae decurſa eſt, Graeci duobus ſimul temporibus aſſignant, inſtanti, et praeterito imperfecto. Et re vera, ſi preſſius quaeras, magis de imperfecto, quam de inſtanti tantum, apud illos imperatiuum videbis. Tertia enim imperfecti indicatiui perſona, capite deminuta, vel in ſyllaba, vel in ſyllabae tempore, facit imperatiui ſecundam:* ἐλάλει λάλει, ἐβόα βόα, ἐστεφάνου στεφάνου, ἔλεγε λέγε, ἦγε ἄγε, εἷλκε ἕλκε. *Ita et in paſſiuis*, ἐνοῦ νοοῦ, ἐτιμῶ τιμῶ, ἐχρυσοῦ χρυσοῦ, ἐτύπτου τύπτου, ἤγου ἄγου, εἵλκου ἕλκου. Sed pro ποιεῖτον Aeoles dixere ποίητον, vt ἄητον pro ἀεῖτον· quae imperat. formae ductae ſunt a praeſ. indic. ποίημι, et ἄημι. v. Etymol. M. p. 23. 12. et p. 20. v. ἀέντες.

tert. perſ. plur. — τυπτόντων, τυπόντων] Vid. ſupra ad gram. p. 127. n. 7. Sed exempla verborum

con-

contractorum, vna cum obſeruatiunculis eo pertinentibus, in editt. Lipſſ. primis non extant. Ποίεε Herodo. 1, 8.: ſed κομέιτων, pro κομέιτωσαν, legitur apud Hom. Il. Θ', 109. Et perſ. ſec. praeſ. imperat. verborum in $\overline{\alpha\omega}$ deſinentium Dores, et Lacones, in η exire iuſſerunt: vt, ὅρη, pro ὅρα, Theocr. Idyl. 8, 50. 15, 2. 12. Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 60. et Koenius ad Gregor. p. 79.

τέτυφε, τετυφέτω] Editt. Lipſſ. primae habent ſimpliciter, τέτυφε *etc.*, omiſſis exemplis perſ., et pluſquamperf., verborum contractorum, et in $\overline{\mu\iota}$, atque obſeruatione Iac. Gretſeri, ex eius grammaticae Graecae libris huc tranſlata. Sed in exemplis Batauis poſt *Aluarus* ita adiectum extat *Luſitanus*, vt exemplum verbi βεβόηκα, βεβόηκε, abſit. Priſcianus gram. 8. p. 301. *Imperatiuus vero praeſens, et futurum, naturali quadam neceſſitate videtur poſſe accipere. Ea etenim imperamus, quae, vel in praeſenti ſtatim volumus fieri, ſine aliqua dilatione, vel in futuro. — Apud Graecos etiam praeteriti temporis ſunt imperatiua: quamuis ipſa quoque ad futuri temporis ſenſum pertineant:* ἀνεωχθήτω πύλη aperta ſit porta. *Videtur enim imperare, vt in futuro tempore ſit praeteritum: vt ſi dicam,* aperi nunc portam, vt craſtino ſit aperta. Macrobius p. 680. *Latini non aeſtimauerunt vllum praeteritum imperatiuo dandum, quia imperatur quid, vt, aut nunc, aut in poſterum, fiat: ideo praeſenti, et futuro, in modi huius declinatione contenti ſunt. Sed Graeci, introſpecta ſolertius iubendi natura, animaduerterunt, poſſe comprehendi praecepto tempus elapſum: vt eſt* ἡ θύρα κεκλέισθω, *quod aliud eſt, quam* ἡ θύρα κλέισθω. *Nam* κλέισθω *quum dico, oſtendo, hactenus potuiſſe: quum vero dico* κεκλέισθω, *hoc impero, vt claudendi officium iam peractum ſit. — Hinc iam per omnia praeteriti tempora declinatio vagatur, ſed vtroque perfecto ſimul iuncto. Dicunt enim* παρακειμένε,

καὶ

καὶ ὑπερσυντελικᾶ, νενίκηκε νενικηκέτω, et νενίκητο, νενικήσθω. Caeterum exempla perfecti verborum circumflexorum deſunt in editt. Lipſſ. primis.

Ad p. 139. *Aor.* 1. τύψον] Macrobius p. 681. *Futurum quoque ſuum Graeci cum aoriſto iungunt, quia iiſdem ſignis indicatiuo vtrumque dignoſcitur.* Sed quia locum videmus longiorem eſſe, quam vt commode huc tranſferri a nobis poſſit: demonſtratio eius praecepti cognoſcatur ex ipſo Macrobio a ſtudioſis linguae Graecae.

tria indefinita — ἰδὲ *adſpice*] Vid. harum animadverſſ. P. 1. p. 297.: vbi in loco ſchol. Ven. Homeri etiam μακρᾷ pro μακρὰ reſcribi debet ex Etymol. M. p. 330. 1.: et Photius Lex. MS. apud Albertium ad Heſych. p. 405. To. 2. Haec vero obſeruatio grammaticorum veterum ſi vera eſt: pro λάβε apud Aeſchyl. Eumenn. 130. S. c. Thebb. 65. Ariſtoph. Auu. 975. 977. 981. Xen. Cyrop. 8, 3. 4. reponi debet λαβὲ, et ἰδὲ pro ἴδε apud Eurip. Alceſt. 398. et Oreſt. 1543. Neque enim tot doctiſſimorum grammaticorum auctoritati opponi recte poſſe putabamus auctoritatem recentioris cuiuſdam grammatici, cuius opuſculum περὶ πνευμάτων, e libris ſuperiorum grammaticorum compoſitum, Valquenarius edidit in ſua libelli Ammonii περὶ ὁμ. καὶ διαφ. λέξεων editione. Hic grammaticus p. 227., Ἴδε, inquit, ἀντὶ τᾶ θέασαι, καὶ ἀντὶ τᾶ ἰδέ· quae tamen verba in cod. Boerner. deſunt. Caeterum hi quoque imperatiui, de Lennepii ſententia, quem nouimus negare Graecorum linguam fut. 2. vſurpaſſe, ſunt, non aoriſti ſecundi, ſed praeſentia, et imperfecta, a praeſentibus obſoletis profecta. vid. eius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 78. ſ.

Syracuſani — *habent* ο͂ν] Immo omnino Dores, quorum lingua loquuti ſunt Syracuſani, Corinthiorum coloni. Ioh. Grammat. de dial. Dor. p. 89. Καὶ τὰ

προσ-

προστακτικὰ ῥήματα, ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ου ἐκφέρουσι· λάβε λάβον, θίγε θίγον, δράμε δράμον. Gregorius de eadem dial. p. 157. Τὰ προστακτικὰ ῥήματα, τὰ ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ου προφέρουσι, θίγε θίγον· vbi v. Koenius. add. gram. Merman. p. 327. Etymol. M. v. εἶπον p. 302. 31. Ἰστέον, ὅτι λέγει ὁ γραμματικὸς, Ἰωάννης ὁ Χάραξ, ὅτι τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ προστακτικὸν ὀξύνεται· οἷον, εἰπὸν [f. Gen. 20, 13. Leuit. 23, 10., aliiſque in locis, quibus nunc εἶπον legitur: ſed Eſai. 40, 9. omnes libri habent εἰπόν] ἀντὶ τοῦ εἰπέ· δεύτερος ἀόριστος ἐστι κατὰ τὴν Συρακουσίων γλῶσσαν· καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δευτέρου ἀορίστου μεταποιοῦνται εἰς ον, τὸν τόνον φυλάττοντες τῶν προστακτικῶν· οἷον τὸ λάβε λάβον, καὶ τὸ ἄνελε ἄνελον. Εἰ οὖν ἐστιν εἰπὲ ὀξύτονον, κατὰ τὴν τῶν Συρακουσίων διάλεκτον εἰπόν· τὸ δὲ εἶπον βαρύνεται παρὰ Μενάνδρῳ [in verſiculo, Εἶπον δὲ, τί ποιεῖν μέλλετε, ibid. v. 27. laudato]· ἐστι δὲ ἀόριστος πρῶτος, ἀπὸ τοῦ εἶπα. Heſychius: Ἄγαγον· ἀντὶ τοῦ ἄγαγε. Sic pro εἶπον apud Theocr. Idyl. 14, 11. Stephanus recte, opinor, reſcripſit εἰπόν· v. Portus Lex. Dor. v. εἰπόν· quomodo ſcriptum legitur apud Sophiſtam anonymum, qui dialecto Dorica vſus eſt, fragmm. Pythagg. p. 708. Gal. 2.: fierique poteſt, vt etiam apud Pind. Olympp. 6, 156. εἶπον mutandum ſit in εἰπόν. E Dorico autem ſermone haec aoriſti ſecundi forma tranſiiſſe videtur in dialectum Alexandrinam, in qua ſupra ad gram. p. 136. docuimus hoc tempus in indicatiuo, imperatiuo, et infinitiuo, actiuo terminationem cum aoriſto primo communem habuiſſe: vt, προσέλθατε Pſ. 33, 5.

optatiuus] De hoc modo v. Macrobius p. 682. ſſ. Exempla praeſ. et imperf. verborum contractorum in editt. Lipſſ. primis deſunt. Et Vellerus ipſe iam ſupra gram. p. 127. n. 8. obſeruauit, Atticos iuſſiſſe hoc tempus

tempus in iſto verborum genere exire in ſyllabam -ην, quae eius forma ducta eſſet a praeſentibus in -μι deſinentibus, vt ad iſtum grammaticae locum ſignificauimus. Sed certum eſt, ab Atticis id factum eſſe Ionum auctoritate, et exemplo, ita, vt vſus huius praeſentis formae ex Attica lingua in Doricam quoque, et Macedonicam dialectum nouam, venerit. vnde etiam Vellerus paulo poſt p. 140. ſimpliciter tradit, in praeſenti quaedam habere -οιην. Quae quidem ne temere dicta a nobis eſſe viderentur: placuit numerum exemplorum, quae ſupra ad gram. p. 127. propoſita ſunt, augere nonnullis aliis, quae maxime e libris lingua Attica conſcriptis eſſent petita. *Ταλαιπωροίη* Thuc. 1, 134.: *μακρηγοροίη* Id. 4, 59.: *ὠφελοίη* Id. 8, 23.: *ἀπιστοίη* Id. 1, 10.: *θαρσοίη* Id. 1, 81.: *εὐτυχοίης* Eurip. Alceſt. 1113.: *εὐδαιμονοίης* Id. ib. 1137. Ariſt. Acharnn. 445.: *τηροίην* Id. Nubb. 750.: *φρονοίης*, et *διατελοίης*, Iſocr. ad Phil. p. 264. To. 1.: *ἐπιθυμοίη* Id. ib. p. 268.: *πολεμοίην* Id. Archid. p. 41. To. 2.: *ἐνδημοίη* Lyſi. 9. p. 320. To. 1.: *παροινοίην*, et *σκοποίην*, Id. ib. p. 476.: *θεωροίη* Demoſth. p. 70. To. 1.: *κινοίη* Id. ib. p. 189.: *ἀσχημονοίη* Id. ib. p. 609.: *καταкρατοίη* Polyb. 3, 82. *Δρῴης* Sophocl. Antigon. 69.: *σιγῴη* Thuc. 8, 66.: *ὁρῴη* Xen. Cyrop. 8, 1. 13.: *διερωτῴην*, et *ἐῴην*, Plato Gorg. 12. p. 58.: *τολμῴην* Iſocr. ep. 2. p. 450. To. 1.: *ζῴης* Theocr. Idyl. 29, 20. Etymol. M. p. 606. 17. *Νικῷ· καὶ ἡ μετοχὴ νικῶντος* [f. *νικῶν*, aut *νικῶν νικῶντος*]· *τὸ εὐκτικὸν, νικῷμι· τὸ γ̄ νικῷ· πλεονασμῷ τοῦ η̄ Ἀττικῶς, νικῴη· ἐξ οὗ νικῴην.* *Ἀναβιῴην* Ariſtoph. Rann. 178.: *βιῴη* Plato Gorg. 68. p. 221.: Suidas: *Βιῴη· ἀντὶ τοῦ βιοίη, ὥσπερ καὶ τὸ δῴη ἀντὶ τοῦ δοίη· κατὰ ἔκτασιν τοῦ ō μικροῦ εἰς ω̄, Δωρικῶς· ῥιγῴη* Plut. apophthegmm. Laconn. p. 237. To. 8.: *δηλοίην* Iſocr. *περὶ ἀντιδόσ.* p. 395. To. 2.: *ἀξιοίην* Lyſi. p. 414. To. 1. Sed

in

in numero pluratiuo Attici adſciuere in linguam ſuam formam huius temporis communem: vt, εὐτυχοῖμεν Aeſchyl. Supplicc. 1021.: ἀποκνοῖμεν, et βοηθοῖμεν, Thuc. 6, 18.: ἀρκοῖμεν Xen. Cyrop. 4, 3. 3.: vbi cod. Guelf. ἀρκοίημεν· διατελοῖμεν Id. ib. 8, 1. 1.: vbi in libris Stobaei eſt διατελοίημεν· οἰκοῖμεν, ὁμονοοῖμεν, εὐδοκιμοῖμεν, Iſocr. de pace p. 370. To. 1.: ἐγκαλοῖμεν Id. ib. p. 399.: κατηγοροῖμεν Id. Paneg. p. 215. To. 1.: ποιοῖμεν Demoſth. p. 777. To. 1.: ὁρῷμεν Xen. Cyrop. 7, 5. 19.: τολμῷμεν Id. ib. 5, 3. 15.: δοκοῖτε Dem. p. 192. To. 1.: φοροῖεν Plat. Gorg. 47. p. 169.: ἀδικοῖεν Iſocr. Archid. p. 46. To. 2.: ἀπειλοῖεν Lyſi. 9. p. 319. To. 1.: βελιμιῷεν Xen. Cyrop. 8, 1. 15.: τολμῷεν Iſocr. c. Callim. p. 498. To. 2.: ὑπεροῤῷεν Id. Archid. p. 46. To. 2.: ὁρῷεν Demoſth. p. 736. To. 1. Caeterum in editt. Lipſſ. primis nec hoc loco exempla verborum contractorum comparent.

Ad p. 140. *perf.* τετύφοιμι] Addi poteſt, *et pluſquamperfectum.* Macrobius p. 682. ſ. *De hoc modo* [optatiuo] *quaeſtio Graeca praeceſſit, ſi praeteritum tempus poſſit admittere, cum vota pro rebus, aut praeſentibus, aut futuris, ſoleant accitari, nec in ſpecie poſſint tranſacta reuocari: pronuntiatumque eſt, praeteritum quoque tempus optanti neceſſarium, quia ſaepe, in longinquis quid euenerit, neſcientes, optamus eueniſſe, quod nobis commodet. Qui enim Olympiacae palmae deſiderium habuit, domi reſidens ipſe, certatum equos ſuos cum aurigante filio miſit, tranſacto iam die, qui certamini ſtatus eſt, exitum adhuc neſciens, et deſiderium vocis adiuuans, quid aliud dicere exiſtimandus eſt, quam,* εἴθε ὁ υἱὸς νενικήκοι. Exemplis verborum contractorum, et in μι deſinentium, editt. Lipſſ. primae carent. Πεποιήκοιεν legitur apud Herodo. 6, 49.

vid. p. 125. 5.] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *Vide ſuperius Terminationem verbi in genere*

cap. 5. n. 5. Sed fut. 2. τυποῖμι eſſe, de ſententia Lennepii, praeſens, et imperf., contractum ex τυπέοιμι, vt ἔλθοιμι extiterit e praeſ. ἔλθω, ἀγάγοιμι ex ἀγάγω, conſtare poteſt ex iis, quae ſupra de fut. 2. et aor. 2. indicatiui dicta ſunt.

Aeol. τύψεια] Gregorius p. 283. ſ. Τὰ εὐκτικὰ τȣ̃ ἐνεργητικȣ̃ τȣ̃ πρώτȣ ἀορίςȣ διὰ τȣ̃ εια προφέρȣσι [*Aeoles*], τύψαιμι τύψεια, ποιήσαιμι ποιήσεια, λέξαιμι λέξεια· καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ ȣ̃τοι μόνοι κέχρηνται, τῷ δὲ δευτέρῳ, καὶ τρίτῳ, οἱ Ἀθηναῖοι, τύψειας, τύψειε· τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν. Idem praecipitur ab Etymologo M. v. ἀποσφήλειαν p. 125. 30. et v. τίσειαν p. 760. 19., vbi tamen pro ἡ κοινὴ συνήθεια, καὶ διάλεκτος, in cod. MS. Leid. legitur, ἡ κοινὴ, καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων συνήθεια, καὶ διάλεκτος· v. Koenius ad Gregor. p. 284.: et ab Euſtathio ad Il. ά p. 36. ſ., qui ipſe τὸ δὲ τίσειαν, inquit, εὐκτικὸν μέν ἐςιν Αἰολικόν· ἔπεσε δὲ καὶ εἰς χρῆσιν κοινήν. Vterque grammaticus etiam oſtendit, quomodo haec aoriſti forma Aeolica a communi differat. Et Etymologici quidem conditor p. 760. 24. Τὰ δὲ τοιαῦτα εὐκτικὰ, inquit, εὐχὴν δηλȣ̃σι πράγματος, ὀφείλοντος πληρωθῆναι· ὁ γὰρ λέγων, γράψειας, εὔχεται, ἵνα εἰς πέρας ἔλθῃ τȣ̃ ποιῆσαι. At quum nemo facile ea optet, quae euenire, perficique, nolit: quis non magis audiendam eſſe cenſeat Euſtathii vocem, praecipientis ea de re [d. l. p. 37. 1.] ſic, Εὔχεται δὲ τὰ τοιαῦτα ῥήματα κατὰ τȣ̀ς παλαιȣ̀ς σύντομον πράγματος ἄνυσιν· καὶ τȣ̃το μόνον διαφέρȣσι τῶν κοινῶν εὐκτικῶν· οἷον τὸ μὲν τύψαις, ἢ λέξαις, ἢ γράψαις, ἀόριςον ἔχει τὸν ἐπιθυμητὸν καιρὸν τȣ̃ εὐκταίȣ πράγματος· ὁ δὲ εἰπὼν τύψειας, ἢ λέξειας, ἢ γράψειας, εὔχεται τάχιον ἀνυσθῆναι, ὃ εὔχεται. Cuius quidem praecepti elegantia docere quoque poteſt, cur Iones, et Dores, et Attici, vſi ſint vtraque aoriſti forma, et quibus in locis formam eius

Aeolicam

Aeolicam communi praetulerint. Et quum librarii ſaepe vnam formam altera commutarint: eiuſdem praecepti auctoritas facile gubernare iudicium eorum poteſt, qui ſtatuere velint, vtra ſit loco librorum veterum quoque praeoptanda. Hanc enim vim forma huius temporis Aeolica etiam ibi retinere videtur, vbi adiunctam ſibi particulam ἂν, vel κὲ, habet. Vſa autem eſt lingua ciuitatum ante commemoratarum perſona tantum ſecunda ſingularis numeri, ſed numeri vtriuſque tertia, huius aoriſti Aeolici. Τίσειαν Il. α΄, 42.: ἀκούσειαν Il. β΄, 98. Herodo. 4, 129.: πημήνειαν Il. γ΄, 299.: δειπνήσειαν Odyſ. ἰ, 155.: μείνειας Il. γ΄, 52.: γηθήσειεν, et ἀντιάσειεν, Odyſ. μ΄, 88.: διακρίνειε Odyſ. θ΄, 195.: ψαύσειε Pindar. Pythionn. 9, 213.: ἀγγείλειεν Theocr. Idyl. 12, 19.: πνεύσειαν Id. 12, 10.: ποιήσειαν Herodo. 1, 27. 5, 92. 4.: ὁρμήσειαν Id. 8, 6.: ἅψειαν Id. 8, 52.: λυπήσειε Id. 5, 98.: νοςήσειας Id. 7, 38.: κατυπνώσειας Id. 7, 15.: ἀποςείλειας Id. 7, 235.: οἰμώξειε Id. 7, 159.: πέμψειε Id. 5, 92. 6.: ἀλείψειεν Hippocr. π. φύσ. παιδ. c. 21. p. 147. To. 1.: ἐάσειεν Id. π. ἀρχ. c. 10. p. 118. To. 1.: θαυμάσειεν Id. ib. c. 15. p. 121: ἀπαγγείλειεν, et νοήσειε, Id. π. τέχν. c. 2. p. 2. To. 1.: ψαύσειας Aeſchyl. Supplicc. 932.: ἐχθήρειε Id. ib. 496.: λέξειεν Id. Agam. 38.: κάμψειεν Id. Prom. 396.: ὀλέσειαν Id. S. c. Thebb. 573.: ἀπαλλάξειαν Sophocl. Electr. 294.: ὀργάνειας Id. Oed. tyr. 335.: ἀναβλέψειας Ariſt. Plut. 95.: πτερώσειας Id. Auu. 1438.: νομίσειε Thuc. 2, 35.: ἀποςήσειε Id. 8, 6.: φθάσειαν, et ἐξαναγκάσειαν, Id. 8, 95.: ἄρξειαν Id. 6, 11.: πταίσειαν Id. 5, 16.: δείξειας Plato Cratyl. 10.: ὀνομάσειαν Id. Epinom. p. 242. To. 9. Bipont.: ἀκολουθήσειας Id. Gorg. 20. p. 81.: γαμήσειας Xen. Cyrop. 8, 4. 9.: vbi pro συναρμόσειε cod. Palaeoc. habet συναρμόσαι· qui tamen codex 4, 1. 5. ὑπομείνειαν legit pro ὑπομείναιεν, quae eſt cod.

 Guelf.

Guelf. ſcriptura, e qua in libris editis extitit praua lectio ὑπομείνειεν· τολμήσειαν Id. Apomnn. 3, 9. 2.: πιστεύσειαν Id. ib. 4, 4. 17.: πλεονεκτήσειαν ἂν Id. Cyrop. 7, 2. 4.: vbi cod. Guelf. πλεονεκτήσαιεν ἂν, ſed cod. Palaeoc. πλεονέξειαν, omiſſa particula ἂν· προσμίξειαν Id. 5, 4. 20. in cod. Guelf. a manu corr., quum librarius ipſe ſcripſiſſet προσμίξειε· libri editi, etiam cod. Palaeoc., legunt προσμίξαιεν· ἀξιώσειας Iſocr. ad Nic. p. 64. To. 1.: ἀξιώσειε Id. Archid. p. 22. To. 2.: βλάψειεν, ποιήσειεν, θεωρήσειας, Id. ad Phil. p. 242. To. 1.: κατανοήσειας Id. ib. p. 291.: καταγελάσειαν Id. Paneg. p. 211. To. 1.: ἀξιώσειαν Id. ep. 10. p. 30. edit. Matthaeii: vbi cod. Helmopol. habet ἀξιώσαιεν· vt apud eundem Iſocr. p. 592. Baſ. a. 1571. pro τολμήσειεν in exemplo Mediol. legitur mendoſe τολμήσαιεν· et Panathen. p. 278. To. 2. pro φήσαιεν vel pronomen τὶς, quod praecedit, docet reponendum eſſe φήσειεν· σώσειας Lyſi. 12. p. 398. To. 1. Reiſqu.: πταίσειε Demoſth. p. 23. To. 1.: ἀπαιτήσειαν Id. ibid. p. 98.: ψηλαφήσειαν Act. 17, 27.: ποιήσειαν Luc. 6, 11. v. Georgius Hierocr. 1. p. 150. ſ.

ſic in circumflexis — formant grammatici] Scilicet in verbis in εω, et αω, deſinentibus, quae poſt contractionem non exeant in ῶ purum: verba enim, quae etiam poſt contractionem in ῶ purum exeant, non minus, quam verba in όω deſinentia omnia, carere etiam hoc futuro, grammatici praecipiunt. Certe in libris, qui nunc nobis reſtant, nulla huius temporis veſtigia, quod ſciam, apparent. In editt. Lipſſ. primis ipſa haec obſeruatio deeſt.

Dor. eſt μες] Vid. harum animaduerſionum P. 1. p. 184. et ſupra ad gram. p. 130.

tert. plur. — σαν] Vid. ſupra ad gram. p. 126.

in praeſ. quaedam habent οιην] Nimirum verba contracta, et barytona quaedam: ſed verba in αω exeuntia ſyllabas

ſyllabas tres $\overline{\alpha\text{οιην}}$ coire iubent in duas $\overline{\text{ῳην}}$· vt, τιμάοιμι τιμῷμι, τιμαοίην τιμῴην. v. ſupra ad gram. p. 127. et paulo ante ad p. 139.

fut. 2. reſoluitur, vt in indicat.] Vid. ad gram. p. 134. et animaduerſſ. P. 1. p. 76. Sed, de Lennepii ſententia, hoc quoque futurum eſt futurum primum Ionicum, quod extiterit e praeſenti.

coniunctiuus] Macrobius p. 681. *Coniunctiua Latinorum, quae* ὑποτακτικὰ *Graecorum, cauſſam vocabuli ex vna, eademque, origine ſortiuntur. Nam ex ſola coniunctione, quae ei accidit, coniunctiuus modus appellatus eſt. vnde et Graeci* ὑποτακτικὸν διὰ τὸ ὑποτετάχθαι *vocitauerunt.*

habet vbique ω̃, *vel* η̃] Macrobius d. l. *Apud quos* [Graecos] *hoc habet praecipuum hic modus, quod omne tempus eius actiuum primam perſonam ſingularem in* ω̃ *mittit,* ἐὰν ποιῶ, ἐὰν πεποιήκω, ἐὰν ποιήσω. — Ὑποτακτικὰ *Graecorum ſyllabas, quae in aliis modis breves fuerunt, in ſua declinatione producunt,* λέγομεν, ἐὰν λέγωμεν· *ſed et* $\overline{\varepsilon\iota}$ *diphthongum in* ἦτα *mutant,* λέγω, λέγεις, ἐὰν λέγω, ἐὰν λέγης· *et quia natura verborum omnium apud Graecos haec eſt, vt ex prima perſona in* ω̃ *exeuntium, ſecunda in duas vocales deſinat, ideo* ἐὰν λέγῃς, *cum* ῑ *adſcripto poſt* η̄ *profertur, vt duarum vocalium ratio ſalua ſit. Tertia vero perſona de ſecunda fit, retracta* [l. detracta] *vltima litera,* ἐὰν ποιῇς, ἐὰν ποιῇ· *et quia, vt diximus, amore productionis* ō *pluralis indicatiui in* ω̄ *mutant,* λέγομεν, ἐὰν λέγωμεν· *in ſecunda quoque perſona* ε̄ *in* η̄ *transferunt,* λέγετε, ἐὰν λέγητε. *Tertia,* ἐὰν λέγωσιν· *quia omne verbum apud Graecos, quod exit in* $\overline{\mu\varepsilon\nu}$, *mutat* $\overline{\mu\varepsilon\nu}$ *in* $\overline{\sigma\iota\nu}$, *et perſonam tertiam facit.*

in ſecunda, et tertia, perſ. ſing. — ibi nec actu] Neque hanc obſeruationem habent editt. Lipſſ. primae: quae in exemplis Batauis his comprehenſa legitur verbis, *In ſec. et tert. ſingulari omnium temporum eſt* ῃ *diphthon-*

diphthongus, *in Duali*, *et Plurali*, *ſaltem* η̄ *vocalis*. Nam in hoc vtroque numero η̄ ortum eſt ex ε̄, ſed diphthongus ῃ̄ in ſecunda, et tertia, perſona ſingulari extitit e diphthongo εῑ, non e vocali ε̄, vt Macrobius praecipere videtur.

Ad p. 141. *ſic et circumflexa*] Horum vero verborum declinationis exempla hoc quoque loco in editt. Lipſſ. primis deſunt. Ἀποϱῆτον Plato Gorg. 79. p. 250.: ἐϱωτᾷ Id. ib. 49. p. 173.: τολμᾷ Id. ib. 38. p. 137.: ἀγαπᾷ 1. ep. Ioh. 4, 21.: θηϱᾷ Xen. Cyrop. 4, 1. 8.: διψᾷ Aeſchin. Socr. 3, 5.: ἐᾷς, et πεϱιοϱᾷς, Iſocr. ad Nicocl. p. 59. To. 1.: ὁϱᾷς Id. ib. p. 68.: ὁϱᾷ Id. π. ἀντιδ. p. 411. To. 2.: ἐᾶτε Xen. Cyrop. 7, 5. 26.: v. animaduerſſ. P. 1. p. 126.: ſed διψῇ Id. ib. 1, 2. 8.: πεινῇ, et διψῇ, Plato Gorg. 73. p. 254.: v. gram. p. 22.: δηλοῖ Id. Cratyl. 41. p. 87.: ἀφοσιοῖς Id. Euthyphr. 4.: στεφανοῖ Demoſth. p. 267. To. 1.: κατοϱθοῖ Id. ib. p. 373.: ἀξιοῖ Iſocr. π. ἀντιδ. p. 385. To. 2.: vid. animaduerſſ. P. 1. p. 133.: ſed διαβιῷ Plato Gorg. 28. p. 108.: ῥιγῷ Id. ib. 73. p. 234.: στεφανῶτε Aeſchin. p. 624. To. 1.: βεβαιῶτε Demoſth. p. 586. To. 1. Vid. Sylburg. ad Clenard. p. 427. ſ. Han. mai.

aor. 1. τύψω· *aor.* 2. τύπω] Verba modi ſubiunctiui, eaque vtriuſque aoriſti, a grammaticis antiquis dicuntur αὐθυπότακτα ῥήματα, vel ſimpliciter αὐθυπότακτα, vt aoriſti ipſi: v. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 29, 2. p. 646.: non ἀνθυπότακτα, vt male legitur apud Thomam Mag. v. εἰ p. 267., vt mirandum non ſit, Locellam ad Xen. Epheſ. p. 186. non potuiſſe ſe expedire inde, qui tamen errauit, quum oſtendit, eandem vocabuli ſcripturam inueniri etiam in Suidae Lexico ἀγάγης· ibi enim in Ald. Baſ. Neoc. recte ſcriptum αὐθυπότακτον extat: aoriſti igitur ſubiunctiui dicuntur αὐθυπότακτα proprie quidem,

dem, vt opinor, tum, quum ſoli, et ita, poſiti comparent, vt a nulla pendeant coniunctione: vt, Il. η, 337. ſ. ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα Πύργους ὑψηλούς. Caeterum e ſuperioribus conſtat, etiam aor. 2. coniunctiui eſſe, de Lennepii ſententia, praeſ. et imperf., ductum a praeſenti indicat. obſoleto. Sed poſt exempla aor. 1. verborum circumflexorum, et in μι deſinentium, addi poterant etiam exempla aor. 2. eorundem verborum haec: φίλω, τιμῶ, δήλω· θῶ, στῶ, δῶ, etiam ζύγω: v. Schmidius ad Pind. Nemeonn. p. 155. In editt. Lipſſ. primis exempla declinationis perf., et aor. 1., deſunt, praeter τετύφω, τύψω, τύπω, omnia; in quibus exemplaribus etiam legitur, *Hic modus*, pro *Coniunctiuus*. Graeci enim fut. coniunctiui Latinorum fere ita exprimunt, vt aoriſtis coniunctiui comitem adiungant particulam ἄν· vt ſupra in loco de vi, et vſu, temporum docuimus. Sed apud Herodo. 3, 119. ſic legitur πεποιηκότες ἔωσι.

perf. τετύφω] Addi poteſt, *et pluſquamperfectum*.

legitur etiam fut. — ſcripſerim] Haec obſeruatio tota huc tranſlata eſt a Vellero e Caninii Ἑλλην. p. 274. ſ. Sed pro, *Futurum verbi ſubſtantiui*, in exemplis Batauis omnibus legitur perperam, *Futurum ſubiunctiui*. Sic, δεδωκὼς εἴη, καὶ — πεποιηκώς, Iſocr. Trapezit. p. 453. To. 2.

et res ſe ita habet] Haec verba editt. Lipſſ. primae non habent. recte. vid. quae ſupra ad gram. p. 113. a nobis hanc in rem diſputata ſunt.

ſecunda perſ. — τύπτησθαι] Vt, σπένδησθαι Odyſſ. δ', 591. Vid. quae notata ſunt ſupra ad gram. p. 126. 4.

tertia ſing. Ion. τύπτησι] Vid. ſupra ad gram. p. 127. 9.

prima plur. Dor. ωμες] Vt, καλέσωμες Theocr. Idyl. 8, 26. Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 184. et Meierius p. 223. Sed apud Theocr. Idyl. 5, 66. eſt

 βωστρέο-

βωστρέομες· vbi ſchol. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ· τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον. Sic, ἐρύσσομεν Odyſ. κ', 423.: ὀτρύνομεν Odyſ. ά, 85.: ἐρείομεν Il. ά, 62.: πελάσσομεν Odyſ. κ', 424.: ἴομεν Il. β', 440.: δείμομεν Il. ή, 337. Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 106. et Caninius Ἑλλην. p. 89.

tert. plur. Dor. ωντι] Vid. ſupra ad gram. p. 126. 1.

Ad p. 142. *Infinitiuus*] A Macrobio vocatur *infinitus modus*, qui de eo expoſuit. p. 684. ſſ. Sed auctores Gloſſariorum veterum nomen Graecum ἀπαρέμφατον explicarunt Latino *infinitiuus*. De huius modi temporum forma varia conſuli poteſt Phauorinus v. ἀπαρέμφατα p. 224. ſ. Baſil., qui praecepta huius generis per multos grammaticorum veterum libros diſperſa in vnum locum magno cum commodo ſtudioſorum congeſſit.

praeſ. τύπτειν] Addi poteſt, *et imperfectum*.

ſic in circumflexis] Horum verborum non minus, quam eorum, quae in μι exeunt, exempla omnia omiſſa hoc quoque loco ſunt in editt. Lipſſ. primis. Poſt, φιλεῖν, in editt. Batauis additum eſt, τιμεῖν, et pro θῆκαι, et δῶκαι, legitur in iiſdem, θῆσαι, et δῶσαι. Sed pro βοᾶν rectius ſcribi βοᾷν videri, dictum eſt harum animaduerſſ. P. 1. p. 118.

perf. τετυφέναι] Adde, *et pluſquamperfectum*.

ratio dialectorum haec eſt] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *ratione dialectorum ita ſe habet*. Vid. omnino Phauorinus v. ἀπαρέμφατα, et v. ἀπαρέμφατα ῥήματα.

praeſ. Dor. τύπτεν] Euſtathius ad Il. ά p. 54. 33. Ἰστέον, ὡς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα εἰς εν ποιοῦσιν οἱ Δωριεῖς, ἀποβολῇ τοῦ ι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται· ἀντὶ γὰρ τοῦ λέγειν, καὶ γράφειν, λέγεν φασὶ, καὶ γράφεν· ταῦτα δὲ προσλήψει τῆς με συλλαβῆς λεγέμεν γίνεται, καὶ γραφέμεν. Οὕτω γοῦν τὸ χολωσέ-

μεν

μεν [Il. α΄, 28.] παραγίνεται· χολώσειν, χολώσεν, χολωσέμεν. Ioh. Grammat. p. 89. Καὶ τὰ διὰ τȣ̃ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρέμφατα καθ᾽ ὑπεξαίρεσιν τȣ̃ ι λέγȣσι [*Dores*], φρονεῖν φρονὲν, ἰδεῖν ἰδὲν, φαγεῖν φαγέν. Gregor. p. 14. ſſ. τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων, καὶ τῶν λοιπῶν λέξεων, ἀεὶ τὸ ι ὑπεξαιρȣ̃σι [*Dores*], τὸ λαβεῖν λαβὲν λέγοντες, καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐλθέν. Sic, συνάγεν, et διαιρέεν, Timaeus Locr. p. 560. Gal. 2.: συνέχεν Id. p. 555.: ἀπολείπεν, λαμβάνεν, συναρμόσεν, Id. p. 548.: γαρύεν Pind. Olympp. 1, 5.: vbi ſchol. Δωρικῶς δὲ τὸ γαρύειν [l. γαρύεν], τȣ̃ ι ἐκλείψαντος· ἄλλως, γαρύεν λέγει, καὶ ἔστιν ἀποβολὴ τȣ̃ ι, ὅπερ ἔθος Δωριέων. Βόσκεν Theocr. Idyl. 4, 2.: συρίσδεν Idyl. 1, 14.: ἀείδεν Idyl. 8, 4.: διώκεν Idyl. 5, 107.: γεραίρεν Idyl. 7, 94. Vid. Metarius p. 230. ſ.: index marmm. Oxonn. in εν pro ειν· Portus Lex. Dor. in ι, et animaduerſſ. P. 1. p. 94. ſ. Neque tamen ſemper literam ι a Dorienſibus ex infinitiuis in ειν deſinentibus tolli, laudatis multis Theocriti locis oſtendere inſtituit Portus in eodem Lexico Dorico. Sed videndum tamen amplius eſſe putamus, an non iſta ſcripturae varietas, atque inconſtantia, librariorum potius, quam ipſorum ſcriptorum, manibus tribuenda ſit.

Aeol. ην] Vel εις· itemque αις, vel ᾳ̃ις, et οις, vel ῳ̃ς. Ioh. Grammat. p. 95. Τὰ δὲ ἀπαρέμφατα ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων [l. ληγȣσῶν] μετοχῶν τὰ καταλήγοντα εἰς ειν, αὐτοὶ [*Aeoles*] εἰς εις μεταβάλλȣσι· νοῶν νοεῖν νόεις, φρονῶν φρονεῖν φρόνεις, καλῶν καλεῖν κάλεις. Phauorinus: Ἀπαρέμφατα ῥήματα, τὰ εἰς ειν λήγοντα οἱ Αἰολεῖς διὰ τῆς ην ἐκφέρȣσι, βαρυτονȣ̃ντες, φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην· τὰ δὲ λήγοντα παρ᾽ ἡμῖν εἰς ᾳ̃ν αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλȣσι, γελᾳ̃ν γελαις, πεινᾳ̃ν πειναις· τὰ δὲ εἰς ȣν λήγοντα διὰ τȣ̃ [l. τῆς] οις ἐκφέρȣσιν, ὑψȣ̃ν ὑψοῖς, ὀρθȣ̃ν ὀρθοῖς. χρυσȣ̃ν χρυσοῖς.

 Haec

Haec vero ſumta ſunt e Gregorii opuſculo de dialectis p. 294., cuius libri habent, γελάϊς, πειναϊς, ὑψόϊς, ὀρθόϊς, χρυσόϊς, pro γελαῖς, πειναῖς, ὑψοῖς, ὀρθοῖς, χρυσοῖς· et hic deſcripſit fere, more ſuo, verba Ioh. Grammatici p. 95.: apud quem rectius ſcriptum extat γέλαις, πείναις, ὄρθοις, χρύσοις, et pro ὑψῶν ὑψοῖς legitur γύψων γύψοις. v. animaduerſſ. P. I. p. 185. Sic, τεθνάκην, pro τεθνάκειν, a praeſ. τεθνάκω, Sappho fragmm. 9, 15. p. 32. Lyc.: vbi v. interpretes. Sed Dores quoque eadem infinitiui forma delectati ſunt: vt, χαίρην Theocr. Idyl. 14, 1.: καθεύδην Idyl. 15, 28.: κοσμῆν ib. 24.: καινῆν Idyl. 24, 90.: οἰκῆν ib. 80.: εὑρῆν Idyl. 11, 4.: νικῆν Plut. apophthegmm. regg. p. 128. To. 8. Tub. Rectius enim hi infinitiui ſimplici η ſcribuntur, quam diphthongo ῃ, vt πεινῆν, διψῆν, ζῆν. vid. animaduerſſ. P. I. p. 61. et p. 118. ſ. Et quanquam iidem infinitiui in libris nunc editis ſcripti diphthongo ει leguntur: vt, φεύγειν Theocr. Idyl. 10, 48.: λαβεῖν Idyl. 1, 11.: v. Portus Lex. Dor. in ει· tamen vix dubitandum eſſe videtur, quin haec ſcriptura manibus recentiorum librariorum debeatur.

Ion. μεν] Etiam Dorice: itemque μεναι, poët. μμεναι· vid ad gram. p. 127. 10.

perf. Ion. τετυφέμεν] Vid. ad gram. p. 127. 10.

Fut. 1., *vt praeſens*] Vid. ad gram. p. 127. 10. et Metarius p. 233.

Fut. 2. *Dor.* τυπεῖν] Vid. Metarius p. 231.

Aeol. ην] Vel potius ῆν, vt recte in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, ſcriptum eſt, ex iis, quae paulo ante dicta ſunt de forma praeſentis Aeolica, et Dorica.

Ion. έειν.] Vid. animaduerſſ. P. I. p. 76. et Portus Lex. Ion. in έειν. Neque tamen Iones ſemper vſi ſunt hac futuri ſecundi forma, ſi quidem audiamus vocem librorum, quos nobis nunc tractare licet. v. Portus Lex. Ion. in ειν.

et $\overline{\epsilon\mu\epsilon\nu}$] Vid. ad gram. p. 127. 10.

et ſic etiam aor. 2.] Vt, ἀγαγὲν Pind. Pythionn. 4, 98. v. Metarius p. 231. Et exempla infinitiui aor. 2. in $\overline{\mu\epsilon\nu}$, et $\overline{\mu\epsilon\nu\alpha\iota}$ deſinentis propoſita ſunt ad gram. p. 127. 10. Caeterum fut. 2., et aor. 2., huius quoque modi ſunt, de Lennepii ſententia, praeſentia, et imperfecta, praeſentium indicatiui obſoletorum, vt τυπέω.

praeſ. maſc. τύπτων] Adde, *et imperfectum.*

Ad p. 143. *ſic in contractis*] Exempla horum verborum in editt. Lipſſ. primis deſunt: et in exemplis Batauis pro, ποιεῦσα — ῦν, legitur, ποιέοντος, ποιοῦντος.

perf. τετυφὼς] Adde, *et pluſquamperfectum.* Exempla verborum contractorum, et in $\overline{\mu\iota}$ deſinentium, nec hic in editt. Lipſſ. primis adiecta extant.

fut. 1. τύψων] Etiam hoc tempus in editt. Lipſſ. primis ſolum extat, omiſſo futuro reliquorum verborum.

θήκας — δῶκας] Exempla Batana habent, θήσας — δώσας.

ratio dialectorum] In exemplis Lipſſ. primis, et Batauis, haec verba deſunt.

praeſ. in fem. — τύπτοισα] Vt, ἔχοισα Timaeus Locr. p. 550. Gal. 2.: πιπτοίσας Id. p. 557.: καχλάζοισαν Pind. Olympp. 7, 3.: πλήθοισα Sappho fragmm. 26, 3. p. 56. Lyc.: χαίροισαν Noſſis fragmm. 7, 1. p. 88. Lyc.: πταίοισα Theocr. Idyl. 7, 26. Sic aor. 2. ἐλθοῖσαι Noſſis fragmm. 11, 1. p. 90.: λιποῖσα Sappho fragmm. 1. p. 2. Lyc.: κατθανοῖσα ead. fragmm. 27, 1. p. 58. Plura vtriuſque temporis exempla attulimus P. I. p. 117. ſ., poſt Portum Lex. Dor. in $\overline{o\iota}$ pro ȣ, et ȣ in $\overline{o\iota}$, atque Metarium p. 238. Sed in verbis contractis idem genus praeſ. partic. Dores ȣ mutarunt in $\overline{\epsilon\upsilon}$. v. Portus Lex. Dor. in $\overline{\epsilon\upsilon}$ pro ȣ, et ȣ in $\overline{\epsilon\upsilon}$, atque animaduerſſ. P. II. p. 117. Λιπεῦσαι, pro

pro λιπȣ͂σαι, laudatur a Gregorio p. 274.: qui hoc exemplum ſumſit e libro Ioh. Grammatici: ſed apud hunc legitur p. 91. λειπῶσαι, et λειπȣ͂σαι, vt apud grammat. Leid. p. 309.: ſcilicet e cod. Vatic. libri Gregorii reſcribi debet, τὸ λείπȣσα, λείπωσα, vel certe, τὸ λείπȣσαι, λείπωσαι. Idem Ioh. Gram. p. 65. praecipit ſic, Ἀντὶ δὲ τȣ͂ ȣ τῷ ω χρῶνται [*Aeoles*], ὅταν λέγȣσι λειπῶσαι [l. λείπωσαι, aut λιπῶσαι] ἀντὶ τȣ͂ λειπȣ͂σαι [l. λείπȣσαι, aut λιπȣ͂σαι], καὶ ἰδῶσαι ἀντὶ τȣ͂ ἰδȣ͂σαι, καὶ λαλῶσαι ἀντὶ τȣ͂ λαλȣ͂σαι. An vero Dores, et Aeoles, etiam τύψοισα, et τύψωσα, dixerint, Vellerus viderit cum duce ſuo. Sed conditor Etymol. M. p. 20. 25. Καὶ οἱ Αἰολεῖς, inquit, τὴν αἰῶν μετοχὴν, καθὰ ποιῶν, καὶ φιλῶν, αἰεὶς ἐρȣ͂σιν, ὡς φιλεὶς, καὶ ποιεὶς. Haec vero participia ducta ſunt a praeſentibus αἴημι, φίλημι, ποίημι [v. Ioh. Grammat. p. 95.]. Euſtath. ad Odyſ. ὀ p. 1787. 42. Λέγȣσιν οἱ Αἰολεῖς ἐκ τȣ͂ φιλῶ μετοχὴν φιλεὶς, καὶ τȣ͂ φρονῶ φρονεὶς.

fut. 2. τυπῶν] Sic, ἐμβαλῶν Xen. Cyrop. 5, 3. 14.: συμβαλῶν Eurip. Alc. 504.: διαβαλῶν Plato Euthyphr. 2.: vbi v. not. 7.: ἐμβαλέντων Xen. Cyrop. 6, 1. 17.: ἐμβαλȣ͂ντα Plut. V. Cleom. 26. p. 186. To. 5. Tub.: ἐπιπεσῶν Xen. Cyrop. 7, 4. 2. Steph. 2.: vulgo legitur προσπεσών.

perf. Aeol. τετύφων] Vid. omnino animaduerſſ. P. 1. p. 198. Sed iidem Aeoles perfectis in κως exeuntibus abſtulere literam κ. Gregorius p. 272. ſ. Τὸ κ ὑπεξαιρȣ͂σι τῶν εἰς κως ληγόντων [l. ληγȣσῶν] μετοχῶν, πεποιηὼς, καὶ τεθνηὼς, καὶ τετιηὼς, καὶ πεποιηυῖα, καὶ τεθνηυῖα, καὶ τετιηυῖα, προφέροντες. Idem fecerunt Iones, atque Dores. v. animaduerſſ. P. 1. p. 177.

fut. 2. *Ion.* τυπέων] Vid. Portus Lex. Ion. in εω. An vero formis iſtis femininis fut. 2., et aor. 2., Doricis, et Aeolicis, vſus eſſet vllus ſcriptor, neſciebam.

aor.

aor. 1. τύψαις] Dorice, et Aeolice: vt, χαλάξαις Pind. Pythionn. 1, 12.: δρέψαισα Sappho fragmm. 63. p. 76. Lyc., ex emendatione Caſauboni. vid. Metarius p. 239. et animaduerſionum P. 1. p. 92. Gregorius p. 93. ſ. Ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων προστιθέασι [*Dores*] τὸ ῖ. Πίνδαρος, Ἐπεὶ τρεῖς τε, καὶ δέκ', ἄνδρας ὀλέσαις Μνηστῆρας, ἀναβάλλεται γάμον. Locus Pindari eſt Olympp. 1, 127. ſ.: vbi nunc legitur, τρεῖς γε — ὀλέσας Ἐρῶντας.

Ad p. 144. *de Paſſiuo in genere*] Vid. Macrobius p. 674. ſſ. et Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 7.: a quo quidem multa etiam hoc in loco aliter tradita reperient linguae Graecae ſtudioſi, quam a Vellero, aliiſque grammaticis, et veteribus, et recentioribus. Nos vero, praetermiſſis caeteris opinionum eius commentis, attingemus maxime ea, quae veri ſimilia eſſe videantur.

perf. τέτυμμαι — τετυμμένοι εἰσί] Editt. Lipſſ. primae habent, *Perf.* τέτυμμαι σαι *etc. Perfectum habet vbique terminationem Praeſentis, excluſa contractione, et in* μαι *impuro aſſumta periphraſi.*

Fut. 1. Fut. 2. Paulo poſt Fut.] In editt. Lipſſ. primis eſt, *Fut. I.* τυφθήσομαι. *Fut. II.* τυπήσομαι. *Paulo poſt F.* τετύψομαι. *Gaudent vbique terminatione Praeſentis:* quae poſtrema verba leguntur etiam in Batauis exemplis.

τέτυψο, τετύφθω κ. τ. λ.] Haec verba abſunt ab editt. Lipſſ. primis, vt verba, τετυμμένος εἴην κ. τ. λ., et τετυμμένος ὦ, ἦς, ἦ, κ. τ. λ., et τετύφθαι, et τυπῆναι, et τυφθήσεσθαι, τυπήσεσθαι, τετύψεσθαι, et τετυμμένος, μένη, μένον· τυπείς· τυφθησόμενος, τυπησόμενος, τετυψόμενος. Verba, τυπείς· τυφθησόμενος, τυπησόμενος, τετυψόμενος, nec Bataua habent exempla.

Ad p. 146. *De Terminatione*] Abſunt haec verba ab editt. Lipſſ. primis, et Batauis.

pro

pro τέτυφσθον κ. τ. λ.] Immo pro τέτυπσθε, τέτυπσθον, τέτυπσθε· τετύπσθω, τετύπσθαι· nam τέτυμμαι extitit ex τέτυπμαι, neque ex τέτυφμαι, vt τέτυφα ex τέτυπκα.

τετυμ. ἦσαν] Sic, ἦσαν καταλελειμμένοι Herodo. 3, 11.

vt dicitur πεποίηνται — *κέκρινται*] Sic, κέκτηνται Eurip. Phoenn. 558.: vbi v. Barneſius, itemque ad Herc. fur. 547.: πεπαίδευνται Xen. Oecon. 6, 7.: δέδενται Cebes tab. p. 200. Berqu.: ἐπικέκληνται Eſai. 43, 7.

Attice in indicat. — ſit contractio] Vid. Metarius p. 62. Neque tamen ſemper tum in perſ. ſec. ſing. indicat. contractionem fieri apud Atticos, docuit Georgius Hierocr. 1. p. 183. ſ.: vt, δύνασαι Xen. Oecon. 4, 1. 11, 25. Quod quidem ſecus eſt in coniunctiuo: vt, ἐὰν δύνῃ Xen. Apomnn. 3, 3. 2. Phrynichus eclogg. p. 158. Δύνῃ, ἐὰν μὲν τοῦτο ὑποτακτικὸν ᾖ, ἐὰν δύνωμαι, ἐὰν δύνῃ, ὀρθῶς λέγεται· ἐὰν δὲ ὁριστικῶς τιθῇ τις, δύνῃ τοῦτο πρᾶξαι, οὐχ ὑγιῶς ἂν τιθείη· χρὴ γὰρ λέγειν, δύνασαι τοῦτο πρᾶξαι.

Ad p. 147. *caeterum legitur* ὀδυνᾶσαι — *Rom.* 2, 17. 23.] Exempla Batauа legunt ſimpliciter, ὀδυνᾶσαι *cruciaris* Luc. 16, 25., *pro* ὀδυνάεσαι, ᾶ, *et* ε, *in* ᾶ, omiſſo loco altero. In editt. Lipſſ. primis verba iſta omnia deſunt.

formatur ab actiuo etc.] Vid. Macrobius p. 664. Nam perſona ſec., et tert., ſing. ductae ſunt a perſ. ſec., et tert., act. Aeolica, τύπτες, τύπτε. Sed Lennepius p. 95. putabat, τυπτόμεθα, τυπτόμεθον, τύπτονται, extitiſſe e praeſ. τύπτομαι, ſed τύπτεσαι, τύπτεται, τύπτεσθον, τύπτεσθε, nata eſſe e praeſ. τύπτεμαι.

quaedam, more Boeotico — habent ει] Haec vero perſ. ſec. ſing. praeſ. paſſ., et med., et futurorum paſſ., et med., indicat. extitiſſe tum videtur, quum litera η

ra η̄ nondum eſſet in alphabetum recepta, ita, vt eam Attici maxime vſurparint, retinuerintque etiam tum, quum alphabetum litera η̄ auctum eſſet, quo facilius haec perſona diſcerni poſſet a perſona ſec. coniunctiui paſſiui, et medii. v. Metarius p. 63.: animaduerſſ. P. 1. p. 119. ſ. et ad Plat. Politic. 6, 2. Etymol. M. v. εἶ p. 300. 44. Καὶ τὰ παρ᾽ ἡμῖν γραφόμενα δεύτερα πρόσωπα παθητικὰ διὰ τοῦ η̄, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται. Idque, non tantum ab Atticis recentioribus [v. Suidas v. ἅπτεσθαι] factum eſt; quos tamen hanc ſcripturam commutaſſe altera illa communi, auctor eſt Euſtathius [ad Odyſ. μ′ p. 1723. 20.]; ſed etiam ab auctoribus dialecti Macedonicae nouae. Certe Act. 16, 31. σωθήσει, et c. 24, 8. δυνήσει, legitur in cod. Laudiano. Conf. Metarius p. 63. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, ante verbum βούλει inſerta leguntur verba, ὄψει, *pro* ὄψῃ, *in Fut.* 1. v. Xen. Hier. 4, 8. Et librarii recentiores, non tantum pro ει̅ hoc in genere ſcripſerunt ῃ̄, vel εις̅, vt ad Plat. Euthyphr. 19, 4. pluribus exemplis docuimus, ſed etiam diphthongo ει̅ addidere ſyllabam ης̅· vt apud Xen. Cyrop. 3, 1. 15. φανείης, quomodo etiam Zeunius edidit: quum vera ſcriptura, ipſarum legum grammaticarum indicio, ſit φανεῖ, vt in cod. Palaeoc. legitur: ad quam ſcripturam etiam Iunt. et cod. Guelferb. ſcriptura φανῇ accedit.

ſec. perſ. ſing. — τύπτεαι] Haec enim obſeruatio cadit etiam in perſ. ſec. ſing. fut. 1. 2. paſſ., et praeſ. fut. 1. 2. med., etiam in dialecto Dorica, et Aeolica. Vid. Gregorius p. 191. ibique Koenius: Portus Lex. et Ion. in εαι̅, atque Metarius p. 126. ſ. Sic, κέλεαι Il. α′, 134.: φοβέεαι Herodo. 1, 39.: βούλεαι Id. 1, 11.: φαίνεαι Id. 1, 27.: ἐπαινέεαι Id. 3, 34.: προθυμέεαι 1, 206.: βόσκεαι Anacr. Odar. 61, 9.: ὄψεαι Herodo. 1, 155. Theocr. Idyl. 27, 31.: κείσεαι Sappho fragmm. 27, 1. p. 58. Lyc.

prima

prima perſ. dual. — μεσθον] Nos vero huius perſ. dual. nullum exemplum, neque ipſi in legendis ſcriptorum veterum libris adhuc annotaueramus, neque a Metario p. 229. prolatum eſſe videmus.

prima perſ. plur. Dor. μεσθα] Neque ſolum in praeſenti, ſed in omnibus aliis temporibus, paſſiui, et medii. Vid. Portus Lex. Dor. in σ ante θα, et in σθα· Metarius p. 229. et p. 359. ſ., atque animadverſſ. P. 1. p. 206. Docuimus ibi, vſos hac perſonae pluralis forma eſſe, praeter Dores: vt, πελόμεσθα Theocr. Idyl. 13, 4.: et Ionas, poëtas maxime Atticos veteres, ita, vt multa eius exempla ex eorum carminibus propoſuerimus. Horum numerus augeri recte poteſt iſtis: ἀπαιτούμεσθα Eurip. Phoenn. 615.: ἐξελαυνόμεσθα Id. ib. 620.: ἀπωλόμεσθα Id. ib. 595.: ἐπιστάμεσθα Id. Alceſt. 803.: μεθηρμόσμεσθα Id. ib. 1157.: ἑζόμεσθα Sophocl. Oed. tyr. 32.: εἰσόμεσθα Id. ib. 84.: ἀποψώμεσθα Ariſt. Plut. 818.: ἠρήμεσθα Id. Auu. 1576.

Aeol. μεθε, *vel* μεθεν] Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 58.

ſic in circumflexis] Horum verborum exempla etiam hoc loco deſunt in editt. Lipſſ. primis, vt exempla verborum in μι exeuntium. Sic, ἐλαττοῖ Demoſth. p. 1089. To. 2. Sed Dores in praeſ. paſſ., et med., diphthongum ου commutant diphthongo ευ· vt, καλεῦμαι Theocr. Idyl. 2, 125.: ὀρχεῦνται Heſiod. Θεογ. 4. Vid. Portus Lex. Dor. in ευ. Pro ποιοῦμαι Aeoles dixere ποίημαι, vt νόημαι pro νοοῦμαι· quas praeſ. paſſ. formas ductas eſſe apparet a praeſ. act. ποίημι, et νόημι. v. Methodius apud Etymol. M. p. 56. 51. et Heraclides ap. Euſtath. ad Odyſ. β' p. 1432. 35. Καταρᾶ med. Ariſt. Nubb. 869., et ἀρᾶ Eurip. Alceſt. 714.: πλανᾶ Xen. Cyrop. 2, 4. 17. Etymol. M. v. βοᾶ p. 201. 45. Τὸ παθητικὸν

βοῶμαι·

βοῶμαι· τὸ δεύτερον βοᾷ σὺ, καὶ πειρᾷ σύ· ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. Vid. Pierſonius ad Moer. p. 16.

Ad p. 148. *Imperfectum*] Vid. Macrobius p. 665. Et Lennepius quidem praelectt. acadd. p. 93. 96. tradit, etiam huius temporis perſ. primam dual., et perſ. primam, atque tertiam, plur. ductas eſſe a perſ. prima ſing. ἐτυπτόμην, ſed perſonas reliquas trium numerorum a perſ. prima ſing. ἐτυπτέμην. Caeterum nec hoc loco in editt. Lipſſ. primis addita leguntur exempla imperfecti verborum contractorum, et in μι deſinentium: et in Batauis exemplis poſt *Imperfectum* inſerta extant verba, *De terminatione vide p. 190.*

ſec. perſ. ſing. — ἐτύπτευ] Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 117. Portus Lex. Dor. in ευ, et Metarius p. 228. Ionice eadem perſona terminatur ſyllabis εο· v. Portus Lex. Ion. in εο· etiam Dorice: vt, εἴχεο Theocr. Idyl. 5, 117.: ἔπλεο Id. Idyl. 7, 95. Vid. Portus Lex. Dor. in εο, et ευ.

formatur etiam in εσκομην] Vid. ſupra ad gram. p. 127. n. 5. Sed tertiam perſ. plur., etiam in medio, Ionum lingua exire iuſſit in εατο· vt, ἐβουλέατο Herodo. 1, 4. 3, 143.: ἐγινέατο Id. 1, 67.: ἠδυνέατο Id. 4, 110.: ἱδρύατο Id. 2, 182.: ἐναπενιζέατο Id. 2, 172.: ἐμηχανέατο Id. 5, 63.: ἀπογραφέατο 5, 29.: ὑποδεκέατο 4, 167.: ὁρμέατο Id. 1, 83.: παρετιθέατο Id. 1, 119.: optat. πειρῴατο Id. 4, 139.: νεμοίατο 4, 99.

de terminatione — *de deductione*] Vid. Macrobius p. 665. ſ.

κέκρινται] Vt, πέπαυνται Lyſias p. 585. To. 1. Ἀναπέφανται habet Plato Soph. 21.

τέτυμμαι [pro τέτυπμαι] — τέτυψαι [pro τέτυπσαι] — τέτυπται] Sic ab ὄπτω, fut. ὄψω, perf. ὦφα, pro ὦπκα· perf. paſſ. ὦμμαι, pro ὦπμαι, ὦψαι [Demoſth. p. 314. To. 1.], pro ὦπσαι, ὦπται· infinit. ὦφθαι· vt, περιῶφθαι Demoſth. p. 362. To. 1.

Ad p. 149. *ſic* πεποίημαι] Haec exempla perfecti verborum contractorum, et in μι deſinentium, in editt. Lipſienſibus primis deſunt. Sic, ἐπιμεμελήμεθα Thuc. 6, 41.: δεδόξωσθε Herodo. 9, 47. 7, 135.: vbi v. interpp.: κεχόλωται Odyſ. α', 69.

φ *in* μ] Immo π in μ, quia τέτυμμαι natum eſt e τέτυπκα, pro quo, vocalitatis cauſſa, dicitur τέτυφα· neque χ mutatur in γ, quum λέλεχα, verbi cauſſa, ortum ſit e λέλεγκα, ita, vt γ redeat in perfecto paſſiuo.

κ *vero in* σ *tranſit*] Haec perfecta, quae ante ſyllabam μαι literam σ additam habent, ducta videbantur Lennepio [praelectt. acadd. p. 89. ſſ.] eſſe a praeſentibus in ζω deſinentibus, quorum futura exiiſſent in σσω· vt a praeſ. φράζω, et φάζω, profecta ſunt, ex eius mente, futura φράσσω, et φάσσω, pro φράσδσω, et φάσδσω· haec futura pepererunt perfecta actiua πέφρασκα, et πέφασκα, e quibus extiterunt perfecta paſſiua πέφρασμαι, et πέφασμαι, vt a praeſ. φράω, et φάνω, profecta ſunt futura φράσω, et φανῶ, ab iis perfecta actiua πέφρακα, et πέφαγκα, ab his denique perfecta paſſiua πέφραμαι, et πέφαμμαι. Adiuuat ſane hanc rationem non parum, praeter natiuam perfecti paſſiui originem, praeclara, quam Suidas ſeruauit, obſeruatio p. 302. To. 3. Neoc. Σέσωσται, καὶ σεσωσμένος· οἱ παλαιοὶ δὲ ἄνευ τοῦ σ· καὶ διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης [1, 6.: vbi hodie editum extat διεζωσμένοι]· οἱ δὲ νεώτεροι μετὰ τοῦ σ· ἐπ' ἐνίων δὲ ἁπλῶς παραλείπουσι τὸ σ, ὡς κεκλειμένων, πεπειμένων. Nam, ex hac obſeruatione, a praeſenti σώω [Odyſ. ι, 430.] ductum eſt perf. σέσωμαι, ſed perf. σέσωσμαι a praeſ. σώζω, vt a praeſ. διαζώω perf. διέζωμαι. At quum tamen ſic naſcatur infinita quaedam verborum in ζω deſinentium multitudo, quorum nec tenuiſſima vſpiam veſtigia appareant: praeſtat ſane ſumere, Atticos, omninoque

que Graecos, recentiores, ſi non in omnibus, at ſaltem in multis verbis, in αιω, ειω, οω, ϩω, υω, αυω, ευω, αινω, exeuntibus, perfecta paſſiua, quae veteres ſyllaba μαι terminaſſent, exire iuſſiſſe, aurium ſuarum cauſſa, in σμαι, ita, vt σ redundaret, neque pro κ ſubſtitutum eſſet. Certe ſic intellegi poteſt, cur dicatur, verbi cauſſa, κέλευμα, et κέλευσμα, γνωτὸς, et γνωςὸς, ἄκλειτος, et ἄκλειςος, ἀνυτικὸς, et ἀνυςικός· v. animaduerſſ. P. 1. p. 209. Caeterum verba, *pro* πέφρακμαι, in editt. Lipſienſibus, et Batauis, omiſſa ſunt, ſed pro iis exempla Batava habent verba, *a* φράζω *dico.* Sed ex iis, quae ante dicta ſunt, intellegi poteſt, σ in perf. πέφρασμαι eſſe literam natiuam, quae non poſita ſit pro κ.

ο, *quod Attici — tranſit in* ε] Haec obſeruatio deeſt in editt. Lipſienſibus primis, et Batauis: ſed extat iam in Etymologico magno, cuius conditor v. ἐπιτετράφαται p. 365. 53. Ἰςέον, inquit, ὅτι τὰ δισύλλαβα τῆς πρώτης, καὶ δευτέρας, συζυγίας τῶν βαρυτόνων, τὰ τρέποντα τὸ ε εἰς ο κατὰ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον, ἐν τοῖς παθητικοῖς παρακειμένοις ἀναδέχεται τὴν παραλήγϩσαν τϩ ἐνεςῶτος· οἷον, λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι, ςέφω, ἔςοφα, ἔςεμμαι· κέκλοφα, κέκλεμμαι· εὑρέθη καὶ κέκλαμμαι [Ariſt. Veſpp. 57. κεκλαμμένον· vbi v. ſchol.]. Δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνϩ· ἐκεῖνα γὰρ τρέπϩσι τὴν παραλήγϩσαν, ἤγϩν τὸ ε, εἰς α, κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον· οἷον, ςρέφω, ἔςροφα, [καὶ] ἔςραμμαι· τρέφω, τέθρεφα [l. τέτροφα], τέθραμμαι· ϩτω καὶ τρέπω, τέτροφα, τέτραμμαι, τέτραπται, τετράμμεθα, τέτραπται [f. τέτραφθε]· καὶ τὸ Ἰωνικὸν, τετράφαται, τροπῇ τϩ ψιλϩ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τϩ α. Δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς τϩ βρέχω, βρέξω, βέβροχα, καὶ βέβρεγμαι· τϩτϩ γὰρ ϩκ ἐτράπη τὸ ε εἰς τὸ α.

κέκλεισμαι *ex* κλείω] At veteres Graecos dixiſſe κέκλειμαι, non modo verba Suidae v. σέσωςαι ante

 laudata

laudata docent, ſed etiam locus Herodoti 2. 121. 2., vbi Veſſelingius e cod. Paſſ. edidit κεκλειμένε, pro κεκλεισμένε, quod alii codd. habent, et pro κατακεκλεισμένε, quae eſt librorum editorum ſuperiorum ſcriptura. Sed edi potius debebat κεκληϊμένε. v. animaduerſſ. P. 1. p. 209. Nam etiam apud Demoſth. p. 803. To. 1. eſt κατακεκλημένες. Conf. Portus Lex. Ion. v. κληΐω. Caeterum ab ἀκάζω ductum eſt perf. paſſ. ἤκαχμαι, ἠκαχμένος, pro ἤκασμαι, et ἠκασμένος, auctoribus quibuſdam grammaticis antiquis. v. Etymol. M. v. ἀκαχμένον p. 45. et ſchol. Ven. ad Il. ἐ, 135.: vbi legitur ἀκαχμένον. Alii vero illud profectum eſſe oſtendunt a praeſ. ἀκαχῶ. v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1395. 34.

Ad p. 150. *pauca vocalem — longam corripiunt*] Etymol. M. p. 311. 56. Ἐγνώσθην, καὶ ἠδυνάσθην. Ἰστέον, ὅτι ἐκ εἰσὶν ἀπὸ τῶν εἰς μι· ἦσαν γὰρ ἂν ὅτω· γνῶμι· ὁ μέλλων, γνώσω· ὁ παρακείμενος, ἔγνωκα· ὁ παθητικὸς, ἔγνομαι διὰ τῦ ο· ἐπειδὴ ἐν τοῖς εἰς μι τὴν παραλήγουσαν συστέλλει τὰ παθητικά· οἷον, δέδωκα, δέδομαι, ἐδόθην· πέπωκα, πέπομαι, ἐπόθην· καὶ ἀπὸ τῦ δύνημι, δυνήσω, δεδύνηκα· καὶ ὁ παθητικὸς εἶχεν εἶναι δεδύναμαι, καὶ ἐδυνάθην, ὡς βίβημι, βήσω, βέβηκα, βέβαμαι, ἐβάθην, καὶ παρεβάθην κ. τ. λ.

huc refer ea, quae — ε abiiciunt] Etymol. M. p. 662. 49. Πέπυσμαι ἀπὸ τῦ πεύθω, πεύσω, πέπευκα· ὁ παθητικὸς, πέπευσμαι· ἆρον τὸ ε, πέπυσμαι [Plato Gorg. c. 17. p. 72.]. Εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι ἀπὸ τῦ πυνθάνω δύναται εἶναι· εἰπὲ, ὅτι τὰ διὰ τῦ ανω ἄκλιτά εἰσιν· ὥστε πέπυσμαι ἐνδείᾳ τῦ ε, ὡς καὶ τὸ τέτυγμαι [τέτυξαι Il. π΄, 622.: τετύχθαι Odyſ. ά, 391.] ἀπὸ τῦ τεύχω. Idem v. τετύκοντο p. 755. 28. ὥσπερ ἀπὸ τῦ πέφευγμαι γίνεται ποιητικῶς πέφυγμαι [πεφυγμένος Odyſ. ά, 18.], ὅτω καὶ ἀπὸ τῦ τέτευγμαι γίνεται τέτυγμαι, ἀπὸ τῦ τεύχω βαρυτόνε.

diſylla-

diſyllaba a $\overline{\tau\rho\varepsilon}$ incipientia — hic in $\bar{\alpha}$] Petiit Vellerus hanc quoque obſeruationem, ab auctore Etymol. M. iam propoſitam [v. ad gram. p. 149.], e Caninii Ἑλλην. p. 281.: qui tamen eam diligentius ita circumſcripſit, *Diſyllaba, quae habent* $\bar{\varrho}$ *cum aliqua conſonante iunctum* [v. Etymol. M. v. στρέψον p. 729. 56.] *in hoc tempore* [perf. paſſ.] *mutant* $\bar{\varepsilon}$ *in* $\bar{\alpha}$· τρέπω, τέτρεφα, τέτραμμαι· τρέφω, τέτρεφα, τέθραμμαι· στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι· *excipe* βρέχω, βέβρεγμαι. Scilicet intellegi hoc praeceptum debet de forma perf. actiui communi. Attici enim pro ἔστρεφα dixerunt ἔστροφα, τέτροφα pro τέτρεφα a praeſ. τρέπω. v. locus Etymol. M. ſupra ad gram. p. 135. laudatus. Sed cur Vellerus addiderit verba, *vel* $\bar{\beta}$, non apparet, quum nullum huius generis verbum diſyllabum, quod ſciam, inueniatur. Scilicet decepiſſe eum videtur verbum βρέχω a Caninio allatum. At character huius verbi non eſt $\overline{\beta}$, ſed $\overline{\chi}$, neque $\bar{\varepsilon}$ perfecti eius actiui mutatur in perf. paſſiuo in $\bar{\alpha}$, immo retinetur.

Attici in verbis liquidatis — in $\bar{\sigma}$ *vertunt*] Euſtathius ad Odyſ. β′ p. 1436. 51. Καὶ ὅτι τοῦ ὑφάζω καινὸς Ἀττικὸς παρακείμενος, ὕφυφασμένος, ὑπὲρ οὗ λαλοῦσιν οἱ τεχνικοὶ τὰ πείθοντα· ὅτι, ὥσπερ τὸ ὕφασμα διὰ τοῦ σ̄, οὕτω καὶ μετοχή ἐστιν ὑφασμένος, Ἡρωδιανὸς δηλοῖ· ὃς καὶ Ἀττικῶν αὐτό φησιν εἶναι, οἳ καὶ μεμολυσμένος φασὶ, καὶ μεμαρασμένος· εἰ καὶ ἄλλως, ὥσπερ αἰσχύνω ᾔσχυμμένος, οὕτως ὤφειλεν εἶναι, καὶ μολύνω μεμολυμμένος, καὶ μαραίνω μεμαραμμένος. Suidas: Ὑφήφασμαι· Ἀττικὸς παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ ὑφάζω, ὑφάσω [ὑφάσσω] ὕφακα [ὕφασκα] ὕφασμαι, καὶ Ἀττικῶς ὑφήφασμαι, τροπῇ τοῦ ῡ εἰς η̄· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω, ὑφανῶ, ὕφαγκα, ὕφαμμαι· ἐπεὶ δὲ ἔθος ἔχουσιν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις ἐν τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τρέπειν τὸ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον εἰς σ̄, γίνεται ὕφασμαι. Ἐπεὶ δὲ οὐδέποτε ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἔχει τὰ αὐτὰ φωνήεντα ἐν τῇ α′, καὶ β′,

συλλαβῇ, ἐτράπη τὸ ῡ εἰς ῆ, καὶ γίνεται ὑφήφασμαι. Καὶ διὰ τί, μὴ ἔχον τὸ ἀντίςοιχον, ἐτράπη εἰς η̄; ἐπειδὴ καὶ τὸ η̄ εἰς ῡ τρέπεται, ὡς ἐν τῷ ἀλμηρὸς, ἀλμυρὸς, καὶ πηρὸς, πυρός. Sed haec poſterior obſeruatio de mutatione literae ῡ in literam η̄ haud dubie vana eſt. Certe Zenodotus etſi eadem praecepit de origine formae perf. ὑφύφασμαι, apud Etymol. M. p. 785. 46., tamen ſcripſit ὑφύφασμαι. Verba eius ſunt haec, Ὑφύφαςαι· ἀπὸ τοῦ ὑφάζω, ὑφάσω [ὑφάσσω], ὕφακα [ὕφασκα], ὕφασμαι, ὕφαςαι· καὶ ὁ Ἀττικὸς, ὑφύφαςαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω, ὕφασμαι, καὶ ὑφύφασμαι. Et ex iis, quae Theognotus apud Etymol. M. p. 785. 29. de origine verbi ὑφαίνω tradit, ſcribi potius debebat ὑφύφησμαι· ad quem Etymologici locum Sylburgius annotauit haec, *vt, φάσμα, et μίασμα, ſunt a φαίνω, et μιαίνω, ita ὕφασμα ab ὑφαίνω· itemque μόλυσμα a μολύνω. Quare haud opus eſt ad ὑφάζω confugere, niſi etiam φάζω, μιάζω, et μολύζω, atque alia eiuſcemodi, fingere libeat.* Hac vero in opinione ſupra ad gram. p. 149. vidimus fuiſſe Lennepium, ex qua πέφασμαι, et μεμάρασμαι, non a praeſ. φαίνω, et μαραίνω, ſed a praeſ. φάζω, et μαράζω, ducta eſſent. Ἀποφεφασμένων legitur apud Dinarch. 1. p. 45. To. 2. Reiſqu.: λελυμασμένον apud eundem ib. p. 48.: λελυμασμένοι εἰσὶ apud Demoſth. p. 1375. To. 2.: apud quem p. 1373. To. 1. etiam λελυμασμένος extat. Conf. Metarius p. 52. Caeterum hanc obſeruationem ipſam Vellerus petiit e Caninii Ἑλλην. p. 282. Cren., ita, vt eadem verborum exempla retinuerit. Sed pro ἐξωμμάτωται *oculatus factus eſt*, et λελάμπρυνται *reſplenduit*, reſcribi debet, ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας, Ariſt. Plut. 635. Scilicet Caninius verſiculum poëtae integrum propterea laudauit, vt appareret eo magis, λελάμπρυνται eſſe perſ. tert. ſingul., neque plur.: ſchol. vet. Ἔχει δὲ τὸ λελάμπρυνται τρίτον πρόσωπον τῶν

ἑνικῶν

ἑνικῶν ὁμόφωνον τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ ἐξήρανται, καὶ κατήσχυνται, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Verba Caninii ſunt, *Quod ſit in primis perſonis tantum:* παρώξυνται, *et* λελύμανται, *Demoſth.:* ἐξωμμάτωσαι [ſic legitur certe in exemplo Creniano], καὶ λελάμπρυνται κόρας, *Ariſtoph. Plut.* Ex his eius verbis extitere verba Velleri, *Et ſit hoc in primis perſonis tantum, ſecus ac grammatici ſtatuunt: quod patet ex* παρώξυνται, λελύμανται, *Demoſth.* ἐξωμμάτωσα, *et* λελάμπρυνται, *Ariſtoph. Plut.* Ita enim leguntur in editt. Lipſienſibus primis: ſed ἐξωμμάτωσα natum eſt e perſ. tert. mendoſe ſcripta ἐξωμμάτωσαι, atque *et* e particula καὶ male intellecta. Exempla Batatia habent, *Et ſit hoc in primis perſonis tantum, ſecus ac ſentiunt grammatici quidam: quod patet ex* παρώξυνται *exacerbati ſunt, et* λελύμανται *labefactati ſunt*, *Demoſth.* ἐξωμμάτωται *oculatus factus eſt, et* λελάμπρυνται *reſplenduit, Ariſtoph. Plut.* At ἐξωμμάτωται ſic non pertinere huc, quis non videt?

ἀφέωνται — Attica] Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 107.

prima perſ. dual. — vt in praeſenti] Vid. ad gram. p. 147.

tertia perſ. plur. — ~~αται~~] Auctor V. Hom. p. 289. Gal. 2. Ἰδίως δὲ λέγουσι [*Iones*] καὶ τὸ τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 85. καὶ τοὺς σχηματισμοὺς δὲ τῆς ἑρμηνείας τοιούτους, τετραμμένοι εἰσὶ τετράφαται, τεταγμένοι εἰσὶ τετάχαται, κέκλινται κεκλίαται. Sed quomodo verſati ſint Iones in formanda hac perſona perf. paſſiui verborum, et impurorum, et purorum, accurate docet Gregorius p. 229. ſ. Ἔτι οἱ Ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν παθητικῶν παρακειμένων οὕτω ποιοῦσιν, ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν, τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλόν· τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντιστοι-

τιϛοιχȣ̃ν δασὺ, καὶ ποιȣ̃σι προσθήκην τȣ̃ ᾱ [v. Etymol. M. p. 9. 19.]· νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται, γέγραπται γεγράφαται. — Εἰ δέ τοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τȣ̃ $\overline{\text{στ}}$ βαρύτονον, τότε καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τȣ̃ $\overline{\text{αται}}$ τὸ χαρακτηριϛικὸν σύμφωνον τȣ̃ μέσȣ παρακειμένȣ· πέφραϛαι πεφράδαται, ὅτι πέφραδα· ἤλευϛαι ἠλεύθαται, ὅτι ἤλευθα· εἰ μέν τοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγόμενοι, ταύτην συϛέλλȣσι πρὸ τȣ̃ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συϛολήν· πεποίηται πεποιέαται, βεβόηται βεβοέαται. add. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. ύ p. 1895. 44. et ipſe Euſtath. ad Il. β́ p. 234. 10. Sic, εἰρύαται, pro εἴρυνται, Hom. Il. ά, 239.: εἰρέαται, pro εἴρηνται, Herodo. 4, 181. 7, 87. 96.: ὑμνέαται, pro ὕμνηνται, Id. 5, 67.: οἰκέαται, pro οἴκηνται, h. e. ᾤκηνται, Id. 1, 142.: ita, vt etiam κατοικέαται ibi pro κατοίκηνται reponendum videatur: ἐκτέαται, pro ἔκτηνται, Id. 4, 23.: ὁρμέαται, pro ὅρμηνται, h. e. ὥρμηνται, Id. 5, 121.: κεκοσμέαται Id. 6, 41.: κεκλέαται, pro κέκληνται, Id. 2, 164.: πεπονέαται Id. 2, 63.: τεθάφαται, pro τεθαμμέναι εἰσὶ, Id. 6, 103.: ἡγέαται, pro ἥγηνται, Id. 1, 136.: ita, vt etiam 2, 69. pro ἥγηνται reſcribendum ἡγέαται videatur: οἰκοδομέαται Id. 4, 185.: ἀποδεδέχαται Id. 2, 43. 65. 77.: κατακεχύαται 2, 75.: τετρίφαται 2, 93.: δεδαίαται Odyſ. ά, 23.: v. Etymol. M. h. v. p. 252.: κεκλέαται Herodo. 2, 164.: ἐφθάραται, et τετάχαται, Mitylenaei apud Thuc. 3, 13.: ἀντιτετάχαται Xen. anab. 4, 8. 5. in cod. Eton.: v. Doruillius ad Charit. p. 437.: κεκρύφαται Heſiod. Θεογ. 730.: ἀναμεμίχαται Herodo. 1, 145.: ἀπίκαται, pro ἀφιγμένοι εἰσὶ, Id. 7, 209.: πεποιήαται Hom. Il. β́, 90.: ἐπιτετράφαται Il. β́, 62.: ἐρηρέδαται Il. ψ́, 329.: ἀποδεδέχαται Herodo. 2, 65.: κεχωρίδαται Id. 2, 91.: ἀγωνίδαται 9, 26.: ἐσκευάδαται 2, 138. Sed συνηδέαται, pro συνήδηται, Herodo. 9, 58.: v. Portus Lex. Ion.

Ion. h. v. et in δαται, εαται, φαται, χαται, et Metarius p. 128. ſ. Caeterum verba, *Sic* λελέχαται — *Il.* β', 25. *et* 62., in editt. Lipſienſibus primis deſunt, vt in Batauis exemplis verba, ἐπιτετράφαται *apud Homerum Il.* β', 25. *et* 62.

pluſquamperf. ἐτετύφατο] Vid. Euſtath. ad Il. β' p. 234. 10. Sic, ἐδεδέατο, pro ἐδέδεντο, Herodo. 5, 77.: vid. Etymol. M. v. ξυνεδεδέατο p. 611. 46.: qui hanc perſonae formam etiam Aeolibus tribuit: ἐκεκοσμέατο, pro ἐκεκόσμηντο, Id. 9, 31.: ὡρμέατο, pro ὥρμηντο, Id. 9, 61.: ſed ſcribi haud dubie, deleto augmento, debet, ὁρμέατο, vt 1, 83. 158.: ἀγηγέρατο, pro ἀγήγερντο, h. e. ἀγηγερμέναι ἦσαν, Hom. Il. δ', 211.: v. Etymol. M. h. v. p. 9.: προσετετάχατο Herodo. 7, 65.: διετετάχατο 1, 80.: ἐτετάχατο 1, 80. 191. Thuc. 5, 6. Moeris: Ἐτετάχατο, Ἀττικῶς· τεταγμένοι ἦσαν, Ἑλληνικῶς· ſic enim legi debet, non ἐτετάχαντο, vt Hudſonius edidit: quod mendum etiam Heſychii Gloſſarium deturpauit: vt, διετετάχατο Thuc. 4, 31.: ἐσεσάχατο 7, 62.: v. Euſtath. d. l. p. 234. 12.: εἰλίχατο, pro εἴλιγντο, h. e. εἱλιγμένοι ἦσαν, Herodo. 7, 90.: κατειλίχατο 7, 76.: ἀπίκατο, pro ἀφῖγντο, h. e. ἀφιγμένοι ἦσαν, 1, 2. 4, 200. 6, 9. 7, 153. 157.: ἐνεπορπέατο 7, 77.: ἐπεπειρέατο 7, 125.: ἱδρύατο 2, 182.: διεφθαρέατο 8, 90.: ἐτετιμέατο 6, 124.: κατεστράφατο 1, 141.: ἀπεστράφατο 1, 166.: τετεύχατο Heſiod. Θεογ. 581.: ἐστάλατο, pro ἔσταλντο, h. e. ἐσταλμένοι ἦσαν, Id. Ἀσπ. 288.: et, inſerta ſyllaba δα, ἐσταλάδατο Herodo. 7, 89.: v. Euſtath. ad Il. β' p. 234. 14.: ſed κεκλήατο, pro κέκληντο, Il. κ', 195.: κεχολώατο, pro κεχόλωντο Odyſ. ξ', 282.: ὀρωρέχατο Hom. Il. λ', 26.: vbi v. ſchol. Ven.: ἐσκευάδατο Herodo. 7, 62.: παρεσκευάδατο 5, 34. Conf. Portus Lex. Ion. in δατο, et χατο, atque Metarius p. 129.

de deductione] Vid. Macrobius p. 666.

forma igitur eius eſt haec] Haec verba in exemplis Lipſienſibus primis, et Batauis, non leguntur. Sic, ἐπεπαιώνιστο Thuc. 1, 50.: vt a χράομαι, χρῶμαι, ἐκεχρήμην Demoſth. p. 411. To. 1.: ab ἡσσάομαι ἡσσῶμαι, ἥσσηντο Thuc. 1. 50.: ab ἐκδιαιτάομαι, ἐκδιαιτῶμαι, ἐξεδεδιῄτητο Id. 1, 132.: a διαπεραιόομαι, διαπεραιοῦμαι, διαπεπεραίωντο Id. 3, 23. Nam exemplis pluſquamperf. verborum purorum, et in μι exeuntium, carent editt. Lipſienſes primae.

Ad p. 151. *formatur a tertia ſing. praeteriti*] Hanc vero formandi aoriſti primi rationem repudiare conatus eſt Lennepius praelect. acadd. de anal. L. Gr. p. 96. ſſ. Etenim quum ſibi perſuaſiſſet, Graecos vſos eſſe verbis tantum actiuis, et paſſiuis; quum ei placuiſſet docere, aoriſtum ἐτυψάμην, qui vulgo aoriſtus medius diceretur, eſſe aoriſtum vere paſſiuum: putabat, aoriſtum ἐτύφθην, quem omnes grammatici appellarent aoriſtum paſſiuum, eſſe imperfectum actiuum, quod ductum eſſet a praeſenti obſoleto τύφθημι, ſed ſignificationem paſſiuam haberet, quod multa tempora verbi paſſiui apud Graecos vſurparentur actiue, et verbi actiui paſſiue. At primum Graeci nulla tempora, neque verbi actiui ponere ſolent paſſiue, neque paſſiui verbi actiue, immo tempora quaedam vtriusque verbi vſurpant reciproce, quia reciprocae actioni ineſt notio, et actionis, et paſſionis. Deinde imperfecta non poſſunt habere omni loco, et tempore, vim praeteritorum perfectorum, eorumque infinitorum: ſed hac poteſtate praedita inueniuntur imperfecta illa noua. Denique etſi non ignoro, verbi ὀρεχθέω imperf. ὀρέχθεον legi apud Homerum Il. ψ', 30., qui poëtae locus laudatur in Etymol. M. p. 371. 27., et infinit. ὀρεχθῆν, vt Valquenarius recte reſcripſit pro ὀρεχθεῖν, apud Theocritum Idyl. 11, 43., quem eius locum reſpexit Euſtath. ad Odyſſ. p. 1285. 61., vt κὠρεχθεῖ, h. e.

καὶ

καὶ ὀρεχθεῖ, pro ἐρεχθεῖ in verſiculo Aeſchyli ex Nioba apud Strab. 12. p. 870. Almelou. repoſuit Tupius opuſcc. critt. p. 292. To. 1. Lipſ.: tamen verba huius formae in μι exeuntia videntur omnino inuſitata fuiſſe. Si enim fuiſſent vſitata: quomodo fieri potuiſſet, vt omnis eorum memoria ita interiret, vt nec in grammaticorum veterum libris ſeruaretur? Certe haec praeceptionis leuitas, perſonis magiſtrorum alieniſſima, ita impedit, atque retardat, ſtudia diſcentium, vt praeſtet etiam hoc in genere antiquam praeceptionis ſtultitiam ſcilicet ſequi.

penultima longa — corripitur — mutantur] Haec, et reliquae, quae deinceps ſequuntur, obſeruatiunculae iam a conditore Etymologici Magni propoſitae leguntur v. στρέψον p. 730. 2. Ὁ πρῶτος ἀόριστος, ἐστρέφθην· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐστράφθην· ἀλλ' ἀεὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου· πλὴν τῶν παρὰ τὸ αἱρῶ περισπωμένων· συνῄρημαι, συνηρέθην, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ πλὴν τοῦ ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην· καὶ τοῦ εὕρω, εὕρημαι, εὑρέθην· καὶ τοῦ ῥῶ, ἔῤῥημαι, ἐῤῥέθην [vt apud Plat. Gorg. 15. p. 66. ἐῤῥέθη legitur in cod. Aug. et Merman. pro ἐῤῥήθη, quae eſt librorum editorum ſcriptura]· καὶ τοῦ μέμνημαι, ἐμνήσθην, προσλαμβάνοντος τὸ σ· καὶ τοῦ σέσωσμαι, ἐσώθην, ἀποβάλλοντος τὸ σ [at hic aor. poteſt ductus eſſe a perf. σέσωμαι· v. ad gram. p. 149.]· τὸ δὲ ἐῤῥώσθην, οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ῥώζω· καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ, καὶ ε, μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων· ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ, τρέπει τὸ ε εἰς α· ἐν δὲ τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ, πάλιν ἐπαναλαμβάνει αὐτό· οἷον, στρέφω, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην. Caeterum pro *ſicut* η — *mutantur*, legi debet, *ita*, *vt* η, *et* ει, *in* ε *mutentur*, vt legitur in editt. Lipſſ. primis, et Batauis.

ἐσύθην

ἐσύθην — ex σέσευται] Immo aor. ἐσύθην extitit e σέσυται, a praeſ. σύω, vel σῦμι. v. Etymol. M. p. 355. 46. Ἀπέσσυθεν, pro ἀπεσσύθησαν, habet Heſiod. Θεογ. 183.

Dor. — ἐτύφθημες] Vid. animaduerſſ. P. I. p. 184.

tert. plur. — ἔτυφθεν] Vid. ad gram. p. 126. 3. Sic, ἐγήτυθεν Il. β', 99.: ἔθελχθεν Odyſ. σ', 211.: λύθεν ib. 188.: ἔτερφθεν h. in Pan. 45.: ἔσταθεν Simonid. fragmm. p. 157. Vrſin.: aor. 2. ἔφθαρεν Pind. Pythionn. 3, 66. Caeterum exempla aoriſti verborum circumflexorum, et in μι exeuntium, in editt. Lipſſ. primis deſunt.

aor. 2. ἐτύπην] De ſententia Lennepii praelectt. academicc. p. 97. ſ., eſt imperf. act. praeſentis obſoleti τύπημι, quo recentiores ſcriptores vſi ſint, vt antiqui forma eius altera, ἐτύφθην praeſ. τύφθημι. Conf. Euſtathius ad Il. ε' p. 519. fin. et ſchol. Sophoclis ad Aiac. 842. Sed quid nobis ſtatuendum de hac ratione videatur, conſtare poteſt ex iis, quae paulo ante de aor. 1. dicta ſunt.

ἐτύπησαν] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita ſunt verba, *vt ἐτύφθην*. Sic ab κατακλίνω aor. 2. κατεκλίνην, fut. 2. κατακλινήσομαι. v. Plato Sympoſ. 38.

formatur ab aor. 1. — abiiciendo] Sed, Lennepio auctore p. 83., proficiſcitur a fut. act. τυφθήσω praeſentis obſoleti τυφθέω, vel τύφθημι. vt fut. 2. τυπήσομαι idem vir doctus putabat duci a fut. act. τυπήσω praeſentis inuſitati τυπέω, vel τύπημι. Conf. Macrobius p. 666. In editt. Lipſſ. primis verba, *ſic φιλήσομαι, τιμήσομαι, et, verba, quae carent — etiam fut. 2.*, non leguntur, ſed in Batauis exemplis poſt τιμήσομαι additum eſt *Gretſ.*

Ad p. 152. *formatur a ſec. perſ. perf. ſing. etc.*] Etymol. M. p. 507. 46. Κεχολώσεται· ὁ δὲ κεν κεχολώ-

χολώσεται [Il. α΄. 139.], ἀντὶ τῦ ὀργισθήσεται· ἐκ τῦ χολῶ, χολώσω, κεχόλωκα, κεχόλωμαι, κεχόλωσαι· καὶ ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, κεχολώσομαι. Macrobius p. 666. *Illa vero ſpecies propria Graecorum eſt, quod habet in genere paſſiuo futurum, quod rem ſignificat non multo poſt futuram, vt* πεποιήσομαι, γεγράψομαι. *Hoc autem tempus ex perfecto eiuſdem generis naſcitur. Inſertis enim ſecundae perſonae perfecti duabus literis* ο καὶ μ, *futurum paulo poſt, quod Atticum vocatur, efficitur,* πεποίησαι πεποιήσομαι, γέγραψαι γεγράψομαι. *Nec ab re erat paulo poſt futurum ex paulo ante tranſacto tempore procreari. Inveniuntur huiuſmodi tempora figurata et ex verbis in* ῶ *exeuntibus, vt eſt* δεδοικήσω, *quod proprium Syracuſanorum eſt, et* δεδώσω, *vt apud Draconem,* ἀτὰρ καὶ δῶρα δεδώσομεν, *quaſi* paulo poſt dabimus. At haec futura actiua nata eſſe e praeſenti, ducto a perfecto, ſupra ad gram. p. 113. 8. oſtendimus. Priſcianus gram. 8. p. 300. Baſ. *Quamuis Graeci futurum quoque diuiſerunt in quibuſdam verbis, in futurum infinitum, vt* τύψομαι, *et paulo poſt futurum, quod et Atticum dicunt, vt* τετύψομαι. At hoc futurum, quod a Graecis grammaticis ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων [Etymol. M. p. 507. 48. 50.] dicitur, Lennepio p. 85. ſ. videbatur eſſe ſimpliciter futurum paſſiuum, quod extitiſſet e futuro actiuo, ducto a praeſenti reduplicato, vt τετύψομαι e τετύψω, et hoc a praeſ. τετύφω, vel τετύπω. Sic vero omnia fieri ex omnibus poſſunt: etſi non ignoro, quoſdam iam grammaticorum veterum in hac ipſa fuiſſe ſententia. vid. Etymol. M. v. κεκαδησόμεθα p. 499. et Euſtath. ad Odyſ. φ΄ p. 1905. 51. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 6. p. 57. Vpton. καὶ λελύσεται λέγων τὸ λυθήσεται, καὶ τὰ ποιητότροπα, μετασκευάζει τὰς λέξεις, ἵνα αὐτῷ γένοιντο ἁρμοσθεῖσαι καλλίες, καὶ ἐπιτηδειότεραι. At primum certum eſt, hoc futuro pleriſque in locis ſignificari

rem

rem mox futuram: Etymol. M. p. 507. 48. καὶ ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, κεχολάσομαι· διαφέρει δὲ τοῦ μέλλοντος· ὅτι ὁ μὲν μέλλων, ἀόριστός ἐστιν· ὁ δὲ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, ὡρισμένον [f. ὡρισμένος]· add. idem v. κύριος p. 548. 29.: deinde rationem iſtam ſuſpectam reddere debere videtur ingens illa praeſentium nouorum, et inſolentium, multitudo, quae recte monſtra ſuo in genere dixeris. Nos quidem exempla iſtorum futurorum obſeruaueramus adhuc haec. Γεγράψομαι Sophocl. Oed. tyr. 411.: γεγράψεται Theocr. Idyl. 18, 47. Arrian. anab. 5. p. 321.: ἀναγεγράψει Plato Gorg. 61. p. 203.: ἐγγεγράψεται Ariſt. Equitt. 1368.: τεθάψεται Sophocl. Aiac. 579.: κεκλήσομαι Sophocl. Oed. tyr. 522.: κεκλήσῃ, vel κεκλήσει, Hom. Il. γ', 138. Aeſchyl. S. c. Thebb. 704.: κεκλήσεται Aeſchyl. Prom. 733. Ariſt. Auu. 184. Theocr. Idyl. 22, 69. 24, 82.: προσκεκλήσεσθαι Ariſt. Nubb. 1280.: κεκτήσεται Eurip. Alceſt. 179.: κεκτήσονται Plato Gorg. 22. p. 88.: ἐκλελήσεται Eurip. Alceſt. 196.: κεκλαύσεται Ariſt. Nubb. 1438.: κεκλείσεται Id. Lyſiſtr. 1073.: ἐκκεκόψεται Id. Rann. 1254.: ἀποκεκόψονται Id. Nubb. 1123.: λελέξεται Thuc. 3, 53. Plato Cratyl. 41.: ἀποκεκινδυνεύσεται Thuc. 3, 39.: λελείψεσθαι Id. 5, 105.: καταλελείψεται Id. 2, 64.: μεμίξεται Heſiod. Ἔργ. 179. Aeſchyl. Perſſ. 1057.: ἀναμεμίξονται Anacr. fragm. 110.: μεμνήσομαι Aeſchin. p. 196. To. 1.: μεμνήσεται Lyſias 6. p. 238. To. 1.: μεμνησόμεθα Plato Gorg. 50. p. 175.: μεμνήσονται Xen. Cyrop. 8, 6. 3.: μεμνήσεσθαι Iſocr. Panathen. p. 317. To. 2.: διαβεβλήσεται Demoſth. p. 202. To. 1. p. 1424. To. 2.: πεπράξεται Ariſt. Plut. 1028. 1201.: πεπράξεσθαι Demoſth. p. 364. To. 1.: διαπεπράξεται Plato Gorg. 66. p. 215.: τετιμήσεται Lyſias p. 885. To. 1.: τεταξόμεθα Ariſt. Auu. 635.: τετάξεσθαι Thuc. 5. 71.: πεπλήξεται Ariſt. Equitt. 271.: ἐμπεπρήσεται Herodo. 6, 9.:

κεχο-

κεχολώσεαι Il. ἔ, 421.: πεπαύσομαι Sophocl. Antigon. 91. Trachinn. 595.: Moeris: Πεπαύσομαι, Ἀττικῶς· παύσομαι, Ἑλληνικῶς· πεπλήσονται Porphyr. π. ἀποχ. ἐμψ. 1, 16. p. 16. Cantabr.: δεδέξεται Ariſt. Veſpp. 1218.: quod tamen Euſtath. ad Odyſ. κ′ p. 1654. 31. Ionice dictum eſſe pro δέξεται tradit, vt δεδέξομαι Il. ἔ, 238. pro δέξομαι· πεπωλήσεται Aeneas Poliorc. 10. p. 412. To. 3. Lipſ.: κεχρήσεται Plato Cratyl. 8.: κεκλείσεται Ariſt. Lyſiſtr. 1073.: Moeris: Κεκλείσεται, μόνως Ἀττικῶς. Caeterum exempla huius futuri verborum contractorum, et in μι deſinentium, in editt. Lipſſ. primis non extant.

praeſ. et imperf. τύπτε] Hanc imperatiui formam, poſt Anteſignanum ad Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 68. Hanou. mai., Lennepius p. 99. ſ. recte docet extitiſſe e perſona ſec. ſing. imperfecti indicatiui, ſublato augmento, ſic, τύπτεσο, τύπτεο, τύπτε.

ſic dicitur ἐπιβήσεο — *ex* ἐπιβήσομαι — *in Append. Theſ.*] p. 120. v. ἐπιβήσεο· qui imperatiuus legitur apud Homerum Il. ἔ, 221. θ′, 105. λ′, 512., vt καταβήσεο Il. ἔ, 109., et λέξεο Il. ί, 613. Odyſ. τ′, 598. Euſtath. ad Il. θ′ p. 702. 13. Τὸ δὲ ἐπιβήσεο, ὃ κρᾶσις τὸ ἐπιβήσε, ἀσυνήθως καὶ αὐτὸ ἔχει κανονισθὲν, ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ἐπιβήσω, οὐκ ἔχοντος δύο σ, ἵνα τε μὴ ὁ βήσω μέλλων, ἐξ οὗ ἐκινήθη, ἀπολέσῃ τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, καὶ ἵνα δὲ ἴσως μὴ συνεμπέσῃ τῷ βήσσω βήξω, ἐξ οὗ τὸ βὴξ βηχός. Schol. min. ad Il. ἔ, 109. Καταβήσεο· κατάβηθι. Καταβήσομαι, ἐνεστὼς ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ μέλλοντος. Euſtath. ad Il. ί p. 778. 37. Ὅρα δὲ τὸ λέξεο καινῶς καὶ αὐτὸ ἔχον ἀπὸ τοῦ λέξω, μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, καὶ κλιθέντος, ὡς τὸ λέγεο, ἤγουν κοιμῶ· et ad Odyſ. τ′ p. 1879. 51. Τὸ δὲ λέξεο προστακτικὸν, πάνυ καινῶς ἔχει· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω λέξω· οὗ ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα ἐστιν αὐτοῦ παθητικὸν τὸ λέξομαι, οὗ παρατατικὸς ἐλεξόμην, τὸ τρίτον

τον λέξετο [f. τὸ δεύτερον, ἐλέξεο], καὶ ἐξ αὐτȣ͂ προστακτικὸν τὸ λέξεο· εἰ δέ γε καὶ εὐκτικὸν πȣ εὑρεθείη ἐν ἀντιγράφοις, εὔοδον καὶ ȣ̔́τω τὸ μέτρον ἔϛαι διὰ συνιζήσεως. Clarquius vero ad Il. έ, 109., repudiata hac grammaticorum veterum ratione, qui imperatiuum apud Graecos futuro carere temere negarent, ἐπιβήσεο, καταβήσεο, λέξεο, futura imperatiui eſſe aiebat. At etiam ἐπεβήσετο legitur Il. ν́, 26. ώ, 322. Odyſſ. ζ́, 78.: et ἀπεβήσετο Il. ψ́, 212.: v. Etymol. M. p. 120. 23.: et κατεβήσετο Il. ώ, 191. Odyſ. κ́, 107.: neque dubitari recte poteſt, quin Graeci e futuris multorum verborum exiſtere iuſſerint noua praeſentia, quae formam futurorum referrent: vt, οἴσω e fut. οἴσω praeſ. οἴω· imperat. οἶσε Ariſt. Acharnn. 1098. 1100. 1121.: qua de re dicetur in loco de verbis anomalis v. φέρω· vid. Clenardius inſtitutt. L. Gr. p. 245. ſ. Hanou. min., atque ibi Anteſignanus: vt e perfectis actiuis, atque mediis. vid. ſupra ad gram. p. 113. 8. Caeterum tota illa obſeruatio abeſt in editt. Lipſſ. primis non minus, quam exempla imperatiui verborum circumflexorum, et in μι exeuntium.

ſec. perſ. ſing. Ion. eſt τύπτεο] Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 116. Sic, ἔρχεο Il. ί, 43.: ἕλκεο Il. ά, 210.: δέρκεο, et ἔγρεο, Anacr. odar. 62, 7. ſ. Nam imperat. paſſ. ab imperat. med. nec hoc in genere diſcrepat. Locos Herodoti congeſſit Portus Lex. Ion. in εο. Etiam Dores hanc imperatiui perſonam ita terminari iuſſere, ſi quidem ſcriptura noſtrorum hodie librorum recte ſe habet: vt, ὑφάγεο Theocr. Idyl. 2, 101.: φυλάσσεο Idyl. γ́, 5. Vid. Portus Lex. Dor. in εο.

Dorice τύπτευ] Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 117. Sic, μάχευ Theocr. Idyl. 1, 113.: βωκολιάσδευ Idyl. 5, 60.: φείδευ Idyl. 8, 63. Vid. Portus Lex. Dor. in ευ. Sed eadem imperatiui forma etiam Iones vſi ſunt: vt, ἔρχευ Il. ζ́, 280. Odyſſ. ρ́, 22. 82. Vid. Portus Lex. Ion. in ευ.

tert.

tert. perſ. plur. τυπτέσθων] Vid. ſupra ad gram. p. 127. 7. Et hanc quidem huius perſonae terminationem eſſe Ionicam, atque Atticam, ſed alteram illam vulgarem e dialecto Dorica migraſſe in communem, Lennepius p. 100. animaduertit. Caeterum exempla imperatiui verborum contractorum, et in μι deſinentium, non habent editt. Lipſienſes primae, et pro ἕςασο reſcribi debet ἵςασο.

pro τετύφσθω] Immo pro τετύπσθω, auctore Lennepio p. 100., vt τέτυφθον, τετύφθων, τέτυφθε, τετύφθωσαν, pro τέτυπσθον, τετύπσθων, τέτυπσθε, τετύπσθωσαν. nam, eiecta, propter concurſum trium conſonantium, litera σ, π ante θ mutari in literam adſpiratam φ debet. v. gram. p. 30. 1.

formatur a ſec. perſ. perf. indicat.] Immo a ſec. perſ. ſing. pluſquamperf. indicatiui, demto augmento, vt iam, ante Lennepium p. 100., Clenardius inſtitutt. L. Gr. p. 68. Hanou. mai. docuit. Sic, πεφύλαξο, ex ἐπεφύλαξο, in orac. apud Herodo. 7, 148. Itaque τέτυφθον, τετύφθων, τέτυφθε, τετύφθωσαν, dicuntur, etiam euphoniae cauſſa, pro τέτυπσθον, τετύπσθων, τέτυπσθε, τετύπσθωσαν. Exempla verborum circumflexorum, et in μι exeuntium, in editionibus Lipſienſibus primis non inueniuntur.

Ad p. 153. *aor. 1.* τύφθητι] Pro τύφθηθι. vid. gram. p. 31. III. b. Atque ex iis, quae ſupra de forma aor. 1. indicat. dicta ſunt, patet, aor. 1. et 2., de Lennepii ſententia, eſſe, qua formam, praeſentia, et imperfecta, ducta a praeſentibus inuſitatis τύφθημι, et τύπημι. Caeterum nec hoc loco in editt. Lipſienſibus primis exempla reliquorum verborum propoſita extant.

Praeſ. τυπτοίμην] Reſcribe, *Praeſens, et Imperfectum.* Haec tempora ducta ſunt ab imperf. indicatiui, inſerta litera ι ante ſyllabam μην, et abiecto augmento. v. Lennepius p. 101. Sic, ἐπιγιγνοίσθην Plato Soph. 37.: λεγοίσθην Id. ib. 49.

prima perſ. dual. et plur., vt in praeſ. indicat.] Quae quidem verba eo ſpectare apparet, quod lingua Dorica hanc perſonam exire in εσθον, et εσθα, iuſſerit. Nobis vero non contigit vllum eius exemplum vſpiam obſeruare. v. ad gram. p. 147.

tert. perſ. plur. Ionice τυπτοίατο] Etymol. M. p. 258. 48. Δευοίατο [Il. β', 128. έ, 202.]. ῥῆμα εὐκτικὸν παθητικὸν, τρίτȣ προσώπȣ τῶν πληθυντικῶν, μέσȣ ἀορίςȣ δευτέρȣ. Καὶ οἱ Ἴωνες ἐπὶ τȣ̃ εὐκτικȣ̃ τρίτȣ προσώπȣ τῶν πληθυντικῶν, τιθέασιν ἀντὶ τȣ̃ ν, α· τὸ γὰρ πίθοιντο πιθοίατο λέγȣσιν. Οὕτω καὶ τȣ̃το. Ἔτι οἱ Αἰολεῖς τρέπȣσι τὸ ἀμετάβολον εἰς α, φρασοίατο, καὶ γενοίατο. Pro ἔτι οἱ Αἰολεῖς reſcribi debere ἔτι δὲ καὶ οἱ Αἰολεῖς, acute vidit Sylburgius, cuius nota ad iſtum grammatici locum p. 14. b inſpici poteſt. Huius vero perſonae exempla multa in praeſ. et imperf., optatiui, et paſſiui, et medii, et in vtroque huius aoriſto, atque futuro, obſeruauimus. Et quanquam nonnulla eorum alio iam loco [animadverſſ. P. 1. p. 68.] laudauimus: tamen nunc reliqua ex aduerſariis noſtris ita depromere placuit, vt in vnum coacta locum apparerent, quo viderent linguae Graecae ſtudioſi, nec dialectum Atticam veterem abſtinuiſſe vſu formae Ionicae huius perſonae pluralis. Πευθοίατο Odyſ. ά, 157.: ἀγοίατο Herodo. 3, 48.: καταγοίατο Id. 4, 43.: ἀποφεροίατο Id. 7, 152.: συμφεροίατο Id. 1, 196.: νεμοίατο Id. 4, 99.: νομιζοίατο Id. 7, 151.: ἀφανιζοίατο Id. 7, 6.: δεοίατο Id. 5, 73.: αἰσθανοίατο Ariſt. Pac. 208.: ἐκσωζοίατο Aeſchyl. Perſſ. 451.: ἐχθαιροίατο Id. Supplicc. 762.: κτιζοίατο Id. Choëphorr. 482.: ἀνακτησαίατο, et τισαίατο, Herodo. 3, 75.: ἀρησαίατο Odyſ. ά, 164.: ἐπιφρασσαίατο Il. β', 282.: μνησαίατο ib. 492.: ἐκσωσαίατο Aeſchyl. Perſſ. 360.: γευσαίατο Herodo. 2, 47.: δεξαίατο Sophocl. Oed. Col. 44.: γενοίατο Il. β', 340.: vbi v. Euſtath. p. 234. 8.: ἰδοίατο Odyſ. ά,

163.:

163.: ἀπολοίατο Odyſ. ι, 554. Herodo. 1, 70. 8, 90.: ὀλοίατο Aeſchyl. S. c. Thebb. 558.: ἑλοίατο Herodo. 3, 38.: ἀπελοίατο Id. 1, 70.: ὑπερβαλοίατο Id. 6, 13.: ἀπικοίατο Id. 7, 233.: ἀποταμοίατο Id. 4, 99.: πυθοίατο Sophocl. Oed. Col. 962.: φευξοίατο Aeſchyl. Perſſ. 369.: ὀψοίατο, et γνωσοίατο, Sophocl. Oed. tyr. 1274. Vid. Portus Lex. Ion. in αιατο, et οιατο, atque Metarius p. 130.

τιμαοίμην, ῴμην] Vt in medio. Sic, χασμῷο Plato Gorg. 41. p. 148.: πειρῷτο Xen. Cyrop. 8, 1. 8.: αἰτιῷτο Iſaeus p. 44. To. 7. Reiſqu.: νικῴμεθα Plato Menex. 19.: ἡττῷντο Xen. Cyrop. 8, 1. 1.: Ion. plur. ἀνιωίατο, vel ἀνιῴατο, Herodo. 4, 130.: πειρῴατο Id. 6, 138.: μηχανοίατο Id. 6, 46.: quod ductum eſt, more Ionum, a praeſ. indicat., μηχανέομαι. Caeterum exempla verborum circumflexorum, et in μι deſinentium, atque adeo obſeruationes eo pertinentes, in exemplis Lipſienſibus primis deſunt.

Ad p. 154. *perſ. et pluſquamperf.*] Hoc tempus ducitur, Lennepio auctore p. 101., ab pluſquamperf. indicatiui, ſublato augmento, et addito ι.

τετιμῆτο] Sic, μεμνῄμην Il. ω, 745.: vulgo legitur male μεμνήμην, quum praecedat κέν· vbi Euſtathius p. 1373. 64., Τὸ δὲ μεμνῄμην, inquit, ἀνάλογον εὐκτικὸν, κατὰ τὸ κέκλημαι, καὶ κεκλῄμην, καὶ τὰ ὅμοια, ὡς οἱ τεχνικοὶ κανονικῶς παραδιδόασιν· κεκλῇο Sophocl. Philoct. 118.: μεμνῇτο Ariſt. Plut. 992.: ſchol. Ven. ad Il. ψ, 361. Τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η, προσκειμένου τοῦ ι, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτου [l. Πλούτῳ] δευτέρῳ, Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, μέμνηταί [l. μεμνῇτό] μου· καὶ πάλιν προπερισπαστέον· ſed ap. Hom. Il. ψ, 361. legitur μεμνέῳτο, quod, vt μεμνῷτο, a praeſ. μνόομαι, vt μεμνῇτο a praeſ. μνάομαι, vel μνέομαι, ductum eſt: vbi ſchol. Venet. annotauit haec, Προπαροξυτονητέον τὸ μεμνέῳτο· γράφεται δὲ καὶ

 σὺν

σὺν τῷ ι τὸ ω. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐκ τȣ̃ μεμνέοιτο ἡγȣ́μενος αὐτὸ εἶναι· παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τȣ̃ ε ἐστιν ὁ σχηματισμὸς, καὶ προπερισπᾶται, ἐν Κύρȣ παιδείας πρώτῳ, Ἀλλ᾽ ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν [l. τῶν θεῶν] μεμνῷτο. Locus Xenophontis eſt Cyrop. 1, 6. 3., vbi nunc legitur, ὅτε ἄριστα πράττοι, et τῶν θεῶν μεμνῷτο, in Iunt. Ald. cod. Brem. et Guelf.: ſed in cod. Guelf. ſuper ῷ manus alia poſuerat ῇ· ſed in aliis libris ſuper ῷ ſcriptum fuiſſe videtur οι· vnde extitit ſcriptura cod. Palaeoc. μεμνοίῳτο. Nam Etymol. M. p. 578. 54. Μεμνέῳτο· — προπαροξύνεται, καὶ σὺν τῷ ι γράφεται· ἀπὸ τȣ̃ μεμνέοιτο, αὐξήσει τȣ̃ ο εἰς ω, μεμνέῳτο· Ξενοφῶν δὲ [Cyrop. 1, 6. 3.] μεμνῷτο ἄνευ τȣ̃ ε· Κράτης δὲ μεμνοῖτο· τὸ δὲ ἀνάλογον μεμνῇτο, διὰ τȣ̃ η, προσκειμένȣ τȣ̃ ι. Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αι, μεμναίατο. Euſtath. ad Il. ψ′ p. 1305. 46. Τὸ δὲ μεμνέῳτο, ἢ ἐκ τȣ̃ μεμνέοιτο γίνεται κατ᾽ ἔκτασιν τȣ̃ ο εἰς ω, ὁποῖα καὶ ἄλλα εὐκτικὰ τοιαῦτα ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖνται, ἢ ἀπὸ τȣ̃ μεμνῷτο, ἐπενεθέντος τȣ̃ ε.

ex ἐστάω] Editt. Lipſienſes primae habent ex στάω· *hinc* ἐσταίμην, ἐσταῖο *etc.*, et verba, *Sic* κτείνω — αἶτο, vt paulo poſt verba, *Sic* ἐζευγμένος εἴην, εἴης κ. τ. λ., omittunt: ſed pro λελῦο recte legunt, vt Batauae, λελυῖο. Λελῦτο legitur ap. Hom. Odyſ. σ′, 237. Nam ſyllaba penultima longa eſt, quum λυ exstiterit ex λυι, ex obſeruatione ſupra, loco gram. laudato, propoſita, quae confirmatur auctoritate grammaticorum veterum: v. Etymol. M. p. 72. 26. et p. 775. 23. Euſtath. ad Il. ν′ p. 938. 43. π′ p. 1047, 53. φ′ p. 1224. 58.: ita, vt neceſſe non ſit legere λελῦντο, quomodo legiſſe videtur auctor Etymol. M. Is enim reſpiciens ad iſtum poëtae locum, Λελῦντο, inquit, προπερισπᾶται τὸ εὐκτικόν. Rectius vero ita praecipit, quam Euſtathius. Is enim quum ſcriptum inueniſſet λέλυτο, quae

quae fuit librorum editorum ante Clarquium ſcriptura, annotauit ibi p. 1845. 6. haec, Τὸ δὲ, λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάςου, ταυτόν ἐςι τῷ λυθεῖεν· ὁριςικὸν μὲν ὂν, τεθὲν δὲ ἀντὶ εὐκτικοῦ· ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγκέκοπται. At nec ſic ſyllaba λυ longa eſſe poteſt. Scilicet immemor fuerat tum ſummus grammaticus praecepti ab ipſo, vt ante vidimus, propoſiti.

τετυμμένος εἴην] Sic, ἁλισμένη εἴη Herodo. 7, 208.: διεσκεδασμένοι εἶεν Id. 1, 63.

hanc periphraſticam formam] Priſcian. 8. p. 314. Baſil. *In paſſiuis, et communibus, et deponentibus, id eſt, in omnibus verbis in* or *terminantibus, deſunt tempora praeterita perfecta, et omnia, quae ex his naſcuntur: participia tamen, coniuncta verbo ſubſtantiuo, id eſt, ſum, et omni eius tempori, eorum vice funguntur. Quod Graeci quoque ſolent facere in multis verbis temporis praeteriti perfecti, et pluſquamperfecti, et maxime in modo optatiuo, et ſubiunctiuo:* τετυμμένοι εἰσὶ, τετυμμένοι ἦσαν, ὁριςικά· εὐκτικὰ, τετυμμένος εἴην εἴης εἴη, τετυμμένω εἴητον εἰήτην, τετυμμένοι εἴημεν εἴητε εἴησαν· ὑποτακτικὰ, τετυμμένος ἐὰν ὦ ᾖς, ᾖ, τετυμμένω ἐὰν ἦτον· τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν ἦτε ὦσι.

dicta barytona] Ita enim dicuntur omnia verba, quae nullum accentum ſcriptum habent in vltima, ſed grauem intellectum: quae ſunt verba Sylburgii ad Clenard. p. 483. Hanou. mai.

aor. 1. τυφθείην] Hic vero aoriſtus, vt alter ille τυπείην, eſt, Lennepio auctore p. 102., praeſens, et imperfectum, optatiui actiui, quae ducta ſint a praeſentibus τύφθημι, et τύπημι. Qua quidem de re ex iis, quae ſupra de aoriſto vtroque indicatiui diſputata ſunt, conſtare poteſt.

prima perſ. plur. Dor. εἴημες] Huius vero perſonae nullum nobis, neque ipſis obſeruare exemplum, neque ab aliis annotatum reperire, licuerat. Sed ἐκσωθεῖμεν habet Eurip. Iphig. Taur. 1025.: σωθεῖμεν Id. ib. 1028.:

 λυπη-

λυπηθεῖμεν Id. Hel. 777.: ϛερηθεῖμεν Plato Sophiſt. 44.: qui tamen ib. 36. ſcripſit ἐπερωτηθείημεν· ἀπαλλαχθεῖτε Ariſt. Veſpp. 482.: διεργασθεῖτε Eurip. Heracll. 175.: ἁλισθεῖεν Herodo. 1, 63.: ἐπαισχυνθεῖεν Plato Sophiſt. 34.: ἀναγκασθεῖεν Iſocr. Paneg. p. 208. To. 1.: μνησθεῖεν, et διαλεχθεῖεν, Id. Panath. p. 184. To. 2.: πληγεῖεν Xen. Cyrop. 2, 3. 8. Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 88. ſ. et Daueſius miſcell. critt. p. 246. ſ. ed. pr. Editiones Lipſſ. primae nec hoc loco habent exempla aor. 1. caeterorum verborum.

Ad p. 155. *fut. 1. 2. paulo poſt fut.*] Lennepii ſententia de origine, et formatione, horum futurorum quae fuerit, cognoſci poteſt ex iis, quae ante dicta ſunt de futuris indicatiui. Exempla verborum purorum, et in μι exeuntium, in editionibus Lipſſ. primis praetermiſſa ſunt.

praeſ. τύπτωμαι] Adde, *et imperf.* Macrobius p. 682. *Graeci in coniunctiuo modo tempora bina coniungunt.*

ſec. perſ. ſing. Ion. τύπτηαι] Sic, βούληαι Heſiod. Ἔργ. 647.: δύνηαι Id. ib. 350. Neque enim horum temporum paſſiuorum forma diſtat a forma eorundem temporum mediorum.

τιμάη, τιμᾷ] Phrynichus Appar. Sophiſt. apud Montefalc. bibl. Coiſlin. p. 467. Ἵν' ἀκροᾷ· οὕτω τὸ ὑποτακτικὸν χρὴ λέγειν τῶν δευτέρων προσώπων παθητικῶν ἑνικῶν, ἵνα ἀκροῶμαι, ἵνα ἀκροᾷ, ἵνα ἀκροᾶται, καὶ ἵνα γελᾷ. Moeris: Ἀκροᾷ, Ἀττικῶς· ἀκροᾶσαι, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius p. 16. Sic, κἂν ἀκροᾶσθε Lyſias p. 614. To. 1. Reiſqu. et Andocid. 1. p. 3. To. 2.

τιμάηται, ᾶται] Vt in praeſ. medio. Sic, ἢν — ὁρμᾶται Xen. Cyrop. 5, 4. 10.: ἢν — πειρᾶται Id. ib. 8, 5. 12.: ἐὰν ἡττᾶσθε Ariſt. Plut. 482.: ἵν' — ἐξαπατᾶσθε Demoſth. p. 759. To. 1. Sed huius, caeterorumque, verborum contractorum, et in μι deſinentium,

nentium, praeſ. et imperf. exempla abſunt in editionibus Lipſienſibus primis.

vocalem, quaecunque etiam ſit] Mutabilem puta. Κεκτῆσθε eſt apud Iſocr. Nicocl. p. 109. To. 1. Bat.

Ad p. 156. *ſic* ἕςωμαι — δεδῶμαι] Nam perf. indicat. eſt ἕςαμαι, et δέδομαι.

μαι *purum non habent*] Quo etiam ea verba referenda ſunt, quae ante ſyllabam μῆ habent vocalem immutabilem, vt κέκριμαι, λέλυμαι.

τυφθῆτον] Sic, ἐπειδὰν — διαλυθῆτον Plato Gorg. 80. p. 251. Lennepio vero etiam hos aoriſtos extitiſſe viſos eſſe e praeſentibus τυφθέω, vel τύφθημι, et τυπέω, vel τύπημι, ita, vt eſſent praeſentia, et imperfecta, actiua coniunctiui, ex iis patet, quae ſupra de vtroque aoriſto indicatiui dicta ſunt. In editionibus Lipſienſibus primis exempla aor. 1. verborum purorum, et in μι exeuntium, non extant.

tert. perſ. plur. Dor. ωντι] Ἀποτμηθέωντι, λαφθέωντι, et ἐγγραφέωντι, ex Archimede p. 67. 83. 137. laudauit Metarius p. 230.

Ionice eſt τυφθέω] Sic, ὑγρανθέωσιν Hippocr. περὶ ἀρχ. 17. p. 122. To. 1. Lind., ſed περὶ φύσ. παιδ. 2. p. 134. To. 1. nunc legitur διαθερμανθῇ. Nam librarii etiam Ionicas verborum formas mutarunt fere in communes. Locos Herodoti collegit Portus Lex. Ion. in εω. Conf. animaduerſſ. P. 1. p. 76.

poët. interdum τυφθείω] Sic, aor. 2. δαείω, pro δαῶ, Il. κ', 425. Odyſ. ί, 280.: v. Euſtath. ad Il. θ' p. 728. 17.: δαμείω Odyſ. σ', 54.: v. Etymol. M. v. θείομεν p. 449. 36.: δαμείετε, pro δαμείητε, Il. ή, 72.

fut. huius modi — et verbo ſubſtantiuo] Immo exprimitur fere aor. 1. et 2. coniunctiui, addita particula ἄν, et κὲν apud poëtas: vt iam ſupra docuimus, vbi de natura, et conſequutione, temporum diſputauimus. Caeterum verba, *In circumflexis — notas*

 ad

ad fut. 2. act. p. 133., in editt. Lipſienſibus primis deſunt.

terminatio infinit. eſt σθαι] Nimirum in praeſ. et imperf., perf. et pluſquamperf., fut. 1. 2. et paulo poſt fut.: ſed in aor. 1. et 2. terminatio infinitiui eſt ναι. Et in verbis liquidatis multis infinit. perf. deſinit in θαι, ne fiat concurſus trium conſonantium.

et formatur a tert. perſ. cuiuſuis temporis] Ita etiam Lennepius p. 102. hac de re praecepit. nam aor. 1. et 2. retulit, vt ſibi conſtaret, ad verba in μι. Atque hanc rationem confirmat maxime infinit. verborum liquidatorum, vt, πεφάνθαι, λελυμάνθαι, ἐκτεθηλάνθαι· quos infinitiuos apparet natos eſſe e tertia perſ. ſing. perf. πέφανται, λελύμανται, ἐκτεθήλανται.

praeſ. τύπτεσθαι] Adde, *et imperf.* Τύπτεσθαι legitur apud Plat. Gorg. 32. p. 116. Sed exemplis verborum circumflexorum editt. Lipſſ. primae carent.

Ad p. 157. *perf.* τετύφθαι] Adde, *et pluſquamperf.* In gram. pro *p. 167. not. 1.* reſcribi debet, *p. 146. not. 1.* Sic, ἐκπεπολεμῶσθαι Herodo. 5, 73.: πεφάνθαι Plato Soph. 18.: λελυμάνθαι Demoſth. p. 1439. To. 2.: ἐκτεθηλάνθαι Polyb. excc. legatt. 118. p. 771. To. 2. Lipſ. Sed Aeoles infinitiuos huius temporis, quorum penultima eſſet ſyllaba ορ, proparoxytona eſſe iuſſerunt, vt τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι, ἐγρήγορθαι, v. Euſtath. ad Il. κ' p. 790. 7. In exemplis Lipſſ. primis legitur tantum, *Sic* κεκρῖσθαι, πεποιῆσθαι, omiſſis verbis reliquis.

aor. 1. τυφθῆναι] Etiam hoc loco editt. Lipſſ. primae exhibent ſimpliciter infinit. aor. 1. 2. et fut. 1. 2. verbi τύπτομαι, praetermiſſis aliorum verborum exemplis.

pro ηναι *eſt Ion.* ημεν, *Attice* ημεναι] Vid. ad gram. p. 127. Haec vero obſeruatio rectius poni poterat poſt paulo poſt fut., quo editt. Lipſienſes primae omnino carent.

praeſ.

praeſ. τυπτόμενος] Adde, *et imperfectum.* In editt. Lipſſ. primis poſita ſunt omnia tempora participii verbi τύπτομαι ſimpliciter, neque additis verborum purorum, et in μι deſinentium, participiis. Τὸ τυπτόμενον, et τῷ τυπτομένῳ, leguntur apud Plat. Gorg. 32. p. 116.

Ad p. 158. *perf.* τετυμμένος] Adde, *et pluſquamperfectum.*

fut. 2. τυπησόμενος] Sic, ῥιφησόμενος Plut. V. C. Gracchi c. 3. p. 233. To. 5. Tub.

Ad p. 159. *typus verbi medii*] Verba, *Praeſens, et imperf.*, — *imperfecti*, *paſſiuae vocis*, deſunt, in editt. Lipſienſibus primis, ſed verbis, *Perfectum*, *Pluſquamperf.*, additae ſunt formae horum temporum ipſae, τέτυπα, ἐτετύπειν. Iam Lennepium, alioſque diſciplinae Hemſterhuſianae alumnos, ſupra ad gram. p. 112. ſignificauimus concedere Graecis vſum verborum mediorum, hoc eſt, eorum, quae non ſolam actionem, neque ſolam paſſionem, indicent, immo actionem cum paſſione, et paſſionem cum actione, coniunctam, ſiue actionem reciprocam, id eſt, eam, quae in agentem redeat: ſed declinationem horum verborum negant diuerſam eſſe a declinatione paſſiuorum, et actiuorum. Nam praeſentia, imperfecta, aoriſtos, et futura, aiunt eſſe tempora mere paſſiua, ſed perfecta, et pluſquamperfecta, eſſe tempora mere actiua, in omnibus modis, quae a formis praeſentium obſoletis ducta ſint. vid. Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 8. At primum hae praeſentium formae, quarum nec in grammaticorum veterum libris vlla appareant veſtigia, verendum eſt, ne ab ipſis huius rationis auctoribus, qui adiumenta eius, atque firmamenta, conquirenda ſibi eſſe viderent, excogitatae ſint, et confictae: deinde ſi tempora illa proprie eſſent mere paſſiua, vel mere actiua: cur tandem tam raro hac praedita poteſtate

inuenirentur? cur alia ſemper, vt ἀκροῶμαι, alia fere ſemper, ita eſſent vſurpata, vt actiones reciprocas indicarent? cur ab antiquis grammaticis laudaretur tam ſaepe ὁ μέσος παρακείμενος· vid. Etymol. M. v. τέτηκα p. 754. 16. ſchol. Leid. ad Il. α', 113.: μέσος ἀόριστος πρῶτος· v. Etymol. M. v. χερνίψαντο p. 809. 4.: μέσος ἀόριστος δεύτερος· v. Euſtath. ad Odyſ. ι p. 1637. 37.: ὁ μέσος ἀόριστος παθητικός· v. Etymol. M. p. 464. 12.: μέσος ἀόριστος δεύτερος παθητικός· v. Etymol. M. p. 783. 47.: ὁ μέσος μέλλων πρῶτος· v. Gregor. p. 127.: ὁ μέσος μέλλων β'· v. Etymol. M. p. 786. 25.? Et quum haec praeceptionis de declinatione verbi medii ratio cognitionem originis temporum eius iis impediat laqueis, e quibus ſe puerorum ingenia expedire vix poſſint: praeſtat profecto etiam hactenus ea praecepta ſequi, quae Vellerus cum aliis grammaticis recentioribus ea de re, auctoritate veterum grammaticorum, tradidit. Horum vero qualis eſſet praeceptio de verbo medio, eiuſque temporibus, vt viderent tirones: totum apponere viſum eſt locum Etymologi magni hunc [p. 754. 16.]: Τέτηκα· μέσος παρακείμενος, καὶ διάθεσις μέση. Καὶ τί ἐστι μέση διάθεσις; ἡ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος, παριστᾶσα. Καὶ τί παριστᾶ; ἐπειδὴ ὁ τῶν μέσων τύπος ἐπ' ἀμφοτέρας φθάνει τὰς διαθέσεις, εἰς ὃν ἡ ἑρμηνεία, ὁ τῶν μέσων τύπος φθάνει, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος, καὶ ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ μὲν, διὰ τὸ ἠρεμοσάμην, καὶ κατηρξάμην· παθητικοῦ γὰρ τύπου ταῦτα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὡς τὸ κέκοπα, καὶ πέπνιγα. Ἄλλως· τὸ λέλογα, καὶ πέφραδα, ἐνεργητικὴν ἔχει σημασίαν· τὸ δὲ τέθηπα, καὶ διέφθορα, παθητικήν· οἱ αὐτοὶ γὰρ σχηματισμοὶ, καὶ ἐπὶ ἐνεργητικοῦ λαμβάνονται, καὶ ἐπὶ παθητικοῦ. add. Euſtath. ad Il. β' p. 191. 41. Grammatici enim quidam tradidiſſe videntur, verba media, nunc paſſionem reciprocam, nunc reciprocam actionem,

actionem, indicare, ita quidem, vt aoriſtus haberet vim paſſionis ſui, perfectum actionem in agentem redeuntem, alii hoc ipſum tempus eſſe indicem, et actionis, et paſſionis, reciprocae.

Ad p. 160. *ſed et cum iis plane conueniunt*] Exempla Lipſienſia prima, et Bataua; legunt, *conſentiunt*: ſcilicet qua formationem, et declinationem, non item qua ſignificationem. Nam praeſens, et imperfectum, paſſiuum ducitur a praeſ., et imperf., actiuo, et declarat meram paſſionem, ſed praeſens, et imperfectum, medium indicat actionem reciprocam, atque adeo proficiſcitur et ipſum a praeſ., et imperf., actiuo, ita, vt ſyllabae priores indices ſint *actionis*, ſed poſtrema ſyllaba *reciprocationem* eius exprimat: id quod etiam de caeteris temporibus valet: vt apud Latinos ſyllabae primae, et vltimae, in temporibus omnibus verborum, quae *deponentia* dicuntur, illae *actionis*, hae actionis *reciprocae*, notae ſunt. Sic paſſ. φυλάττομαι, ἐφυλαττόμην, ἐφυλάχθην, *cuſtodior*, *obſeruor*; *cuſtodiebar*, *obſeruabar*; *cuſtoditus*, *obſeruatus*, *ſum*: ſed med. φυλάττομαι, ἐφυλαττόμην, ἐφυλαξάμην, *cuſtodio*, *obſeruo*, *me*, h. e. φυλάττω ἐμαυτὸν, *mihi caueo* [v. Plato Gorg. 36. p. 127.]: *cuſtodiebam*, *obſeruabam*, *me*, *cauebam mihi*; *cuſtodiui*, *obſeruaui*, *me*, *caui mihi*.

aliis a praeſenti: aliis a praeter. act.] Haec verba in editt. Lipſienſibus primis, atque Batauis, non leguntur. Et in eorum quidem numero, qui perf. med. ductum eſſe putarunt a praeſ. actiuo, fuit Caninius: v. eius Ἑλλην. p. 293. ſ. Cren.: vt Lennepius d. l. p. 107. ſ., qui etiam hoc in genere praeceptionis ſuae adiumenta a formis praeſentium obſoletis petit: ſed idem tempus natales ſuos debere perf. actiuo, docet Clenardius inſtitutt. L. Gr. p. 72. Hanou. mai. Vtrique rationi praeferenda eſſe videtur ea, quam Vellerus ſequitur, quia ſimplicior eſt, et in perf. med. omnium verborum cadit.

aor. 1.

aor. 1. Ion. τυψασκάμην] Ita legitur etiam in editt. Lipſſ. primis, et Batauis: ſed emendari debet, τυψασκόμην, vt legitur gram. p. 162. vid. ad gram. p. 127.

fut. 1. Dorice — etiam ευνται] Sic, ᾀσεῦμαι Theocr. Idyl. 3, 38.: αἰρξεῦμαι Idyl. 7, 95.: κεισεῦμαι Idyl. 3, 53.: quem locum laudat Gregor. p. 119. ſ., Τὸ κείσομαι, inquiens, κεισοῦμαι λέγουσιν [*Dores*], εἶτα τρέπουσι καὶ τὴν ου δίφθογγον εἰς τὴν ευ ἀποισῆ, et λαψῆ, Idyl. 1, 4.: πευσεῖσθε Idyl. 3, 51. Gregor. p. 127. Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους περισπῶσιν [*Dores*]· ὡς Θεόκριτος, Μή μευ λωβησεῖσθε τὰς ἀμπέλως· καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι· locus poëtae eſt Idyl. 5, 109., vbi nunc legitur, λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· vid. ad Gregor. p. 128. ſ. Koenius, qui e tabula Heracleenſi priore exempla tert. perſ. ſing. Dorica attulit haec, ἐγδικαξῆται, ἐσσῆται, οἰκοδομησῆται, καρπευσῆται, ἐργαξῆται, in quibus litera ῆ poſita eſt pro diphthongo ει. Alios Theocriti huius generis locos congeſſit Portus Lex. Dor. in ευ. et ουμαι. Sic, τεθναξοῦμαι Braſidas ap. Plut. apophthegmm. Laconn. p. 203. To. 8. Tub. Conf. nos ad gram. p. 132. et Metarius p. 228. Sed Attici quoque hoc futurum exire in ουμαι iuſſerunt: vt, πλευσούμεθα Thuc. 1, 143.: φευξούμεθα Ariſtoph. Plut. 447.: φευξεῖσθε Demoſth. p. 990. To. 1.: ἀποφευξούμεθα Ariſt. Auu. 933.: περιφευξοῦμαι Demoſth. p. 1265. To. 2. Vnde pro ἀποφευξόμενος ap. Demoſth. p. 840. To. 1. reſcripſit ἀποφευξούμενος Reïſquius, vt περιφευξεῖσθαι e cod. Aug., pro περιφεύξεσθαι, p. 1256. To. 2.

fut. 2. Dor. — eſt ευμαι] Vt, μαθεῦμαι Theocrit. Idyl. 11, 60. v. Portus Lex. Dor. h. v.

Ion. reſoluitur] Certe apud Herodotum legitur ἀποθανέαι, pro ἀποθανῇ· v. Portus Lex. Ion. h. v.: vt fut. 1. εὐφρανέεαι· v. Portus Lex. Ion. h. v. et in εεαι.

Caete-

Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *vel Dorice — vel Ionice.*

de ſignificatione vix — doceat] In exemplis Lipſienſibus primis, et Batauis, legitur haec obſeruatio his propoſita verbis, *De ſignificatione vix vllum praeceptum tradi poteſt, cum id ex vſu ſcriptorum melius, quam ex praeceptionibus, colligatur. Neque enim, quod quidam ſcribunt, praeſens vtramque ſignificationem habet, niſi in quibuſdam, neque praeterita ſemper actiue accipiuntur, niſi in quibuſdam. Vſus ergo hic attendendus.* Hoc vero praeceptum totum, praeter verba, *Vſus ergo hic attendendus*, huc tranſlatum eſt e Caninii Ἑλλην. p. 293. Cren. Scilicet verborum mediorum, vt ſupra iam ad gram. p. 126. demonſtrauimus, natiua, et propria, vis haec eſt, vt exprimant *actionem*, vel *paſſionem, reciprocam*, hoc eſt, vt de iis vſurpentur, qui, vel ipſi aliquid a ſe patiuntur, vel ab aliis fieri ſibi aliquid iubent, atque adeo ab iis ſponte aliquid, volenteſque, patiuntur, ita, vt inter actiua verba, et paſſiua, quaſi interiecta ſint: vt, τύπτομαι *ferio me*, vel *fieriri me iubeo, ſino, patior:* τύπτεσθαι, τά τε στήθη, καὶ τὰ πρόσωπα, *tundere palmis, et pectora ſua*, vel *ſibi, et ora*, Arrian. anab. 7. p. 496. Blanc. Hanc vero verborum mediorum vim, eorumque a verbis paſſiuis differentiam, non ſatis cognitam fuiſſe multis, intellegi poteſt ex iis, quae apud Macrobium de differr. verbi Gr. et Lat. p. 695., et apud Euſtathium ad Il. α' p. 191. 41. ad Odyſ. γ' p. 1461. 49., leguntur. Putarunt enim, ea verba, quae in μαι deſinerent, hacque vna, eademque, forma, et actum, et paſſionem, deſignarent, eſſe μέσα, vel, vt Euſtathius loquitur, μέσως ἔχειν. vnde Macrobius ea nominauit *communia.*

ſed poterit tamen — editus eſt] Haec vero verba noſmet ipſi adiicienda curauimus ante hos duo, et quadraginta, ſeptemque, et decem, annos. Libellus Neocori

Neocori ſeparatim quidem exiit primum Pariſiis A. C. 1714. duodenis, iterum Leidae A. C. 1717.: ſed Lipſiae editus eſt A. C. 1733. et A. C. 1752. octonis, a Chriſto. Vollio, qui, praeter aliorum virorum doctorum de hoc verborum genere obſeruationes, ſuam ipſius diſſertationem addidit, in qua vnice hoc egit, vt doceret, verba media eſſe, et qua ſignificationem, et qua declinationem, a verbis actiuis, et paſſiuis, diuerſa, hoc eſt, reciproca, et retranſitiua: et nos eadem in vrbe A. C. 1755. octonis emiſimus commentarium Segim. Frider. Dreſigii de verbis mediis N. T., praemiſſo eodem illo Neocori opuſculo: cui quum oppoſuiſſet Ioh. Clericus peculiarem diſſertationem lingua Francogallica conſcriptam, et a Dreſigio in Latinam conuerſam, in qua hoc ſequutus eſt, vt demonſtraret, verba media, neque formatione, neque ſignificatione, a verbis actiuis, et paſſiuis, differre: nobis quoque viſum eſt eam adiungere comitem, et Neocori libello, et commentario Dreſigii: qui quidem non parum laudatur ab Euer. Scheidio in animaduerſionibus ad Lennepii praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 432.

Ad p. 161. *formatur a fut. 2. actiuo*] Lennepio p. 108. e ſupra dictis intellegi poteſt hoc perf. med. viſum eſſe perf. actiuum, ductum a forma praeſentis obſoleta τύπω. At ab antiquis grammaticis laudatur ſaepiſſime *ὁ μέσος παρακείμενος*· v. Euſtath. ad Il. α p. 191. 41. Et Clarquius ad Hom. Il. β', 314., *Notandum hic*, inquit, *quod grammatici vix obſeruarunt, praeterita media non vnam habere omnia formandi rationem. Alia enim aoriſti ſecundi ſequuntur analogiam*, vt, τύπτω ἔτυπον τέτυπα, λέγω ἔλεγον λέλογα, φράζω ἔφραδον πέφραδα· *alia autem, vel ex aoriſto primo, vel ex praeſenti, retinent, vel diphthongum, vt*, φαίνω ἔφηνα ἔφανον πέφηνα, πείθω ἔπιθον πέποιθα, σαίρω ἔσαρον σέσηρα, φεύγω ἔφυγον πέφευγα·

vel

vel ſyllabam poſitione longam, vt, δέρκω ἔδρακον δέδορκα, πέρθω ἔπραθον πέπορθα· *vel vocalem longam,* vt, τρίζω ἔτριγον τέτρῖγα, — πράττω ἔπραγον πέπρᾱγα. Haec autem omnia etiam a Vellero, et quidem ita, praecipiuntur, vt facilius a pueris, atque certius, cognoſci poſſint. Sic, ὄπτω· fut. 2. ὀπῶ· perf. med. ὦπα, et ὄπωπα· ὄλω· fut. 2. ὀλῶ· perf. med. ὦλα, et ὄλωλα· v. ſupra ad gram. p. 118. Κράζω· fut. 2. κραγῶ· perf. med. κέκραγας Aeſchyl. Prom. 742.: κέκραγε Ioh. 1, 15.: pluſquamperf. ἐκεκράγετε Xen. Cyrop. 1, 3. 9.: partic. κεκραγὼς Demoſth. p. 784. To. 1. Πράττω *ago:* fut. 2. πραγῶ· perf. med. πέπραγα· pluſquamperf. ἐπεπράγεσαν Thuc. 2, 4. Φράζω· fut. 2. φραδῶ· perf. med. πέφραδε Odyſ. α΄, 444.: διεπέφραδε Il. υ΄, 340.: imperat. πέφραδε Odyſ. α΄, 273.: vbi v. Euſtath. p. 1416. 47.: qui tamen addit, ἢ ἀόριςος δεύτερος φράδε, καὶ κατὰ διπλασιασμὸν πέφραδε· vt optat. πεφράδοι Il. ξ΄, 335.: recte: certe Odyſ. τ΄, 477., et η΄, 49., infinit. πεφραδέειν, et πεφραδέμεν, legitur. At aeque recte haec tempora poſſunt eſſe praeſentia, ducta a forma praeſentis πεφράδω, quae originem ſuam perf. med. πέφραδα debeat. vid. ad gram. p. 113. Caeterum in editt. Lipſſ. primis verbis Graecis non adiuncta ſunt verba Latina: etiam in Batauis exemplis verbum τύπτω ſimpliciter poſitum extat, et pro *cano fidibus* legitur tantum *cano.*

ε disſyllaborum, et α, mutatur in ο] Euſtath. ad Il. α΄ p. 149. 1. Διὰ τὸν κανόνα, δι᾽ ὃ ὥρισαι καθολικῶς, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρυτόνων, δι᾽ ὃ συμφώνου ἐκφέρεται ὁ ἐνεςὼς, δι᾽ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος· οἷον λείβω λέλοιβα· λέγω λέλογα, κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν. add. idem ad Odyſ. λ΄ p. 1687. 7. Etymol. M. v. τάμον p. 745. Τάμον, ἀόριςος δεύτερος· καὶ τάμητε ὑποτακτικόν· καὶ ἡ μετοχὴ, ταμών· — τὸ ῥῆμα τέμνω· — ὁ μέσος παρακείμενος, τέτομα. At aor. 2. τάμον extitiſſe

extitiſſe e forma praeſ. Dorica, et Ionica, τάμω, quae formam praeſ. τάμνω peperit, in loco de verbis anomalis v. τέμνω dicetur. Sic, κτείνω· fut. 2. κτανῶ· perf. med. ἔκτονα. Etymol. M. p. 128. 1. Ἀπέκτονε· κτείνω, κτενῶ· μέσος παρακείμενος, ἔκτονα. Moeris: Ἀπέκτονεν [Xen. Apol. 29.], Ἀττικῶς· ἀπέκταγκεν, Ἑλληνικῶς· ita Pierſonius edidit, vt Hudſonius ἀπέκτανεν· ſed haud dubie legi debet, ἀπέκτεινεν, praeeunte Thoma Magiſtro: Atticiſta anonymus apud Villoiſonium Anecdd. Grr. p. 81. To. 2., Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀπέκτεινεν, ἀπέκτανεν· leg. ἀπέκτονεν, v. nos ad Plat. Apol. 30, 2. Sic, ἀπέκτονα Demoſth. p. 593. 792. To. 1.: ἀπέκτονας Plut. apophthegmm. regg. p. 163. To. 5.: ἀπεκτόνασι Iſocr. Panathen. p. 214. To. 2. Bat. Lyſias 10. p. 348. To. 1.: pluſquamp. ἀπεκτόνει Cteſ. excc. Perſſ. 46.: optat. ἀπεκτόνοι Plut. V. Artax. 14. p. 402. To. 5.: ἀπεκτονότες εἶεν Arrian. anab. 5. p. 353. Blanc.: infin. ἀπεκτονέναι Demoſth. p. 693. To. 1.: partic. ἀπεκτονὼς Id. ib. p. 644. 662. Μένω· fut. 2. μενῶ· perf. med. μέμονα· v. Etymol. M. p. 578. 22.: μέμονας Il. η, 36.: μέμονε Il. μ, 304.: infinit. μεμονέναι Herodo. 6, 84. Στέργω· fut. 2. στεργῶ· perf. med. ἔστοργα· partic. ἐστοργὼς Herodo. 7, 104. Ἐγχέζω· fut. 2. ἐγχεδῶ· perf. med. ἐγκέχοδα Ariſt. Rann. 482.: ἐγκεχόδασι Id. Veſpp. 624. Πέρδω· fut. 2. παρδῶ· perf. med. πέπορδα Ariſt. Pac. 334. Φθείρω· fut. 2. φθαρῶ· perf. med. ἔφθορα· vt, διέφθορεν Sophocl. Electr. 307.: διεφθορότων Plut. de vtil. ex inimm. p. 271. To. 7. Tub. v. Euſtath. ad Il. β' p. 191. 25. Δέρκω· fut. 2. δαρκῶ· perf. med. δέδορκα· partic. δεδορκότα Herodo. V. Hom. 3. Conf. Portus Lex. Dor. in ο pro ε. Huc referri debent, ἔργω· fut. 2. ἐργῶ· perf. med. ἔοργα, ὦργα· pluſquamperf. ἐώργειν. Ἔλπω· fut. 2. ἐλπῶ· perf. med. ἔολπα, ὦλπα· pluſquamperf. ἐώλπειν.

iota

iota fut. ſec. — in η] Λέλοιπεν Il. ά, 235.: pluſquamperf. ἐλελοίπει Xen. Cyrop. 2, 1. 8. ἀπολελοίπει Arrian. anab. 3. p. 204. Euſtathius ad Odyſ. ί p. 1618. 48. Τὸ δὲ πεποιθότες Αἰολικόν ἐστι καθ' Ἡρακλείδην, ὃς λέγει, ὅτι τὸ οἶδα, πέποιθα, λέλοιπα, δέδοικα, Αἰολικοί εἰσι παρακείμενοι· χαίρουσι γὰρ Αἰολεῖς τοιαύταις παρατελεύτοις· τὰ δὲ κοινὰ αὐτῶν, εἶδα, πέπειθα, λέλειπα, δέδεικα. add. idem ad Il. λ' p. 853. 5. Heraclides enim putaſſe videtur, perf. med. duci a praeſ. act. At pro πέποιθα, ex analogiae legibus, antiquitus dictum eſſe πέπιθα, loquitur praeſens πεπίθω, et πεπιθέω, cuius veſtigia in Homeri carminibus extant. vid. Il. χ', 223. Etymol. M. p. 322. 8. Ἔκηα [Il. ά, 40. θ', 240.] — παρὰ τὸ καίω, ὁ μέσος παρακείμενος, κέκηα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. Phavorinus, neſciebam quo auctore: Πέφηνα, ἐκ τοῦ φαίνω φανῶ ἔφηνα· μέσος παρακείμενος πέφηνα, ὡς χαίνω χανῶ κέχηνα, μαίνω μανῶ μέμηνα, δαίω, τὸ καίω, δέδηα, καὶ ἔδηα, καίω κέκηα ἔκηα. Ἰστέον, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐνεστὼς τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγεται, τρέπεται ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ ἀορίστῳ, τὸ ᾱ τοῦ μέλλοντος εἰς η. Πέφηνα habet Eurip. Iphig. Aul. 973.: πεφήνασι Plut. oracc. Pyth. p. 402. D To. 2. Vechel.: κεχηνότα Hom. Il. π', 409.: κεχηνότων Anacr. odar. 33, 12.

cui plerique iota ſubſcribunt] Sed perperam, quum η ortum ſit ex ᾱ, non ex αι, vt iam ſupra oſtendimus ad gram. p. 136. Pro *cui* editt. Lipſſ. primae habent *quibus*.

quaedam, quae — ſimplex ᾱ habent] Τέθηλε Anacr. odar. 62, 12.: pluſquamp. τεθήλει Odyſ. έ, 69.: coni. τεθήλῃ Herodo. V. Hom. 11.: ſed partic. τεθαλυῖα Odyſ. ν', 245.: τεθαλυίῃ Odyſ. λ', 414.: τεθαλυῖαν Heſiod. Θεογ. 902.: τεθηλὸς Odyſ. μ', 103.: vt κεκληγὼς Il. έ, 591.: κεκληγότες Il. μ', 125. v. Etymol. M. p. 499. ſ. Conf. gram. p. 5, 2.

nonnulla pro vocali — longam praeſ.] Πέφευγε Anacr. odar. 4113.: optat. πεφεύγοι Il. φ', 609.: partic. πεφευγότες Odyſ. α', 12. Hanc vero perfecti formam videri eſſe formam perf. actiui, ſupra ad gram. p. 134. demonſtrauimus. Κέκευθε Il. χ', 118. Odyſ. γ', 18.: ſed coni. κεκύθωσιν Odyſ. ζ', 303.: vbi v. Euſtath. p. 1564. 22. Λέληθας Eurip. Alceſt. 59.: pluſquamp. ἐλελήθει Ariſt. Nubb. 379. Τέτηκα Hom. Il. γ', 176.: v. Euſtath. ad Il. β', p. 191. 41. 45.: partic. τετηκυίας Arrian. anab. 7. p. 490.: κατατέτηκα Ariſt. Plut. 1630. Etymol. M. p. 754. 16. Τέτηκα, μέσος παρακείμενος. Πεπληγὼς Il. χ', 497.: πεπληγυῖα Il. ἑ, 763. Σέσηπε Il. β', 135.: κατασέσηπας Ariſt. Plut. 1036. v. Euſtath. ad Il. β' p. 191. 24. 41. 44. Sic, γήθω, γαθῶ, γέγηθα Ariſt. Pac. 334.: γέγηθε Hom. Il. θ', 555.: pluſquamp. γεγήθει Il. ν', 494.: partic. γεγηθότες Plato Phaedon. 35.: ſed Heraclidi apud Euſtath. ad Odyſ. δ' p. 1700. 49. γεγηθὼς videbatur extitiſſe, per ſyncopen Ionicam, ex γεγηθηκώς. Θήπω, fut. 2. θαπῶ, perf. med. τέθηπα Herodo. 2, 156. Πλήθω, fut. 2. πλαθῶ, perf. med. πέπληθα· partic. πεπληθυῖαν Theocr. Idyl. 22, 38. Caeterum in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, temere adiecta ſunt verba, *Sic* ἕστηκα *a* στάω.

anomala ſunt, λέλογχα, *a* λαγχάνω] Λέλογχε Sappho fragmm. 47, 3. p. 70. Lyc. Partic. λελογχότα Herodo. V. Hom. 2. Alii grammatici ductum eſſe putarunt a praeſ. λέγω· v. Euſtath. ad Odyſ. λ' p. 1687. 6.: ex quo ipſo loco cognoſcitur, aliis hoc tempus viſum eſſe praeſ. act., aliis perf. med., aliis ex hoc vtroque tempore miſtum. add. idem ad Odyſ. κ' p. 1663. 11. et Etymol. M. v. λέλογχα p. 560. et p. 569. 39. Conf. animaduerſionum P. 1. p. 185. Plura dicentur in loco de verbis anomalis v. λαγχάνω. Et de forma perf. med. δέδοικα [Eurip. Phoenn. 397.], pro δέδοιδα, v. Etymol. M. h. v. p. 253., et Hero-

Herodianus apud Euſtath. ad Il. α p. 149. 3. Caeterum in editt. Lipſſ. primis legitur, *pro δέδοιδα metuo a δείδω*, ſed in Batauis, *pro δέδοιδα a δείδω, metuo.*

ſic in circumflexis] Haec verba in editt. Lipſſ. primis deſunt: ſed ipſa exempla perf. med. πέφιλα, et τέτιμα, certum videtur eſſe ab eo, a quo adiecta ſunt, ex analogiae legibus, conficta.

reliqua cum fut. 2. — ſicut verba in μι] Neque hanc obſeruationem editt. Lipſienſes primae habent.

ἐτετύπειν — vt actiuum] Editt. Lipſſ. primae legunt ſimpliciter, *ἐτετύπειν actiu.*

Ad p. 162. *formatur — ſyllaba μην*] Vid. Lennepius p. 99. Exempla aor. 1. verborum circumflexorum non minus, quam ipſae annotationes ad hoc tempus pertinentes, in editt. Lipſſ. primis deſunt.

εὑράμην pro εὑρησάμην] Euſtath. ad Odyſ. ι p. 1637. 39. ἐξ ȣ̃ καὶ τὸ εὑρέσθαι ἀπαρέμφατον· τȣ̃ γὰρ εὑράμην, καὶ τȣ̃ εὑρασθαι, ȣ̓κ ἔςι χρῆσιν εὑρεῖν. At infinit. εὑρασθαι legitur apud Zoſim. 3, 16. 4.: et partic. εὑράμενον, et εὑράμενος, apud Hegeſian. eleg. 88. 94. apud Rhunquen. ep. crit. 2. p. 297. ſ. et Hebrr. 9, 12.: vbi v. Albertius, et Georgius Hierocr. 1. p. 30., et Metarius p. 49. Scilicet aor. 1. εὑράμην ductus eſſe videtur ab aor. 1. act. εὗρα, et hic a fut. 1. εὑρῶ praeſ. obſoleti εὑρέω, ita, vt ſyncopes auxilio carere poſſe videamur. Plura dicentur in loco de verbis anomalis v. εὑρίσκω.

Ion. ἐπρίαο] Et Dorice. v. Portus Lex. Ion. et Dor. in αο. Sic, ἐείσαο Hom. Il. ι, 641. [645.]: vbi tamen etiam in libris Platonis Cratyl. 39. legitur ἐείσω· quae ſcriptura grammaticorum manibus deberi videtur. Mihi vero ἐπριάμην videtur eſſe imperf., a praeſenti πρίαμαι ductum, vt Anteſignano ad Clenardii inſtitutt. L. Gr. p. 189. Hanou. mai. Praeter δοῖεν in exemplis Batauis, et Lipſienſibus poſterioribus, additum extat verbum ἤγερθεν, pro ἠγέρθησαν *3. plur. aor. 1.*

 paſſ.,

paſſ., vt ſcilicet vſus huiuſmodi ſyncopes demonſtraretur.

Ion. et Aeol. τυψασκόμην] Haec verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt. v. ad gram. p. 127. Syracuſiorum autem lingua perſonam ſec. ſing. huius temporis in α exire iuſſit. Schol. Theocriti ad Idyl. 4, 28., vbi ἐπάξα legitur, Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται· ἐνοήσω ἐνοήσα, ἐγράψω ἐγράψα· οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. Quae quidem ratio verior videtur eſſe ea, quam ſequutus eſt Etymol. M. v. Μενέλας p. 579. 20., qui α κράσει extitiſſe ex αο tradit. Conf. animaduerſionum P. 1. p. 106.

aor. 2. ἐτυπόμην] Etiam Etymol. M. v. ὑπόσχου p. 783. 47. vocat μέσον ἀόριστον δεύτερον παθητικόν. Lennepius vero p. 107. perſuadere nobis conatus eſt, hoc tempus eſſe imperf. paſſ., ductum a praeſ. τύπομαι. Iones tertiam perſ. plur. aor. 2., vt imperf. [v. ad gram. p. 148.], deſinere in εατο iuſſere: vt, ἀπικέατο Herodo. 4, 200. 7, 118.: περιεβαλέατο 6, 25.: ἐπυθέατο 7, 172.: ἐγενέατο 2, 166.: περιεγενέατο 1, 214.: ἀποταμοίατο 4, 99. Vid. Portus Lex. Ion. in εατο. Exempla verborum circumflexorum, et in μι deſinentium, in editt. Lipſſ. primis non extant.

fut. 1. τύψομαι] Quod eſt fut. paſſ. e ratione Lennepii p. 107., vt fut. 2. τυποῦμαι, ductum a fut. act. Ionico τυπέω. Exempla vtriuſque futuri reliquorum verborum ab editt. Lipſſ. primis abſunt. Sic, πείθω, fut. 2. act. πιθῶ, fut. 2. med. πιθοῦμαι Ariſtoph. Nubb. 87.

formam praeſentium — non circumflectuntur] Etymol. M. p. 786. 23. Φάγομαι· τὸ θέμα, φήγω τὸ ἐσθίω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφαγον· ὁ μέλλων β', φαγῶ· ὅθεν καὶ τὸ ἀποφαγεῖν· ὁ μέσος μέλλων β', φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι,

πίομαι, ἔδομαι· τὰ δὲ δεύτερα φάγῃ, πίῃ, ἔδῃ. Ἔδομαι Hom. Odyſ. ί, 369.: ἔδῃ, et πίῃ, Lucian. diall. deor. p. 190. To. 1. Graeu.: ἔδεται οἱ ὁ Eſai. 26, 11.: κατέδεται ibid. 33, 11.: ἔδεσθε Numerr. 18, 31.: ἐκπίομαι Xen. Cyrop. 1, 3. 8.: πίονται οἱ ὁ Pſ. 74, 8.: Moeris: Πίομαι. — Ἀττικῶς· πιοῦμαι, — Ἑλληνικῶς· Phrynichus eclogg. p. 12. Pau. Πιοῦμαι σὺν τῷ ῦ λέγων, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς· πίομαι γὰρ ἐστι τὸ ἀρχαῖον, καὶ πιόμενος, ἄνευ τοῦ ῦ· Δίων δὲ ὁ φιλόσοφος, σὺν τῷ ῦ λέγων, ἁμαρτάνει· φάγεσθε οἱ ὁ Eſai. 29, 1.: φάγονται ib. 30, 24. Caeterum hac obſeruatione carent editt. Lipſienſes primae.

item poëtica βέομαι] Βέομαι legitur apud Hom. Il. ί, 194.: βέῃ Il. π΄, 852. ώ, 131.: Heſychius Βείῃ [l. βέῃ]· ζήσεις, βιώσεις, βιώσῃ, πορεύθῃ [l. πορεύσῃ]· βείομαι Il. χ΄, 431.: Heſychius: Βείομαι· πορεύσομαι, ζήσομαι· νέομαι Il. σ΄, 101. ψ΄, 150. Sed nec haec fut. 2. exempla in editionibus Lipſſ. primis propoſita inueniuntur.

Ad p. 163. *alia — carent quoque fut. 2. medio*] Haec quoque obſeruatio in exemplis Lipſſ. primis deeſt.

τέτυπε] Sic, πέφραδε Hom. Odyſ. ά, 273.: quod tamen poteſt eſſe praeſens actiuum a praeſ. πεφράδω ductum, quum infinit. πεφραδέειν Il. τ΄, 477. legatur: κεκράγετε Ariſt. Veſpp. 413.: ſed κέκραχθι, pro κέκραγε, Ariſt. Veſpp. 198. Theſmophorr. 699.: vt κέκλυθι, pro κέκλυε· quod tamen alii a praeſ. κέκλυμι ductum eſſe putant. Zenodotus ap. Etymol. M. v. κέκλυτε p. 520. Ἰστέον, ὅτι τὸ κέκλυθι [Il. κ΄, 284.], καὶ τὸ κέκραχθι, ὡς οἱ πλεῖστοι, καὶ ἡ χρῆσις μαρτυρεῖ, παρακειμένου εἰσί· τοῦ γὰρ προστακτικοῦ τὰ προστακτικὰ, ποτὲ μὲν εἰς ε λήγει, οἷον τέτυφε, ποτὲ δὲ εἰς θι, οἷον τέτυφθι. Conf. ad gram. p. 127. Caeterum verba, *formatio in genere — in ε mutatur*, et

 exem-

exempla verborum circumflexorum, in editt. Lipſſ. primis deſunt.

formatur ab indicat. — in $\overline{\sigma\alpha\iota}$ *mutando*] Etiam haec verba vna cum exemplis verborum circumflexorum, et in $\overline{\mu\iota}$ exeuntium, ab editt. Lipſſ. primis abſunt. Lennepius vero p. 101. docere inſtituit, ſec. perſ. ſing. imperatiui huius temporis debuiſſe eſſe *τύψασο*, ductam a perſ. ſec. ſing. aor. 1. indicatiui, ſed Graecos maluiſſe dicere *τύψαι*, qui eſſet aor. 1. infinit. actiui, quod infinitiui antiquitus pro imperatiuis eſſent in ipſorum lingua poſiti.

τύπου] At *πιθοῦ* Ariſtoph. Plut. 103.: ad quem locum ſchol. vet. de ſede accentus haec notauit, *Τὸ δὲ πιθοῦ περισπᾶται· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος· τοῦτον δὲ οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι, καὶ ἡ χρῆσις ἠκολούθησε τῇ διαλέκτῳ· ἡ γὰρ ἀναλογία βαρύνει, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος.* Atque hanc obſeruationem in Lexicó ſuo repetiit Suidas v. *πιθοῦ*, ita, vt pro *τοῦτον* legerit *τούτους*, ſed, verbis *ὥς φησιν Ἀπολ.* omiſſis, addiderit verſiculum hunc, *Πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.* Neocorus ad iſtum grammatici locum omnino nihil annotauit.

τετύποιμι, τετύποις, τετύποι] Sic, *ἀπεκτόνοι* Plut. V. Artax. 14. p. 402. To. 5.: *πεφράδοι* Il. ξ', 335.: quod tamen poteſt eſſe praeſens actiuum, a praeſ. indicat. *πεφράδω* ductum: certe *πεφραδέειν*, et *πεφραδέμεν*, leguntur Odyſ. η', 49. τ', 477.: *προεληλύθοις* Xen. Cyrop. 2, 4. 12. in cod. Guelf.: ſed cod. Palaeoc., aliorumque librorum ſcriptura, *προεληλυθοίης*, exquiſitior eſt: vt *πεποιθοίη* Ariſt. Acharnn. 938. Conf. ad gram. p. 127. Caeterum exempla aoriſti vtriuſque, et futuri primi, reliquorum verborum deſiderantur in editt. Lipſſ. primis. Praeſens vero, et imperf., declinatur, vt praeſens, et imperf., paſſiuum: vt, *πειρῶντο*, pro *πειράοιντο*, Thuc. 2, 81.

Ad

Ad p. 164. *nonnulli formant*] In exemplis Batauis legitur, *Gretſerus format:* ſed editt. Lipſſ. primae ſimpliciter exhibent tempora coniunctiui, infinitiui, et participiorum, verbi τύπτεμαι, omiſſis temporibus reliquorum verborum.

τετυπέναι] Vt τεθηλέναι Arrian. Indicc. p. 586. Blanc. Poſt verba, *reliqua eo carent*, exempla Batauа addunt verba, *Vide notas ad perfectum.*

Ad p. 165. *habet ε — ob rationem p. 161. allatam*] Haec omnia in editt. Lipſienſibus primis omiſſa ſunt: et in Batauis exemplis legitur, *ob rationem ſaepius repetitam.*

de verbis in μι] De hoc verborum genere, quae a Graecis grammaticis τὰ εἰς μι λήγοντα ῥήματα dicuntur, ſeparatim ſcripſerant Demetrius Ixion: v. Suidas v. Δημήτριος ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, et ex eo Eudocia Ion. p. 132. ſ.: atque Philoxenus Alexandrinus: v. Suidas h. v., et ex eo Eudocia Ion. p. 224.: qui idem reliquerat opuſculum περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων, quod laudatur ab conditore Etymologici M. v. κναφεύ. p. 522. 42. De formatione horum verborum, atque declinatione, noua nuper praecepta tradidit Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. c. 9.: quorum de veritate, atque vtilitate, cognoſcent, et ſtatuent, alii iudices huius operis graues, atque idonei. Nobis enim auctor eius multa etiam hoc in genere commentus eſſe videbatur, quorum nouitate vana, et perplexa, cognitio declinationis horum verborum redderetur adoleſcentulis multo difficilior, et incertior, quam praeceptionis aliorum grammaticorum recentiorum omnium ſimplicitate antiqua, quam adiuuaret grauis ipſorum ſcriptorum Graecorum auctoritas. Caeterum declinatio horum verborum non diuerſa ab reliquorum verborum declinatione reperietur, dummodo caetera tempora reuocentur ad formas praeſentium obſoletorum, a quibus ducta ſunt. Quo quidem in genere auctores ſu-

 mus

mus harum literarum ſtudioſis, vt omnino Etymologici Magni conditorem, alioſque grammaticos veteres, conſulant.

Ad p. 166. *Graeci — formarunt verba in* $\overline{\mu\iota}$] Et quidem Aeoles maxime. Gregorius p. 294. Τὰ δὲ εἰς ῶ καταλήγοντα ῥήματα παρ᾽ ἡμῖν εἰς $\overline{\mu\iota}$ ποιοῦσιν [*Aeoles*]· οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι· vbi v. Koenius: et p. 296. Τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι· quod legitur apud Heſiod. Ἔργ. 683. Sic, αἴτημι, δίζημι, δείπνημι, ἀρίστημι. Euſtath. ad Odyſ. φ' p. 1900. 8. Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ δειπνῶ, καὶ ἀριστῶ, — δείπνημι, καὶ δειπνάναι, καὶ ἀρίσταμεν, καὶ ἀριστάμεν, παρὰ Ἀθηναίῳ· locus Athenaei eſt 10, 6. p. 422. ſ.: ſed in verſiculis Alexidis, Eubuli, Antiphanis, Ariſtophanis, Epicratis, Hermippi, Theopompi, qui ibi laudantur, legitur nunc, δεδειπνάναι, ἠρίσταμεν, et ἀριστάναι. Πόθημι, Aeol. πέθεμμι· φίλημι [Simonid. fragmm. p. 15. Vrſin.], Aeol. φίλεμμι. v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1408. 1. Νίκημι Theocr. Idyl. 7, 40. Πτῆμι, pro πτάω. v. Etymol. M. p. 663. 33. Κτῆμι, pro κτάω· vnde partic. aor. 2. κατακτὰς Eurip. Alc. 3, 696.: vt κλῆμι, pro κλάω· vnde aor. 2. partic. κλὰς Anacr. fragm. 137.: et compoſ. ἀποκλὰς fragm. 16, 2. Vid. Caninius Ἑλλην. p. 324. ſ. Cren.

poëtae deducunt — Canin. p. 325. Cren.] Et nos ſupra ad gram. p. 127. 9. Poëtae enim ſequuti ſunt hoc in genere linguam Aeolum. Sic a πρίω *vendo* [v. Etymol. M. v. Πρίαμος p. 688. 15.] ducitur πρίημι, med. πρίαμαι· ab ἀχάζω, ἀχάζημι, pro quo Alcaeus dixit ἀχνάσδημι. v. Herodianus apud Etymol. M. p. 181. Caeterum haec obſeruatio abeſt ab exemplis Lipſienſibus primis, in quibus paulo ante, vt in Batauis, legitur, *Augmenti enim hic eadem, quae in aliis verbis, eſt ratio, vt et dialectorum.*

praefigitur tandem reduplicatio] Graeci enim grammatici vſi ſunt hoc in genere nominibus ἀναδιπλασιασμὸς,

σιασμὸς, et διπλασιασμός. Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, *et praefigitur denuo reduplicatio.*

βάω, βίβημι] Partic. βιβὰς Heſiod. Ἔργ. 323. Hom. Il. ή, 213.: προβιβὰς Odyſ. ρ', 27. Sic pro χράω, χρῆμι, dicitur κίχρημι Demoſth. p. 1250. To. 2., et e praeſentibus φάσκω, et δάσκω, et τρώσκω, extitiſſe putantur praeſentia πιφάσκω, et διδάσκω, et τιτρώσκω· vid. Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1654. 29. 32.: vt πιπράσκω ex πράω, v. Etymol. M. p. 687. 50. Caeterum verba, *τίθημι dicitur pro θίθημι*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

incipientibus a vocali, vel ς] Sed etiam ex πτάω πτῆμι ſic extitit praeſens ἵπτημι. v. Etymol. M. p. 662. 32.

verba quarti ordinis, ſeu verba in υω] Haec verba ita dicuntur, ratione verborum in εω, αω, οω, exeuntium. Vnde etiam Clenardius, aliique grammatici recentiores, deſcripſere verba in μι deſinentia in quatuor claſſes, quas Graeci grammatici veteres συζυγίας τῶν εἰς μι vocant, quarum ipſi quoque numerant quatuor. v. Etymol. M. p. 624. v. ἐμοκλήσασκεν, et p. 749. 52. Verba, *ſeu in his omnibus — haud diſcrepat*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur: quae tamen pro κρεμνάω, et κρέμνημι, habent κρεμάω, et κρέμημι· v. Etymol. M. p. 324. 7.

reduplicationem Ionicam] Euſtathius ad Odyſ. κ' p. 1654. 29. vocat ἀναδιπλασιασμὸν συνήθη τοῖς Ἴωσιν. Κλῦθι Il. κ', 278.: κέκλυθι Odyſ. ό, 306.: plur. κέκλυτε Heſiod. Θεογ. 644. Τλᾶθι Eurip. Alc. 892.: et, per reduplicationem, τέτλαθι Odyſ. ύ, 18. v. Etymol. M. h. v. p. 754. 1.

Ad p. 167. *διδώσω, pro δώσω*] Διδώσομεν Odyſ. ί, 358.: διδώσειν Odyſ. ώ, 313.: διαδιδώσουσι Apoc. 17, 13., vt Eraſmus edidit: ſed vera lectio eſt διδόασιν. Etymol. M. v. πρήθω p. 687. Γίνεται παρὰ τὸ πιμπρῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, παράγω-

 γον,

γον, πίμπρημι· ὁ μέλλων, πρήσω· ὁ ἀόριστος, ἔπρησα· σημαίνει δὲ τὸ πνεῦμα τῆς φύσης. Caeterum in editt. Lipſienſibus primis tota ῥῆσις, inde a verbis, γέλημι a γελάω, vſque ad verba, *reduplicationem habent inſerto* μ, deeſt.

quin etiam in communi dialecto] Editiones Batauae legunt, *Imo et in communi verba haec* — ἐτίθει, *pro* ἐτίθεε, *imponebat* — *ex* ἱστάω ἵστημι — *quod et in aliis obſeruant* —. Ἐδίδȣ legitur Marc. 4, 8.: vbi v. Heupelius: et ἐπιτίθει 1. Tim. 5, 22. Neque vero communis tantum dialectus, ſed etiam Attica, et Ionica, vſa eſt hac praeſentis, et imperfecti, horum verborum forma: vt, διδοῖς Il. ί, 164.: διδοῖ Il. ί, 515.: ἐδίδȣς Xen. Cyrop. 8, 3. 13.: ἐδίδȣ Odyſ. λ', 288. Herodo. 1, 208. Xen. Cyrop. 6, 2. 3.: ἀπεδίδȣ Xen. ib. 8, 3. 15.: ἱστᾷ Herodo. 4, 103.: ἱστᾶτε Aeſchin. de f. legat. p. 267. To. 2. Tail.: τιθεῖ Theogn. 282.: προστιθεῖς Eurip. Herc. fur. 710.: vbi v. Muſgrauius: παρτιθεῖ Odyſ. ά, 192.: *imperf.* ἵστα Herodo. 2, 106. Ioſeph. Archaeol. 3, 6. 2.: ἀμφιτίθει Theogn. 846.: ἵστων Clem. Alex. Protr. p. 30. A Colon.: ἐφίστων Id. Paedag. 1, 7. p. 109. 6.: ἀπεκαθίστων οἱ ὁ Gen. 29, 3. vid. Etymol. M. p. 177. 4. Georgius Hierocr. 1. p. 35. ſ. et Metarius p. 324. Sic partic. προβιβῶντα Odyſ. ό, 554.

reduplicatio — per ε formatur] Etymol. M. p. 749. 50. ἐκ τȣ̃ θνῶ γίνεται, κατὰ ἀναδιπλασμὸν, τεθνῶ· ἐξ ȣ̃ τέθνημι συζυγίας δευτέρας τῶν εἰς μι. A Caninio Ἑλλην. p. 326., praeter formam praeſentis ἕστημι *ſto*, a qua ductum eſt ἕσταμεν Odyſ. φ', 261.: *optat.* ἀφεσταίη, Odyſ. ψ', 101. 169.: *imperat.* ἕσταθι Odyſ. χ', 489., et *infinit.* ἑστάμεν Il. δ', 324.: etſi Euſtath. ad Odyſ. ψ' p. 1940. 48., et cum eo Sylburgius ad Clenard. p. 505. Hanou. mai., ἀφεσταίη pro ἀποσταίη poſitum eſſe, praecipiunt: a Caninio igi-

tur

tur laudantur formae Boeoticae [v. animaduerſſ. P. 1, p. 85. ſ.] praeſentium πεφίλειμι, et νενόειμι· quod ipſum factum eſt ab Clenard. p. 165. et Anteſignano ad Clenard. p. 103.

ſic putant, ἀλαλύκτημαι] Legitur Il. κ', 94. Alii putant eſſe praeſens, alii praeteritum perfectum. v. Methodius ap. Etymol. M. h. v. p. 56. et Euſtath. ad Il. κ' p. 792. 6. Ὀνίνησι legitur apud Heſiod. Θεογ. 429. Ἔργ. 318. Πιμπλᾶσι habet Hom. Il. φ', 23.: ἀποπιμπλάναι Herodo. 2, 129.: ἀναπίμπλαμεν 6, 12.: ἐμπιμπλᾶσι 4, 72.: ἐνεπίμπρη 1, 17.: ἐνεπίμπρασαν 6, 32. vid. Etymol. M. v. πίμπλαντο p. 672. et v. πρήθω p. 687. 47.

Ad p. 168. *in* ἵστημι *eſt* ἱστᾶς] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis deeſt: et pro verbis, *Infinit.* — *breuem habet*, legitur in iis, vt in Batauis, *Infinitiuus breues habet.* Pro *ex* ἱστάω reſcribe *ex* ἵστημι.

τιθῶ — θῶ] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, τιθῶ θῶ *etc.* Omiſſi enim in iis ſunt Infinitiui, τιθέναι, θεῖναι, et participia, τιθείς, θείς.

coniunct. διδῶ — *partic.* διδούς, δούς] Deſunt haec verba in exemplis Lipſienſibus primis, et Batauis.

indicat. ἵστην — *partic.* ἱστάς, στάς] Neque haec verba in editt. Lipſſ. primis leguntur: et in Batauis poſt aor. 2. ἔστην addita extant verba, ε̄ *ex augmento eſt.*

Ad p. 169. *perf.* τέθεικα — *pro* τέθηκα] Scilicet perf. τέθεικα ductum eſt a forma praeſ. θείω, ſed aor. 1., vt fut., a forma praeſ. θέω.

carent fut. 2.] Nam δῶ, quod in cod. Vatic. Deut. 2, 5. legitur, et pro quo cod. Alex. habet δώσω, eſt haud dubie fut. 1. contractum, vt ſupra ſignificauimus ad gram. p. 132. At apud Xen. Cyrop. 8, 4. 8. δῶ, vt ſcriptum eſt in cod. Palaeoc. et Guelf., quum leges conſequutionis temporum, praeter rem ipſam,

futurum

futurum poſtulent, quod vim praeſentis coniunctiui Latinorum habeat, videtur eſſe fut. 2. Si enim verba in $\overline{\mu\iota}$ deſinentia omnia omnino caruiſſent hoc futuro: vnde tandem extitiſſe aor. 2. putemus?

verba in $\overline{\mu\iota}$ — ſi triſyllaba fuerint] Horum enim verborum reliqua tempora ducuntur a forma praeſentium natiua. Sic verbum ζεύγνυμι a forma praeſentis ζεύγω habet *fut. 1.* ζεύξω Pindar. Iſthmm. 1, 7.: *aor. 1.* ἔζευξαν Id. Pythionn. 10, 102.: *imperat.* ζεῦξον Id. Olymρp. 6, 37.: *infinit.* ζεῦξαι Id. Olympp. 13, 91.: καταζεῦξαι Plut. apophthegmm. regg. p. 107. To. 8.: *partic.* ζεύξασα Pind. Pythionn. 4, 383.: ἐνζεύξας Soph. Oed. tyr. 718.: perf. paſſ. *infin.* ἐζεύχθαι Arrian. anab. 5. p. 328.: *aor. 1. paſſ.* ἐζεύχθη Arrian. anab. 5. p. 327.; ζευχθέντες Pind. Olympp. 3. 11.: *aor. 2.* ὑπεζύγην Sophocl. Aiac. 24.: *infin.* ζυγῆναι Id. Oed. tyr. 826.: *partic.* ζυγὲν Pind. Iſthmm. 7. 26. Vid. Schmidius ad Pindar. Nemeonn. 7, 8. p. 155. ſ. Et futurum, atque caetera, quae ab eo proficiſcuntur, tempora, verbi δείκνυμι originem ſuam debent formae praeſentis obſoletae δείκω.

imperfecto ſimilem — Cruſius p. 278.] Haec verba editt. Lipſſ. primae non habent.

carent haec verba etiam optat.] At apud Plat. Phaedon. 66, legitur, ὅτι ψύχοιτό τε, καὶ πήγνυτο, etiam in cod. Tub. et Aug.; ſed Turnebus edidit πηγνύοιτο.

quanquam in Plat. Gorgia etc.] Haec verba in editt. Lipſienſibus primis non leguntur. Auctor eorum reſpexiſſe videtur ad locum Plat. Gorg. 23. p. 92., vbi Baſ. 2. legit ὅταν ἀποκτίννυμεν· ſed vera ſcriptura eſt ἄν τινα ἀποκτίννυμεν, ita, vt ἀποκτίννυμεν ſit praeſens indicatiui. Attici enim hac verbi forma vnice delectati ſunt. vid. nos ad Plat. Apol. 18, 9. Ἀποκτίννυσι Demoſth. p. 674. To. 1.: ἀπεκτίννυσαν Xen. anab. 6. p. 473. Hutchinſ.: partic. ἀποκτιννὺς Plato Gorg.

Gorg. 24. p. 95.: ἀποκτιννύντας Demoſth. p. 582. To. 1.

Ad p. 170. *interdum in praeſenti — inueniuntur*] Haec obſeruatio, ſupra iam gram. p. 167. propoſita, idoneorum ibi ſcriptorum auctoritatibus eſt a nobis confirmata.

pluralis perſ. tertia — cum dat. plur. partic.] Etymol. M. v. ἀφιᾶσιν p. 177. 11. ἐστι ῥῆμα ἵημι· — τὸ τρίτον, ἱεῖσιν· ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν πληνθυντικῶν τῆς ἰδίας μετοχῆς.

pro ζευγνῦσι — διδόασι, *Ionice*] Verba, *Sic et* τιθέασι, διδέασι, *Ionice*, in editt. Lipſienſibus primis deſunt. Etymol. M. v. ἀφιᾶσιν p. 177. 15. Ταῦτα δὲ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι πληθυντικῶν οἱ Ἴωνες προσόδῳ τοῦ α, καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης, προφέρουσιν, ἀφίασι, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι· καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεῖσιν Ἰωνικῶς ἱέασι· καὶ ἐν συνθέσει, ἀφιέασιν· καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν, ἀφιᾶσιν. Ex Ionum vero lingua profecta eſt haec quoque perſonae tertiae plur. forma in ſermonem Atticorum. v. Georgius Hierocr. 1. p. 145. ſſ. et Metarius p. 130. Nos quidem infra ad gram. p. 178. ſ. exempla praeſ. huius formae idonea proponemus.

ἐζεύγνυν — ἐζεύγνυσαν] Hoc praeteritum imperfectum deeſt in editt. Lipſienſibus primis.

Ad p. 171. *retinent enim* η] Editt. Lipſienſes primae addunt verba, *et augmentum praeponitur:* ſed verba, *verba quarti ordinis* [h. e. verba in υμι deſinentia] *carent —. Reliqua tempora — curauimus integra themata*, omittunt, vt paulo poſt verba, *et* δίδου, *pro* δίδοε, διδότω κ. τ. λ.· et editt. Batauae legunt, δίδοθι, διδότω. *Dicitur et* δίδου *pro* δίδοε. — δείκνυθι *oſtende* — ἴσαθι *cognoſce*.

vt τύπηθι] Editt. Batauae ſimpliciter habent, τύπηθι· Lipſienſes vero primae haec verba non minus, quam verba, ἴθι, *et* ἕς — *apocope vſitata eſt — caetera*

tera eo carent, omittunt. Ἀπέϛα legitur apud τοὺς ὁ Iob. 21, 14., vt ἄνϛα apud Theocr. Idyl. 24, 36.: ἐμπίπλη Ariſt. Auu. 1310.: ad quem locum ſchol. haec annotauit, Ἐμπίπλη, Ἀττικόν· ἦν γὰρ τὸ κοινὸν, ἀπὸ τοῦ πίπλημι, πίμπλαθι, ὡς ἵϛαθι· ὅμοιον δέ ἐϛιν καὶ τὸ, Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα, παρὰ τῷ ποιητῇ [Odyſ. ί, 347.]. Ἀττικοὶ γὰρ οὐ τρέπουσιν ἐπὶ τῶν εἰς μι τὸ μ εἰς τὸ θ ἐν τοῖς προστακτικοῖς, καὶ συϛέλλουσι τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἡ κοινὴ [f. οἱ κοινοί· v. animaduerſſ. P. 1. p. 35.]· ἵϛημι ἵϛαθι, καὶ πίμπλημι πίμπλαθι· ἀλλὰ τελείαν ἀποβολὴν τῆς μι ποιούμενοι πίμπλη, καὶ ἵϛη, λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι, τῆ. Vid. Georgius Hierocr. I. p. 153. ſ. Nos vero cum in hoc capite, tum in capite de verbis anomalis, plura huius aoriſti formae exempla ſuo loco depromemus.

Ad p. 172. *diſyllaba in* υμι *habeant aor. 2.: vt* κλῦθι] Adde, *et ab iis ducta.* Recte. nam penultima ſyllaba huius temporis longa eſt: v. Il. ά, 37.: quum eadem ſyllaba praeſentis breuis ſit. v. Etymol. M. v. κέκλυτε p. 520. 38. Sed alii tamen grammatici vtriuſque aetatis κλῦθι praeſens eſſe praecipiunt.

praeſ. et imperf. τιθείην] In editt. Lipſſ. primis addita extant verba, *vt* τυφθείην· ſed verba, *ſic* ἱϛαῖεν — διδοίησαν, omiſſa ſunt.

pro δοίην — *2. Theſſ. 3, 16.*] Neque haec verba leguntur in editt. Lipſienſibus primis. Vtraque aor. 2. forma vſus eſt Homerus, cuius loci infra a nobis ſuo loco laudati ſunt. Sed grammatici veteres doctiſſimi formam praeſ., et aor. 2., optat. verbi δίδωμι in οίην deſinentem tribuerunt Atticorum linguae. Phrynichus eclogg. p. 152. Διδῴη, καὶ διδῴης, οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν τοῦτο τὸ εὐκτικὸν εἶπε διὰ τοῦ ω, ἀλλὰ διὰ τῆς οι διφθόγγου κ. τ. λ.· vbi v. Nuneſius. Thomas Magiſter: Διδῴη, καὶ δῴη, εὐκτικῶς, φησὶ Φρύνιχος, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ διδοίη, καὶ δοίη· τὸ μέντοι

διδῴη, καὶ δῴη, ἐπὶ ὑποτακτικȣ̃ τιθέασι. Moeris p. 117. Δοίημεν, δοίητε, Ἀττικῶς· δῴημεν, δῴητε, Ἑλληνικῶς. Et in Suidae quidem Lexico v. βιῴη haec altera forma aor. 2. Dorica eſſe traditur. Verba grammatici ſunt, Βιῴη, ἀντὶ τȣ̃ βιοίη· ὥσπερ καὶ τὸ δῴη, ἀντὶ τȣ̃ δοίη· κατὰ ἔκτασιν τȣ̃ ο μικρȣ̃ εἰς ω, Δωρικῶς. At in Theocriti quidem carminibus nunc forma altera, διδοίην, et δοίην, legitur: quae ipſa forma quum libros Atticorum legentibus fere vbique occurrat: vix dubitandum eſſe putamus, quin forma διδῴην, et δῴην, quae nunc in paucis quibuſdam locis eorundem ſcriptorum extat, manibus recentiorum librariorum debeatur: vt, δῴης Xen. Cyrop. 3, 1. 20.: vbi tamen cod. Guelf. et Palaeoc. habent δοίης· v. ad Phaedon. 8, 10.: ἀντιδῴην Demoſth. p. 840. To. 2.: v. Georgius Hierocr. 1. p. 119.: qui tamen perperam locum Platonis Gorg. 36. p. 131. laudauit: ibi enim legitur, ὅπως ἂν διαφύγῃ, καὶ μὴ δῷ δίκην ὁ ἐχθρὸς, non δῴη· niſi quis contendere velit Platonem, alioſque, recentiores maxime Atticos, auctoritate Homeri, quem tamen Phrynichus oſtendit, ſed falſo, in ſubiunctiuo tantum dixiſſe δῴην, excitatos, vtraque quidem forma vſos eſſe, ſed ita, vt formam δοίην alteri praetulerint. Nam Thomas Magiſter, Ὥστε ȣ̓κ ἔδει λέγειν, inquit, ὅτι ὑποτακτικὰ ταῦτά ἐστιν, ἀλλ᾽ ὅτι τὸ διδοίη, καὶ δοίη, ἐν χρήσει μᾶλλον τȣ̃ διδῴη, καὶ δῴη. Scilicet Caninius iam Ἑλλην. p. 339. formam aor. 2. δῴην poëticam, et Atticam, dixit, vt Anteſignanus ad Clenard. p. 184. Han. mai. Atticam, Aeolicam, ac Doricam.

praeſ. et imperf. τιθῶ] Macrobius p. 681. *Apud quos* [Graecos] *hoc habet praecipuum hic modus* [Coniunctiuus], *quod omne tempus eius actiuum primam perſonam ſingularem in* ω *mittit,* ἐὰν ποιῶ, ἐὰν πεποιήκω, ἐὰν ποιήσω· *adeo, vt et illa verba, quae in* μι *exeunt, cum ad hunc modum venerint, redeant ad illa in* ω *deſinentia, de quibus deriuata ſunt,* τιθῶ, τίθημι, *et*

in

in coniunctiuo, ἐὰν τιθῶ, *item* διδῶ, δίδωμι, ἐὰν διδῶ.

Ad p. 173. *Particip. — praeſ. et imperf.* τιθεὶς] Sed Argiui, et Cretes, pro τιθεὶς dixere τιθένς· v. Euſtath. ad Il. θ' p. 722. 59.: quem locum iam laudauimus harum animaduerſionum P. 1. p. 186. Exempla Batava habent, δεικνὺς *oſtendens*, ſed verba, ςᾶσα, ςὰν, δᾶσα, δὸν, omittunt.

Ad p. 174. *habet terminat. — vocis*] Abſunt haec verba ab editt. Lipſſ. primis, vt deinceps verba, *et praeponendo augmentum.*

ſic ἐςάμην *— nec in verbis in* μι] Neque haec verba in editt. Lipſienſibus primis leguntur. Exempla Batava habent, *Sic formatur analogice. Apud bonos auctores hic, et in reliquis, deſideratur, quemadmodum et in verbis in* νμι.

θέσο, *et* θᾶ] Verba, *et* θᾶ, non ſunt in editt. Lipſienſibus primis, quae nec reliquas perſonas, θέσθω — ςάσθω — δόσθω, habent.

Ad p. 175. *formatur — in* μην *mutando*] Carent his verbis editt. Lipſienſes primae, et Batauae habent, *mutato.*

ςαίμην *—* δοῖντο] Haec omnia in editt. Lipſienſibus primis deſunt.

διδῶται] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, addunt, ō *retinet:* et verba, δῶμαι — δῶνται, ab exemplis Lipſienſibus primis abſunt, vt paulo poſt infinitiui, ἵςασθαι, δίδοσθαι, ζεύγνυσθαι, ςάσθαι, δόσθαι, et participia, ςάμενος, δόμενος.

ſed viſum eſt verba — tironum ſtudiis] Exempla Batava habent, *Viſum quoque eſt ipſa verba in* μι *integre huc denuo inſerere, quod et amici nonnulli poſtularunt.* Nam in editt. Lipſienſibus primis abſunt, non ſolum tabulae illae duae, in quibus forma verbi actiui τίθημι, et paſſiui, et medii, exhibetur, vt in editt. Batauis,

tauis, ſed etiam ipſa coniugatio verborum in $\overline{\mu\iota}$ exeuntium, actiuorum, mediorum, et paſſiuorum.

Ad p. 176. *quae imitantur* — *ἕς mittito*] Vid. omnino Choeroboſcus, et Zenodotus, apud Etymol. M. v. σχὲς p. 740.

Ad p. 177. *Iones in coni. pro τιθῶ etc.*] Vid. Etymol. M. v. θείομεν p. 449. et Portus Lex. Ion. in εω. Θείω legitur Il. π', 83. Odyſſ. λ', 145.: θείομεν Il. α', 143.: καταθείομαι Odyſſ. τ', 17.: ϛέωμεν Il. λ', 348. χ', 231.: ϛείομεν Il. ε', 297.: θέωσι Herodo. 4, 71.: περιθέωμεν Id. 3, 81.

Nos vero iam inſtituemus perſonis temporum ſingulorum iis, quae nobis Graecorum veterum libros lectitantibus occurrerunt adhuc, locos ſcriptorum ipſos addere. Quam quidem operam etſi imperitis harum literularum, ſordidique Pluti maiore, quam Palladis candidae, amore captis, egregie leuem, inutilemque prorſus, viſum iri ſatis praeuidemus: vſu tamen rerum huius generis praeſtantibus, iiſque maxime, qui in emendandis veterum ſcriptis ſtudium ponere, curamque, velint, non ingratam hanc diligentiam, iniucundamque, futuram certiſſime ſperamus eſſe. Sed, vt perf., et pluſquamperf., et aor. 2., verbi actiui ἵϛημι, eiuſque familiae, in omnibus modis ſemper habent vim horum temporum διαθέσεως μέσης, quia haec fuere inuſitata: vnde εἱϛήκειν puto appellatum eſſe ab Etymol. M. p. 306. 27. μέσον ὑπερσυντελικόν· ita praeſens maxime, et aor. 2., act. verborum τίθημι, atque δίδωμι, et ſimplicium, et compoſitorum [v. Plato Phaedon. 17, 2.], in modo quoque interdum poteſtate praeſ., et aor. 2., medii gaudent, vt ſuo quaeque loco annotabimus. Atque eo pertinent multa alia verba in $\overline{\mu\iota}$ deſinentia, vt φῦμι, δῦμι, ἅλωμι, eorumque familiae: quorum perf., et pluſquamp., et aor. 2., act. vim perf., et pluſquamp., et aor. 2., medii habent. Huius vero obſeruationis indicio, et deprehendi, et corrigi,

rigi, multa manus librariorum peccata poſſunt. Sic apud Xen. Cyrop. 4, 2. 17. pro περιίϛασαν reſcribi debet περιέϛησαν, aut certe περιέϛασαν· vt 8, 1. 1. Iunt. Ald. pro ἀνέϛη male legunt ἀνίϛη. Caeterum in Batauis exemplis verbis, *Coniugatio verborum in* μι *deſinentium actiuorum*, praemiſſa ſunt verba Graeca, Διάθεσις τῶν ῥημάτων εἰς μι ληγόντων ἐνεργητικῶν.

Ad p. 178. τίθημι] Boeotice τίθειμι, vt ἵϛειμι, et κίρνειμι· v. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. β' p. 1442. 50.: quem eius locum animaduerſſ. P. 1. p. 85. ſ. propoſuimus: τίθης Eurip. Alceſt. 58.: τίθησθα Odyſ. ι, 404.: τίθησι Plato Cratyl. 9.: Dor. τίθητι Theocr. Idyl. 3, 48.: et plur. τίθεντι·, v. Metarius p. 233.: παρατίθησι Herodo. 4, 73.: συντίθεμεν Iſocr. c. Sophph. p. 334. To. 2.: τιθεῖσι Heſiod. Θεογ. 597. Herodo. 2, 91. 4, 34.: συντιθεῖσι Herodo. 2, 96. 4, 67.: προστιθεῖσι Id. 1, 20.: Ion. et Att. τιθέασι Thuc. 2, 34.: Xen. Cyrop. 8, 8. 8. Ariſt. Veſpp. 562.: ἀνατιθέασι Demoſth. p. 452. To. 1.: προτιθέασι Herodo. 5, 8. Iſocr. de pace p. 368. To. 1.: συντιθέασι Herodo. 4, 23.: προστιθέασι Hippocr. περὶ διαιτ. 1, 15. p. 194. To. 1. Demoſth. p. 688. To. 1.: ἀνατιθέασι Hippocr. περὶ τέχν. 12. p. 7. To. 1. Etymol. M. v. ἀφιᾶσιν p. 177. 16. Ταῦτα δὲ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι πληθυντικῶν, οἱ Ἴωνες προσθῷ τοῦ α, καὶ συϛολῇ τῆς παραληγούσης, προφέρουσιν, ἀφιᾶσι, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. add. ſchol. Ariſt. ad Plut. 77. Exempla Batauа addunt, Att. τιθᾶσι. Sed a praeſ. τιθέω ductum eſt τιθεῖς Pindar. Pythionn. 8, 14.: τιθεῖ Herodo. 1, 113.: vt a προστιθέω, προστιθεῖς Eurip. Herc. fur. 710.: vbi v. Muſgrauius: a διατιθέω, διατιθεῖς Ariſt. Lyſiſtr. 895.: ab ἐπιτιθέω, ἐπιτιθεῖς Herodo. 5, 95.: a προτιθέω, προτιθεῖς Herodo. 1, 133.

ἐτίθην]

ἐτίθην] Lyſias p. 852. To. 1. Reiſqu.: ἐτίθεσαν Herodo. 1, 144. Xen. Apomnn. 3, 14. 1.: παρετίθεσαν Xen. Cyrop. 8, 7. 2.: περιετίθεσαν Plut. V. Arati c. 31. p. 324. To. 6.: ἐπετίθεσαν Herodo. 7, 36.: ἀνετίθεσαν Thuc. 8, 82.: ξυνετίθεσαν Id. 1, 97.: Ion. ὑπερετίθεα Herodo. 3, 155.: v. Portus Lex. Ion. in εα· ἐτίθεις Demoſth. p. 719. To. 1.: τίθει Odyſſ. ά, 131.: ἐτίθει Polyb. 3, 114. Theocr. Idyl. 2, 56.: v. Etym. M. v. ἀφίει p. 177.: ἐτίθει πάρα Odyſſ. έ, 196.: ἐν — τίθει Odyſſ. έ, 267.: προσετίθει Xen. Cyrop. 4, 1. 11. Plut. V. Pomp. 46. p. 198. To. 4.: πρόετίθει Xen. Cyrop. 8, 2. 13.: ὑπετίθει Id. ibid. 7, 5. 6.: περιετίθει Herodo. 6, 69.: a praeſ. τιθέω. Τίθεν pro ἐτίθεσαν Pind. Pythionn. 3, 114.: v. Etymol. M. p. 467. 27.: τίθεσκεν Heſiod. fragmm. 177.

ἔθην] Ἔθεμεν Andocid. 4. p. 121. To. 2. Reiſqu.: ἀνέθεμεν Aeſchin. p. 510. To. 1. Reiſqu.: διέθεμεν Iſocr. Paneg. p. 181. To. 1.: ἔθεσαν Herodo. 5, 77. Plato Cratyl. 36.: θέσαν Il. β', 599. Pind. Pythionn. 2, 72.: θέσσαν Pind. Olymppp. 1, 102.: ἀνέθεσαν Herodo. 1, 26.: προέθεσαν Id. 9, 94.: συνέθεσαν Plato Cratyl. 36.: ἐξέθεσαν Ariſt. Rann. 1221.: περιέθετε Thuc. 6, 89.: προσέθεσαν Herodo. 5, 11. Polyb. 10, 14.: ἐπανέθεσαν Xen. Cyrop. 1, 2. 2.: vt legitur in cod. Brem. et Bodl. pro ἐπέθεσαν.

τέθεικα] 1. Corr. 3, 10.: τέθεικεν Demoſth. p. 487. To. 1.: τεθείκαμεν Id. ib. p. 473.: προστεθείκαμεν Id. ib. p. 459.: τεθείκατε Id. ibid. p. 598.: ἐπιτεθείκατε Polyb. excc. legatt. 104. p. 744. To. 2.: τεθείκασιν Demoſth. p. 31. To. 1.: διατεθείκασιν Id. ib. p. 90. Vid. animaduerſſ. P. 1. p. 85. ſ.

ἔθηκα] Aeſchyl. Prom. 443. Andocid. 1. p. 60. To. 2. Reiſqu.: ἔθηκας Demoſth. p. 761. To. 1.: ἔθηκεν Id. ibid. p. 629. Plato Gorg. 41. p. 149. Ariſt.

Nubb. 1192. Il. α', 2.: θῆκε Odyſ. α', 153.: ſed ἔθεικεν apud Heſiod. Ἔργ. 677., ſi ſcriptura recte ſe habet, ductum eſt a praeſ. θείω, aut Boeotice dictum eſt pro ἔθηκεν, vt τέθεικα dicitur pro τέθηκα· ἐθήκαμεν Xen. Apomnn. 4, 2. 15.: ἔθηκαν Eurip. Phoenn. 30.: ἀνέθηκεν Herodo. 1, 14.: προέθηκε Id. 9, 27.: ἐπέθηκαν Matth. 21, 7.

θήσω] Ariſt. Nubb. 1257. Herodo. 3, 3.: προσθήσω Dem. p. 99. To. 1.: θήσεις Soph. Oed. Col. 906.: καταθήσεις Ariſt. Rann. 177.: θήσει Demoſth. p. 601. To. 1. Herodo. 1, 9.: συνθήσει Plato Cratyl. 41.: θήσομεν Demoſth. p. 488. To. 1. Aeſchyl. Perſſ. 229.: προσθήσομεν Xen. Apomnn. 3, 2. 34.: καταθήσομεν Theocr. Idyl. 18, 44.: ἀναθήσομεν Plut. V. Demoſth. 1. p. 258. To. 5.: θήσετε Thuc. 1, 40.: ἀναθήσουσι Iſocr. ad Demon. p. 39. To. 1.: Dor. θησῶ Theocr. Idyl. 8, 14.: θησεῖς Idyl. 8, 17.: θασῶ Moſchus Idyl. 3, 49.: θήσοντι Bion fragmm. p. 244. Vrſin.: καταθησῶ Theocr. Idyl. 8, 20.

τίθετι] Τίθει Aeſchyl. Agam. 931.: προστίθει Ariſt. Rann. 1316.: προτίθει Thuc. 6, 14.: τιθέτω Demoſth. p. 1074. To. 2.

θέτι, vel θὲς] Θὲς Il. ζ', 273. Theocr. Idyl. 8, 14. Aeſchyl. Choëphph. 788.: ἀντίθες Herodo. 8, 60. 1. Plato Gorg. 16.: ἀμφίθες Theocr. Idyl. 15, 40.: πρόθες Soph. Antig. 221. Herodo. 1, 112.: κατάθες Demoſth. p. 496. To. 1.: ἐπίθες Ariſt. Rann. 915.: ἔνθες Id. Veſpp. 1156.: διάθες Id. Auu. 1331.: θέτω Demoſth. p. 488. To. 1.: ἀντίθετε Dinarch. 1. p. 74. To. 2. Reiſqu.: παραθέντων, pro παραθέτωσαν, Ariſt. Nubb. 455.

ἵστημι] Ἵστησιν Soph. Electr. 27. Herodo. 2, 95.: καθίστησιν Demoſth. p. 603. To. 1.: ὑπίστησι Herodo. 5, 16.: ἵστατε Aeſchin. p. 258. To. 1.: ἀνίστατε Soph. Aiac. 800.: ἱστᾶσι Herodo. 5, 16. Demoſth. p. 425. To. 1.: καθίσταμεν Iſocr. de pace p. 387. To. 1.:

ἱστᾶσι

ἱςᾶσι Herodo. 5, 16.: καθιςᾶσιν Iſocr. Panath. p. 189. To. 2.: συγκαθιςᾶσι Id. Paneg. p. 186. To. 1.: ἀφιςᾶσι Thuc. 8, 14.: περιϊςᾶσι Herodo. 3, 24.: ἐπιςᾶσι Id. 1, 167.: Ion. ἀνιςέασι Herodo. 5, 71.: Dor. ἐξιςᾶντι, et ἀποκαθιςᾶντι, Timae. Locr. p. 557. Gal. 2. Ab ἱςάω, ἵςᾳ Herodo. 4, 103. Sed pro ἵςημι dicitur etiam ἕςημι, vt ſupra ad gram. p. 167. oſtendimus, quod ſignificet *ſto*. Sic ἕςαμεν Plato Gorg. 23. p. 92.: ἑςᾶσι Xen. Cyrop. 6, 2. 7. Herodo. 2, 83.: καθέςαμεν Thuc. 6, 18.: ἀφέςαμεν Demoſth. p. 66. To. 1.: προσέςαμεν Ariſt. Acharnn. 683.: ἀφέςατε Dem. ib. p. 99.: καθέςατε Andocid. 2. p. 78. To. 2. Reiſqu: περιεςᾶσι Demoſth. p. 367. To. 1.: ἀφεςᾶσι Thuc. 1, 61. 8, 22.: ἀπεςᾶσι Herodo. 1, 155.: διεςᾶσι Id. 8, 98.: παρεςᾶσι Plato Phileb. 37.: ſed προεςέατε Herodo. 5, 49.: κατεςέασι 1, 200.: ἀνεςέασι 3, 62. Sic vero intellegitur, rationem eorum valere non poſſe, qui, praeeunte Euſtathio ad Il. λ' p. 843. 13., tradunt, ἕςαμεν dictum eſſe, per ſyncopen, pro ἑςήκαμεν. Ex hac enim ratione ſcribi ἕςασι deberet. v. Sylburgius ad Clenard. inſtitutt. L. Gr. p. 504. ſ. Hanou. mai.

ἵςην] Ἵςης Aeſchyl. Choëphph. 885.: καθίςην Demoſth. p. 974. To. 2.: συνίςην Aeſchin. p. 257. To. 1.: καθίςης Xen. Cyrop. 1, 6. 19. p. 52. Lipſ.: ἵςη Ariſt. Veſpp. 40.: ἀφίςη Xen. Cyrop. 5, 5. 12.: ἀνίςη Id. ib. 7, 2. 1.: καθίςη Iſocr. enc. Hel. p. 131. To. 2.: παρίςη Demoſth. p. 519. To. 1.: ἐνίςη Herodo. 2, 102.: ſed ἵςα Id. 2, 106.: et κατίςα 6, 43.: καθίςασαν Aeſchyl. Perſſ. 382.: ἀφίςασαν Iſocr. Panath. p. 233. To. 2.: ἀνθίςασαν Thuc. 1, 105.: ἵςασαν Demoſth. p. 686. To. 1. Sed ab ἕςημι ducitur imperf. ἕςαμεν Odyſ. λ', 465.: ἕςασαν Il. β', 525. Thuc. 4, 56. Herodo. 4, 79.: καθέςαταν Thuc. 7, 28. 8, 76.: συνέςασαν Herodo. 1, 208.: ἀπέςασαν Id. 8, 126.: ἐφέςασαν Heſiod. Ἀσπ. 258.

ἔστην] Ἔστη Demoſth. p. 510. To. 1.: ἔστημεν Herodo. 9, 21.: ἀνέστην, et προσέστην, Aeſchyl. Perſſ. 201. 203.: στῆν Il. λ', 743.: στῆ Odyſ. α', 103.: ἀνέσταν, pro ἀνέστησαν, Il. η', 161. Athen. 4, 2. p. 129. F: vt στάν, pro ἔστησαν, Il. λ', 216.: ἔσταν Odyſ. θ', 325.: κατέσταν Pind. Pythth. 4, 240.: v. Etymol. v. ἀνέσταν p. 104.: διέστησαν Herodo. 1, 76.: ἀπέστησαν Id. 1, 130.: ἐξανέστησαν Id. 1, 171.: στήτην Il. α', 332.: διαστήτην Il. α', 6. Sed στάσκεν, pro ἔστη, Il. γ', 217. v. ad gram. p. 126.

ἕστακα] Vid. Etymol. M. v. ἑστaότες p. 382.: ἕστηκας Ariſt. Acharn. 483.: ἕστηκε Odyſ. ω', 298. Ariſt. Auu. 514.: ἑστήκατε Matth. 20, 6.: ἐξέστηκα Iſocr. ad Phil. p. 237. To. 1.: ἐπανέστηκε Herodo. 3, 62.: ἀφέστηκε Plato Phaedon. 59.: ἀνέστηκα Demoſth. p. 57. To. 1.: καθεστήκαμεν Iſocr. Plataic. p. 363. To. 2.: καθεστήκασι Id. de pace p. 419. To. 1.: ἀνεστήκασι Ariſt. Veſpp. 217.: Dor. ἑστήκαντι Theocr. Idyl. 15, 82. Hoc perf., qua vim, reſpondet praeſ. med. ἵσταμαι *ſto*, vt pluſquamperf. imperfecto med. ἱστάμην *ſtabam*. Sed a perf. ἕστηκα, et ἕστακα, ducitur aliud praeſens ἑστήκω, et ἑστάκω, quod habeat vim actiuam: de quo dictum eſt ſupra ad gram. p. 113.

ἑστάκειν] Et εἱστήκειν [Etymol. M. p. 306.]: ἑστήκει Il. μ', 146., et ἐφεστήκει Il. ψ', 105., vt vtroque loco ſcribi Ariſtarchus iuſſit pro εἱστ., et ἐφειστ.: συνεστήκει Xen. Cyrop. 6, 1. 28.: περιεστήκει Thuc. 6, 61.: εἱστήκει [Heſiod. Ἀσπ. 264.], et περιειστήκει, Demoſth. p. 387. To. 1.: ἐνειστήκει Id. ibid. p. 274.: ἀνθειστήκει Id. ib. p. 127.: παρειστήκει Id. ib. p. 173.: προειστήκει Id. ib. p. 151.: περιειστήκει Xen. Cyrop. 7, 5. 16.: vbi cod Guelf. περιεστήκει· καθειστήκει Thuc. 1, 101. 8, 38.: ἀφειστήκει Id. 5, 57. 8, 35.: ἀνεστήκει Ariſt. Plut. 738.: καθεστήκεσαν Thuc. 4, 33.: ξυνεστήκεσαν Id. 1, 15.: παρεστήκεσαν Plut. V. Marcel.

Marcel. p. 307. To. 2.: καθειϛήκεισαν Herodo. V. Hom. 5, 12.: Ion. προεϛήκεε Herodo. 5, 51.: κατεϛήκεε Id. 1, 132.: ἀπεϛήκεε Id. 5, 37. Manus enim librariorum in ſcribenda vocali ε, et diphthongo ει, huius temporis admodum inconſtantes fuerunt. Sed ἑϛάκειν ponitur actiue: vt, ἐφεϛάκει Polyb. 10, 20.

ἔϛησα] Sophocl. Oed. Col. 1362.: ἔϛησε Odyſ. α, 127.: ϛῆσεν Il. δ', 298.: συνέϛησε Herodo. 3, 84.: Dor. ἔϛασας Pind. Iſthmn. 7, 19.: ἔϛασεν Id. OO. 2, 5.: ἐϛήσαμεν Iſocr. Euag. p. 98. To. 2.: ἔϛησαν Herodo. 3, 11.: κατέϛησαν Id. 9, 90.

ϛήσω] Στήσω Herodo. 1, 9.: ϛήσεις Soph. Antig. 627.: ϛήσει Aeneas Poliorc. 22. p. 437. To. 3.: ϛήσομεν Iſocr. Archid. p. 14. To. 2.: ἀποϛήσεις Iſocr. ad Phil. p. 282. To. 1.: διαϛήσεις Herodo. 9, 2.: Dor. ϛασῶ Theocr. Idyl. 5, 53.

ἵϛαθι] Et ἵϛη Il. φ', 313.: v. Suidas v. ἐμπίπλη ex Ariſtoph. ſchol. ad Auu. 1316. et Etymol. M. p. 348. 4. p. 477. 55.: ἐφίϛη Iſocr. ad Nic. p. 66. To. 1.: καθίϛη Id. ib. p. 68. Ariſt. Eccleſſ. 738.: ἵϛατε Aeſchin. p. 544. To. 1.: καθίϛατε Demoſth. p. 31. To. 1.: καθιϛάτωσαν Polyb. exc. legatt. 28. p. 595. To. 2. Sed ab ἕϛημι ducitur ἕϛαθι Ariſt. Auu. 206.: ἑϛάτω Soph. Electr. 49.: ἕϛατον Il. ψ', 284.: ἕϛατε Il. υ', 354.

ϛῆθι] Ariſt. Veſpp. 1145.: παράϛηθι Id. ib. 1379.: Dor. ϛᾶθι Theocr. Idyl. 24, 38.: μετάϛαθι Sophocl. Oed. Col. 156.: ἄνϛαθι, et ἄνϛα, Theocr. Idyl. 24, 35. ſ.: ἄνα Il. ζ', 331. Soph. Aiac. 195.: ϛήτω Eſai. 44, 7.: παραϛήτω Thuc. 6, 68.: ἄνϛατε Theocr. Idyl. 24, 50.: ϛῆτε Ariſt. Lyſiſtr. 1124.: ἀνάϛητε Eſai. 32, 9.: ἔκϛητε ib. v. 11.: ἀντίϛητε Iac. 4, 7.: ϛήτωσαν Eſai. 44, 11.: vbi male ϛησάτωσαν habet cod. Vatic.

ϛῆσον] Soph. Oed. Col. 11.: ϛησάτω Ariſt. Acharnn. 242.: καταϛησάτω Xen. Cyrop. 6, 3. 11.

Ad p. 179. *δίδωμι*] *Δίδως* Ariſt. Equitt. 757. Soph. Oed. tyr. 1025.: *δίδωσι* Heſiod. *Ἔργ.* 638. Aeſchyl. Eumenn. 7. Herodo. 2, 154.: Dor. *ἀποδίδωτι* Timae. Locr. p. 550. Gal. 2.: *προδίδοτον* Ariſt. Pac. 407.: *δίδομεν* Ariſt. Equitt. 69. Herodo. 5, 109.: *δίδοτε* Demoſth. p. 95. To. 1.: *ἀποδίδοτε* Iſocr. ep. 8. p. 485. To. 1.: *διδόασι* Thuc. 1, 42. 2, 30. 8, 45.: v. Tho. Mag. h. v.: *παραδιδόασι* Thuc. 8, 28.: *ἐνδιδόασι* Iſocr. de pace p. 427. To. 1.: *μεταδιδόασι* Id. c. Sophph. p. 331. To. 2.: *ἐκδιδόασι* Herodo. 1, 93. Sed ab *διδόω* ducitur *διδοῖς* Il. *ί*, 164.: *διδοῖ* Heſiod. *Ἀσπ.* 328. Herodo. 4, 163.: *προδιδοῖ* Id. 5, 113.: *παραδιδοῖ* Id. 1, 113.: *ἐπιδιδοῖ* Id. 2, 13.: *ἐσδιδοῖ*, vt med., Id. 4, 50.: vt *διδοῦσι* Id. 2, 30.: *ἐκδιδοῦσι* Id. 4, 49. Dor. *διδόντι* fragmm. Pythagg. p. 102. Gal. 1.

ἐδίδων] *Ἐδίδοσαν* Herodo. 1, 97. 2, 162.: *δίδοσαν* Odyſ. *ξ'*, 206.: *ἐξεδίδοσαν* Herodo. 1, 196.: *ἀπεδίδοσαν* Iſocr. Archid. p. 22. To. 2.: *διεδίδοσαν* Thuc. 4, 38.: *παρεδίδοσαν* Herodo. 5, 15. Sed a *διδόω* ducitur imperf. *ἐδίδου* Herodo. 1, 163. 3, 50. Iſocr. Paneg. p. 167. To. 1.: *ἀνεδίδου* Thuc. 3, 58.: *ἀπεδίδους* Demoſth. p. 914. To. 2.: *ἀπεδίδου* Iſocr. enc. Hel. p. 131. To. 2.: *παρεδίδου* Herodo. 1, 45.

ἔδων] *Ἔδομεν* Odyſ. *ψ'*, 65. Xen. Cyrop. 6, 1. 6.: *ἔδοτε* Demoſth. p. 466. To. 1.: *μετέδοτε* Iſocr. Plat. p. 365. To. 2.: *ἔδοσαν* Herodo. 6, 20. 137.: *ἔδον* Heſiod. *Θεογ.* 30.: ſed Herodo. 1, 54. *ἔδωσαν*, ſi quidem ſcriptura vera eſt: v. Portus Lex. Ion. h. v.: *ἀπέδοσαν* Herodo. 6, 21.: *ἐξέδοσαν* Id. 1, 161.: *μετέδοσαν* Id. 4, 145.: *παρέδοσαν* Id. 3, 149.: *προὔδοσαν* Demoſth. p. 99. To. 1.: *καταπροὔδοτε* Ariſt. Veſpp. 1039.: *δόσαν* Il. *μ'*, 6.: perſ. pr. ſing. Ion. et Aeol. *δόσκον* Il. *ί*, 331., pro *ἔδων*· v. Etymol. M. v. *δόσκον* p. 284.: *δόσκεν* Il. *σ'*, 546.

δέδωκα] Demoſth. p. 263. To. 1.: *δέδωκας* Soph. Philoct. 681.: *δέδωκε* Herodo. 1, 104.: *διδέδωκε* Xen.

Cyrop.

Cyrop. 8, 2. 1.: δεδώκατε Lycurg. p. 144. To. 2. Reiſqu.: δεδώκασι Herodo. 6, 56. Thuc. 5, 11.: προδεδώκατε Herodo. 9, 7. 2.: μεταδεδώκατε Dem. p. 111. To. 1.: παραδεδώκασι Xen. Cyrop. 7, 1. 6.

ἐδεδώκειν] Ion. ἐδεδώκεε Herodo. 8, 67.: ἐδεδώκει Demoſth. p. 32. To. 1.: δεδώκει Marc. 14, 44.: ἐνεδεδώκει Thuc. 5, 73.: ἐδεδώκειμεν Demoſth. p. 970. To. 2.: ἐδεδώκεισαν Polyb. 3, 30.: ἐδεδώκεσαν Herodo. 3, 19.: ἀποδεδώκει Demoſth. p. 669. To. 1.: ἀποδεδώκεσαν Thuc. 5, 35.

ἔδωκα] Demoſth. p. 941. To. 2.: ἔδωκας Iſocr. Buſir. p. 156. To. 2.: ἔδωκε Herodo. 1, 34.: ἔδωκαν Demoſth. p. 173. To. 1.: δῶκαν Herodo. 1, 89. Heſiod. Θεογ. 504.: ἐνέδωκαν Herodo. 1, 91.: διέδωκαν Xen. Cyrop. 4, 6. 6.: δῶκεν Pind. Olympp. 1, 101.: παρέδωκα Herodo. 1, 155.: ἐξέδωκεν Iſocr. Aegin. p. 542. To. 2.: ἄνδωκε Pind. Iſthmm. 6, 57.

δώσω] Herodo. 7, 8. 4.: δώσεις Id. 1, 199.: δώσετον Ariſt. Veſpp. 451.: δώσομεν Demoſth. p. 92. To. 1.: δώσετε Id. ibid. p. 95.: διδώσομεν Odyſ. ν', 358.: v. Etymol. M. p. 272. 49.: δώσουσι Herodo. 9, 58.: ἀποδώσομεν Thuc. 2, 72.: προσδώσουσι Iſocr. de pace p. 372. To. 1.: δῶ Deut. 2, 5. Vatic. Dor. δωσῶ Theocr. Idyl. 1, 25. 3, 36. Δεδώσομεν e Dracone laudat Macrob. p. 667.

δίδοθι] Et δίδου, a praeſ. διδόω. Δίδου Iſocr. ad Nic. p. 66. To. 1. Herodo. 3, 140. Pind. Nemm. 5, 92.: διαδίδου Xen. Cyrop. 1, 4. 10.: διδότω Thuc. 5, 47.: δίδοτε Xen. Cyrop. 4, 5. 15.: καταπροδίδοτε Thuc. 7, 63.: vbi tamen Duquerus edidit καταπροδίδοιτε· ἀποδιδότωσαν Demoſth. p. 1294. To. 2.

δόθι] Δὸς Herodo. 9, 116.: ἀπόδος Id. 8, 140. 1.: παράδος Ariſt. Rann. 1564.: δότω Herodo. 1, 155.: ἀποδότω Polyb. excc. legatt. 36. p. 607. To. 2. Ariſtoph. Lyſiſtr. 186.: δότε Heſiod. Θεογ. 104. Demoſth. p. 274. To. 1.: ἀνταπόδοτε Thuc. 1, 43.:

 παρά-

παράδοτε Id. 2, 72.: δότωσαν Aeſchin. ep. 11. p. 688. To. 1.: ἀποδότωσαν Polyb. exec. legatt. 28. p. 594. To. 2.: ἀποδόντων Thuc. 5, 18.: pro ἀποδότωσαν· vt apud Demoſth. p. 937. To. 2. vid. gram. p. 127.

δείκνυμι] Δείκνυσι Xen. Cyrop. 8, 3. 12.: δείκνυμεν Iſocr. Paneg. p. 106. Lyc. a. 1571.: ἐπιδείκνυτε Iſocr. ep. 8. p. 485. To. 1.: δεικνύασι Herodo. 3, 119.: προδεικνύασι Id. 1, 209.: ἀποδεικνῦσι Id. 1, 171. 4, 8. Moeris: Δεικνῦσι, προπερισπωμένως, Ἀττικῶς· δεικνύουσιν, Ἑλληνικῶς· δεικνύασι δὲ οἱ δεύτεροι Ἀττικοί. Sed προδεικνύει Herodo. 7, 37.: vt δεικνύει Xen. Cyrop. 6, 1. 5.: vbi tamen cod. Palaeoc. habet δείκνυσι. Caeterum verba, *Attice* δεικνύασι, deſunt in editt. Batauis.

ἐδείκνυν] Ἐδείκνυμεν Eurip. Alceſt. 763.: ἐδεικνύτην Xen. Apomnn. 1, 2. 33.: ἐδείκνυε Id. Cyrop. 8, 4. 15.: ſed Zonaras legit ἐδείκνυ· ἐδείκνυσαν Arrian. Indd. p. 563. Blanc. Sic ἐζεύγνυσαν Herodo. 7, 33. Διεδείκνυε Herodo. 2, 162.: cuius praeſens eſt διαδεικνύω· vt ἀπεδείκνυε Id. 1, 112.: ſed ἀπεδείκνυσαν Id. 2, 143.: ἐπεδείκνυσαν Id. 1, 30. Sic ἀνεζεύγνυεν, a praeſ. ἀναζευγνύω, Xen. Cyrop. 8, 5. 13.: ἐζεύγνυε Herodo. 4, 89.: ἐπεζεύγνυον Id. 7, 36.

δέδειχα] Eſai. 48, 17.

ἔδειξα] Ἔδειξε Arrian. Indd. p. 574. Blanc: ἔδειξαν Thuc. 5, 72.: Ion. διέδεξε Herodo. 1, 31. 73.: διέδεξαν Id. 9, 58. Sic ἔζευξε Herodo. 4, 87.: ἔζευξαν Id. 4, 97. Aor. 1. coni. ὑποζεύξωσι Herodo. 4, 69.

δείξω] Ion. ἀποδέξω Herodo. 3, 122.

δείκνυθι] Ἐπιδείκνυ Ariſt. Auu. 665.: δείκνυτε Xen. Cyrop. 7, 5. 9.: vbi Zonarae libri habent δεικνύετε· ἐπιδεικνύτω Xen. Cyrop. 3, 3. 27.

Ad p. 180. τιθείην] Τιθείη Heſiod. Ἔργ. 470. Demoſth. p. 982. To. 2.: συντιθείη Xen. Apomnn.

4, 2.

4, 2. 34. Caeterum pro *ponam* editt. Batauae habent, *vtinam* ponerem, et *vel* vbique legunt pro *et*.

θείην] Iſocr. ad Phil. p. 270. To. 1.: κατθείην Theocr. Idyl. 8, 20.: ἐπιθείην Ariſt. Nubb. 425.: καταθείης Plato Cratyl. 39.: προθείη Herodo. 3, 38.: θείη Odyſ. α΄, 116. Demoſth. p. 721. To. 1.: θείημεν Id. ib. p. 246.: θεῖμεν Odyſ. μ΄, 347.: διαθεῖεν Demoſth. p. 1251. To. 2.: ἀναθεῖεν Id. p. 323. To. 1.: ἐπιθεῖεν Iſocr. Panath. p. 225. To. 2. Adde perf. et pluſquamperf. ἐπιτεθήκοι Polyb. 4, 61.

τιθῶ] Aeſchyl. Supplicc. 527.: τιθῇς Sophocl. Electr. 582.: τιθῇ Demoſth. p. 692. 745. To. 1.

θῶ] Aeſchin. p. 551. To. 1.: θῇς Demoſth. p. 292. To. 1.: θῇ Id. ib. p. 710.: θῶμεν Id. ib. p. 538.: προσθῇς Plato Cratyl. 40.: ἐπιθῇ Matth. 19, 13.: θῶσι Herodo. 3, 71.: προσθῶ Thuc. 4, 86.: παραθῶ Ariſt. Pac. 27.: περιθῶ Id. Equitt. 1225.: ἐπαναθῶ Id. Veſpp. 148.: διαθῇς Iſocr. ad Phil. p. 269. To. 1.: διαθῶσιν Id. ib. p. 246.: προσθῶμεν, et μεταθῶμεν, Plato Cratyl. 40.: ἐπιθῶσι Polyb. 5, 15. Ion. et poët. θείω Odyſ. α΄, 89.: θείῃ Heſiod. Ἔργ. 556. v. Etymol. M. v. θείομεν p. 449. Adde aor. 1. προσθήσωσι Iſocr. Areop. p. 325. To. 1.: ſed reſcribi debet haud dubie προσθήσουσι, vt καταλύσουσι pro καταλύσωσι.

τιθέναι] Xen. Apomnn. 3, 14. 1. Poët. τιθῆναι· vt φορῆναι, pro φορέναι, ab inuſitato praeſ. φόρημι, Il. β΄, 107. v. Euſtath. ad Odyſ. μ΄ p. 1717. 5.

θεῖναι] Herodo. 1, 110.: ἐκθεῖναι Id. 1, 112.: ἐπιθεῖναι Id. 9, 120.: προθεῖναι Id. 1, 207.: προσθεῖναι Xen. Apomnn. 4, 3. 11.: περιθεῖναι Thuc. 4, 87.: διαθεῖναι Iſocr. c. Loch. p. 552. To. 2.: καταθεῖναι Theocr. Idyl. 8, 11. Dor. θέμεν Theocr. Idyl. 15, 21. Pind. Olympp. 8, 114.: ἀναθέμεν Pind. Pythionn. 8, 40.: καταθέμεν Id. Nemm. 7, 112.: ἐκθέμεν Heſiod. Ἔργ. 61.

Adde

Adde *perf.* τεθεικέναι Xen. Apomnn. 4, 4. 19. Demoſth. p. 170. To. 1.: *fut.* 1. θήσειν Aeſchyl. Choëphph. 861. Demoſth. p. 345. To. 1.: προσθήσειν Iſocr. ep. 2. p. 448. To. 1.: ἐπιθήσειν Herodo. 4, 43.

τιθεὶς] Demoſth. p. 596. To. 1. Herodo. 3, 142.: μετατιθεὶς Id. 5, 68.: ἐντιθεὶς Plato Cratyl. 42.: τιθεῖσαν Herodo. 1, 10.: ὑποτιθεῖσα Thuc. 4, 65.: τιθέντες Aeſchyl. Eumenn. 14.: τιθέντας Eurip. Alceſt. 1027.: περιτιθέντες Plato Cratyl. 13.: προτιθείσης Xen. Apomnn. 4, 2. 3.

θεὶς] Ariſt. Nubb. 1423. Iſocr. ep. 2. p. 476. To. 1.: ἀναθεὶς Ariſt. Nubb. 1455. Theocr. epigr. 12, 2.: θεῖσα Ariſt. Eccleſſ. 122.: ἐπιθεῖσα Odyſ. α', 140.: θέντος Demoſth. p. 765. To. 1.: θείσης Thuc. 4, 133.: θέντες Aeſchyl. S. c. Thebb. 47.: θεῖσιν Demoſth. p. 32. To. 1.: ἐπιθέντες Herodo. 7, 36.: θεῖσαι Aeſchyl. S. c. Thebb. 198.: ἐκθεῖσι Ariſt. Rann. 703.: ἐνθεὶς Id. ib. 1004.: παραθεὶς Herodo. V. Hom. 21.: προσθεὶς Ariſt. Auu. 1002.: ἐσθεὶς Herodo. 6, 68.: ἐσθέντες Id. 9, 25.: προθεῖσι Thuc. 3, 44.: καταθέντας Id. 1, 27.

Adde *perf.* τεθεικὼς Demoſth. p. 719. To. 1.: ἐκτεθεικότος Polyb. 10, 9.: ἐπιτεθεικὼς Id. 5, 87.: ἐκτεθεικυῖαν Id. 15, 9.: *fut.* 1. θήσων Plato Cratyl. 44.: ἀναθήσοντος Herodo. 9, 121.: ἀναθήσουσα Alciphr. 3. ep. 37.

ἱσταίην] Ἐξανισταῖεν Xen. Cyrop. 2, 4. 15. Sed ἀφεσταίη Odyſ. ψ', 101. 169., a praeſenti inuſitato ἀφέστημι.

Adde *perf.* et *pluſquamp.* ἑστήκοιμι, et *aor.* 1. στήσαιμι. Ἀφεστήκοιεν Thuc. 4, 122.: καθεστήκοι Soph. Aiac. 1094.: ἀποστήσαις Aeſchin. p. 558. To. 1. Reiſqu.: στήσαιεν Alciphr. 1. ep. 30. p. 126.: καταστήσαιμεν Thuc. 6, 34. Ion. et Att. στήσειε Herodo. 3, 80. Soph. Antig. 681.: ἀποστήσειε Thuc. 8, 6.: καταστήσειε

ταςήσειε Demoſth. p. 1347. To. 2.: μεταςήσειαν Soph. Philoct. 463.

ςαίην] Σταίη Odyſſ. ά, 256.: ἀποςαίην Iſocr. de pace p. 368. To. 1.: καταςαίην Id. Euag. p. 150. To. 2.: καταςαίη Xen. Cyrop. 8, 6. 1.: παραςαίη Aeſchyl. Supplicc. 224.: περιςαίη Polyb. 5, 42.: ἀποςαίημεν Iſocr. Archid. p. 39. To. 2.: διαςαῖεν Thuc. 1, 18.: παραςαῖεν Plato Gorg. 7.

ἱςῶ] Καθιςῇ Demoſth. p. 718. To. 1.: ἱςῆτε Id. p. 1461. To. 2.: καθιςῶσιν Iſocr. Archid. p. 56. To. 2.: παριςῶσι Xen. Cyrop. 8, 8. 9.

ςῶ] Ariſt. Acharnn. 175.: ςῇ Hippocr. aphorr. 7, 69.: ἀποςῶ Demoſth. p. 1280. To. 2.: καταςῇς Xen. Oecon. 2, 7.: συςῇ Demoſth. p. 20. To. 1.: ςῶμεν Iſocr. Paragr. p. 505. To. 2.: ςῶσι Soph. Oed. Col. 407.: ξυςῶμεν, et διαςῶμεν, Thuc. 6, 79.: ξυςῶσι Id. 6, 21.: ἀποςῶσι Id. 1, 56.: Ion. ἀποςέωσι Herodo. 1, 155.: et ςήω· v. Etymol. M. p. 727. 30.: ςήῃς Il. ρ', 30.: ςήῃ Il. ἑ, 598.: alii ſcribunt ςήῃς, ςήῃ, vt ſit aor. 2. optat. pro ςαίης, ςαίη· v. Euſtath. ad Il. π' p. 1090. 20.

Adde *perf.* συνεςήκῃ Herodo. 8, 142.: ἐπανεςήκῃ Ariſt. Auu. 553.: *aor.* 1. ςήσω Ariſt. Acharnn. 728.: ἐπιςήσω Iſocr. Euag. p. 105. To. 2.: ςήσωμεν Herodo. 1, 97.: καταςήσωμεν Xen. Cyrop. 4, 5. 15.: ςήσῃς Soph. Oed. Col. 963.: ἀποςήσωσι Thuc. 3, 31.: ξυναποςήσωσι Thuc. 1, 56.: ςήσωσι Herodo. 4, 73.

ἱςάναι] Herodo. 2, 110. Eurip. Alceſt. 1155.: καθιςάναι Xen. Cyrop. 2, 6. 5.: ἀφιςάναι Thuc. 8, 19.: Ion. ἀπιςάναι Herodo. 1, 76.. Ab ἱςάω ducitur ἱςᾶν Plato Cratyl. 43.: ἀνιςᾶν Plut. Lacc. apophph. p. 179. To. 8. Et ab ἕςημι ducitur ἑςάναι Herodo. 1, 17. 4, 97. 9, 27. Sophocl. Antig. 651.: ἀφεςάναι Plato Phaedon. 59.: παρεςάναι Eurip. Alceſt. 209.: προεςάναι Xen. Apomnn. 4, 2. 36. v. Georgius Hierocr. 1. p. 182. ſ. Sic, προεςάναι Iſocr. Paneg.

Paneg. p. 147. To. 1.: καθεςάναι Id. de pace p. 427. To. 1. Xen. Cyrop. 4, 5. 12.: Ion. ἀπεςάναι Herodo. 6, 1.: περιεςάναι Thuc. 3, 15.: διεςάναι Demoſth. p. 26. To. 1.: Ion. ἐφεςάμεν Odyſ. α', 120.: ἑςάμεν ib. φ', 261. Vnde in exemplis Batauis legitur ἱςάναι *ſiſtere*, et ἑςάναι *ſtare*, ab inuſit. ἕςημι. Sed alii tamen ἑςάναι dictum eſſe putant pro ἑςηκέναι, vt ἕςαμεν Odyſ. λ', 465. pro ἑςήκαμεν. vid. Euſtath. ad Il. λ', p. 843. 13.

ςῆναι] Herodo. 9, 46.: ξυναποςῆναι Thuc. 1, 57.: ἀποςῆναι Xen. Cyrop. 7, 3. 5.: παραςῆναι ibid. 5, 3. 10.: Dor. ςάμεν Pind. Pythionn. 4, 2.

Adde *perf.* ἀποκαθεςακέναι, actiue, Polyb. exc. legatt. 22. p. 563. To. 2.: *aor.* 1. ςῆσαι Herodo. 2, 121. 2.: ἀποςῆσαι Thuc. 8, 12.: μεταςῆσαι Iſocr. de pace p. 375. To. 1.: et *fut.* ἀποςήσειν Herodo. 8, 19.: ςήσειν Heſiod. Ἀσπ. 114.

ἱςὰς] Herodo. 2, 110. Ariſt. Acharnn. 687.: ἱςάντες Herodo. 2, 86.: ἀνιςὰς Id. 1, 196.: Ion. ἀπιςὰς Id. 3, 15.: ἀντιςὰς Thuc. 1, 43.: καθιςὰς Id. 2, 42.: καθιςᾶσα Iſocr. de pace p. 393. To. 1.: παριςὰν Demoſth. p. 654. To. 1.: ἀφιςάντες Thuc. 3, 47.: καθιςάντες Id. 3, 65.: καθιςᾶσι Id. 8, 64.: καθιςάντας Iſocr. enc. Hel. p. 129. To. 2.: συνιςάντες Id. Panathen. p. 267. To. 2.

ςὰς] Herodo. 2, 162.: ςᾶσα Id. 1, 31.: ςὰν Ariſt. Pac. 1268.: ἐκςὰς Demoſth. p. 230. To. 1.: παραςὰς Iſocr. de pace p. 391. To. 1.: ςάντος Sophocl. Aiac. 1261.: ἀποςᾶσα Thuc. 3, 46.: ὑποςὰς Iſocr. Nic. p. 98. To. 1.: ςάντες Thuc. 3, 39.: ξυναποςάντες Id. 1, 104.: ξυςᾶσα Id. 6, 85.: ἐξαναςάντες Herodo. 1, 15.: ἀποςάντες Id. 1, 130.: περιςάντες Id. 1, 31.: ἐκςάντες Id. 3, 76.: ἀποςᾶσι Iſocr. Archid. p. 43. To. 2.: διαστᾶσαι Herodo. 4, 180.: περιστάσης Demoſth. p. 30. To. 1.: ὑπερστὰν Herodo. 7, 17.

Adde

Adde *perf.* ἑστηκὼς, et ἑσταϰὼς, ἑστὼς, Ion. ἑστεὼς, ἑσταὼς, ἑστηὼς· v. Etymol. M. p. 382. 23. Παρεστεὼς Herodo. 8, 114.: ἑστεῶτι Id. 1, 86.: ἑστεώτων Id. 1, 194.: ξυναφεστῶτα Thuc. 1, 59.: καθεστὼς Id. 3, 9.: περιεστὼς Id. 4, 10.: neutr. παρεστὼς Sophocl. Oed. tyr. 633.: ἑστῶσα Ariſt. Eccleſſ. 64.: ἀνθεστῶτας Thuc. 6, 70.: ἑστηὼς He-ſiod. Θεογ. 519.: ἑστεῶτες, et ἑστεῶσα, Herodo. 5, 92. 3, 4.: ἀπεστεώτων Id. 1, 102.: ἐπεστεῶτες Id. 7, 119.: ἐξεστηκόσιν Iſocr. Paneg. p. 212. To. 1.: ἀνεστηκυίῃ Herodo. 5, 29.: ἑστηκυῖαν Id. 2, 126.: καθεστηκυίας Thuc. 1, 102.: ἀφεστηκότες Xen. Cyrop. 5, 4. 12.: περιεστηκότων Id. ib. 7, 5. 17.: ἑστηκὼς Cebes tab. 5.: ἑστηκυῖα Id. ib. 8.: neutr. ἑστὼς, pro ἑσταὸς, Matth. 24, 15. Marc. 13, 14.: v. Albertius ad Heſych. p. 503. To. 1. et Obſeruatt. miſcell. p. 288. To. 2.: παρεσταϰὼς Polyb. 3, 95. *Aor.* 1. στήσας· στήσαντες Thuc. 1, 30.: ἀποστήσας Herodo. 6, 1.: καταστήσας Iſocr. Aegin. p. 523. To. 2.: διαστήσαντι Theocr. Idyl. 16, 97.: *fut.* στήσων· ἀποστήσων Herodo. 9, 113.: συστήσων Id. 3, 71.: ἀποστήσοντες Thuc. 8, 17.

Ad p. 181. διδοίην] Lyſias 7. p. 265. To. 1. Reiſqu.: διδοίης Sophocl. Oed. Col. 634. Xen. Apomnn. 2, 3. 16.: διδοίη Herodo. 1, 86.: διδοίητε Plut. V. Alex. 30. p. 295. To. 4.: διδοῖεν Odyſ. σ', 141. Bion fragmm. p. 244. Vrſin.: quod extitit ex διδόοιεν, vt διδοίην ex διδοοίην. Vid. Phrynichus eclogg. p. 152. Pau.

Adde *perf.* et *pluſquamperf.* δεδώκοιμι. Παραδεδώκοιεν Thuc. 7, 83.

δοίην] Odyſ. ή, 314. Herodo. 9, 111.: δοίης Odyſ. ρ', 223. Theocr. Idyl. 27, 60. Eurip. Alceſt. 1004.: δοίη Il. ρ', 27. Demoſth. p. 24. To. 1. Theocr. Idyl. 18, 50.: ἐκδοίη Thuc. 1, 136.: δοῖμεν Odyſ. β', 336.: δοίημεν Xen. Cyrop. 5, 3. 2.: δοίητε Herodo. 7, 135.:

7, 135.: δοῖεν Id. 8, 76. Il. α', 18.: ἐνδοῖεν Thuc. 2, 12.: παραδοίην Iſocr. Trapez. p. 451. To. 2.: παραδοίη Id. ib. Euag. p. 109.: συνεπιδοίην Polyb. excc. virtutt. 31. p. 115. To. 3. De forma *aor.* 2. δώην, et praeſ. διδώην, vid. ad gram. p. 172. Δώῃς Odyſ. ι', 268.: δώῃ Odyſ. μ', 216.: δώῃσιν Il. α', 324.

Adde *fut.* 1. δώσοι Demoſth. p. 1188. To. 2.: δώσοιεν Id. p. 15. To. 1.

διδῶ] Διδῷς Ariſt. Plut. 141. Hippocrat. aphorr. 7, 65.: ἀποδιδῷς Plato Cratyl. 31.: ἀποδιδῷ Id. ib. 9.: διδῷ Demoſth. p. 1209. To. 2.: διδῶμεν Id. p. 474. To. 1.: διδῶτε Aeſchin. p. 569. To. 1.: διδῶσι Demoſth. p. 648. To. 1.: παραδιδῷ Ariſt. Auu. 1533.: ἐνδιδῶμεν Iſocr. de pace p. 427. To. 1.: ἀποδιδῶμεν Plato Cratyl. 42.: καταπροδιδῶμεν Thuc. 1, 86.: ἐκδιδῶσι Herodo. 9, 86.: προδιδῶσι Id. 3, 45.: παραδιδῶσι Demoſth. p. 356. To. 1.

δῶ] Xen. Cyrop. 1, 4. 9.: δῷς Il. η', 27. Herodo. 3, 53.: προδῷς Aeſchyl. S. c. Thebb. 217.: δῷ Demoſth. p. 371. To. 1.: δῶμεν Herodo. 9, 187.: δῶτε Demoſth. p. 475. To. 1.: δῶσι Herodo. 6, 133.: ſed ſing. δῷσι Odyſ. α', 379.: Heſychius: Δῶσι· ὅταν μὲν ἑνικῶς ᾖ, — σὺν τῷ ἰῶτα [v. Etymol. M. h. v. p. 294.], ὅταν δὲ πληθυντικῶς, ἄνευ τοῦ ι· vt Il. γ', 66.: ἀποδῷ Ariſt. Nubb. 737.: ἀποδῶμεν Herodo. 5, 91.: ἐνδῶμεν Iſocr. Archid. p. 61. To. 2.: ἐνδῶτε Thuc. 3, 37.: προδῷς Ariſt. Equitt. 241.: προδῷ Id. Nubb. 1502.: παραδῷ Herodo. 5, 106.: παραδῶτε Id. 9, 87.: ὑπενδῶμεν Thuc. 2, 64.: διαδῷ Xen. Cyrop. 1, 4. 10.: προδῷ Demoſth. p. 553. To. 1.: προδῷ Id. p. 343. To. 1.: ἀποδῷς Plato Cratyl. 31.: ἀποδῷ Matth. 18, 30.: δῶσι Il. α', 129.: διαδῶσι Xen. Cyrop. 8, 8. 7.: ἀποδῶσι Thuc. 3, 70.: δώομεν Il. η', 299.: προδῶτε Aeſchyl. S. c. Thebb. 175.: ἀπὸ — δώωσι Heſiod. Θεογ. 222.

διδόναι] Herodo. 6, 139.: ἐκδιδόναι Id. 9, 86.: Dor. διδόμεν Pind. Nemm. 7, 143. Archytas apud Laërt. 3, 22. A praeſ. διδόω ductus eſt *infin.* διδῶν Theocr. Idyl. 29, 9.: Dor. pro διδοῦν.

δοῦναι] Herodo. 8, 112. Thuc. 1, 56.: ἀποδοῦναι Iſocr. Plataic. p. 365. To. 2.: ἐκδοῦναι Herodo. 1, 196.: παραδοῦναι Thuc. 1, 25.: προδοῦναι Eurip. Alceſt. 275.: Dor. δόμεν Byzantii apud Demoſth. p. 256. To. 1. Pind. Olymp. 6, 54. 8, 111. Theocr. Idyl. 27, 60. Il. δ', 379.: et δόμεναι Pind. Nemeonn. 8, 34. Odyſ. ρ', 417.

Adde *perf.* δεδωκέναι Herodo. 6, 49.: *fut.* 1. δώσειν Herodo. 6, 11. Thuc. 8, 29.: διαδωσέμεναι Odyſ. δ', 7.

διδοὺς] Ariſt. Equitt. 471. Herodo. 2, 1. 113.: διδὸν Demoſth. p. 654. To. 1.: ἀποδιδὸν Timaeus Locr. p. 548. Gal. 2.: διδόντα Herodo. 2, 109.: διαδιδοὺς Xen. Cyrop. 8, 3. 1., et παραδιδόντας Id. ib. 4, 4. 2.: διδόντες Thuc. 1, 25.: προδιδόντες Id. 2, 5.: ἐκδιδοὺς Herodo. 4, 53.: διδοῦσα Thuc. 1, 33.: ἐκδιδοῦσαν, vt med., Herodo. 6, 76.: vt ἐσδιδοῦσα Id. 4, 50. Caeterum pro *dans* exempla Bataua habent, *qui dat*, vel *dabat*.

δοὺς] Herodo. 3, 1. et, vt med., Eurip. Phoenn. 21.: δόντος Herodo. 7, 135.: δόντες Id. 8, 111.: δόντων Iſocr. Archid. p. 21. To. 2.: δοῦσι Dinarch. 2. p. 86. To. 2.: δοῦσα Demoſth. p. 787. To. 1.: ἀποδοὺς Herodo. 1, 212.: διαδοὺς Xen. Cyrop. 8, 3. 4.: ἀντιδοῦσα Eurip. Alc. 340.: προδοῦσα, vt med., Sophocl. Aiac. 1285.: προδουσέων Herodo. 2, 131.: ἐκδόντες Id. 1, 3.

Adde *perf.* δεδωκὼς Iſocr. Nic. p. 102. To. 1.: ἀποδεδωκότες Thuc. 5, 35.: προδεδωκότων Xen. Cyrop. 7, 1. 20.: et *fut.* 1. δώσων Herodo. 3, 143. Demoſth. p. 762. To. 1.: δώσοντι Dem. ib. p. 96.: Dor. δωσῶν Theocr. Idyl. 4, 47.

polyſyllaba in $\overline{\upsilon\mu\iota}$ *carent hoc toto modo*] Recte. Nam optatiuus eorum ducitur a praeſenti indicat. in $\overline{\upsilon\omega}$ exeunte: vt, ἀποδεικνύοιεν Herodo. 2, 15. At *aor. 1.* optat. δείξειας legitur apud Plat. Cratyl. 10., ductus a praeſ. δείκω· δείξειαν Ariſtoph. Nubb. 970.

δεικνύναι] Herodo. 4, 179. Thuc. 1, 37. Demoſth. p. 19. To. 1.: ἀποδεικνύναι Herodo. 1, 113.: προδεικνύναι Id. 2, 139. Sic, ἀναζευγνύναι Plut. apophthegmm. regg. p. 106. To. 8.: ſed ἀναζευγνύειν Id. ib. p. 128.: συζευγνύναι Herodo. 4, 189. Adde *aor. 1.* δεῖξαι Xen. Cyrop. 8, 4. 15.: Ion. ἀποδέξαι Herodo. 2, 133.: ἐπιδέξαι Id. 2, 42.: ſed δεῖξαι nunc legitur apud eundem 6, 61.: *fut. 1.* δείξειν Iſocr. ad Phil. p. 239. To. 1.: Ion. δέξειν Herodo. 4, 179.

δεικνὺς] Herodo. 1, 114.: δεικνύντες Id. 2, 143.: δεικνύντας Id. 1, 90.: ἀποδεικνύντες Thuc. 1, 25.: ſed δεικνύοντες Herodo. 3, 79.: παραδεικνύοντες Iſocr. Panath. p. 201. To. 2.: ὑποδεικνύοντες Id. ib. p. 268. Sic, ζευγνὺς Herodo. 1, 206.: ζευγνύων Id. 1, 205.: ζευγνύντες 4, 89. Adde *perf.* ἀναδεδειχὼς Polyb. 4, 48.: ἐπιδεδειχότας Demoſth. p. 1085. To. 2.: *aor. 1.* δείξαντα Plato Cratyl. 44.: Ion. ὑποδέξας Herodo. 1, 32.: προδέξαντες Id. 1, 60.: vt, ζεύξας Herodo. 4, 118.: ζεύξασα Pind. Pythionn. 4, 383.

Ad p. 182. τίθεμαι] Τίθεσαι Plato Cratyl. 4.: τιθέμεθα Xen. Apomnn. 4, 3. 12.: τίθενται Polyb. 6, 19.: προτιθέαται, pro προτίθενται, Herodo. 1, 133. Caeterum etiam hoc loco verbis, *Coniugatio verborum in* $\overline{\mu\iota}$ *deſinentium mediorum*, praemiſſa ſunt verba Graeca, Διάθεσις τῶν ῥημάτων εἰς $\overline{\mu\iota}$ ληγόντων μέσων, in exemplis Batauis.

ἐτιθέμην] Ἐτίθετο paſſ. Herodo. 2, 125.: παρετιθέατο, plur., Id. 1, 119.: ἀπετίθετο Polyb. 5, 1.: παρετίθετο Thuc. 1, 130.: προτίθεντο Odyſ. ά, 112. Ariſt. Pac. 1280.: συνετίθεντο Xen. Cyrop. 3, 2. 11.

ἐθέμην]

ἐθέμην] Demoſth. p. 1075. To. 2.: ἔθȣ Herodo. 7, 209.: f. ἔθευ, vt 3, 155.: ἔθετο Id. 1, 29.: κατέθετο Iſocr. c. Euthyn. p. 567. To. 2.: θέτο Il. γ', 310. Aeſchyl. Choëphph. 736.: ἐθέσθην Sophocl. Oed. tyr. 1453.: ἐθέμεθα Iſocr. c. Loch. p. 546. To. 2.: ἔθεσθε Demoſth. p. 525. To. 1.: ἔθεντο Xen. Apomnn. 4, 4. 17. 19. Herodo. 1, 143.: ἀμφεθέμην Theocr. Idyl. 21, 278.: προεθέμην Iſocr. Nic. p. 99. To 1.: ὑπεθέμην Id. ad Phil. p. 272. To. 1.: ὑπεξέθȣ Soph. Electr. 299.: προσεθέμεθα Thuc. 6, 18.: πρȣ̈́θεσθε Id. 3, 64.: ὑπέθεσθε Id. 5, 90.: ὑπεξέθεντο Id. 1, 89.: κατέθεσθε Demoſth. p. 790. To. 1.: ἔνθετο Odyſ. α', 361.

ἐθηκάμην] Ἐθήκαο Theocr. Idyl. 29, 18.: θήκατο Heſiod. Ἀσπ. 128.: ἐπεθήκατο Herodo. 1, 26.: προεθήκαντο Id. 6, 21.: ὑπεθήκατο Id. 1, 90.: ὑπεθήκαντο Id. 2, 160.: συνεθήκαντο Id. 3, 157.

θήσομαι] Sophocl. Philoct. 607. Eurip. Alc. 1113.: θήσεται Demoſth. p. 550. To. 1.: καταθήσεται Plut. V. Pomp. 58. p 216. To. 4.: θησόμεσθα Aeſchyl. Supplicc. 420. Ariſt. Auu. 816.: perſ. ſec. ſing. μεταθήσει Plato Gorg. 47. p. 170.: θήσεσθε Herodo. 3, 29.: θήσονται Thuc. 1, 35.: προσθήσομαι Herodo. 1, 109.: προσθησόμεθα Xen. Cyrop. 4, 5, 15.: προσθήσονται Herodo. 2, 160.: ξυνεπιθήσονται Thuc. 6, 17.: Dor. θησεύμεσθα, pro θησȣ́μεσθα, h. e. θησόμεθα, Theocr. Idyl. 8, 13.: θάσομαι Pind. Iſthmm. 1, 3.

τίθεσο] Ariſtoph. Pac. 1039.

θέσο] Θέο Odyſ. κ', 333.: θȣ̃ Pſ. 141. 3.: θέσθω Il. β', 382.: θέσθε Herodo. 9, 60.: εἰκάτθεο Heſiod. Ἔργ. 27.: περίθȣ Ariſt. Eccleſſ. 131.: ὑπόθȣ Id. ib. 1023.: παράθȣ Id. ib. 1024.: περίθεσθε Id. Acharnn. 740.: ἀμφίθεσθε Id. ib. 744.: παράθεσθε Xen. Cyrop. 8, 6. 6. Etymol. M. p. 319. 22. Ἔθȣ· τίθημι· ὁ μέλλων, θήσω· ὁ ἀόριϛος, ἔθηκα· ὁ β', ἔθην·

ἔθην· ὁ μέσος, ἐθέμην· τὸ β', ἔθεσο· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἔθεο· καὶ κράσει, ἔθου· καὶ τὸ προστακτικὸν, θοῦ.

ἵσαμαι] Ὑφίσαμαι Xen. Cyrop. 6, 3. 12.: ἵσαται Herodo. 2, 143. 6, 58.: ἵσασθε Thuc. 1, 53.: ἵσανται Xen. Cyrop. 8, 3. 5.: ὑπανιςέαται, pro ὑπανίςανται, Herodo. 2, 80.: ἐπανιςέαται Id. 3, 61.: ἀπιςέαται Id. 2, 113.: ἐξανιςέαται Id. 5, 61.

ἱςάμην] Lucian. Aſin. p. 102. To. 2. Graeu.: παρίςασαι Il. κ', 279.: ἵςατο Odyſ. ά, 129. Herodo. 1, 196. 8, 68. 1.: ἵςαντο Herodo. 9, 28.: ſed plur. ἐπανιςέατο Id. 4, 80. 166.: ἀνιςάμην Andocid. 1. p. 31. To. 2. Reiſqu.: καθίςατο Aeſchyl. Perſſ. 385.: ἀνίςατο Plato Phaedon. 65.: ἀνίςαντο Xen. Cyrop. 2, 3. 6.: ἀφίςατο Id. ib. 7, 1. 4.: ὑφίςατο Id. ib. 6, 3. 12.: καθίςατο Thuc. 3, 28. Sic, ἥρατο Theocr. Idyl. 13, 6.: quod ductum eſt a praeſ. med. ἔραμαι Pind. Nemm. 1, 44., praeſ. actiui ἔρημι verbi ἐράω.

ἐςησάμην] Ἐςήσαντο Herodo. 2, 35.: συνεςήσαντο Id. 1, 147.: κατεςήσατο Xen. Cyrop. 8, 6. 5.: ἐνεςησάμην Iſocr. Panath. p. 320. To. 2.: κατεστησάμεθα Id. Archid. p. 53. To. 2.: Dor. ἐστάσατο Theocr. Idyl. 7, 150.

στήσομαι] Aeſchyl. S. c. Thebb. 681.: ξυστήσομαι Id. ib. 678.: στήσῃ Eurip. Phoenn. 634.: στήσεται Demoſth. p. 52. To. 1.: στήσονται Herodo. 1, 98. 3, 84. 7, 175.: Dor. στάσομαι Pind. Nemm. 5, 29.: στάσῃ Theocr. Idyl. 1, 112.

ἵστασο] Μεθίστασο Eurip. Alc. 1122. Phoenn. 40.: ἵστω Sophocl. Aiac. 786 Ariſt. Eccleſſ. 732.: ἀνίστω Aeſchyl. Eumenn. 131. 141.: Moeris: Ἀνίστω, Ἀττικῶς· ἀνίστασο, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius p. 18. ſ.: ἐξίςω Ariſt. Acharnn. 617.: vbi v. Berglerus: ἐπανίστω Id. Plut. 539.: ἀνιστάσθω Id. Veſpp. 750.: ἵστασθε Soph. Oed. tyr. 143.: Ion. ἀπίστασθε

Herodo.

Herodo. 1, 126.: παρίστασθον Ariſt. Rann. 1425.: καθίστασθε Xen. Cyrop. 8, 3. 1.

Ad p. 183. δίδομαι] Δίδονται Herodo. 7, 134.: δίδοται, paſſ., Id. 2, 37.

ἐδιδόμην] Ἐδίδοτο, paſſ., Thuc. 8, 36.

ἐδόμην] Ἀπέδου Ariſt. Acharnn. 830. Demoſth. p. 975. To. 2.: ἀπέδοτο Ariſt. Auu. 17.: ἀπεδόμεθα Demoſth. ibid.: ἀπεδόμεσθα Ariſt. Pac. 1204.: ἀπέδοντο Thuc. 1, 55.

δόσο, *et* δοῦ] Vid. Metarius p. 65.: ſed περίδου, h. e. περίδος, pro περίδοσο, quod ibi laudauit ex Ariſtophane, legitur Nubb. 644. Acharnn. 772., eſtque, etiam Biſeto auctore, aor. 2. imperat. verbi περιδίδομαι, cuius *infinitiuo* περιδόσθαι vſus eſt idem poëta Equitt. 788. et Acharnn. 1114.

ἐδεικνύμην] Ἀπεδείκνυντο Herodo. 1, 176.: f. ἀπεδεικνύατο, vt ἐναπεδεικνύατο 9, 58.

δείξομαι] Ἐνδείξεται Plato Cratyl. 39.

Ad p. 184. τιθείμην] Τιθοῖτο Xen. Apomnn. 3, 8. 10.: ἐκτίθοιτο Aeneas Poliorc. 30. p. 459. To. 3.: ὑπεκτίθοιτο Xen. Cyrop. 6, 1. 15.: παρατίθοιτο Id. ib. 8, 2. 2. A praeſ. τιθέομαι, et τίθομαι.

θείμην] Ariſt. Auu. 814. Sophocl. Antigon. 193.: θείμεσθα Ariſt. Lyſiſtr. 307.: θεῖτο Plato Theaet. 35.: προσθείμην Sophocl. Antigon. 40.: καταθοῖο Heſiod. Ἔργ. 45. 361.: προθεῖο Plato Gorg. 41. p. 147.: ἐπιθεῖσθε Aeneas Poliorc. 16.: προθεῖτο Herodo. 3, 148.: μεταθεῖντο Iſocr. Paragr. p. 509. To. 2.: προθεῖντο Polyb. 6, 10.: ſed a praeſ. θέομαι ducitur *aor.* 2. ἐθόμην· vnde optat. Ion. προσθέοιτο Herodo. 1, 52.: ὑποθέοιτο Id. 7, 237.: προσθέοισθε Id. 1, 53.: ſed ἔνθοιτο Demoſth. p. 910. To. 2.: ἐγκατάθοιτο Theocr. Idyl. 17, 14.: πρόσθοιτο Plut. V. Pomp. 16. p. 154. To. 4.: ἐπίθοιτο Zoſim. 5, 21. 14.: vt legit cod. Palaeoc. Cyrop. 8, 5. 7. pro ἐπιθεῖτο· ἐπιθοίμεθα Thuc. 6, 34.: πρόσθοισθε Demoſth.

moſth. p. 575. To. 1., vt Reiſquius edidit e cod. Aug. pr. pro προσθεῖσθε· ξυνεπίθοιντο Thuc. 6, 11. Adde *fut.* 1. θησοίμεθα Aeſchin. p. 32. To. 1.

τιθῶμαι] Τιθῆσθε Demoſth. p. 525. To. 1.: προστιθώμεθα Herodo. 5, 18.: συνεπιτίθωνται Polyb. 2, 49.

θῶμαι] Κατάθωμαι Ariſt. Veſpp. 565.: θῆται Herodo. 1, 29.: θώμεθα Ariſt. Lyſiſtr. 312.: προσθώμεθα Xen. Cyrop. 2, 4. 8.: προσθῇ Herodo. 6, 109.: κατάθηαι Heſiod. Ἔργ. 601.: θῆσθε Demoſth. p. 31. To. 1.: πρόσθησθε Thuc. 1, 78.: θῶνται Id. 8, 84.: ἐπίθωνται Id. 1, 64.: ξύνθωνται Id. 5, 18.: Ion. ἐπιθέωνται Herodo. 7, 191.: ὑπερθέωνται Id. 5, 24.: ὑπεκθέωνται Id. 8, 4.: διαθέωνται Id. 1, 194.: ἐπίθηται Demoſth. p. 140. To. 1.: μετάθησθε Id. ib. p. 379.: μετάθηται Plato Cratyl. 2.: διάθωμαι Iſocr. περὶ ἀντιδ. p. 411. To. 2.: διάθηται Demoſth. p. 1136. To. 2.: πρόθηται Iſocr. enc. Hel. p. 115. To. 2.

τίθεσθαι] Iſocr. c. Loch. p. 554. To. 2. Plato Cratyl. 9. In exemplo Amſtelod. a. 1691. addita ſunt verba theotiſca, *ſetzen*, *oder geſetzet werden*, pro quibus in reliquis exemplis Batauis ſubſtituta ſunt verba Bataua.

θέσθαι] Thuc. 1, 82. 2, 24. Pind. Nemm. 8, 74.: ἀποθέσθαι Iſocr. Panath. p. 245. To. 2.: ἐπιθέσθαι Id. ad Phil. p. 247. To. 1.: προσθέσθαι Herodo. 1, 53: συνεπιθέσθαι Xen. Cyrop. 4, 2. 2.: μεταθέσθαι Plato Gorg. 47. p. 170. Exemplum Amſtelod. a. 1691. addit verba theotiſca, *geſetzet haben, oder geſetzet worden ſeyn:* quorum loco editt. Batauae aliae habent verba Bataua.

θήσεσθαι] Odyſſ. φ'. 316.: καταθήσεσθαι Herodo. 6, 41.: ἐπιθήσεσθαι Id. 8, 7. Exemplum Amſtel. a. 1691. adiungit verba theotiſca, *werden geſetzet werden*,

werden, oder werden ſetzen: quae in editt. Batauis aliis mutata ſunt in verba Bataua.

τιθέμενος] Sophocl. Philoct. 528.: ἐπιτιθεμένους Xen. Cyrop. 7, 1. 11.

θέμενος] Demoſth. p. 561. To. 1. Ariſt. Auu. 629.: θεμένη Herodo. 1, 113.: τὸ θέμενον Plato Cratyl. 29.: θέμενοι Herodo. 3, 144. Thuc. 8, 93.: θεμένους Demoſth. p. 362. To. 1.: ἐσθέμενοι Herodo. 1, 164.: προθέμενος Id. 7, 135.: ἐπιθέμενοι Id. 6, 108.

Adde *aor. 1.* θηκάμενος Pind. Pythionn. 4, 52.: καταθηκαμένα Id. Olympp. 6, 67.: κατθηκάμεναι Id. Pythionn. 9, 108.: et *fut. 1.* ἐπιθησόμενος Thuc. 5, 8.: ἐπιθησόμενοι Id. 7, 41.

ἱσταίμην] Καθισταίμην Lyſias p. 582. To. 2.: plur. συναπισταίατο Herodo. 5, 37. Sic, ἐραίμαν Pind. Pythionn. 11, 76., a praeſ. ἔραμαι.

Adde *aor. 1.* στήσαιτο Heſiod. Ἔργ. 779.: et *aor. 2.* παρασταίμην Sophocl. Oed. Col. 482. Cantabr.: ſi quidem ſcriptura ſana eſt.

ἱστῶμαι] Ἱστῆται Thuc. 2. 97.: ἀνθιστῆται Xen. Cyrop. 1, 2. 10.: ἀφιστῆται Aeſchin. p. 534. To. 1.: ἱστώμεσθα Sophocl. Oed. tyr. 147.: καθιστῶνται Thuc. 1, 44.: ἐφιστῶνται Id. 3, 82.: συνιστῶνται Polyb. 11, 2.

Adde *aor. 1.* στήσωνται Hom. h. in Apol. 150.: προστήσωνται Herodo. 4, 172.: ἀποστήσωνται Thuc. 1, 57.

ἵστασθαι] Ἀπίστασθαι Herodo. 1, 95. Exemplum Amſtel. a 1691. addita habet verba linguae theotiſcae, *ſtehen, oder geſtellet werden:* reliqua pro iis ſubſtituerunt verba Batauа.

στάσθαι] Exemplum Amſtel. ante laudatum legit, στάσθαι *geſtanden haben, oder geſtellet worden ſeyn:* pro quibus verbis caeterae editt. Batauae verba Batauа exhibent

ςήσασθαι] Il. ζ, 528.: καταςήσασθαι Xen. Cyrop. 8, 3. 1. Editio Amſtel. a. 1691. habet, ςήσασθαι *geſtanden haben, oder geſtellet worden ſeyn:* quae verba in caeteris editt. Batauis commutata ſunt verbis Batauis.

ςήσεσθαι] Herodo. 5, 111.: ἀποςήσεσθαι Id. 5, 14.: ἐξαναςήσεσθαι Xen. Cyrop. 5, 3. 16. Exemplum Amſtel. a. 1691. legit, ςήσεσθαι *ſtehen werden, oder werden geſtellet werden:* ſed in caeteris ſunt verba Batava.

ἱςάμενος] Ἱςαμένων Plut. apophthegmm. Laconn. p. 241. To. 8.

Adde *aor. 1.* περιςησάμενος Xen. Cyrop. 7, 5. 16.: προςησάμενοι Herodo. 4, 80.: μεταςησάμενος Id. 8, 101.: et *fut. 1.* ςησόμενον Polyb. excc. legatt. 107. p. 751. To. 2.: ἀποςησομένες Iſocr. de pace p. 371. To. 1.: ἐπαναςησόμενον Herodo. 1, 89.

Ad p. 185. δοίμην] Ἀποδοίμην Ariſtoph. Veſpp. 172.: ἀπόδοιτο Aeſchin. p. 618. To. 1.

διδῶμαι] Παραδίδωται, paſſ., Herodo. 3, 117.

δῶμαι] Ἀπόδωνται Demoſth. p. 930. To. 2. Xen. Apomnn. 3, 7. 6.

δίδοσθαι] Herodo. 3, 84. Exemplum Amſtel. a. 1691., δίδοσθαι *gegeben werden, oder geben:* pro quibus verbis reliqua exempla Batava exhibent verba patria.

δόσθαι] Ἀποδόσθαι Ariſt. Acharnn. 817.: ἐκδόσθαι Pind. Pythionn. 4, 525. Exemplum Amſtel. a. 1691., δόσθαι *gegeben worden ſeyn, oder gegeben haben:* in caeteris editt. Batauis poſita extant verba Batava.

δώκασθαι] Editio Amſtel. a. 1691., et Batavae caeterae, δώκασθαι, repetitis iiſdem verbis, quae aor. 2. comitantur.

δώσεσθαι] Exemplum Amſtel. a. 1691., δώσεσθαι *gegeben werden, oder werden geben werden:* reliqua verbis theotiſcis praeoptarunt verba Batava.

δόμε-

δόμενος] Ἀποδόμενος Demoſth. p. 975. To. 2.: ἀποδομένῳ Herodo. 2, 48.: ἀποδόμενοι Id. 1, 70.

δείκνυσθαι] Edit. Amſtel. a. 1691. legit, δείκνυσθαι *zeigen, oder gezeiget werden:* reliquae editt. Batauae habent verba patria.

δείξασθαι] Ἐνδείξασθαι Plato Gorg. 47. p. 170. Exemplum Amſtel. a. 1691., δείξασθαι, *gezeiget worden ſeyn, oder gezeiget haben:* reliqua habent verba vernacula.

δείξεσθαι] Edit. Amſtel. a. 1691., δείξεσθαι, *zeigen werden, oder werden gezeiget werden:* in caeteris extant verba Bataua.

Ad p. 188. τέθειμαι] Τίθειται Demoſth. p. 1007. To. 2.: συντίθειται Plato Cratyl. 41.: ἀποτίθεισθε, vt med., Polyb. excc. legatt. 104. p. 746. To. 2.: τέθειντα, vt med., Dem. p. 530. To. 1., et διατέθειντα Polyb excc. de virtutt. 7. p. 10. To. 3.

Adde *praeſ.* τιθέαται, Ion. pro τίθενται, Herodo. 7, 119. Caeterum in exemplis Batauis etiam hoc loco verbis, *Coniugatio verborum in μι deſinentium paſſiuorum,* praemiſſa leguntur verba Graeca, Διάθεσις τῶν ῥημάτων εἰς μι ληγόντων παθητικῶν.

ἐτεθείμην] Συνετέθειντο Polyb. 10, 24. Ioh. 9, 22.

ἐτέθην] Ἐτέθη Herodo. 5, 92. 5. Thuc. 6, 38.: ἐτέθησαν Arrian. anab. 7. p. 448. Blanc.: διετέθησαν Iſocr. de pace p. 399. To. 1.

τεθήσομαι] Ἀνατεθήσεται Ariſt. Plut. 939.

τεθείσομαι] Exempla Bataua habent, τεθείσομαι *paulo poſt ponar.*

τέθειοσο] Exempla Bataua addunt verba, *poſitus ſis, vel fueris.*

τέθητι] Ἐντεθήτω Aeneas Poliorc. 31. p. 460. To. 3. Editiones Batauae habent, τέθητι *ponitor, vel ponaris.*

ἕϛαμαι] Οἱ ὁ Iob. 31, 6.: Ion. κατεϛέαται, pro κατέϛαιται, Herodo. 1, 196.

ἐϛάθην] Aeſchyl. Perſſ. 206.: ἐϛάθη Sophocl. Oed. tyr. 1463. Pind. Pythionn. 4, 149.: ϛάθεν, pro ἐϛάθησαν, Pind. Nemeonn. 10, 124.: ἀνεϛάθησαν Plut. V. Cic. 40. p. 365. To. 5.: κατεϛάθησαν Polyb. excc. legatt. 17. p. 556. To. 2.

ϛαθήσομαι] Σταθήσεται Thuc. 4, 120.: ϛαθήσονται Andocid. 3. p. 106. To. 2.

ϛάθητι] Στάθητε Aeſchyl. S. c. Thebb. 325.

Ad p. 189. δέδομαι] Δέδοται Il. έ, 428. Herodo. 6, 57.: προδεδόμεθα Herodo. 9, 60.: δέδονται Iſocr. Euag. p. 73. To. c. Etymol. M. p. 312. 2. ἐπειδὴ ἐν τοῖς εἰς μι τὴν παραλήγουσαν συϛέλλει τὰ παθητικά· οἷον δέδωκα, δέδομαι, ἐδόθην.

Adde *imperf.* ἐδίδοτο Herodo. 2, 168. Aeſchin. p. 569. To. 1.

ἐδεδόμην] Ἐδέδοτο Thuc. 3, 109.: δέδοτο Herodi. 7, 3. 4.: παρεδέδοτο Demoſth. p. 1187. To. 2. Sed δεδομένον ἦν Polyb. 3, 87.

ἐδόθην] Plut. V. Brut. 13. p. 238. To. 6.: ἐδόθη Herodo. 9, 81.: παρεδόθη Id. 1, 109.: ἐδόθησαν Xen. Cyrop. 8, 3. 14.: προὐδόθησαν Iſocr. Paneg. p. 167. To. 2.

δοθήσομαι] Δοθήσεται Soph. Philoct. 791.: δοθήσονται Demoſth. p. 85. To. 1.

δεδόσομαι] Editiones Batauae legunt, δεδόσομαι *mox dabor.*

δέδοσο] Δεδόσθω Polyb. 16, 11. Exempla Batava habent, δέδοσο *datus ſis, vel fueris.* Sed *praeſ.* διδόσθω legitur apud Arrian. Indicc. p. 578. Blanc.

δόθητι] In exemplis Batauis eſt, δόθητι *dare, werde gegeben.*

δέδειγμαι] Sic, κατέζευχθε Herodo. 8, 22.: *partic.* ἐζευγμένον Id. 7, 114.: ἐζευγμένα Id. 5, 16.

ἐδε-

ἐδεδείγμην] Ion. ἀπεδέδεκτο Herodo. 3, 157. Sic, ἔζευκτο Herodo. 4, 85.

Ad p. 190. τεθείμην] Exempla Bataua habent, τεθείμην *vtinam poſitus fuerim, vel fuiſſem.*

τεθείην] Τεθείη Xen. Cyrop. 5, 1. 5. Dem. p. 709. To. 1.: τεθεῖεν Andoc. 1. p. 39. To. 2: διατεθείη Iſocr. Panathen. p. 264. To. 1.: διατεθεῖεν Id. Paneg. p. 208. To. 1.: παρατεθείη Xen. Cyrop. 8, 2. 2.: vbi Iunt. Ald. προτεθείη. Editt. Batauae habent, τεθείην *idem.*

τεθησοίμην] Editt. Batauae legunt, τεθησοίμην *vtinam ponar.*

τεθεισοίμην] Exempla Bataua habent, τεθεισοίμην *vtinam mox ponar.*

τεθῶ] Τεθῶσι Andoc. 1. p. 40. To. 2.: προτεθῇ Dem. p. 33. To. 1.: κατατεθῶσι Id. p. 720. To. 1.

τίθεσθαι] Edit. Amſtelod. a. 1691., τίθεσθαι *geſetzet werden:* ſed in caeteris editt. Batauis pro verbis theotiſcis ſubſtituta ſunt verba Bataua hic, et vbique.

τεθεῖσθαι] Polyb. excc. legatt. 58. p. 662. To. 2.: ἐντεθεῖσθαι Demoſth. p. 912. To. 2.: συνεπιτεθεῖσθαι Polyb. excc. de virtutt. 20. p. 83. To. 3.: ἀποτεθεῖσθαι Id. 1, 68. Exemplum Amſtelod. a. 1691., τεθῆναι *geſetzet worden ſeyn.*

τεθῆναι] Thuc. 1, 138. Herodo. 2, 42.: ἀνατεθῆναι Ariſtoph. Equitt. 845.: ἐκτεθῆναι Aelian. V. H. 10, 18. Edit. Amſtelod. a. 1691., τεθῆναι *geſetzet worden ſeyn.*

τεθήσεσθαι] Plato Cratyl. 10. Demoſth. p. 487. To. 1. Iſaeus p. 281. To. 7. Edit. Amſtelod., τεθήσεσθαι *werden geſetzet werden.*

τεθείσεσθαι] Edit. Amſtelod. addit, *bald werden geſetzet werden.*

Adde

Adde participia: *perf.* τεθειμένε Apollod. 3, 12. 1.: ἐντεθειμένος Demoſth. p. 917. To. 2.: ἀποτεθειμένος Plut. V. Anton. 71. p. 145. To. 6.: συντεθειμένοι Herodo. 2, 9.: *aor. 1.* τεθεὶς Demoſth. p. 503. To. 1.: τεθείσης Polyb. 8, 13.: τεθέντα Plato Cratyl. 28.: μετατεθὲν Id. ib. 2.: ἀμφιτεθεῖσα Il. κ', 271.: διατεθέντες Iſocr. Plataic. p. 359. To. 2.: προστεθέντων Plato Cratyl. 13.: κατατεθεισῶν Herodi. 3, 6. 6.: προστεθεισῶν Polyb. 7, 6.: *fut. 1.* τεθησόμενοι Demoſth. p. 1401. To. 2.

ϛαθείην] Καταϛαθείην Xen. Cyrop. 1, 3. 14.

ϛαθῶ] Σταθῇ Matth. 18, 16.: ϛαθῶσι Iſocr. Euag. p. 108. To. 2.: ἀποϛαθῶμεν Aeſchyl. Choëphph. 872.: περιϛαθῇ Polyb. 9, 24.

ἵϛασθαι] Edit. Amſtelod. addit, *geſtellet werden.*

ἑϛᾶσθαι] Καθεϛᾶσθαι Polyb. 4, 84.: συνεϛᾶσθαι Id. 6, 48. Edit. Amſtelod. addit, *geſtellet worden ſeyn.*

ϛαθῆναι] Marc. 3, 24. 25. 26.: συϛαθῆναι Iſocr. ep. 1. p. 459. To. 1.: ἀναϛαθῆναι Plut. V. Cic. 40. p. 365. To. 5. Edit. Amſtelod. addit, *geſtellet worden ſeyn.*

ϛαθήσεσθαι] Aeſchin. p. 495. To. 1.: vbi tamen cod. Mead. habet ϛήσεσθαι· καταϛαθήσεσθαι Iſocr. Areop. p. 328. To. 1. Edit. Amſtelod., ϛαθήσεσθαι *werden geſtellet werden.*

ἑϛάσεσθαι] Edit. Amſtelod. addit, *bald werden geſtellet werden.*

Adde Participia: *perf.* καθεϛαμένον Polyb. 4, 37.: καθεϛαμένοι Id. 3, 75.: *aor. 1.* ϛαθεὶς Aeſchyl. Supplicc. 484. Pind. Olympp. 3, 57.: ϛαθεῖσα Thuc. 7, 30.: ϛαθὲν Id. 8, 24.: ϛαθεῖσαι Herodo. 2, 103.: ϛαθέντα Id. 3, 130.: ἀντιϛαθείσης Id. 5, 72.: ἐπιϛαθεὶς Anacr. odar. 3, 6.

Ad p. 191. δεδοίμην] Editt. Batauae addunt, *vtinam datus fuerim.*

δοθείην]

δοθείην] Δοθείη Demoſth. p. 323. To. 1. Xen. Cyrop. 5, 5. 10.

δοθησοίμην] Ἀποδοθήσοιντο Dem. p. 130. To. 2. Editt. Batauae addunt, *vtinam darer*.

δοθῶ] Δοθῇ Demoſth. p. 1099. To. 2.: ἀποδοθῇ Thuc. 7, 83.: παραδοθῇ Id. 8, 86.: δοθῶσι Plut. V. Sol. 30. p. 238. To. 1.: παραδοθῶσι Iſocr. c. Loch. p. 553. To. 2.

Adde *aor. 1.* δειχθῶ· vnde Ion. ἀποδεχθῶ Herodo. 1, 124.

δίδοσθαι] Herodo. 3, 84. Edit. Amſtelod. addit, *gegeben werden*.

δεδόσθαι] Herodo. 2, 141. Demoſth. p. 804. To. 1.: ἀποδεδόσθαι Polyb. 9, 16.: ἐκδεδόσθαι Plut. V. Alex. 7. p. 259. To. 4. Edit. Amſtel. addit, *gegeben worden ſeyn*.

δοθῆναι] Herodo. 3, 42. 9, 81.: ἀντιδοθῆναι Thuc. 1, 41. Edit. Amſtel., δοθῆναι *gegeben worden ſeyn*.

δοθήσεσθαι] Polyb. excc. legatt. 24. p. 571. To. 2.: ἐκδοθήσεσθαι Iſocr. trapez. p. 452. To. 2. Edit. Amſtel. addit, *werden gegeben werden*.

δεδόσεσθαι] Edit. Amſtel. addit, *bald werden gegeben werden*.

Adde Participia: *perf.* ὁ δεδομένος Iſocr. περὶ ἀντιδ. p. 399. To. 2.: δεδομένη Lycurg. p. 143. To. 2.: δεδομένȣ Polyb. 6, 30.: δεδομένοι Id. excc. legatt. 60. p. 667. To. 2.: ἐκδεδομένοις Iſocr. ad Phil. p. 272. To. 1.: δεδομένας Id. Aegin. p. 543. To. 2.: παραδεδομένοι Herodo. 6, 109.: ἐκδεδομένȣς Ariſtot. apud Gell. 20, 5.: δεδομένα Herodo. 8, 138.: *aor. 1.* δοθεισῶν Polyb. excc. legatt. 92. p. 723. To. 2.: δοθείσας Id. ib. 80. p. 702.: δοθεῖσι Demoſth. p. 426. To. 1.: ἐκδοθεισῶν Iſocr. ad Phil. p. 280. To. 1.: διαδοθέντας Id. Euag. p. 108. To. 2.: ἐπιδοθείσης

θείσης Iſaeus p. 46. To. 7.: *fut. 1.* προδοθησομένην Thuc. 6, 74.

Ad p. 192. I. Ἵημι *mitto*] In editt. Lipſſ. primis legitur, *De reliquis verbis in μι*, omiſſa coniugatione verborum ἵημι, et ἧμαι, inde ab gram. p. 192. vſque ad p. 196.

ἵημι] Vid. Etymol. M. v. ἀφιᾶσιν p. 177. Ἵης Sophocl. Electr. 597.: ξυνίης Ariſtoph. Plut. 45.: ἵησι Aeſchyl. Prom. 8. 11. Xen. Cyrop. 8, 3. 12.: ἀνίησι Plato Cratyl. 20.: ἐξίησιν, vt med., Thuc. 4, 103.: Dor. ὑφίητι Theocr. Idyl. 4, 4.: προίητι Idyl. 11, 48.: ἐφίητι Pind. Iſthmm. 2, 15.: ἀφίεμεν Ariſt. Nubb. 1428.: Ion. ἀπίεμεν Herodo. 2, 17.: μεθίεμεν Ariſt. Plut. 75.: ἱεῖσι Il. γ', 152.: ἐξιεῖσι Herodo. 2, 84.: κατιεῖσι Id. 4, 195.: ἀνιεῖσι Id. 2, 36.: et 7, 109. pro ἐσεῖσι legendum eſſe videtur ἐσιεῖσι· v. Portus Lex. Ion. v. εἰσεῖσι· μετιεῖσι Herodo. 1, 133.: ἀνιᾶσι Thuc. 6, 86. Demoſth. p. 216. To. 1.: μεθιᾶσι Xen. Apomnn. 2, 1. 33.: ἐφιᾶσιν Demoſth. p. 1017. To. 2.: Ion. ἀπιᾶσι Herodo. 1, 194. 2, 41.: v. Etymol. M. p. 177. 11. p. 467. 15.: Dor. ἀνιέντι Theages fragmm. Pythagg. p. 683. Gal. 2. A forma praeſ. συνιῶ ductus eſt plur. συνιοῦσι Matth. 13, 13.

ἵην] Προΐην Odyſ. ί, 88.: ἀφίη Xen. Cyrop. 5, 4. 12.: καθίη, vt med., Polyb. excc. virtutt. 28. p. 110. To. 3.: a praeſ. ἱῶ ducitur *imperf.* ἵουν· vt, ἵεις Ariſt. Veſpp. 354.: ἵει Odyſ. ό, 292. Theocr. Idyl. 25, 104.: προΐεις Odyſ. ώ, 332.: ἀνίει Herodo. 3, 109.: ſed 4, 125. legitur editum ἀνίεε· Ion. ἀπίει Id. 5, 107.: ἠφίει Thuc. 2, 49. Demoſth. p. 70. 301. To. 1.: ἀφίει Thuc. 4, 122.: ἐξίει Herodo. 2, 17.: μετίει Id. 6, 37.: προΐει Il. ά, 326.: παρίει Pind. Pythionn. 1, 165.: ἐνίει, vt med., Xen. Cyrop. 7, 1. 15.: ἀφίουν Iſaeus p. 143. To. 7. Plur. Ἵεσαν Herodo. 1, 57.: παρίεσαν Id. 3, 77.: ἀφίεσαν Thuc. 1, 76.

76. Xen. Cyrop. 3, 3. 27. Demoſth. p. 438. To. 1.: ἐφίεσαν Thuc. 3, 95.: συνίεσαν Herodo. 4, 113.: ἀνίεσαν Xen. Cyrop. 1, 4. 23.: ἠφίεσαν Demoſth. p. 540. To. 1.: καθίεσαν Id. ib. p. 704. v. Etymol. M. p. 121. 44. Sed ἴεν, pro ἴεσαν Pind. Iſthmm. 1, 34. v. Etymol. M. v. ἱέναι p. 467. 24.

ἧν] Vid. Etymol. M. p. 479. 30. p. 688. 38. Sed pro ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, poëtae maxime Attici dixere etiam εἷμεν, εἷτε, εἷσαν· vt, ἀνεῖμεν Ariſt. Veſpp. 572.: καθεῖμεν Eurip. Iph. Aul. 423.: ἀνεῖτε Sophocl. Oed. tyr. 1405.: vbi v. Bruncquius: καθεῖσαν Eurip. Bacch. 694. Vnde apud eundem Ion. 1170. viri docti pro ἀνῆσαν recte reſtituerunt ἀνεῖσαν, vt apud Xen. Hellenn. 1, 5. 11. [19.] Aldus edidit ἀφεῖσαν pro ἀφῆσαν, quae eſt Iunt. ſcriptura, a Velſio, aliiſque, mutata in ἀφῆκαν.

εἷκα] Ἀφείκαμεν, et ἀφείκασι, Demoſth. p. 1291. To. 2.: ἀφείκατε Id. ib. p. 990. Etymol. M. p. 317. 50. Ἕηκεν [Il. ά, 48.], σημαίνει τὸ ἀφῆκεν, ἔπεμψεν· ἔστι ῥῆμα ἱῶ τὸ πέμπω· παράγωγον ἵημι· ὁ μέλλων, ἥσω· ὁ παρακείμενος, ἧκα· καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ ε, ἕηκα. Ἔστι δὲ ἀόριστος, ἧκα, συνῆκα· ἔνθα τὸ τρίτον, πλεονασμῷ τȣ̃ ε, συνέηκεν, ἀντὶ τȣ̃ συνῆκε, συνέβαλεν, Ἰλιάδος ά [v. 8.: vbi nunc legitur ξυνέηκε]. add. idem p. 106. 56. p. 176. v. ἀφῆκα et v. ἀφέωκα. De ἀφέωκα, pro ἀφῆκα, v. animaduerſſ. P. 1. p. 107.

ἧκα] Ἧκε Il. β', 309.: ſed ἕηκε Il. ά, 48.: ἧκαν Odyſ. ό, 457.: ἀφῆκα Iſocr. trapez. p. 464. To. 2.: ἀφῆκας Ariſt. Auu. 91.: καθῆκα Thuc. 6, 16.: μεθῆκα Soph. Oed. Col. 947.: προσῆκε Demoſth. p. 377. To. 1.: ἐσῆκε Herodo. 3, 158.: κατῆκε Id. 4, 154.: ἐπῆκε Id. 9, 49.: συνῆκε Id. 9, 110.: ἀφήκαμεν Iſaeus p. 87. To. 1.: ξυνήκατε Ariſt. Acharnn. 101.: συνῆκαν Herodo. 4, 114.: ἐσῆκαν Id. 2, 87.: παρῆκαν Id. 3, 77. Sed προέηκα Il. θ', 297.: προέηκε Il. λ', 201.: ἀφέηκε Il. μ', 221.: ſed ἐξυνῆκε

νῆκε Anacr. fragm. 99.: vbi v. nos: ἐνήκαμεν Odyſ. μ', 401.: παρήκατε Demoſth. p. 98. To. 1.: vbi tamen alii libri legunt παρείκατε· μετῆκαν Herodo. 3, 128. Adde *aor. 2.*, ductum a praeſ. ἀφιέω, ἤφιε Marc. 1, 34, 11, 16. v. Sylburgius ad Clenard. p. 468. Hanou. mai.

ἥσω] Aeſchyl. Perſſ. 949.: ἥσει Ariſt. Rann. 843.: μεθήσω Heſiod. Ἔργ. 209.: ἐφήσω Aeſchyl. Eumenn. 505.: παρήσω Ariſt. Equitt. 339.: παρήσομεν Herodo. 1, 14.: ἀνήσετε Ariſt. Pac. 317.: ἀφήσετε Id. Plut. 73. Iſocr. c. Loch. p. 549. To. 2: ἐφήσεις Il. α', 518.: Ion. μετήσει Herodo. 3, 143.: παρήσομεν Id. 1, 177.: ἐνήσομεν Odyſ. μ', 293.: συνήσουσι Herodo. 9, 98.: Ion. ἀπήσουσι Id. 2, 15.: ἀνήσουσιν Thuc. 5, 46. Sed ἀνέσει Odyſ. σ', 264.

ἵεθι] Ἐφίετε Xen. Cyrop. 4, 2. 12.: ξυνίετε Ariſt. Pac. 602. Sed a forma praeſ. ἱῶ eſt ἵει Pind. Olympp. 9, 17. Ariſt. Pac. 158.: ξυνίει Odyſ. α', 271.

ἕθι] Vid. Etymol. M. v. ἕς p. 381. 10. Sic, ἄνες Ariſt. Veſpp. 450.: ξύνες Id. Auu. 946.: v. Etymol. M. v. σύνες p. 735. 17.: κάθες Ariſt. Auu. 362.: ἄπες Ion., pro ἄφες [Ariſt. Nubb. 1187.], Herodo. 5, 39. 106.: vt, μέτες, pro μέθες [Ariſt. Eccleſſ. 953.], Id. 1, 37. 39.: ſic enim edere Veſſelingius debebat, non μέθες. vid. ib. c. 40.: vt 1, 206. ἄπες, non ἄφες, et 5, 20. ἄπετε, non ἄφετε. Sic, πάρες Aeſchyl. Agam. 952.: ἀφέτω Ariſt. Eccleſſ. 1075.: ἐφέτω Alciphr. 2. ep. 2. p. 210.: πρόετε Xen. Cyrop. 7, 1. 11.: ἄφετον Ariſt. Plut. 100.: ἄφετε Dem. p. 343. To. 1.: μέθετον Eurip. Phoenn. 597.: ſed μεθεῖτε Ariſt. Rann. 1440.

ἱείην] Ἱείη, vt med., Hom. Il. τ', 209.: ſed alii libri legerunt ἱείη, quaſi ductum eſſet a praeſ. εἶμι· certe Heſych. Ἱείη· πορεύεται· διὰ ψιλῆς, vt Muſurus edidit pro πορεύεται δαψιλῶς, quae eſt cod. Ven. ſcriptura.

εἵην]

εἵην] Ἀφείην Dem. p. 1249. To. 2.: μεθείην Ariſt. Rann. 854.: παρείην Id. Plut. 331.: ἐφείη Odyſ. α', 254.: ἀφείη Il. γ', 317.: συνεῖεν Demoſth. p. 530. To. 1.: ἀνεῖμεν Thuc. 1, 76.: vbi duo codd. legunt ἄνεμεν· at praecedit μή.

ἰῶ] Ἀνιῶμεν Plato Cratyl. 33.: ἀφιῶμεν Iſocr. de pace p. 427. To. 1.: παριῶμεν Plato Phaedon. 40.: Ion. ἀπιέωσι Herodo. 7, 226.: ἐφιῶσι Xen. Cyrop. 1, 1. 2.: συνιῶσι Marc. 4, 12.: vbi codd. nonnulli συνῶσι. Haec praeſentia ducta ſunt a praeſ. ind. ἱέω· ſed συνίῃ apud Cebet. tab. p. 166. Schroed. profectum eſt a praeſ. indic. συνίω.

ἵεμαι] Προΐεται Plut. de diſcr. am. et adul. 26.: ἐφίεται Aeſchyl. Perſſ. 228.: Ion. ἀπίενται Herodo. 3, 101. Sed apud Herodo. 2, 165. nunc legitur ἀνέονται· vbi ſchol. cod. Paſſionei adſcripſit ἀνίενται, vt eſſet praeſens, ductum a forma antiqua ἀνέομαι. Portus in Lex. Ion. dictum putabat pro ἀνεῖνται, vt eſſet perf. paſſ., vt Stephanus ſcribi iubebat ἀνέωνται, h. e. ἀνεῖνται, vt ἀφέωνται diceretur pro ἀφεῖνται. Exempla Batava addunt, *mittor*, vel *mitto*.

Ad p. 193. ὦ] Ἀφῶ Demoſth. p. 376. To. 1.: ἀφῇ Id. ibid.: καθυφῇ Id. ib. p. 343.: ἀφῆτε Matth. 18, 25.: συνῆτε Eſai. 6, 9.: ἀφῶσι Demoſth. p. 781. To. 1.: ἐφῇς Sophocl. Electr. 555.: παρῇς Ariſt. Equitt. 193.: ἀνῇς Aeſchyl. Eumenn. 183.: ſed ἀνήῃ Il. β', 34.: v. Etymol. M. h. v. p. 106.: μεθείω Il. γ', 414.: ἀνῇ Theocr. Idyl. 11, 83.: μεθῶμεν Aeſchyl. Prom. 262.: μεθῶσι Eurip. Phoenn. 273.: καθῶμεν Ariſtoph. Eccleſſ. 100. Sunt, qui addi iubeant *fut.*, vel *aor. 1.*, ἥσω· nam apud Ariſt. Veſpp. 435. legitur μεθήσῃς· 1. Regg. 2, 3. συνήσῃς in cod. Vatic., et apud Cebet. tab. 4. p. 165. Schroed. συνήσητε· ſed certiſſimum eſt, pro μεθήσῃς, et συνήσητε, reſtitui debere μεθήσεις, et συνήσετε· et pro συνήσῃς in cod. Alex. et edit. Complut. recte legitur συνιῇς.

ἱέναι] Herodo. 2, 2. Eurip. Phoenn. 1263.: ἀφιέναι Sophocl. Aiac. 808.: παριέναι Herodo. 1, 164.: μετιέναι Id. 6, 37.: προϊέναι Ariſt. Nubb. 1216.: ἐνιέναι Xen. Apomnn. 1, 3. 13.

εἷναι] Ariſt. Rann. 133.: ἀφεῖναι Thuc. 7, 67. Lyſias 13. p. 495. To. 1.: Ion. ἀπεῖναι Herodo. 5, 105.: ἐφεῖναι Xen. Cyrop. 7, 2. 4: Ion. ἐπεῖναι Herodo. 2, 101.: ἀνεῖναι Thuc. 5, 46.: προεῖναι Herodo. 1, 159.: παρεῖναι Eurip. Alc. 1033.: συνεῖναι Plato Cratyl. 28.: v. Gataqu. ad Anton. 5, 6. p. 145. b: καθεῖναι Thuc. 5, 52.: Ion. κατεῖναι Herodo. 2, 28.: προκαθεῖναι Dem. p. 179. To. 1.: Dor. συνέμεν Pind. Pythionn. 3, 141. v. Etymol. M. v. μεθέμεν p. 575. Sed hic aor. 2. ſaepe a grammaticis, et librariis, mutatus eſt in praeſens: vt apud Xen. Cyrop. 4, 1. 2. pro ἐπαφεῖναι Iunt. et Ald. habent ἐπαφιέναι. v. Doruillius ad Charit. p. 278. Amſtel.

Adde *perf.* ἀνεικέναι Demoſth. p. 1290. To. 2.: ἀφεικέναι Plut. V. Cic. 29. p. 348. To. 5.: et *fut.* 1. ἀφήσειν Aeſchin. p. 571. To. 1.: ἐνήσειν Thuc. 4, 115.: προήσειν Id. 8, 42.: Ion. ὑπήσειν Herodo. 9, 4.: ἀνήσειν Thuc. 5, 46.: Dor. ἀνάσειν Theocr. Idyl. 1, 50.

ἱεὶς] Pind. Nemeonn. 8, 83.: ἱέντες Herodo. 1, 57.: ἱέντων Ariſt. Veſpp. 560.: παριεὶς Herodo. 1, 177.: ἐφιεὶς Il. ά, 51.: συνιεὶς Herodo. 5, 19.: καθιεὶς Ariſt. Equitt. 428.: ἀφιεὶς Lyſias p. 597. To. 1. Reiſqu.: ἀφιεῖσαι Odyſ. ή, 226.: ἀφιεισῶν Iſocr. Paragr. p. 494. To 2.: ἐξιεὶς Herodo. 2, 10.: διεξιεὶς Thuc. 2, 107.: συνιεῖσα Herodo. 1, 205.: ἱεῖσαι Heſiod. Θεογ. 10.: διιέντων Demoſth. p. 276. To. 1.: προϊέντα Herodo. 1, 24.: ἀνιέντα Id. 2, 133.: ἐνιέντες Id. 8, 32.: μετιέντες Id. 1, 78. Sed συνιῶν Romm. 3, 11. ductum eſt a praeſ. συνιέω.

εἷς]

εἷς] Παρεὶς, et Ion. ἀπεὶς, Herodo. 1, 77. 3, 25.: Ion. ὑπεὶς Id. 1, 156.: Ion. μετεὶς Id. 1, 189.: ἀφεὶς Plato Apol. 29.: ἐνεῖσα Theocr. Idyl. 11, 66.: συνέντα Herodo. 1, 24.: ἀνεὶς Xen. Cyrop. 4, 6. 2.: ἀνεῖσαι Theocr. Idyl. 15, 134.: ἀφεῖσαν Demoſth. p. 217. To. 1.: ἀφεῖσαι Xen. Cyrop. 1, 2. 2.: ἀνεῖσαν Thuc. 5, 32.: μεθέντα Aeſchyl. Prom. 1073.: Ion. μετέντα Herodo. 9, 111.: ἀφέντι Iſocr. Paragr. p. 503. To. 2.: Ion. ἀπέντας Herodo. 7, 142.: παρέντας Id. 8, 9.: ἀνέντες Ariſt. Rann. 712.: ὑφέντες Theocr. Idyl. 9, 3.: ἀνέντων Thuc. 7, 43.: καθέντα Ariſt. Eccleſſ. 995.: καθεῖσαν Id. Theſmophorr. 8, 48.: μεθέντας Id. Lyſiſtr. 486.

Adde *perf.* ἀφεικότα Dem. p. 966. To. 2.: ἀφεικὼς Plut. V. Arat. 17. p. 307. To. 6.: διαφεικότα Polyb. 2, 64.: *fut.* 1. ἀφήσων Plut. V. Anton. 67. p. 140. To. 6.: Ion. ἀπήσοντες Herodo. 9, 18.: *aor.* 1. a praeſ. εἵω, pro ἕω· Ion. ὑπείσας Herodo. 3, 126.: ὑπείσαντες Id. 6, 103. v. Portus Lex. Ion. h. v.

ἕσο] Ἀφοῦ Sophocl. Oed. tyr. 1523.: πρόεσθε Demoſth. p. 102. To. 1.: ὕφεσθε Ariſt. Veſpp. 336.: μέθεσθε Id. Plut. 75. Adde *praeſ.* ἵεσο Ariſt. Veſpp. 421. Etymol. M. v. προῦ p. 688. Προῦ· ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἧν· ὁ μέσος, ἕμην, τὸ δεύτερον, ἕσο, ἕτο· ἀποβολῇ γίνεται ἕο, καὶ οὗ· καὶ συνθέσει, προοῦ, ἤγουν πρόπεμψον· καὶ περισπᾶται· ἡνίκα γὰρ συντεθῇ μετὰ μονοσυλλάβου προθέσεως, περισπᾶται, οἷον προοῦ· ἡνίκα δὲ μετὰ δισυλλάβου, βαρύνεται, ἀπόθου, κατάθου.

ἱέμην] Ἵετο Zoſim. 2, 16. 10.: ἵεντο Heſiod. Ἀσπ. 251.: et Ion. ἵεντο Herodo. 6, 112.: vbi tamen libri nonnulli habent ἵεντο· προσίετο Xen. Cyrop. 8, 7. 2.: προσίεντο Herodo. 6, 10.: προΐεντο Dem. p. 127. To. 1. Thuc. 2, 51.: ἐφίετο Plato

 Cratyl.

Cratyl. 33. Exempla Bataua addunt, *mittebar*, vel *mittebam.*

ἡκάμην] Προσήκατο Laërt. 3, 20.: προήκατο Plut. V. Poplic. 5. p. 247. To. 1.: προήσασθε Demoſth. p. 365. To. 1.

ἕμην] Ἐξ — ἕντο Odyſ. ά, 150. π', 480. In exemplis Batauis additus eſt verſiculus poëtae Il. ά, 469., Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος, ἐξ ἔρον ἕντο *Sed poſtquam potus, et cibi, deſiderium expulerunt.*

ἥσομαι] Μεθήσομαι Ariſt. Veſpp. 414. Eurip. Phoenn. 532.: προήσομαι Iſocr. Archid. p. 10. To. 2.: προσήσομαι Xen. Cyrop. 7, 1. 7.: ἧσει perſ. ſec. Soph. Aiac. 638.: μεθήσεται Plut. V. Cat. min. 15. p. 59. To. 5.: προησόμεθα Dem. p. 12. To. 1.: προήσονται Id. ib. p. 605.

εἶμαι] Καταπροεῖμαι Plut. V. Ariſt. 4. p. 344. To. 2.: προεῖται Demoſth. p. 111. To. 1.: προεῖνται Id. p. 343. To. 1.: παρεῖνται Id. ib. p. 194.: ἀφεῖται Id. p. 987. To. 2.: μεθεῖται Aeſchyl. S. c. Thebb. 79.: ἀνεῖται Herodo. 2, 65.: μεθεῖνται Plut. V. Demetr. 38. p. 46. To. 6. De ἀφέωνται, pro ἀφεῖνται, Matth. 9, 2. 5. Marc. 3, 5. 9. Luc. 5, 20. 23. 7, 47. ſ. v. animaduerſſ. P. 1. p. 107. Praeſ. ἀφίεται Arrian. Indicc. p. 577. Blanc. *Imperf.* ἠφίετο Id. anab. 4. p. 242. Et a perſ. tert. ſing. perf. ducitur, omiſſo augmento, προσετέον Dinarch. 1. p. 64. To. 2. Reiſqu.: vt ἐγκάθετος· de quo v. index Graecit. Aeſchin.

Ad p. 194. ἱείμην] Ἀφίοιντο Antiphon p. 653. To. 7: a praeſ. ἀφίομαι.

εἵμην] Προείμην Iſocr. Trapez. p. 450. To. 2.: ἐφεῖτο Aeſchyl. Prom 4.: ὑφείμην Xen. Apomnn. 4, 8. 6.: ὑφεῖτο Eurip. Phoenn. 31.: ὑφεῖντο Xen. Cyrop. 5, 2. 5.: καθ φεῖντο Polyb. 3, 60.: μεθεῖσθε Ariſt. Veſpp. 432.: ἀφείμην Ariſt. Auu. 626.: προεῖντο Polyb. 2, 61. Sed προοῖντο Thuc. 1, 120.: vbi

tamen

tamen nonnulli codd. habent προέιντο· προοιτο Plato Gorg. 75. p. 241. Ducta ſunt a praeſ. προέω.

ὦμαι] Προῆ Plut. V. Anton. 84. p. 158. To. 6.: προῆται Dem. p. 377. To. 1.: προώμεθα Id. ibid. p. 31.: πρόησθε Id. ib. p. 582. Thuc. 3, 14.: προῶνται Dinarch. 1. p. 19. To. 2.

ἵεσθαι] Ὑφίεσθαι Xen. Cyrop. 6, 3. 12.: Ion. ὑπίεσθαι Herodo. 2, 121. 4.: paſſ. προΐεσθαι Polyb. exce. de virtutt. 8. p. 25. To. 3.: μεθίεσθαι Ariſt. Plut. 42.: ἐφίεσθαι Xen. Cyrop. 1, 2. 3.

ἕσθαι] Προέσθαι Thuc. 2, 73. Demoſth. p. 210. To. 1.: μεθέσθαι Aeſchyl. Supplicc. 856.: ἀφέσθαι Iſocr. Archid. p. 54. To. 2.: προσέσθαι Ariſt. Veſpp. 740.: ὑφέσθαι Id. Rann. 1251.

Adde *fut. 1.* προήσεσθαι Dem. p. 388. To. 1.: μετήσεσθαι Herodo. 5, 35. Sed ἐγκαθέσεσθαι apud Arrian. Tactt. p. 42. Blanc. ductum eſt a praeſ. ἐγκαθέομαι.

ἱέμενος] Προϊέμενοι Thuc. 2, 43.: προϊεμένης Plut. V. Arat. 17. p. 307. To. 6.

ἕμενος] Διέμενος Ariſt. Plut. 720.: ἀφεμένους Iſocr. enc. Hel. p. 115. To. 2.: ἀφεμένω Xen. Apomnn. 2, 3. 18.: προέμενοι Iſocr. Paneg. p. 209. To. 1.: προέμενον Herodo. 2, 121. 5.: προέμενος Plut. V. Arat. 54. p. 348.: προεμένους Xen. Cyrop. 4, 2. 19. Exempla Bataua addunt, *mittens*, vel *miſſus*.

εἵμην] Ἀπεῖτο Herodo. 8, 49.: καθεῖτο Thuc. 4, 100.: παρεῖντο Polyb. 1, 58.

ἔθην] Ἀφείθης Lyſias 13. p. 496. To. 1.: ἀφείθη Demoſth. p. 1209. To. 2.: Ion. μετείθη Herodo. 1, 114.: ἀπείθη Id. 7, 122.: ἀφείθησαν Zoſim. 3, 18. 10.: ἠφείθη Plut. V. Sul. 28. p. 224. To. 3.: παρείθησαν Plut. mulierr. virtutt. p. 272. To. 8. Tub.

ἐθήσομαι] Ἀφεθήσεται Luc. 21, 6.

ἵεσο] Adde perf. Ion. μετέσθω Herodo. 4, 98.: μεθεῖσθον Ariſtoph. Rann. 1427.: παρείσθω Polyb. 2, 56.: ἀφείσθω Id. 3, 24.

εἵμην] Sed εἴη καθειμένη Arrian. anab. 7. p. 448. Blanc.

Ad p. 195. ἐθῶ] Ἀφεθῇ Matth. 24, 2.: προεθῇ Dem. p. 388. To. 1.

εἷσθαι] Ἀφεῖσθαι Dinarch. 2. p. 79. To. 2. Reiſqu.: προεῖσθαι Dem. p. 57. To. 1.: ἀπεῖσθαι Arrian. anab. 7. p. 487. Blanc.

ἐθῆναι] Παρεθῆναι Xen. Cyrop. 5, 3. 6.

εἱμένος] Sophocl. Oed. Col. 1766.: εἱμένῳ Theocr. Idyl. 13, 40.: ἀφειμένη Dem. p. 1155. To. 2.: ὑφειμένην Eurip. Alceſt. 524.: ἀφειμένος Iſocr. Trapez. p. 462. To. 2.: ἀφειμένοι Thuc. 8, 33.: διαφειμένων Polyb. 10, 31.: καθειμένοι Hippocr. aphorr. 8, 12.: καθειμένων Ariſt. Nubb. 538.: ἀνειμένα Theocr. Idyl. 22, 63.: ἀνειμένοι Herodo. 7, 103.: διειμένος Plut. V. Demetr. 39. p. 49. To. 6.: μεθειμένος Id. V. Alcib. 28. p. 41. To. 2. Sed μεμετιμένος, pro μεθειμένος, Herodo. 5, 108. 6, 1.: vbi libri quidam habent μεμετριμένος· μεμετιμένοι Id. 7, 229.: v. Portus Lex. Ion. h. v.: προειμένα Dem. p. 57. To. 1.

Adde *praeſens*, Ion. κατιεμένην Herodo. 2, 28.: ἀνιέμενα Xen. Apomnn. 3, 10. 7.: ἀφιεμένων Id. 4, 4. 4.: ſed Cyrop. 3, 3. 27. pro ἀφιεμένων e cod. Guelf. reſcribi debet ἀφειμένων.

ἐθεὶς] Ἀφεθεὶς Xen. Apomnn. 4, 4. 4.: ἀνεθεῖσα Hippocr. περὶ τέχν. 22. p. 13. To. 1.: ἀνεθέντα Xen. Cyrop. 3, 1. 15.: ἀφεθέντα Dem. p. 852. To. 2.: ἀφεθέντες Thuc. 3, 70.: ἀφεθέντας Xen. Cyrop. 4, 4. 2.: παρεθέντας Demoſth. p. 326. To. 1.: παρεθεὶς Plut. de diſcr. am. et adul. 41. p. 219. To. 7.: παρεθέντος Id. V. Coriol. 24. p. 89. To. 2.

ἐθησό-

ἐθησόμενος] In exemplis Batauis poſt hoc Particip. inſerta leguntur haec, *B.* ἵεμαι *deſidero.* Ἐνεϛὼς· *S.* ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται· *D.* ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον· *P.* ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. *Sic compoſitum,* ἐφίεμαι· *infinit.* ἐφίεσθαι· *Partic.* ἐφιέμενος *deſiderans.* Παρατατικός· *S.* ἱέμην, ἵεσο, ἵετο· *D.* ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην· *P.* ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

ἧμαι] Schol. Theocr. ad Idyl. 1, 48. Ἥμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τῦ ἕω, τὸ καθέζομαι [immo καθέζω], ἕημι, καὶ τὸ παθητικὸν [immo μέσον] ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος, ἥμενος. Etymol. M. p. 430. 7. Ἥμην· ὅτε δασύνεται, σημαίνεται τὸ ἐκαθεζόμην· ἀπὸ τῦ ἑῶ, ἕημι, ἕεμαι ἧμαι· ὁ παρατατικὸς, ἥμην· ὅθεν καὶ ἐκαθήμην. add. idem p. 483. 30. et p. 294. 55. v. ἕω p. 352., et v. ἥμενος p. 429. 43. Et ab hac forma praeſentis ductus eſt *aor. 1.* εἷσεν Odyſ. ά, 130.: εἷσαν Il. δ', 392.: *partic.* ἕσας Odyſ. ξ', 280.: *aor. 1. med.* εἵσατο Theocr. Idyl. 17, 123.: ad quem locum Reiſquius p. 260. oſtendit, apud Callim. h. in Del. 170. pro εἵσεται legendum eſſe εἵσεται· *partic.* εἱσάμενος Plut. V. Themiſt. 22. p. 305. To. 1. Tub. v. Etymol. M. p. 306. 32. Κάθημαι Ariſtoph. Plut. 533.: Ion. κατέαται, h. e. κάθηνται, Herodo. 1, 199. 2, 86. 4, 196.: vt ἀποκατέαται Id. 4, 66.: εἵαται Il. β', 137.: ἕαται Il. γ', 134. v. Etymol. M. v. εἵαται p. 294. et Euſtath. ad Odyſ. ύ p. 1885. Ἧϛαι Herodo. 9, 57. Aeſchyl. S. c. Thebb. 519.: προσήμεθα Sophocl. Oed. tyr. 15.

ἧσθαι] Il. ά, 134.: καθῆσθαι Xen. Oecon. 4, 1. Exempla Batava habent, *Ita et compoſita coniugantur, vt* κάθημαι.

ἥμενος] Theocr. Idyl. 1, 48.: ἥμενον Pind. Nemm. 10, 116.: ἥμενοι Odyſ. ά, 108.: ἡμένων Herodo. V. Hom. 35.: παρημένην Id. 3, 32.: μεθήμενος Odyſ. ά, 118.

Ad p. 196. ἥμην] Sophocl. Trachinn. 24.: ἧντο Il. γ΄, 153.: εἵατο Heſiod. Θεογ. 622. Odyſſ. ά, 326.: v. Euſtath. ad Odyſſ. ύ p. 1885. 40.: ἥσθην Il. δ΄, 21.: ἐκαθήμην Aeſchin. p. 267. To. 1.: καθῆτο Dem. p. 285. 300. To. 1. Ariſt. Rann. 950.: ἧσο Odyſſ. γ΄, 32. Heſiod. Ἀσπ. 214.: καθῆσο Herodo. 1, 46. Ariſt. Rann. 790.: ἐκάθητο Xen. Cyrop. 7, 3. 5.: Ion. plur. ἐκατέατο, h. e. ἐκάθηντο, Herodo. 3, 144.: περιεκατέατο Id. 8, 111.: quomodo etiam 6, 23. reſcribi pro περιεκαθέατο debebat: εἵατο, pro ἧντο, Il. γ΄, 149.: v. Euſtath. ad Odyſſ. ύ p. 1885.: καθῆντο Plut. V. Arat. 27. p. 319. To. 6.

Adde *fut. 1.* καθήσεται οἱ ὁ Leuit. 13, 46.

ἧσο] Il. δ΄, 412.: κάθησο Ariſt. Eccleſſ. 550.: Moeris: Κάθησο, Ἀττικῶς· κάθου, κοινῶς· Herodian. excc. p. 463. Pierſ. Κάθησο ἐρεῖς, οὐχὶ κάθου· v. Herodianus apud Etymol. M. p. 483. 39.: καθήσθω Aeſchyl. Prom. 915.: κάθησθον Ariſt. Rann. 1134.

1. ἵημι *mitto — vid. p. 192.*] Editt. Lipſſ. primae addunt verba, *Nota. In indefinito ſecundo optat. med. vocis eſt* εἵμην, *et* οἵμην. Sed in exemplis Batauis, et Lipſienſibus poſterioribus, addita leguntur haec, 2. ἵεμαι *i. e.* ἐπιθυμέω *cupio, deſidero* [editt. Lipſſ. primae ἵεμαι *Deſidero*]. *Habet tantum Praeſens, et Imperfectum, in omnibus modis, et quidem in medio: de quo tab. 2.* Recte. Scilicet ἵεμαι eſt medium, ductum ab actiuo ἵημι *mitto*; v. Etymol. M. v. ἵεντο p. 467.: et ſignificat *appeto,* quia is, qui aliquid appetit, *ſe,* hoc eſt, *animum ſuum,* ad illud quaſi *mittit.*

κεῖμαι] Κεῖται Aeſchyl. Agam. 1501. Theocr. Idyl. 23, 44.: κεῖται Herodo. 1, 50.: f. κέεται vt 6, 139.: διάκεισθε Iſocr. de pace p. 361. To. 1.: κέαται, pro κεῖνται, Herodo. 1, 105. Theocr. Idyl. 29, 3.: v. ad Anacr. odar. 3, 5.: vt ἀνακέαται Herodo. 1, 14. 8, 27.: προσκέαται Id. 1, 133.: κεῖνται Aeſchyl. Supplicc. 250.

ἐκείμην]

ἐκείμην] Dor. Κείμαν Theocr. Idyl. 2, 86.: προσεκείμην Thuc. 6, 89.: ἔκεισο Sophocl. Electr. 1138.: ἔκειτο Theocr. Idyl. 25, 2.: κεῖτο Il. β', 688.: κεῖντο Theocr. Idyl. 21, 6.: ἀνέκειτο Cebes tab. 1.: Ion. κέσκετο Odyſſ. φ', 41.: vbi v. Euſtath. p. 1892. 30. et ad gram. p. 126.: ἐκέετο Herodo. 1, 51.: ſed 8, 93. nunc legitur ἔκειτο, et 1, 196. προσέκειτο, ita, vt reponi debere videatur ἐκέετο, et προσεκέετο· κέαται, pro ἔκειντο, Heſiod. Ἀσπ. 175.: ἐκέατο Herodo. 1, 167.: προεκέατο Id. 3, 83.: ἐπεκέατο Id. 6, 49. 9, 22.: προσεκέατο Id. 9, 57.

Adde *fut. 1.* κείσεται Sophocl. Electr. 248.: ἐπικείσεται Eurip. Rheſ. 101.: ἐπανακείσεται Xen. Cyrop. 3, 5. 24.: κατακείσει, perſ. ſec. ſing., Ariſt. Pac. 1331.: Dor. κεισεῦμαι, pro κεισοῦμαι, Theocr. Idyl. 3, 53.: διακείσονται Iſocr. ad Nicocl. p. 56. To. 1.: vt recte legitur in edit. Mediol. pro διακείσωνται· ita, vt etiam apud Hippocratem offic. med. 4. p. 618. To. 1. pro κείσηται reſcribendum κείσεται videatur.

κεῖσο] Κείσθω Soph. Electr. 364.: κατάκειτο Ariſt. Acharnn. 982.: κείσθων Arrian. anab. 6. p. 318.

κεῖσθαι] Κατακεῖσθαι Plat. Sympoſ. 38.: fut. 1. κείσεσθαι Philoſtr. V. Apollon. 6, 19. p. 276. Olear. Exempla Bataua habent, *vt, ἐπικεῖσθαι Luc. 5, 1. imminere — vt ἀνάκειμαι diſcumbo, Matth. 9, 10.*

κείμενος] Adde *fut. 1.* κατακεισόμενον Plato Sympoſ. 39.: ἐγκεισομένων Athenag. de reſur. 18. p. 215. Oxon.: ἀποκεισομένας Lucian. p. merc. condd. p. 492. To. 1. Graeu.

eſt ex ἕω factum etc.] Vid. ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 48., cuius verba ſupra ad gram. p. 195. propoſuimus. At *aor. 2.* optat. ἐπικαθοῖτο legitur apud Ariſt. Rann. 1078.: καθοίμην Xen. Cyrop. 5. 1. 4.: et *coni.* καθώμεθα apud Demoſth. p. 73. 132. To. 1.: ſed priore tamen loco libri quidam habent καθήμεθα.

ϑα. Haec vero tempora ducuntur a forma praeſ. indicat. ἔομαι.

Ad p. 197. *fit ex κέεμαι etc.*] Scilicet a praeſ. κέω ducitur κέημι, med. κέεμαι, κεῖμαι. v. Etymol. M. p. 523. 24. Sed vſitata etiam fuit altera praeſentis forma κέομαι· vt κέονται Theocr. Idyl. 5, 129. Atque ab hoc praeſenti ducitur *optat.* κέοιτο Herodo. 1, 67.: διακέοιτο Laërt. 1, 118.: ἐκκέοιτο Demoſth. p. 548. To. 1.: διακέοιντο Lyſias 13. p. 497. To. 1.: προσκέοιντο Thuc. 4, 33.: κατακέοιτο Plato Sympoſ. 2.: ἐπικέοιντο Xen. anab. 4, 1. 16. Zeun.: Moeris: Κέοιντο· μόνως Ἀττικῶς· et *coni.* κέηται Lycurg. p. 218. To. 2.

ἵσημι] Dor. ἵσαμι Theocr. Idyl. 5, 119.: ἵσατι Id. 15, 146.: ἵσαμεν Pind. Nemm. 7, 21.: v. Etymol. M. p. 476. 28.: ἴσμεν Ariſt. Rann. 739. Plat. Cratyl. 18. Dem. p. 85. To. 1.: προΐσμεν Dem. p. 102. To. 1.: σύνισμεν Aeſchin. p. 634. To. 1.: ἴστε Il. β', 485. Herodo. 3, 50. Ariſt. Pac. 336.: κάτιστε Sophocl. Oed. tyr. 926.: ξύνιστε Thuc. 3, 56.: ἴστον Ariſt. Plut. 100. Ἴδμεν habent Hom. Il. α', 124. Heſiod. Θεογ. 27. ſ. Herodo. 1, 14. 94. 3, 94.: quod tamen extitiſſe, vel ex ἴδομεν, vel ex οἴδαμεν, alii putant. v. Etymol. M. h. v. p. 466. Ἴσασι Xen. Cyrop. 8, 5. 7. Dem. p. 86. To. 1. Thuc. 4, 68. 7, 70. Ariſt. Nubb. 1188.: Moeris: Ἴσασι, Ἀττικῶς· οἴδασι, κοινῶς· προΐσασι Plato Gorg. 79. p. 249.: συνίσασι Iſocr. περὶ ἀντιδ. p. 397. To. 2.: Dor. ἴσαντι Pind. Pythionn. 3, 12. Theocr. Idyl. 15, 64. v. Etymol. M. v. ἴσασι p. 476.

ἴσην] Ἴστην, pro ἱστάτην, Ariſt. Auu. 19.: vbi tamen alii libri habent ἤστην· ἴσαν Odyſ. δ', 771. Eurip. Cycl. 230.

ἴσαθι] Ἴσθι Herodo. 9, 79. Ariſt. Plut. 963. Xen. Apomnn. 1, 4. 11. 2, 9 3.: v. Etymol. M. h. v. p. 427.: σύνισθι Eurip. Hec. 870.: ἴστω Herodo. 4, 76.

Pind.

Pind. Olympp. 6, 12.: ἴϛε Herodo. 3, 71. 9, 21.: ἴϛωσαν Sextus Empir. c. mathemm. 1, 7. p. 247. Fabr. et Arrian. ep. ad Gellium praemiſſa diſſertt. Epi-ctett. p. 82. Cantabr. v. Etymol. M. v. ἴσθι p. 476. Pro ἴϛω Boeoti dixere ἴττω, vt Cebes apud Platonem Phaedon. 6.: vbi v. nota 8.

ἰσάναι] Verba, *Dor.* ἰσάμεναι· *Ion.* ἰσάμεν, in exemplis Batauis deſunt.

ἴσας] Etymol. M. p. 476. 12. Διατί δὲ ἡ ἴσας μετοχὴ βαρύνεται, πάντων τῶν εἰς ας ὀξυτονουμένων, οἷον ἱϛὰς, κιχρὰς; ἔϛιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ὁ χαρακτὴρ ἐϛὶν αἴτιος τῆς βαρυτόνου τάσεως· πᾶσα γὰρ μετοχὴ διὰ τοῦ ισας βαρύνεται, οἷον γεμίσας, λεπίσας.

ἴσαμαι] Etymol. M. v. ἐπίϛαμαι p. 364. Ἐπίϛαμαι· εἴδω τὸ γινώσκω· ὁ μέλλων, εἴσω· ῥῆμα περισπώμενον, ἰσάω ἰσῶ· καὶ εἰς μι, ἴσημι· τὸ παθητικὸν, ἴσαμαι· πλεονασμῷ τοῦ π, ἴϛαμαι· καὶ ἐφύλαξε τὸ π Ἰωνικῶς· οἱ γὰρ Ἴωνες ψιλωτικοί εἰσιν. Haec vero verba poſteriora quum non reſpondeant ſuperioribus verbis: videntur alium habere auctorem, qui putarit, ἐπίϛαμαι dictum eſſe pro ἐφίϛαμαι, h. e. *ſiſto mentem* ad aliquid, atque adeo *cognoſco*, *intellego*, *ſcio*, ita, vt litera tenuis π partes cognatae adſpiratae φ ageret. vid. Choeroboſcus apud Etymol. M. p. 290. 37. et Sylburgius ad Etymol. M. p. 20. ſ. Haec vero ratio confirmatur etiam iis, quae a Socrate de origine nominis ἐπιϛήμη diſputantur apud Platonem Cratyl. 26. 43., atque adeo caeteris, quae ab hoc praeſenti ducta ſunt, temporibus. Alia vero omnia praecipit Methodius apud Etymol. M. v. ἄϊϛος p. 43. Ἐπίϛασαι Eurip. Alc. 62. Xen. Apomnn. 2, 3. 10.: Ion. ἐπίϛεαι· ex quo extitit ἐπίϛῃ· v. Choeroboſcus apud Etymol. M. p. 290. 39.: ſed Dor. ἐπίϛα legitur apud Pind. Pythionn. 3, 143. et Aeſchyl. Supplicc. 86.: ἐξεπίστασθον Sophocl. Oed. Col. 413.: ἐπιϛάμεθα Id. Antigon. 1104.: ἐπίϛασθε Herodo. 7, 8. 2.: ἐπίϛανται Xen.

Xen. Apomnn. 4, 2. 26.: Ion. ἐπιςέαται Herodo. 3, 103. 4. 174.

ἱςάμην] Ἠπιςάμην Aeſchyl. Prom. 265. Ariſt. Equitt. 460. Herodo. 3, 108. 7, 104.: ἐξηπιςάμην Sophocl. Aiac. 318.: ἠπίςασο Id. Electr. 396.: Moeris: Ἠδύνω, ἠπίςω, Ἀττικῶς· ἐδύνασο, ἐπίςασο, Ἑλληνικῶς· ἠπίςατο Aeſchyl. Perſſ. 373. Herodo. 1, 110. 2, 116 Thuc. 7, 44.: Ion. ἐπιςέατο, pro ἐπίςαντο, Herodo. 2, 173. 8, 35.: ſed legi videtur debere ἠπιςέατο, vt 2, 53. 3, 66. 8, 5. 97.: ἐξεπιςέατο Id. 2, 43.: ἠπίςαντο Xen. Cyrop. 3, 3. 25.

Adde *praeſ. et imperf.* optat. ἐπιςαίμην Sophocl. Antig 697.: ἐπίςαιτο Xen. Oecon. 2, 11.: ἐπίςαιντο Id. Cyrop. 3, 2. 12.: *fut. 1.* ἐπιςήσῃ Soph. Oed. Col. 53 : ἐπιςήσεται Hippocr. περὶ τέχν. 6. p. 4. To. 1.: ἐπιςησόμεθα Plato Cratyl. 36.: *imperat.* praeſ. ἐπίςασο Aeſchyl. Prom. 839. Herodo. 7, 209.: ἐξεπίςασο Soph. Oed. Col. 1645.: ἐπίςω Id. Oed. tyr. 660. Trachinn. 185. Philoct. 432. 582. Xen. Cyrop. 3, 2. 7.: Moeris: Ἐπίςω, Ἀττικῶς· ἐπίςασο, Ἑλληνικῶς· ἐπιςάσθω Herodo. 1, 91. Aeſchin. p. 389. To. 1. Reiſqu.: ἐπίςασθε Herodo. 3, 71.: *praeſ. coni.* ἐπίςηται Xen. Apomnn. 3, 1. 11.: ἐπίςωνται Thuc. 6, 72.: Ion. ἐπιςέωνται Herodo 3, 133.

ἵσασθαι] Ἐπίςασθαι Herodo. 3, 11.: ἐξεπίςασθαι Sophocl. Aiac. 444. Verba, *et compoſ.* ἐπίςασθαι, deſunt in exemplis Batauis.

ἱσάμενος] Ἐπιςάμενος Plato Cratyl. 13.

Adde *paſſ.* aor. 1. ἠπιςήθη Plato Cratyl. 13. 36. et Herodo. 3, 15.: vbi v. Veſſelingius p. 201. et Portus Lex. Ion. h. v.: *coni.* ἐπιςηθῇ Plato Phaedr. p. 357. D Lugd.: *infinit.* ἐπιςηθῆναι Xen. Oecon. 2, 11.: *partic.* ἐπιςηθεὶς Plato Sympoſ. 12.

Ad p. 198. Φημὶ] Ion. Φαμὶ Herodo. 4, 159.: Φῂς Id. 1, 39.: Φαμὲν Iſocr. περὶ ἀντιδ. p. 411. To. 2.: Φατὲ Thuc. 3, 63. Demoſth. p. 81. To. 1.:

Dor.

Dor. φαμὶ Archyt. fragmm. Pythagg. p. 695. Gal. 2.: perſ. ſing. tert. φατὶ Ariſt. Acharnn. 771. v. Gregor. p. 113. Φῄς ſcribitur κατὰ ἱϛορίαν, ἤγουν κατὰ παράδοσιν, neque κατὰ ἀναλογίαν, auctore Etymol. M. p. 791.: vid. Plato Cratyl. 10. Ariſt. Plut. 82. 117.: φησὶ Plato Cratyl. 11.: φαμὲν ib. 14.: φατὲ Ariſt. Plut. 280.: φασὶ Plato Gorg. 79. p. 247.

ἔφη] Ἔφαμεν Plato Cratyl. 34.: φάμεν Odyſ. δ', 664.: ἔφατε Demoſth. p. 82. To. 1.: ἔφασαν Id. ib. p. 278. Heſiod. Θεογ. 29. Herodo. 5, 82.: ἐφάτην Xen. Apomnn. 1, 2. 34.: συνέφασαν Id. Cyrop. 3, 2. 8. Sed ib. 4, 3. 4. pro ἔφασαν cod. Guelf. habet ἔφησαν.

ἔφησα] Ἔφησεν Xen. Oecon. 7, 15.: φῆσε Sophocl. Philoct. 582.: Dor. φᾶσε Pind. NN. 1, 99.: ἀπέφησε Xen. Cyrop. 6, 1. 18.: ἐφήσαμεν Plato Phaedr. p. 352. Lugd.

ἔφης] Ἔφησθα Aeſchin. p. 616. To. 1. Plato Cratyl. 35. 44.: v. Phrynichus eclogg. p. 100.: φῆσθα Il. φ', 186.: v. Apollon. Lex. Hom. p. 826. Pariſ.: Dor. ἔφαν Theocr. Idyl. 2, 130.: ἔφα Id. Idyl. 1, 82.: φᾶ Pind. Iſthmm. 2, 18. Theocr. Idyl. 24, 99.: φάν, pro ἔφησαν, vel ἔφασαν· v. Etymol. M. p. 401. 43.

φήσω] Herodo. 2, 49. Dem. p. 997. To. 2.: φήσεις Dem. ib. p. 496.: φήσει Id. ib. p. 488.: φήσομεν Id. ib. p. 99.: φήσετε Aeſchin. p. 636. To. 1.: φήσουσιν Iſocr. Panath. p. 288. To. 2.: Dor. φασεῖς Theocr. Idyl. 15, 79.

Adde *aor. 2.* φῆν, pro φῇ, Odyſ. λ', 127. v. Etymol. M. p. 73. 47.

φαθί] Plato Politic. 26.: σύμφαθι Xen. Cyrop. 4, 5. 12. Moeris: Φαθί, Ἀττικῶς· εἰπὲ, Ἑλληνικῶς. Nam Apollonius ſcribi iuſſit φαθί, ſed Herodianus φάθι. vid. ſchol. Ariſt. ad Equitt. 22. p. 192. Baſil.

φαίην]

φαίην] Xen. Apomnn. 1, 2. 39.: φαίης Id. ib. 3, 10. 12: φαίη Plato Gorg. 38. p. 136.: φαίημεν Eurip. Ion. 943.: φαῖμεν Il. β', 81. Plato Cratyl. 34.

φήσαιμι] Φήσαιτε Dem. p. 343. To. 1.: φήσαιεν Iſocr. Panath. p. 240. To. 2.: ſed φήσειας Dem. p. 954. To. 2.: φήσειεν Iſocr. Areop. p. 312. To. 1. Polyb. 4, 81. 15, 16.: φήσειαν Iſocr. Panath. p. 258. To. 2.

φαίην] Φαίη Aeſchin. p. 198. To. 1. Herodo. 4, 77.: φαῖεν Thuc. 3, 68.: συμφαῖεν Xen. Apomnn. 3, 8. 9.

φαμαί] Φάσθε Odyſ. ζ', 200.

ἐφάμην] Odyſ. ι, 353. Herodo. 6, 69.: ἔφατο Il. ι, 79. Xen. Cyrop. 6, 1. 13.: φάτο Heſiod. Θεογ. 167.: ἔφαντο Odyſ. δ', 638. Theocr. Idyl. 25, 187. Adde Imperat. *praeſ.* φάο Odyſ. π', 168. σ', 170.: ἀπόφασθε Il. ι, 422. Et *perf. paſſ.* πέφαμαι· ab cuius perſ. tert. ſing. πέφαται ductum eſt nomen φατός. v. Etymol. M. p. 356. 3.

φῆν — ἦν] Ἦν Ariſt. Equitt. 631.: ἦ Il. α', 219. 528.: v. Ammon. v. ἦς p. 67.: Plato Cratyl 1. Theocr. Idyl. 22, 75. v. Lex. MS. Coiſlin. apud Montefalc. Catal. bibl. Coiſlin. p. 500.: ſchol. Venet. ad Il. α', 219.: Etymol. M. v. ἦ p. 416.

ἠμί] Ariſt. Nubb. 1143. Rann. 37. Etymol. M. p. 527. 2. Φημὶ τὸ λέγω, δευτέρας ἐςὶ σ.ζυγίας· ἠμὶ δὲ, κατὰ ἀφαίρεσιν τȣ͂ φ, πρώτης.

Ad p. 199. φῶ] Demoſth. p. 118. To. 1.: φῇς Xen. Cyrop. 5, 4. 17.: φῇ Id. ib. p. 490.: φῶμεν Plato Gorg. 69. p. 225.

φήσω] Plato Gorg. 49. p. 174.: φήσῃ Xen. Apomnn. 4, 2. 17.: φήσωσι Dem. p. 1297. To. 2.

φῶ] Φῶσι Aeſchin. p. 297. To. 1.: φῇ, et ἀντιφῇ, Plato Gorg. 37. p. 133.

φαίνεαι

φάναι] Herodo. 1, 39. Xen. Apomnn. 1, 2. 41.

φῆσαι] Demoſth. p. 98. To. 1.

φῆναι] Φᾶναι Plato Gorg. 38. p. 136. Xen. Cyrop. 8, 2. 9 10.

φάσθαι] Il. ί, 100.: παρφάσθαι Odyſ. π΄, 287.: προσφάσθαι Odyſ. ψ΄, 106.: quibus in locis eſt aor. 2. Etymol. M. v. φάτο p. 788. Φάτο· φημὶ τὸ λέγω· σημαίνει γὰρ καὶ τὸ φονεύω· ὁ μέλλων, φήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφην· ὁ μέσος, ἐφάμην, ἔφατο, καὶ ἔφαο· ὅθεν καὶ Ἰωνικῶς τὸ προστακτικὸν, φάο· τὸ τρίτον, ἔφατο· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, φᾶσθαι· ἢ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνομαι, παράγωγον φημὶ, φήσω, ἐφάμην, ἔφατο· συγκοπῇ, φάτο· οἷον, Ὣς φάτο [Il. ά, 188]. Nam Heraclides putauit, α longum eſſe, atque adeo φᾶσθαι ſcribi iuſſit, neque φάσθαι. v. Euſtath. ad Odyſ. ί p. 1641.

φὰς] Herodo. 1, 141.: φᾶσα Id. 6, 135.: ſed 1, 63. φὰς eſſe videtur aor. 2., vt Il. ί, 35. Heraclides φὰς putabat dictum eſſe pro φάσας aor. 1. v. Euſtath. ad Odyſ. κ΄ p. 1654. 14.

φήσας] Xen. Cyrop. 5, 1. 11.: φήσαντος Id. Apomnn. 3, 11. 1.

φήσων] Dem. p. 735. To. 1.

φάμενος] Φαμένου Herodo. 1, 37.: φάμενοι Id. 3, 31.: παρφάμενος Odyſ. β΄, 189.: παρφαμένα Pind. Nemm. 5, 58.: παραιφάμενοι Heſiod. Θεογ. 90.

Adde *fut.* Dor. φάσομαι Pind. NN. 9, 103. Caeterum tabula, quae exhibet tempora actiua, et media, verbi φημὶ, deeſt in exemplis Lipſſ. primis, et Batauis, atque adeo obſeruatio, quae ad formam eiuſdem verbi detruncatam pertinet.

Ad p. 200. φημὶ — *eſt ex* φάω] Etymol. M. v. Φῆσι p. 791. 41. Ἰστέον, ὅτι τὸ φημὶ, γενόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ φῶ, οὐκ ἀναγκάζεται διπλασιάζεσθαι, καὶ γενέσθαι πίφημι, ὡς τίθημι· ἐπειδὴ τὰ ἐγκλιτικὰ οὐ θέλει ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν.

in ſec. perſ. ſing.] Haec obſeruatio, atque adeo exempla huius formae ſubiecta, deſunt in editt. Lipſſ. primis: ſed exempla Batava habent, et ipſum praeceptum, praemiſſo tantum verbo, ἔφησθα *dicebas*, loco verborum, *in ſec. perſ.* — *etiam* ἔφησθα *aiebas*, et exempla ei ſubiuncta: quorum multa alia propoſuimus ad gram. p. 126. 4.

ἦσθα] Heſiod. Ἀσπ. 119. Theocr. Idyl. 5, 79. 10, 23. Plato Criton. 12. Ariſt. Plut. 870. 972. Moeris: Ἦσθα, Ἀττικῶς· ἦς, Ἑλληνικῶς. add. Phrynichus eclogg. p. 58. et Etymol. M. p. 431. 38. Ἀπῆσθα habet Soph. Philoct. 378.: παρῆσθα Plato Gorg. 37. p. 135.: ſed ἔησθα legitur apud Heſiod. Ἔργ. 314. Hom. Il. χ', 453. Neque vero ſolum ἦσθα, ſed etiam ἦσθας, vt οἶσθα, et οἶσθας laudatur ab Aelio Dionyſio apud Euſtath. ad Odyſſ. ό p. 1773. 30. Conf. Pierſonius ad Moer. p. 283. Ἐπεξίῃσθα Plato Euthyphr. 4.: quod verbum in exemplis Batauis Latine explicatum legitur verbo *eruperis*. Πίῃσθα Hom. Il. ζ, 260.

τοῖς φᾶσι — *ex* φαίνω *oſtendo*] Etiam his verbis carent editt. Lipſſ. primae.

εἰμὶ *ſum*] Ductum eſt a praeſ. ἔω, ex quo extitit ἔμι, ἔεμι, et εἰμί. Etymol. M. v. ἔασι p. 307. Ἔασι, ῥῆμα τῶν εἰς μι Ἰωνικῶς· ταῦτα δὲ τὰ τρίτα, Ἰωνικά. Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ εἰμὶ, εἷς ἐστί· τὸ πληθυντικὸν, ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί· τὸ Ἰωνικὸν ἔασιν, ὑπάρχουσι. Τὸ δὲ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω τετάρτης ἐστὶ συζυγίας τῶν εἰς μι· καὶ γίνεται ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων· ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, παράγωγον ἐμί· καὶ ἐπὶ τὰ εἰς μι φύσει μακρᾷ παραλήγεται, πλεονάζει τὸ ι, καὶ γίνεται εἰμί. Τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνου μεταγόμενα εἰς μι, ἰσοσύλλαβα τοῖς πρωτοτύποις· οἷον πήγνυμι πηγνύω· τὰ δὲ ἀπὸ περισπωμένου, πλεονάζει μίαν συλλαβήν· οἷον τιθῶ τίθημι. Vid. Lennepius praelect. academm. de anal. L. Gr. p. 117. 121. 124.

εἰμὶ]

εἰμὶ] Hoc verbum a Graecis quidem grammaticis *ῥῆμα ὑπαρκτικὸν*, vocatur, ſed a Latinis *verbum ſubſtantiuum*. v. Priſcianus gram. 8. p. 309. Baſ. et 11. p. 420. Etymol. M. p. 300. ſ. 381. 430. ſ. Euſtath. ad Odyſ. γ' p. 1457. 43. ϑ' p. 1600. 19. ξ' p. 1759. ό p. 1787. 30. ύ p. 1892. 30. De coniugatione eius v. Horti Adon. p. 178. ſſ. Ducuntur enim tempora a praeſentibus *ἔω*, *ἐμὶ*, *εἰμί*. Εἷς Odyſ. ξ', 187. Herodo. 1, 45. 7, 9.: *περιεῖς* Id. 1, 121. 124.: *εἶ* Plato Gorg. 42. p. 152. Demoſth. p. 293. To. 1. Herodo. 3, 140.: *ξύνει* Soph. Electr. 359.: *πάρει* Xen. Cyrop. 4, 5. 11.: Dor. *ἔσσι* Il. ζ, 213. Pind. Olympp. 6, 153. Theocr. Idyl. 1, 85. 19, 7.: *περίεσσι* Odyſ. σ', 247.: *ὕπεστι* Herodo. 2, 127.: Dor. *ἐντὶ*, pro *ἐστὶ*, Eurypham. fragmm. Pythagg. p. 665. Gal. 2. Theocr. Idyl. 3, 39. 11, 46. ſ.: et pro *εἰσὶ* Theocr. Idyl. 11, 45. 16, 3. Lacon. ap. Thuc. 5, 77.: v. Gregor. p. 128. ſ.: *ἐστὸν* Il. ά, 259. Sophocl. Oed. Col. 1150. Theocr. Idyl. 22, 170.: *ἐσμὲν* Soph. Oed. Col. 12. Xen. Cyrop. 4, 5. 8.: Ion. *εἰμὲν* Heſiod. Ἀσπ. 351. Herodo. 9, 21. 27. 46. Heraclit. ap. Heraclid. allegorr. Hom. p. 443. Gal. 2.: v. Etymol. M. h. v. p. 300.: *ἔνειμεν* Il. έ, 477.: Dor. *ἐμὲν* Pind. Nemm. 3, 90.: v. animaduerſſ. P. 1. p. 208.: et *εἰμὲς* Theocr. Idyl. 2, 5. 15, 73.: *ἐστὲ* Herodo. 8, 140. 1. Dem. p. 100. To. 1.: *ἔνεισι* Herodo. 2, 8.: *πάρεισι* Id. 4, 68.: Ion. et Dor. *ἔασι*, pro *εἰσὶ*, Il. κ', 165. Heſiod. Θεογ. 738. Herodo. 1, 66. Theocr. Idyl. 25, 24.: *ἔασσι* Heſiod. Ἔργ. 730.: *ὑπέασι* Il. ί, 204. Nam *ἔασι* dicitur Ionice pro *εἰσὶ*, vt *τιθέασι* pro *τιθεῖσι*. v. Euſtath. ad Il. ή p. 681. 64. Etymol. M. p. 307. 50. Euſtath. ad Il. ά p. 100. 24. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐστὸν, ἤγουν ὑπάρχετον, δεύτερον δυϊκὸν, ὀξύνεται μὲν ἀκολούθως τῷ εἰμὶ ἐσσὶ, καὶ τοῖς ἑξῆς, ἕως τοῦ τρίτου τῶν πληθυντικῶν· ἔχει δὲ τὸ σίγμα ἐν τῇ παραληγούσῃ, ποιητικῶς τε, καὶ ἄλλως Ἀττικῶς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐσσὶ, καὶ ἐστὶ, καὶ ἐσμὲν, καὶ ἑξῆς· καὶ

καινὸν ὀδὲν, εἴγε καὶ τὸ ἤτην, ἤγον ὑπηρχέτην, μετὰ τῶ σίγμα ἐςὶν ἐν τῷ, ἀδελφῷ ἦςην, ἤγον ἀδελφοὶ ὑπῆρχον. Caeterum de ἔνι, pro ἔνεςι, ἐςι, ἔνεισιν, εἰσὶ, v. animaduerſſ. P. 1. p. 310.

εἶ dicitur Attice pro ᾖ] Eſt enim proprie perſ. ſec. ſing. praeſ. medii ἔομαι, a quo etiam fut. ἔσομαι profectum eſt: extitit ex ἔει pro ἔῃ. Etymol. M. v. εἶ p 300. 43. Τὸ, σὺ εἶ, γίνεται ἀπὸ τῶ ἔομαι παθητικῶ· τὸ δεύτερον, ἔῃ· καὶ τὰ παρ᾽ ἡμῖν γραφόμενα δεύτερα πρόσωπα παθητικὰ διὰ τῶ ῃ, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγȣ γράφεται· καὶ γίνεται κράσει τῶ ε, καὶ τῆς ει διφθόγγȣ. Caeterum verba, *Dorice — in Anomalis p.* 209., in editt. Lipſſ. primis deſunt: paulo poſt in iis legitur, *Compoſita ſervant hic accentum ſimplicis*, παρῆν παρῆσθαι.

ἦν] Ἦν perſ. pr. Ariſt. Plut. 695. Auu. 97. Xen. Cyrop. 4, 6. 2.: v. Etymol. M. p. 431. 15. et ſchol. Venet. ad Il. ε, 533.: ἦς Aeſchin. Socr. 3, 4.: ἔην Il. β΄, 642. Herodo. 4, 132.: ἐξῆν Xen. Apomnn. 2, 6. 26.: ᾖ Theocr. Idyl. 23, 15. Polyb. 1, 26.: ἦς, pro ἦν, Idyl. 2, 90. 92. 5, 10.: v. animaduerſſ. P. 1. p. 184.: ἤτην Plato Soph. 31. Theocr. Idyl. 8, 3: ἦμεν Xen. 4, 3. 3.: παρῆμεν Id. Cyrop. 4, 5. 15.: ſed Dores pro ἦμεν dicunt εἶμεν, et εἶμες· v. Doruil. Van. Crit. p. 27. ſ.: etiam ἦμες Lacon. ap. Plut. V. Lyc. 21. p. 128. To. 1. Theocr. Idyl. 14, 29.: ἦτε Xen. Cyrop. 2, 1. 6. 6, 3. 5.: v. Phauor. h. v.: ἦσαν Il. β΄, 641.: παρῆσαν Act. 12, 20.: ἀπῆσαν Herodo. 4, 1.: Dor. et Ion. ἔσαν Pind. Olympp. 2, 17. Il. β΄, 703. Theocr. Idyl. 25, 117. 128. Herodo. 3, 125. 9, 81.: ἔσσαν Pind. Olympp. 9, 79.: ἔνεσαν Odyſ. φ΄, 12.: ἔσκε Il. ζ΄, 153. Herodo. 1, 196. 4, 200. 6, 133. Theocr. Idyl. 25, 274. Aeſchyl. Perſſ. 657. Heſiod. Ἔργ. 151.: ἔσκον Herodo. 1, 196. 4, 129.: Ion. ἔα Herodo. 2, 19.: ἔας Id. 1, 187.: ἔατε Id. 4, 119. 5, 92. 1. v. Etymol. M. p. 306. 53. p. 419. 12. Sed pro ἔα Attici dixerunt ᾖ, vt Ariſt. Plut. 77.:

ad

ad quem locum ſcholiaſtes annotauit haec: Ἦ παρεσκευασμένος· τὸ ἦ ἄνευ τῦ ν ἀντὶ τῦ ἤμην. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν, καὶ ὑπῆρχον, ἐγὼ, ἦ φασὶν, ὅτως· ἀπὸ τῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν, διὰ διφθόγγε· καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ τῆς ει διφθόγγε εἰς ε, καὶ α, γίνεται ἔα, ὡς καὶ τὸ ᾔδειν, ᾔδεα, καὶ τὸ τιθεῖσι, τιθέασι· ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ [Il. ε', 887.], ὡς τὸ, ὃ γὰρ [l. Ἦ κεν ζωὸς] ἀμενηνὸς ἔα. Εἶτα κιρνῶντες τὸ ε, καὶ α, εἰς η, ἦ φασὶν, ὡς, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς [Equitt. 1336. Auu. 1363.], εὑρήσεις. v. ſchol. Ven. ad Il. ε', 533. 887. Neocorus ad Ariſt. Plut. 77. Albertius ad Heſych. p. 1596. To. 1. Sed Etymol. M. p. 431. 15. ex Ariſt. Plut. 77. laudat ἦν, et, praeeunte Zenodoto, de formatione varia huius temporis pluribus exponit. Ἤην, pro ἦν, legitur Il. λ', 807. Odyſ. τ', 283. ψ', 316. ω', 342. Nam ἦν eſt a forma imperf. ἦον· v. Etymol. M. p. 431. 11. Euſtath. ad Il. ε' p. 515. 40.: ſed ἔα, vel, vt Iones, et Attici, dixerunt, ἦα [Odyſ. β', 313.]: ἦε Herodo. 1, 190. Odyſ. α', 131.: perf. med. eſſe, grammaticorum veterum multi praecipiunt: Etymol. M. v. ἤϊε p. 423. 39. εἰ μέντοι χωρὶς τῦ ι γράφεται, γίνεται ἐκ τῦ ἔω: ὁ μέσος [παρακείμενος], ἔα· καὶ Ἀττικῶς, ἦα· καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον· vt ἦσν, aoriſtum ſec. indicat. act. v. Etymol. M. p. 431. 22. Sed pro ἦν Dores dixere, vt paulo ante iam ſignificauimus, ἦς, vt Theocr. Idyl. 5, 10.: quem poëtae locum laudat Gregor. p. 118.: vbi v. Koenius. Nam librarii imperiti hanc formam Doricam ſaepe mutarunt in communem, vel pro ἦς ſcripſerunt adeo εἷς.

ἔσομαι] Ariſt. Plut. 346.: ἔσει Id. Auu. 980. 1643.: ἔσῃ Dem. p. 577. To. 1.: Ion. ἔσεαι Herodo. 7, 14. 236.: ἔσσεαι Odyſ. β', 270. 278.: ἔσσεται Odyſ. α', 204.: παρέσσεται orac. apud Plut. V. Dem. p. 285. To. 5.: περιεσόμεθα Thuc. 1, 121.: ἔσεσθε Herodo. 4, 133.: ἀπέσονται Xen. Cyrop. 2, 2. 15.: Dor. ἐσσῇ Theocr. Idyl. 10, 5.: ἐσεῖται Hippodam.

 fragmm.

fragmm. Pythagg. p. 661. ſ. Gal. 2.: ἐσσεῖται Il. ν', 317. Heſiod. Ἔργ. 503.: ὑπεσσεῖται Theocr. Idyl. 5, 56.: v. Euſtath. ad Il. ζ' p. 655. 10.: ἀπέσαι Xen. Cyrop. 5, 4. 10.: ἀπέσομαι Ariſt. Nubb. 884.: ἔσεσθον Odyſ. φ', 216.: ἐσόμεθα Xen. Cyrop. 4, 4. 2.: ἐσσεῖνται Lacon. apud Thuc. 5, 77. v. Etymol. M. v. ἔσσεται p. 381. Eſt fut. med. pro fut. act. ἔσω, a forma praeſ. ἔω· v. Etymol. M. p. 350. 30.: vel ὦ· v. Heraclides apud Euſtath. ad Il. ϑ' p. 718. 4.

Poët. ἔσσομαι — ἐσεῦμαι] Haec verba deſunt in editt. Lipſſ. primis.

Ad p. 201. ἔσο] Demoph. gnomm. Pythagg. 2. Plut. Lacaenn. apophthegmm. p. 259. To. 8.: ἔσσο Odyſ. α', 303.: ἔστω Odyſ. α', 370. Dem. p. 746. To. 1.: ἐξέστω Thuc. 5, 18.: ἔστε Herodo. 8, 140. 1.: πάρεστε Xen. Cyrop. 8, 3. 1.: ἔστωσαν Herodo. 1, 147. Thuc. 8, 18.: ἔστων Odyſ. α', 273.: vt legit cod. Guelf. ap. Xen. Cyrop. 4, 6. 5. 8, 6. 6. pro ἔστωσαν· conf. Abreſchius dilucc. Thucc. p. 549. Pro ἔστωσαν dicitur etiam ἐόντων· v. Obſeruatt. miſcc. Vol. 3. p. 395. et ad gram. p. 127.: ἴσϑι, pro ἔϑι, Herodo. 7, 159.: πάρισϑι Id. 1, 118. v. Etymol. M. v. ἴσϑι p. 476. Nimirum ἴσϑι extitit ex ἔϑι, ἔστω ex ἔτω, ἔστε ex ἔτε· v. Etymol. M. p. 381. 46. et Suidas v. ἤτω. Sed ἔσο videtur eſſe aor. 2. med., vt τύπου pro τύπεσο. nam apud Demoſthenem ἐσέσθων legitur pro ἐσέσθωσαν. v. Abreſchius ad Matth. 5, 48. animaduerſſ. Aeſchyll. p. 937. To. 1. Atque ἤτω, [Iac. 5, 12.], et ἤτην, conflata ſunt ex ἐέτω, et ἐέτην. v. Suidas v. ἤτω.

εἴην] Εἴην Sophocl. Aiac. 1347.: εἴη Herodo. 3, 140.: ἐξείη Xen. Apomnn. 3, 9. 12.: περιείη Herodo. 3, 36.: ἐνείη Il. β', 299.: εἴημεν Xen. Cyrop. 7, 5. 20.: εἴητε ib. 7, 1. 11.: εἴησαν Herodo. 2, 102. Demoſth. p. 711. To. 1.: εἶεν Il. β', 289. Xen. Cyrop. 3, 1. 8. Herodo. 5, 105. 7, 233.: ξυνεῖεν Soph. Oed. tyr. 275.: παρεῖεν Xen. Cyrop. 8, 1. 6. Etymol. M. p. 296. 53. Εἶεν· εἰμί· ὁ παρατατικὸς, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἰς ἔντος· τὸ εὐκτικὸν,

κὸν, εἴην· τὸ πληθυντικὸν, εἴημεν· καὶ συγκοπῇ, εἶμεν· καὶ τὸ γ', εἶεν. Conf. Rhunquen. ad Xen. Apomnn. p. 223. Erneſt. et Euſtath. ad Odyſ. ό p. 1787. Sed a praeſ. ἔω ducitur Ion. praeſ. optat. ἔοις Il. ί, 284.: ἔοι Theognis v. 466. Orpheus hymn. 86. 12.: ἐνέοι Herodo. 7, 6.

ἐσοίμην] Sophocl. Oed. tyr. 793. Xen. Cyrop. 7, 5. 18.: ἔσοιτο Thuc. 8, 50. Herodo. 7, 227. Iſocr. Trapez. p. 461. To. 2.: ἔσοιντο Xen. Cyrop. 7, 2. 7.: συνεσοίμην Alciphr. 3. ep. 70. p. 444.: ἐξέσοιτο Xen. Cyrop. 7, 5. 18. 8, 3. 20.

ὦ] Soph. Trachinn. 1123.: ᾗς Id. Aiac. 1136.: ᾗ Plato Gorg. 45. p. 160. Ariſtoph. Auu. 1671.: ἀπῇ, et προσῇ, Plato Cratyl. 41.: ἐξῇ Xen. Apomnn. 4, 5. 5.: ὦμεν Id. ib. 4, 2. 22.: Dor. ὦμες Theocr. Idyl. 15, 9.: παρῶσιν Aeſchin. p. 457. To 1.: Ion. ἔω Il. ά, 119.: ἔωσι Herodo. 1, 155. Il. ί, 282.: ἔῃσι Il. β', 366.: μετέῃσιν Il. γ', 109. v. ad gram. p. 127.

εἶναι] Vid. Etymol. M. h. v. p. 301. Ἐξεῖναι Herodo. 2, 160.: Dor. ἦμεν Eurypham. fragmm. Pythagg. p. 665. Gal. 2. Lacones apud Thuc. 5, 77. et Byzantii apud Dem. p. 256. To. 1. Theocr. Idyl. 21, 30. 23, 23.: et ἦμες Theocr. Idyl. 7, 86. 11, 50. v. Portus Lex. Dor. h. v. Schol. Theocr. ad Idyl. 2, 41. Τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τῦ εἶναι, ἐκ τῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τῦ πρώτυ μ, καὶ τροπῇ τῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγυ, ἦμεν· συνῆμεν Hippodam. fragmm. Pythagorr. p. 664. Gal. 2.: παρῆμεν Theocr. Idyl. 2, 116: ἤμεναι Ariſt. Acharnn. 775.: Gregor. p. 103. legit εἵμεναι· ἔμμεναι Odyſ. ά, 172. Theocr. Idyl. 25, 39. 119.: v. Gregor. p. 91. et Euſtath. ad Odyſ. ά p. 140. 7. ſ.: μετέμμεναι Theocr. Idyl. 25, 79.: ἔμεναι Pind. Pythionn. 4, 59. Il. ί, 638.: εἶμεν Timaeus Locr. p. 543. 550. Gal. 2. Plut. V. Lyc. p. 102. To. 1.: ἔμεν Il. ί, 35. Theocr. Idyl. 25, 116. Heſiod. Θεογ. 500. Odyſ. έ, 257.: ἔμμεν Pind. Olympp. 5, 38. 7, 104.

ἔσεσθαι] Xen. Cyrop. 7, 5. 26.: παρέσεσθαι Herodo.

rodo. 2, 162.: Dor. ἐσεῖσθαι Lyſis apud Iamblich. V. Pythagor. 17. p. 63.

ὤν] A forma praeſ. ἔω. Ἀπόντι Xen. Cyrop. 6, 1. 18.: Ion. ἐῦσα Il. τ', 97.: ἐούσης Herodo. 8, 140. 2.: ἐούσῃ Il. ά, 546.: ἐοῦσαν Il. ά, 587.: ἐουσέων Herodo. 1, 83.: ἐὼν Il. ά, 131. 171. 275. Eurypham. fragmm. Pythagg. p. 665.: ἐόντες Herodo. 4, 46.: Dor. εὖσα, pro οὖσα, Theocr. Idyl. 2, 76.: παρεῦσας Idyl. 5, 26.: ſed ἐοῖσα Idyl. 2, 64. Aeoles vero, vt Alcman, a forma praeſ. εἰμὶ, duxere partic. εἷς, ἔντος· v. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. ό p. 1787. 44. Vnde femin. ἔασα, et ἔασσα, pro εἶσα· vt, ἐάσας, pro οὔσης, Eurypham. fragmm. Pythagg. p. 667. Gal. 2.: ἔασσα, pro οὖσα, Timaeus Locr. p. 548. 559.: ἔασσαν Id. p. 649.: ἐασσᾶν, pro οὐσῶν, Id. p. 551. Sic vero intellegi poteſt, cur Graeci veteres pro οὐσία dixerint ἐσία. v. Plato Cratyl. 18.

ἐσόμενος] Ἐσομένην Thuc. 2, 13.: ἐσομένοισι Herodo. 8, 140. 2.: ἐπεσσόμενος Theocr. epigr. 7, 2.: ἐπεσσομένοις Id. Idyl. 12, 11.: ἐσσομένας Pind. Olymppp. 12, 11.: ἐσσόμενα Id. ib. 13, 146.

ἤμην] Soph. Aiac. 693. Eurip. Helen. 937. Xen. Cyrop. 6, 1. 7. Lyſias 7. p. 287. To. 1.: ἤμεθα Matth. 23, 30.: ἦστε Ariſt. Pac. 821. Eccleſſ. 1078.: ἤστην Il. έ, 10. Heſiod. Ἀσπ. 50. Plato Phaedon. 45. Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2.: quod tamen alii pro ἤτην dictum eſſe putant, vt ſupra vidimus: συνήστην Xen. Apomnn. 1, 2. 24.: Phrynichus p. 60. Pau. Ἤμην, εἰ καὶ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ· Thom. Mag. p. 88. ἀπῆν, οὐκ ἀπήμην· κοινὸν γάρ· Moeris: Ἦν, Ἀττικῶς· ἤμην, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſon. p. 172. et Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 5. p. 683. ſ.: εἵατο, pro ἦντο, Odyſ. ύ, 106.: vbi v. Euſtath. p. 188. 41. Ductum eſt a praeſ. med. ἔσμαι, vel ἔμαι. v. Etymol. M. p. 430. 9. Verba, *Formant etiam Imperf. — per ſyncopen ἤμην*, abſunt in editt. Lipſſ. primis.

εἶμι]

εἶμι] Etymol. M. p. 791. 53. Τὰ γὰρ εἰς μι ȣ̓ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, χωρὶς τȣ̃ εἰμὶ, καὶ εἶμι. Veram vero ſcripturam eſſe ἴμι, ἄπιμι, ἔξιμι, perſonas dualis, et pluralis, loqui putabat Daueſius miſcell. critt. p. 79. edit. pr. recte. v. Etymol. M. p. 301. 17., cuius verba deinceps laudabuntur. At v. idem Etymol. M. p. 121. 29., qui p. 301. 14. τὰ μὲν ἑνικὰ, inquit, διὰ τῆς ει διφθόγγȣ γράφεται· τὰ δὲ πληθυντικὰ διὰ τȣ̃ ῑ.

ex ἔω] Vnde extitit Lat. *eo*. Etymol. M. p. 301. 12. Εἶμι, ἀπὸ τȣ̃ εἴω, τὸ πορεύομαι [v. Euſtath. ad Il. ω p. 1342. 48. ſchol. Ariſt. ad Plut. 659.]· τȣ̃το παρὰ τὸ ἔω· καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ ι, εἴω· καὶ συγκοπῇ, εἶμι· σημαίνει δὲ τὸ πορεύομαι· καὶ τὰ μὲν ἑνικὰ διὰ τῆς ει διφθόγγȣ γράφεται· τὰ δὲ πληθυντικὰ, διὰ τȣ̃ ῑ· — τȣ̃ εἶμι τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν, ὡς ἀπὸ τȣ̃ ἴω τȣ̃ διὰ τȣ̃ ῑ.

Ad p. 202. *habet apud oratt. — futuri*] Demoſth. p. 731. To. 1. εἴσεισιν — καὶ διοικήσει· Id. ib. p. 749. πάρεισι — συναπολογήσεται· Id. ib. p. 655. ἴμεν, καὶ — ἐπιχειρήσομεν· Id. ib. p. 731. ȣ̓ σύνιμεν, καὶ βȣλευσόμεθα· Aeſchyl. Prom. 325. εἶμι, καὶ πειράσομαι· add. id. S. c. Thebb. 1076.: Eurip. Alc. 207. εἶμι, καὶ — ἀγγελῶ· Xen. Cyrop. 6, 1. 3. ἄπειμι — ϛρατηγήσω· Id. ib. 4, 5. 11. πράξει — ἄπεισι· Il. ζ', 341. μέτειμι· Heſychius: Μέτειμι· μετελεύσομαι· Thuc. 1, 103. ἐξίασιν — ἐπιβήσονται· Iſocr. de pace p. 369. To. 1. ἔξȣσι — ἔξιμεν. Sic Eurip. Hippol. 1065. εἶ· vbi cod. Pariſ. adſcriptum habet πορεύσῃ· Thuc. 6, 91. προσίασι· ſchol. προσελεύσονται· Ariſt. Plut. 605. Εἶμι δὲ ποῖ γῆς; ſchol. Doruil. πȣ̃ πορεύσομαι· Id. ib. 1092. ȣ̓κ εἴσειμι· ſchol. Leid. ȣ̓κ εἰσελεύσομαι. Suidas Ἔξειμι, ȣ̓κ ἐξελεύσομαι, λέγȣσιν Ἀττικοί. Moeris: Ἄπεισιν [Sophocl. Oed. tyr. 1105.], Ἀττικῶς· ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς. Phrynichus p. 12. Ἀπελεύσομαι παντάπασι φυλάττȣ· ȣ̃τε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες, ȣ̃τε ἡ ἀρχαία κωμῳδία, ȣ̃τε Πλάτων, κέχρηται τῇ φωνῇ· ἀντὶ δὲ αὐτȣ̃ τῷ ἄπειμι χρῶ, καὶ τοῖς ὁμοιοειδέσιν ὡσαύτως. Sic κάτειμι Odyſ. έ, 504. add. Pollux 5, 155.

Plura huius generis exempla congeſſit Neocorus ad Ariſt. Plut. 70., et ad Acharnn. 845.: itemque Pierſonius ad Moer. p. 17. et nos ad Anacr. odar. 30, 8. Conf. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 5. p. 679. ſ. Nam qui certo eſt aliquo iturus, is iam ire videtur illuc. Atque ſic vſurpantur etiam reliquorum modorum praeſentia: vt infinitiui: v. Thuc. 5, 7.: etiam participii: v. Thuc. 5, 62. Xen. Cyrop. 2, 2. 2. Conf. Thomas Mag. v. ἰών. Caeterum de coniugatione verbi ſimplicis εἶμι, et compoſitorum, v. Horti Adon. p. 180. ſſ. Conf. Lennepius praelectt. acadd. de anal. L. Gr. p. 118. 122.

εἴσω] Apud Eurip. Hec. 164. pro ἤσω ſcholiaſtes legit ἴσω, ἵημι, inquiens, τὸ ὁρμῶ, καὶ πορεύομαι· ὁ μέλλων, ἤσω· καὶ ψιλοῦται.

εἶκα] Editt. Lipſſ. primae habent, ἦκα· ſed verbis, *Pluſquamperf. — Aor. 1.* εἶσα, itemque verbis, *et hiſtoricos — Atticos*, vt exempla Bataua, carent, et pro *fere* legunt *ſemper.*

εἶσα] Ion. ἤισαν Herodo. 3, 71. 4, 123. 7, 211.: ἐπήισαν Id. 4, 122.: μετήισαν Id. 3, 28. v. Portus Lex. Ion. v. ἤισαν.

εἶμι] Il. α', 420.: ἄνειμι Herodo. 7, 239.: ἐπάνειμι Id. 7, 138.: εἶς Heſiod. Ἔργ. 208.: εἶσθα Il. κ', 450. Odyſ. τ', 69.: v. Etymol. M. h. v. p. 301. 33.: εἶ Sophocl. Oed. Col. 872. Ariſt. Auu. 991.: ἔξει Soph. Oed. Col. 950.: ἄπει Id. Oed. tyr. 680.: δίει Ariſt. Acharnn. 845.: μέτει Id. Pac. 273.: v. Etymol. M. v. ἔξει p. 347.: εἶσι Il. β', 87. Aeſchyl. Supplicc. 909. Ariſt. Eccleſſ. 928.: ἄπεισι Xen. Apomnn. 4, 3. 8.: κάτεισι Eurip. Alc. 74.: ἴμεν Odyſ. κ', 431. Herodo. 9, 42. Pind. Olympp. 6, 108.: ἄπιμεν Xen. Apomnn. 3, 11. 3.: v. Etymol. M. p. 133. 10. p. 301. 17.: διέξιμεν Polyb. 6, 44.: πάριμεν Herodo. 3, 72.: ἐπάνιμεν Polyb. 5, 111.: ἴτε Eurip. Alc. 756.: ἄπιτε Ariſt. Equitt. 724.: ἴσι Theogn. 78.: ἴασιν Ariſt. Eccleſſ. 611.: ἴασι ſcriptum eſt apud Xen. Cyrop. 8, 6. 1. et apud Etymol. M. p. 177. 20.: conf. Sylburg. ad Clenard. p. 459. Hanou.

nou. mai.: ἀπίασι Thuc. 4, 61. 92.: ἐξίασι Id. 1, 103.: ἐπίασιν Id. 4, 61.: ἐπεξίασι Id. 2, 20.: πρoσίασι Id. 6, 91. v. Etymol. M. p. 301. 24. Dualis, et pluralis, ducuntur a praeſ. ἴμι.

εἶν] Vid. Etymol. M. p. 301. 18. p. 348. 1. p. 475. 57.: συνίτην Il. ζ', 120.: ἴσαν Odyſ. α', 176. Il. γ', 8.: ξύνισαν Heſiod. Θεογ. 686.: πρόσισαν Dionyſ. Halic. 1, 79. p. 203. To. 1. Reiſqu. Singularis ducitur a praeſ. ἔμι, ἔεν εἶν, ἔες εἶς, ἔε εἶ, ſed dualis, et pluralis, a praeſ. ἴμι. Sed a forma praeſ. εἴω ducitur imperf. ἤιον, et ᾖον. Ἐκ — ᾔϊον Odyſ. ψ', 370. α', 500.: ᾔομεν Odyſ. κ', 251. 570. λ', 22. v. Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1657. 33.

ἴον] Vid. Euſtath. ad Il. ω' p. 1342. 49. et Etymol. M. p. 467. 39. p. 475. 52.: vbi ἴον traditur eſſe imperf. a praeſ. ἴω ductum. Ἴεν Odyſ. π', 155.: v. Etymol. M. p. 467. 28.: ἐπίεσαν Zoſim. 4, 9. 2.: quod Sylburg. accepit pro ἐπῄεσαν, vt Portus apud Dion. Halic. 4, 38. p. 737. To. 2. Reiſqu. pro συνίεσαν reſcribendum eſſe συνῄεσαν putabat. Certe librarii pro ᾔεσαν ſaepe ſcripſere ἴεσαν· vt apud Xen. Cyrop. 7, 1. 1. pro ἀπῄεσαν cod. Guelf. habet ἀπίεσαν. At ἴεσαν eſt haud dubie perſ. tertia plur. imperfecti, ducta a prima perſ. ſing. ἴην, a praeſ. ἴημι.

ἴθι] Pind. Olympp. 14, 29. Herodo. 1, 121.: εἴσιθι Xen. Apomnn. 3, 11. 15.: ἔξιθι Ariſt. Eccleſſ. 734.: μέτιθι Iſocr. ad Nic. p. 70. To. 1.: ἴτω Odyſ. α', 276. Pind. Pythionn. 8, 45.: ἴτε Xen. Cyrop. 6, 4. 5. Lyſias p. 271. To. 1.: ἄπιθι Herodo. 1, 212.: πρόσιθι Xen. Cyrop. 8, 3. 5.: διέξιθι Aeſchin. p. 579. To. 1.: περίιθι Ariſt. Pac. 957.: παρ — ἴθι Heſiod. Ἔργ. 493.: προσίτω Xen. Cyrop. 8, 7. 3.: ἄπιτον Ariſt. Equitt. 1158.: εἴσιτον Id. Rann. 681.: ἐπέξιτον Id. ib. 1149.: ἴτε Soph. Oed. Col. 107. 108.: πρόσιτε Polyb. 15, 27.: ἄπιτε Herodo. 4, 136. Dem. p. 1400. To. 2.: πρόϊτε Ariſt. Acharnn. 241.: ἔπιτον Id. ib. 1137.: πρόσιτον Id. ib. 620.: ἴτων, pro ἴτωσαν, Aeſchyl. Eumenn. 32.: vbi ſchol. Ἀττικώτερον· ἰόντων, pro ἴτωσαν, Xen. Cyrop. 5, 3. 16. Vid. ſupra ad gram. p. 127. Etymol. M. v.

 ἰτέον

ἰτέον p. 679. Ἰτέον, ἐπίῤῥημα ποιότητος, ἀντὶ τοῦ πορευτέον· ἀπὸ τοῦ εἶμι ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἷς, ἕντος· καὶ τὸ προστακτικὸν ἔθι· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, ἴθι· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰθέον, καὶ ἰτέον, τροπῇ τοῦ θ εἰς τ. At quum huius formae verbalia ducta eſſe conſtet a tertia perſona ſing. perfectorum paſſiuorum: dubitari ſane non poteſt, quin ἰτέον profectum ſit ab eadem perſona perf. paſſiui inuſitati verbi ἴμι, ſ. εἶμι, praeſertim quum Attici, non modo ἰτέον, ſed adhibita etiam reduplicatione, ἰτητέον, dixerint. Ἐπανιτέον Theophr. de cauſſ. plantt. 6. 5.: μετιτέον Ariſtot. metaphyſſ. 7, 17.: quos locos Nigrinus notauit: ἰτητέον Ariſt. Nubb. 131.: ἐξιτητέον Xen. Apomnn. 1, 1. 14.: παριτητέα Thuc. 1, 72.: παριτητέον Themiſt. orat. 26. p. 313. A Petau.

dicitur etiam εἶ pro ἴθι] Vid. Etymol. M. v. ἔξει p. 347. Sic πρόσει Epictet. enchir. 39. nam refertur ibi ad imperat. φέρε.

ἴοιμι] Xen. Cyrop. 5, 5. 1.: ἀνίοις Id. ib. 2, 4. 12.: ἀπίοις Id. ib. 5, 4. 15 : ἴοι Id. Apomnn. 3, 9. 9.: ἀνίοι Herodo. 2, 125.: διεξίοι Dem. p. 308. To. 1.: προσίοι Lyſias 1. p. 23. To. 1.: ἐξίοιτε Xen. Cyrop. 4, 5. 10.: ἴοιεν Id. ib. 4, 2. 5. Ageſil. 1, 27.: εἰσίοιεν Id. Cyrop. 2, 1. 14.: ἐξίοιεν ibid. 3, 3. 16. 22.: προσίοιεν ib. 3, 3. 13. 16. Sed ἰοίην Xen. Sympoſ. 4, 16.: διεξοίην Iſocr. ad Phil. p. 279. To. 1. Eſt haud dubie praeſ. et imperf. a praeſenti ἴω, vt coni. ἴω, et partic. ἰών. Caeterum ἴοιεν, et εἶεν, inter ſe permutata ſunt a librariis apud Xen. Cyrop. 5, 3. 22., vt ἴοι, et εἴη, ib. 7, 5. 26.: παρίοι, et παρείη ib. 5, 3. 7.: παρίῃ, et παρῇ, ibid. 2, 3. 10.: ἰὼν, et ὢν, ib. 2, 3. 10. Verba, *Att.* ἰοίην — ἴοισαν, non leguntur in editt. Lipſſ. primis, et Batauis.

ἴω] Odyſ. γ', 22. Ariſt. Rann. 293.: ἴῃς Xen. Cyrop. 5, 3. 14.: ἴῃ Aeſchin. Socr. 3, 2.: ἐξίῃ Xen. Cyrop. 5, 1. 11.: ἴωμεν Ariſt. Plut. 825.: ἴομεν Il. β', 440.: ἴωσι Xen. Cyrop. 4, 2. 10.: εἰσίω Dem. p. 1116. To. 2.: ἐπίω Thuc. 4, 85.: διεξίω Iſocr. Panath. p. 272. To. 2.: παρίωμεν Xen. Cyrop. 5, 4. 20.: ἀπίωμεν Ariſt. Auu. 1469.:

ἀπίητε

ἀπίητε Xen. Cyrop. 5, 1. 10.: διεξίητε Iſocr. de pace p. 420. To. 1.: ἴησθα Il. κ', 67.: προΐῃ Plato Gorg. 8. p. 45.: παρίῃ Xen. Cyrop. 2, 3. 10.: ἀπίωμεν Plato Gorg. 61. p. 203.: ἐξίωσι Xen. Cyrop. 3, 3. 17.: ἀντεπεξίωσι ib. 3, 3. 16.

ἰέναι, et εἶναι] Vid. Etymol. M. p. 301. 43. p. 467. 18. Phrynichus eclogg. p. 6. Ἐπῆναι [edit. pr. et Phauor. ἀπίναι], κατίναι, προσίναι, ἐξίναι, πάντ' ἀδόκιμα, ἄνευ τῦ ε λεγόμενα. Χρὴ γὰρ σὺν τῷ ε, ἀπιέναι, καὶ ἐξιέναι, λέγειν· καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. Ἰέναι Il. β', 94. Herodo. 1, 46. Xen. Apomnn. 2, 6. 26.: ἀπιέναι Xen. ib. 2, 6. 11.: ἐξιέναι Odyſ. α', 374.: μεθιέναι Ariſt. Auu. 1085.: παριέναι Xen. Cyrop. 5, 2. 14.: προϊέναι Plato Cratyl. 26. Xen. Cyrop. 6, 2. 5.: vbi in cod. Palaeoc. ſcriptum eſt προϊναι· προσιέναι Xen. Apomnn. 4, 3. 9. Sed εἶναι Heſiod. Ἔργ. 353. Herodo. 5, 108.: ἴμεν Odyſ. α', 441.: σύνιμεν Pind. Pythionn. 11, 14.: ἴμεναι Il. υ', 32. 365.: v. Etymol. M. p. 301. 20. p. 467. 1. 20.: ἐξίμεναι Odyſ. λ', 530. Verba, *ſic etiam* ἀπεῖναι — προσιέναι *adire*, in editt. Lipſſ. primis deſunt.

Ad p. 203. ἰὼν] Vid. Euſtath. ad Il. ω' p. 1342. 49. Ἰὼν Il. γ', 77.: vt fut., Xen. Cyrop. 4, 5. 12.: ἰῦσα Il. γ', 406. Odyſ. α', 356.: ἰέσης Herodo. 1, 10.: προσιὸν Xen. Cyrop. 7, 4. 5: διιόντος Plato Gorg. 61. p. 203.: συνιόντος Luc. 8, 4.: Dor. ἰοῖσα Theocr. Idyl. 11, 23.: ἰοῖσαι Id. ib. 7, 80.: ὁ προσιὼν Ariſt. Plut. 825.: ἀπιὼν Xen. Apomnn. 4, 3. 8.: vt fut., Id. Cyrop. 5, 2. 10.: ἐπιὼν Id. Apomnn. 4, 3. 14.: παριὸν Id. Cyrop. 7, 1. 10.: ἰόντες Id. Cyrop. 3, 3. 10.: συνιόντες Herodo. 2, 169.: παριόντες Aeſchin. Socr. 2, 2.: παριόντων Ariſt. Veſpp. 621. Xen. Cyrop. 5, 4. 20.

εἶα] Κατεῖεν Heſiod. Ἀσπ. 254.: ἦα Demoſth. p. 1106. To. 2.: Ion. ἤια Herodo. 1, 42. 4, 82. Xen. Cyrop. 5, 4. 6.: ἤιε Il. α', 35. Herodo. 1, 111. 119.: διεξήιε Id. 2, 103.: ἐσήιεν Herodo. 1, 65.: προσήιε Id. 3, 92.: περιήια Plato Sympoſ. 35. v. Etym. M. v. ἀπῆμεν p. 121.

ἤειν] Etymol. M. v. ἤειν p. 420. ἐκ τῦ εἶα μέσυ παρακει-

ϱαικειμένȣ, Ἀττικῇ ἐκτάσει ᾖα, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει· καὶ πληθυντικῶς, ᾖμεν· Ἀριςοφάνης Πλȣ́τῳ [v. 659.], Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τȣ͂ Θεȣ͂· καὶ ἐν Γηρυτάδῃ, — ᾖσαν εὐθὺ τȣ͂ Διονυσίȣ — ἀντὶ τȣ͂ ἐπορεύοντο. add. omnino Id. v. ἀπῆμεν p. 121. et Euſtath. ad Il. ώ p. 1342, 49. Ἤειν Alciphr. 3. ep. 37.: περιῄεις Dinarch. 1. p. 28. To. 2: ᾔει Herodo. 1, 109.: ἀπῄει Xen. Cyrop. 2, 1. 1.: ἐσῄει Herodo. 1, 115.: κατῄει, et παρῄει, Polyb. 5, 37.: συνῄει Id. 14, 3.: προῄει Cyrop. 6, 4. 4.: ᾔειμεν Aeſchin. Socr. 3, 3.: ᾖμεν Ariſt. Eccleſſ. 488.: ᾖτε Xen. anab. 7, 7. 3.: ᾖσαν Herodo. 1, 105. 2, 163.: ᾔεσαν Hom. h. in Ven 72. Theocr. Idyl. 25, 136.: ἀντεξῄεσαν Xen. Cyrop. 5, 3. 4.: διῄεσαν Polyb. 4, 13.: παρῄεσαν Id. 5, 83.: ἐσῄεσαν Herodo. 1, 191.: προῄεσαν Cyrop. 3, 3. 13.: συνῄεσαν ibid. 6, 3. 4.: προσῄεσαν Xen. Apomnn. 4, 2. 40.: ἀπῄεσαν Act. 17. 10.: προσῆμεν Dem. p. 932. To. 2.: διῆμεν Plat. Theaet. 13.: προσῆτε Eurip. Cycl. 40.: ἀπῄειτε Demoſth. p. 306. To. 1.: εἰσῄειτε Aeſchin. p. 532. To. 1.: ἐξῄειτε Andoc. 2. p. 79. To. 2. Etymol. M. p. 301. 55. Εἰσῆμεν, ἀντὶ τȣ͂ εἰσῄειμεν, σὺν τῷ ῑ, Καλλίας Πεδήταις· καὶ εἰσῆταν, ἀντὶ τȣ͂ εἰσῄεσαν, σὺν τῷ ῑ, Ἀγάθων Ἀερόπῃ· καὶ εἰσῆα, ἀντὶ τȣ͂ εἰσῄειν. Pro ᾔει Xen. Cyrop. 5, 4. 18. cod. Palaeoc. habet εἴη, vt ib. 3, 2. 12. cod. Guelf. προσείη pro προσῄει. Sed tertia perſ. ſing. apud Atticos maxime exit in ειν· vt προσῄειν Ariſtoph. Plut. 696.: περιῄειν ibid. 709. Vid. ſupra ad gram. p. 136. Addi poteſt praeſ. med. ἵεμαι, et imperf. ἱέμην, quae ducta ſunt a praeſ. act. ἵημι· ἵεται Herodo. 2, 70. Xen. Cyrop. 4, 1. 8. 7, 3. 6.: ἱέμην Ariſt. Equitt. 622.: ἵετο Herodo. 9, 78. Theocr. Idyl. 22, 87.: κατίετο Herodo. 7, 138.: partic. ἱεμένȣς Xen. Cyrop. 3, 2. 5.: vbi cod. Guelf. ἱεμένȣς habet: fut. 1. εἴσομαι Il. ώ, 462.: aor. 1. εἴσατο Il. μ', 118.: quae tamen tempora fuere, qui a praeſ. εἴδω, h. e. ὁρμῶ, ducta eſſe putarent. v. Etymol. M. p. 296. 24. Caeterum verba, *Pro tertia perſ. — anab.* 7, 7. 3., in editt. Lipſienſibus primis non leguntur, vt nec in Batauis verba, *vt ᾖμεν — anab.* 7, 7. 3.